

מאמר מנורת המאור

פרק א

יבאר בארוכה שנוף המנורה, מלכות, וראשה בינה – וסוד ז' נרותיה – והשמות הק' המאירים בנר מצוה – ושם שד"י ב"פ זקן סוד ז' קן של המנורה אשר בהם מאירין המולין קדישין – והשתלשלות המוחין היורדין להאיר – והוא ענין גם דיום א' דחנוכה

מאי חנוכה

הנה איתא במסכת שבת (דף כ"א ע"ב) מאי חנוכה, דתנו רבנן: בכ"ה בכסליו יומי דחנוכה תמניא אינון, דלא למספר בהון ודלא להתענאה בהון. שכשנכנסו יוונים להיכל, טמאו כל השמינים שבהיכל, וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחתמו של כהן גדול, ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו נס, והדליקו ממנו שמנה ימים, לשנה אחרת, קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה.

קושית הבית יוסף

וכתב רבינו הגדול הבית יוסף ז"ל (במור או"ח הל' חנוכה סימן תר"ע): "ואיכא למידק, למה קבעו ח' ימים, דכיון דשמן שבפך היה בו כדי להדליק לילה אחת, נמצא שלא נעשה הנס אלא בז' הלילות". ומתרץ ג' תירוצים. וגם רבינו הגדול הטו"ז גם כן מתרץ הקושיא זו. וכבר נאמרו בזה בספרי רבותינו ז"ל תירוצים שונים, ואענה אני העני גם כן את חלקי בזה.

[להקל על המעיין נעתיק ל' הוזה"ק (תרומה קנ"ח ע"א) שאותו מבאר רבינו הק' כאן וז"ל: ודאי מאנא דקודשא בריך הוא איהי שכינתא, דאיהי מאנא לשמשא לבעלה, איהי מנרתא דיליה, דאתמר ביה שבע ביום הללתיך, דאינון הגדולה, והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד, יסוד, ומלכות, שבע, כלילא משבע דרגין אלין, שלשת קני המנורה מצדה האחד גופא ותרין דרועי דמלכא, איהו נר מצוה לאנהרא בהון, ושלשה קני מנורה מצדה השני, אינון תרין שוקין וברית, ואיהו נר מערבית לאנהרא בהון, מנרתא דמלכא אתקריאת, ואיהי נר, לאנהרא ביה נר מצוה, דאתמר ביה מצות ה' ברה מאירת עינים, ומאן רישא דמנרתא בינה ה עלאה דאית לה תלת קנין בדיוקנא דא ד' תלת ווי"ן דאינון תלת אבהן, ה' תניינא, בדיוקנא דא ד' תלת ווי"ן דאינון נצח הוד יסוד. ו' מנרתא דאמצעיתא בן י"ה על שמיא אתקרי בינה איהו כליל ו' קנין לתתא בחושבן ו' בו' קנין דליה, י' (משלי י"ב) אשת חיל עטרת בעלה תנא דספר תורה כצורת ז', מסטרא דעלמא דאית לאו איהי מאנא לגביה, ולאז משמשא לגביה, אלא עטרה על רישיה. עכ"ל.]

מנורה בחי' מלכות כלולה משבע דרגין בסוד שבע ביום הללתיך

הנה איתא בזוה"ק תרומה (ברעיא מהמנא דף קנ"ח ע"א): ודאי מאנא דקוב"ה איהי שכינתא, דאיהי מאנא לשמשא לבעלה, איהי מנרתא דיליה. כוונתו הקדושה,

בסוד מה שאמרו רז"ל (פנהדרין כ"ב ע"ב) אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי, לזה אומר שהכלי של הקב"ה היא השכינה הקדושה בחינת מלכות, שהיא הכלי לייחד עם ז"א קדישין בעלה ביחודים ובזווגים קדושים, והיא המנורה שלו שהיא בחינת מלכות, כמבואר במאורי אור (מערכת המ' אות ע"ד), מנורה נקראת רחל, ולכן מנורה בימין כי רחל מקבלת הארה מן החסדים המגולים הנקרא ימין, ויש בה ז' נרות שיעור קומתה נגד חג"ת נה"ם דז"א, וגימ' אלקים דידו"ן עם הכולל כינוי המלכות מנורת זהב כולה כתיב, כי בנינה מהגבורות שם אלקי"ם, עכ"ל. וכן מבואר בשער המצות (פ' תצוה, פ' בהעלותך) ובעין חיים (שער תיקון נוקבא פ"ה) כי מנורה היא המלכות, וכן מבואר במקדש מלך (פ' שמות דף י"ד ע"ב, ובפ' בשלח דף מ"ד, ובפ' תרומה דף קל"ג) כי המנורה היא המלכות. דאיתמר ביה 'שבע ביום הללתיך', דאינון הגדולה, והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד, יסוד, ומלכות. הוא כמבואר בשער המצות (פ' בהעלותך) ובליקוטי תורה בטעמי המצות (פ' בהעלותך), כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת עמו אב"א, ושבעה נרותיה הם שבעה ספירות תחתונות מחסד עד מלכות שבה, הנקרא גוף שלה, מצויירים כעין שלשה קני מנרה ימין ושמאל ואמצע.

[אודות העמדת המנורה אם אב"א או פב"פ נדבר מזה להלן בעז"השי"ת]. (מאמר מנורת המאור פרק ד').

ומה שאומר הרמז של 'שבע ביום הללתיך' מפרש בזה אור הקדוש חיות נפשינו מורי הקדוש רבינו זקני בדמשק

אליעזר (כאן), שנאמר זאת להשכינה הקדושה, שבע נרות שבמנורה שלך הנקראת עבור זה בת שבע עמהם, ביום ז"א קדישין, הללתיך באלו שבע נתחלל מלכות ע"י ז"א, שבע כלילא משבע דרגין, היא המלכות בחינת שבע, כמבואר במאורי אור (מערכת הש' אות מ') כי המלכות נקראת שבע שהיא ספירה שביעית, לכן מחמת שהמנורה היא המלכות מאנא דקוב"ה לזה היא שבע הכלולה משבע דרגין שהם שבעה קני המנורה מן חסד עד מלכות. ומפרש דבריו אשר השבעה קני המנורה אלון, שלשת קני מנורה מצדה האחד גופא ותרין דרועין דמלכא, חג"ת כי הגוף הוא תפארת ותרין דרועין הם חסד וגבורה.

סוד נר מצוה בבנינה ובמלכות שהוא בחג"ת ונה"י

שהם שלשה קני מנורה לכל צד

איהו נר מצוה לאנהרא בהון. הוא כמבואר בלקוטי תורה ובשער הלקוטים (משלי) ובפרי עץ חיים (שער השבת סוף פרק ד') ובשער הכוונות (בדרושי תוספת שבת), כי נר מצוה ותורה אור, דע כי נר הוא ג' יחודים העליונים הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלקי"ם, הוי"ה אדנ"י, כולם גימ' נ"ר. גם דע כי סוד נר הוא סוד רמ"ח אברי המלכות כשנכללת בתרין דרועין דמלכא אז נקראת נ"ר. ואמנם ב' נרות אלו, שהם בינה ומלכות, כי בשניהן שייך סוד זה הנר. והנה בנר יש ד' מיני שלהבות נגד ד' אותיות השם, והנה ב' שלהבות אחרונים הסמוכים אל הפתילות הם המושגות, אך ב' העליונים אינם מושגים ענינם ומחותם, ואמנם לכן ד' שלהבות הנקרא מצוה כי הם סוד הוי"ה, כי מ"צ בא"ת ב"ש י"ה, והרי כי

ומלכות, אשר בשניהן שייך זה הנר אשר יש בו ד' שלהבות נגד ד' אותיות השם ב"ה וב"ש הנקראין מצוה, כי ב' שלהבות הנגלים הם אותיות ו"ה וב' שלהבות הנסתרים הם אותיות י"ה שהם בא"ת ב"ש מ"צ מן מצוה, א"כ ממילא כשהם בחינת מצוה שהוא הוי"ה א"כ הנר הוא שד"י, שכן הוי"ה הוא שד"י, שבפשוט הוא כ"ו ובמלוי הוא ע"ב ויש בו רי"ו אותיות הרי הוא במספר שד"י, אשר חיבורם וזווגם הוא ע"י שד"י שהוא היסוד שנקרא שד"י בין למעלה בבינה ובין למטה במלכות, רק שלמעלה בבינה הוא רפה ולמטה במלכות הוא דגש בחינת דין ורחמים, למעלה בבינה רפה בחינת רחמים, ולמטה במלכות דגש בחינת דין, והוא המחבר למעלה לחג"ת ולמטה לנה"י כי מאיר בשניהם. א"כ כפי שאומר הוזה"ק עכשיו שהמנורה שהיא גוף שלה הוא בחינת מלכות ושלשה קני מנורה הם גופא ותרין דרועין שהם חג"ת לזה אומר איהו נר מצוה לאנהרא בהון. כי ע"י נר מצוה ממילא מאיר שם הוי"ה שהוא מצוה וחלא הוא שם שד"י, כי בתרין דרועין מאיר שם הוי"ה בע"ב רי"ו שלו שהם חסד וגבורה, ובתפארת מאיר בכ"ו שלו שהוא תפארת, אשר ביחד ע"ב רי"ו כ"ו הם במספר שד"י, אשר במלכות למטה שהוא גוף המנורה מאיר בדגש שהוא דין.

ושלשה קני מנורה מצדה השני אינון תרין שוקין וברית ואיהו נר מערבית. שלשה קני מנורה מצדה השני הם נה"י, כי תרין שוקין הם נצח הוד וברית הוא יסוד שהוא נר מערבית שנקרא מערבי שמערב כל האורות לתוכו, כמבואר

אותיות ו"ה הם גלויות אך אותיות י"ה הם נעלמות באותיות מ"צ, וזהו כי נר מצוה. והנה ב' פעם נ"ר שהם בינה ומלכות עולין גימ' ת"ק שהן אותיות מילוי שד"י. אמנם אותיות שד"י עצמם הם בסוד ב' שמות אהי"ה, אחד במלוי ההי"ן, ואחד במלוי יודי"ן, גימ' שיי"ב, ועם הב' שמות הרי שד"י, וסוד זה רמוז בפסוק "בין שדי ילין". אמנם הרמז בזה הוא, כי כל חיבורם וזווגם הם ע"י יסוד שנקרא שד"י, בין למעלה בין למטה בבינה ומלכות. ואמנם שד"י שבבינה הוא רפה ושד"י שלמטה במלכות הוא דגש, לכן בין שד"י ילין רפה רומז אל הבינה (עכ"ל).

מהויה יוצא שדי גם בבינה – רפה רחמים, וגם

במלכות – דגש דין.

גם מבואר בעין חיים (שער העיבורים פ"ב) אשר שם הוי"ה ב"ה וב"ש הוא במספר שד"י, כי בפשוט הוא כ"ו ובמלוי הוא ע"ב ושם ע"ב יש בו רי"ו אותיות לכן כ"ו ע"ב רי"ו במספר שד"י, אשר ע"ב הוא בחסד רי"ו בגבורה כ"ו באמצע שהוא תפארת, וכן הוא מאיר בנה"י ג"כ, בנצח הוא ע"ב בהוד הוא רי"ו ביסוד הוא כ"ו, כי כל מה שיש בחג"ת יש בנה"י, אלא שבבחינת חג"ת הוא רחמים, ונקרא שד"י ברפה בסוד בין שדי ילין, ובנה"י הוא נקרא שד"י בדג"ש, כי הדגש והרפה הם דין ורחמים, וכן מבואר בשער מאמרי רשב"י (דף ח' ע"ד) ובזוהר הרקיע (דף י"א ע"א).

נמצא מזה לפי שאומר הוזה"ק להלן כאן אשר המנורה היא ג"כ בחינת בינה שהוא ראש המנורה וכאן אומר שהיא מלכות, א"כ המנורה היא ב' נרות בינה

המנורה בכוללת בגופה ובחלקים היא מלכות מנרתא דמלכא, כמו שאומר לעיל מאנא דקוב"ה איחי שכינתא דאיחי מאנא לשמשא לבעלה איחי מנרתא דיליה. ואיחי נר. כי ב' נרות הן נר אחד בינה ונר אחד מלכות כנ"ל.

לאנהרא ביה נר מצוה. כי גם בנר האמצעי שהוא מלכות מאיר הנר מצוה שהוא הוי"ה הנמשך ממנו שם שד"י שהוא יסוד, אשר כל חבורם וזווגם של בינה ומלכות הוא ע"י יסוד צדיק שנקרא שד"י בין למעלה באבא ואמא בין למטה בז"א ונוקבא, אשר באו"א נעשה הזווג ע"י שביל ונתיב, כי יסוד אבא נקרא שביל ויסוד דאמא נקרא נתיב נקודת ציון שבבינה, אשר זה השביל לא אתיידע לא לעילא לא לתתא כי לעולם הוא הזווג עם הנתיב ולא אתיידע אם הוא לעילא בחכמה ואם הוא לתתא בבינה מרוב חבורו עמו, כמבואר בפרי עץ חיים (שער הברכות פ"ב), וז"א ונוקבא גם הם בעת זווגם ע"י היסוד שד"י בבחינת תרין רעין דלא מתפרשין בחביבותא ברעותא חדא כמבואר בעץ חיים (שער מיעוט הירה פ"א), דאתמר ביה 'מצות ה' ברה מאירת עינים', הוא כי נר מצוה זה שהוא שורש מן הוי"ה ונמשך ממנו שם שד"י, ע"ב רי"ז כ"ו, ומאיר לעינים של המלכות בהדלקת המנורה, אשר אז נעשה יחוד של זו"נ להזדווג עם ז"א ע"י שם שד"י שהוא יסוד צדיק, כי כל חיבורם וזווגם הם ע"י יסוד הנקרא שד"י, אשר קודם היחוד היא עולמתא שפירתא דלית לה עינין, כמבואר ביוז"ק בסבא דמשפטים (דף צ"ה ע"א), ובעת בנינה אין לה אלא עטרא דגבורה שהוא עין אחד

בפרי עץ חיים (שער הלולב פ"ג) מערב, יסוד, שבו מתערבין כל הארת החסדים וכללותן אחר תערובתן הוא הנשאר ביסוד, ולכן נקרא מערב. לאנהרא בהון. כי באלו ה' קנים מאיר ג"כ הנר מצוה שהוא בחינת שד"י, כי בנצח מאיר ע"ב, בהוד מאיר רי"ו, ביסוד שהוא מערבי מאיר כ"ו, אשר ביחד הם שד"י, כי כל מה שמאיר בחג"ת מאיר בנה"י. כי החילוק הוא רק שבחג"ת האור הוא בחינת רחמים שהוא רפה, ובנה"י האור הוא בחינת דין שהוא דגש, אשר כן הוא למעלה בבינה בראש המנורה אבל למטה במלכות גם בחג"ת הוא בחינת דין שהוא בדגש, כמו שאומר רבינו בשער הלקוטים ובליקומי תורה (משלי הנ"ל). ומה שאינו אומר כאן ג"כ הוזה"ק לאנהרא בהון נר מצוה כמו שאומר בשלשה קני מנורה של חג"ת, והוא אומר כאן בשלשה קני מנורה של נה"י סתם לאנהרא בהון, הוא הלא כי כל האור המאיר להקנים הוא נר מצוה שהוא בחינת שד"י, הוי"ה ע"ב רי"ו, אשר שם שד"י תמיד הוא בחינת יסוד כמבואר במקומות רבים ברבינו, לכן אומר בשלשה קני מנורה להדיא נר מצוה לאנהרא בהון בחקנים של חג"ת, אבל בחקנים של נה"י אשר יסוד הוא הנר מערבי שהוא בעצמו היסוד בחינת שם שד"י שהוא ג"כ יסוד כמו מערבי, לזה אומר כאן סתם לאנהרא בהון, וכוונתו ג"כ על נר מצוה שהוא שם שד"י יסוד.

הקן האמצעי וכן כללות המנורה הוא מלכות מנרתא דמלכא אתקריאת. עכשיו מפרש הקן השביעי שהוא קן האמצעי שהוא מלכות שהוא גוף המנורה, אשר

בבינה ובמלכות. דאית לה תלת קנין בדיוקנא דא **ד** תלת ווי"ן דאינון תלת אבהן. תלת אבהן הם חג"ת אברהם חסד יצחק גבורה יעקב תפארת, שהם שלשה קני מנורה מצדה האחד, ה' תנינא תלת קנין תנינין בדיוקנא דא **ד** תלת ווי"ן דאינון נצח הוד יסוד.

ו' מנרתא דאמצעיתא בן י"ה על שמיא אתקרי בינה, כי בינה היא אותיות ב"ן י"ה, והוא כי הבינה בהתלבשותה בששה קצוות של הזכר אשר סיומם יסוד ואסתיימת בדכורא או נקראת בינה בן י"ה, מחמת התלבשותה במאני דדכורא והוא והיא הכל אחד ונקראת או הבינה אות ו', כמבואר בזהר הרקיע (בהקדמת בראשית דף ה' ע"א) ובשער מאמרי רשב"י ז"ל (דף ז' ע"ב), והוא כי תמיד אות ו' הוא הז"א בחינת דכר, ועכשיו אתלבשת הבינה במאני דדכורא ונקראת בן י"ה, אם כן היא בעצמה אות ו' וזה הוא המנורה בקנה האמצעי. איהו כליל ו' קנין לתתא בחושבן ו' בו' קנין דיליה. הוא כי לעיל אמר כי מנרתא דמלכא אתקריאת שהוא גוף המנורה קנה האמצעי שהוא אות ו', ועכשיו מפרש שאות ו' של רישא דמנרתא שהיא הבינה הנעשית עכשיו אות ו' בחינת דכר בן י"ה, לזה הו' הלזו של הבינה היא כוללת ו' קנים של המנורה לתתא של גוף המנורה שהם בחינת מלכות, כי מחמת שרישא דמנרתא היא הבינה לכן קורא לה ששה קנים של גוף המנורה לתתא מחמת שהם של מלכות שהיא למטה בסדר הפרצופים מן הבינה, אשר ו' של רישא דמנרתא שהיא הבינה ב"ן י"ה הוא כולל ו' של גופא דמנרתא דלתתא.

מחצה הדעת, ואף זו הבינה אינה למעלה ברישא אלא בגופא בשליש עליון של תפארת שבה, באמצע בין ב' הכתפים סוד קשר תפילין של יד, כמבואר בעין חיים (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ג) ובפרי עין חיים (שער התפילין פ"ו), אבל בעת הזווג נותן אז הו"א עמרא דחסד ג"כ שהוא עין הב' סוד לחם הקלקל ב' פעמים ק"ל, ואז מאירין ב' העינים שלה כמבואר שם (בדרושי הצלם כלל י"ב), כי משם נמשכת הראיה אל העינים היושבים ממש כנגד הדעת. אך בדעת דנוקבא יש קל גבורות לבד, וכאשר מתפשטות בו' קצוות שלה שהם בחינת חג"ת נה"י נשארין בחינת ו' בכל אחד מן ה' קצוות והם ל', ואלו נקרא מגדל הפורח באויר, ונשארו ק' מהק"ל דגבורות ביסוד שלה, ואח"כ כשמזדווגין נותן בה הזכר גם ק"ל ראשון דחסדים ומתחברים עם ה' קצוות דיסוד שלה, והנה ק' וק"ל גימ' ירך כי היסוד נתון בין הירכים.

בינה ראש המנורה, ומעם שנקראת אות ו' בקנה

האמצעי, ותיקון קין הגאולה

ומאן רישא דמנרתא בינה ה' עילאה. עד עכשיו היה מפרש הרעיא מהימנא הקדוש גופה של מנורה, ולכל גוף יש ראש, לזה מפרש עכשיו הרמז של ראש המנורה, לזה אומר ומאן רישא דמנרתא בינה עילאה, כי הראש של המנורה הוא בינה שהוא ה' הראשונה של שם הוי"ה ב"ה וב"ש, כי הלא שתי נרות הם הרמוזין בהמנורה המאירין בה הנרות, אשר הנר אחד הוא בינה נר אחד הוא מלכות, לזה מפרש עכשיו הנר של הבינה שהוא ראש של המנורה, אשר בשניהן שייך זה הנר,

היה מעלה גם המלכות גם היא והיה הזווג נעשה בתקונו, והיה ממחר לבא קץ הגאולה, אך עתה אין יכולת לעשות זווג בתקונו למעלה, ומפני זה הקץ מתארך וכמעט רוב צרות והרעות של אדם בא מן זה, עכ"ל.

י' אשת חיל עמרת בעלה תגא דספר תורה כצורת ז'. הוא מה שאומר עד עכשיו כי גוף הקנים של המנורה הם מלכות ורישא דמנרתא היא הבינה, לזה אומר עכשיו ומפרש דבריו מה שאמר מקודם, כי רישא דמנרתא היא הבינה היא בחינת י' על ו', כי הו' הוא גופא דמנרתא מלכות והבינה רישא דמנרתא היא י' על ו', כי ששה קנים הם ב' ההי"ן במספר י', אשר כן הוא צורת ז' עם תג בספר תורה, כמבואר בזהר הרקיע (בהקדמת בראשית דף י"ד ע"א). מסטרא דעלמא דאתי, לאו איהי מאנא לגביה ולא משמשא לגביה, אלא עמרה על רישיה. הוא כפי שאומר למעלה אשר מאנא לשמשא לבעלה איהי מנרתא דיליה, שהיא המלכות גוף המנורה כדי לזווג עם ז"א בעלה, לכן אומר אשר רישא דמנרתא שהיא הבינה אמא עלאה שהיא מסטרא דעלמא דאתי בחינת בינה אין המנורה לצורך כלי שלו או לשמש כמו המלכות, כי זווג ז"א שהוא קוב"ה הוא רק עם המלכות נוקבא דז"א שהיא גוף המנורה, רק בחינת בינה שהיא בבאן אצל המנורה הוא רק להיות עמרה על רישיה אשת חיל עמרת בעלה שהיא י' על ו' ונעשה ז', וזה הוא רק לצורך היחוד בינה ומלכות, כי בזה תלוי כל הגאולה שלימה. ואם אין בינה אצל מלכות, רישא דמנרתא וגופא דמנרתא

בחושבן ו' ב' קנין דיליה. הוא כי נודע מרבינו בפרי עץ חיים (שער הלולב פ"א) ו"ו של הוי"ה בסוד לולב יסוד, ומלוי הוא ב' ווי"ן והם סוד ו' קצוות דז"א היא ו' ראשונה, ו' קצוות דנוקבא היא ו' שניה הנכללת וב' ראשונה, אם כן לזה אומר בחושבן ו' הנתמלאת בעוד ו' והם עכשיו ב' ווי"ן, ו' ראשונה היא עכשיו בינה ב' קנין דיליה שהם רישא דמנרתא, ו' שניה היא המלכות נוקבא דז"א מנרתא דמלכא הנכללת ב' ראשונה גם כן בגוף המנורה בששה קנים שלה.

אם כן לפי זה המנורה יש לה ב' בחינות ראש המנורה היא בינה, גוף המנורה היא המלכות והם נתאחדו זה בזה סוד אחת היא לאמה, שהמלכות הנקראת אחת נתקשרה עם אמא בקשר אחד בסוד אמא וברתא כחדא, ותלכנה שתיהן כמו ביום הכיפורים.

אשר לזה מבואר בפרי עץ חיים (שער הק"ש פ' י"ב) ואמנם הפסוק אומר תנו עוז לאלקים על ישראל גאותו, כי כביכול השי"ת צריך כח ועזר מן ישראל על ידי מעשיהם, והנה המלכות נפלה בעוונותינו וגם כשרוצה לעלות צריך שיהיה על ידי זכותינו, כי עונותינו מפילים אותה ואם כן עתה אי אפשר לעלות לה אם לא יהיה בנו צדיקים נמורים אשר יש להם נשמות קדושות שיש להם כח לעלות עד מקום הבינה ועל ידיהם תעלה המלכות, כי ישראל אינו גרפין דשכינתא להעלותה למעלה, והנה לטעם זה הגלות מתעכב ומתגבר ומתארך בעונותינו כי אין בנו מי שיכול לעלות למדרגה זו, כי אם היה בינינו מי שיכול להעלות שם נשמתו אז

האות ו' ונעשה מן ו' ז', כי לכל גוף ראש ונעשה ז', לזה כתוב יאירו שבעת הנרות לקבל מנרתא דאיהי ו' שהיא גוף ראש המנורה לקבל מנרתא דאיהי ו' שהיא גוף ראש המנורה גופא דבינה ושית קני מנרתא דאינון ה' ה' שית ווי"ן, כמו שאומר שם בזוהר (תרומה) כי כל ה' בצורת ג' ווי"ן, א"כ הם ששה ווי"ן ועם גוף ראש המנורה הם ז' ווי"ן של הבינה, ורוא דמילה שבעה ושבעה מוצקות הם הז' ווי"ן של גוף המנורה בחינת מלכות וז' ווי"ן של ראש המנורה בחינת בינה לזה נאמר בזכריה שבעה ושבעה מוצקות, שהם ז' ווי"ן של הבינה וז' ווי"ן של המלכות, אשר ז' קנים של המלכות נכללין בז' קנים של הבינה שהם ראש המנורה, אשר לזה לא היה בהמנורה רק ז' קנים לבד והם של בינה ומלכות כמו שאומר ברעיא מהימנא הנ"ל, בינה איהו כליל ו' קנים לתתא בחושבן ו' בו' קנין דיליה.

חג"ת נהי"ם דמלכות כלולים בבינה, בחי' ו' שניה

דשם הוי"ה במילוי כלולה בו' ראשונה, כדי

להמתיק דין ברחמים

נמצא המורם מכל דברינו אלה אשר המנורה היא בחינת שתי נרות בינה ומלכות באחדות אחד ראש המנורה הוא נר דבינה, גוף המנורה הוא נר דמלכות, וז' קנים של המנורה הם חג"ת נהי"ם דבינה וחג"ת נהי"ם דמלכות, ושל מלכות כלולין בבינה כי הבינה היא אות ו' של גוף ראש המנורה בהתלבשותה במאני דדכורא היא ב"ן י"ה ונעשית בזה אשת חיל עטרת בעלה בבחינת י' על ו' ואתעבדת ז', ומלכות היא אות ו' זעירא שהיא ו' שניה של ו' דהוי"ה הכלולה בו'

ביחד נקשרין, אז ח"ו נפסק היחוד בזה, וח"ו המלכות שכינתא תתאה נפלה למטה. לזה היו צריכין בזמן המקדש לאור של הבינה אצל המנורה להאיר למלכות גוף המנורה.

וכן מבואר בתקונים (תקון תליסר) ועוד ו' איהי מנרתא, ה' ה' שלשה קני מנורה מצדה האחד ושלשה קני מנורה מצדה השני, ו' מנורה באמצע, נר על רישיה, ו' כד שריא באות ו' אתעבד ז', ורוא דמלה יאירו שבעת הנרות לקבל מנרתא דאיהי ו' ושית קני מנרתא דאינון ה' ה' שית ווי"ן, ורוא דמלה שבעה ושבעה מוצקות.

וכוננת דבריו הקדושים על רישא דמנרתא שהיא הבינה, כמו שאומר ברעיא מהימנא (פ' תרומה) הנ"ל, אשר גוף המנורה היא המלכות בז' קנים וראש המנורה היא הבינה מתלבשת במאני דדכורא והיא בן י"ה, לזה קו האמצעי שהוא אות ו' מן ראש המנורה הוא גוף הבינה, ה' ה' שבכל ה' יש ג' ווי"ן שהם ששה קצוות של הבינה חג"ת נהי"ם, כמו שאומר שם ברעיא מהימנא שהם תלת אבהן בחינת הג"ת ונה"י והם ששה ווי"ן של ב' ההי"ן, ו' מנורה באמצע, היא ו' השביעית באמצע של ראש המנורה שהיא גוף הבינה, נר על רישא, הבינה שהיא בחינת נר כי שתי נרות הם בינה ומלכות, אשר גוף המנורה היא המלכות, וראש המנורה היא הבינה, לזה אומר נר על רישיה כי הבינה היא נר על ראש המנורה, ומפרש דבריו כי הנר של הבינה שהיא בראש המנורה היא בחינת אשת חיל עטרת בעלה, והיא מאירה למעלה על המנורה בבחינת י' שריא על

דבר ב"ן י"ה והיא מתלבשת במאני דכורא בששה קצוות של ז"א והיא ראש המנורה, והמלכות היא גוף המנורה, אשר מאיר בהמנורה נר מצוה שהוא שם שד"י ברפה ובדגש, שהבינה שהיא רחמים פשוטים ממתקת לבחינת דגש, והלא ביארנו לעיל אשר המלכות בז' קנים שלה היא כלולה בבינה בז' קנים האלו מרישא דמנרתא לזה הם רק ז' קנים לבד בהמנורה.

הארת המזלין סוד הזק"ן, ופי' הפסוק כשמן הטוב וגי' סוד התלבושות פרצוף א"א וסדר ירידת השפע אם כן לזה מאיר בנר מצוה רק שם שד"י אחד לבד אשר שד"י במספר ב' פעם זק"ן, כי זקן גילוי היסוד הנקרא מזלא, אשר זקן הוא בחינה של אותו פרצוף, כמבואר במאורי אור (מערכת הז' אות כ"ד) ובשער המצות (פרשת קדושים), לזה היה בהמנורה ז' קנים לרמזו על הזקן שכן זקן היא ז' קן, אשר הזקן י"ג תיקוני דיקנא ומאלו הי"ג השנים מהם הם מזלות שמהם השפע נוזל לפי שהם המתפשטים יותר והם מזל נוצר חסד ומזל ונקח, ואלו השני מזלות מזדווגין ומהם בא השפע לזו"ג, ולזה השערות מגיעין עד הטבור כדי להשפיע לזו"ג שמתחילין מן הטבור, ונוצ"ר הוא אותיות רצון והוא בינה הנקרא רצון, והיא מדה שמינית ולכן היו שמונה בגדים לכהן גדול, לפי שסתם זקן היא הבינה והזקן הוא המלבוש שנאמר (דניאל ז') לבושיה כתלג חיוור, והזקן ונקח וב' מזלות מזדווגין כאחד, ואלו הב' מזלות הם השני טפין שאמרו רז"ל שהיו תלויים בזקן אהרן. וזה שכתוב כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן ופירוש הדברים שמן הוא אור החכמה כמאמר

ראשונה אשר גוף המנורה בז' קנים הם בחינת מלכות, ובאלו שתי נרות מאיר הנר מצוה שהוא שם הוי"ה בד' שלהבות הגלויין והנסתרים הנמשך מזה שם שד"י, כי הוי"ה הוא במילוי ע"ב ויש בו רי"ו אותיות שכן הוי"ה ע"ב רי"ו במספר שד"י, אשר ע"ב מאיר בשלשה קנים שהם מאירים מימין חג"ת, רי"ו מאיר בשלשה קנים שהם משמאל נה"י, הוי"ה מאיר באמצע, וכולם נתכללים באור של נר מצוה, אשר ברישא דמנרתא מאיר שם שד"י ורחמים שהוא רפה, ובגופא דמנרתא מאיר שם שד"י בדין שהוא דגש, מחמת שרישא דמנרתא היא הבינה, וגופא דמנרתא היא מלכות, אשר לזה נכללין הקנים של המלכות ברישא דמנרתא שהיא הבינה כדי להמתיק הדגש שהוא דין ברפה שהוא רחמים, שהבינה שהיא רחמים גמור, כמבואר בעץ חיים (שער א"א פ"ז כלל ד'), ובשער הזווגים פ"ד, מאירה ברחמים שלה להקנים של גוף המנורה שהם מלכות.

ומצאתי ראייה מפורשת לדברינו אלה אשר המנורה היא בינה ומלכות בהיכל הברכה מרבינו זקני הגאון הקדוש שר התורה (פ' תרומה) על הפסוק "ועשית מנרת טהור מקשה תיעשה המנורה", אשר מנרת חסר ו' המנורה מלא ו'. ואומר הוא ז"ל, כל מנרה חסר כי היא רחל נוקבא מנרה דלתתא, מנורה מלא מנורה דבינה דעלמא עלאה בדכורא מסתיים, וב"ה וב"ש שכוונתי לדעת הגדול והקדוש בזה, אשר לזה אומר זקני בזה מנורה דבינה דעלמא עלאה בדכורא מסתיים שהוא כדברינו לעיל אשר אצל המנורה בהיכל הקדש אז הבינה בבחי'

מלכות ראש המנרה בינה והם כלולים זה בזה ב' קני המנרה הם ז' ווי"ן שורש של שם מ"ב, אשר מאיר בהמנרה שם שד"י שהוא הוי"ה ע"ב רי"ן, והוא בעצמו ב' פעם זק"ן שהם ה' ק'נים של המנרה, אשר הזקן היא בבינה במזל נוצר שהוא רצון בבינה, ומזל ונק"ה הוא הזקן שהוא במספר קס"א שהוא אהי"ה דיודי"ן בבינה, ומזדווגין ב' המזלות בהדלקת המנרה ע"י כהן גדול שהוא בבינה, ומדליק על ידי שמן שהם חב' מפין על זקנו בחינת ב' המזלות, אשר השערות של הדיקנא הם בחינת י"ו שהם קני המנורה י' על ו', ואתעביד ז' תגא דספר תורה אשת חיל עמרת בעלה, והשערות מגיעין עד הטבור ששם ראש ז"א, והוא נותן לנוקבא בסוד פתחי לי אחותי שראשי נמלא מל, על כן לזה לגדל השפע קודש ותיקון של בינה ומלכות, והמשכת השפע קודש על ידי הדיקנא, המרמו בהמנרה על ידי הדלקתה שהכהן גדול מדליק את הנרות, על כן היוונים טמאו כל השמנים, והכהן שהיה אז, מתתיהו בן יוחנן כהן גדול, ידע מזה והיה מטמין פח אחד חתום בחותמו, וכשהדליק את המנורה בכ"ה בירה כסליו נעשה הנס בלילה הראשונה גם כן, שהוא החזרת שוב המשכת השפע קודש ועשיית תיקונים האלו בבינה ומלכות, והמשכת שם מ"ב שהם קני המנורה, והמשכת י"ג תיקוני דיקנא, ונמשך שוב האור הנתבטל על ידי היוונים הטמאים, לזה היה גם בלילה הראשונה נס, ומתורץ קושית הבית יוסף ז"ל, כי גם בלילה הראשונה היה נס בגוף הדלקת המנורה, להאיר באור הגדול הזה עלינו ועל כל עמו בית ישראל אכ"ר:

רו"ל כל הרגיל בשמן זוכה לחכמה, והמוחין כולם מכוונים לחכמה ונקראים על שמה וזה שאמר הכתוב (תהילים קלח ב) כשמן הטוב כי סדר התלבשות פרצוף אריך אנפין הוא זה, אבא הוא מלביש זרוע ימינו וחצי גופו, אמא זרוע שמאלו וחצי גופו עד הטבור, ז"א מלביש ירך ימין שהוא נצח עד הטבור דאריך אנפין, ונוקבא דז"א מלבשת ירך שמאל עד הטבור, אשר ירך שמאל הוא הוד, וזה סוד איהו בנצח ואיהי בהוד, וזקן א"א מגיע עד טבורו ששם ראש ז"א וזה שכתוב על הראש שהשפע נוזל על ראש ז"א. אבל קודם שמגיע על הראש ז"א יורד על הזקן והוא זקן אחרן שעולה עד נוצר חסד, וזהו שיורד על פי מדותיו, פירוש על מד"ת י"ו שהם השערות בחי י"ו ממש, כי השערות הם ווי"ן והאור שבתוכו הוא י', שהוא טפת האור הנכנס בתוכו, וזה שכתוב על פי הם השערות ממש. וכשהאור זה מגיע לראש ז"א הוא נותן לנוקביה, בסוד (שיר השירים ה ב) פתחי לי אחותי שראשי נמלא מל, שהוא אור היורד משער ראשו שעולה מ"ל כמבואר בשער הלקוטים ובלק"ת (פ' תולדות).

ישוב קושית הבית יוסף ז"ל וכללות היחוד

דהדלקת המנורה

א"כ היוונים הטמאים שהם קליפת השך היפך של האור, שראו כל זה אשר ע"י המנרה בבית המקדש נעשו כל התקונים האלו, לזה טמאו כל השמנים כדי שלא יהיה ממה להדליק המנורה ולא יעשו, ח"ו, כל התקונים על ידי הדלקת נרות המנורה, אשר בה תלויים כל התיקונים התאחדות בינה במלכות, גוף המנרה

פרק ב

בנין המנורה שהיא מלכות מבחי' הגבורות וסוד מוחין דו"ן – מנורה דזכריה הם השפעת החסדים למלכות בשעת היחוד – י"ב שבטים כנגד י"ב תחומי אלכסון כלם הם במלכות חוץ מיוסף – כלם נכללים ב' קני המנורה – ענין מיתוק המלכות הנק' שדי דגש, ע"י יסוד דבינה הנק' שדי רפה.

[להקל על הלומד, נעתיק את מאמר הזוהר חדש בשיר השירים (סב.) שעליו נסוב פירושו של רבינו זיע"א וז"ל: כתיב (זכריה ד') ראיתי והנה מנורת זהב כלה וגלה על ראשה ושבעה נרותיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לנרות אשר על ראשה. זכריה אתגלי ליה רזא דמנרתי דכין, חד מתסדרא, וחד דנהרא, "ראיתי והנה מנורת", דא מנרתא מתסדרא בשבחי דגוונין גליפאן, בשמא אדנ"י, בשמא דא מנהרא לתתא, וזון ומפרנס לון כדקא יאות. זהב, רזא דבי דינא בשמא אלוקים, למידן כל עלמא, דהא בדינא קאי, ועל שמא דא אתברי, וכלא ברזא דשמאלא. כולה, כד אשתלים בסטרא דימינא, דאתקיף בה ברזא דשמא ידו"ד, דהא כדין איהי כלה בחופה, דעלמין כולהו ברחימו בחבורא חדא, דהא כדין וגלה על ראשה כתיב, גלה דא איהו מקורא דצדיק דאתעביד נהר פלגיו דחדאן עיר אלוקים, ועביד פרין ואיבין, בשמא דאתקרי צבאו"ת, מתחמא בתריסר תחומין לארבע סטרי עלמא. ושבעה נרותיה עליה, דא רזא דשמא עלאה גליפא ברזא דשבעין שמהן, דאתקרי בהו קודשא בריך הוא, ואינן שבעה קיימין דעלמא קאים עליהו, שבעה ושבעה, אלין תתאי

דקיימין לקבליהון דעלאי, וכלהו אחיד לנרות אשר על ראשה, שבעה ושבעה מוצקות, אלין שבעת ימים ושבעת ימים אלין עלאי ואלין תתאי דמתחבראן כחדא. תו שבעה ושבעה כולהו לעלא בגין דכליל כל חד בחבריה, ואי תימא שתא איהו שפיר דכליל חד בחבריה, חד דאשתאר במאן אתכליל. אלא כד סלקין כלה לתריסר ההוא דקאי עליהו דאשלים תליסר אתכליל ביד דקיימא עליה, דאיהו דרגא דכלהו כלילן בה, ודא איהו נקודא יש עילאה דכלהו נפקא מיניה. תו תרין דרגין אינן, וכל חד איקרי שבעה, חד איהו עלמא דאתי, איהו שבעה ואקרי שבעה, דכתיב ויבנהו שבע שנים, וחד איהו צדיק, דאקרי שבעה ואיהו שבע דכתיב (משלי כ"ד) כי שבע יפול צדיק וקם. ואלין תרין כתרין, מוצקות לנרות, חד מסטרא דא, וחד מסטרא דא, ואף על גב דאינן במניינא דאינן נרות, ועם כל דא שבחא מאלין, תרין, דאינן שבעה ושבעה, דמוצקות לגביהו, דאינן נרות דקא נהרין על רישא דההוא מנורה, וההוא מנורה קא מנהרא מחילא דילהון, לסלקא לגבה עילא, וכד סלקא, סלקא מדרגא לדרגא, ומכתרא לכרתא, עד דאתאחדא כלה לעלה, עכ"ל הזוה"ק המוצע בדברי רבינו זיע"א.

יום א' דחנוכה עזר"ת לפ"ק:

ביאור ד' זה"ח שה"ש בענין מנורת זהב דזכריה הנה איתא בזוהר חדש (דפוס לווארנא דף ע"ו בשיר השירים), כתיב ראיתי והנה מנורת זהב כולה וגולה על ראשה ושבעה נרותיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לנרות על ראשה, זכריה אתגלי ליה

לעלמין, בגין דההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן לא פסיק לעלמין, ובגין דא קדמא שכינתא על דא, תא חזי בשעתא דהאי אתר מקבלא מזונא מלעילא, כולהו דמקדשי למאריהון כולהו מתעדנין ומתערין וסלקין גרפין בד אתיא שכינתא בההוא מזונא בגין דלא יסתכלון בה, ואינון תלת משריין בסליקו חד קראן ואמרי קדוש. ושם בפ' בלק (דף קפ"ז ע"א) כד איהי שליחא מלעילא וקבילת זהרא מגו אספקלריא דלעילא, דכדין מברכין לה אבא ואמא להאי, אמרי לה ברתי זילי נטורי ביתך פקודי לביתך [לביתך] הכי עבידי לביתך, זילי וזוני לון זילי דההוא עלמא דלתתא מחכא לך בני ביתך מחכאן מזונא מינך הא לך כל מה דתצטרכי למיחב לון כדין איהי מלאך.

סוד המנורה בחי' נוקבא מסמרא דשמאלא בנינה מהנבורות

זהב כולה, רוא דבי דינא בשמא אלקים למידן כל עלמא דהא בדינא קאי ואתון, הוא כי המנורה היה של זהב, וכן זכריה שראה בנבואה מנורת זהב כולה, הוא מחמת כי זהב הוא בחינת בינה ומלכות, וז' מיני זהב הם ז' מיני נבורות שבה, וסימן מצפון [זהב] יאתה, כמבואר ב"מאורי אור" (מערכת הז' אות י"א), והוא כמבואר בזוה"ק (פ' תרומה דף קמ"ח ע"א) זהב הא אתמר דשבעה זיני זהב אינון, ואי תימא דזהב איהו דינא. לזה אומר זהב כולה כי המנורה היתה של זהב שהיא בחינת דין ונבורה, הוא רוא דבי דינא, שהוא הב"ד שלמעלה המתגלה אצלם ד' בשם אלקים, כמו שכתוב אלקים נצב בעדת אל בקרב אלקים ישפוט, אשר אלקים הוא בחינת אמא

רוא דמנורות דביין, לזכריה נתגלה הסוד של המנורות המהורות שהם בינה ומלכות, חד מתסדרא וחד דנהרא, מנורה אחת סדורה בכל הכלים שלה אשר כן גוף המנורה היא המלכות סדורה בז' ספירות שלה, ג' קנים מצד ימין חג"ת, ג' קנים בצד שמאל נה"י, וקן האמצעי מלכות שבמלכות. וחד דנהרא, היא הבינה רישא דמנרתא המאירה בב' ההי"ן שלה, שכן הבינה היא ה' ראשונה של שם הוי"ה ב"ה וב"ש, ובמלואה היא ב' ההי"ן שהם י' על י', ואתעביד ז' שהם ז' קני המנורה בראשון, בחינת בינה המאירה באור שלה לגוף המנורה שהיא המלכות.

מנורה מלכות אדנ"י מפרנסת לעלמין תתאין

(וארא) [ראיתי] והנה מנרת דא מנרתא מתסדרא בשבחי דגווי גליפאן בשמא אדנ"י, הוא גוף המנורה סדורה שהיא המלכות בחינת רחל בז' קנים שלה, שהם ז' ספירות מחסד עד המלכות, והם חקוקין בשם אדנ"י שהוא בחינת מלכות, דינא דמלכותא דינא, בשמא דא מנהרא לתתאי וזון ומפרנס לון כדקא יאות, בשם הזה אדנ"י מאיר לעולם הזה שהוא עולם העשייה ומשפיע להם מזונות, כמבואר בזוה"ק פ' בשלח (דף ס"א ע"ב), וההוא מזונא דאתי יתיר מעילא הוא מזונא יתיר דקיק קאתיא מאתר דדינא אשתכח ודא הוא מזונא דאכלו ישראל כד נפקו ממצרים, ושם (בדף ס"ב ע"א) מזונא דהוא עלאה מיניה ההוא דאיהו דקיקא יתיר ואתא מאתר דדינא שריא דאקרי צדק ודא הוא מזוני דמסכני. ושם בפר' תרומה (דף קע"א ע"א) ועל דא כתיב ה' רעי לא אחסר, לא יפסקון מזונות מני

ומלכות, כי כן גוף המנורה היא המלכות וראש המנורה היא הבינה אמא עלאה, אשר שניהן נקראין בשם אלקים בחינת דין, כי המלכות כל בנינה הוא מהגבורות, ואמא מסטרהא דינין מתערין מינה, אשר בזה השם הוא דין כל עלמא, דהא בדיני קאי ואתון, כי המזונות הם באין בדין, כמבואר בתוספת יו"ט מרבינו זקני הגאון הקדוש מאור הגולה במס' ברכות (פ"ז משנה ג'), שלכך אומרים בברכת המזון נברך אלקינו, כי המזון הדין נותן לכלכל את ברואינו, ולפיכך תקנו זה השם שהוא מדת הדין והוראתו אלקות ואדנות, ועל שמא דא אתברי וכולא ברזא דשמאלא, כי העולם נברא בשם אלקים כמו שכתוב "בראשית ברא אלקים".

ה' חסדים מאורי יום – ה' גבורות אורות הלילה –

כלי אורות הלילה הו"ת המנורה – והגבורות

המתפשטים בהם אור הנרות

וכולא ברזא דשמאלא, הוא כי גוף המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת עמו אחור באחור, ושבעה נרותיה הם שבעה ספירות תחתונות מחסד עד מלכות שבה הנקרא גוף שלה, מצויירים כעין שלשה קני מנרה, ימין ושמאל ואמצע, ונודע שהחמש גבורות שבדעת שבה הם מתפשטים בז' תחתונות שבה, על דרך התפשטות ה' חסדים בגופא דז"א, כי החמשה חסדים מתפשטות מחסד עד הוד, וכללות הארתם מתקבצים ביסוד, וכללות הארת היסוד מתקבצים במלכות שבה בסוד חותם בתוך חותם, ואמנם חמשה חסדים דז"א הם ה' פעם אור דיום ראשון ונקרא מאורי אור היום, והחמש גבורות דנוקבא

מאירים בה ונקרא אורות הלילה המאירים על ידי הנרות, ונמצא כי ז' הנרות שהם הכלים הם שבעה ספירות תחתונות שבנוקבא, וז' מאורות המאירים בהם בסוד אור האש והשלהבת הנתלה בנר ובפתילה הם הגבורות שהם האורות המאירים בכלים, כמבואר בשער המצות ובלק"ת בטעמ"צ (פ' בהעלותך) וב"עץ חיים" (שער תיקון נוקבא פ"ז).

ביאור בנין הנק' ומוחין שלה, וענין מוחין דז"א.

כולא, כד אשתלים בסטרא דימינא דאתקף בה ברזא דשמא הוי"ה, הוא כי מה ששבעת הנרות שהם של זהב בגוף המנורה בחינת מלכות, מאירין בה בבחינת גבורות אורות הלילה שהם ז' מאורות האש והשלהבת הנתלה בנר ובפתילה הם הגבורות שהם האורות המאירין בכולם. אשר לזה ראה זכריה בנבואה מנורת זהב כולא, כולא ברזא דשמאלא שהם ז' גבורות, כי מחסד עד הוד הם ה', וכללות הארתם מתקבצים ביסוד הם ו', וכללות הארת היסוד מתקבצים במלכות שבה הם ז' גבורות שהם ז' מיני זהב שאומר בספר הקדוש מאורי אור הנ"ל, הוא רק בעת בנין המלכות בגוף שלה הנבנה מן הגבורות, אשר הגבורות האלו הם עטרא חדא מן התריין עטרין דדעת:

אשר עטרא הזאת דדעת שהיא עטרא דגבורה מחצית הדעת גם בחינה זו אינו למעלה ברישא אלא בגופא בשליש עליון דתפארת שבה באמצע בין ב' הכתפים שלה, וזה סוד קשר של תפילין של יד, לפי שהמוחין דזו"נ שהם חכמה

לבד שהם חו"ב שלה, כמבואר בזוה"ק באדרא זוטא (דף רצ"ו ע"א), ונהירו דתריין מוחין גליפין בה, וגם זה סוד דעתן של נשים קלה, ואח"כ יש לה בחינת התפשטות גבורות לבד ולא חסדים, ואף התפשטות זה אינו אלא בגופה למטה, ומקום חצי הדעת שלה שהם הגבורות בלבד הם יושבים באמצע ב' הכתיפות שלה בשליש העליון של תפארת שבה, ושם הוא בחינת הדעת שבה סוד קשר של תפילין של יד.

באופן כי זה שינוי הג' נחלק וכולל ב' שינויים, הא' שהזכר יש בו דעת מהחור"ג והנוקבא אין לה דעת רק מהגבורות, והב' שדעת ז"א הוא בראשו בבחינת מוח ממש ודעת הנוקבא הוא בשליש העליון של תפארת ושם מקובצים בדעת ההוא הגבורות שלה, זולת התפשטות הגבורות בגופא דו' קצוות שלה, והנה סיבת היות דעת הנוקבא ניתן למטה בגופא מבואר הוא כיון שלא נמשך מדעת עליון שבראש או"א, אבל צריך לידע סבה למה הדעת של ז"א ניתן למעלה בסוד מוח בראשו ממש כיון שלא נמשך ממוח הדעת דאו"א, והטעם תלוי בשינוי הראשון, והוא כי ז"א אשר הכתר שלו יש לו אור גדול מאוד, וגופו קטן יש בו הארה גדולה ויש בו כח להמשיך ולהעלות את החור"ג שהוא דעת דז"א ולהעלות דרך קו האמצעי עד ראשו ממש תחת כתר, כי שניהם הם קו האמצעי ואז יהיה הז"א דומה לאו"א שיש להם מוח הדעת שלהם בראשם, אבל נוקבא דז"א שנוף כתר שלה גדול ואורו קטן מאוד, אין בו כח להעלותו ונשאר למטה בגוף כי שם מקומו הראוי להם כי משם חוצב מאו"א נעב"ד הע"ה שם, ויש לעיין

ובינה שלהן הממשיכין אבא ואמא בעת זיווג ממוחין שלהן עצמן ולכן נשארים גם כן בראש ז"א, אך הדעת שבו"א לא המשיכוהו מדעת עליון שלהם אלא היה מחסדים וגבורות המתפשטין בו' קצוות דאו"א לכן היה גם בנוקבא דז"א כך שירדו ונתפשטו בתחילת הו' קצוות בשליש עליון דתפארת בין הכתפין כמבואר בעץ חיים (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ג).

וכן מבואר (בשער לידת המוחין פ"ב) כי בז"א יש ג' מוחין חב"ד ופרטן ד', לפי שדעת כלול מן ב' בחינות שהם חסדים וגבורות, אבל דעת הנוקבא הוא ק"ל ואין בו רק גבורות לבד, והוא כי הנה אלו המוחין הנמשכין אל הז"א ולנוקבא, הם בחינות טיפות הנמשכין מן או"א ממוחותיהם בעת זיווגם, ואמנם ב' טיפות הנקרא חו"ב הם נמשכין ממוחין עצמן דאבא ואמא מחכמה ובינה של כל אחד מהם, אבל טיפת הדעת הכלולה מחו"ג אינה נמשכת מהדעת עצמו דאו"א, אלא מהחור"ג המתפשטין בו' קצוות דאו"א, והנה כפי זה כאשר אלו המוחין מתפשטין בז"א, יהיה על דרך זה שחו"ב יהיה למעלה בראשו, אבל החו"ג יתפשטו בגופא בו' קצוות, אבל לא יהיה בראשו בחינת מוח ג' הנקרא דעת הכולל חו"ג, כיון שתחלת המשכתו אינה רק מן התפשטות ו"ק דאו"א כנ"ל.

ואמנם הענין לא כך היה, אלא שיש אל הז"א ג' מוחין בראשו ממש, ואפילו בחינת הדעת הכלול מחו"ג הוא למעלה בראשו ובבחינת מוח ממש, מלבד התפשטות ה"ה וה"ג אשר בו' קצוותיו, אבל בנוקבא דז"א לא כך הוא, אלא שבראשה לא יש בה רק בחינת ב' מוחין

היטב בכל הפרק להבין הדברים) וכן מבואר בשער תיקון נוקבא פ"ד ובשער הירח פ"א, ובפרי עץ חיים (שער התפלין פ"ו), ובמקדש מלך בשם הרמ"ז ז"ל (כפ' בא דף מ"ג ע"א).

בעת הזיווג אשתלים ג"כ בסטרא דימינא ומקבלת

שלימות המוחין מז"א

וכל זה הוא רק בעת בנין גופה מהגבורות, אבל בעת הזיווג עם ז"א אז מקבלת המלכות תרין עטרין דדעת החסדים גם כן שהם עטרא דחסד, ואז יש לה כל מוחין בשלימות שהם ד' מוחין כמבואר בזה"ק (באדרא זוטא דף רצ"ו ע"א), מאחורוי אתדבק ניצוצא דבוצינא דקרדנותא, ולהטא ואפיק גולגלתא חדא סתימא מכל סטרוי מנהירו דתרי מוחי גליפן בה ואתדבקת בסטרוי דדכורא, בגין כך אתקרי יונתי תמתי, אל תקרי תמתי אלא תאומתי, אתקטר גבורה בחמש גבוראן ואתפשטת נוקבא בסטרהא ואתדבקת בסטרוי דדכורא, עד דאתפרשא מסטרוי ואתיאת לאתחברא עמיה אפין באפין, הרי מבואר להדיא אשר נהירו דתריין מוחין גליפן בה הוא רק עד הנסירה שאתפרשא מסטרוי ואתיאת לאתחברא עמיה אפין באפין, אז יש לה גם עטרא דחסדים דדעת גם כן ויש לה ג' מוחין חכמה בינה דעת אשר הדעת מתחלק לשני מוחין חסדים וגבורות.

וכן מבואר בעץ חיים (שער דרושי הצלם דרוש א') כי המוחין חב"ד שהם בדרך זה חכמה ובינה נמשכין ליסודות של אבא ואמא, ותריין עטרין דדעת נמשכין לעטרות של יסודות דאז"א שלזה הטעם נקראין תריין עטרין מחמת שהם בעטרות

של יסודות או"א בסוד ברכות לראש צדיק, ואח"כ בעת הזיווג נותן ז"א בנוקבא את החמשה גבורות ואח"כ החמשה חסדים גם כן, וכן מבואר שם (בדרוש י"ב כלל י"ג) בדעת דז"א יש ה' חסדים וה' גבורות והם י' הויות גימ' ק"ל ק"ל ב' פעם עי"ן כמנין ס"ר לראות כי משם נמשכת הראיה אל העינים היושבים ממש כנגד הדעת, אך בדעת דנוקבא יש ק"ל גבורות לבד וכאשר מתפשטות בו קצוות שהם בחינת חג"ת נה"י נשארין בחינת ו' בכל אחד מן ה' קצוות והם ל' ואלו נקראין מגדל הפורה באויר, ונשארו ק' מהק"ל דגבורות ביסוד שלה, ואח"כ כשמזדווגין נותן בה הזכר גם ק"ל ראשון דחסדים ומתחברים עם ה' קצוות שביסוד שלה, והנה ק' וק"ל גימ' ירך, כי היסוד נתון בין ב' הירכים, [זה סוד הנאמר בהמנורה ועשית מנרת זהב טהור ירכ"ה, שבעת הזיווג שנותן בה את החסדים גם כן שהוא ק"ל ראשון עטרא דחסדים ומתחברים עם ה' קצוות שביסוד שלה אשר ק' וק"ל גימ' ירך, ובעור שמו יתברך נדבר עוד מזה להלן] (עיין פרק ט').

נמצא לזה אומר הוזהר חדש הקדוש כולה לזה כתוב שזכריה ראה מנרת זהב כולה והיה די באומרו ראיתי מנרת זהב ואמאי אומר כולה, רק לזה אומר כולה כד אשתלים בסטרא דימינא שהמנורה שגוף שלה הוא מלכות שהיא חד מתסדרא באם שהיא נשלמת בסטרא דימינא שהוא עטרא דחסדים גם כן שהחסדים הם בחינת ימין, אז דאתקיק בה ברזא דשמא הוי"ה, כי מקודם אומר כי גוף המנורה שהיא המלכות מתסדרא

ראשה שגולה הוא על ראש המלכות, והזוהר חדש הקדוש אומר גולה דא איהו מקורא דצדיק שהוא יסוד והלא יסוד הוא למטה ולא על ראשה, לכן נלפע"ד לפרש בזה שהוא כמבואר בע"ז חיים (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל ט' ובפרק ג' ובשער הירח פ"א) שנה"י של אמא המתפשטין תוך ז"א הנה הם סתומים ויסוד שלה המתפשט תוך קו האמצעי דז"א הוא לבדו פתוח ומהם מתגלין האורות תוך ז"א, לכן אין המלכות עומדת אלא נגד סיום היסוד דאמא שהוא בקו האמצעי, ובכל קו האמצעי של ז"א יש אל המלכות שורש שם ויוצאים האורות של האמא למלכות העומדת שם לקבל האורות, לכן אומר זכריה וגולה שהוא מקורא דצדיק שהוא יסוד אמא שנקרא צדיק, על ראשה שהיא עומדת מכוון בראשה נגד יסוד אמא לקבל את האורות שם מיסוד אמא, דאתעביד נהר פלגיו שיסוד אמא נעשה נהר בפלגיו מים שלו ברבוי שפע קודש המשמחין למלכות שהיא עיר אלקים כמו שכתוב בתהלים (מ"ו) נהר פלגיו ישמחו עיר אלקים, אשר היסוד עביד פירין ואיבין בשמא דאקרי צבאות, כי הוצאות לידת הנשמות ע"י זווג זו"ג נעשה ע"י היסוד המתחבר בתרין שוקין שהם נצח והוד אשר הם תרין ביעין דדכורא, אשר השם של נצח הוד הוא שם צבאות כמבואר בע"ז חיים (שער השמות פ"ו).

יבאר בארוכה ענין י"ב אלכסונים מקורן ושרשן

וענינם וסוד י"ב שבטים

ענין י"ב פרקין דת"ת ויסוד כלולים זב"ז נמשכין

מבינה עד מלכות

מתתחמת בתריסר תחומין לארבע סטרי עלמא, הוא כמבואר בזוה"ק

בשבחי דגווי גליפאן בשמא אדנ"י והמנורה של זהב הוא רוא דבי דינא בשמא אלקים, אבל זה הוא רק בנין גוף המנורה שהיא המלכות, אבל בעת הזווג שנותן לה עטרא דחסדים גם כן והיא אשתלים בסטרא דימינא גם כן אז מאיר בה שם הוי"ה ב"ה וב"ש שהוא כולו רחמים וחסדים.

דהא כדין איהי כלה בחופה, שאז נעשה הזווג בז"א ונוקבא ונכנסין לחופה, כמבואר בע"ז חיים (שער המוחין פ"ט ובשער מ"ג ומ"ד דרוש א'). דעלמין כולו ברחמי בחדוה ברחימו בחבורא חדא, הם ז"א ונוקבא אשר שניהם נקראים עלמא ובעת הזווג הם כולם עומדים בכל קומתם ב' ספירות שלהם, לזה אומר ברחמי הוא בחינת כתר שהוא בחינת רחמים כמבואר בע"ז חיים (שער מוחין דצלם פ"ט), בחדוה, הם המוחין חב"ד מקום השמחה והחדוה, ברחימו, הם חג"ת מקום החיבוק שהוא מחמת אהבה כביכול כמבואר בפרי ע"ז חיים (שער חג הסוכות פ"א) סוד וימינו תחבקני, בחבורא חדא הם נהי"מ מקום החיבור כביכול ביסודותיהן יסוד דז"א ויסוד דנוקבא, אשר נ"ה ומלכות מתחברין שם עם היסוד כי נ"ה הם התרין שוקין ומלכות עטרה שעל היסוד.

יסוד אימא משפיע דרך קו אמצעי דז"א לנוקבא דהא כדין וגולה על ראשה כתיב. שלזה ראה זכריה במראה שלה וגולה על ראשה, ומפרש דבריו גולה דא איהו מקורא דצדיק דאתעביד נהר פלגיו דחדאן עיר אלקים ועביד פירין ואיבין בשמא דאתקרי צבאות, יש לכאורה לדקדק בכאן שזכריה אמר וגולה על

(באדרא רבא דף קל"ד ע"ב) ודא הוא תקונא קדישא עלאה דתריסר דמכאן אשתלשלו י"ב תחומין לעילא, י"ב תחומין לתתא, י"ב תחומין לי"ב שבטי אבהתא, וכוונתו הקדושה כי מן הדיקנא קדישא מן תקון י"ב שהוא בי"ג של מיכה אשר נשבעת לאבותינו, ובי"ג של משה הוא וחמאה, מן התיקון הזה שהוא בשפה דפומא קדישא נשתלשלין י"ב תחומין לעילא שהם בבינה אמא עלאה, כמבואר בזוה"ק (פ' בלק דף ר"ט ע"א) כל גוונא וגוונא מתלהטא תלת זמנין בההוא סטרא דאינון תריסר תחומי גליפן ועאלין ואתכלילו בתריסר אחרנין, כי אמא עלאה נכנסת ביסוד שלה עד חוזה דז"א שהוא תפארת שלו אשר התפארת יש בו י"ב פרקין בסוד ו' רבתי ו' זעירא שלזה נאמר וקרא זה אל זה, אשר ו' רבתי הוא תפארת, ו' זעירא הוא יסוד שנכללין זה בזה בסוד אלה תולדות יעקב יוסף כמבואר בעין חיים (שער הולדת או"א פ"ו ובשער הנסירה פ"א ובשער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג), לזה שם (בפ' בלק) שהמאמר שם מיירי מן אמא כמו שמתחיל בתחילת המאמר לומר תאנא מסטרא דאמא כד איהי מתעטרא, לזה מחמת שיסוד שלה יש לו י"ב תחומין כי מתלהט בכל גוונא וגוונא תלת זמנין הרי ד' פעם ג' הם י"ב שמתלהט בארבע סטרי עלמא, אם כן כשהיסוד של אמא יש לו י"ב תחומין שהם י"ב גבולי אלכסון המוזכרין בעין חיים (שער מנתי"א פ"ז), לזה כשנכנס יסוד אמא בתפארת דז"א אם כן גם תפארת דז"א יש לו י"ב תחומין אלו שהם י"ב גבולי אלכסון לזה אומר ואתכלילו בתריסר אחרנין שהם בתפארת דז"א, אשר היסוד דז"א נתכלל בשית פרקין

שלו בסוד דכליל שית בקרטיפא חדא המבואר בזוה"ק (פ' נשא דף קמ"ג ע"א), בתפארת בשית פרקין וגם היסוד אז יש לו י"ב פרקין, כי ו' רבתי שהוא תפארת נכלל בו' זעירא שהוא המלוי של אות ו' ו' רבתי תפארת ו' זעירא יסוד, כמבואר בפרי עין חיים (שער הלולב פ"א). אם כן גם ביסוד ז"א יש לו י"ב תחומין שהם י"ב גבולי אלכסון, ואח"כ בעת היחוד של זו"ג שנודווגו זה בזה אז יש גם כן למלכות י"ב שבטים שהם י"ב תחומין י"ב גבולי אלכסון, כי י"ב תחומין שהם י"ב גבולי אלכסון הם י"ב שבטים כמבואר בעין חיים (שער מנתי"א פ"ז) ובליקוטי תורה (פ' ויצא) ובכסא מלך (על תיקון ח"י דף מ"ו ע"א).

י"ב שבטים נמשכין מת"ת ונרשמיין ביסוד וביוסף, והוא משפיע י"א מהם במלכות.

אשר י"ב שבטים כולו תקונא דמטרוניתא הוּו כמבואר בזוה"ק (פ' ויהי דף ר"מ ע"ב). ומפרש מורי רבינו זקני הקדוש בדמשק אליעזר כי אלו י"ב שבטים הם ב' וי"ן ו' גדולה תפארת גופא ו' זעירא של יסוד צדיק אם כן כשנעשה יחוד הקדוש אז נכנסין בה כל הי"ב שבטים, כי ו' גדולה נכללת אז בו' זעירא וכולם תקונא דמטרוניתא, והצדק אתו בזה והוא כי רבינו אומר בשער הליקוטים ובלק"ת (פ' ויצא) כי בזה יתורץ קושיא אחת כי לפעמים הי"ב שבטים מכנה אותם בעולם הזכר ופעם בעולם הנקבא והכל אמת כי אותן הי"ב מזלות שביסוד הם סוד י"ב שבטים עלאין והי"ב שבטים דנוקבא הי"ב מזלות שבמלכות, ואח"כ אומר שם כי יוסף הוא יסוד עצמו שכל הי"ב מזלות וכל הי"ב שבטים נרשמים בו בסוד אלה תולדות יעקב

שואמר אשר "וקדושים בכל יום יהללוך סלה" הם השנים עשר שבטים שיצאו מן לאה ורחל, ויוסף הוא ביסוד ז"א ושאר השבטים כולם בנוקבא כיצד, ראובן בחסדה, שמעון בגבורתה, לוי בתפארתה, יששכר בנצחה, זבולן בהודה, בנימין ביסודה, יהודה במלכותה, נפתלי בארכובה הימנית שלה, אשר בעקבה הימני, דן בארכובה השמאלה, גד בעקבה השמאלי, [עכ"ד המשנ"ח], שם מיירי מעת הזווג בעמידה אז יסוד שהוא יוסף משפיע בנוקבא כל השפע קודש שקיבל מתפארת והוא עולה עד הדעת לקבל כל השפע ונותן למלכות אז הוא בחינת יסוד דבורא וכל י"א שבטים הם בנוקבא, והם תקוני דמטרוניתא.

מבאר דיש י"א שבטים עם המלכות וביחד הם חשבון י"ב בלי יוסף שהוא ביסוד והוא כמבואר בזוה"ק (פ' ויחי דף רמ"א ע"א) תא חזי תריסר שבטין בד' דגלין בד' סטרין שלשה פונים צפונה ושלשה פונים ימה ושלשה פונים נגבה ושלשה פונים מזרחה והים עליהם, והכי הוא ודאי תלת שבטין לכל סטר לד' רוחי עלמא, ותלת שבטין לדרועא ימינא ותלת שבטין לדרועא שמאלא ותלת שבטין לירכא ימינא ותלת שבטין לירכא שמאלא וגופא דשכינתא עלייהו הה"ד והים עליהם, מאי טעמא תלת שבטין לדרועא ותלת שבטין לירכא וכן לכולא, אלא רזא דמלה תלת קשרין אינון בדרועא ימינא ותלת בשמאלא ותלת בירכא ימינא ותלת קשרין בירכא שמאלא, אשתכחו תריסר קשרין לארבע סטרין וגופא עלייהו, אשתכחו תריסר עם גופא

יוסף, וזה שכתוב נחנו ולא אנחנו כי סוד א' הוא סוד יוסף עצמו לבן צורת א' הוא חודש העיבור בין ב' וי"ן כזה וא"ו י"ב מזלות והוא לבדו מעלמא דדבורא ושאר שבטים היו בנוקבא. אם כן ח"ו רבינו האריז"ל סותר עצמו ח"ו כי מקודם אומר שבז"א ביסוד שלו יש י"ב שבטים וגם במלכות יש י"ב שבטים, ואח"כ אומר שביוסף עצמו שהוא יסוד דדבורא נרשמים הי"ב שבטים, ואח"כ אומר שיוסף הוא דבורא והשאר שבטים כולם הם בנוקבא.

ולדברי מורי רבינו בדמשק אליעזר נראה הכל היטב כי הי"ב שבטים שהם י"ב תחומין י"ב גבולי אלכסון הם בתפארת דז"א שהוא ו' רבתי הנכלל בו ו' זעירא יסוד דז"א, וכשהיסוד מקבל כל השפע מן ז"א שהוא תפארת אז כל הי"ב שבטים נרשמים בו לזה אז ביוסף עצמו שהוא יסוד נרשמים הי"ב שבטים שהם י"ב תחומין, י"ב גבולי אלכסון י"ב מזלות, וכשנעשה היחוד של הזווג הקדוש ביסוד דז"א עם המלכות אז בה נרשמים כל הי"ב שבטים מחמת שאז היא מקבלת כל השפע קודש מן היסוד שהוא קיבל מן התפארת ואז ו' גדולה נכללת בו זעירא וכולם תקונא דמטרוניתא, רק שבט אחד שהוא יוסף נשאר בחינת דבורא מחמת שיוסף דז"א הוא בחינת דבר כמובן והלוא הוא נותן השפע קודש למלכות, אם כן יוסף אינו מתהפך לבחינת נוקבא, רק כל הי"א שבטים וניחא שפיר היטב דברי רבינו.

ובזה נראה גם כן שפיר דברי המשנת חסידים (במס' אצילות דערבית משנה ו'-ז')

כנוונא דלעילא, מנא לן דכתיב כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת בגין דבה אשתלים חושבנא כמה דאתמר והים עליהם מלמעלה.

וכוונתו הקדושה כי בעת הזווג אז הי"ב שבטים כולם הם בנוקבא רק מחמת כי יוסף שהוא יסוד ז"א נשאר בדכורא לזה א"ב הם י"א שבטים, לזה אומר הזוה"ק אשתכחו תריסר עם גופא כי עם המלכות הם י"ב שהיא משלמת למנין י"ב כי גופא ר"ל גוף המלכות, אשר לזה אומר הזוה"ק מנא לן דכתיב כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת בגין דבה אשתלים חושבנא כמד"א והים עליהם מלמעלה, שלזה כתיב שנים עשר וזאת מחמת כי זאת היא המלכות אשר עם השלמתה אז נעשה בה בעצמה י"ב שבטים אשר היא בחינת הים, וכן מבואר בזוהר הרקיע (פ' פקודי דף קס"ז ע"ב) כי בנות ירושלים הם י"ב שבטים וי"ב בקר שהים עליהם עומד מלמעלה שהיא המלכות כי היא מעולם האצילות והם מעולם הבריאה ולפיכך אמר מלמעלה, וכן מבואר בזוה"ק (פ' במדבר דף ק"ח ע"ב) איש על דגלו באותות אליו ארבע משרין דכנסת ישראל דאינון תריסר שבטין תריסר תחומין סחור סחור לה כנוונא דלעילא.

אשר – כולל י"ב שבטים בבינה והוא הבינה

ומשתלשל למטה במלכות

וכל קבלת הי"ב שבטים שהם י"ב תחומין שמקבלין ז"א ונוקבא הם מן בינה אמא עלאה כמו שהבאתי לעיל מן זוה"ק (בלק דף ר"ט ע"א), וכן מבואר בזוה"ק (פ' ויחי דף רמ"ו ע"א) [כדי להקל על המעיין נעתיק לשון הזוה"ק שע"ז נסוב דברי רבינו. תא חזי אשר

רשים לעילא ורשים לתתא בתקוני כלה, וכלהו תריסר שבטין ימא קאים עלייהו ואתתקן בהו, הה"ד (מלכים א' ז') והים עליהם מלמעלה. ורזא דמלה אתתקן לעילא ואתתקן לתתא בארעא, אתתקן לעילא בתיקונין ידיען כנוונא דעלמא עלאה, ואתתקן לתתא בהני תריסר שבטין כנוונא דלעילא וע"ד שכינתא לעילא ושכינתא לתתא בניייהו דישאל ובתריסר שבטין אתכלילת ואתתקנת, אָשר בתקונה קיימא כשאר שבטין. ואי לא דגלי משה לא אתיידע דכתיב (דברים ל"ג) וטובל בשמן רגלו. לאחזאה אן הוא קשרא דיליה באתריה, דאיהו נגיד ההוא משם רבות מלעילא, בניני כך כתיב ברוך מבנים אשר וגו'. תא חזי אשר רשים לעילא רשים לתתא בתקוני כלה, הוא כי אָשר הגם שהוא בחינת בינה ובבינה בעצמה יש י"ב שבטים שהם י"ב תחומין, אעפ"כ הוא רשים לתתא בתקוני כלה שהיא המלכות גם כן בין י"ב שבטים שלה, וכלהו תריסר שבטין ימא קאים עלייהו ואתתקן בהו הה"ד והים עליהם מלמעלה, שהיא המלכות הנקראת ים, והיא עומדת על שני עשר בקר שהם י"ב שבטים מעולם הבריאה והמלכות שהיא הים היא באצילות מלמעלה עליהם, ורזא דמלה אתתקן לעילא ואתתקן לתתא בארעא, כי אָשר שהוא שבט אחד מן הי"ב שבטים אתתקן למעלה בבינה ואתתקן למטה במלכות, ומפרש הזוה"ק דבריו הקדושים אתתקן לעילא בתקונין ידיען כנוונא דעלמא עלאה, כי למעלה הגם שהוא שם גם כן בין הי"ב שבטים שבבינה אעפ"כ הלא שם למעלה יש לו מעלה יתירה שהוא בעצמו הבינה, כמו

גם אשר נחשב.

ואי לאו דגלי משה לא אתיידע, מפרש הרמ"ק ז"ל באור החמה לפי דרכו הקודש שם כי באם שלא היה משה רבינו גילה לנו כי אשר יש לו שורש גבוה שהוא בעצמו היסוד לא היה ידוע לנו כי הוא גבוה מן שאר השבטים, וממנו נקח לדרכנו כאן שהוא הבינה אם משה לא היה גילה לנו כי אשר הוא הבינה לא היה ידוע לנו, דכתיב וטובל בשמן רגלו, לאחזאה אן הוא קשרא דיליה באתריה דאיהו נגיד ההיא משה רבות מלעילא, שהוא מקבל מן אבא שהוא בחינת שמן משה רבות מלעילא ושם באבא הוא קשרא שלו שאבא מזדווג עם הבינה תדיר תרין רעין דלא מתפרשין והיא מקבלת מאבא השמן משחת קודש בעת הזווג שלהם לנקודת ציון שבתוכה כמבואר בזוהר הרקיע (דף קכ"ד ע"ב) באורך הדברים, בגיני כך כתוב "ברוך מבנים אשר", כי אשר הוא יותר מבורך מכל הבנים שהם השבטים כי הם י"ב שבטים במלכות ולמעלה בבינה עם אשר עמהם אבל אשר יש לו יותר ברכה ומדרגה מהם כי הוא בחינת הבינה בעצמו.

נמצא מכל זה אשר י"ב שבטים הם בבינה גם כן, וכן הסכימו לדבריי אלה שני שרי צבאות ישראל הקדושים הרמ"ק ז"ל והר"א גלאנטי ז"ל בספר הקדוש אור החמה (פ' ויחי), ובז"א ובמלכות גם כן כמו שהבאתי לעיל מכל המקומות הנ"ל, לזה אומר בזוהר הקדוש (באדרא רבה דף קל"ד הנ"ל) ודא הוא תקונא קדישא עלאה דתריסר, שהוא תיקון אשר נשבעת לאבותינו ב"ג של מיכה,

שאומר שם למעלה הזוה"ק בעצמו (שם באותו הדף) תא חזי מאשר שמנה לחמו דא הוא אתר דכולא מאשרין ליה ומאי איהו עלמא דאתי דעלאי ותתאי מאשרין ליה ומכספין ליה, ומפרשין כל מפורשי הזוהר שכוונתו על הבינה, א"כ כשלמעלה יש לו מעלה יתירה שהוא בעצמו בינה, לזה אמר אתתקן לעילא בתקונין ידיען שהם תקוני הבינה כגוונא דעלמא עלאה כמו שהבינה שהיא עלמא עלאה מתתקנת בתקונין שלה כן גם אשר מתתקן באילו התקונים מחמת שהוא בעצמו הוא הבינה, ואתתקן לתתא בהני תריסר שבטין כגוונא דלעילא, כמו שלמעלה בבינה אשר שהוא בעצמו הבינה מתתקן בתקונים ידועים של הבינה, ומתתקן גם כן בתקונים של י"ב שבטים היוצאין מן הבינה שהלא הוא גם כן נחשב בין שבטים דבינה, כן גם כן למטה במלכות גם אשר מתתקן בהני תריסר שבטין כגוונא דלעילא באותם י"ב שבטים עצמן שהם בבינה נמשכין אח"כ למלכות שהיא לתתא ואשר הוא אחד מהם, ועל דא, מחמת כי י"ב שבטים הם בבינה ובמלכות, שכינתא לעילא, שהיא הבינה, ושכינתא לתתא שהיא המלכות, בגינייהו דישראל ובתריסר שבטין אתכלילת ואתתקנת, מחמת שהי"ב שבטים הם בחינת בינה ומלכות, לזה שניהן שהם שכינתא עלאה ושכינתא תתאה נכתרו ונתתקנו בגינייהו דישראל מחמת שהם הי"ב שבטים, אשר בתקונא קיימא כשאר שבטין, כי בתקון השבטים הגם שהוא בחינת בינה בעצמו אעפ"כ בין תקון השבטים שהם י"ב תחומין י"ב גבולי אלכסון י"ב מזלות

ותיקון וחמאה ב"ג של משה, דמכאן אשתלשלו י"ב תחומין לעילא, הוא באמא, י"ב תחומין לתתא, הוא בז"א, י"ב תחומין לז"ב שבמי אבהתא הוא במלכות.

ענין י"ב בקר כוללים ו"ק דין ו"ק רחמים, והמלכות עליהם ולפעמים נחשבת ז' עם ו"ק בלבד, והכל נכלל במנורה.

אם כן לזה אמר ב"זוהר חדש" (הנ"ל) מתתחמת בתריסר תחומין לארבע סטרי עלמא, כי המנורה שהיא בינה ומלכות, גוף המנורה מלכות רישא דמנרתא בינה, היא מתתחמת ב"ב תחומין שהם י"ב שבמים. ולכאורה יש לדקדק לאיזה ענין אומר זוהר חדש כאן אצל המנורה הענין של י"ב תחומין שהם י"ב שבמים, ונראה לי הצעיר לומר בזה שכוונת זוהר חדש הוא כמבואר בשער מאמרי רשב"י ז"ל (פ' פקודי) ובזוהר הרקיע (פ' פקודי) כי הי"ב שבמים שהם י"ב תחומין י"ב בקר, הם שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך, ואל יקשה בעיניך אם הם ז' איך הם י"ב, והכוונה בזה כשהיא עומדת על י"ב בקר יורה שלימות ו' קצוות דין ו' קצוות רחמים פועלים והיא עומדת עליהם וכוללת אותם הרי י"ג, וכשהם ז' יורה שאין כאן רק ו' קצוות והיא כוללת אותם והו' אחרות נכללות בו' קצוות אלו או דין ברחמים או רחמים בדין, וכשהם נזכרים י"ב מורה שהיא בחיק דודה והכל בחשאי ולפיכך אינה נזכרת ואינה במנין כי היא למעלה עם דודה וזה שכתוב והים עליהם מלמעלה דייקא, וכאשר אינה עם דודה ובאה להשגיח בתחתונים לתת טרף לביתה אין ו' קצוות של בעלה

נזכרים אלא ו' קצוות שלה והיא עמהם לתת להם די מחסורם והיא ברזא דז', וכשהיא בסוד י"ב שהם ו"ו הוא רזא דדכורא שהוא השפע הבא ממזלא ונמשך לדעת ומשם לז"א הוא הו' והאור הזה מתגלה בפום אמה ויורד דרך היסוד שהוא מקום היכר הזכר ומשם ניוזנת הנקבא עכ"ל.

נמצא כפי שמבואר במקדש מלך (פ' תרומה דף קל"ג ע"א) בשם ג"ב מרבינו מהרחו"ו ז"ל אשר המנורה היא מלכות נוקבא דז"א פב"פ עם ז"א, א"כ מחמת שהמנורה היא רק בו' קנים לא תאמר אשר שהוא מורה שאינה עם בעלה ואין ו' קצוות של בעלה נזכרים אלא ו"ק שלה והיא עמהם לתת טרף לביתה וחוק לנערותיה והיא ברזא דז', כי הלא בזמן המקדש בהמלכות יש מדרגה הו' פב"פ בז"א כמבואר בעין חיים (שער מיעוט הירח פ"ב), לזה אומר בזוהר חדש שהמנורה הגם שהיא רק בשבעה קנים שלה שהם ו' קצוות שלה ו' זעירא ועתה הם ז' אבל היא מתתחמת בתריסר תחומין לארבע סטרי עלמא שהם ו' קצוות ידיה ו' רבתי ו' קצוות ידיה ו' זעירא שהם י"ב שבמים ההנמשכים מבינה, אשר אז כשהיא ברזא דתריסר תחומין שהם ו"ו הוא רזא דדכורא שהוא השפע הבא ממזלא ונמשך לדעת ומשם לז"א הוא הו' והאור הזה מתגלה בפום אמה ויורד דרך היסוד שהוא מקום היכר הזכר ומשם ניוזנת הנקבא שהיא המנורה.

[ולא יוקשה בעיניך אחי שהרי רבינו אומר בעין חיים (שער תיקון נוקבא פ"ה פ"ז) ובשער המצות (פ' תצוה פ' בהעלותך) ובליקוטי תורה (שם בב' המקומות בטעמי

שמהן דבאילנא דחיי שהיא הבינה כי כל אחד כלול מעשר הרי שבעים, וזה סוד ע' רבתי שהיא בבינה, וגם כי שם ס"ג הוא בבינה תסיר ג' יודי"ן נשארו ז' אותיות וכל אות כלול מן י' הרי ע', והם ע' שמות המוזכרין בזה"ק (פ' וירא דף ק"ח ע"ב) שהם ע' שמות דאילנא דחיי שהיא הבינה בחינת ע' דשמע והמלכות שהיא ש"מ מן שמע מקבלת ממנה כמבואר ג"כ בדמשק אליעזר ממורי זקני רבינו הקדוש זצ"ל (שם בפ' תרומה) באורך הדברים.

לזה גם כאן כפי שמיירי הוזהר חדש בכאן אשר גוף המנורה היא חד מתסדרא, וראש המנורה היא חד דנהרא שהיא הבינה בז' נרות שלה המאירה למלכות גוף המנורה כמו שהבאתי לעיל (בפרק א') בשם הרעיא מהימנא (פ' תרומה). לזה אומר כאן כי מה שראה זכריה במראה של המנורה ושבעה נרותיה עליה הם ז' נרות של הבינה שהיא דא רזא דשמא עילאה שהוא שם ס"ג יודי"ן וא"ו ה"י בבינה אשר אם תסיר ג' יודי"ן נשארו ז' אותיות וכל אחד כלול מעשר הרי ע', שהם ברזא דשבעין שמהן דאתקרי בהו קוב"ה שהיא הבינה שם ע' שמהן דבאילנא דחיי שהיא הבינה ע' גדולה דשמע כי אותיות גדולות הם בבינה והם בכאן אצל המנורה שבעה נרות, [מצינו בכמה מקומות בזה"ק אשר קוב"ה היא הבינה כמבואר במקדש מלך במקומות מפורזים לזה גם כאן בזהר חדש כוונתו על בינה בע' שמהן שלה].

ביאור דברי הוזה"ק בעניין ז' סמכין דעלמא וכו', שהם ז' נבורות היוצאים מיסוד אמא, ומהם נבנית רחל.

ואינון שבעה קיימין דעלמא קאים

המצות), אשר המנורה היא נוקבא דז"א בעמידה אב"א עם הז"א, ורבינו מהרחו"ו ז"ל שאומר בנ"ב תרומה אשר המנורה היא פב"פ סותר את דברי רבינו האריז"ל שהוא רבו הקדוש, וכן הקשה שם בפ' תרומה רבינו זקני הקדוש בעטרת צבי, נבאר להלן (ע' פרק ד') בעזרת שמו יתברך על צד היותר טוב לתריץ הכל בזה.

ז' נרות המנורה ה"ם ז' תחתונות דבינה, והם ע' שמהן דקוב"ה סוד ע' רבתי דשמע'

ושבעה נרותיה עליה, דא רזא דשמא עילאה גליפא ברזא דשבעין שמהן דאתקרי בהו קוב"ה. הוא כפי שאמר לעיל אשר ראש המנורה היא הבינה, לזה אומר כאן ושבעה נרותיה עליה הם ז' תחתונות דבינה הנעשים ז' נרות בראש המנורה ומאירים לגוף המנורה שהיא המלכות, והוא כמבואר בזה"ק (פ' תרומה) דף קל"ג ע"ב) בשעתא דקא מייחדי ישראל יחודא דרזא דשמע ישראל ברעותא שלים כדין נפקי מגו סתימו דעלמא עלאה חד נהירו, וההוא נהירו בטש גו בוצינא דקרדנותא ואתפליג לע' נהורין ואינון ע' נהורין בע' ענפין דאילנא דחיי. ושם (בדף ק"ס ע"ב) שמע שם ע' הכא אתכליל האי שם באינון ע' שמהן עלאין לאכללא לון, דהא שם אתברכא מנייהו ואתכליל בהו ואצטריך לאכללא לון כחדא ביחודא חד ולשואה רעותיה בהן, דהא ודאי ע' שמהן אינון ברתוכא עלאה ומהאי רתוכא עלאה אתברכא האי שם ואתכליל בגויהו ולבתר ישראל בכלל.

וכוונתו הקדושה כמבואר בפרי עץ חיים (שער הק"ש פ"ו פ"ז פ"ט) ובשער הכוונות (בדרושי קר"ש דרוש ה') כי ע' דשמע הם ז' תחתונות דבינה חג"ת נהי"מ והם סוד ע'

עליהו. הוא כמבואר בזוה"ק (פ' וישב דף קפ"ו ע"א) ולהקל להמעין נעתיק ל' זה"ק פ' וישב וז"ל: תא חזי כד ברא קב"ה עלמא אתקין ליה שבעה סמכין על מה דקיימא וכלהו סמכין קיימי בחד סמכא יחידאי והא אוקמוה דכתיב (משלי ט' א') חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה, ואלין כללהו אינון קיימי בחד דרגא מנייהו דאקרי (שם י' כ"ה) צדיק יסוד עולם. ועלמא כד אתברי מההוא אתר אתברי, דאיהו שכלולא דעלמא ותקנוני, דאיהו חד נקודא דעלמא, ואמצעיתא דכלא, ומאן איהו ציון, דכתיב (תהלים נ' א') מזמור לאסף אל אלהים יחו"ה דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו, ומאן אתר מציון. דכתיב מציון מכלל יופי אלהים הופיע, מההוא אתר דאיהו סטרא דשכלולא דמהימנותא שלימתא כדקא יאות, עכ"ל].

תא חזי כד ברא קודשא בריך הוא, הוא הבינה אמא עילאה, והנה האור החמה מפרש בכאן קוב"ה הוא כתר עליון או אבא, והמקדש מלך מפרש שהוא אבא, והגאון הקדוש רבינו אברהם אזולאי בעל חסד לאברהם ז"ל בספרו זהרי חמה על הזוהר מפרש בכאן שהוא הבינה אמא עלאה, ורבינו זקני הקדוש בזוהר חי מפרש כי קודשא הוא החכמה אבא, בריך הוא הבינה ברוך הוא הוא הדעת, ומורי זקני רבינו הקדוש בדמשק אליעזר מפרש קוב"ה הם חכמה ובינה שהם אבא ואימא בסוד כולם בחכמה עשית כולם נאמר מחכמה עשה כך וכך ונעשה ע"י אמא עלאה, ורבינו זקני הקדוש בעטרת צבי אומר בכאן על מה

שמפרש המקדש מלך קוב"ה אבא, לא ידענא מי הכריחו לכך ולא כסתם קוב"ה אשר בכל הזוהר סתם קוב"ה הוא המאציל והבורא יוצר ועושה מוציא מעלה לעילול יהיה באיזה בחינה שיהיה או באיזה עולם שיהיה, וכן בגמ' ומדרשים שנזכר קוב"ה הכל בסתם על הבורא כ"ה וב"ש יהיה איזה עולם הן דדכורא הן דנוקבא כי קוב"ה ירמוז לאיזה פרצוף ויחוד שלם בקומה שלימה, והנה הזוהר והגמרא מכנים סתם קוב"ה כוונתם על המאציל איזה עולם מעלה לעילול, אמנם אנחנו רואים בהשקפת ענין באיזה בחינה ידבר הזוהר באיזה בחינה ידברו רז"ל אם באריך אנפין או באבא או באמא או בז"א או בנוקבא, כי כל מאמר יורה באצבע באיזה עולם מדברים חז"ל ולאיזה בחינה ירמוז קוב"ה ביחוד, והנה בכאן לא ידענא הכרח אשר יאמר כי קוב"ה הוא אבא ואם מפני שאמר ומביא פסוק חכמות נשים בנתה ביתה ואבא יכונה לחכמה עכ"ל רבינו בעטרת צבי.

נמצא לפי דבריו הקדושים נוכל לפרש קוב"ה על איזה פרצוף שיהיה כפי שאנחנו רואים בהשקפת ענין באיזה בחינה ידבר הזוהר. לכן נראה לי השפל והנבזה נכדו בריה שפילה וגרועה נבזה ונמאס חרפת אדם ובזוי עם לפרש בכאן כדברי בעל הזהרי חמה ז"ל, אשר קוב"ה שמוזכר כאן בדברי הזוה"ק הוא הבינה אמא עלאה, והזהרי חמה מקצר בלשונו מאוד בפירוש דברי הזוה"ק בכאן שאינו מפרש רק שתי תיבות קוב"ה הוא הבינה עלמא מלכות. לזה באתי להלוך בדרכו דרך הקודש לפרש היטב דברי הזוה"ק

הנ"ה דאמא שבתוך ז"א הם סתומים ולא היתה המלכות יכולה להתתקן שם אמנם בקו האמצעי ששם פתוח היסוד דאמא שם יכול האור לצאת ולתקן את המלכות, [עכ"ל].

גם מבואר בשער הארת המוחין (סוף פ"ט) והנה אפרים צרופו מ"י אפ"ר כי הנה ה' גבורות מנצפ"ך שהם גימ' אפר עם הכולל הנה הם נתונים בעטרה של היסוד הנקרא כ"ל שהוא גימ' מ"י, וזהו אפ"ר מ"י, והענין כי ביסוד עצמו הנקרא כל יש בו כללות ה' חסדים מצד אמא כל אחד כלול מן י' הרי גימ' מ"י, אבל החמשה גבורות שמצד אמא הם נתונים בעטרה של היסוד הנקרא כל כי משם נתונות ועוברת בדעת של רחל אשר כנגדו לפי ששם הם בגלוי ולכן יכולה לבקוע ולצאת דרך העטרה להנתן בדעת רחל, [עכ"ל].

גם מבואר בשער דרושי הצלם (דרוש ב' כלל ה') כי כמו בכל חסד וחסד מן ה' חסדים או ז' חסדים שהם ה' ונכללין ביסוד הרי ו' וניתנין לנוקבא הרי ז' כן הם בז' גבורות, נמצא לזה אומר הוזה"ק בד' ברא קוב"ה שהיא הבינה בסוד אבא אומר ואמא עושה, עלמא היא המלכות שנקראת עלמא, אתקין ליה שבעה סמכין הם הו' גבורות דאמא, על מה דקיימא שבהם יש להמלכות קיום, שכל בנין גופה הוא מן הגבורות שביסוד אמא הנתונות בעטרה של היסוד דאמא אשר הוא פתוח באמצע גופא דז"א, ורחל עומדת שם, מכוון דעת שלה נגד היסוד דאמא, ומקבלת את הו' גבורות שהם השבעה סמכין דקיימא עליהו, ומחמת שהם בעטרת יסוד אמא בחינת אפרים אפר מ"י ששם הם בגלוי ולכן יכולה לבקוע ולצאת דרך העטרה בדעת רחל.

כאן והוא בד' ברא קוב"ה, הוא הבינה אמא עלאה, עלמא היא המלכות רחל נוקבא דז"א, כמבואר במאורי אור (מערכת הע' אות י"ב) כי רחל ולאה נקראין שניהם עולם בסוד מן העולם ועד העולם, ומבואר כן בזוה"ק (פ' ויהי דף רמ"ח ע"ב), וכן מפרשין כאן הוזהר הרקיע, והאור החמה, והמקדש מלך, ומורי זקני רבינו בדמשק אליעזר, כי עלמא הנזכר בזוה"ק היא המלכות והם מפרשין לדרכם דרך הקודש, ומהם נקח לדרכנו כאן. אתקין ליה שבעה סמכין על מה דקיימא וכולהו סמכין קיימי בחד סמכא יחידאי, הוא כמבואר בעין חיים (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל ט') כי לעולם תדע אפילו קודם התיקון נה"י דאמא נכנסין תוך ז"א כגופא שלו ונ"ה הם סתומים אך היסוד הוא פתוח תוך ז"א והוא בקו האמצעי, ויוצאין אז האורות דרך היסוד ומתקנים שם את המלכות ע"כ יש לה שורש בסוד העטרה, והטעם הוא לפי שכל בינה הוא מיסוד אמא שבתוכה הגבורות והיסוד דאמא הוא קו האמצעי תוך הו"א ועל כן מקומה שם תמיד, [עכ"ל]. וכן מבואר שם בפ"ג [וז"ל] ותחילה שצריך שתדע שלעולם בחינת המלכות היא בקו האמצעי דז"א מאחוריו לפי שהנה"י של אמא המתפשטין תוך ז"א הנה הם סתומים, ויסוד שלה המתפשט תוך קו אמצעי דז"א כנודע הוא לבדו פתוח ומהם מתגלין האורות תוך ז"א, לכן אין המלכות עומדת אלא נגד סיום היסוד דאמא שהוא בקו האמצעי ובכל קו האמצעי של ז"א יש אל המלכות שורש שם, [עכ"ל]. וכן מבואר בשער הירח (פ"א) והענין כי הלא המלכות תחת היסוד בקו האמצעי והטעם כבר נודע כי

אשר לזה מחמת כי הוזה"ק מיירי כאן מתחילת בנינה של המלכות כמו שאומר כד ברא קוב"ה עלמא שהוא בתחילת הבריאה שלה, לכן אומר בלשון אתקין ליה שבעה סמכין, כי מיירי מתחילת תקונה של המלכות, וכולהו סמכין, שהם הגבורות, קיימי בחד סמכא יחידאי שהוא היסוד של הבינה אמא עלאה, כי שורש שלהם הם ה' גבורות מן חסד דאמא עד הוד ונכללין ביסוד דאמא הם ו' ואח"כ למלכות דאמא הם ז', והגם שגם הם במלכות דאמא, אעפ"כ הלא העטרה נדבכת ביסוד אשר משם נתונים לדעת של רחל העומדת שם, לזה אומר וכולהו סמכין שהם הגבורות, קיימי בחד סמכא יחידאי שהוא היסוד בעטרה שלו.

המלכות נבנית ע"י יסוד הבינה, המשפיע לה ז'

גבורות באמצע גוף דו"א הפתוח

והא אוקמוה חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה. הוא כמבואר בזהר הרקיע כאן, זה יובן במה שכתוב בתקונים בסוד ג' טפין דכתר עליון הנקראין ג' נשים א' אופה וא' עורכת וא' מקטפת, והם סוד ג' יודי"ן דס"ג, אשר שם זה ס"ג הוא בנוקבא שהיא אמא, וג' יודי"ן שבה הם ג' חכמות, חכמת עתיק, חכמת אריך אנפין, חכמת אבא, כי כל י' היא חכמה ושם זה באצילות בסוד אמא ואלו חכמות על ידם בנתה אימא ביתה היא הנוקבא דו"א כנוכר, ולפי שהיא מתעלמת בתוכה בסוד כאמא כן בתה לכן נקרא ביתה עכ"ל. לזה חצבה עמודיה שבעה קאי גם כן על הבינה שהם ז' גבורות שלה, ואלין כולהו אינן קיימי בחד דרגא מינייהו דאקרי צדיק יסוד עולם, עכשיו הוזה"ק מפרש דבריו

להדיא כי מקודם אמר וכולהו סמכין קיימין בחד סמכא יחידאי, ולא אמר מה כוונתו על איזה בחינה שהוא סמכא יחידאי, לכן עכשיו מפרש להדיא דבריו אשר מה שאמר מקודם סמכא יחידאי היה כוונתו על יסוד דאמא שהוא צדיק יסוד עולם, ועלמא כד אתברי, המלכות שהיא נקראת עלמא בעת בריאותה, מההוא אתר איתברי, מן יסוד דאמא שהוא בתוך גופא דו"א באמצע והוא פתוח במכוון כדי שיצאו ממנו האורות שהם הגבורות לרחל בדעת שלה העומדת שם במכוון ממש, דאיהו שכלולא דעלמא ותקונו, היסוד דאמא הוא עיקר ותיקון של המלכות, דאיהו חד נקודא דעלמא ואמצעייתא דכולה, הוא כמבואר בע"ן חיים (שער הארת המוחין פ"ה) שצריך שתדע כי לא יצדק לשון נקודה רק אל בחינת היסוד בין שהוא יסוד דכורא בין שהוא יסוד דנוקבא, אבל עיקרו הוא ביסוד נוקבא והיא הנקרא נקודה אמצעית כי בחינת נקודת היסוד הוא באמצעות הגוף, לכן אומר הוזה"ק כאן, דאיהו שהוא היסוד דאמא, חד נקודא דעלמא שהוא נקודה דנוקבא שהיא הבינה, כי עיקר שם נקודה הוא בנוקבא אשר כאן הוא הבינה, ואמצעייתא דכולא שהיסוד דבינה עומד מכוון באמצע גוף של הז"א פתוח בקו האמצעי כדי שרחל מלכות נוקבא דו"א תקבל האורות משם לצורך תקון גופה.

ומפרש דבריו ומאן איהו ציון, מאי היא הנקודה שאומר, לזה מפרש שהוא ציון בחינת יסוד דאמא כמבואר במאורי אור (מערכת הצ' אות מ"ו) כי ציון יסוד דאמא, והוא כמבואר בזה"ק (פ' ויחי דף רמח ע"א) יברכך ה' מציון דמניה נפקין ברכאן

לאשקאה לגינתא והוא כליל כל ברכאן ויהיב לה.

דכתיב מזמור לאסף אל אלקים ד' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו. מביא ראייה לדבריו מן הפסוק שלאחריו שכתוב בו מציון מכלל יופי כמו שיאמר להלן. לזה מביא מקודם הפסוק הראשון שכן אל הוא הבינה, כמבואר בעין חיים (שער הארת המוחין פ"ח). אלקים גם כן היא הבינה, כמבואר בכמה מקומות בזוה"ק וברבינו האריז"ל במקומות עצמו מלספר. הוי"ה היא גם כן הבינה, כמבואר בליקוטי תורה (ואתחנן). לזה אומר אשר אלו הג' שמות שהם בחינת בינה, דבר ויקרא ארץ לתקנה שכן ארץ היא המלכות נוקבא דז"א אשר שולטת ביום ממזרח שמש עד מבואו. כי בלילה אין לה שליטה כביכול כי נתמעטה לנקודה אחת ומשאלת כליה ללאה ומסרה לה הסימנים, ורחל היא בעולם הבריאה, כמבואר בפרי עין חיים (שער תיקון הצות פ"ב). והבינה רוצה לתקן את המלכות שיהיה לה כל התיקון בכל י' ספירות שלה כמו שהיא שולטת ביום, מזריחת השמש עד מבואו בשקיעת החמה, שאז מתחלת להתמעט עד נקודה אחת. לזה מפרש דבריו ומאן אתר מציון יסוד בינה שהוא פתוח באמצע לתת כל האורות שלה לרחל.

דכתיב מציון מכלל יופי אלקים הופיע, שהוא הפסוק אחר הפסוק הנ"ל בתהילים (קפ"ז). שהוא מציון שהוא יסוד אמא שהוא מכלל יופי בסוד יוסף יפה תואר ויפה מראה, כי יוסף הוא יסוד אמא בסוד צדיק עליון כמבואר בליקוטי תורה (פ' וישב), ובשער הפסוקים (פ' וישב) מבואר

להדיא כי שורש של יוסף הוא למעלה ביסוד דאמא הנפתח במקום החזה ובבחינה זו נקרא צדיק לעילא בהיכל העליון הו' דקודש הקדשים, אם כן אשר יוסף הוא יסוד דאמא הנפתח במקום החזה והלא רחל נוקבא דז"א עומדת שם לקבל כל האורות שלה, לזה מביא הזוה"ק ראייה לדבריו דכתיב מציון מכלל יופי שהוא יסוד אמא, אלקים שהיא המלכות, הופיע בכל אורות לקבלה מאמא מיסוד שלה, ומפרש הזוה"ק פירוש של הפסוק הזה מהחזק אתר, שציון הוא ההוא אתר דאיהו סטרא דשכלולא דמהימנותא שלימתא כדקא יאות, כמו שאמר לעיל כי יסוד אמא הוא כל תיקון והעמדת של המלכות נוקבא דז"א שהיא מהימנותא שלימתא בכל י' ספירות שלה, (ובעין חיים (שער הארת המוחין פ"ה) מפרש הפסוק הזה מציון יסוד ז"א, אלקים שהיא המלכות הופיע קיבל כל האורות, וחז"ו אין סתירה במה שהזוה"ק מפרש מציון יסוד בינה כי אלו ואלו דברי אלקים חיים הם כי המלכות מקבלת משניהן האורות שלה מיסוד בינה ומיסוד ז"א כמבואר בשערי עין חיים הרבה מזה).

א"כ לפי זה כפי שאומר הזוהר חדש מקודם אשר ושבעה נרותיה עליה דא רזא דשמא עלאה גליפא ברזא דשבעין שמהן דאתקרי בהו קוב"ה, שהוא הבינה באות ע' גדולה שלה כמו שבארנו לעיל, על כן אומר ואינון שבעה קיימין דעלמא קאים עליהו, שהם ז' גבורות של אמא בחינת שבעה סמכין דעלמא שהיא המלכות קיימא עליהו, שכל קיום המלכות היא על שבעה סמכין האלו כמו שבארנו בשם הזוה"ק פ' וישב הנ"ל, והוא

כי רישא דמנרתא בשבעה נרות שלה היא הבינה כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קנ"ח ע"א) כמו שבארנו לעיל היטב (בפרק א'), ושבעה קיימין הם הז' גבורות של הבינה, דעלמא שהוא המלכות, קאים עלייהו שעיקר תקונה הוא מחמת שעומדת בקו האמצעי מכוון ממש נגד יסוד הבינה שהוא פתוח כדי שהמלכות תקבל לצורך בנין גופה הגבורות שהם ז' נרות.

ז' גבורות דבינה שבראש המנורה מאירין לז'

גבורות דמלכות ז' קני מנורה

שבעה ושבעה. עכשיו מפרש הזוהר חדש הקדוש הענין מה שאמר זכריה הנביא ב' פעמים שבעה במראה שלו, אלן תתאי דקיימין לקבליהון דעלאי. הם השבעה קנים שהם גוף המנורה בחינת מלכות, ושבעה נרותיה הם ז' ספירות תחתונות מחסד עד מלכות שבה הנקרא גוף שלה מצויירם כעין שלשה קני מנורה ימין ושמאל ואמצע, ונודע שהחמש גבורות שבדעת שבה הם מתפשטים בז' תחתונות שבה על דרך התפשטות ה' חסדים בגופא דז"א, כי החמשה חסדים מתפשטות מחסד עד הוד וכללות הארתם מתקבצים ביסוד, וכללות הארת היסוד מתקבצים במלכות שבה בסוד חותם בתוך חותם. ואמנם חמש חסדים דז"א הם ה' פעמים אור דיום ראשון ונקרא מאורי אור היום, והחמש גבורות דנוקבא מאירים בה ונקרא אורות הלילה המאירים ע"י הנרות, ונמצא כי ז' הנרות שהם הכלים הם שבעה ספירות תחתונות שבנוקבא, וז' מאורות המאירים בהם בסוד אור האש והשלהבת הנתלה בנר ובפתילה הם הגבורות שהם האורות

המאירים בכלים כמבואר בעין חיים (שער תיקון נוקבא פ"ז) ובשער המצוות ובליקומי תורה (בשעמי מצות פ' בהעלותך), והם השבעה נרות תתאין של המלכות, והם קיימין לקבליהון דעלאי שהם שבעה נרות של ראש המנורה שהיא הבינה כמו שבארנו לעיל (בפרק א') בשם הרעיא מהימנא הקדוש פ' תרומה (דף קנ"ח ע"א), וכולהו אחיד לנרות אשר על ראשה, כי הנרות אשר על ראשה הם ז' נרות דבינה, והשבעה נרות של המלכות מגוף המנורה הם כלולין בשבעה נרות של ראשה שהם בחינת בינה, ומתאחדין אלו באלו בינה ומלכות כחדא, כמו שבארנו לעיל היטב (בפרק א') בשם הרעיא מהימנא (פ' תרומה).

שבעה ושבעה מוצקות אלן שבעת ימים, ושבעת ימים אלן עלאי ואלן תתאי דמתחבראן כחדא, מחמת שלא אמר מקודם פירוש על תיבת מוצקות לזה רוצה לפרש עכשיו שבין ז' נרות דבינה ובין ז' נרות דמלכות הם מוצקות בגוף אחד, ולא נעשה כל אחד לבד הקנים והנרות רק כולם מקשה אחת היו כמו שכתוב בתוה"ק מקשה תיעשה המנורה וכולם בכלל זה הקנים והנרות שעל ראשה [לקמן פרק ג'] נדבר מזה ברצות ה' אם קביעי נרות אי לא קביעי נרות].

רק שהחילוק הוא שהנרות שעל ראשה שהם בחינת בינה הם גבורות זכרים הנקראים חסדים, וגוף המנורה בז' קנים שהם בחינת מלכות הם גם כן גבורות רק שהם גבורות נקבות ונקראים גבורות, כמבואר בעין חיים (שער הנסירה פרק ב') שיש גבורות זכרים ונקראים חסדים ויש גבורות נקבות ונקראים גבורות. לכן כאן שאמר זכריה ב' פעמים שבעה הם אלו ב'

דמנרתא, או נה"י דמלכות בגופא דמנרתא והו' קנים גופא דמנרתא הם כלולים בו' דרישא דמנרתא שהוא אות ו' מנרתא דאמצעייתא, והוא לזה נקרא ב"ן י"ה בחינת דבר כי המנורה שהיא הבינה בראשה של המנורה מתלבשת במאני דדכורא בששה קצוות שלו שהם חג"ת נה"י, וחג"ת נה"י דמלכות שהם הששה קנים כלולין בבינה כולם, אם כן הלא רק ששה הם והיה צריך זכריה הנביא לומר ששה וששה מוצקות שהם ששה קצוות דמלכות כלולים בששה קצוות של הבינה ואמאי אמר זכריה שבעה ושבעה, אם כן חד דאשתאר במאן אתכליל, ומתרין אלא בד סלקן כולהו לתריסר שהם ו' קצוות של הבינה ו' גדולה כי אותיות גדולות הם בבינה ו' קצוות של המלכות ו' זעירא שהיא מילוי של אות ו' הנכללת בו' של הבינה אבל באמת הלא הם תריסר ו' של הבינה ו' של המלכות הכלולין בהבינה, ההוא דקאים עליהו דאשלים תליסר, הוא גוף המנורה בקן האמצעי, אשר כן הוא ו' קצוות של המלכות עם גוף המלכות עצמה הם ו' כמבואר בזוהר הרקיע פ' פקודי (דף קסו ע"ב) והם שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך, אם כן כאן אצל המנורה הם תליסר, אתכליל בחד דקיימא עליה, הקן האמצעי הזה של המלכות שעל ידו הם י"ג נכלל בחד שהוא יסוד הבינה שהוא קיים ועומד על גוף המלכות, דאיהו דרגא דכולהו כלילין ביה שכן ביסוד נכללו כל הששה קצוות והוא קושר את כולם בקשר אחד והוא מלקט את כל החסדים וכל הגבורות. והוא כמבואר בע"ז חיים (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל ט' ובפ"ג ובשער הירח פ"א) אשר נצח הוד

הבחינות לכן אומר בזוהר חדש כאן אילין עלאי שהם גבורות זכרים של הבינה, כמו שבארנו לעיל (בפרק א') אשר אצל המנורה רישא דמנרתא שהיא הבינה מתלבשת אז במאני דדכורא בששה קצוות שלו ונקראת אז הבינה ב"ן י"ה, לזה הגבורות שלה שהם ימים עלאין הם גבורות זכרים מחמת התלבשות שלה במאני דדכורא, וז' הקנים שהם גוף המלכות הם ו' גבורות נקבות ימים תתאי ומתחברא כחדא במקשה אחת ונמתקין ימים של המלכות שהם ו' גבורות נקבות שלה שהם גבורות ממש ע"י ימים של הבינה שהם גבורות זכרים הנקראים חסדים מחמת התחברותן כחדא במקשה אחת.

ו' קצוות של המלכות נכללים בו"ק של הבינה, ועם גוף המלכות הם ו'

תו שבעה ושבעה כולהו לעילא בגין דכליל כל חד בחבריה. עכשיו אומר כי כל השבעה קנים והשבעה נרות הם כולם בבינה לעילא מחמת שהשבעה קנים שהם במלכות נכללים כל אחד ואחד בהשבעה הנרות שעל ראשה שהם בבינה, כמו שבארנו לעיל (בפרק א') בשם הרעיא מהימנא תרומה, ו' מנרתא דאמצעייתא ב"ן י"ה על שמיה אתקרי בינה איהו כליל ו' קנין לתתא בחושבן ו' בו' קנין דיליה.

ואם תאמר שיתא אינון שפיר דכליל כל חד בחבריה, כי הלא בהמנורה היה ששה קנים יוצאין מצדה שלשה קני מנורה מצדה האחד שהם חג"ת דבינה ברישא דמנרתא, או חג"ת דמלכות בגופא דמנרתא ושלשה קני מנורה מצדה השני שהם נה"י דבינה ברישא

דאמא שהם ב' קוין שלהם הם סתומים והיסוד שלה פתוח באמצע מכון ממש נגד החזה אשר שם עומדת המלכות לקבל כל האורות של היסוד דבינה. והלא היסוד איהו דרגא דכולהו כלילין ביה אם כן לזה הם עכשיו שבעה ושבעה. ודא איהו נקודת יש עילאה דכולהו נפקי מינה. הוא יסוד אבא הנקרא יש עילאה כמבואר במאורי אור (ערך ה' אות ל"ד), שכן ביסוד אמא הפתוח לצורך המלכות לתת לה כל האורות מלובש יסוד אבא הנקרא יש עילאה. כי יסוד אמא אינו פתוח לגמרי כי אם יהיה פתוח לגמרי יצאו החסדים בגלוי גמור למטה ואפשר שיתאחזו בהם החיצונים, וגם כן החסדים העליונים שלמעלה מהחזה הסתומים גם כן ירדו אחריהם ויפלו ויצאו לחוץ, ועל כן המאציל העליון המשיך בחינת הארת לבוש יסוד אמא בפי יסוד עצמה שלה ונעשה שם בחינת לבוש ומסך בפי יסוד ההוא, וכן יהיה ביסוד אבא עצמו כי כשיוצא לחוץ מיסוד אמא להיותו ארוך יותר והנה הוא מוכרח לבקוע פי מסך יסוד אמא ובצאתו גם הוא מתלבש במסך ההוא ויורד ומתפשט ולבושו עמו כי אין אבא מתגלה אלא מתוך התלבשותו באמא והוא נותן כל האורות כמבואר בע"ז חיים (שער הארת המוחין פ"ח).

שבעה ושבעה כנגד בינה הנק' שבעה, וכנגד יסוד שנק' שבעה

תו תרין דרגין אינן וכל חד אקרי שבעה, עכשיו רוצה לפרש בענין אחר מה שאמר זכריה הנביא שבעה ושבעה על המנורה, והוא חד איהו עלמא דאתי דאיהו שבעה ואקרי שבעה דכתיב ויבנהו שבע שנים,

היא הבינה הנקראת עלמא דאתי כמבואר במאורי אור (מערכת הע' אות י"ב) והוא כמבואר כן בע"ז חיים (שער הזווגים פ"ה ובשער ציור עולמות פ"ג), אשר הבינה היא בחינת שבעה כמבואר במאורי אור (מערכת הש' אות ט') ושבע נקרא הבינה כי בכללות ז' שנים ז' פעמים יובל, והוא כמבואר בזוה"ק פ' ויצא (דף קנ"ג ע"ב) אלא בגין חכמתא דסיהרא בת שבע שנים היא, ושם (בדף קנ"ד ע"א) ועל דא אינן שבע שנים קדמאי אתכסין דלא ידע בהו יעקב בגין דהוו דיובלא, ובפ' בחר (דף ק"ה ע"א) ה' עילאה שבע שנים שבע פעמים, ושם בעמוד ב' ברעיא מהימנא, הכא רוא דכל שביעיות מסטרא דשכינתא דאתקריאת שבע מסטרא דצדיק דאיהו שביעי לבינה ואיהי בת שבע מסטרא דאמא עילאה דאתמר בה שבע ביום הללתיך, ובפ' בחוקותי (דף קט"ו) בת שבע אקרי דאתחבר באחרא כחדא לאנהרא למשלט במלכותא לאודעא מלכותא בארעא ובכולא בת שבע אקרי, ומפרש רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הזוהר כשמלכות מתחברת בבינה שהיא ז' מתתא לעילא.

מיתוק המלכות ע"י יסוד בינה הנק' שד-י רפה אזי וחד איהו צדיק דאיקרי שבעה ואיהו שבע דכתיב כי שבע יפול צדיק וקם, הוא כמבואר במאורי אור (מערכת הש' אות ט') שביעי נקרא היסוד ומסטרא דיליה כל שביעיות, ובכאן כוונת הזוהר חדש לדרוש על יסוד דבינה שם שד"י, והוא כמו שבארנו לעיל (בפרק א') בשם רבינו בליקומי תורה (משלי) אשר ב' נרות הם בינה ומלכות אשר ב' פעם נ"ר שהם בינה ומלכות עולין גימ' ת"ק שהן אותיות

הוא גם כן מקור ושורש של החסדים כי הנה בחסדים יש שני בחינות אם בחינות המתפשטים שהם דמיון אל הקליפה שהיא מחוץ שהוא השני והנה אלו החסדים המתפשטים בהתפשטותם יש בהם קצת דין לא כן בבחינת החסדים שהם נכללים ביסוד אמא שהוא שורש של המתפשטים והוא יומא דכולהו כי כללות זה אינו משתנה אף בהתפשטות והנה זה השורש הוא המאיר וממתק לעולם אל המתפשטים, כמבואר בשער הלקוטים, ובלקוטי תורה (ישעיה).

עיקר המיתוק ע"י הבינה וע"י יסוד שלה מתקשרין במלכות ומעלין אותה עד רדל"א

ואע"כ דאינון במנינא דאינון נרות, מקשה הוזהר חדש במה שאומר שהבינה והיסוד שלה הם מוצקות לנרות להאיר להם, דמשמע שהם חוץ לחשבון של הנרות של ראש המנורה הלא הם מחשבון של הנרות כי ז' ראשי הקנים של המנורה הם מחדש של הבינה עד מלכות שלה והלא יסוד שלה הוא קן אחד מהם, אשר הבינה מאירה באלו הז' קנים, אם כן הבינה והיסוד שלה במנינא דאינון נרות.

ומתרין עם כל דא שבחא מאלין תרין דאינון שבעה ושבעה למוצקות דמוצקות לגביהו דאינון נרות דקא נהרין על רישא דההוא מנורה, הגם שהם בחשבון של הנרות אעפ"כ עיקר השבח של ראש המנורה הוא משנים האלו הבינה והיסוד שלה אשר שניהם הם בחינת שבעה, והם מוצקות לגביהו לאותן ראשי הנרות כדי להאיר בשם שד"י ברפה הן של הבינה בעצמה והן של היסוד שלה, כדי להמתיק בחסדים האלו

מילוי שד"י, אמנם אותיות שד"י עצמם הם בסוד ב' שמות אהי"ה אחד במלוי ההי"ן ואחד במלוי יודי"ן גימ' ש"ב ועם הב' שמות הרי שדי וסוד זה רמזו בפסוק בין שדי ילין, אמנם הרמז בזה הוא כי כל חבורם וזווגם הם ע"י יסוד שנקרא שד"י בין למעלה בין למטה בבינה ומלכות, ואמנם שדי שבבינה הוא רפה, ושדי שלמטה במלכות הוא דגש, לכן בין שדי ילין רפה רמז אל הבינה.

אם כן מחמת שכל קישור בינה ומלכות בהמנורה הוא על ידי שם שד"י, שהוא בעצמו בחינת בינה מחמת ב' שמות אהי"ה המלכות נקראת בת שבע ברתא דאמא עלאה שהיא שבע, והפירוש הוא המלכות היא בת של הבינה שהיא שבע, ובתקונים (תקון מ"ו) ויכל אלקים ביום השביעי, דא אמא עלאה דאיהו אלקים בתר דכליל ביה שבע ספירן אתקריאו על שמיה כולוהו שבתות שבע שבתות.

אשר הבינה היא בחינת שבעה, וגם הוא בחינת יסוד הבינה בבחינת רחמים שהוא רפה להמתיק שם שד"י של המלכות גוף המנורה שהוא בדגש בחינת דין, לכן דורש עכשיו הוזהר חדש מה שאמר זכריה הנביא שבעה ושבעה על הבינה שהיא שם שד"י ועל היסוד שלה שהוא גם כן שם שד"י אשר הבינה וגם היסוד שלה שניהם הם בחינת שבעה, לזה אומר ואלין תרין כתרין, שהם בינה והיסוד שלה, מוצקות לנרות חד מסטרא דא וחד מסטרא דא, כדי להמתיק את הגבורות של השבעה נרות בגוף המנורה שהם ז' גבורות דמלכות הנקראים מאורי לילה, והוא כי בינה בעצמה, הוא רחמים גמורים כמבואר בעין חיים (שער או"א פ"ז כלל ד' ובשער הזווגים פ"ד), והיסוד דבינה

שאינם משתנים אף בהתפשטותן מחמת שהם השורש של המתפשטין והוא יומא דאזיל עם כולו יומין את הנרות של המלכות בגוף המנורה אשר בהן מאיר שדי בדגש בחינת דין מאורי הלילה, וההוא מנורה, שהיא גוף המנורה בחינת מלכות, קא מנהרא מחילא דלהון, כל האור שלה להאיר בחסדים הוא מכח של הבינה ויסוד שלה, לסלקא לגבי עילא, כדי שתוכל המלכות שהיא גוף המנורה לעלות להבינה בסוד אחת היא לאמה, אשר בעליה זו מלכות שתעלה לבינה תלוי כל הנאולה וכל תיקון העולמות כמבואר בפרי עץ חיים (שער הקר"ש פ"ב), וכד סלקא סלקא מדרגא לדרגא ומכתרא לכתרא לאתאחדא עד דאתאחד כולא לעילא, אז באם המלכות עולה לבינה אז היא עולה יותר עוד עד רישא דלא אתיידע סוד אשת חיל עמרת בעלה במלכות דאדם קדמון סוד אני ואין כמבואר בעץ חיים (שער הכללים פ"ב), ואז נתקיים המשפילי לראות דנחית בכתרו מכתרא לכתרא, מנורא לנורא, מנהירו לנהירו, מבוצינא לבוצינא, לאשגחא בעלאין ותתאין, הה"ד ה' משמים השקיף על בני אדם כמבואר בזוה"ק (פ' בא דף ל"ז ע"א), ונמשכין האורות האלו עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד':

פרק ג

יפרש פלוגתת חז"ל (מנחות פח:) אי קביעי נרות במנורה או לאו, ע"פ סודם של דברים שמנורה בחי' מלכות והנר בחי' בינה, ויפרש הכרעת הפוסקים דקביעי לצורך המתקת הדינים בתמידות

הנה איתא במס' מנחות (דף פח ע"ב) תניא,

מנורה ונרותיה באות מן הככר, ואין מלקחיה ומחתותיה מן הככר, ר' נחמיה אומר, מנורה היתה באה מן הככר, ולא נרותיה ומלקחיה ומחתותיה באות מן הככר, במאי קא מיפלגי, בהאי קרא, דתניא ככר זהב מהור יעשה אותה, למדנו למנורה שבאה מן הככר. מנין לרבות נרותיה, תלמוד לומר את כל הכלים האלה, יכול שאני מרבה אף מלקחיה ומחתותיה, תלמוד (לומר) אותה, דברי ר' נחמיה, קשיא דר' נחמיה אדר' נחמיה. תרי תנאי ואלבא דר' נחמיה, ר' יהושע בן קרחה אומר, מנורה באה מן הככר, ואין מלקחיה ומחתותיה ונרותיה באות מן הככר, ואלא מה אני מקיים את כל הכלים האלה, שיהיו כולם של זהב.

ומפרש רש"י ז"ל, נרותיה באות מן הככר שאף הן מקשה, כי ככר ומקשה אמנורה ונרותיה כתיב, ר' נחמיה אומר, אין נרותיה באות מן הככר, אלא שיהיו מחוברין במנורה. והיינו כי האי תנא דאמר מסלקן ומניחן [עכ"ל]. וכן רב ששת אמר שם לעיל מיניה כהאי תנא דקביעי נרות במנורה ממקשה אחת מזהב של הככר. שכן אמר שם, אמר רב הונא בריה דרב יהודא אמר רב ששת, נר שבמקדש של פרקים הוה קסבר כי כתיב ככר ומקשה אמנורה ונרותיה כתיב, כיון דמיבעיא הטבה, אי לאו דפרקים הוה, לא הוי מטיבא ליה. ומפרש רש"י ז"ל, נר של מקדש. נרות הקבועים במנורה שמדליק בהן: של פרקים היה. לא של חוליות ממש שהיה יכול לימלן, אלא מן המנורה עצמה היו הנרות כדכתיב מקשה, אלא היינו של פרקים שהיו הקנים שבהם הנרות

החיים הקדוש מבאר הענין הזה היטב (בפ' תרומה ובפ' בהעלותך), וכותב שם אילו היה שם בזמן הש"ס היה מכריע כמאן דאמר דלא קביעי נרות, ומביא ראיות לזה עי"ש.

ונראה לי השפל והנבזה בריה שפילה ונרועה ונמאסת במיאוס עונות ופשעים להמתיק סוד זה בפלוגתת רז"ל אי קביעי נרות אי לא. והוא, כי שניהם מודים אשר המנורה היא בינה ומלכות, כי גוף המנורה היא בקנים שלה מלכות, וראש המנורה בנרות המאירין היא הבינה, כמו שבארתי לעיל היטב בשם הזוה"ק תרומה ברעיא מהימנא והוזהר חדש, וכן דעת רבינו האריז"ל, כי הגם בעין חיים (שער הירח פ"ז) ובשער המצות ובליקוטי תורה (בטעמי המצות פ' תרומה) אומר, כי המנורה היא המלכות, אבל בליקוטי תורה (משלי) ובשער הלכות (שם), מסכים לזה אשר המנורה היא בינה ומלכות, לזה, מאן דאמר כי לא קביעי נרות, הוא מחמת כי הם שני פרצופין, גוף המנורה ב' קנים היא המלכות ב' ספירות שלה, וראש המנורה ב' נרות היא הבינה ב' ספירות שלה.

ומאן דאמר קביעי נרות סבירא ליה אדרבא אם המנורה בגוף שלה וראש שלה הם בינה ומלכות, אם כן אדרבא הלא מחמת זה צריכין להיות קביעי נרות מקשה אחת, כדברי רבינו בשער הלכות ובליקוטי תורה משלי שם, כי השתי נרות בינה ומלכות מאיר בהם שם שדי, וכל חיבורם וזווגם יחד באחדות אחד של בינה ומלכות סוד אחת היא לאמה הוא על ידי יסוד שנקרא שם שדי בין למעלה ובין למטה בבינה ומלכות, ואמנם שדי שבבינה הוא רפה ושדי

קבועים דקים הרבה והיה יכול לכופפן ולהטותן למטה בשעת הטבה ולהשליך הדשן חוץ ולזקפה בשעת הדלקה, ענין אחר, של פרקים שהנרות היו קבועות במנורה, אבל היה כיסוי שלהן כיסוי מלמעלה כמין מס שהיה יכול לימלו כל שעה שירצה, והיינו של פרקים, כי כתיב כבר ומקשה אמנורה ואנרות כתיב, נרותיה קרי למקום הנחת השמן וזהו ודאי הוה מקשה, וכיון דבעיא הטבה אי לא דהוי הכסוי של פרקים שיכול לסלקן לא מתטייבא, והיינו חכמים [עכ"ל רש"י].

נמצא מזה דפליגי תנאי בזה אם קביעי נרות אי לא, כי ר' אלעזר ב"ר צדוק וחד תנא אליבא דר' נחמיה סבירא להו אשר קביעי נרות, כי כבר ומקשה אמנורה ונרותיה כתיב, וכן סבירא להו לחכמים שם, דתניא חכמים אומרים לא היו מזיזין אותה ממקומה, מכלל דאיבעיא ליה לאוזהו מצי מזיז לה, אלא אימא לא היתה זזה ממקומה, ומפרש רש"י ז"ל, חכמים אומרים לא היו מזיזין אותה. לנר מן המנורה דמחוברים היו במנורה: מצי לאוזהו. אם כן לא הוי מקשה: לא היתה הנר זזה ממקומה דמקשה היתה:

ור' יהושע בן קרחה וחד תנא אליבא ד' נחמיה סבירא להו אשר לא קביעי נרות, כי כבר ומקשה לא קאי רק על הקנים וגביעים וכפתורים ופרחים שהיו צריכין כולם להיות מן מקשה אחת, אבל לא הנרות שהם היו גם כן של זהב אבל היו בפני עצמן עשויין וקבע אותן להמנורה, ורב הונא בר רב יהודה ורב ששת סבירא להו כחכמים דקביעי נרות ממקשה אחת מן המנורה, וכן פוסק הרמב"ם ז"ל (בהל' בית הבחירה פ"ג). והאור

שלמטה במלכות הוא דגש, לכן בין שדי ילין רפה רומז אל הבינה, אם כן אדרבא הלא מחמת זה צריכי להיות קביעי נרות כדי להמתיק את הגבורות של המלכות שהם ז' הקנים, וגם שם שדי שלה הוא בדגש בחינת דין, על ידי הז' נרות של הבינה המאירין בשם שדי שהוא יסוד דבינה, שורש של החסדים שאינם משתנים אף בהתפשטות, סוד יומם יצוה ה' חסדו יומא דאזיל עם כולו יומין, כמבואר בליקוטי תורה (ישעיה), אם כן אם כמאן דאמר לא קביעי נרות, אם כן היה יכול לסלקן בשעת הטבת הנרות, והלא אז באותו זמן של הטבת הנרות שיקח הנרות שהן בחינת בינה מן המנורה, אז יכולין הגבורות של ז' קני המנורה שהן מלכות המאיר בהם שם שדי בדגש בחינת דין להתעורר למעלה, על כן מוכרח היו להיות הנרות קבועין תמיד בהמנורה כדי שיהיה תמיד המתקת הגבורות של המלכות על ידי החסדים של הבינה בלי הפסק.

ומה אני שפל ונבזה תולעת הנמאס עפרא הנדרסת, נגד רבינו הקדוש והנורא האור החיים הקדוש ז"ל בזה, דהוא רוצה להכריע אשר לא קביעי נרות, ועפר ואפר אני תחת כפות רגליו הקדושים, רק מחמת כי החכמים וחד תנא אליבא דר' נחמיה ור' אלעזר ב"ר צדוק סבירא להו שם בש"ס דקביעי נרות, והם רוב נגד ר' יהושע בן קרחה, וגם רב הונא ורב ששת דהם אמוראי ובתראי ז"ל פוסקים כהחכמים דקביעי נרות, והרמב"ם ז"ל פוסק ג"כ כן, וכן נראה מפירוש רש"י ז"ל בפ' תרומה, שהוא ז"ל מפרש מקשה תיעשה המנורה, שלא יעשנה חוליות ולא יעשה קניה

ונרותיה אברים אברים ואח"כ ידביקם כדרך הצורפין, אלא כולה באה מחתיכה אחת ומקיש בקורנס וחותר בכלי האומנות ומפריד הקנים אילך ואילך: הרי מפורש להדיא בדבריו הקדושים שנרותיה גם כן צריכים להיות ממקשה אחת. הרי כולם סבירא להו דקביעי נרות, לזה באתי בזה להמתיק סוד בדבריהם הקדושים, שכן הוא בסודן של דברים אשר קביעי נרות בהמנורה.

וראיתי בזה בספר הקדוש אמרי יוסף מהנה"ק מוה"ר יוסף מאיר זצ"ל (בפ' תרומה ובפ' בהעלותך), דרוצה גם כן לבאר בסודן של דברים ענין הזה הפלוגתא אי קביעי נרות אי לא, והוא ז"ל הולך בדרך אחר באריכות גדול, ורוצה לומר אשר גם המ"ד דס"ל לא קביעי נרות מודה הוא אשר נר מערבי האמצעי היה קבוע, אבל במחילת כ"ק אלף פעמים לא מצינו כן בש"ס שיאמר כן, כי מפורש בדבריו כי נרותיה לא היו ממקשה אחת ומשמע כל נרותיה גם נר האמצעי לא היה קבוע, ולדרכנו לעיל ניחא הכל בפשיטות בעזהשי"ת:

פרק ד

יבאר ענין תיקון הדלקת המנורה במשכן בסוד תיקון אב"א – ובמקדש שהיה פב"פ היה תיקון ייחוד מלכות בבינה – ועוד יבאר ענין התיקון דמטה ושולחן כסא ומנורה.

דעת האמרי יוסף דמ"ש הארי דהמנורה בחי' אב"א הוא קודם הדלקה, אבל אחר ההדלקה נעשה זווג פב"פ

הנה בהיותי בזה הענין של המנורה, ראיתי בספר אמרי יוסף הנ"ל (בפ'

בהעלותך) שמקשה על רבינו בזה וזה לשונו שם, דהנה כתב האריז"ל בעין חיים (שער תיקון הנקבא פ"ה פ"ז) ובטעמי המצוות (פרשת תצוה וכאן פ' בהעלותך), דהמנורה היא סוד נוקבא דז"א רחל, וז' נרותיה הוא סוד ז' ספירות שבה חג"ת נהי"ם שבה, ואעתיק לך לשון שער המצות (פ"א), ודע כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת עמו אב"א, וז' נרותיה הם ז' ספירות תחתונות מחסד עד מלכות שבה הנקרא גוף שלה, מצויירם כעין שלשה קני מנורה ימין ושמאל ואמצע, ונודע שהחמש גבורות שבדעת שבה הם מתפשטים בז"ת שבה, על דרך התפשטות החסדים בגופא דז"א, כי החמשה מתקבצות מחסד עד הוד, וכללות הארתם מתקבצים ביסוד, וכללות הארת היסוד מתקבצים במלכות שבה, בסוד חותם בתוך חותם, ואמנם [חמש] חסדים דז"א הם ה' אורות דיום ראשון ונקרא מאורי אור היום, והחמש גבורות דנקבא מאירים בה ונקרא אורות הלילה המאירים על ידי הנרות, ונמצא כי הז' נרות שהם הכלים, הם ז' ספירות תחתונות שבנוקבא, וז' מאורות המאירים בהם בסוד אור האש והשלהבת הנתלה בנר ובפתילה הם הגבורות שהם האורות המאירים בכלים. נמצא למדנו כי המנורה היא נוקבא דז"א העומדת באחורי ז"א, וז' נרותיה הם ז' ספירות המלכות בסוד חג"ת נהי"ם שבמלכות עצמה, וז' אורות הם הגבורות המאירים בה.

ואפשר דאעפ"י שרבינו כתב דהמנורה היא סוד רחל העומדת מאחורי הז"א, מכל מקום על ידי מצות הדלקת הנרות במנורה היתה חוזרת פב"פ, ובפרט כי

עיקר מצות הדלקת המנורה הוא בזמן הבית, וכבר נודע מעין חיים (שער מיעוט הירח פ"ב), כי מזמן שבנה שלמה את בית המקדש כל ימי בית הראשון היתה עומדת המלכות עם ז"א פב"פ בבחינה השישית, וגם בזמן בית שני היתה עומדת פב"פ מהחזה ולמטה בבחינה החמישית, אלא דאני אומר שאף מזמן שהוקם המשכן עד שבנה שלמה את בית המקדש, אף שבימי החול היה עומדת המלכות אב"א מהחזה ולמטה בפרצוף שלם והיו ה' ספירות דז"א מאירים בה, כמבואר בעין חיים (שער מיעוט הירח), מכל מקום על ידי מצות הדלקת הנרות היתה באפשר חוזרת לפנים לפי שעה, כמו שהוא עתה כי גם בגלות החל הזה לפי שעה בשעת התפילה חוזרת לפנים, כנודע מפרי עין חיים בכוונת התפילה, ועיין אחי בליקוטי תורה (ירמיה) בפסוק לכתך אחרי במדבר, שם כתב רבינו כי ביציאת מצרים חזרו זו"נ פנים באחור, ובטעמי המצוות (פ' תרומה) כתב רבינו, כי במשכן היו זו"נ אב"א בימי החול, ובמשכן שילה היו זו"נ אב"א בימי החול, ובמשכן שילה אז חזרו פב"פ מדת רחל מהחזה ולמטה, ולאחר התפילה היו חוזרין אב"א, וצריך עיון לישב הדרושים ואין אתנו יודע עד מה, ועיין בספר שרף פרי עין חיים (שער חג המצות פרק א', בהגה"ה) שעמד על דברי ליקוטי תורה ירמיה הנ"ל והניחם בצ"ע, שוב מצאתי כן לרמ"ז ז"ל במקדש מלך (ריש פ' תצוה) שכתב, שבעת עשית המשכן שהיה עת רצון היה זווג לזו"נ, וב"ה שכוונתי לדעתו הגדול, ובהיות כנים הדברים, יש ליישב דברי הנ"ב במקדש מלך (פ' תרומה דף קל"ג א') שכתב, דמנורה הוא פב"פ, וכבר

שאומר שם רבינו, והגם שעל ידי עבודת הקרבנות והתפילות חזרה לאה לעמוד פב"פ בזווג, אבל כוונת רבינו לומר בעת הליכתו במדבר הא"י אז היה מקום עמידת לאה, לכן אומר שמקום עמידתה היה פנים באחור, פני לאה באחורי יעקב, כמו שכתוב מפורש לכתך אחרי במדבר.

ומה שאומר רבינו בשער המצות ובמעמי המצוות (פ' תרומה), אשר בזמן המשכן במדבר היו ז'נ"ב אב"א שלא בזמן התפילה, כוונתו על רחל מקום עמידתה למטה מן החזה אב"א, והוא כמו שאומר רבינו בע"ז חיים (שער מיעוט הירח פ"ב), כי מעת יציאת מצרים עד שבנה שלמה את הבית ראשון היתה בכל ימי שבתות פב"פ, ובכל ימי החול היתה אב"א, שהיתה בפרצוף שלם י' ספירות מן החזה ולמטה, וגם אור ה' ראשונות דו"א האירו בה תמיד, אם כן מחמת אשר ה' ראשונות האירו בה, לזה גם בעת התפילה בימי החול היתה יכולה לחזור פב"פ אבל לא כמו בשבת, כי בשבת היתה עומדת פב"פ למעלה מן החזה גם כן בכל קומתו, ובימי החול אף כשהחזרה פב"פ לא היה רק למטה לא היה רק למטה מן החזה פב"פ.

ומה שאומר רבינו אשר בזמן דור המדבר לא היה זווג לרחל עם ז"א, כוונתו בימי החול לא היה זווג ישראל ורחל שלא בשעת התפילה רק הזווג היה עם לאה, ולא יוקשה בזה קושי הגאון הקדוש האלקי ר' שלום שרעבי ז"ל בהגהת השמ"ש (בשער הארת המוחין פ"ג אות א'), מה נעשה מבחינת פרצוף דור המדבר שהיא לאה כליל שבת, ולדרכנו נחא היטב בעזרת שמו יתברך, כי הלא

התעורר שם רבינו בפירוש הזוהר דהוא נגד דברי האריז"ל בליקוטי תורה (בהעלותך), כי המנורה רומז לרחל העומדת אחורי הז"א, וכן הוא האמת בע"ז חיים (שער תיקון נוקבא פ"ז), ולהנ"ל יש לומר, כי המנורה רומז אל המלכות ולפי שבמדבר הייתה המלכות אב"א וכן כתב האריז"ל דרומז אל המלכות העומדת אב"א, אבל על ידי מצות הדלקת הנרות במנורה היתה חזרת פב"פ, ושפיר כתב הנ"ב כי מנורה ירמוז לפב"פ, עכ"ל האמרי יוסף.

חולק ע"ד האמרי יוסף ומבאר שלא היה רק תיקון אב"א

ולפי הצעיר נראה בזה דלא קשה מידי על רבינו האריז"ל בזה, כי מה שכתב בליקוטי תורה (וירמיה) חזרו ז'נ"ב פנים באחור, כוונתו על לאה שהיא דור המדבר, כמבואר בע"ז חיים (שער הארת המוחין פ"ב), כי כל זמן שהיו דור המדבר קיימים היה אותו הבחינה של לאה אשת יעקב הנקרא דור המדבר שם במקומם, ולא היה זווג לרחל עם ז"א הנקרא ישראל, אבל הזווג היה מן יעקב עם בחינת לאה הזאת הנקרא דור המדבר, ועוד שם (פ"ג) כי בעודם קיימים דור המדבר לא היו ז'נ"ב מזדווגים, רק אלו יעקב ולאה הנקרא דור המדבר אשר משם יצאו נשמת דור המדבר מן הזווג הזה, ועיין עוד בשער הכללים (פ"א).

אם כן הלא רבינו אומר בשער יעקב ולאה (פ"ב), דבין קודם התיקון עומדת לאה פנים באחור עם יעקב ובין אחר התיקון עומדת לאה בפנים באחור עם ז"א, ורחל נשארה לבדה אב"א למטה עם ז"א שהוא למטה מן החזה, מפני הטעמים

ולא אמר האיר כמו שאמר לו הקב"ה יאירו שבעת הנרות, ומעם כוונת אהרן להוסיף ענין זה הוא, לפי שהנה אחר שירדו שני גבורות אלו המגולות למטה ביסוד ואז נתפזרו האחת מחברתה שאין להם כיסוי שיחברם, ובפרט כי הם מנו"ה שהם בחינת שני קוים ימין ושמאל, ולכן בחזרת עלייתם ודאי שהיו נפרדות ופונות כל אחת לדרכה בקו שלה, ובה היה מתמעט אורם מלעלות עד הכתר שבה, ולכן המתין עד חזרת עלייתן שתהא שלהבת עולה ותכנס דרך קו האמצעי לבדו הנקרא פני המנורה, ואחר שנכנס שם אין לה דרך לנסות ימין ושמאל, כי יש שם מחיצות מעכבות מן הצדדין, ובחכמה יעלו דרך מישור קו האמצעי עד הכתר שבה.

והיות ענין זה נעשה על ידי אהרן, כי אהרן הוא מבחינת אחוריים דיסוד אבא, המתלבש תוך ז"א הפנים שלו הוא הו"ה דע"ב דיודי"ן, והאחוריים הפשוטים גם כן גימ' ע"ב והמלואים קפ"ד, וכן אהרן גימ' ע"ב קפ"ד, והנה היסוד דאבא מתפשט דרך כל קו האמצעי דז"א עד היסוד שבו, והוא מכוון ממש כנגד קו האמצעי דרחל נוקבא דז"א העומדת עמו אחור באחור, ומשם נמשכת הארתו לחוץ ומאיר בקו דרחל ומקבץ אותם הגבורות ומייחדם, וגורם להם שיעלו דרך מישור בקו אמצעי שבה עד הכתר שבה, ולמעם זה נקרא אהרן שושבינא דמטרוניתא, לפי שהוא גורם תקונה ובנינה והגדלתה, וזה סוד ה' בחכמה יסד ארץ, כי יסוד דחכמה הוא המייסד המלכות הנקרא ארץ ומכונן אותה. [עכ"ד האריז"ל].

הרי מפורש להדיא כי כל ענין הדלקת

כלל בידנו מרבינו בכמה מקומות, אשר במקום באיזה זמנים משאלת רחל ללאה כל כליה ולבושיה ונעשין פרצוף אחד, ובאיזה זמן משאלת לאה לרחל כליה ולבושיה ונעשין פרצוף אחד, ובזמן שרחל נותנת כליה ללאה עיקר הזווג בלאה כגון בכל לילה בחצות, ובזמן שלאה נותנת כליה לרחל עיקר הזווג ברחל, אם כן לפי זה גם כאן כליל שבת בזמן דור המדבר שהיה הזווג ברחל אז לאה נתנה כליה לרחל, או נוכל לומר אשר אז בזמן זווג רחל כליל שבת, לאה עולה אז להיכל הבינה, כמבואר בפרי עץ חיים (שער התפילה פ"ז).

ומה שרוצה לחדש הרב אמרי יוסף ז"ל, אשר הגם דהמנורה היא בחינת רחל אב"א, אבל על ידי הדלקת המנורה חוזרת להיות פב"פ, במחילת כבוד קדושתו לא נוכל לומר כן, שהרי מפורש ברבינו בשער המצות (פ' בהעלותך) ובעין חיים (שער תיקון נוקבא פ"ה), אשר ענין הדלקת המנורה הוא ענין ירידת האורות של הגבורות מלמעלה למטה עד היסוד שבה לתקן בנין פרצופה, וכן ענין בהעלותך את הנרות הוא העלאת הגבורות ממטה למעלה מהיסוד עד כתר שבה, ואהרן עשה יותר ממה שנצטוה כי הנה הוא לא נצטוה אלא שיהיו נוטים אל מול פני המנורה שהוא קו האמצעי בעת ירידתם מלמעלה בלבד, וכמו שכתוב אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, כי מתחילת הארתם שהוא ירידתם יהיו נוטים דרך קו האמצעי לבד, והוא הוסיף על מה שנצטוה והמתין שאף בחזרת עלייתם ממטה למעלה יעלו דרך קו האמצעי לבדו, וזה אומרו ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה את נרותיה,

הנרות בהמנורה הוא ענין עמידתה של רחל נוקבא דז"א אב"א, ואין לנו לחדש דבר מדעתינו בלי הקדמה מדבריי רבינו האריז"ל, ובכאן אדרבא מבואר להדיא שלא כדבריי הרב אמרי יוסף.

סוד תיקון מטה שולחן כסא מנורה

ומה שמביא מדבריי המקדש מלך ז"ל כי המנורה פב"פ, גם כן הצדק עם המקדש מלך ז"ל ולא קשה כלל, כי שם מבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קל"ג ע"א), בתקונא דא אנן תקנין לגביה לנייחא דיליה מטה ושלחן כסא מנורה, ארבע אליון כולו בשכינתא אינון, ואיהי בכל תקונין אליון מתתקנן לגבי עלמא עלאה בסדורא דאנן מסדרין, בסדורא דצלוחא דערבית ובתקונא דיליה הא מטה, בסדורא דאינון קרבנין ועלוון דאנן מסדרין בצפרא ואינון שירין ותושבחן הא שלחן, ובהוא סדורא דצלוחא דמיושב בתקונא דקר"ש בהוא יחודא דאנן מתקנין הא כסא, בהוא צלוחא דמעומד ובאינון קדושאן ותוספת קדושה וברכאן דאנן מסדרין לה הא מנורה, ואח"כ חושב הזוה"ק מי מהקדושים שתקן הד' דברים הללו, ואומר בגין דאליון ארבע אינון תקונין דשכינתא לאתתקנא לגבי בעלה, בארבע תקונין אליון אתתקנת בשפירא בהדווא בחוואה ע"י דעמא קדישא בכל יומא, מטה אתיהיבת ליה ליעקב לאתתקנא ועל דא יעקב אתקין צלוחא דערבית, שלחן אתקין דוד מלכא באינון שירין ותושבחן דאיהו אתקין כד"א תערך לפני שלחן נגד צוררי, כסא אתקין אברהם באתקשרותא דיליה דעביד מיבו ושלימו דנשמתין לכל בני עלמא ולית תקונא

דכסא אלא בחדש דאברהם כד"א והוכן בחדש כסא, מנורה אתקין יצחק דאקדיש שמא דקוב"ה לעיניהון דכל עלמא ונהיר נהירו דבוצינא עלאה בההיא קדושה, בגיני כך צריכין עמא קדישא לומר תדיר ולשוואה רעותהון לסדרא לגבי עלמא עלאה דאיהו מאריה דביתא איש האלקים מטה ושלחן וכסא ומנורה למהוי שלימא בכל יומא עילא ותתא, עכ"ל הזוה"ק.

ומעתה אחי תדייק בדבריי הזוה"ק ותראה שלא קשה כלל, כי רבינו האריז"ל אומר על הכלים של המשכן או של בית המקדש בחינה של כל אחד מהם לרמוז בגבוי מרומים, לכן בהמנורה שהיה במשכן ובבית המקדש אומר, כי המנורה היא בחינת מלכות בעמידתה אב"א, אבל הזוה"ק שם (כפ' תרומה) רצונו לומר אשר צריכין לתקן השכינה הקדושה בחינת מלכות לגרום הזווג עם ז"א פב"פ, שזה עיקר כל התפלות והעבודות ושירות ותשבחות שלנו לגרום את הזווג בזו"ג פב"פ, לזה אומר כי על ידי ד' דברים האלו גורמים את הזווג מטה שלחן כסא מנורה אשר כל אחד מהם הוא בחינת מלכות, כמו שאומר שם ארבע אליון כולו בשכינתא אינון.

והוא כי מטה הוא מלכות כמבואר בזוה"ק פ' ויחי (דף רכ"ה ע"ב) מטה דא שכינתא כד"א הנה מטתו שלשלמה, ובמאורי אור (מערכת המ' אות ס'), מטה נקרא המלכות גימ' ב"ן וב' אותיות וגימ' דן מאדנ"י, שלחן הוא מלכות כמבואר בתיקונים (תקון כ"ד) פתורא איהי שכינתא תתאה, כסא נקראת המלכות כמבואר

אברהם מקור החסד הוא תיקן את המלכות בבחינת כסא אשר כל התכונות שלה הוא על ידי החסדים דאברהם, לית תקונא דכסא אלא בחסד דאברהם, לזה גרם על ידי כסא זה הזווג. מנורה שהיא מלכות אתקין יצחק, מחמת דאקדיש שמא דקוב"ה בשעת העקירה למסור שם נפשו על קדושת שמו יתברך לעיניהון דכל עלמא בהעלאת מ"נ סוד נפילת אפים במסירת נפש בפועל, ובוזה נהיר נהירו דבוצינא עלאה בההוא קדושה, לזה נקרא אצל יצחק תיקון של המלכות מנורה מחמת שהאיר אור הגדול של הנר העליון עד רום המעלות כי נעשו אז כל הזווגים בזו"ג ובאו"א ובאריך אנפין ובעתיקא קדישא שהוא בוצינא עלאה.

ואין כוונת הזוה"ק כי יצחק תיקן את המנורה בבית המקדש או במשכן פב"פ, כי המנורה מה שהיתה שם מן הכלים שהיו במשכן או בבית המקדש בחינתה היא מלכות אב"א כמו שאומר רבינו במקומות הנ"ל, רק כוונת הזוה"ק למצוא בכל צדיק וקדוש אחד מן אלו הד' רגלי המרכבה מה שתיקן למלכות נוקבא דז"א להביאה פב"פ עם ז"א שהוא זווג המובחר, לכן אומר כי אברהם בכסא יצחק במנורה, יעקב במטה, דוד בשלחן, בכל אחד מה שמצא הזוה"ק לדרוש אצלו כי הוא תיקן את המלכות, לזה גם המנורה שהיא בחינת מלכות גרם יצחק להביאה פב"פ כמו אברהם יעקב דוד, ואין כוונת הזוה"ק על המנורה של המשכן ובית מקדש כאן, רק מחמת שיצחק האיר בקדושת שמו יתברך בעקירה והמשיך האור הגדול לכן נקרא

בפרי עץ חיים (שער העמידה פ"ז), ובשער חג הסוכות פ"א), מנורה היא המלכות כמבואר בעץ חיים (שער תיקון נוקבא פ"ה פ"ז) ובשער המצות (פ' תרומה פ' בהעלותך) ובליקומי תורה (שם), על כן אומר בגין דארבע אינון תקוני דשכינתא לאתתקנא לגבי בעלה, שהוא בחינת הזווג, בארבע תיקונין אלין אתתקנת בשפיראה בחדוהא בחוזהא על ידי דעמא קדישא בכל יומא, שאז אם יש לה ד' תקונים האלו היא מתתקנת להיותה רחל יפת תאר ויפת מראה, ומקבלת כל הש"ע נהורין מז"א בעלה, בסוד אין אדם יכול להסתכל בפני חוה, ובסוד נצבה שגל לימינך, שהם הג' אלפין וט' יודין, כמבואר בפרי עץ חיים (שער תפלת ר"ה פ"ד), אשר אלו גורמין להיות הזווג פב"פ כמבואר בפרי עץ חיים (שער אריך פ"ג), שאז הם יכולים להסתכל במצח העליון והם שלימין בקומתן.

לזה מתחיל הזוה"ק לחשוב ולומר אשר הד' בחינות האלו, ד' קדושים וצדיקים יסודי העולם התקינו תיקון זה של המלכות להביאה לגבי בעלה לגרום הזווג פב"פ.

وهוא כי יעקב שהיה מטתו שלימה שהיא המלכות לזה על ידי תפלת ערבית שלו גרם זה הזווג.

שלחן שהוא שלחן המלך כמו שכתוב כי על שלחן המלך הוא אוכל, לזה דוד המלך על ידי שירות ותשבחות שלו גרם זה הזווג בסוד תערוך לפני שלחן, דייקא לפני מחמת כי הלא דוד בעצמו הוא השלחן בחינת מלכות הרוצה להודווג פב"פ עם ז"א.

כסא אשר נאמר והוכן בחסד כסא שהוא

הבחינה של יצחק שגרם על ידי קדושתו מנורה.

אשר לזה מסיים הוזה"ק כאן, בניני כך צריכין עמא קדישא לומר תדיר ולשואה רעותהון לסדרא לגבי עלמא עלאה דאיהו מארי דביתא איש האלקים מטה שלחן כסא מנורה למהוי שלימו בכל יומא עילא ותתא, שאנחנו עם בני ישראל הקדושים גם כן צריכין לגרום בכל יום ויום הוזה"ק הקדוש הזה על ידי ד' בחינות האלו מטה שלחן כסא מנורה שהם משכ"ן, וניהא שפיר היטב השתא דברי המקדש מלך בשם הנ"ב שמפרש מנורה פב"פ בלי שום קושיא כלל במה שמקשה הרב אמרי יוסף.

תיקון הדלקת המנורה בביהמ"ק שתקבל הארה ע"י הבניה

והנה ראיתי בעין חיים (דפוס ירושלים בשער תיקון נוקבא פ"ז) בהגהת שמן ששון (אות ה') דמקשה על רבינו, ויש לדקדק דבזמן בית ראשון אין צריך להדלקת המנורה יען דזו"ג פב"פ כמבואר בשער הירח (פ"ב), ואם כן אין צריך לירידת החסדים להגדיל גופא דנוקבא, וגם עליות וירידת הגבורות שהוא בסוד המנורה, שהרי היא בנויה ועומדת פנים בפנים עם זעיר אנפין, ויש לומר והוא דאפשר דאפילו דזו"ג עומדים פב"פ במדרגה ו' כנזכר שם, מכל מקום הוא בסדר המדרגות, שבתחילת היום היו עומדים אב"א ואח"כ חוזרים פב"פ עד מדרגה ו', והשינוי הוא דבשאר זמנים אינה עולה עד מדרגה ו' לא כן בימי שלמה, עכ"ל. ובמחילת כבוד תורתו של השמן ששון, אנה מצא חילוק זה אשר גם בימי שלמה בתחילת היום

עומדים זו"ג אב"א ועל ידי הדלקת המנורה חוזרים פב"פ עד מדרגה ו', הלא רבינו אומר שם (בשער מיעוט הירח פ"ב) כאשר נבנה בית ראשון על ידי שלמה נתוסף עוד בה בחינה אחרת, והוא כי בין בשבת בין בחול לעולם היתה עמו פב"פ בחינה ו'.

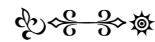
ולי הצעיר נראה לתרץ קושיא זו בפשיטות לפי דרכנו לעיל בפרקים הקודמים שהבאתי מן הוזה"ק ומוזהר חדש, אשר המנורה היא חד מנהרא וחד מתסדרא, והם בינה ומלכות, כי רישא דמנרתא היא הבינה בשבעה נרותיה, וגופא דמנרתא היא המלכות נוקבא דז"א בשבעה קנים שלה, וכל עיקר התיקון הוא לקשר אותן יחד מלכות בבינה אמא עלאה, כמבואר בפרי עין חיים (שער הקר"ש פ"ב), והוא כדי שהמלכות תקבל כל אורותיה מבינה אמא עלאה עצמה ולא על ידי ז"א בעלה ותהיה היא שוה כמוהו, כמבואר בעין חיים (שער הירח פ"ג) שחילוק גדול הוא בזה אם המלכות מקבלת האורות שלה על ידי ז"א או מקבלת מעצמה מאמא שלא ע"י ז"א, אם כן הגם כי בזמן שלמה המלך ע"ה כשנבנה הבית ראשון עמדו זו"ג פב"פ בסדר בין בחול בין בשבת, אבל לזה הצריכו להדלקת המנורה לקשר המלכות בבינה שתקבל המלכות האורות שלה מבינה עצמה שלא על ידי ז"א ולא תהיה מפילה אליו, ולא יוקשה לך אחי שהרי זו המדרגה הזו שמלכות תקבל מאמא עצמה ויהיה כתרה שוה לכתרו, ב' מלכים משתמשים בכתר אחד, והלא רבינו אומר שם (בשער מיעוט הירח) שבחינה זו במדרגה ז' לא היה עוד מעולם עד ביאת המשיח לעתיד, כבר בארנו

הא תלת, הבל הבלים תלת הרי שית, הכל הבל הא שבע, ולקבליהו ז' שמהן אבנית"צ, קר"ע שט"ן, נג"ד יב"ש, בט"ר צת"ג, חק"ב טנ"ע, יג"ל פז"ק, שק"ו צי"ת, הוא כמבואר בתקון ס"ט (דף קי"ז ע"ב) ובתקון חד ועשרין (דף מ"ט ע"א) ומ"ז ע"א, שבע אינון דאזלין על שבע שמהן דאינון אבנית"ץ וכו' ואינון ז' ספירן, וכן מבואר בפרי עץ חיים (שער השבת פ"ח) ובשער הכוונות (בדרושי קבלת שבת) אשר בז' הבלים מתלבשין בהם אלו השמות מ"ב אבנית"צ וכו', אלו ז' הבלים אינון כפולים לקבל ז' שרגין דמנרתא. כפולים, דאתמר בהון שבעה ושבעה מוצקות, ואינון י"ה יו"ד ה"א – ו"ה וא"ו ה"א, אלין אינון שבעה ושבעה מוצקות. [עכ"ל].

מקודם בואי לפרש דברי התקונין כאן נבוא לבאר היטב ענין ושורש של ז' הבלים מכל המקומות המובאין בזה"ק וברבינו האריז"ל ואח"כ אפרש כאן דברי התקונים, הנה איתא בזה"ק פ' ויצא (דף קמ"ז ע"ב), וזרח השמש ובא השמש, מאי קא חמא שלמה מלכא דשירותא דספרא דחכמתא דיליה מהכא איהו, אלא אמר ר' אלעזר, שלמה מלכא האי ספרא אוקים ליה על שבע הבלים ועלמא קאים עליהו, ואינון עמודין וסמכין קיומא דעלמא, דבגין כך אקרון הבלים מה גופא לא אתקיים בלא הבל אוף הכי עלמא לא אתקיים אלא על הבלים דאמר שלמה מלכא, ואינון שבע דכתיב הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל הא שבע.

ושם בפ' בא (דף ל"ט ע"א), אלא רוא דהבל יקירא הוא, והוא הבל דנפיק מפומא, ורוא דהבל דנפיק מפומא קלא אתעביר

הדבר הזה היטב בספרי זה במאמר קבלת שבת (פרק נ"ט) ומשם תדרשנו:



פרק ה

ביאור מקיף מבאר היטב כל בחי' ז' ההבלים דקהלת שה"ס המקיפין מן א"א ואימא וז"א עד נוקבא – ומבאר לשונות הזוה"ק והאריז"ל בכו"כ מקומות.

ענין ז' הבלים במלכות הנק' בת שבע, סוד ז' שמות אבנית"ץ וכו' ז' ספירות שהעולם קיים עליהם הנה איתא בתקונים הקדוש (תקון שתין ותשע, דפוס סלאוויטא, דף ק"ד) בעובדא דבעל קבין, דאמר לרבנן כמה זמנין הפסוק הבל הבלים אמר קהלת הכל הבל, אמרו ליה חברייא רבי אימא לן שום רמיזא בהאי קרא, דלא אתכסייא חכמתא דא מן חברייא, אמר לון, רבנן בודאי רוא עלאה אית תמן אבל אימא לכו ברמיזא, שבע הבלים אינון וזכאה מאן דלא נטל לאנגריהו בהאי עלמא, ואינון דכלילן בבת שבע, היא המלכות הנקראת בת שבע שהיא בת לבינה הנקראת שבע, כמבואר במאורי אור (מערכת הב' אות מ"א), וכן מפרש הכסא מלך (כאן) אשר בת שבע היא המלכות שהיא בת לשבע ספירות דז"א שעומדת כנגדם, וזה הפירוש גם כן אמיתי, אבל יותר נראה לומר שהיא בת הבינה הנקראת שבע, וכן מבואר בליקוטי תורה (פר' בהר ופר' עקב) אשר בת שבע היא המלכות.

ואינון בהאי קרא הבל חד, הבלים תרין

שביעי הוא כולל כל שית תקונין הראשונים והוא השביעי להם, ולכן יש בזה התיקון השביעי ז' הויו"ת דס"ג שהם גימ' אמת והם מאירין בפנים העליונים דאריך אנפין.

ואח"כ מאלו השבעה הויו"ת דס"ג אשר בזה התיקון נמשכין מהם ז' מלואים שבהם באמא עלאה, כי כשתסיר ד' אותיות הפשוטות של הויו"ה שהם כ"ו ישאר חשבון שאר אותיות המלוי בגימ' ל"ז, ונמצא כי ז' פעמים ל"ז הם בגימ' ז' פעם הבל והם שבעה הבלים שאמר קהלת, והטעם הוא לפי שנמשכים באמא עלאה ומתגלים בפה שלה, וזהו סוד תורת אמת היתה בפיהו, כי אלו ההבלים נמשכין מתיקון אמת בפיהו של אמא, ומילת בפיהו נחלק לשנים בפי ה"ו, רוצה לומר כי ה"ו במלואם הם ה"י וי"ו ובגימ' הבל, להורות כי כל אלו ההבלים הם בסוד מלוי הויו"ת ס"ג העולה בגימ' הבל, והם שורש השבעה הבלים שאמר קהלת.

ואח"כ אלו שבעה הבלים יוצאין מפי אמא עלאה ומתלבשין בהם ז' ספירות תחתונות דאמא בסוד ההבל שהוא אור מקיף ומלביש, ואח"כ כאשר באה אמא לעשות מוחין בז"א, אז הד' מוחין מתלבשין בתחילה תוך נה"י דאמא ואח"כ נכנסין תוך רישא דז"א, וכשנכנסין בחינת תרין מוחין חכמה ובינה דז"א הנקראין אחסנתא דאבוי ואמיה בתוך נצח והוד דאמא זה בנצח וזה בהוד, הנה אז גם כן נכנסים שם אלו השבעה הבלים הנזכרים שם שהם ז' מלואים דהויו"ת דס"ג ונעשים שם בסוד דעת מכריע ביניהם, וזה סוד דעת עליון

מיניה. ועוד שם, וההוא הבל דהוה אחסנתיה דאבוי קרייה הבל, ומניה הוא כל מה דחזא.

ושם בפ' תזריע (דף מ"ז ע"ב), וכד כנש חכמתא ואסתלק בדרגין דחכמתא אקרי קהלת, וז' הבלין אמר לקביל ז' כתרין דלעילא, וכל הבל לקלא אתעביד מיניה, ועלמא לא מתקיימא אלא בהבל, ותאנא בז' הבלין אתקיימין עלאין ותתאין.

ושם בפ' שמות (דף י" ע"ב), שלמה מלכא עבד ספרא דא ואוקים ליה על שבעה הבלים דעלמא קאים עליהו, ואינן שבעה עמודין סמכין דעלמא לקביל שבעה רקיעים, ואילן אינן וילון רקיע שחקים זבול מעון מכון ערבות, ולקבליהו הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל, כמה דאינן שבעה רקיעין ואית אחרנין דדבקי בהו ומתפשטי ונפקי מיניהו, הכי נמי אית הבלים אחרנין דמתפשטי ונפקי מאילן, וכולהו אמר שלמה והכא רזא דחכמתא אית ביה, יש הבל דנפקא מאינן הבלים עלאין דעלמא קאי עליהו, ודא נעשה על הארץ ואתקיים בקיומיה ואתתקף בתוקפיה בעובדי ארעא ובסליקו דסלקא מארעא ודא אתמנא על ארעא, [עכ"ל].

ענין תיקון אמ"ת ז"פ ס"ג, וסוד ז' מלואי ס"ג גי'

הבל, נמשכין מאימא לזו"ן וה"ם הדעת

ולחבין המאמרים הקדושים האלו אקדים לך הקדמת אמת מתורת אמת של רבינו האריז"ל, דהנה מבואר בעץ חיים (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ז) ובשער הלקוטים (פ' שמות) ובליקוטי תורה (פ' שמות) ובשער מאמרי רשב"י ז"ל (בפירוש האדרא רבא), כי התיקון השביעי של י"ג תקוני דיקנא הוא ואמת, כי להיותו

הבל דו"א היוצא מפיו לנזק/ונעשה אור מקיף ה"ם השבועה

גם מבואר בע"ן חיים (שער ז"א פ"ד), מן הפה דו"א יצאו ז' הבלים דקחלת, והם מקיפין אל ז' תחתונים דנוקבא דו"א, דונמת הבל הפה דא"א המאיר לו"א, והנה אלו ההבלים כלול כל אחד מאש מים ורוח, וכל זה נותן ז"א לנוקבא בהיותו פב"פ עמו מהחזה שלו ולמטה, ואלו המקיפין הם בחינת אהי"ה, כי כל אור מקיף הוא שם אהי"ה, ולפעמים בעונות התחתונים כשיש שבועות שקר גורם לבטל ממנו אותן המקיפין שהם הבל דקדושה, וח"ו כביכול מתלבש בו' הבלים דקליפה הנקראין הבל ורעות רוח, ואלו ז"ת דנוקבא הם ז' הויו"ת שהם כ"ח אתון, ואח"כ היא נגדלת יותר למעלה מהחזה דיליה, וע"י שנמשכין בה ג' מוחין דיליה ממש שהם ג' ראשונות, ואז היא שוה בשוה עמו פב"פ עד הכתר שבו, ואז הו"א מסתכל עם בחינת מצח דיליה ששם המוחין ומאיר במוחין דילה בחינת הסתכלות מצחו לבד, ואינו הבל ממש כמו הבל היוצא מהפה, רק יוצא אור מתוך מוחין דיליה ובוקע מצחו ויוצאין ואח"כ בוקעין מצחא דילה ונכנסין תוך מוחין דילה ומאירין שם פב"פ עמה, ועדיין אין בה אז רק ב' מוחין וחצי, כי דעתה קלה שהוא חצי הדעת שהוא עמרא דגבורה נוקבא, ואח"כ מזדווג עמה ובביאה ראשונה יהיב בה רוחא שהוא ב"ן דההי"ן ונתוסף אז שם ב"ן בדעת דנוקבא ונשלמו ג' מוחין שלימים בה, [עכ"ל].

גם מבואר בשער רוח הקודש (בתיקון הששי דף י"ד ע"א) ובשער היחודים (פ"ח דף ל"ט ע"א), דע כי אע"פי שאמרו בספר

אשר מקורו למעלה בתיקון ז' דדיקנא דא"א הנקרא ואמת.

ודע כי משה רבינו ע"ה זכה אל הדעת הזה העליון, וזה מה שכתוב וירא ה' כי סר לראות, שהם ז' הבלים האלו אשר כולם הם בנימ' ס"ר, והנה משה רבינו ע"ה לבדו הוא אשר זכה להוריד הדעת זה אל נוקבא דו"א ונעשה בה בחינת דעת ק"ל, בסוד דעתן של נשים קלה, כי ר"ס הוא בנימ' קלק"ל שהם ב' פעמים ק"ל, וק"ל האחד נשאר למעלה בדעת ז"א, וק"ל השני יורד למטה בנוקבא ונעשה לה דעת ק"ל, והנה כאשר מחצית אלו ההבלים ניתנין בדעת הנוקבא בסוד דעת ק"ל, אז נאמר וירא ה' אליו בלבת אש וסמך ליה וירא ה' כי סר לראות, כי נעשית היא לבת אש שהם אותיות הבל ולהב אש הבל דבר אחד ונמשכין מאותן שבעה הבלים שהם בנימ' סר. [עכ"ד האריז"ל].

סוד ק' דו"א עם ק"ל דנוק' גי' יר"ך

גם מבואר בע"ן חיים (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ב), בדעת דו"א יש ה' חסדים ה' גבורות, והם י' הויו"ת גימ' ק"ל ק"ל ב' פעם עיין [ע"ן] כמנין ס"ר לראות, כי משם נמשכת ראייה להענינים היושבים ממש כנגד הדעת, אך בדעת דנוקבא יש ק"ל גבורות לבד, וכאשר מתפשטות בו' קצוות שהם בחינת חג"ת נה"י, נשארינן בחינת ז' בכל אחד מן ה' קצוות והם לי' ואלו נקראין מגדל הפורח באויר, ונשאר ק' מהק"ל דגבורות ביסוד שלה, ואח"כ כשמזדווגין נותן בה הזכר גם ק"ל ראשון דחסדים ומתחברים עם ה' חסדים דיסוד שלה, והנה ק' וק"ל גימ' יר"ך כי היסוד נתון בין ב' הירכיים, [עכ"ל].

הזוהר כי השבועה הוא בנוקבא דז"א והנדר באמא עלאה שהיא בינה, על כל זה עיקר הדבר הוא ששניהם הם בנוקבא דז"א, כדאמר קרא אישה יקימנו ואישה יפרנו בין בנדר בין בשבועה, ופירושם הוא כך, כי מן הפה של ז"א יוצא הבל ונעשה אור מקיף אל הז"ת דנוקבא, והם סוד ז' הבלים דספר קהלת שהם יוצאים מפה של ז"א, וזה סוד שבועת אמת שהוא מצות עשה לישבע בשמו של הקב"ה שנאמר ובשמו תשבע, כי שבעה הבלים של אור מקיף שלה נמשכים מפה של ז"א הנקרא אמת, ונמצא כי הנשבע באמת גורם להמשיך אור הבל פה דז"א שהם ז' הבלים, ומקיפים את ז' תחתונות דנוקבא בסוד אור מקיף גופא דילה בהיותה גבוה מן החוזה דז"א ולמטה, ונמצא כי שבועה הוא בנוקבא אלא שנמשך לה מן בעלה שהוא ז"א, ולכן קאמר קרא אישה יקימנו ואישה יפרנו. גם נקרא שבועת אמת לפי שהיא בחינת אור מקיף, ונודע כי כל אור מקיף הוא משם אהי"ה, והנה אהי"ה פעמים אהי"ה בגימ' אמ"ת, ונודע מה שכתוב בתקונים על הפסוק ועתה יגדל נא כח אדנ"י, כי המלכות נקרא כח אדנ"י לפי שהיא נקראת בת שבע, ובכל ספירה מן ז' תחתונות שבה יש בה הוי"ה אחת, והנה ז' הויות יש בהם כ"ח אותיות והם נקראין כח ה' ואז נקראת בת שבע, והנשבע לשקר מונע ממנה שבעה הבלים דקדושה אלו, וכביכול מלביש אותה ע"י שבעה הבלים דקליפה, אשר עליהם נאמר גם זה הבל ורעות רוח, ולכן תקון השבועה הוא להתענות כ"ח יום רצופים לתקן גופה שהם ז' תחתונות שבה שהם שבעה הויות שהם כ"ח אותיות, [עכ"ל].

גם מבואר בליקוטי תורה (פר' ויקרא בפעמי המצוות) ובשער המצוות (פ' ויקרא) וברבינו זקני הקדוש בעטרת צבי (פ' מקץ), ענין מאמר רז"ל במס' שבועות, שבועות שתיים שהן ארבע ביאור משנה זו על דרך הסוד, דע כי המשנה זו מדבר מסוד שם הוי"ה במלואו, והנה יש בו ב' פעמים ז', כיצד י"ה יו"ד ה"א הרי ז', ו"ה וא"ו ה"א הרי ז', נמצא כי שם הוי"ה נחלק לב', חצי ראשון הוא ז' וחצי ב' הוא ז', הרי ב' שבועות, ואלו הם האבות כי הם עיקר השם במלואו, ואמנם הם ד' כי כשתמלא השם במלואו ובמלוי מלואו הם כ"ח והם ד' פעם ז', כיצד חצי שם הראשון יש בו ב' פעמים ז' שהוא י"ד אותיות כזה יו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף, וכן חצי שם אחרון כזה וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף, הרי כי עיקר השם הוא ב' פעמים ז', וזה שבועות שתיים, אח"כ במלוי המלוי נעשה ד' שבועות שהם כ"ח אותיות דמלוי המלוי, [עכ"ל האריז"ל].

סוד ל"מ דצל"ם מקיפין על ראש ז"א

גם מבואר בשער הפסוקים (פ' עקב) ובלקוטי תורה (פ' עקב), כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, דע כי ב' מקיפים הם על ראש ז"א והם ל"מ דצל"ם, והם ז' במספר קטן והם סוד ז' מקיפין, כאשר הז"א מקבל מן ז' מקיפין אלו אז נמשך לו חיות גדול, ועליו נאמר בו יחיה האדם, הוא ז"א שם מ"ה גימ' אד"ם, והענין כי ז' מקיפין הנ"ל הם ב' אותיות מ"ל, ר"ל דיבור כמאמר רז"ל פעמים חשות פעמים ממללות, כי בקבלת ז"א הארת ז' מקיפין שהם מ"ל מצלם אז הוא ממלל ומדבר ויוצא הבל מקיף מפיו, וזה סוד כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם שהוא ז"א שם

מוצאות הם כנגד חג'ת נ"ה, עוד יש ב' כוללים בפה העליון אשר הם כוללים כל ה' מוצאות והם יסוד ומלכות, כי יסוד כולל כל ה' גבורות בתוכו וכן המלכות כולל גם כן ה"ג פעם ב' כי זה כל וזה כלה הרי הם ז' והם ז' הבלים.

וכפי זה נלפענ"ד כי גרון ושיניים וחיך הם חג'ת, ושפתיים נודע שהם נצח הוד והלשון והפה הם ב' כוללים שהם יסוד ומלכות, וזה סוד הכל ס"ג פירוש הו"ת כל מציאות מתקיימים על ידי הבינה שם ס"ג, ואמר הכל לרבות ב' כוללים של הפה שהם יסוד ומלכות שהם כ"ל וכל"ה וגם הם משם ס"ג, נמצא כל הו"ת שהם זו"נ מתקיימים בהבל מלוי שם ס"ג, זה שכתוב יחדיו נאלחו פירוש שכתוב' כוללים שהם יסוד ומלכות הנרמזין במלת הכל כאשר הם שניהן ביחד אז הכל ס"ג, וזה סוד הכל ס"ג יחדיו, אך כשאין עושה טוב, פירוש שעונות גורמים הסתלקות טוב העליון שהוא היסוד שאין בו כללות ה' חסדים, אז אין גם אחד כי גם המלכות מתבטלת כי אין לה קיום רק על ידי היסוד, לכן כשמתבטל היסוד הנקרא טוב אז אפילו אחד לבד שהיא המלכות לא יש כי מתבטל, גם זה הכל ס"ר יחדיו, כי עשרה חסדים וגבורות הנכללים ביסוד ומלכות וכולם באים מיסוד בינה והם גימ' ס"ר כי י' הויו"ת גימ' ס"ר.

גם אני חיים שמעתי דבר אחד והוא, כי ז' הבלים היוצאים משם ס"ג הם גימ' ס"ר כי ז' פעם הבל גימ' ס"ר, הרי כי הכל ס"ר והכל ס"ג ב' פסוקים אלו הם ענין אחד, היוצא מזה כי פה אריך אנפין אעפ"י שנקרא פום ממלל רברבן, על כל זה אין יוצא ממנו אור המקיף אל הו"ת שהם

מ"ה כמנין אד"ם, כי על כל מוצא פי' ה' ובאותן מקיפין יהיה האדם שהוא ז"א ובו תלוי חיותו, וזה סוד הבל הבלים הנזכר בקהלת כי כל חיות תלוי בהבל זה הנמשך מן המקיפין, ולהיות ז' שהם ל"מ דצלם נגדם ז' הבלים בקהלת, נעכ"ל האריז"ל. והוא כמבואר בתקונים (תקון ס"ט דפוס סלאוויטא דף קי"ז ע"ב) והבל מסמרא דימינא איהו כליל ז' הבלים ואינון אבנית"ן, קר"ע שט"ן, נג"ד יכ"ש, בט"ר צת"ג, חק"ב טנ"ע, יג"ל פז"ק, שק"ו צי"ת, שית סלקין דאינון להבים בשית עוקאן דקנה והבל דפה שביעאה, ולקבליהו אמר דוד ז' קלין דהבו לה' בני אלים, ועל אליון שבע אתמר כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי' ה' יחיה האדם, ואליון ז' קלין סלקין בו' רקיעין.

מוצאות פה הבינה שם ס"ג הבל המקיף על זו"נ גם מבואר בשער הפסוקים (תהלים) ובליקוטי תורה (תהלים), כלו סג יחדיו נאלחו, הנה שם א"ל במלוי קפ"ה שהוא אותיות הקף כי הוא בחינת הבל המקיף, וכל מקיף שרשו מבינה שהוא קו ירוק המקיף את כל העולם, והנה שם א"ל במלוי קפ"ה הוא באהי"ה שהוא בינה, כיצד א' של א"ל צורתה יו"ד גימ' כ' ועם א' עצמה הוא כ"א כמנין אהי"ה, גם ס"ג של בינה יש בה א"ל יא"י, והנה מילוי שם ס"ג שהוא גימ' ל"ז גימ' הב"ל, וזה לרמוז אל הבל אור המקיף של בינה היוצא משם ומקיף לז' תחתונות שהם ז"א ונקבא, ואלו הם סוד ז' הבלים שאמר קהלת והם היוצאים מפה הבינה, לכן הם ז' הבלים נגד ה' מוצאות הפה של הבינה והם גרון וחיך ולשון ושיניים ושפתיים, וה'

זו"ג, אבל הבינה אם הבנים מרחפת כאם על בנים ונותנת להם אור המקיף להקיפם ולשמרם, בסוד כנשר יעיר קנו, ובסוד ושמים לא זכו בעיניו, כי שמים שהוא זו"א לא זכו בעיני הבינה שהיא אמו ותמיד נראה לה שעדיין צריך תיקון, ולכן משפעת עליו תמיד באור המקיף הנ"ל לקשטו ולעטרו, עכ"ל, ועיין בעין חיים (שער או"א פ"ד).

ז' הבלים יוצאין מא"א ואימא להקיף דעת דו"א – ועוד ז' הבלים כפולים מז"א לנוקבא ונמצא שיש

לנוק' ג' מיני הבלים לשמרה מן החיצונים

ומעתה תבין אחי ענין ז' הבלים הנאמרים לעיל בזוה"ק שהבאתי, והוא כי בפ' ויצא אומר, שלמה מלכא האי ספרא אוקים ליה על שבע הבלים ועלמא קאים עלייהו ואינן עמודין וסמכין קיומא דעלמא, דבגין כך אקרון הבלים מה גופא לא אתקיים בלא הבל אוף הכי עלמא לא אתקיים אלא על הבלים דאמר שלמה מלכא, ואינן שבע דכתיב הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הבל הא שבע, ומפרשין רבותינו הקדושים שרפי קודש המקדש מלך, וזקני רבינו בזוהר חי, ומורי זקני רבינו בדמשק אליעזר, ועלמא קאים עלייהו הוא הז"א אשר בו' קצוות שלו נקרא עלמא, האמת הוא בדבריהם הקדושים אשר הז"א הנקרא עלמא מקבל ז' הבלים שלו מבינה לדעת שלו, אשר על ידי אלו ז' הבלים יחיה האדם שיוכל למלל ולדבר, אבל הלא נוכל לפרש גם כן ועלמא קאים עלייהו היא הבינה שנקראת גם כן בכל ספרי הזוה"ק עלמא, אשר מפנים דאריך יצאו אלו ז' הבלים שהם ז' מלואים מן ז' שמות ס"ג המאירין בפנים דא"א בתיקון ואמת,

ולחיותן מס"ג נמשכין עד אמא עלאה ואח"כ לפה שלה ואח"כ להקיף ז' תחתונים שלה, ואלו ז' הבלים הם ז' הבלים דקהלת כמבואר להדיא בעין חיים (שער דרושי הצלם הנ"ל), אם כן אמאי לא נפרש שכוונת הזוה"ק כאן על שורש של הבלים ממקום שמתחילין לצאת שהוא פנים העליונים דאריך ונמשכין לבינה מחמת היותן מס"ג, ומבינה נמשכין לז"א לעשות דעת עליון שבו שהוא ברישא דיליה, ומחמת כי הדעת גניז בפומא דמלכא כמבואר בזוה"ק פ' משפטים (באדרא דמשכנא דף קכ"ג ע"א), לזה על ידי ז' הבלים האלו יכול הז"א לדבר ולמלל ויחיה האדם על כל מוצא פי ה'. ומן הפה דז"א יוצאין אלו הבלים שקיבל מאמא ומקיפין לז"ת של הנוקבא שהיא המלכות, ואלו המקיפין הם בחינת אהי"ה, מחמת כי שורשם מן הבינה שהיא בחינת אהי"ה, ובתחילת בנינה אינה מקבלת רק מחצה הבלים שהם ק"ל מקלקל, ובעת הזווג נמשך לה כל ז' הבלים בשלימות בסוד כי ס"ר לראות ואז נשלם הירך שלה כי ק' וק"ל הם יר"ך, והוא בעת שנמשך לה אור מן המצח שלו ובוקעין מצחא שלה ונכנסין תוך מוחין שלה ומאירין שם פב"פ עמה, ואז כשהבלים האלו בשלימות הם במלכות נוקבא דז"א אז היא בחינת שבועה, שהשבועה היא משורש ז' הבלים אלו היוצאין מפה דז"א להקיף ז"ת שבמלכות נוקבא דז"א, אשר ז"ת שבמלכות הם ז' הויות שיש בהם כ"ח אותיות.

אשר הז"א מקבל אותן מבינה שהיא קו הירוק המקיף את כל העולם שהם ז"א ונוקבא שהם לא זכו בעיניה ותמיד נראה לה שעדיין צריכין תיקון, לזה היא מקפת

אותם ב'ז' הבלים שלה ומרחפת כאם על הבנים לקשטם ולעטרם, והקפה של אמא לזו"נ היא בז"ת שלהם שהם ז' הויות והם ז' הויות של ס"ג, מחמת כי שורשם הם מבינה שהיא המקפת ויוצאין מפיה ב'ה' מוצאות הפה ועם יסוד ומלכות הם ז'.

ועוד יש לה הקפה למלכות נוקבא דז"א אותן ז' הבלים שיוצאין מפה דז"א להקיף ז"ת שבה, ואותן ז' הבלים הגם כי גם שורשם הם באים מן הבינה ובבינה הם שורשם מפנים דאריך בתיקון ואמת שהוא ז' שמות ס"ג, אבל אעפ"כ מחמת שהם נמשכין לדעת דז"א שמאיר בו שם מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, לזה כשיוצאין אלו הבלים מפה דז"א להקיף למלכות ז"ת שבה, הבלים האלו הם משורש שם מ"ה, אשר הן באותיות י"ה שלו יש ז' הבלים בפשוט י"ה ובמלוי יו"ד ה"א ביחד הם ז' אותיות שהם ז' הבלים, וגם באותיות ו"ה שלו יש גם כן בפשוט ו"ה ובמלוי וא"ו ה"א ביחד הם ז' אותיות, אם כן הם הבלים כפולים ז' וז', והם במלכות בחינת שבועה ז' הבלים כפולים על ידי שם מ"ה מן אותיות י"ה שלו ומן אותיות ו"ה שלו.

לזה אומר רבינו בליקוטי תורה (ויקרא) ובשער המצות (הני"ל), שבועת שתים שהן ארבע, הם הבלים האלו שהם עכשיו במלכות שהיא בחינת שבועה, ויש לה עכשיו ז' הבלים כפולים הנמשכין לה מפה דז"א, אשר אותן הבלים הנמשכין מפה דז"א מחמת ששם יש ז' הבלים דאמא גם כן מחמת הדעת הגנוז שם בפומא דמלכא וז' הבלים דז"א עצמו, לזה אותם הבלים היוצאין מן אמא עצמה להקיף למלכות ז"ת שבה, ז' הויות אלו הם בחינת שמות ס"ג, מחמת שבאים

אליה מן אמא עצמה שהיא בחינת ס"ג, וגם מחמת שנמשכין מפנים דאריך בתיקון ואמת שהוא ז' שמות ס"ג, אבל אותן הבלים הנמשכין מן פה דז"א להקיף למלכות נוקבא שלו מחמת שנמשכין מן דעת שלו, לזה עכשיו נמשכין מן שם מ"ה אשר יש בו ז' אותיות הן ב"ה שלו והן בו"ה שלו, וכשבאין למלכות הם ז' הבלים בכפל והם בחינת מ"ה י"ה יו"ד ה"א, ו"ה וא"ו ה"א.

וכל אלו הם ז' הבלים דקהלת שאמר שלמה שלכולם כיוון, אשר נמצא מזה כי הבינה הנקראת עלמא יש לה ז' הבלים, וז"א הנקרא גם כן עלמא יש לו ב' מיני ז' הבלים, ז' הבלים דאמא הנמשכין לדעת שלו הגניז בפה, וגם ז' הבלים להקיף גופו, ומלכות נוקבא דז"א הנקראת גם כן עלמא יש לה ג' מיני הבלים, והוא כי הבינה בעצמה מקפת אותה לקשטה ולעטרה באותן ז' הבלים, וגם מן הפה דז"א יוצאין ז' הבלים כפולים מן שם מ"ה באותיות י"ה ז' ובאותיות ו"ה גם כן ז', ואז המלכות בחינת שבועה וניתקן ירך שלה, אם כן לפי זה הלא נוכל לפרש בזה"ק ויצא הנ"ל, ועלמא קאים עליהו על כל הבחינות הנקראין עלמא, והם בינה וז"א ומלכות ולא דייקא לפרש על ז"א.

לזה אומר בפ' בא (דף ל"ט הנ"ל), וההוא הבל דהוה אחסנתא דאבוי קרייה הבל, הוא כי שלמה המלך שהוא קהלת בן דוד שאמר הבלים האלו בספרו, הם אחסנתא דאבוי שהוא דוד בחינת מלכות נוקבא דז"א, שהיה לו ג' מינים של הבלים להקיף את גופו בז"ת שלו, והם ז' הבלים של אמא עצמה וז' הבלים כפולים מן פה דז"א בחינת שם מ"ה

בפשוט ובמלוי שהוא כפול בז' וז' אותיות שלו, והטעם הוא מה שהמלכות צריכה ג' מיני הבלים, להקיפה, הוא מחמת שהיא קרובה אל החיצונים לזה צריכה יותר שמירה על ידי הבלים שהם אורות מקיפים.

ביאור לשונות הוזה"ק פ' תזריע

אשר לזה אומר בזה"ק פ' תזריע (הנ"ל), ועלמא לא מתקיימא אלא בהבל הם בינה וז"א ומלכות הנקראין עלמא, ועוד שם ותנא בז' הבלין אתקיימין עלאין ותתאין, עלאין הוא הבינה ותתאין הם ז"א ונוקבא, והאי הבל דמתקיים ביה עלמא מהבלים דלעילא קאתי, אותן הבלים שמתקיימת בהם הבינה הנקראת עלמא מהבלים שלמעלה באין, שהם ז' הבלים באור פנים העליונים של אריך אנפין המאירין שם בתיקון ואמת, אשר אמת הוא במספר ז' פעמים ס"ג אשר מלוי של ס"ג הוא ל"ז במספר הבל, ומן ז' שמות נמצאין ז' מלואין שהם ז' הבלים, ה"ד הבל הבלים, הבל מהבלים דלעילא, שלזה אמר שלמה המלך ע"ה הבל הבלים שכופל לשונו, מחמת כי הבל של הבינה נמשך מן הבלים דלעילא של אריך אנפין, וכל מלוי הכי הוי, כל המאמרים של שלמה המלך ע"ה הם נאמרים ברמז גדול לרמז על ענינים רמים ונשגבים, ובהבלים דלעילא כתיב כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, מאי מוצא פי ה' יחיה האדם דא הבלים דלעילא. וגם בתקונים תקון שתין ותשע (דף קי"ז ע"ב) ועל אלין שבע אתמר כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, הוא כי ב' מקיפין הם על ראש ז"א והם ל"ם דצלם והם ז'

במספר קטן, והם סוד ז' מקיפין כאשר הו"א מקבל מן ז' מקיפין אלו אז נמשך לו חיות גדול, ועליו נאמר בו יחיה אדם, הוא ז"א שם מ"ה גימ' אד"ם, והענין כי ז' מקיפין הם ב' אותיות מ"ל ר"ל דיבור, כמאמר רז"ל פעמים חשות פעמים ממללות, כי בקבלת ז"א הארת ז' מקיפין שהם מ"ל מצלם אז הוא ממלל ומדבר ויוצא הבל מקיף מפיו, וזה סוד כי לא על הלחם לבד יחיה האדם שהוא ז"א שם מ"ה כמנין אד"ם, כי על כל מוצא פי ה' ובאותן מקיפין יחיה האדם שהוא ז"א ובו תלוי חיותו, וזה סוד הבל הבלים הנזכר בקהלת, כי כל חיות תלוי בהבל זה הנמשך מן המקיפין, ולהיותן ז' שהם ל"ם דצלם נגדם ז' הבלים בקהלת כמו שבארנו לעיל מרבינו בליקוטי תורה (פ' עקב), והוא כי מן הבינה נמשכו אותן הבלים לז"א לעשות לו דעת עליון, ואותו הדעת נגנו בפומא דמלכא שהוא פה דז"א אשר על ידי אותן הבלים יכול לדבר ולמלל, כמו שבארנו לעיל בשם רבינו בשער דרושי הצלם.

ביאור לשונות הוזה"ק פ' שמות

ולכן אמר בזה"ק פ' שמות (דף י' ע"ב) שלמה מלכא עביר ספרא דא, הוא ספר הקהלת, ואוקים ליה על שבעה הבלים, שכן נאמר שם בספר קהלת ז' הבלים, דעלמא קיימא עליהו, מפרש רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הוזהר דעלמא היא המלכות, וכן הוא האמת לפי דרכנו לעיל כאן הפירוש בזה"ק עלמא מלכות כמו שאומר הוזה"ק כאן להלן, ואינון שבעה עמודין סמכין דעלמא לקביל שבעה רקיעים, אותן ז' הבלים הם ז' עמודין שסומכין למלכות הנקראת עלמא, אשר

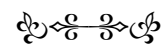
רחל ולאה פ"ג הנ"ל), בן יש ז' רקיעין במלכות דאצילות שהיא נוקבא דו"א כמבואר שם (בשער כללות אבי"ע פ"א).

ז' מיני הבלים יש וכ"א מהם כלול מז', וכולן כיוון עליהם שלמה המע"ה

הכי נמי אית הבלים אחרנין דמתפשטי ונפקי מאלין, הוא כי במלכות יש ב' מיני ז' הבלים שהם כפולין, והם ז' הבלים מן י"ה יו"ד ה"א, ועוד ז' הבלים מן ו"ה וא"ו ה"א כנ"ל, אבל שורש שלהם נמשך מן ז' הבלים דאמא, אשר ז' הבלים דאמא נמשכין מן ז' הבלים דאריך אנפין המאירין בפנים שלו בתיקון ואמת ז' פעמים ס"ג, וכולהו אמר שלמה, כי הגם אשר שלמה המלך ע"ה לא אמר רק שבעה הבלים לבד, אבל על כולן כיוון, הן על ז' הבלים דאריך אנפין, והן על ז' הבלים דאמא עלאה, והן על ז' הבלים דו"א המוקף מאמא עלאה, והן על ז' הבלים דמלכות המוקפת מאמא עלאה, והן על ז' הבלים דמלכות שהם י"ה יו"ד ה"א, והן על ז' הבלים ו"ה וא"ו ה"א אשר בשבילן נקראת המלכות שבועה, והשבועות הם שתיים שהן ארבע, אשר י"ה יו"ד ה"א, הרי ז', ו"ה וא"ו ה"א גם כן ז', נמצא כי שם נחלק לשנים חצי ראשון הוא ז' וחצי ב' ז', הרי ב' שבועות, ואלו הם האבות כי הם עיקר השם במלואן, ואמנם הם ד' כי כשתמלא השם במלוי המלוי הם כ"ח והם ד' פעם ז', כיצד חצי השם הראשון יש בו ב' פעם ז' שהוא י"ד אותיות כזה יו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף, וכן חצי שם אחרון כזה וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף, הרי כי עיקר השם הוא ב' פעם ז' וזהו שבועות שתיים, אח"כ במלוי המלוי

אותן שבעה הבלים שהם שבעה עמודין וסמכין הם כנגד ז' רקיעים, ואלין אינן וילון רקיע שחקים זבול מעון מכון ערבות, ולקבליהו הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הבל הבל, הוא כי ז' רקיעים הם באמא עלאה ערבות חסד, מכון גבורה, מעון תפארת, זבול נצח, שחקים הוד, רקיע יסוד והוא ו' זעירא בסוד נוטה שמים כיריעה, ובו חמה ולבנה וכוכבים, ושר חמה הוא ז"א, לבנה מלכות נוקבא דו"א, חמה יונק מן החסדים דאמא, לבנה יונקת מן הגבורות העומדים בדעת המלוכש ביסוד דתבונה, והכוכבים הם אורות החסדים היוצאין משם ונפלין תוך יסוד ז"א ומכים שם בכח ומתפשטין ונעשו ניצוצין דקין אשר הם סוד הכוכבים המאירין, וזה סוד ומצדיקי הרבים ככוכבים, כי מצדיקי הרבים שורשם מן יסוד הנקרא הצדיקים, והם מקבלים הארת הכוכבים שבתוך היסוד ומאירין כמותן, וילון מלכות ואינו משמש כלום לז"א, אמנם שמושו הוא להוציא את לאה מאחור הדעת דו"א, וזה שכתוב מוציא ערבית כי הוא מוציא הארתו לחוץ ושם נעשה פרצוף לאה, כמבואר בעץ חיים (שער רחל ולאה פ"ג) ובשער הפסוקים (פ' ויצא) על הפסוק ותגנוב רחל את התרפים, וזהו שכנגד ז' רקיעים שהם באמא עלאה הם ז' הבלים גם כן באמא עלאה, כי הבל הוא נכתוב בפסוק ג' פעמים הרי ג' הבלים וכתוב ב' פעמים הבלים שהם ד' הבלים הרי ז' הבלים שבאמא עלאה, כמה דאינן שבעה רקיעין, שהם ז' רקיעין של אמא עלאה, ואית אחרנין דדבקי בהו ומתפשטי ונפקי מינייהו, כי כמו שיש ז' רקיעין דאמא המבוארין בעץ חיים (שער

נעשה ד' שבועות שהם כ"ח אותיות דמלוי המלוי כמו שבארנו לעיל בשם רבינו בליקומי תורה (פ' ויקרא) ובשער המצוות (שם), הרי בארנו לך כל הענין של ז' הבלים בכל המקומות המובאים בזוה"ק וברבינו האריז"ל, להשוות כל המקומות שלא יהיו סתורין ח"ו, ואם תלך אחי בדרך הטוב הזה שהוא דרכנו לעיל, אז דברי רבינו האריז"ל מיושרין ובצדק ובמישור נאמרין בלי שום סתירה ח"ו:



פרק ו

עפ"ם פרק הקודם יבואר דברי התיקונים על ז' הבלים של מלכות הכפולים – וגם יבאר ד' חז"ל משה היה נזכר על המנורה.

ואחר שהראנו האל אב הרחמן את כל זאת, נבוא להשכילך בינה בפירוש דברי התקונים כאן שהתחלנו לפרש בפרק הקודם מן תקון ס"ט (דף ק"ד ע"א).

אלו ז' הבלים אינן כפולין. כאן מדבר התקונים מן ז' הבלים של המלכות הנקראת שבועה, המקבלת אותן מן פה דז"א להקיף ז' תחתונות שבה, אשר אלו ז' הבלים הן בחינת שם מ"ה בד' אותיות שלו שהם הוי"ה ובמלוי אותיות שלו שהם י', וביחד הם י"ד כזה, י"ה יו"ד ה"א. ו"ה וא"ו ה"א, שהם האבות של שבועות שתיים, אשר שורש של השבועה הם ז' הבלים האלו. "לזה אומר כי זה הבלים הם כפולים, ז' וז'".

לקביל ז' שרגין דמנרתא כפולים,

דאתמר בחזן "שבעה ושבעה מוצקות", הוא, כי אותן ז' הבלים של המלכות, הם כנגד שבעה נרות של המנורה, שהוא בחינת מלכות, כנ"ל בפרקים הקודמים, אשר לכן ראה זכריה הנביא במראה הנבואה שלו, ציור המנורה נרות כפולים שהם שבעה ושבעה מוצקות, מהמת כי בהמנורה שהיא המלכות, הנרות שלה הנרמזין על ז' הבלים הם כפולין ז' וז'.

ומפרש דבריו הקדושים מפני מה הם כפולין, לכן אומר ואינן י"ה יו"ד ה"א, ו"ה וא"ו ה"א, אליו אינן שבעה ושבעה מוצקות, שהם ז' הבלים הכפולין של המלכות, המקבלת אותן מן פה דז"א אשר שם נניז הדעת בפומא דמלכא, ואותן הבלים הם בחינת שם מ"ה, אשר בפשוט ובמלוי יש בו י"ד אותיות, והם נחלקין ז' וז'.

אשר לכן אומר שם בתקונים ומאן ידיע באלין הבלים כד אפיק לון מפומוי ומלביה ידע לכוונא בשכינתא עלאה דכל הבלים מינה תליין. הוא כי הגם שאותן הבלים אשר מלכות מקבלת מן פה דז"א הם נמשכין מן הדעת דז"א כדי להקיף ז"ת של המלכות, ואותן הבלים הם כפולין והם בחינת שם מ"ה, אבל כל השורש שלהם הלא הוא מן ז' הבלים של שכינתא עלאה שהיא אמא עלאה, אשר אמא עלאה מקבלת אותן מן פנים דאריך אנפין ומתלבשין בשכינתא תתאה דכליל שבע שמהן אבנית"ן וחברוי, כי אותן ז' הבלים של הבינה אימא עלאה מתלבשין במלכות שכינתא תתאה, אשר אותן הבלים במלכות הם כוללים ז' שמות דמ"ב שהם אבנית"ן וחברוי, כמו

מספרן לב"ת אתון תב"ל, שאז נקראת המלכות תבל, אשר השמות האלו יוצאין מן שם אהי"ה בד' אותיות שלו, ועוד ג' שמות דמרגלאין של שבת שהם, א"ל אלקים מצפ"ן, הם במספר זי"ת היוצאין מן ג' אותיות יה"ו, וכשכותשים אותו מוציאין ממנו שמ"ן ז"ך במספר זי"ת, כי מן היות יוצא שמ"ן ז"ך, כמבואר בשער הפסוקים (פרשת שמות), ובליקומי תורה (פרשת תצוה, בטעמי המצות), ובשער המצות (פרשת תצוה):

פרק ז

ראש המנורה סוד הבינה ולכן עומדת בימין לקבל אור החכמה

הנה איתא בתקונים בהקדמה (דפוס סלאוויטא, דף ט"ו ע"ב) ויג': מנרתא דא רישא. הוא, כי ראש המנורה שהם הנרות מלמעלה שנותנין בהם שמן כדי להדליק, הוא ראש הבינה, כמו שבארנו לעיל בפרקים הקודמים בשם הרעיא מהימנא (בזוהר תרומה דף קנ"ח) ובשם הזוהר חדש (שיר השירים), אשר ראש המנורה בז' הנרות היא הבינה.

ושבעה נרותיה עליה, אינון תריין אודנין ותריין עיינין ותריין נוקבי חוטמא ופומא. הם ז' הבלים של הבינה שהם בראש שלה, שני אזנים ושני עיניים ושני נקבי החוטם והפה, כמבואר בזוה"ק (פרשת תזריע דף מ"ז ע"ב) "ותאנא בז' הבלין אתקיימין עלאין ותתאין", ומפרש רבינו מהרחו"ו ז"ל (בגליון הזוהר

שבארנו לעיל (בפרק הקודם) מרבינו בפרי עץ חיים (שער השבת פ"ח), אשר כפי שבארנו לעיל (בפרקים הקודמים) שהמנורה היא בינה ומלכות, כי הז' קנים הם בחינת מלכות והז' נרות שעל הקנים הם בחינת אמא עלאה שהיא הבינה, א"כ גם אותן הז' הבלים של הבינה אשר קיבלתן מפנים העליונים דאריך אנפין מתיקון ואמת, הלא הם גם כן מאירין במלכות שהם ז' קנים של המנורה, אשר אותן ז' הבלים של הבינה המשיך משה לבלתו שהיא מלכות נוקבא דז"א, שתהיה לבת אש בסוד אותן ההבלים שהם ס"ר, כי הבל ולהב הכל אחד, כמו שבארנו (בפרק הקודם) בשם רבינו בליקומי תורה (פרשת שמות).

אשר לזה אמרו רז"ל בתורת כהנים, אשר משה היה גזבר על המנורה, ולהבין דברי חכמים הקדושים וחידותם בזה הוא כדברינו כאן, כי משה שורש נשמתו מפנים דאמא, שיש בה ז' הבלים שהם ס"ר לראות, המשיך אותן לבלתו שהיא המלכות, אשר זה נעשה בהמנורה, אשר רישא דמנרתא היא הבינה אמא עלאה בז' הבלים שלה, גופא דמנרתא היא המלכות נוקבא דז"א המקבלת אותן הבלים דאמא עלאה גם כן, כדי שתהיה על ידי הדלקת המנורה לבת אש, כי הבל ולהב הכל אחד, ויש לה אז הדעת השלם שהם תריין עטרין דחסדים וגבורות שהם ק"ל ק"ל.

אשר סוד לב"ת אש, הוא סוד ד' שמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ן י"ה אדנ"י ני"ה אדנ"י נחשב לשם אחד בין הז' המרגלאין דשבת, כנודע להבאים בסוד ד', שכן

ומה שאומר שם להלן בתקונים (בדף הזה) ורא שכינתא תתאה אייה מנרתא. קאי על הגוף המנורה בז' קנים שלה שהם בחינת מלכות שכינתא תתאה, כמו שביארנו לעיל היטב (בפרקים הקודמים), כי ראש המנורה הוא בינה בז' נרות שלה, וגוף המנורה היא המלכות בז' קנים שלה:

פרק ח

"ועשית מנרת זהב טהור" הרבה מיני המתקת הדינים והמשכת אורות שמות הק' וש"ע נהורין במנורה כלולים בפסוק זה – סוד ז' קני מנורה כנגד ז' רועים כ"א מהם ממשיך ש"ע נהורין במנורה – מעלת אהרן בהדלקת המנורה.

"מנרת זהב טהור" רומז להמתקת דיני מלכות ובינה ע"י ז"פ הוי"ה עם שם ב"ן ועשית מנרת זהב טהור מקשה תיעשה המנורה ירכה וקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו. הנה כתיב "מנרת" חסר ו' "המנורה" מלא ו', ואומר בזה רבינו זקני הקדוש שר התורה בהיכל הברכה (פרשת תרומה), "כי מנרת חסר ו' היא רחל נוקבא מנרה דלתתא, מנורה מלא ו' היא מנורה דבינה דעלמא עלאה בדכורא מסתיים". והוא ראייה מפורשת לדברינו האמורים לעיל בפרקים הקודמים, כי המנורה יש לה ב' בחינות בינה ומלכות. ראש המנורה בז' נרות היא הבינה חד מנהרא, גוף המנורה בז' קנים היא המלכות נוקבא דז"א רחל חד מתסדרא. כמבואר בזוהר חדש (שיר השירים) כמו שבארנו לעיל (בפרק ב'), ובזוה"ק (פרשת תרומה, ברעיא מהימנא דף קנ"ח

דפוס ווילנא) וכן מביא המקדש מלך בשמו, "נראה לי שהם ז' הבלים היוצאים מן ב' עינים וב' אזנים וב' נקבי החוטם והפה, ומכל אחד מהם יוצא הבל, וזה בכל פרצוף" עכ"ל. ומחמת כי רישא דמנרתא היא הבינה, לזה כוונת התקנים כאן על ז' הבלים של ראש הבינה.

ומנרתא לימינא. בבית המקדש היה צריך להיות המנורה בימין של ההיכל. ואתמר בה הרוצה להחכים ידרים. לזה היה המנורה בימין, מחמת כי המנורה הוא אור חכמת התורה המאירה לכל העולם, לזה עמדה בימין כמבואר (במסכת יומא דף כ"ח ע"ב) [ב"ב כה:]: "הרוצה להחכים ידרים".

בגין דתמן מוחא ברישא וחכמה במוחא שריא, לזה עמדה המנורה בימין ההיכל והרוצה להחכים ידרים, מחמת כי בראש הבינה המוח הוא בראש שלה, אשר במוח שורה החכמה שהוא אבא שהוא חסד בחינת ימין, ומפרש דבריו וביה נהיר מנרתא. עם החכמה שהוא במוח מאירה המנורה בראשה שהיא הבינה, בגין דאיהו משחא דאתמר ביה "כשמן הטוב על הראש". מחמת שבהנרות של המנורה שהם שבעה נרות בראש המנורה שהם שבעה הבלים של ראש הבינה, הלא נתונים בהם שמן להדליק, אשר שמן הוא חכמה כמבואר בש"ס ובזוה"ק וברבינו במקומות הרבה עצמו לספר, לזה מחמת השמן שהוא מוח החכמה בראש הבינה שהוא בראש המנורה, לזה נתונה המנורה בימין ההיכל.

הדינים והגבורות על ידי החסד שהוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש.

לזה בארנו לעיל (בפרק א') בשם רבינו בליקומי תורה משלוי אשר ב' נרות הם בינה ומלכות בהמנורה, ומאיר בהם נר מצוה שהוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש, בד' שלהבות שלו הגלויים והנסתרים, והוא כדי להמתיק את הגבורות של שמות הדינים על ידי שם הוי"ה ב"ה וב"ש. אשר לזה זה"ב טהור במספר ז' פעם הוי"ה, עם ב"ן שכן המנורה שהיא שם ב"ן בחינת מלכות התכונות של הגבורות שלה, כמבואר בע"ז חיים (שער תיקון נוקבא פ"ז), נמתק על ידי ז' שמות הוי"ה המאירין בז' נרות, בכל נר מאיר שם הוי"ה אחד בנר מצוה.

המתקת הדינים ע"י ט' הוי"ת עם בחי' אברהם

יצחק

או בדרך זה, זה"ב טהור במספר ט' פעם הוי"ה, שכן המנורה מאירין בה ב' שמות אדנ"י אלקי"ם בט' אותיות שלהם, שהם שורש של הגבורות והדינים מן אורות הלילה, לזה נעשית מנרת מזהב טהור בחינת ט' הוי"ת שהם חסדים, להמתיק את הגבורות האלו.

אשר לזה נאמר "ועשית מנרת", שכן מנר"ת במספר ט' פעם הוי"ה עם אברהם"ם יצחק"ק, שכן יצחק הוא בחינת בינה, כמבואר בליקומי תורה (פרשת תולדת), אברהם הוא בחינת מלכות, בסוד בראשית שהוא באר שית, שכן באר היא רחל, שי"ת הוא סוד מ"ה דאלפ"ן אשר המלכות נקראת שם מ"ה ונעשה אברהם בא"ר מ"ה, הרי מן בראשית עצמו נעשה אברהם כמבואר בליקומי תורה (פרשת

ע"א), "ודאי מאנא דקוב"ה איחי שכינתא דאיהי מאנא לשמשא לבעלה איהי מנרתא דיליה, ומאן רישא דמנרתא בינה ה' עלאה", כמו שבארנו לעיל (בפרק א') בשם רבינו בליקומי תורה משלוי, כי שתי נרות הם בינה ומלכות במנורה עצמה והם ראש המנורה בינה מלא ו', נוף המנרה רחל מלכות חסד ו'.

אשר לזה נאמר "ועשית מנרת זהב טהור", שכן זהב הוא בחינת בינה ומלכות, כמבואר במאורי אור (מערכת ה') אות י"א, אשר לזה אומר בזוהר חדש הנ"ל "דא מתסדרא בשבחי דגווי גליפאן בשמא אדנ"י, זהב כולה רזא דבי דינא בשמא אלקים למידן כל עלמא", הוא שכן שם אדנ"י הוא בחינת דין של המלכות, דינ"א דמלכותא דינא, שכן בנין המלכות מן הגבורות, וכאן בהמנורה מאירין ז' הנרות של המנורה בז' גבורות אורות של הלילה, כמבואר בע"ז חיים (שער תיקון הנוקבא פ"ז) ובשער המצוות (פר' בהעלותך), ושם אלקים שהוא ברזא דבי דינא, הוא בחינת בינה דמסטרסא דינין מתערין. שלזה באה המנורה כולה זהב, לרמז על שני הבחינות בינה ומלכות שורש של הזהב, שלזה אדנ"י אלקי"ם במספר קנ"א אהי"ה דההי"ן בחינת בינה, ואומר "זהב טהור", מחמת כי טהרה מצר החסד שבגבורה, כמבואר במאורי אור (מערכת הט' אות ד'), והוא כי מחמת שהמנורה הוא שורש של הגבורה שנעשית מן זהב, וגם כן היא בחינת השמות של בחינת דינים אדנ"י אלקים אהי"ה. לזה כדי להמתיק את הדינים שלה המאירין באורות הלילה שורש של הגבורות, לזה נאמר "זהב טהור", חסד שבגבורה, להמתיק את

בראשית), אשר הם שתי נרות בינה ומלכות, רישא דמנרתא יצחק, גופא דמנרתא אברהם, ונמתקו גבורות יצחק על ידי אברהם איש החסד, הממשיך זה"ב טהור להמנורה שהם ט' הוי"ת. אשר לזה ט' הוי"ת עם זה"ב במספר אברהם, אשר ז' הוי"ת מאירין בז' נרות ובז' קנים, ועוד ב' הוי"ת מאירין בגוף המנורה.

המתקת הדין ע"י שמות א-ל-שד-י עם ט' הוי"ת והרי בארנו לעיל (בפרק א') בשם רבינו בליקוטי תורה (משלי) אשר בהמנורה מאירין ב' שמות שד"י, כי כל חבורם וזווגם בהמנורה הוא על ידי יסוד שנקרא שד"י בין למעלה בין למטה, בבינה ומלכות, ואמנם שד"י שבבינה הוא רפה ושד"י שלמטה במלכות הוא דג"ש, לכן "בין שדי ילין" רפה, רמז אל הבינה. ומבואר בשער המצות (פרשת קדושים), כי ראש הזקן נקרא א"ל ושאר השתלשלות הזקן יש בה צד ימין וצד שמאל, והם שני פעמים זקן במספר שד"י, והרי נרמז בו א"ל שד"י. אם כן לפי זה נרמז בהזקן ב' שמות א"ל שד"י צד ימין וצד שמאל. אם כן לפי שנבאר להלן אודות הגביעים של המנורה שהם בחינת הזקן, והלא בהזקן מאירין ב' שמות א"ל שד"י בימין ובשמאל, לכן מנרת זה"ב טהור במספר ב' פעמים א"ל שד"י עם ט' הוי"ת, אשר כן מנרת במספר ב' פעם א"ל שד"י.

שם צבא-ות ושם תכ"ה, וכן שם שד-י ושם תכ"ה עם ו"פ א-ל, מאירין במנרת זהב פהור והלא בארנו לעיל (בפרק ב') בשם הזוהר חדש אשר "וגולה על ראשה" דא הוא

מקורא דצדיק שהוא יסוד בינה, המאיר בשם צבאות לראש המלכות הנקראת כ"ה, אשר היסוד נקרא טוב. לזה מנרת זה"ב טהור במספר צבאות עם כ"ה פעם טו"ב, אשר כ"ה פעם טו"ב במספר תכ"ה חילוף של שם שד"י המאיר בהמנורה בב' נרות שהם בינה ומלכות. אשר על ידי אור של נרות המנורה מאירין פניה של המלכות שהיא המנורה בששה פעם א"ל שהם ג' מימין הפנים שלה ג' משמאל הפנים שלה, בסוד ורחל היתה יפת תאר ויפת מראה, אין אדם יכול להסתכל בפני חוה, כמבואר בפרי עץ חיים (שער תפלת ראש השנה פ"ד). לכן מנרת זה"ב טהור במספר שד"י כה"ת ו' פעם א"ל, אשר הבינה היא בחינת שם א"ל, כמבואר בעץ חיים (שער הארת המוחין פ"ח), ובפרי עץ חיים (שער ספירות העומר פ"ו).

ז' מרגלאין שמות של ש"ק מאירין במנרת זהב טהור, וכן בחי' א"מ אהיה ב"פ אל מאיר והוא בחי' ש"ע נהורין והלא בארנו לעיל (בפרק ו') אשר המנורה מאירה בז' מרגלאין של שבת קודש, שהם אלו השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקי"ם מצפ"ץ י"ה אדני, וסוד ז' מרגלאין הם השמות הק' היוצאין מן אה"ה יה"ו ומכונים בהם בתפילות ש"ק כמבואר בשער הכוונות דרוש ערבית ליל שבת (דף סט:) דרוש א' וב' ועוד בכ"מ שם, אשר אמא שהיא הבינה מקשמת לברתא באלו השמות, שכן ראש המנורה שהיא הבינה בחינת אמא עלאה בשם א"ל, מקשמת לברתא שהיא גוף המנורה בז' מרגלאין להאיר בז' קנים של המנורה, בכל קן שם אחד מן אלו השמות של ז' מרגלאין. אשר הטעם מה

סוד ז' רועים עם ז' פעמים מו"ב הוי"ה כלולים

במנורה

אשר כן מבואר ברבינו זקני מלאך ה' צבאות אור עולם באוצר החיים (פרשת תצוה מצוה צ"ה), כי ועשיית מנרת זה"ב טהור במספר אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד עם ז' פעמים מו"ב הוי"ה, שסוד מנורה מלא ו' במספר ז' פעמים מו"ב הוי"ה, וז' רועים הם ז' קני מנורה, הממשיכים רב טוב לבית ישראל, מו"ב הוי"ה לכל בהארות אור שבעת הנרות ונמתקו הגבורות ונעשים טובים כמעט "בהיטבו את הנרות", ודפח"ח זי"ע. ובספר "אמרי יוסף" להנה"ק מהרי"מ מספינקא ז"ל (פרשת תרומה) מבואר כי ועשיית מנרת זה"ב טהור במספר אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד עם מנורה.

המשכת ש"ע נהורין ע"י ז' רועים בז' קני המנורה ומדרבם דרך הקודש נקח לדרכנו כאן, והוא כפי שבארנו לעיל אשר להמנורה נמשך הש"ע נהורין, לזה אברהם קן הראשון של המנורה ממשיך הש"ע נהורין שכן אברהם במספר שמו ח' פעם א"ל, שהם השורש של יופי פנים העליונים דאריך אנפין תלתא מימינא תלתא משמאלא תרתי בחוטמא כמבואר בליקוטי תורה (פרשת חיי).

יצחק הוא קן שני של המנורה ממשיך הש"ע נהורין שכן יצחק הוא בחינת אמא עלאה המתגלית בש"ע נהורין שלה כמבואר בעין חיים (שער אריך פרק י"ג).

יעקב הוא הקן השלישי ממשיך הש"ע נהורין שכן יעקב הוא בחינת "ואמת" תיקון הז' מן י"ג תקוני דיקנא המאיר בפנים העליונים, אשר תיקון "ואמת" הוא

שאמא היא בחינת אל הוא מחמת כי שם אהי"ה במילוי י' אותיות שלו במספר א"ל, [פ"י ג' שם אהי"ה עם י' אותיות המילוי עולה שם א-ל, והלא הז' מרגלאין יוצאין מן ב' שמות אלו אהי"ה יה"ו, כי הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י יוצאין מן שם אהי"ה, א"ל אלקים מצפ"ץ יוצאין מן שם יה"ו, אשר אמא מקשטת לברתא שהוא ראש המנורה לגוף המנורה בשמות אלו של המרגלאין שהם לב"ת אש ושמן זך, אשר שמן זך הוא זי"ת.

לזה ועשיית מנרת זה"ב טהור במספר הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקים י"ה אדנ"י מצפ"ץ עם א"ם פעם אהי"ה או א"ם פעם יה"ו, וא"ם פעם אהי"ה במספר רא"ש השנה כמבואר בספד"ק ברית כהונת עולם (מאמרי פתחי חותם קודש פ"ח) ואכ"מ], אשר א"מ אהי"ה או א"מ יה"ו במספר ב' פעם א"ל אשר כמלואיהן הם ב' פעם הק"ף במספר ש"ע, להמשיך את אור הגדול של ש"ע נהורין לגוף המנורה שהיא רח"ל בסוד למ"ש מן למשפחותם, כמבואר בליקוטי תורה (פרשת נשא), אשר האור הגדול הזה הבינה מאירה בא"מ אורות הבחינה שלה, כי אבא שהוא ג"ם נניז וטמיר יתיר, ואמא שהם א"מ הבנים מתגלית בש"ע נהורין שהם אור הפנים להאיר פניה של רחל, כמבואר בעין חיים (שער אריך פרק י"ג). לזה כפי שבארנו בפרקים הקודמים מן הזוה"ק והתקונים והזוהר חדש ורבינו האריז"ל, אשר המנורה הוא בינה ומלכות, רישא דמנרתא וגופא דמנרתא, חד מתסדרא מלכות וחד מנהרא בינה, לכן א"מ אהי"ה או א"מ יה"ו במספר ב' שמות א"ל להמשיך הש"ע נהורין להמנורה.

מקור ושורש של ש"ע נהורין כמבואר שם, אשר לזה יעק"ב יעק"ב בכפל שמו במספר ש"ע.

משה הוא קן הרביעי ממשיך הש"ע נהורין, שכן שם בפנים העליונים הוא שורש של הדעת עליון, אשר שורש משה הוא משם כמבואר בעין חיים (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ז), אשר לזה אומר ודורש רבינו הכה"ג הברית כהונת עולם, שכן מש"ה עב"ד הוי"ה במספר "ואמת" מקור של ש"ע נהורין.

אהרן הוא קן החמישי ממשיך הש"ע נהורין, מחמת שהוא בחינת אבא עלאה, כמבואר בעין חיים (שער הארת המוחין פ"ו), ובליקומי תורה (פרשת ויקרא), אשר אבא עלאה הוא מ"ב הוי"ה במספר ג"ם, שהוא גם באבא בחינת שער הכתר משורש שם מ"ב מאיר בש"ע נהורין, כמבואר בעין חיים (שער אריך פרק י"ג).

יוסף הוא קן השישי ממשיך הש"ע נהורין, שכן יוסף הוא יפה תואר ויפה מראה, יופי פנים העליונים של אריך אנפין המאירין ע"י תיקון "ואמת" בש"ע נהורין כמבואר בליקומי תורה (פרשת חיי).

דוד המלך הוא קן השביעי ממשיך אליו כל אלו המשכות מן הששה רועים כדי להאיר בחינה שלו שהוא בחינת רחל מלכות, שלזה אומר "ה' רעי לא אחסר" כמבואר בליקומי תורה. (תהלים) נע"ש דסוד רע"י בחי' ש"ע נהורין].

אם כן לכן אהרן מדליק את הנרות, כדי להמשיך הש"ע נהורין להמנורה שהיא בחינת רחל בז' קני המנורה שהם השבעה רועים, אשר המנורה יש לה ב' בחינות, רישא דמנרתא בינה, גופא דמנרתא רחל מלכות, אשר הבינה בא"מ שלה ממשכת את האור של הש"ע נהורין

לגופא דמנרתא שהיא רחל, ואהרן הכהן הגדול מאחיו שהוא בחינת אבא עלאה בג"מ שלו שהוא מ"ב הוי"ה, מדליק לכל שבעת הנרות כדי להמשיך ג"ם שלו שהוא מ"ב הוי"ה לכל נר ונר מן שבעת הנרות. לכן אמרנו לעיל אשר ועשי"ת מנר"ת זה"ב מהו"ר במספר אברה"ם יצחק יעק"ב מש"ה אהר"ן יוס"ף דו"ד עם ז' פעם מ"ב הוי"ה או עם מנור"ה.

אשר לזה מפרש רש"י ז"ל בפרשת בהעלותך "ויעש כן אהרן, להגיד שבחו של אהרן שלא שינה", והוא כוונתו הקדושה, כי הגם שאהרן הוא בחינת אבא עלאה אשר ג"ם שלו שהוא מ"ב הוי"ה טמיר וגניז יתיר, כי רק אמא מתגלית בא"מ שלה אור הש"ע נהורין, אבל עכשיו בהדלקת הנרות להאיר האור של ג"ם שבאבא שהוא בחינה שלו, לא שינה והתגלה ע"י הדלקת נרות של המנורה ג"ם שלו שהוא מ"ב הוי"ה בכל הדלקה של נר ונר מן שבעת הנרות, כדי להמשיך הש"ע נהורין מן שער הכתר שהוא שער הג' בשם מ"ב לגוף המנורה שהיא רחל:

פרק ט

רמזים נפלאים בענין "מקשה תיעשה המנורה – ירכה וקנה"

סוד מקש"ה הם ב' בחי' ה"פ מוב ה"פ חסד בראש ובנוף המנורה

מקשה תיעשה המנורה, הוא כדברינו לעיל (בפרק ג'), אשר מחמת כי המנורה בנוף שלה ובראש שלה היא בינה ומלכות, לזה צריכה להיות נוף אחד

לאחדותן באחדות אחד לאמא ומלכות, אשר מחמת זה הלכה כמאן דאמר קביעי נרות בהמנורה ועשויין מעשת אחד של זהב בן בינה ומלכות.

ורבינו זקני הקדוש בעמוד התורה (מאמר מעשה המנורה פ"א) אומר, אשר מקש"ה במספר ה' פעם חס"ד עם ה' פעם טו"ב לדרכו דרך הקודש, וממנו נקח לדרכנו כאן, כי ב' בחינות יש בהחסדים אם בחינות המתפשטים, שהם דמיון אל הקליפה שהיא מבחוץ שהוא השני, אשר אלו החסדים בהתפשטותם יש בהם קצת דין, ולא כן בחסדים הנכללים ביסוד אמא שהוא שורש אל המתפשטים והוא יומא דכולהו, כי כללות זה אינו משתנה אף בהתפשטות, כמבואר בליקוטי תורה (ישעיה), לכן באה המנורה מקשה אחת של בינה ומלכות, כדי להמשיך את החמשה חסדים מיסוד אמא שהיא הבינה, להמתיק גבורות של המלכות גוף המנורה שהם אורות הלילה בחינת גבורות, על ידי ה' פעם חס"ד ה' פעם טו"ב, אשר כל חסד נשרש בטוב שכן ט' פעם ו"ב במספר חס"ד, והוא כי מחמת אשר טוב מרמזו על החסד כל זמן שלא נתפשט וזהו כי טוב, ואחר שנתפשט נקרא חסד וזהו חסדו כמבואר במשנת חסידים (מס' חנוכה ומילה פ"ד אות ב').

ודבריו הקדושים נובעים מן זוה"ק פ' תרומה (דף קס"ח ע"ב), אמאי אקרי טוב ואמאי אקרי חסד, טוב איהו כד כליל כולא בגויה ולא אתפשט לנחתא לתתא, חסד כד נחתא לתתא ועביד טיבו בכל בריין בצדיקי וברשיעי ולא חייש, ואע"ג דדרגא חד הוא מנלן דכתיב אך טוב וחסד ירדפוני, אי טוב למה חסד ואי חסד למה טוב דהא בחד סגיא, אלא טוב כליל

כולא בגויה ולא אתפשט לתתא, חסד נחית ואתפשט לתתא וזן כולא צדיקי ורשיעי כחדא, לזה בהמנורה מרומזין שניהם ה' פעם טוב ה' פעם חסד, כי ה' פעם טוב הם נמשכין מיסוד אמא לגוף המנורה שהיא המלכות בחינת רחל להמתיק את הגבורות שלה, שהם ז' קני המנורה בחינות גבורות כמבואר בעין חיים (שער תיקון נוקבא פ"ז) ובשער המצות ובליקוטי תורה (פ' תרומה), כי על ידי ה' פעם טו"ב שהם החסדים שלא נתפשטו וכלולין בגווה נמתקו שם הגבורות דנוקבא שהיא רחל גוף המנורה, וה' פעם חס"ד הם החסדים דיסוד אמא שאינם משתנים אף בהתפשטותם הם כולם חסדים ומתפשטין להאיר לעולם בחסדים, זה הוא האור המאיר לעולם על ידי אור של נרות המנורה המאירין לעולם בבחינת חסד שהוא חסד כד נחתא לתתא ועביד טיבו בכל בריין.

סוד ז' הכלים בחי' או"ר מ"ה וז' שמות מ"ב מקשה תיעשה המנורה, הנה בארנו לעיל (בפרק ה') אשר המנורה שהיא בחינת מלכות בגוף המנורה בז' קנים שלה נמשכין אליה ז' הכלים של שם מ"ה, י"ה יו"ד ה"א – ו"ה וא"ו ה"א, ובהם מתלבשין ז' שמות מ"ב אבגית"ן וכו' המאירין בה בז' אורות של המנורה, לכן מקש"ה תיעשה מנורה במספר ז' פעם או"ר עם מ"ה מ"ב, אשר בז' שמות אבגית"ן וכו' יש מ"ב אותיות המתלבשין בז' הכלים של שם מ"ה המאירין בהמנורה בז' קנים שהם ז' פעם אור, אשר לכן היטב אשר דורש ואומר בזה רבינו זקני הקדוש בהיכל הברכה (פרשת תרומה) "תיעשה דין לחוד מלא יו"ד בכל

קריא להורות על נקודה הפנימית כלת משה שהוריד לה הדעת של ז' הבלים והיא נקודה של הישבי בשמים יתיר יו"ד. והוא כדברינו כאן, אשר נמשכו להמנורה שהיא המלכות ז' הבלים, אשר בהם מתלבשים ז' שמות שיש בהם מ"ב אותיות והם אבנית"ן וכו', הנמשכין ע"י משה שהוא נזכר של המנורה.

סוד ירכה וקנה

ירכה וקנה. הנה רבינו זקני הקדוש בעמוד התורה (מאמר מעשה המנורה פ"א) אומר, כי ירכה תיקון הירך בהוד, וקנה הוא בסוד הנצח ענף החכמה, ומאשר ידענו כי נצח הוד הם תרין פלגי גופא, ורבינו זקני בהיכל הברכה (פ' תרומה) אומר, כי ירכה מלכות שבה, וקנה זעיר שבה.

ובספר אמרי יוסף (פרשת תרומה) אומר גם כן בזה, ירכה רומז להוד דמלכות, כי סתם ירך הוא בהוד כמבואר במאורי אור, ולסוד המתקת דיני ההוד לכן מספר ירכ"ה הוא ה' פעם הוי"ה אחי"ה, וקנה רומז לנצח שבה, כי הנצח הוא ענף החכמה, ולכן וקנה בסוד קנה חכמה לכן קנה גימ' ה' פעם א"ל בסוד נהירו דחכמתא, או יש לומר בהיפך כי ירכה רומז לנצח שבה ולכן ירכה גימ' ט' הוי"ת עם הכולל, וקנה רומז להוד שהוא ענף הבינה סוד שם קס"א גימ' וקנ"ה" [עכ"ד].

ולי השפל ונבזה נראה בזה לומר, דהרי מבואר בעין חיים (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ב), "בדעת דו"א יש ה' חסדים ה' גבורות, והם י' הוי"ת בגימ' ק"ל ק"ל, ב' פעם (עיי"ן) [עיי"ן] כמנין ס"ר לראות, כי משם נמשכה ראייה אל העינים היושבים

ממש כנגד הדעת, אך בדעת דנוקבא יש ק"ל גבורות לבד, וכאשר מתפשטות בו' קצוות שהם חג"ת נה"י נשארין בחינת ו' בכל אחד מן ה' קצוות והם ל' ואלו נקראין מגדל הפורה באויר, ונשארו ק' מן הק"ל גבורות ביסוד שלה, ואח"כ כשמזדווגין נותן בה הזכר גם ק"ל ראשון דחסדים ומתחברים עם ה' קצוות שבביסוד דילה. והנה ק' וק"ל גימ' יר"ך, כי יסוד נתון בין ב' הירכים [עכ"ל]. אשר לכן נאמר "ירכה וקנה", שכן המנורה הלא היא בז' קנים שלה הגבורות שהם ק"ל וכשמזדווגת בז"א נותן בה גם ק"ל ראשון דחסדים ומתחברים עם ה' קצוות שביסוד שלה, שהוא וקנה הקנה האמצעי שלה העולה באמצע הירך כמבואר ברש"י ז"ל (פ' תרומה), אשר ק' וק"ל גימ' יר"ך כי היסוד נתון בין ב' הירכים שהוא וקנה אשר לכן ירכ"ה וקנ"ה במספר מכון דו"ד ב"ן יש"י, שכל ענין המנורה נאמר בעבורו שהוא המלכות, להמשיך בעת הזווג את החסדים כדי להמתיק את הק"ל גבורות הנעשין עכשיו בעת הזווג יר"ך, שלזה נאמר ירכ"ה אשר היסוד שהוא וקנה נתון בין ב' הירכים.

סוד ש"ע נהורין מאירין במנורה

או כלך לדרך זה, דהנה הברית כהונת עולם אומר (במאמר אור פני מלך פ"ו), ורבינו זקני אומר בעמוד התורה (מאמר מעשה המנורה פ"א), כי "ירכה וקנה תמן אתוון ר"ך י"ה ק"ן ו"ה, אשר ר"ך ק"ן הם ש"ע נהורין, שהם בהוי"ה רמ"ח מצות עשין שס"ה לא תעשה", ומבאר שם לדרכו דרך הקודש, וממנו נקח לדרכנו כאן, דהלא בארנו לעיל (בפרק הקודם), אשר בהמנורה שיש בה ז' קנים שהם השבעה

ע"ב), אשר לזה כתיב בהמנורה פרשת תצוה "להעלות נר תמיד", כי הוא עולה למעלה ברישא דמלכא ולא נחית ומשם מאירין הש"ע נהורין לגוף המנורה במ"ט כלים שיש לה, אשר במ' ספירות מאירין מ' פעם מ"א שהם שס"ט ועם הכולל ש"ע, לזה נאמר ירכ"ה וקנ"ה במספר ש"ע עם הוי"ה, שהוא החוורתי דברישא מקור של ש"ע נהורין המאירין בהמנורה שהיא המלכות בחינת דוד אשר התפלל על זה "ה' רועי לא אחסר", כמבואר בליקוטי תורה (תהלים) לזה ירכ"ה וקנ"ה במספר דו"ד ב"ן יש"י, אשר תנשא מלכותו במהרה בימינו להאיר על כלל ישראל צאן מרעיתו באור הש"ע נהורין, אמר כן יאמר ד'.

פרק י

סודות נפלאים בענין כ"ב גביעי המנורה כנגד תיקוני דיקנא ושמות הוי"ה ואדנ"י במילואם – סודות מ' פרחים וי"א כפתורים שבמנורה כמכה בחינות שונות – שמות הק' הוי"ה, אדנ"י, אלקי"ם, שד"י, ו' שמות מ"ב, ש"ע נהורין כפולין מאירין במנורה.

סוד גבי"ע י"ג ע"ב, והם כ"ב גביעים כנגד י"ג ת"ד דאריך ומ' ת"ד דו"א

גביעיה. הנה איתא בפרי עץ חיים (שער ראש חדש חנוכה פורים פ"ו) אשר הי"ג תקוני דיקנא מאירין בהם י"ג שמות ע"ב, אשר מספר של אלו הי"ג שמות הם תתקל"ו, ולזה אומר רבינו זקני הקדוש והנורא בבית ישראל (פר' נח), אשר הגביע של יוסף הצדיק מרמז על זה, שכן גבי"ע הוא י"ג ע"ב, לזה אצל יוסף כתיב ינחש איש אשר כמוני, שכן ינח"ש נוטריקון נ"ח

רועים הם ממשיכין כל אחד הש"ע נהורין להמנורה שהיא המלכות להאיר פניה בהדלקת המנורה באור של ש"ע נהורין א"ב הלא רבינו אומר בעין חיים (שער אריך פ"ג) אשר ש"ע נהורין נמשכין מן חוורתי דברישא שהם ב' הוי"ות אשר הן בפן הא' ובפן הב' אשר בכל פן מאיר הוי"ה שיש בו ד' אותיות בפשוט וי' אותיות במלוי וכ"ה אותיות במלוי דמלוי הרי ביחד מ"ב, ונודע שיש נ' שערים בבינה שהוא ענין מ"ב הנ"ל שיש בבינה ולפי שהוא ז' שמות שבהם מ"ב אותיות ועם ז' שמות עצמן הרי מ"ט ויש שער הנ' הכולל כל מ"ט והוא כתר עליון שבהם הרי נ' שערי בינה, אשר מ"ב שהוא מ"ב אותיות הם מ"ב שערים, ונחלקים ל' ספירות הכוללים מ"ב שערים וכתר שבהם הוא שער העליון שהוא שער המ"ב הכולל כל המ"ב שערים אמנם מ' ספירות התחתונים אין כל ספירה מהם כולל כל המ"ב שערים, רק כל ספירה מהם כוללת כל המ"ב שערים לבד והענין כי שער המ"ב הוא בכתר ומ"א שערים הם במ' ספירות, וכל ספירה מהם כוללת גם כן כל אחד כל מ"א שערים אם כן הם במ' ספירות של הפן הא' מ' פעם מ"א והם גימ' שס"ט ועם כללותן הם ש"ע שערים [עכ"ד הע"ח ע"ש].

אם כן הלא בהמנורה היה ז' קנים כ"ב גביעים מ' פרחים י"א כפתורים, הרי ביחד היה מ"ט שהם מ"ט שערים שם מ"ב עם השמות עצמן הרי מ"ט ושער הנ' הוא גניז ושמיר נתיב לא ידעו עימ', אשר הם נ' שערים שבבינה רישא דמנרתא להאיר בש"ע נהורין על ידי שם מ"ב שהוא ברישא דמלכא דסליק ולא נחית, כמבואר בזוה"ק פרשת תרומה ודף קל"ב

דאריך, ומאירין דרך מ' תקוני דז"א למלכות שהוא גוף המנורה.

שם כ"ב דברכת כהנים מאיר ככ"ב גביעי המנורה, וכן שם מ"ה עם אדני במילואו, וכלם נשפעים ע"י ג' היות דס"ג דאורא עילאה.

וגם מבואר שם בפרי עץ חיים ובשער הכוונות (בכוונות ברכת כהנים) אשר על ידי כ"ב אלו מאירין ד' שמות אנקת"ם פסת"ם פספס"ם דיונס"ם שיש בהם כ"ב אותיות, אשר שורש שלהם הוא במ"ה תרע"א, שכן מ"ה יש בו י' אותיות כזה – יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שם אדני"י שהוא תרע"א יש בו י"ב אותיות כזה – אלף דל"ת נו"ן יו"ד במספר תרע"א. גם מבואר במבוא שערים (שער ג' חלק ב' פרק ה') אשר מן אורא עלאה שהוא רישא תנינא מן תלת רישין שמאירין בו ג' שמות ס"ג (כמבואר בעין חיים שער אריך פ"ד) אשר משם נמשכו י"ג נימין דשערי, הנה משם נמשכין אל י"ג תקוני דיקנא דאריך, כי הלא במלוי זה דס"ג יש בו ג' יודין, והם ג' שמות הוי"ה הוי"ה הוי"ה, ואלו הם י"ב תיקוני דיקנא דעתיקא והי"ג הוא מזלל הכולל את כולם, וזה תבין איך לפעמים שם ס"ג הוא גבוה משם ע"ב, כי הרי ג' הויות דיודי"ן נפקי מההוא ס"ג, ולפעמים שם ס"ג הוא למטה מע"ב, כי הרי גולגלתא הוא רישא קדמאה הוא דמלוי יודין דע"ב וברישא תנינא הוי ס"ג תחותיה.

אם כן הלא בהמנורה מאירין מ"ה תרע"א, כי שם מ"ה מאיר ע"י ז' הבלים הכפולין הנשרשין בשם מ"ה, כמו שבארנו לעיל (בפרק ה') בשם התקונים (שתין ותשע דף ק"ד), ושם אדני"י שהוא תרע"א מאיר בהמנורה כמו שבארנו

ש"ם ח"ם יפ"ת שמספרן י"ג פעם ע"ב, והגביע נתון באמתחת בנימין שהוא יסוד דנוקבא, להמשיך להנוקבא אלו י"ג שמות ע"ב המאירין בי"ג תקוני דיקנא. וכן מבואר בהיכל הברכה מרבינו זקני הקדוש והנורא (פר' מקץ).

והלא בארנו לעיל (בפרק ב') בשם הזוהר חדש, אשר בהמנורה מאירין ב' שמות אדני"י אלקי"ם, אשר מבואר בשער הכוונות (בדרושי חזרת העמידה דרוש ה') אשר שם אדני"י בי"ב אותיותיו הוא למעלה בדיקנא דאריך, וגם מבואר בעין חיים (שער אריך פ"א) אשר בשם אלקי"ם יש י"ג אותיות במלוי שהם י"ג תקוני דיקנא. גם בארנו לעיל (בפרק א') אשר בהמנורה מאירין ב' בחינות שהם בינה ומלכות, ראש המנורה היא הבינה גוף המנורה היא המלכות, כמבואר ברעיא מהימנא (פר' תרומה) ובזוהר חדש (שיר השירים).

גם ביארנו שם בשם רבינו אשר בהמנורה מאיר שם שד"י שהוא ב' פעם זקן. גם מבואר בשער הלקוטים ובליקוטי תורה (פר' תולדת) אשר סתם זקן הוא הבינה. אם כן כמו שאומר רבינו בפרי עץ חיים (שער תורת העמידה פ"ה) ובשער הכוונות (בדרושי חזרת העמידה דרוש ה') אשר בברכת כהנים נמשכו לנוקבא י"ג תקוני דיקנא דאריך ומ' תקוני דיקנא דז"א שהם ביחד כ"ב, בחינת כ"ב אותיות התורה, כן נוכל לרמוז גם בהמנורה על ידי הכהן המדליק הנרות של המנורה נמשכו אז על ידי הבינה שהיא סתם זקן והיא ראש המנורה י"ג תקוני דיקנא דאריך ומ' תקוני דיקנא דז"א שהם ביחד כ"ב, לזה היו כ"ב גביעים, אשר גביע"ע הוא י"ג ע"ב המאירין בי"ג תקוני דיקנא

לעיל (בפרק ב') בשם הזוהר חדש, לכן אם יש בהמנורה אלו השמות מ"ה תרע"א, הלא מאירין בה בהדלקת הנרות ע"י הכהן שמות כ"ב של ברכת כהנים הנ"ל. אשר כל זה נמשך ע"י כ"ב תקוני דיקנא הנמשך להמנורה, אשר י"ג תקוני דיקנא הנמשכין ממוחא סתימאה, רישא תליתאה מן תלת רישין המאירין בהם ג' שמות ע"ב ובהם י"ב אותיות והי"ג הוא מזל הכולל כולם, אבל הלא אלו השמות ע"ב נמשך שורשם מן ג' שמות ס"ג המאירין באורא רישא תנינא מתלת רישין, אשר יש בג' שמות ס"ג ג' יודין שהם ג' הוי"ת הנמשכין להאיר בדיקנא, אשר בזה שם ס"ג גבוה מן ע"ב. אם כן לזה היו בהמנורה כ"ב גביעים, שכן כ"ב פעם גבי"ע במספר אנקת"ם פסת"ם פספס"ם דיונס"ם עם ג' פעמים ס"ג, שהם ג' שמות המאירין באורא אשר משם נמשך האור של ג' הוי"ת של הדיקנא, אשר הדיקנא מאירה בנרות של המנורה ע"י הכ"ב גביעים.

סוד ג' גביעים בכל א' משה קני המנורה וד' גביעים בקנה אמצעי כנגד הארת הנימין והחיוורתא והדיקנא ב"א ובנוק' – וכנגד מו"ב י"ה סוד משה גזבר המנורה – וכנגד ג' יסודות דא"א וז"א ביסוד נוק'

והנה בהמנורה בכל קנה וקנה היו שלשה גביעים, ובהמנורה עצמה שהוא גופה של המנורה ארבעה גביעים, ואומר בזה רבינו זקני הקדוש בעמוד התורה (מאמר מעשה המנורה פ"ד), וז"ל ואולם רבינו חותני אמר כי צירוף הגביע הוא י"ג ע"ב. ולכן בכל קנה ג' גביעים מהנודע לג' בחינות י"ג בחוורתא ובנימין ובתקוני דיקנא, ואמנם בשבת עליית ז"א באריך אנפין

ניתוסף גביע הד', כי נתלבנו השערות להמשיך י"ג מדות גם בז"א, וכולם כלולים בתקוני מנורה. עכ"ל

ולי נכדם הבזוי והנבוז ברוח נמאסת ושפילה וגרועה, נראה לומר בזה לפי דרכנו לעיל, אשר מאירין ע"י הגביעים י"ג תקוני דאריך בהמנורה אשר הם נקראין טוב, כמו שכתוב בפ' תשא (שמות לג יט) ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך. והדיקנא נשרשת בשם י"ה, כי עיקר הדיקנא הם תרין מזלין יקירין נוצר ונקר, נוצר בחינת י' ונקר בחינת ה', כמבואר בע"ז חיים (שער הולדת א"א פ"ו). גם מבואר בתורת כהנים (פ' אמור) כי משה רבינו ע"ה היה גזבר על המנורה. גם מבואר בזוהר הרקיע (בהקדמת זוהר בראשית) אשר הי"ג תקוני דיקנא הנמשכין למלכות הם נמשכין ע"י משה שנאמר בו ותרא אותו כי טוב הוא. גם מבואר בסה"ק ברכ"ע [ברית כהונת עולם] (מאמר פרי עין הדר פ"ב) שלזה משה רבינו ע"ה טוביה שמו, שכן טוביה הוא טוב י"ה, מו"ב פעם י"ה במספר נה"ר, אשר ב' פעם נה"ר במספר ל' פעם מו"ב, וזה כ"י מו"ב הוא ל' פעם טוב שהם ב' נהרות תושב"כ ותושבע"פ הנתונים ע"י משה. א"כ כאן בהמשכת י"ג תקוני ע"י משה גזבר המנורה אשר הם טוב ונשרשין בשם י"ה, לכן היה בכל קן וקן ג' גביעים, שכן ג' פעם גבי"ע במספר מו"ב פעם י"ה, לכן הי"ג תקוני דיקנא הם מו"ב וגם י"ה, לזה משה גזבר המנורה מחמת כי טוביה"ה שמו מו"ב י"ה. ובגופה של המנורה היה ד' גביעים, שכן ד' פעם גבי"ע במספר ש"ם שהיא גופה של המנורה בחינת מלכות אשר נקראה בשם בחינת מלכות, כמבואר בזוה"ק פ' ויקהל (דף ר' ע"א),

אז אומר דוד בחינת רחל שהוא מלכות מכל מלמדי השכלתי כי עדותיך שיחה לי, כמבואר בפע"ח (שער חג הסוכות פ"ב). לכן היה בגוף המנורה ד' גביעים שהם יסוד אבא ויסוד אמא ויסוד ז"א ויסוד רחל נקודת ציון שלה.

ענין כ"ב גביעים כנגד כ"ב אותיות התורה, ט' פרחים כנגד ט' נקודים, י"א כפתרים סוד ו"ה, הגביעים סלקין הכפתרים נחתין כמה פירושים בזה.

אשר לזה היה כפתר ופרח בהמנורה, שכן כפתר הוא יסוד דרכורא, לזה כפתר גימ' תרפ"ז מילוי השמות [ד' מלואי הוי"ה וג' מלואי אהי'], וי"ג היתרים סוד וא"ו תפארת הכוללם. פרח יסוד דנוקבא, כמבואר במאורי אור (מערכת חכ' אות ל"א, ושם במערכת הפ' אות נ"ד) פרח בנוקבא גימ' ע"ב רי"ו, סוד רפ"ח ד' פעם ע"ב שבמלכות, אשר לזה היו י"א כפתורים שהם ו"ה בחינות זו"נ לעשות הזווג בז"א שהוא ישראל ורחל שהיא המנורה, אשר לזה היו ט' פרחים שהם ט' נקודין שלה הבאים לה בתוספות, אשר עכשיו בעת הזווג יש לה הט' פרחים שהם הט' נקודים ואין מסתלקין ממנה. וכן מבואר בהיכל הברכה מרבינו זקני הקדוש (פ' תרומה), כי הט' פרחים הם הט' נקודין של המלכות שהיא המנורה. וכן מבואר בעטרת צבי מרבינו זקני הקדוש (כפ' אחרי) כי הט' פרחין הם הנקודין של המלכות.

והנה שם בזוה"ק פ' אחרי (דף ס"ו ע"ב) מבואר, ביה טאסין גביעין ופרחין, דא סליק ודא נחית. ומפרש המקדש מלך, כי הגביעים הם כוסות שרומזים למלכות הנקראת כו"ס, וכן פרחים הם שושנים כמו כפתור ופרח דקרא, והשושנה

אשר שם הוא מספר שד"י הוי"ה, אשר אלו השמות מאירין בגוף המנורה. והלא שם שד"י הוא ב' פעם זקן הממשיך להמנורה הדיקנא דאריך ודו"א. ושם הוי"ה הלא הוא עיקר של הדיקנא. א"כ לכן היה בכל קן ג' גביעים ובגוף של המנורה ד' גביעים.

או כלך אחי לדרך זה לשמוע בזה דבר מבריה הנמאסת ושפילה וגרועה עפרא דארעא אסקופה הנדרסת לרבנן ותלמידהון, הטעם שהיה בכל קן ג' גביעים ובגוף של המנורה ד' גביעים, דהנה המאורי אור (מערכת הג' אות ל"ו) אומר, כי גביע במספר מיל"ה ולכן הוא בחינת יסוד צדיק. ונודע מרבינו בפע"ח (שער העמידה פ"ד) כוונת קונה הכל, אשר יסוד דאבא שהוא האור המאיר מסוף העולם עד סופו בו ע"ב אורות, אשר בן הכ"ל אורות נתגלו וטו"ב אורות נגזזו לצורך הצדיקים, שהם צדיק וצדק לזווג ישראל ורחל, אשר אז גם הטו"ב אורות נתגלו ונשלם כל האור של החסד שהוא ע"ב מחמת שמצטרף טו"ב להכ"ל, ואז ניתן לרחל ג' יסודות יסוד אבא יסוד אמא יסוד דו"א המלביש אותן, כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ד).

אם כן לפ"ז הלא אחרן הכהן המדליק את המנורה הוא יסוד אבא, הממשיך בזווג ישראל ורחל טו"ב והכ"ל להשלים ע"ב אורות, אשר אז נתגלו ג' יסודות שהם ג' גביעים בקני המנורה שהם הכנפים של רחל חג"ת נה"י. ובהמנורה גופה כדי לעשות הזווג הזה של ישראל ורחל, אשר אז נכנס יסוד ז"א שהוא ישראל לנקודת ציון שבתוכה שהוא היסוד שלה ג"כ בחינת גביע, אשר ביסוד ז"א כלולים בו ב' היסודות יסוד אבא ויסוד אמא, אשר

וגם הוא נקרא ו' זעירא, וכן יסוד דידה דנוקבא ו' זעירא תנינא של מילוי המילוי. גם מבואר בע"ח (שער שבירת הכלים פ"ג) כי היסוד צדיק נקרא משכיל לאיתן והוא לעילא ולתתא, כי זאת המעלה שיש להיסוד יותר משאר ספירות שהוא יכול לעלות עד הדעת בכל זמן שרוצה לעלות, והטעם היות לו יתרון זה הוא, כי אם לא היה בו כח שיוכל לעלות עד הדעת שהוא נשמת הו"ק וגם הוא מקום החמשה חסדים שהם בחינת טפת הזרעית, לא היה בו יכולת וכח להוריד טפת הזווג בנוקבא בעת הזווג ולהמשיכה ממש משם מן הדעת.

אם כן מחמת שהוזה"ק שם מיירי מן אות ו', שכלולין בו במילוי ו' קצוות שלו וגם ו' קצוות של הנוקבא, ובמילוי דמלוי כלולין בו יסוד דידה וגם יסוד דידה, והלא יסוד שלו נקרא גביע ויסוד דידה נקרא פרח כנ"ל. לכן אומר ביה טאסין גביעין ופרחין. כי באות ו' שהוא היסוד דז"א כלולין בו ב' בחינות, בחינת גביע שהוא בחינתו וגם פרח שהוא יסוד דנוקבא, אשר שניהם הם ב' ווי"ן של מלוי דמלוי של אות ו'. דא סליק, בחינתו שהוא גביע סליק שהוא עולה עד הדעת נשמת הו' קצוות, ולקבל משם אור טפת הזרעית כדי להמשיך לנוקבא, ומקשר את כל הו' קצוות ביחד. ודא נחית, הוא הפרח יסוד דנוקבא שאינו עולה למעלה כמו יסוד דז"א שהוא הגביע. הגם שמבואר שם בע"ח (שער שבה"כ הנ"ל) שגם המלכות עולה למעלה בסוד אשת חיל עטרת בעלה, זה הוא רק לפרקים, אבל היסוד שהוא הגביע הוא עולה תמיד בכל זוג וזוג.

נמצא היוצא לנו מכל האמור לעיל, אשר

רומזת למלכות ג"כ. נמצא שבין גביעים ובין פרחים כולם בחינת המלכות, אלא שיש בה בחינות שונות, וזה שכתוב ביה טאסין דהיינו ב' הנזכר שהוא זעיר כלולים בו גביעין ופרחין שהם בחינות המלכות, דא סליק ודא נחית, פירוש שפעמים טאסין גביעין ויורדין פרחים ופעמים להיפך.

ורבינו זקני הקדוש והנורא בעטרת צבי (שם) מפרש כמה פרושים, כי הגביעים הם כ"ב אותיות התורה ופרחים הם ט' נקודים. גם גביעים הם שמות ע"ב, פרחים הם שמות מ"ב, דא סליק כי שם מ"ב הוא סליק ולא נחית. ודא נחית כי שם ע"ב סליק ונחית, כמבואר בזה"ק פ' תרומה (דף ק"ב ע"ב). גם ביה טאסין גביעין ופרחין, הם הנשמות דפרחין מחי עלמין. וכן מבואר בזה"ק חי מרבינו זקני (שם), ביה טאסין גביעין ופרחין נשמות קדושות העולין למ"נ באור ישר ובאור חזור.

ענין היסוד העולה עד הדעת ומוריד שפע לנוק' הוא סוד גביעים ופרחים

ולי נכדם השפל והנבזה נראה לפרש בפשוט לפי דרכנו לעיל, אשר מבואר במאורי אור כי גביע הוא יסוד ופרח הוא הנוקבא בחינת מלכות. אם כן הלא מבואר בפע"ח (שער הלולב פ"א) אשר אות ו' דהוי"ה בסוד יסוד ומילוי הוא ב' ווי"ן, והם סוד ו"ק דז"א הוא ו' ראשונה ו' קצוות דנוקבא הוא ו' שניה, וכלם בסוד הלולב שהוא חוט השדרה הכולל כולם שהם כל הו' קצוות, ואח"כ מלוי המילוי הרי ד' ווי"ן ו' ו' ו', אשר ב' ווי"ן של מילוי המילוי הם סוד ווי"ן זעירין שהם יסוד דידה דז"א דכליל שית בקרטיפא חדא

מנ"ע בקנה השלישי יג"ל פז"ק. ובקנה האמצעי שק"ו צי"ת.

אשר ז' ווי"ן במספר ב' פעם אהי"ה. שכן אומר רבינו בלק"ת (משלי) שמאירין בהמנורה ב' שמות אהי"ה במילוי יודי"ן שהוא קס"א, ובמילוי ההי"ן שהוא קנ"א, וביחד קס"א קנ"א הם שי"ב. אשר נודע כי כל אות ו' יש לו ג' מלואים שהן וי"ו וא"ו ו"ו. אם כן ז' ווי"ן בכל ג' מלואיהם הם במספר קס"א קנ"א עם טו"ב, שכן הבינה שהיא רישא דמנרתא ואיהי חד מנרתא דמנהרא, מאירה בחסדים של יסוד שלה שהוא טוב, ע"י שמות אהי"ה שלה במלואיהן קס"א קנ"א, בגופא דמנרתא שהיא המלכות, חד מנרתא דמתסדרא אשר החסדים דיסוד הבינה שהוא טוב אינו משתנה אף בהתפשטותן בקני המנורה שהם ז' ווי"ן.

עוד מאיר במנורה שם שד"י י"ה ונעשה מזה כת"ר לנוקבא ע"י יסוד אבא

אשר רבינו אומר שם בלק"ת (משלי) שגם שם שד"י מאיר בהמנורה בבינה ומלכות, רק החילוק הוא כי בבינה שהוא ראש המנורה מאיר שם שד"י ברפה, ובגוף המנורה שהיא המלכות מאיר בשם שד"י בדג"ש. א"כ לפי דברי רבינו מאיר שם שד"י בהמנורה, אם כן לזה ז' קני המנורה שהם ז' ווי"ן בכל ג' מלואיהן וי"ו וא"ו ו"ו במספר שד"י עם י"ה.

שכן שם י"ה בג' מלואיו כזה, יו"ד פעם ה"י במספר ש', יו"ד פעם ה"ה במספר ר', יו"ד פעם ה"א במספר ק"ך, וביחד ש"ר ק"ך במספר כת"ר, כמבואר בקול ברמה (דף מ"ט ע"ב), א"כ הלא רבינו אומר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ה) שכל המצאת הכתר להמשיך לנוקבא שהיא המנורה הוא

בהמנורה מאירין אלו השמות הוי"ה אדנ"י אלקי"ם שד"י. וגם ז' שמות של שם מ"ב, וגם מאירין בהמנורה הש"ע נהורין שהם כפולין תש"ם אורות, לכן ועשי"ת מנר"ת זה"ב טהו"ר מקש"ה תיעש"ה המנור"ה ירכ"ה וקנ"ה גביע"ה כפתרי"ה ופרחי"ה ממנ"ה יחי"ו, במספר הוי"ה אדנ"י אלקי"ם שד"י אב"ג ית"ן קר"ע שט"ן נג"ד יכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב מנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת עם תש"ם שהם ש"ע נהורין הכפולין המאירין בהמנורה, אשר ממנה בא האור לכל באי עולם להאיר לכלל ישראל באור הגדול הזה, אמר כן יאמר ד':

פרק יא

סודות עצומים בז' קני המנורה כנגד ז' ווי"ן סוד שם מ"ב – וכנגד ז' תיקוני גולגלתא כוללים תיקוני דיקנא דעתיק ותיקוני דיקנא דז"א

ז' קני המנורה כנגד ז' שמות מ"ב והם ז' ווי"ן ב"פ אהי"ה, ובמילוי הוי"ן במס' קס"א קנ"א עם טו"ב וששה קנים יצאים מצדיה שלשה קני מנרה מצדה האחד ושלשה קני מנרה מצדה השני. הוא כמו שבארנו לעיל (בפרק א') בשם הרעיא מהימנא (בפ' תרומה), כי שלשה קנים הם אות ה' בציוור ג' ווי"ן, ושלשה קנים השניים ג"כ אות ה' בציוור ג' ווי"ן, וקנה המנורה באמצע ג"כ אות ו', הרי ז' ווי"ן שהם מ"ב, אשר בכל קנה וקנה מאיר שם אחד מן שם מ"ב שיש בו ו' תיבות, בקנה האחד אבנית"ן בקנה השני קר"ע שט"ן בקנה השלישי נג"ד יכ"ש. וכן בקנים השניים, בקנה האחד בט"ר צת"ג בקנה השני חק"ב

נמצא הלא כפי שבארנו לעיל (בפרק ב') בשם הזוהר חדש, כי המנורה שהיא המלכות מתתחמת ב"ב תחומין לארבע סמרי עלמא שהם הי"ב שבטים, והם י"ב תקוני דיקנא אשר עם ונקה הם י"ג. והם ז' וגם י"ב. והכוונה בזה כשהיא עומדת על י"ב בקר שהם י"ב שבטים, יורה שלימות ו' קצוות דין ו' קצוות רחמים, והיא עומדת עליהם וכוללת אותם הרי י"ג ונמתק הדין ברחמים. א"כ הו' קצוות שלה והיא כוללת אותם הם ז' ועם ו' ק שלו הם י"ג, כמו שבארנו לעיל (פ"ב) בשם רבינו בזוהר הרקיע ובשער מאמרי רשב"י (פ' פקודי).

אם כן לזה היו ז' קנים בהמנורה, לרמז על ז' תקונים דגולגלתא שלה שהם גולגלתא טלא דבדולחא קרומא דאורא רעוא דרעוין עמר נקי עיינין חוטמא. והעיינין נחשבין לשנים וב' אזנים והפה וב' נקבי החוטם הרי י"ב והם י"ב תקוני דיקנא ועם ונקה הם י"ג, המתגלין בהמנורה ע"י שם שד"י וע"י הגביעים כמו שבארנו לעיל והם בראשה. וי"ב בגופה הם ג' פרקין בזרוע ימין שהם ג' קנים, וג' פרקין בזרוע שמאל ג"כ ג' קנים, ושית פרקין בתרין שוקין שהם ירכה הרי כ"ד קשוטי כלה לקשט המנורה שהיא המלכות. אשר כ"ד קשוטי כלה של המנורה הם כ"ד צרופים של שם אדני, והלא הזוהר חדש אומר אשר בגוף המנורה מאיר שם אדני כמו שבארנו לעיל (פרק ב'), א"כ המנורה שהיא המלכות מתקשטת בכ"ד קשוטי כלה, שהם י"ב בראשה הנמשכין מן ז' תקונים שבגולגלתא שהם ז' קנים שלה וי"ב בגופה הרי כ"ד, שהם י"ב תקוני דיקנא שבאריך וי"ב תקוני תקוני דיקנא שבו"א, המאירין להמנורה עם הכולל

נעשה ע"י אהרן הכהן המדליק את נרות של המנורה, שאל מול פני המנורה שהוא קו האמצעי העלה נרותיה שיעלו הנורות דרך קו האמצעי, כדי לעשות הכתר של המלכות בראשה שהיא המנורה, שכל המצאה הזאת שיעלו הנורות דרך קו האמצעי כדי להגדיל כתר של המלכות הוא רק ע"י אהרן הכהן שהוא יסוד אבא.

א"כ לזה ז' ווי"ן של המנורה ב' קנים שלה בכל ג' מלואיהן וי"ו וא"ו וי"ו במספר שד"י עם י"ה, שכן שם י"ה בג' מלואיו יו"ד ה"י יו"ד ה"ה יו"ד ה"א כשתאמר בדרך מספר הם במספר כתר, ושם שד"י הוא יסוד אבא בחינת אהרן הכהן המדליק את הנרות המנורה. אשר הכתר הוא גולגלתא שלה ומאירין בגולגלתא שלה ז' תקונים דגולגלתא, כמבואר במבוא שערים (שער ג' ח"ב פרק ה'), והנה תמצא שיש כ"ד צרופי אדני כנגד י"ב דעתיק וי"ב דו"א, והי"ב צרופים הראשונים כנגדם הם בראש הנקבה וי"ב האחרים כנגדם הם בגופה. וי"ב שבראשה הם סוד ז' הנזכר בראש ספרא דצניעותא שהם ז' דגולגלתא, והם: גולגלתא, טלא דבדולחא, קרומא דאורא, מצחא, עמר נקי, ועיינין, וחוטמא, אמנם בכאן בעתיקא העיינין נחשבין לעין אחת וכן ב' נקבי החוטם, אך ב"א או במלכות נחשבת כל אחת לשנים, ונמצא כי תרין עיינין וב' נקבי החוטם עם ה' האחרים הם ט' וב' אזנים והפה הרי י"ב דברישא, והם כנגד י"ב תקוני דיקנא דעתיקא. וכנגד י"ב דדיקנא דז"א הם ג' פרקין בזרוע ימין וג' פרקין בזרוע שמאל ושית פרקין בתרין שוקין הרי הם י"ב. [עכ"ל המבוא שערים].

ג' כלים דמלכות אשר ביסוד שבה, נרמזים בג' קני
מנורה עם יריכה

ומה שהיה שלשה קני מנורה מצדה
האחד ושלשה קני מנורה מצדה השני,
הוא כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב
כלל ט"ו) ג' כלים יש במלכות, ובכלי
ראשון יש ג' בחינות, כלי שלה וכלי
מלבוש ז"א בתוכו וכלי מלבוש אמא
בתוכו ומוחי נפש בתוכם, ובכלי ב' ג'
בחינות אחרות כאלו ובחינות הרוח
בתוכם, ובכלי הפנימי ג' בחינות ג"כ
כנ"ל והנשמה בתוכם, ונמצא שיש ביסוד
שלה ג' בחינות של ג' ג' והכלים שלה
נקרא יסוד [עכ"ל]. אשר לזה אומר וששה
קנים, יצאים מצדיה, שלשה קני מנורה
מצדה האחד ושלשה קני מנורה מצדה
השני, אשר לכאורה למה כפל לשונו
והיה די לומר שלשה קני מנורה מצדה
האחד ושלשה קני מנורה מצדה השני
וממילא ידעינן שהם ששה. אלא לרמז
על זה אשר שלשה קני מנורה מצדה
האחד ומצדה השני, הם הג' כלים של
המלכות שהיא המנורה בבחינת נפש רוח
נשמה, וכולם הם ביסוד שלה שהוא
בחינת ו', לזה אומר מקודם בדרך כלל
וששה קנים שהוא ו' בחינת יסוד שלה,
שם הם נשרשין הקנים של המנורה שהם
שלשה ושלשה.

אשר לזה מפרש רש"י הקדוש ז"ל על
ירכה. הוא הרגל של מטה העשוי כמין
תיבה ושלשה הרגלים יוצאין הימנה
ולמטה: אשר הרגל שלה הנקרא ירכה
הוא היסוד שלה. ועשוי כמין תיבה שהוא
יסוד דנוקבא ובו ירוץ צדיק יסוד דז"א,
כמבואר במאורי אור (מערכת הת' אות י"ט).
ומחמת שביסוד שלה שהוא ירכה הם הג'
כלים שלה, לזה שלשה רגלים יוצאין

שלחם שהם י"ג, וב' פעמים י"ג הם כ"ו
במספר הוי"ה. א"כ לזה אומר רבינו
בלק"ת (משלי) שמאיר בהמנורה שם
הוי"ה בנר מצוה, והוא כדי להמשיך לה
כל התקוני דיקנא, שאז מתקשמת
המנורה בז' תקוני הגולגלתא ותקוני
דיקנא שבאריך ותקוני דיקנא שבז"א
ועומדת על י"ב בקר שהם י"ב שבמים,
ונמתק הדין ברחמים לרחם על עמו
ישראל ביום דין, אמן כן יאמר ד':

פרק יב

רמזים בז' קני מנורה כוללים י"ג פעמים ע"ב וב"פ
מול"א – וגם נרמז ג' כלים שבמלכות אשר ביסודה,
שהוא ירך המנורה – ונרמז בנרות המנורה ג' מיפין
דג' יודי"ן דשם ס"ג

ז' קני המנורה כוללים מ"ב הוי"ת שהם י"ג ע"ב
והוא סוד זיווג המזלין

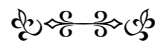
הנה בארנו לעיל (בפרק א') בשם הרעיא
מהימנא (וזה"ק פ' תרומה) והתקונים (תקון
תליסר), אשר בז' קנים מאירין ז' ווי"ן, א"כ
לפי זה כשתצטרף לכל קן וקן אות ו'
יהיה קנ"ו, שהוא מספר ו' פעם הוי"ה,
אשר אז בז' קנים מאירים מ"ב הוי"ת,
שהם במספר י"ג פעם ע"ב עם ב' פעם
מזל"א. שכן הגביעים של המנורה הם י"ג
ע"ב שורש של י"ג תקוני דיקנא, כמו
שבארנו לעיל (בפרק י') בשם רבינו זקני
הקדוש והנורא מלאך ה' צבאות מרן צבי
הקדוש מזידיטשוב זצ"ל בספרו בית
ישראל, (פ' נח), אשר המזלין שהם נוצד
חסד ונקה הם עיקר של הדיקנא והם
מדוויגין, וע"י זווגם נמשך שפע קודש
לאו"א ולזו"ג, כמבואר בע"ח (שער הולדת
או"א פ"ו, ובשער הנסירה פ"ג).

הימנה ולמטה, אשר כל רגל כלול מן ג' הם של ג' ג' ג' שהם הג' בחינות של נפש רוח נשמה. ומה שלא היו רק ג' כלים נגד נפש רוח נשמה ולא היה גם כנגד חיה יחידה ג"כ, הוא כמבואר להדיא בע"ח (שער המוחין פ"ז פ"ח) אשר גם בז"א לא יש רק ג' כלים נגד נפש רוח נשמה, ונגד חיה יחידה אין יש שום כלי.

בג' נרות שבכל צד במנורה, נרמזין ג' טיפין דכתר וג' יודיין דשם ס"ג

וראש המנורה שהוא הבינה היה גם כן שלשה נרות מצד זה ושלשה נרות מצד זה ונר שלה באמצע גוף הבינה כמו בהקנים שהם בחינת מלכות, הוא כמו שבארנו לעיל (בפרק א') בשם הרעיא מהימנא (פ' תרומה), אשר כל נר שהוא הבינה הוא אות י' אשת חיל עמרת בעלה. א"כ הג' נרות מצד זה ומצד זה הם הג' טיפין דכתר עליון, כי אות י' הוא

בחינת טיפה, וג' טיפין הם ג' נשים חדא אופה וחדא עורכת וחדא מקטפת, והם סוד ג' יודיין דס"ג שהוא בבינה, וג' יודיין שבה הם ג' חכמות חכמת עתיק ואריך אנפין ואבא, כי כל י' חכמה ושם זה הוא באצילות בסוד אמא, ולכן נקרא חכמות נשים, ואלו חכמות על ידם בנתה אימא ביתה היא הנוקבא, ולפי שאמא מתעלמת בתוכה בסוד כאמה כן בתה, לכן נקרא ביתה כמבואר בזוהר הרקיע (פ' וישב). א"כ שהבינה היא רישא דמנרתא חד דמנהרא, כמו שבארנו לעיל (בפרקים הקודמים) בשם הרעיא מהימנא והזוהר החדש והתיקונים, לכן הנרות של הבינה שהם ג' טיפין דכתר עליון שהם ג' נשים אופה ועורכת ומקטפת שהם ג' יודיין משם ס"ג אשר הם ג' חכמות עתיק ואריך ואבא, ועל ידי אלו החכמות בנתה הבינה שהיא אמא עלאה את ביתה שהיא המלכות נוקבא דז"א גוף המנורה:



מאמר שמן המאור

פרק יג

שמן יסוד ז"א – שמן המאור כתיש כתישין ב'
חסדים דנצח הוד – נותנים אותם להמנורה מלכות
שמן למאור

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך
שמן זית זך כתית למאור להעלות נר
תמיד (שמות כז ב).

שמן המאור – שמן למאור

וכן בפרשת אמור כתיב (ויקרא כד ב) צו
את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך
כתית למאור להעלות נר תמיד. וכן
בפרשת תרומה בצווי נדבת המשכן
כתיב (שמות כה ו) שמן למאור. וכן
בפרשת ויקהל בצווי משה רבינו ע"ה
לבני ישראל להביא נדבת מלאכת
המשכן כתיב (שמות לה ח) שמן למאור.
ושם בצווי עשיית המשכן וכל כליו כתיב
(שמות לה יד) ואת שמן המאור. ובפרשת
פקודי בהבאת המשכן וכליו למשה
רבינו ע"ה כתיב (שמות לט לו) ואת שמן
המאור. והחילוק הזה בין שמן למאור או
שמן המאור מבואר היטב בזוה"ק פ'
תרומה (דף קמ"ז ע"ב), וכבר פירשו במאמר
זה רבותינו הקדושים רבינו מהרחו"ז ז"ל,
והאור החמה, והמקד"מ, ואבותי
הקדושים, רבינו זקני הקדוש בעשרת
צבי, ורבינו זקני הקדוש בזוהר החי,
ומורי רבינו זקני הקדוש בדמשק אליעזר,
וכולם דברי אלקים חיים הם, ומה נעמו
דבריהם הקדושים הנאמרים בגבהי
מרומים. ואבוא גם אני נכדם השפל

הבזוי והנבזה, בריה שפילה ונמאסת
וגרועה, לפרש המאמר הזה בשברון לבי,
כמו שכתוב (תהילים נא יט) לב נשבר
ונדכה אלקים לא תבזה:

[להקל להמעין נעתיק מאמר הזוה"ק בפ' תרומה

קמ"ז ע"ב:]

[שמן למאור, דא משה רבות עלאה
דאתיא מלעילא, תרין שמן אינון, ואינון
תרי, (ד"א חד) לעילא דאקרי שמן
המאור, וחד לתתא דאקרי שמן למאור,
שמן המאור איהו עלאה דקיימא בודאי
ולא פסיק לעלמין, ותדיר מליא רבות
קודשא, וכל ברכאן וכל נהורין וכל
בוצינין, כלא אתברכאן ואתנהרין
מתמן, שמן למאור, לזמנין אתמליא
ולזמנין לא. תו, הא תנינן, כתיב
(בראשית א טו) ויעש אלהים את שני
המארת הגדולים וגו', ואף על גב דהא
אוקמוה חברייא והכי איהו, אבל שני
המארת הגדולים, אלין שמן המאור
ושמן למאור, עלמא עלאה ועלמא
תתאה, חד דבר וחד נוקבא, וכל זמנא
דדכורא ונוקבא אתיין בחדא, תרווייהו
קריין בלישנא דדכורא, ובגין דעלמא
עלאה אקרי גדול, בגיניה עלמא תתאה
דאתחבר בהדיה בכללא אקרי גדול,
כיון דאתפרש דא מן דא, אדכרו בפרט
כל חד וחד כדקא חזי ליה, דא אקרי
גדול, ודא אקרי קטן. ובגין כך אמרו
קדמאי, דליהוי בר נש זנבא לאריותא,
ולא רישא לשועליא, דכד איהו קיימא
גו אריותא, אקרי כלא בכללא
דאריותא, זנבא דאריא אריא איהו

בלא פירודא, ואי בגו שועלים, אפילו איהו רישא, רישא דשועל, שועל איהו בלא פרודא, ושועל אקרי. ורזא דא הא קרא, דהא בקדמיתא כד יתבין כהדא שני המאורות הגדולים אתקרון, אף על גב דדא זנבא לגבי דעלאה, כיון דדא אתפרש מעלאה כביכול למהוי רישא לשועלים, כדין אקרי קטן. ועל רזא דא שמן המאור דלא פסיק לעלמין, וקיימא בסליקו עלאה למשלט ביממא, שמן למאור פסיק ואקרי קטן ושלמא בליליא. עכ"ל]

שמן למאור דא משח רבות עלאה דאתיא מלעילא. הוא כמבואר בלק"ת בטעמי המצות (פ' תצוה) ובשער המצות (פ' תצוה). הנה נודע כי המלכות היא מנורה הטהורה שהיא מאחורי ז"א וכל עיקר בנינה ותקונה הוא ע"י אותן החסדים מגולים דנה"י דז"א. והנה בארנו [בע"ה שער דרושי הצלם דרוש ב'] איך נופלים ויורדים החסדים במרוצה תוך היסוד, ובכח אותו הכאה חוזרים לעלות ממטה למעלה. והענין הוא כי הלא עיקר האור הנוקבא אינו אלא אור חוזר ממטה למעלה, כי בעת עלייתם ממטה למעלה אז יוצא הארתם לחוץ מאחורי ז"א מתוך החוזה ונותן אל הנוקבא, ואם לא היה באופן זה לא היה שום בנין אל הנוקבא כלל. וזהו אמרו כתית למאור פירוש כי זתים הללו שהם ב' חסדים דנ"ה הם מתכתשין תחילה ביסוד דז"א ולכן כתית מסטרא דצדיק כי שם נכתשין בכח של הכאה וירידה ושם מתפררין לפירורים רבים וע"י כן יוצא שמן למנורה שהיא הנוקבא וזה שכתוב כתית למאור פירוש למאור המנורה. וביאר עוד ואמר להעלות נר תמיד פירוש כי בנין הנוקבא

אי אפשר לעשותו אלא באור חוזר מתתא לעילא וזה שכתוב להעלות נר כי המלכות הנקראת נר תעלה אור ממטה למעלה וזו להעלות כי תמיד תעלה אור ממטה למעלה עכ"ל. לזה אומר בזוה"ק שמן למאור דא משח רבות עלאה. הוא השמן העליון. דאתיא מלעילא מן יסוד ז"א שהוא למעלה מן הנוקבא. והוא כי שם ביסוד ז"א שהוא כתית מסטרא דצדיק כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רמ"ז ע"א) וצדיק איהו דכתיש כתישין ושם ברעיא מהימנא ועוד כלולה בשמן כתית דא צדיק חי עלמין. ושם נכתשין הזתים שהם ב' חסדים דנ"ה ביסוד ז"א שהוא הצדיק דכתיש כתישין וע"י כן יוצא שמן למנורה הנקראת מאור שהיא המלכות. תרין שמן אינון ואינון חד חד לעילא דאקרי שמן המאור וחד לתתא דאקרי שמן למאור [כן הגירסא בדפוס סלאוויטא. ובדפוס ווילנא הוא טעות וכן בדפוס פרעמיסלא הוא ג"כ טעות וכמו שכתוב בדפוס סלאוויטא כן גורסין כל רבותינו הקדושים] הוא כי ב' מיני שמן הם אחד ביסוד ז"א הנותן השמן הנכתש בו שהם החסדים, ואחד במלכות המקבלת לצורך בנינה השמן. אבל באמת הם אחד כי הזתים נכתשין ביסוד ז"א שהוא כתית צדיק ח"י עלמין, והשמן הזה נמשך למלכות, א"כ שמן אחד הוא. רק החילוק הוא בקריאת שמו של השמן כי יסוד דז"א שהוא כתית צדיק ח"י עלמין נקרא שמן המאור, ומלכות שהיא המנורה המקבלת את השמן נקראת שמן למאור. ומפרש דבריו הקדושים שמן המאור איהו עלאה. הוא היסוד צדיק דז"א כמבואר בהקדמת התקונים (דפוס סלאוויטא דף ט"ז ע"ב, בדפוס ווילנא ד' י"ד ע"ב)

ובנין דא מנורה בדרום, דא איהו מאנא לקבלא פתילה ומשחא ונהורא, פתילה שכינה, משחא דילה צדיק שמן כתית, נהורא דילה עמודא דאמצעיתא. דקיימא בודאי ולא פסיק לעלמין צ"ל ותדיר מליא רבות קודשא. הוא כי היסוד צדיק יש לו קיום תמיד ואינו נפסק לעולם השפע שנותן והוא תדיר מלא שמן קודש מה שמקבל מלמעלה, כי השמן נמשך מחסד דעתיק הגנוז בכתר דאריך אנפין, ומשם נמשכת דרך המזלין דדיקנא, ומשם לאו"א, ומשם דרך המקיף חכמה שעל ראש ז"א, ומשם לדעת ז"א המלוכש ביסוד הבינה, ומן דעת ז"א ליסוד שלו שהוא כתית צדיק ח"י עלמין ומשחא דא צדיק שמן כתית, ומשם למלכות, כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"א) ובשער הכוונות (דרושי ויעבר דרוש א'). וכן מבואר בזוה"ק פ' בהר (דף ק"ט ע"ב) ברע"מ שמן כתית איהו מסטרא דצדיק דאיהו כתיש כתישין מאברין דאינון זתים לאחתא משחא לגבי פתילה.

וכל ברכאן וכל נהורין וכל בוצינין כולא אתברכאן ואתנהרין מתמן. ברכאן הם המוחין, נהורין הם החסדים הנקראים אור, בוצינין הם הגבורות הנקראין נרות, כולם מתברכין שם ביסוד ז"א ומאירין משם למלכות. והוא כמבואר בע"ח (שער הארת המוחין פ"ה) ובלק"ת (תהלים): "מציון מכלל יופי אלקים הופיע", ירצה כי מציון הוא יסוד ז"א אשר היסוד הזה נקרא מכלל יופי בסוד ויהי יוסף יפה תואר ובסוד והדרת פני זקן כנודע. הנה מבחינת ציון הנזכר. אלקים שהיא המלכות הנקרא רחל, הופיע וקיבלה הארתה משם ע"י ציון שהוא יסוד ז"א. והוא ענין החמשה גבורות שבז"א

שיורדין עד היסוד, ומשם ניתנו אל הנקבא העומדת באחור בדעת שלה. ולא עוד אלא שאפילו הב' חסדים מגולין הניתנין ג"כ לרחל אינם ניתנים אליה עד שירדו תחילה ביסוד ז"א, ואח"כ עולין שם בסוד אור חוור, ואז ניתנין אל רחל. נמצא כי כל האורות רחל הנקרא אלקים הוא מציון, מכלל יופי, שהוא יסוד דו"א. שמן למאור לזמנין אתמליא לזמנין לא. היא המלכות שאינה נקראת שמן המאור בעצם עצמותה, שמן המאיר לעולם, כי הלא המלכות אין לה מגרמה כלום שום אור רק מה שנותן לה הז"א, והיא נקראת אספקלריא דלא נהרא, לזה היסוד דו"א נקרא שמן המאור כי מאיר בעצמו, אבל המלכות נקראת שמן למאור כי היא אינה מאירה בעצמה מחמת שהיא אספקלריא דלא נהרא, רק שמן למאור שהז"א נותן בה שמן שתאיר לעולם, והפירוש הוא שמן שנותן בה יסוד ז"א למאור כדי שתוכל להאיר לעולם, לכן לזמנין אתמליא המלכות בעת שמקבלת את החסדים מן יסוד ז"א, הן לצורך בנינה ע"י החסדים דנ"ה, והן ע"י כל החמשה חסדים שנותן לה בעת הזווג בעמידתה פב"פ עם הז"א. לזמנין לא כי בכמה זמנים המלכות נשארה נקודה אחת תחת היסוד ולא נתמלאה אז מן החסדים שהוא השמן, וגם בכל יום אחר התפילה שמסתלקין המוחין ממנה. תו הא תנינן כתוב ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים ואענ"ב דהא אוקמוה חברייא והכי איהו. שכבר אמרו חברייא פירוש על זה הפסוק בפרשת בראשית (דף כ' ע"א), שהם שני שמות מצפ"ן מצפ"ן שורש של הדיקנא קדישא. וכאן רוצה לפרש פירוש אחר על שני

נקרא בינה ב"ן י"ה והוא והיא הכל דבר אחד וכן יהיה למלכות ע"י התעוררות התחתונים עכ"ל. לכן אומר כאן כי בעת הזווג שהוא כל זמנא דדכורא ונוקבא אתיין כחדא אז תרווייהו ז"א מלכות קריין בלישנא דדכורא גם המלכות תחזור להיות זכר ממש לזה ובגין דעלמא עלאה אקרי גדול בגיניה עלמא תתאה דאתחבר בהדיה בכללא אקרי גדול. הוא כי עיקר כוונת הזוה"ק כאן לפרש מה שנאמר את שני המאורות הגדולים שקורא לשניהם לז"א ולנוקבא גדול. לכן אומר אשר בעת הזווג מחמת כי אז גם המלכות אתלבשא במאני דדכורא לזה אז גם היא נקראת גדול כמו הז"א ואתלבשת במאני דדכורא על כן נאמר את שני המאורות הגדולים.

כיון דאתפרש דא מן דא אדכרו בפרט כל חד וחד כדקא חזי ליה. שהוא לאחר הזווג אז נזכרין כל אחד בשמו כראוי לו. דא אקרי גדול. הז"א נקרא גדול. ודא אקרי קטן. המלכות נקראת קטן. אשר לזה כתיב שם בפרשת בראשית מקודם ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים שהם ז"א ונוקבא בעת זווגם. ואחר זה כתיב את המאור הגדול לממשלת היום שהוא ז"א קדישין. ואת המאור הקטן לממשלת הלילה שהיא המלכות. שזה מיירי אחר הזווג בעת שנתפרשו זה מזה. אשר לזה אומר הזוה"ק משל לזה ובגין כך אמרו קדמאי דליהוי בר נש זנבא לאריוותא ולא רישא לשועליא דכר איהו קיימא גו אריוותא אתקרי כולא בכללא דאריוותא. זנבא דאריא אריא איהו בלא פרודא. ואי בגו שועלים אפילו איהו רישא. רישא דשועל שועל איהו בלא פרודא ושועל אקרי ורזא דא

המאורות, לזה אומר אבל שני המאורות הגדולים אליו שמן המאור ושמן למאור. כי שניהן נקראין מאור רק החילוק הוא שאחד נקרא המאור ואחד נקרא למאור. ומפרש דבריו איזה נקרא המאור ואיזה נקרא למאור לכן אומר עלמא עלאה ועלמא תתאה חד דבר וחד נוקבא והוא כי מה שאומר עכשיו תו הא תנינן הוא כמו שהיה כתוב דבר אחר כי לעיל מקודם אמר כי שמן המאור הוא יסוד ז"א ושמן למאור היא המלכות ועכשיו רצונו לומר כי שמן המאור הוא ז"א בעצמו אשר נכלל בו יסוד שלו ג"כ והז"א הוא עלמא עלאה שהוא חד דבר והוא נקרא שמן המאור. ושמן למאור היא המלכות נוקבא דז"א שהיא חד נוקבא [וכן הסכים הדרך אמת בגליון הזוהר אשר תו הא תנינן הוא כמו שכתוב דבר אחר].

וכל זמנא דדכורא ונוקבא אתיין כחדא. שהוא בעת זווגם. תרווייהו קריין בלישנא דדכורא. הוא כמבואר בזוה"ק פ' צו (דף ל"א ע"א) אמר ר' יוסי הכי שמיע לי מבוצינא קדישא בשעתא דזווגא מזווג כחדא לאחזאה דהא נוקבא אתכלילת ביה בכללא דדא. אתקרי נוקבא בשמא דדכורא דהא כדין ברכין דמטרוניתא אשתכחו ולא הוי בה פרישותא כלל. וכוונתו הקדושה כמבואר בזוהר הרקיע (בהקדמת בראשית דף ח' ע"א) ובשער מאמרי רשב"י ז"ל (דף ז' ע"א) הנה הכלה הכלולה בהתעוררות התחתונים והראות במקדש הרומז לה כל זכר בישראל תחזיר היא להיות זכר ממש להתקשט במאני דכורא ולהיות בה ברית קודש כדמות בינה שעם היותה נקבה אסתיימת בדכורא וזה בהתלבשה בששה קצוות הזכר אשר סיומם יסוד ואז

אמור (דף פ"ח ע"ב) כתיב כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותיו. האי קרא אוקמוה אבל כשמן הטוב על הראש דא משח רבות קדישא עלאה דנגיד ונפיק מאתר דנהרא עמיקא דכולא. ומפרשין רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הוזה"ק, והמקד"מ ורבינו זקני הקדוש בזהר חי, כי משח רבות קדישא עלאה הוא שפע חכמה אבא. דנגיד ונפיק מאתר נהרא עמיקא דכולא. הוא הנמשך מיסוד דאמא.

ע"י השמן נמשך למלכות גם מוחין דאבא והנה בארנו לעיל (בפרק א') בשם הרע"א מהימנא בזה"ק פ' תרומה, ומן הוזהר חדש שיר השירים (בפרק ב'), אשר המנורה היא אמא ומלכות, אשר גוף המנורה היא המלכות נוקבא דז"א, וראש המנורה היא אמא עלאה הנותנת המוחין למלכות. כי אהרן הכהן גורם בהדלקת המנורה לעשות הכתר שלה כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ה), אבל המוחין שלה הם מנה"י דאמא, כי מוחין דאבא הם ליעקב סוד ויקם עדות ביעקב כמבואר בע"ח (שער הארת המוחין פ"א) ובפע"ח (שער העמידה פ"ג), אבל אעפ"כ הגם שאנו אומרים כי אין רחל לוקחת רק מנה"י דאמא על כל זה לוקחת גם מאבא בהיותן מרחוק, כי בהיות נה"י דאבא בחג"ת דז"א ורחל בנה"י דז"א אז נה"י דאבא רחוקים מרחל מדרגה אחת ואז יכולה היא לקבל הארה משם, אך כשהם מכוונים יחד כמו אחר שנכנסים כל נה"י דאבא בנה"י דז"א אז אין רחל יכולה לקבל נה"י דאבא מן ג' פרקין תתאין שלהם המכוונים כנגדה לפי שאין בה כח לקבלם, אבל מקבלת היא מן ג' פרקין

האי קרא דהא בקדמייתא כד יתבין כחדא שני המאורות הגדולים אתקרון אעג"ב דדא זנבא לגבי דעלאה כיון דדא אתפרש מעלאה כביכול למהוי רישא לשועלים כדין אקרי קמן. ועל רזא דא שמן המאור דלא פסיק לעלמין וקיימא בסליקן עלאה למשלט ביממא שמן למאור פסיק ואקרי קמן ושלטא בלילא. הכל מובן מאליו הפירוש בדברים הקדושים האלו כמו שפרשתי לעיל.

לזה היטב אשר דבר בזה רבינו זקני הקדוש והנורא בעטרת צבי ז"ל על מה שאומר הוזה"ק שמן למאור לזמנין אתמליא ולזמנין לא. וזה שכוון רש"י ז"ל ברוח קדשו שפירש על שמן למאור. שמן זית זך להעלות נר תמיד ומאי בעי רש"י בזה אבל לפי דברי הוזהר הקדוש יתרין בזה מה שביוון הפסוק באמרו למאור ולא המאור כי זהו השמן היוצא מן הזית זך כמבואר בלק"ת (פ' תצוה) כי יוצאין נה"י דז"א והוא מנין ג' שמות מרגלאין א"ל אלקי"ם מצפ"ן בגימ' זי"ת ויוצאין מן יה"ו דמרגלא. וזה שמרמז רש"י ברוח הקודש להעלות נר תמיד על דברי הוזהר שמן למאור לזמנין אתמליא לזמנין לא ומן שמן תעלה נר תמיד שלא יפסוק זווגייהו עכ"ל רבינו בעט"צ ודפח"ח והוא מפורש שכוונתו הקדושה היה לפרש הוזה"ק כדברינו כאן:

פרק יד

השמן מוחין דאבא הנתונים להמנורה מאבא

מרחוק מדרגה אחת

אתאן לפרש עוד ענין אחד מה שהיה שמן של המנורה דהנה מבואר בזה"ק פ'

אמצעין דאבא העומדין בחג"ת דז"א כי הם רחוקים ממנה מדרגה אחת ואין האור מכה בה בכת, ואז היא תוכל לקבלם למטה אעפ"י שהוא יותר גדול מפרקין תתאין, וזה סוד ותתצב אחותו מרחוק כי אחותו היא כנסת ישראל, מרחוק דא חכמה כמה דאת אמר מרחוק ד' נראה לי. ומלת נראה הוא במספר ע"ב קפ"ד שהם פנים ואחוריים דאבא, והנה בהיותם מרחוק תוכל הנוקבא לקבלם, ולסיבה זו נקרא אבא רחוק כמבואר בשער הכוונות (בדרושי העמידה דרוש ב') ושם בפע"ח (שער העמידה פ"ג) ובהקדמת הע"ח (כלל י'), הכללים שעשה המהרחוץ בצעירותו וז"ל בוקנותו בד"י הודפס אחרי שער נ').

א"כ גם כאן בהמנורה ראש המנורה שהיא אמא, והשמן הנתון בהנרות של המנורה הוא אבא, א"כ רחוק אבא מן הנוקבא שהיא המלכות גוף המנורה מדרגה אחת, ואין האור של אבא מכה בה בכת, ואז היא יכולה לקבל המוחין דאבא. לזה אומר הזוה"ק משח רבות קדישא עלאה שהוא שפע חכמה, אבא. דנגיד ונפיק מאתר נהרא עמיקא דכולא שהוא הנמשך מיסוד דאבא, לכן המוחין דאבא שהוא השמן הנתון בתוך הנרות נמשך דרך שם לרחל שהיא גוף המנורה, כדי שתוכל לקבל מוחין דאבא מרחוק מדרגה אחת.

והנה ראיתי ביפה שעה (בשער הכוונות שם אות י"ג) דמקשה על רבינו במה שאומר שאין רחל יכולה לקבל אורות של אבא רק רחוק מדרגה אחת, והלא שם (בשער הכוונות בדרוש ז' מדרושי קר"ש, ובפע"ח שער הק"ש פכ"ד) אומר רבינו גם יש אל הנוקבא אחיזה בקו אמצעי שבו ביסוד שבו כי שם עיקר יניקתה, לכן אותו חלק

שלוקחת משם הוא מצד אבא. הרי מבואר שהנוקבא לוקחת גם מקרוב מאבא. ומתרץ כי שם מיירי במוחין דיניקה. וכאן מה שכתב רבינו בכוונת העמידה שאין הנוקבא יכולה לקבל הארת מוחין דאבא בקרוב הוא במוחין דגדלות. ולי השפל והנבזה נראה שאין שום קושיא כלל על רבינו בזה במחילת כבוד קדושת הגאון הקדוש היפה שעה והוא כי הלא רבינו אומר שם בדרושי קר"ש וכללות הענין הוא שהמלכות לוקחת חלק שלה מן כח ההוד שבז"א מבחינת כח אמא אשר בו ומן היסוד דז"א מכה אבא אשר בו. הרי שאינו אומר רבינו שהמלכות לוקחת ממש מן היסוד אבא רק שלוקחת מן היסוד דז"א רק שהכת הזה אינו כח עצמו של יסוד דז"א רק הוא מכה אבא אשר בו שהוא מלוכש ביסוד דז"א וזה הכח יכולה לקבל גם מקרוב ג"כ. וגם הלא שם מסיים רבינו וגם מסתלקין ממנו מן היסוד שלו ב' פרקין תתאין דמצד אבא ונותנים לנוקבא ולא נשאר אליו רק תרין פרקין תתאין דמצד אמא הרי גם בזה אומר כי הנתינה של ז"א מיסוד שלו לרחל ולא אבא עצמו הוא הנותן רק הפרקין דמצד אבא שהם מלוכשין ביסוד שלו. וגם במחילת כבוד קדושתו של היפה שעה התירוץ שלו ג"כ אינו מבין דאנה מצינו ברבינו חילוק לענין קבלת רחל מאבא בין יניקה ובין גדלות.

גם מה שמקשה שם היפה שעה אך קשה שבשער תיקון הנוקבא (פ"ה) כתב רבינו ז"ל דע כי עיקר סיוע ועזר אל המצאה הזאת שיתקבצו יחד ויעלו דרך קו האמצעי הוא ע"י יסוד אבא אשר מתפשט תוך ז"א והוא יסוד הזכר והוא

ארוך עד היסוד ז"א ומאיר בה ומכח הארה זו מקבלת הכתר. אלמא שמקבלת הארה מאבא בקרוב מנה"י דז"א. ג"כ לפענ"ד לא קשה כלל והוא כי שם לצורך המצאת הכתר שיומשך לנוקבא אינו נכנס בה יסוד אבא ממש, רק שמאיר בה באורו הגדול, ומכח זה עולין כל הגבורות דרך קו האמצעי עד הראש ונעשה הכתר, וזה גרם אהרן הכהן בהדלקת נרות של המנורה. אבל כאן אצל גומל חסדים טובים שצריך לכנס בה מוחין ממש דאבא לזה מקרוב אינה יכולה לקבל האורות דאבא שיכנסו בה רק ברחוק מדרגה אחת ואתי שפיר הכל דברי רבינו בכל המקומות.

וכל המצאה הזאת שאומר רבינו בכוונת גומל חסדים טובים שיכנסו ברחל שהיא המלכות גם מוחין דאבא. וגם ענין השמן של המנורה שגם זה נעשה כדי להמשיך מוחין דאבא שהם השמן לרחל שהיא גוף המנורה. הוא כמבואר בזוה"ק פ' אמור (דף ק' ע"ב) ר' אבא שלח ליה לרבי שמעון אמר אימתי זוגא דכנסת ישראל במלכא קדישא שלח ליה וגם אמנה אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי ותהי לי לאשה אתרגיש ר' אבא ארים קליה ובכה ואמר רבי רבי בוצינא קדישא ווי ווי לעלמא כד תפוק מיניה ווי לדרא דיהון בעלמא כד תסתלק מנהון וישתארו יתמין מינד. אמר ליה ר' חייא לר' אבא האי דשלח לקבלך מאי קאמר. אמר ודאי לאו זוגא דמלכא במטרוניתא אלא בזמנא דנהרא מאבא עלאה וכד אתנהרא מיניה קרינן לה קודש דהא מבי אבא נטלא האי וכדין מזדווגי כחדא בגין דמלכא קודש אקרי דכתיב קדש ישראל לד' דנטיל מאתר דאקרי קדש כדין אחותי בת אבי היא אך

לא בת אמי דהא מבי אבא שמא דא ולא מבי אמא ועל דא ותהי לי לאשה לאזדווגא כחדא בזמנא דא. ומפרש המקד"מ אחותי בת אבי ר"ל אפילו בת אבי שהם מוחין דאבא יש לה וכ"ש מוחין דאמא אך לא בר"ה ויה"כ שיש לה מוחין דאמא לבד שהיא רק בת אמי. א"כ כאן בהמנורה, ע"י השמן נמשך לרחל שהיא המנורה מוחין דאבא ג"כ, שתהיה בת אבי ג"כ. והוא כמבואר בע"ח (שער רחל ולאה פ"ז בדרוש הנעים, ובלק"ת פ' בראשית, ובפ' ויקרא) כי כשהמוחין דאמא נכנסין בנוקבא ואינם ע"י מוחין דאבא יש כח בחיצונים להתאחו בהם, כי עיקר לגרש החיצונים מכל וכל הוא ע"י מוחין דאבא, עיין שם ענין נדב ואביהוא. א"כ לזה מחמת שרישא דמנרתא היא אמא וגוף המנורה היא המלכות שהיא רחל ונמשכו לה המוחין דאמא מראש המנורה, לזה ע"י השמן נמשך לה ג"כ מוחין דאבא שהם חסדים טובים להמשיך עלינו ועל כלל ישראל חסדים טובים במהרה אמן כן יאמר ד'.

פרק טו

הנה מבואר עוד שם בזוה"ק פ' אמור (דף פ"ה הנ"ל) על הפסוק כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן. דבר אחר דנגיד ונפיק מרישא דכל רישין סתימא דכל סתימין. על הראש על הראש ודאי רישא דאדם קדמאה, יורד על הזקן דא דיקנא יקירא כמה דאוקמוה, זקן אהרן דא כהן גדול דלעילא והא אוקמוה, וההוא שמן יורד על פי מדותיו דמאינון משיחין נגיד ונפיק לתתאי, וכנוונא דא

נגיד ואתעטר כהנא תתאה במשה רבות לתתא.

ומפרש רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הוזהר ומובא כן במקד"מ: מרישא דכל רישין. משערות אדם העליון אריך. רישא דאדם קדמאה. ז"א נקרא כן. דא דיקנא יקירא. היא דיקנא דז"א. זקן אהרן דא כה"ג דלעילא. הם ח' תקונים בתראין נקראין כה"ג. שהם מתחילים מתיקון ורב חסד תיקון הששי או מכי חפץ חסד הוא. אבל הר"ר צמח בפרושו לאידרא רבא כתב מרישא דכל רישין הוא יסוד דעתיק שמתלבש במצחא דאריך, ונודע שעתיק נקרא רישא דכל רישין. רישא דאדם קדמאה. פירוש רישא דאריך הנקרא אדם קדמאה. דא דיקנא יקירא פירוש דיקנא דאריך. דא כה"ג דלעילא. פירוש דיקנא דז"א הנקרא כה"ג, ושיעור הכתוב כשמן הטוב שהוא הארת יסוד דעתיק על הראש דאריך יורד על הזקן דיקנא דאריך זקן אהרן דיקנא דז"א עכ"ל המקד"מ.

ודברי הצמח הקדוש הם בקול ברמה (דף נ"ג ע"ב) בפרושו על הוזה"ק באדרא רבא (דף קל"ב ע"ב), והכי איתא שם ומה דיקנא אתגלייא דיקנא דכהנא רבא עלאה, ומהאי דיקנא נחית לדיקנא לכהנא רבא דלתתא. מאי דיקנא דכהנא רבא. דיקנא דכהנא רבא בתמניא תקונין אתתקן, ובנין כך תמניא תקונין לכהנא רבא כד משחא נחית על דיקניה הה"ד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן. ומנא לן, דכתיב שבת אחים גם יחד גם לרבות כה"ג דלתתא, דכל זמנא דכהנא רבא דלתתא משמש בכהונה רבא, כביכול כה"ג דלעילא משמש בכהונה רבא. ומפרש שם בקול ברמה כד משחא נחית

על דיקנא. כד נחית דוקא, הה"ד כשמן הטוב על הראש היינו לפעמים. ואמרו שמן טוב הוא שיוצא מיסוד הנקרא טוב והוא שמן, אי נמי כשמן הטוב הוא לומר שלעולם השמן הוא הטוב משא"כ היין שתחילתו טוב וסופו לא. על הראש ולא אמר בראש אלא על הראש, והוא רישא דאריך אנפין דהיינו במצח דיליה אשר שם יסוד דעתיקא וגם חסד דעתיק הוא במצח דא"א ומתפשט בדיקנא כנודע מחסד עלאה והוא מפני שהוא למעלה מא"א, ומשם יורד על הזקן שהם ח' תקונים שעל השמנה דכהנא רבא, ומשם יורד על הזקן זקן אהרן דיקנא דכהנא רבא. וזהו כשמן הטוב היינו דעתיק, על הראש ראש דא"א דהיינו המצח, יורד על הזקן ח' זקן שהם ח' תקונים עלאין, זקן אהרן ח' תקונים דכהנא רבא ז"א, כי ח' אלו מתלבשים בח' דז"א. ומנא לן דכתיב שבת אחים גם יחד ר"ל שיהיו אחים בכל דבר כי באתערותא דלתתא אתער אתערותא דלעילא ואז בהתעוררות כה"ג דלתתא עם הכה"ג דלעילא ממשיך שמן הטוב לכל העולמות, כי השמן בחשאי מכונה לכהן ואז ש'בת אחים ג'ם י'חד אשר ר"ת הוא כמנין שד"י וב' פעם זק"ן הנה הם כמנין שד"י יסוד שממנו זקן, ואעפ"י ששמנה תקוני דיקנא דא"א מתלבשים בשמנה דז"א שהוא זקן אהרן, על כל זה יש זמנים שכל הי"ג דא"א מאירים בז"א והוא כשמן הטוב על הראש דז"א והם הגורמים לז"א י"ג תקוני דיקנא, הרי שבת אחים גם יחד ביי"ג תקוני דיקנא, עכ"ל הקול ברמה.

נמצא מזה לפי פירוש רבינו מהרחו"ו ז"ל הפירוש של הפסוק כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על

מסמרא דחסד קאתי. ודע כי התלבשות שמנה אלו נעשה נשמה לז"א כי גם הוא מתחיל מן חסד. ונמצא שיש חסד לגו בעתיקא וחסד המתלבש בו מלבר והוא חסד דלגו בז"א ועוד יש חסד דלבר המתלבש בו בז"א והבן כל זה כי לפי זה נמצא כהן גדול וסגן וכהן סתם וכהן הדיוט (עכ"ל).

וכוונתו הקדושה בזה כי חסד דלגו בעתיקא הוא כהן גדול, חסד המתלבש בו מלבר הוא סגן, חסד דלגו בז"א הוא כהן סתם – חסד דלבר המתלבש בז"א הוא כהן הדיוט:

ולפירוש רבינו הצמח ז"ל הפירוש מן הפסוק כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וזקן אהרן שיוורד על פי מדותיו כך הוא, כשמן הטוב שיוצא מיסוד דעתיק הגנוז במצח דאריך אנפין אשר יסוד נקרא טוב וגם חסד דעתיק הוא נגנוז שם במצח דא"א ומשם מתפשט בדיקנא לזה אומר על הראש הוא ראש דא"א יורד על הזקן שמתפשט בדיקנא והורדה היא ה' תקונים העליונים על ה' תקונים דדיקנא דכהנא רבא שהוא ז"א קדישין מחמת כי ה' תקונים דעתיקא שהם מתחילין מן ורב חסד מתלבשים בתוך ה' בגדים של הכה"ג שהוא ז"א לזה זקן אהרן הוא זקן ז"א ואז נתקיים שבת אחים גם יחד כי באתערותא כה"ג דלתתא עם כה"ג דלעילא ממשיך שמן הטוב הזה לכל העולמות ובפרט לנוקבא שלו שהיא המלכות בודאי ממשיך שמן הטוב. הזה ולזה מרמז שבת אחים גם יחד בר"ת מספר שד"י שהוא במספר ב' פעם זק"ן שהוא יסוד כי מן היסוד דעתיק יוצא השמן שהוא ג"כ יסוד שמן הטוב אשר טוב הוא יסוד ונמשך עד ז"א וממנו לכל

פי מדותיו מיירי מן דיקנא דכהנא רבא אשר השמן הטוב הם השערות של אריך אנפין שהם נמשכין על רישא דאדם קדמאה שהוא ז"א יורד על הזקן היא דיקנא דז"א. אשר זקן אהרן שהוא כה"ג דלעילא מתלבש בזקן שלו בשמנה תיקונים המתחילין מן ורב חסד דיקנא דכהנא רבא בדיקנא דז"א.

והוא כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח), ובקול ברמה (דף ל"ה ע"א), ובשער מאמרי רשב"י ז"ל (דף מ"ב ע"א): והנה התיקון הששי הוא חסד דעתיקא, והוא כי חפץ חסד הוא, וכנגדו ב"ג מדות אלו בתיקון הששי לפי חשבוננו הוא ורב חסד מדה ששית ומדה זו היא מדה כה"ג, ומכאן מתחיל דיקנא דכהנא רבא דאתתקן השמנה תיקונים כנגד שמנה בגדי כהונה, כי מכאן עד תשלוש הי"ג תיקונים הם שמנה. תיקונים וזו היא דיקנא דכהנא רבא דאתקן בתמניא תיקונים והיא אתגלייא קצת ע"י חסד עלאה דאיהו גופא דאתלבש ביה חסד דעתיקא דלגו חסד דקשוט בחיי דנשמתא ולפיכך נאמר בכתוב יורד על הזקן וזקן אהרן כי הם זקן תוך זקן כי מן מדה ששית ואילך מתחיל זקן אחר מתלבש בשמנה בגדים ותיקונים אלו הם לו כנשמה ולפיכך נגלים ע"י התלבשות שמנה בשמנה ונמצא כי התיקון הששי מתלבש וממנו ואילך והם דיקנא דכהנא רבא בהתלבשות שמנה בשמנה השמנה נגלים והם כנגד שמנה בגדים ושמנה נכסין והם הם תקוני דיקנא דעתיקא ממש והם נשמה לאלו והנה הי"ג תיקונים כולם בכתר והחמשה ראשונים הם כנגד אור צח אור מצוחצח אור קדמון חכמה ובינה ומשם ואילך מתחיל חסד והוא דיקנא רבא דכהנא

י"ב אותיות והבחינה הכוללת הם י"ג תקונים לכן כל הי"ג הם לדיקנא של דכורא אבל למטה בז"א אינם כי אם ט' כי למעלה בא"א לא יש נוקבא, והג' ההין שבשמות הם לנוקבא ומה שנשאר בו הם ג' יה"ו לזה הם ט' תקונים בז"א ולמעלה בא"א הם י"ג ומאלו הי"ג השנים מאלו נקרא מזל שיהא השפע נוזל לפי שהם מתפשטין יותר והם נוצר ונקא ואלו הב' מזלות מזדווגים ומשפיעים בזו"ג ולזה השערות מגיעין עד הטבור כדי להשפיע בזו"ג שמתחילין מן הטיבור ונוצר הוא רצון כי בינה נקראת רצון והיא מדת החסד ועל כן היו ח' בגדי כה"ג שסתם זקן היא בינה והזקן הוא המלבוש שנאמר לבושיה כתלג חיוור והזקן הוא ונקא וב' מזלות מזדווגים כאחד ואלו הב' מזלות הם ב' טפין שאמרו רז"ל שהיה בזקן אהרן. וזה שכתוב כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן ופירוש שמן הוא אור החכמה וזה שכתבו רז"ל כל הרגיל בשמן זוכה לחכמה והמוחין כולם מכונים לחכמה ונקראין על שמה וזה שאמר הכתוב כשמן הטוב פירוש כי סדר התלבשות פרצוף א"א הוא זה. אבא הוא מלביש זרוע ימינו וחצי גופו, אמא זרוע שמאלו וחצי גופו עד הטיבור, אלו הם התפילין שאנו מניחין על זרוע שמאל שאנו מעלין הנוקבא באמא שהיא זרוע שמאל דאריך אנפין. וז"א מלביש ירך הימיני עד הטבור, ונוקבא ירך השמאלי עד הטבור, וזה סוד איהו בנצח ואיהי בהוד וזקן א"א מגיע עד טבורו ששם ראש ז"א וזה שכתוב על הראש שהשפע נוזל על הראש ז"א אבל קודם שמגיע על ראש דז"א יורד על הזקן ופירוש שעולה לנוצר וזהו שיוורד על פי מדותיו פירוש

העולמות. וגם מרמז ב' פעמים זק"ן הנרמזין בשם שד"י כי אעפ"י כי רק שמנה תקונים מתלבשים בזקן ז"א אעפ"י יש זמנים שכל הי"ג תקוני דיקנא נמשכין לז"א א"כ לזה מרמז ב' פעמים זק"ן והם דיקנא דכהנא רבא שהם ח' תקונים וגם כל הדיקנא בי"ג תקונים. אשר דיקנא דכהנא רבא שהיא בתמניא תקונים אתתקן החמשה ראשונים הם אור צה אור מצחצח אור קדמון חכמה ובינה ומשם ואילך מתחיל ורב חסד שהוא חסד עלאה עד ונקא ודיקנא דאריך שהוא בי"ג תקונים מתחיל כל התיקונים בראשית הדיקנא בתיקון א"ל עד ונקא. א"כ לפירושו שניהן נקראים שמן הטוב דיקנא דכהנא רבא בח' תקונים ודיקנא דאריך בי"ג תקונים.

והוא כמבואר בלק"ת (פ' תולדות) ושם בשער הלכותים כי החסדים היוצאין מן היסוד נקראים בוקר סוד הבוקר אור שהוא יוסף הנקרא בוקר וממנו אור יוצא והיוצא מן הזקן דרך השערות נקרא מזל לפי שהוא נוזל טפין טפין ופירוש הדבר כי האור של האין סוף כשמתפשט ברישא דאריך אנפין ששם המוחין וכשבא להתפשט דרך הגרון ששם מקום צר ואז האור בוקע ויוצא דרך שער וממנו נתהווה הזקן וז"ש אדירים משברי ים והם מבחינת השערות לשון כולו כאדרת שער והנה כשנבקע הכלי והאור יוצא דרך השער זהו אדרת [עיין בפע"ח שער הלולב בדרוש לרבינו יוסף מערבי ז"ל] והנה השער בחינת ו', והאור שבתוכו י' שהוא טפת האור הנכנס בתוכו והזקן מגיע עד טבורו דא"א ששם ראש ז"א והם י"ג תקונים כי האור מתפשט ובוקע בזקן והוא מכת ג' מוחין והם ג' הוי"ות שהם

על מדת י"ו שהם השערות בחינת י"ו כנ"ל וז"ש על פי שהם השערות ממש ואח"כ ז"א נותן לנוקבא בסוד פתחי לי אחותי שראשי נמלא מל שהוא אור היורד משערות ראשו שעולה מ"ל קוצותי רסיסי לילה הם הנימין דיליה דאחוריים שתולין ומתפשטין עד רישא דנוקבא שבאחוריו וזה סוד רסיסי לילה פירוש רסיסי הנוגעים ללילה שהיא המלכות:

פרק טז

השמן די"ג תקוני דיקנא מאיר בז"א בנ' שמות יה"ו ובמלכות שהיא המנורה בנ' ההי"ן – מאיר בנ' יודי"ן ג' ווי"ן לז"א ו' ההי"ן לנוקבא שהיא המנורה – מאיר ב"ב יודי"ן לאריך ט' ווי"ן לז"א ו' ההי"ן לנוקבא שהיא המנורה – כהנא רבא דונמא דלעילא מדליק את השמן בהמנורה שהוא בחינת אריך או ז"א קדישין

[להקל על המעיין נעתיק ל' הוזה"ק (ויקרא ז' ע"ב) שאותו מבאר רבינו הק' כאן וז"ל: כשמן הטוב על הראש, מאן שמן הטוב, דא משח רבות קודשא, דנגיד ונפיק מעתיקא קדישא, דאשתכח בההוא נהר עלאה, דינקא לבנין, לאדלקא בוצינין, וההוא משח נגיד ברישא דמלכא, ומרישיה ליקירו דדיקנא קדישא, ומתמן נגיד לכל אינון לבושי יקר, דמלכא אתלבש בהו, הדא הוא דכתיב שיורד על פי מדותיו, על פי מדותיו ממש, ואלין אינון כתרי מלכא דשמיה קדישא אשתכח בהו: עכ"ל.]

ואחר שהראנו בזה האל אב הרחמן את כל זאת נבוא בעזרתו יתברך לפרש

מאמר הוזה"ק (פ' ויקרא דף ז' ע"ב) כשמן הטוב על הראש מאן שמן הטוב דא משח רבות קודשא דנגיד ונפיק מעתיקא קדישא. לפירוש רבינו מהרחו"ו ז"ל הוא אריך אנפין. ולפירוש רבינו הצמח ז"ל הוא יסוד דעתיק וחסד דעתיק שהם במצח דאריך אנפין. ולפירוש רבינו בלק"ת ובשער הלקוטים הוא ג"כ אריך אנפין. כי עתיקא קדישא הוא שם כולל לעתיקא ולאריך אנפין בשם ב"ן שבו כמבואר בע"ח (שער עתיק פ"א) דאשתכח בההוא נהר עלאה. היא הבינה דאריך אנפין שהוא הגרון שלו אשר הוא כתר דאבא ואמא. כי ב' מוחין דחכמה ובינה שיש לכל פרצוף ופרצוף שניהם בראש זה אצל זה זה מימין וזה משמאל אבל חכמה ובינה דאריך אנפין הם זה למטה מזה כי הבינה שלו לא היה בו כח להיות למעלה אצל חכמה לקבל אור דעתיק יומין שבא אליה בלתי לבוש ולכן החכמה לבד נשארה סתומה בראש והבינה בגרון דאריך אנפין כי שם תוכל לקבל אור העתיק בהיותה רחוקה למטה כמבואר בע"ח (שער המלכים פ"ג ובפ"ח). ושם בגרון שהיא הבינה דא"א הוא הכתר דא"א כמבואר בשער הכללים (פ"ב) ובשער אריך פ"ב ובפ"ח ובשער הולדת א"א פ"ב). דינקא לבנין. הם אבא ואמא בניס דאריך אנפין. והוא כי רבינו הקדוש הרמ"ק ז"ל מובא באור החמה כאן מפרש מאן שמן הטוב דא משח רבות יש שפע מתיחס בשמן להורות על פעולתו למטה שהוא מאיר כאור שמן למאור. ומקורו בסוד הכתר כי שמן בא"ת ב"ש ב"ט גימ' אהי"ה ונקרא שמן משחת קודש תרגום משח רבות קודשא בסוד החכמה ששם סוד הקודש ועיקרו הוא בכתר

שהוא בא"ת ב"ש שמן אשר אהי"ה הוא הכתר לשניהם לאבא ולאמא ששניהן הם אשר ושניהן הם אהי"ה. אשר לזה אומר רבינו שם (בשער הולדת או"א פ"ו) אשר הדיקנא שמתחלת מן הגרון וארכה עד הטבור והיא חופפת על אבא ואמא דאתכלילו במזלא דדיקנא והוא מחמת כי שם בהגרון מרוב האור נבקע ונעשה הדיקנא והלא שם בהגרון מקום כתר דאבא ואמא התחלת מקום יציאתן ושם מאירין ב' שמות אהי"ה אשר הם בחינת שם ב"ט שהוא שמ"ן אשר ב"ט הוא שם הכתר שלהם. לזה אומר בזוה"ק אשר משח רבות קודשא שהוא שמן משחת קודש דנגיד ונפיק מרישא דעתיקא דאשתכח בהחוא נהר עלאה שהיא הבינה שלו מקום הגרון דינקא לבנין הם או"א שהזקן חופף עליהם והם אתכלילו במזלא עלאה דדיקנא.

לאדלקא בוצינין. הם ז"א ונוקבא כי ז"א הוא כלול מן ז' ספירות מחדס עד המלכות שהם ז' נרות והמלכות נוקבא דז"א גם היא נקראת בת שבע מאת שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך. והוא כי ראשם דאו"א מגיעין עד דיקנא דאריך אנפין דבמזלא מתכלילין ולכן אין האורות שלהם צריכין לחזור בסוד אור חוזר ממטה למעלה דרך השערות כמו ג' ראשונות דא"א ואמנם לתת מוחין אל בניהם זו"נ מחמת חשקם ואהבתם לבניהם בסוד ושמים לא זכו בעיניו כי ז"א נקרא שמים לא זכו בעיניהם של או"א ותמיד נראה להם שעדיין צריך תיקון יותר ולכן מתקנים אותם תמיד ומנחילין להם עטרות שזה סוד בורא שמים ונומיהם והאור שהיה ראוי לעלות

ונמשך לחכמה וזהו שמן משחת קודש. ומבואר שם בע"ח (שער הולדת או"א פ"ב) כי כבר ידעת כי מגרון דא"א נעשה כתר לראש או"א והגרון כבר ידעת שהוא בינה דא"א והנה הוא מוכרח שיהיו ב' בחינות א' לאבא וא' לאמא ושניהן ב' שמות של אהי"ה המורים על היותן מבינה דא"א, וזה סוד אהי"ה אשר אהי"ה כי כל מה שאמר הקב"ה למשה הוא שהודיעו ענין יצירה דז"א מתחילתו ועד סופו, וזהו הענין כי האהי"ה הא' בסוד אבא ואהי"ה הב' בסוד אמא ואשר אותיות ראש באמצע ב' שמות אהי"ה להורות כי גרון זה נעשה ראש לב' אהי"ה האלו שהם אבא ואמא ולכן הושם מלת אשר באמצע הב' אהי"ה כי אשר אותיות ראש וכבר ידעת כי ראש הוא זכר ואשר הוא לנקבה אך לפי שאו"א שניהם מן הגרון שהוא הבינה לכן שניהן נקראין אשר ושניהן נקרא אהי"ה.

א"כ לפי זה הלא בארנו לעיל בשם רבינו (בלק"ת פ' תולדת ובשער הקלוקים) אשר האור של האין סוף כשמתפשט ברישא דא"א ששם המוחין וכשבא להתפשט דרך הגרון ששם מקום צר ואז האור בוקע ויוצא דרך שער וממנו נתהווה הזקן וכשנבקע הכלי והאור יוצא דרך שער זהו אדרת והיוצא מן הזקן נקרא מזל לפי שהוא נוזל מפין מפין. א"כ לזה כשמדבר הזוה"ק בכאן מן השמן שהוא יורד מפין מפין מרישא דעתיקא להגרון שהוא נהר עלאה אשר שם מקום צר ויוצא דרך שער וממנו נתהווה הזקן א"כ הנהר הזה שהוא הבינה דאריך אנפין אשר הוא הגרון שלו ינקא לבנין שהם אבא ואמא מקום הכתר שלהם שהוא שם אהי"ה במספר ב"ט

וליצא דרך השערות יורדין למטה להיות מוחין לזו"נ לכן או"א הם חלקים בלא שערות לא כמו א"א וז"א כי השערות הם תכליתן לאור המקיף וכיון דאתכלילו במזל המקיף אותם אין להם צורך לשערות שלהם לכן יורדין האורות ההם להיות מוחין לזו"נ ונשארים הם חלקים בלי שערות כמבואר בע"ח (שער או"א פ"ד), א"ב לפ"ז כל עיקר שערות של הדיקנא הנמשכת מאריך אנפין אינה לצורך אבא ואמא כי הם נשארים חלקים בלי שערות רק לצורך זו"נ שהם בניהם לזה אומר דינקא לבנין שהם או"א הוא כדי לאדלקא בוצינין שהם זו"נ אשר מאלו הי"ג תקונים הם ב' מזלות מזדווגים ומשפיעים בזו"נ ולזה השערות מגיעים עד הטיבור כדי להשפיע בזו"נ שמתחילין מן הטיבור.

וההוא משה נגיד ברישא דמלכא. עכשיו מפרש הזוה"ק סדר תהלוכת השמן עד שבא לזו"נ. לזה אומר וההוא משה שהוא השמן נגיד ברישא דמלכא נמשך בראש אריך אנפין כי האור של האור אין סוף מתפשט ברישא דאריך אנפין. או כפי פירוש רבינו הצמח שהיסוד דעתיק וחסד דעתיק הם נגנזין במצח דא"א הלא המצח הוא ג"כ בראש. ומרישיה ליכירו דדיקנא קדישא. כי מהראש יורד האור דרך הגרון שלו שהוא בינה לעשות שם הדיקנא שלו כי שם בגרון מקום צר ואז האור בוקע ויוצא דרך שער וממנו נתהווה הזקן.

ומתמן נגיד לכל איגון לבושי יקר דמלכא אתלבש בהו. שהם או"א וזו"נ שהדיקנא נמשך מן הגרון עד טבורא

דלכא אשר אבא מלביש זרוע ימינו וחצי גופו, אמא זרוע שמאלו וחצי גופו עד הטיבור, שאלו הם התפילין שאנו מניחין בזרוע שמאל שאנו מעלין הנוקבא באמא שהוא זרוע שמאל דא"א, וז"א מלביש הירך הימיני עד הטיבור ונוקבא ירך השמאלי עד הטיבור וזה סוד איהו בנצח ואיהי בהוד רק מחמת כי אבא ואמא אין צורך להם לשערות שאין להם אור חוזר לזה הם מנחילין העטרות לבניהם שהוא השמן הטוב בחינת י"ג תקוני דיקנא הנמשך לזו"נ שהם בניהם של או"א כמבואר בע"ח (שער המלכים פ"ח). הדי"ד שיורד על פי מדותיו. על פי מדותיו ממש. ואלין איגון כתרי מלכא דשמיא קדישא אשתכח בהו. הוא כי שיעור הכתוב עכשיו כך הוא כשמן הטוב שהוא הדיקנא קדישא של אריך אנפין על הראש שנמשך לראש של ז"א קדישין שהשמן ע"י זוג המזלין נוצר ונקח נופל טפין טפין על הראש ומקודם שיורד על הראש דז"א יורד על הזקן שעולה למזל נוצר ונוצר הוא רצון כי בינה נקרא רצון והיא מדת החסד וע"כ היו שמנה בגדים של כה"ג שסתם זקן כה"ג הוא בינה ספירה ח' והזקן הוא המלבוש בסוד ולבושיה כתלג חוזר וזה זקן אהרן. שיורד על פי מדותיו על מדת י"ו שהם שערות בחינת י"ו וזה שכתוב על פי השערות ממש כי השער הוא בחינת ו' והאור שבתוכו י' שהוא מפת האור ממש הנכנס בתוכו. והזקן מגיע עד טיבור דא"א ששם ראש זו"נ.

והתקונים של הדיקנא הם י"ג כי האור מתפשט ובוקע בזקן והוא מכח ג' מוחין והם ג' הויו"ת שהם י"ב אותיות והבחינה

עכ"פ היוצא לנו מזה לכל הדרכים שאומר רבינו בהתחלקות השמות של י"ג תקוני דיקנא לז"א ולנוקבא. הלא הם נשרשים באלו השמות של י"ג תקוני דיקנא שהוא השמן הטוב. לכן אומר הזוה"ק ואלין אינון כתרי מלבא שהם ז"א ונוקבא דשמיה קדישא אשתכח בהו שהוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש אשר ב"ג תקוני דיקנא יש ג' שמות הוי"ה והם נחלקין בג' דרכים האלו כפי שאומר רבינו בנ"ל.

אמא ששם אבות דדעת עליון שין של ארבע רישין ואפרסמונא דכיא הוא יסוד אמא וזהו הטוב על הראש דעת דו"א ארבע מוחין חו"ב חו"ג דתפילין.

ומורי זקני רבינו הקדוש בדמשק אליעזר מפרש דשמא קדישא משמן נפקא. חכמה נקרא שמן בחשאי שהיא מחשבה ועל חכמה נאמר זה שממנו יוצאין אורות צחצחות עד שהדליק את שבעה נרות של זו"נ שבא להם חימום אש שלהבת של היחוד דכתיב כולם בחכמה עשית ונחר, נחר יסוד אבא יוצא מיחודו מעדן בינה כדי להשקות את הנן מלכות כי אבא יסוד ברתא. כשמן הטוב על הראש כשמן יסוד אבא. הטוב יסודה דבינה שניהם כביכול באים על הראש של זו"א בבחינת מוחין. אלין טורי דאפרסמוני דכיא שהם נה"י דבינה הכולל נה"י דאבא ג"כ בתוכה ור' יצחק ור' אלעזר שניהם סוברים בשוה כי שם הוי"ה ב"ה שבזו"נ הנקראים מנורה של שבעה נרות בו' מדות שלהם דכולהו נהרין משמן טוב מנה"י דאור"א.

ואני תולעת הרוחש על עפרא דארעא בריה שפילה וגרועה ונמאסת איש בזוי ונבזה כמוני היום באתי ג"כ בלב נשבר ונדכה לפרש דברי הוזה"ק הזה ומהאל העוזר אשאל עזר לפרש בדרך אמת לאמתו. ואען ואומר כי אלישע הנביא רצה להמשיך לאשת עובדיה הנביא שפע קודש ממקור הברכה שהם י"ג מכילין דרחמי בדיקנא קדישא, אשר הדיקנא נמשכת מלמעלה מעתיקא קדישא בחדש שלו שמשם נוזל השמן הטוב מפין טפין עד שמגיע לגרון דאריך אנפין ומשם נתבקע האור, ויוצאין השערות של הדיקנא קדישא. ואורך

מחכמה ובינה. לכך פירש שהשמן מהכתר אשר שם טורי אפרסמונא דכיא שהוא השמן הטוב שאין חיצונים אוחזים בו ועתה שם הוא שם הוי"ה כולו מחכמה ולמטה שכל ד' אותיות מאירות ומובות ממנו ודאי.

ורבינו זקני הקדוש בעמרת צבי מפרש כבר כתבנו בתחילת פ' בא כי יש שם קדוש שמו ב"ט והוא חילוף שמן בא"ת ב"ש ושם הזה בנימ' אחי"ה וסוד אחי"ה היא בינה והוא לאדלקא בוצינין קדישין סוד נרות המנורה ידוע כמה דאיתמר ונחר יוצא מעדן מובן לפי זה כמו בכל מקום.

ורבינו זקני הקדוש בווהר חי מפרש דשמא קדישא משמן נפקא כי בחכמה ובמחשבה אתברירו לטוב לשמן הטוב י"ה פעם הוי"ה ובאלו י"ה פעם הוי"ה צור עולמים וכמבואר בשער הנסירה כי שמן הטוב הוא הטפה היוצא מן המוח כמבואר בשער מ"נ ומ"ד (דרוש י"ד) כי מתחילה נזדווגו י"ה שלשה ראשונות חב"ד ביסוד זווג העליון. בסוד הטיפה של הנשיקין והם שני אותיות מן הוי"ה שהם י"ה אז אח"כ נתפשטה הטיפה שיצאה מן זווג עליון י"ה דרך חוט השדרה שהוא ו' דהוי"ה ומתחילה היתה הטיפה אות י' ואח"כ מתארכת בעמודא דאמצעייתא ואתעביד אות ו' בו' קצוות עד שקצי"ת עמרת היסוד וזה הנקודה נכנס עם הטפה ו' אל נקודת ציון שבה ושם נעשה ה'. הרי דשמא קדישא הוי"ה משמן שהיא הטיפה נפקא לאתברכא בזווג חיצונות עולמות. לאדלקא בוצינין הוא זווג פנימי של הנשמות בוצינין הכל השפע הטפה הוא שם הוי"ה. טורי אפרסמונא ר' אלעזר מפרש על יסוד

א"כ בג' הווי"ת יש לז"א ג' פעם יה"ו והנוקבא יש לה ג' ההי"ן כפי הדרך שאומר רבינו בשער הלכותים ובלק"ת (פ' תולדות). או בדרך זה כי בג' הווי"ת הפשוטין יש ג' יודי"ן ג' ווי"ן הם לז"א, ו' ההי"ן הם לנוקבא כפי הדרך שאומר רבינו בזהר הרקיע (פ' ויצא). או כי בג' הווי"ת המלאים ביודי"ן יש י"ב יודי"ן ט' ווי"ן הם לז"א ו' ההי"ן הם לנוקבא כפי הדרך שאומר רבינו בפע"ח ובשער הכוונות (בדרושי חזרת העמידה) כמו שבארנו לעיל היטב. והלא כל זה נמשך מן השמן הטוב העליון שהם ב' מזלות הנוזלין טפין טפין בשמן שלהם להשפיע לזו"ג, ומלכות שהיא שם מקבלת את השפע ומשפעת השפע קודש לכל באי עולם. א"כ שמא קדישא שהוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש משמן נפקא.

לאתברא כי השמן הזה של המזלין מיסוד דכתר וחסד דכתר הנמשך לפומא דאמה ומשם לנוקבא הלא הוא מתברך מלמעלה מחסד דעתיק ומן היסוד דעתיק הנגזר בראש אריך אנפין שהוא הכתר שלו כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"א).

לאדלקא בוצינין קדישין. אם השמן הזה מתברך מלמעלה ויורד עד פי האמה ומזיל טללי ברכה וחסדים טובים לנוקבא שתוכל להשפיע השפע לכל העולמות כמבואר בזה"ק פ' בלק (דף קפ"ז ע"א) כד איהי שליחא מלעילא וקבילת זהרא מגו אספקלריא דלעילא דכדין מברכין לה אבא ואמא להאי אמרי לה ברתי זילי נטורי ביתך פקירי לביתך הכי עבידי לביתך זילי וזוני לון, זילי דההוא עלמא דלתתא מחבא לך בני ביתך מחבאן מזוני מינך הא לך כל מה דתצטרכי למיהב לון. והוא כי אבא ואמא יונקין מן

הדיקנא מן הגרון עד טבורא דלבא ושני מזלין יקירין שהם נוצר ונקח הם עיקר של הדיקנא והם מזדונין וממשיכין השפע קודש למטה, אשר לזה אמרו רז"ל בני חיי ומזוני לא בזכותא תליא מילתא אלא במזלא תליא מילתא ומפרש רבינו שם בלק"ת (פ' תולדות) לאו בזכות שהם הגבורות כי זכו"ת עולה ב' פעם רי"ו אלא במזלא שהוא ע"י הזווג אלו הב' מזלות.

לכן כיון שאמרה לו הנביאה אשת עובדיה הנביא אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוך שמן. אמר אלישע ודאי הא ברכתא שלימתא בהאי. כי כיון ששמע אלישע שיש לה שמן תיכף ידע שיש דבר שימשך על ידו הברכה שלימה. דכתיב טוב שם משמן טוב. המלכות הנקראת שם הוא טוב לה שתוכל להשפיע לכל העולמות משמן טוב אם בא לה השפע קודש מן השמן טוב שהם י"ג תקוני דיקנא, אשר ע"י ב' המזלות המזדונין הולך השפע אשר מזל נוצר הוא יסוד שבכתר אשר חסד מתגלה בפומא דאמה שהם ה' חסדים עומדים ביסוד לתת לנוקבא ולכן נקרא חסד אשר לטעם זה נקרא זה תיקון ח' מזלא עלאה כי הוא סוד יסוד הכתר המזיל טללי ברכה וחסדים טובים לכן תיקון זה של ע"ב כמנין חסד, ומזל ונקח הוא חסד שבכתר וגם הוא נקרא מזלא כי הוא חסד שבכתר והוא ג"כ נוזל ויורד בפומא דאמה כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח). דשמא קדישא משמן נפקא הוא כי שורש הדיקנא הוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש אשר ב"ב תקונים יש ג' הווי"ת ועם הכולל הם י"ג תיקונים וכשנמשכין לז"א ונוקבא מתחלקין השמות כי ג' אותיות יה"ו הם לז"א ואות ה' אחרונה לנוקבא,

ב' המזלות אבא יונק מן מזל הח' אמא יונקת מן מזל הי"ג כמבואר בפע"ח (שם בשער הסליחות פ"ח) ובע"ח (שער אריך פ"ט, ובשער או"א פ"ג פ"ח כלל ג', ובשער הזווגים פ"ב, ובשער הולדת או"א פ"ו, ובשער הנסירה פ"ג) כי כאשר מזל הי"ג ונקה הוא לבדו משפיע באו"א ומזדווגין על ידו או נקרא זווגא דלא שלים וכאשר ב' מזלות משפיעים זה באבא וזה באמא ומזדווגין על ידם או נקרא זווגא שלים. א"כ לכן אומר בזוהר בלק הנ"ל שאבא ואמא מברכין לה בנתינת השפע מחמת שהלא אורך של הדיקנא היא מהגרון דאריך אנפין עד טבורא דלבא מקום עמידת של אבא ואמא והם במזלא אתכלילו והדיקנא חופף עליהם לזה השמן היורד מלמעלה לתרין מזלין נוצר ונקה והם מזדווגין בזווגא שלים כדי להשפיע שפע קודש לאבא ואמא. ומזדווגים אז בזווגא שלים בזווג השני שהוא להמשיך ברכה וחירות לכל העולמות כמבואר בזוהר הרקיע (בפירוש ספרא דצניעותא דף קכ"ב ע"ב) ומשם יורד השפע לנוקבא שהיא המנורה הטהורה אשר גוף שלה היא הנוקבא בחינת רחל לזה השמן הזה המתברך הוא לאדלקא בוציגין קדישין הם נרות של המנורה.

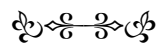
מאי שמן דא. מפרש רשב"י ז"ל בעצמו דבריו הקדושים ושואל מה השמן הזה. כמה דאת אמר ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. הוא כי נהר הוא יסוד בכל מקום כמבואר במאורי אור (מערכת הנ' אות ט"ו). עדן הוא כתר ואבא ואמא כמבואר בתקונים (תיקון חמשינ וחמש) אית עדן ואית עדן הה"ד ונחל עדניך תשקם עדניך ודאי דא עדן עלאה כתר עלאה עדן דלתתא דא י' ואית עדן דלתתא ודא

אימא עלאה [דאיהי] ד' (עכ"ל) א"כ מפרש ר"ש הפסוק הזה לענין זה שמדבר מן השמן כאן ונהר הוא יסוד ז"א יוצא מעדן מכתר ומאבא ומאמא כי התחלת השמן הוא מחסד דכתר ומיסוד דכתר ב' מזלין יקירין נוצר ונקה אשר להם נמשך השמן מן חסד דעתיק הנגזר בכתר דאריך שהוא ג"כ נקרא עדן ויסוד דכתר מזיל מללי ברכה ונדבה שהם החסדים לתרין מזלין יקירין והם מזדווגין ומשפיעין השפע לאבא ואמא הנקראים ג"כ עדן ומהם נשפע השפע לראש ז"א סוד כשמן הטוב על הראש ומשם ליסוד ז"א ה' חסדים המתגלין בפום אמא ומיסוד ז"א שהוא נהר להשפיע במלכות שהיא נקראת גן כמבואר בלק"ת (פ' נח) סוד גן עליון בינה גן תחתון מלכות. א"כ שיעור הכתוב כך הוא ונהר שהוא יסוד צדיק יוצא מעדן כתר ואבא ואמא להשקות בשמן הזה את הגן שהיא המלכות. לזה ר' יצחק כששמע מן רשב"י זה המאמר אמר הוא ז"ל כמה דאת אמר כשמן הטוב על הראש שהוא כן כי השמן נמשך ממקום גבוה מכתר דאריך עד שבא על הראש ז"א ומקודם יורד על הזקן שהוא זקן דאריך שעולה לנוצר שהוא זקן אהרן ומשם שיורד על פי מדותיו שהם זו"ג הכל כמו שבארנו בפרק הקודם.

לזה ר' אלעזר אומר אלין טורי דאפרסמונא דביא. הנה מצאנו בתורה הקדושה לשון טור אצל החשן ומפרש שם התרגום אונקלוס סדרא ומחמת כי שם צוה הקב"ה להיות בחשן י"ב אבנים ובכל סדר שהוא הטור ג' אבנים א"כ לזה היו בהחשן ארבעה טורים ובכל טור ג' אבנים הרי י"ב. א"כ כאן אצל השמן הטוב על הראש יורד על הזקן המאירין

שאומר רבינו (בזוהר הרקיע פ' ויצא) אשר הז"א לוקח מן ג' הויות האלו ג' יודי"ן ג' ווי"ן והנוקבא לוקחת ו' ההי"ן מתחלקין המורים בדרך זה כי הז"א לוקח שני מורים מור אחד מן ג' יודי"ן והמור האחד מן ג' ווי"ן והנוקבא לוקחת ג"כ שני מורים מור אחד מן ג' ההי"ן והמור האחד מן ג' ההי"ן.

ולדרך שאומר רבינו (בפעה שער חזרת העמידה פ"ז) ובשער הכוונות (בדרושי חזרת עמידה דרוש ה') אשר הז"א לוקח י"ב יודי"ן ט' ווי"ן והנוקבא לוקחת ו' ההי"ן כי השמות אז הם במלוי יודי"ן. ג"כ מתחלקין המורים כי הז"א לוקח שני מורים י"ב יודי"ן ט' ווי"ן והנוקבא לוקחת שני מורים מן ו' ההי"ן בכל מור ג' ההי"ן. א"כ לפ"ז ר' אלעזר אינו חולק על אביו ר"ש ור' יצחק ז"ל שכולם סוברים שענין השמן הוא בחינת הדיקנא קדישא הנמשכת להמנורה שהיא המלכות להדליק את נרות המנורה בשמן הזה כדי להמשיך הרחמים מן י"ג מכילין דרחמי עלינו ועל כל כלל ישראל אמן כן יאמר ד':



פרק יח

הנה איתא בזוה"ק פ' אמור (דף פ"ט ע"א) לא יקרחת קרחה בראשם. ר' יוסי אמר לא יקרחת בה"א מאי טעמא. אלא ההוא שמן עלאה דאיהו משח רבות קודשא דאשלים לכל שבעה יומין כמה דאתמר דכתיב כי שבעת ימים ימלא את ידכם. ההוא שמן עלאה אתעדי

בהזקן ג' שמות הוי"ה ב"ה וב"ש ובז"א מאירין ג' שמות יה"ו ובנוקבא מאירין הג' ההי"ן כמו שבארנו לעיל בשם רבינו (בלק"ת תולדות) א"כ גם כאן ארבעה מורים. בז"א ג' מורים ובכל מור ג' אותיות יה"ו והם ט' תקוני דיקנא שלו ובנוקבא מור הרביעי שהוא ג' ההי"ן ומבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קכ"ז ע"א) ובע"ח (שער או"א פ"ט) אשר אפרסמון הוא בחינת בינה. והלא בארנו לעיל בשם רבינו (בלק"ת תולדות) אשר סתם זקן הוא בינה. והמעם בזה נראה לי השפל מחמת כי הלא רבינו אומר שם כי השמן הטוב קודם שבא על הראש ז"א הוא יורד על הזקן דאריך ועולה לנוצר חסד ורבינו אומר בפעה"ח (שער הסליחות פ"ח) כי נוצר חסד הוא הבינה לכן ג' של נוצר גדולה כי כל אותיות גדולות הם בבינה אשר יש בה ג' שערים דבינה וכן מבואר בלק"ת פ' שמות). גם לזה נוצר חסד הוא בבינה מחמת כי נוצר הם אתון רצון ומחשבה באבא רצון בבינה גם ר"ת נוצר חסד לאלפים נחל שהוא אמא בחינת בינה כמבואר שם פ' תשא א"כ לזה כששמע ר' אלעזר מאביו אשר מפרש ענין השמן על בחינת הדיקנא קדישא וגם ר' יצחק אמר שזה הענין מה שכתוב בפסוק כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן לכן ר' אלעזר אומר אלין מורי כי הדיקנא קדישא ב"ג תקונים שלה הנשרשת בג' שמות הוי"ה והכולל הוא מזל ונקח הם מורי דאפרסמונא דכ"א שמן אפרסמון הטהור שהוא בחינת בינה אשר כל הדיקנא היא בחינת בינה כי סתם זקן הוא בינה והם מתחלקין לארבעה מורים ג' מורים בז"א כל מור מן ג' אותיות יה"ו והמור הרביעי ג' ההי"ן לנוקבא. ולדרך

מניה ואתקרה אי איהו אפנים רישיה. בגין דרישא דכהנא עלאה ההוא שמן עלאה הוי ועל דא לא לבעי ליה לכהנא דלתתא לאחזאה ביה בגרמיה פנימו כלל והא אתמר ובגין כך כתיב בה"א.

ורבותינו הקדושים האור החמה בשם הרמ"ק ז"ל והמקד"מ והרמ"ז ז"ל ורבינו זקני הקדוש בזהר חי מפרשין כל אחד לדרכו דרך הקודש ומה נעמו דברותיהם הקדושים האמורים ונשרשים בגבהי מרומים וזכותם הקודש יגן עלי השפל והנבזה בריה שפילה וגרועה ונמאסת כמוני היום ג"כ לפרש דברי הוזה"ק האלו בדברי אמת.

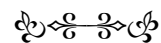
הנה רבינו מהרחו"ז ז"ל מפרש בגליון הוזהר שני תיבות ולא יותר. על משח רבות קודשא מפרש בינה. ועל דאשלים לכל שבעה יומין מפרש ז"נ. ואלך אני העני בזוי ונבזה בדרכו דרך הקודש לפרש לפי דרכנו לעיל בפרקים הקודמים כי ענין השמן הוא הדיקנא קדישא שהיא הבינה כי סתם זקן הוא בינה אשר מזל נוצר שהוא עיקר של הדיקנא נוזל את השמן טפין טפין שהם אות י' לתוך השערות שהם אותיות ו' וזה הפירוש כשמן הטוב שנמשך מעתיקא קדישא מחסד דעתיק ומיסוד דעתיק הנגנזין במצח דאריך אנפין ומשם נמשך הרצון הזה שהוא נוצר חסד לזקן של אריך אנפין בתרין טפין שהם ב' מרגליות שמן על זקן אהרן. א"כ לזה כשמן הטוב הזה שהוא הזקן על הראש של ז"א כי הזקן הוא מן הגרון עד טבורא דלבא ושם ראש ז"א מקודם יורד על הזקן שעולה לנוצר אשר הזקן הוא זקן אהרן. שיורד על פי מדותיו שהם מדות י"ו כי השערות הם ו' והשמן שהם טפין של המזלות המזדווגין

יחד ונמשכין דרך אבא ואמא כי אבא יונק מן מזל הח' ואמא יונקת מן מזל הי"ג אשר המזלין הם יסוד דכתר וחסד דכתר וע"י זווגם נותנים את השפע לאבא ואמא דאתכלילו במזלא והם אינם צריכים לשערות רק הם מעטרים לבניהם ז"נ בעטרות האלו של י"ג תקוני דיקנא כמו שבארנו לעיל היטב בפרקים הקודמים בשם רבינו הקדוש האריז"ל בכמה מקומות.

לכן אומר כאן ר' יוסי אומר לא יקרהה בה"א מאי טעמא. כי שואל מאי טעמא כתוב כאן לא יקרהה בה"א לבסוף התיבה כי עפ"י דקדוק הלשון היה צריך לכתוב לא יקרהו באות ו' לבסוף שהוא לשון זכר וכאן כתוב בה"א לבסוף לשון נקבה. ומתריץ בעצמו אלא ההוא שמן עלאה. שנמשח בו אהרן הכהן ובניו. דאיהו משח רבות קודשא. שהוא שמן משחת קודש בחינת בינה שהוא הזקן העליון דאשלים לכל שבעה יומין. שהם ז"א ונוקבא כי ז"א הוא ו' קצוות והמלכות שהיא נוקבא דיליה היא השביעית. כמה דאתמר כי שבעת ימים ימלא את ידכם. כי אז בהקמת המשכן שנמשחו אהרן ובניו בשמן המשחה אז צוה הקב"ה להם להיות במשכן ז' ימים של המלואים כדי להמשיך את השמן קודש הזה לז"א ולנוקבא שהם שבעת הימים אשר התיקון הזה תלוי בכהנים. ההוא שמן עלאה שהוא בחינת בינה הזקן העליון בתרין מזלין יקירין שהם טורי דאפרסמוני דכיא כמו שבארנו לעיל (בפרק הקודם) בשם הוזה"ק פ' יתרו (דף פ"ז ע"ב). וגם נהרי דאפרסמוני דכיא כמבואר בזה"ק פ' תרומה (דף קמ"ו ע"ב). אשר השמן הזה יורד על הזקן זקן אהרן שיורד

רבי חייא פתח כי עמך מקור חיים באורך נראה אור כי עמך מקור חיים דא שמן עלאה דנגיד ולא פסיק לעלמין. הוא אור טפת הזרעה הנמשך מחסד דעתיק יומין שהוא רישא דלא אתיידע בחינת עתיק ונגנו בכתר דאריך אנפין שהוא גולגלתא רישא חדא מתלת רישין הנקרא כתר כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ז הארה א') ובפע"ח (שער הסליחות פ"א). אשר גולגלתא הוא בחינת בינה ג"כ כמבואר בקול ברמה (דף כ"ב ע"ב דף כ"ג ע"א) ובזוהר הרקיע (דף ק"ז ע"א). אשר לזה אומר שמן עלאה כי שם בעתיק יומין הוא מקור האצילות אשר משם נמשך השמן אור טפת הזרעה. דנגיד ולא פסיק לעלמין. כי הוא חסד עליון דעתיק יומין ואינו נפסק לעולם כי ע"י החסד הזה שהוא אור טפת הזרעה נמשך הזווג הנעלם באריך וזווג של או"א שאינו נפסק לעולם. והמשכת אור החסד של טפת הזרעה שיהיה נגנו בכתר דא"א הוא ע"י יסוד דעתיק. אשר יסוד דעתיק הוא דעת של א"א כמבואר בפע"ח (שער הלולב בדרוש לר"י מערבי פ"ג). ודעת דא"א הוא אוירא דיתיב על קרומא דמוחא דא"א הנגנו בין גולגלתא הנקרא כתר רישא חדא מתלת רישין ובין מוחא חכמה סתימאה רישא תליתאה מתלת רישין כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ו, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש עשירי). ואוירא שהוא הדעת דא"א נקרא חכמה עלאה והוא רישא תנינא מתלת רישין. ומוחא חכמה שהוא רישא תליתאה נקרא חכמה סתימאה ולא עלאה. מחמת דאוירא שהוא ג"כ נקרא חכמה הוא עליון על מוחא סתימאה. ואוירא הוא רישא תנינא ומוחא סתימאה הוא רישא תליתאה וקרומא מפסיק תחות האי חכמתא עלאה

על פי מדותיו שהם ז"א ונוקבא. לזה ההוא שמן עלאה. אתעדי מיניה ואתקרח אי איהו אפנים רישיה. אם הכהן פוגם בראשו באיזה מחשבה רעה הוסר ממנו השמן ונקרח. בגין דרישא דכהנא עלאה ההוא שמן עלאה הוי. שהוא הבינה בכהן גדול למעלה. לזה ועל דא לא לבעי ליה לכהנא לתתא שהוא מכוון כנגד הכהן העליון לאחזאה ביה בגרמיה פנימו כלל והא אתמר ובגין כך כתיב בה"א. לזה כתיב יקרח באות ה' לבסוף שהוא בחינת בינה ה' ראשונה אשר היא בחינת שמן הטוב על הראש ומן הראש יורד על הזקן שהוא זקן אהרן שהוא נוצר ומשם נמשך דרך או"א לזו"נ לזה יראו הכהנים שלא לעשות פגם ח"ו בראשם שאז לא יומשך ח"ו הזקן העליון למטה להשפיע רק כולם יהיו קדושים להמשיך השפע קודש מרישא עלאה שהוא בינה כמבואר בקול ברמה (דף כ"ב ע"א דף כ"ג ע"א) ובזוהר הרקיע (דף ק"ז ע"א) אשר משם יורד השפע לזקן העליון במזלין יקירין שהם נוצר ונקח וסתם זקן הוא בינה ומשם לראש הכהן ומראשו לנוקבא שהיא המנורה לאדלקא בוצינן שהם נרות המנורה להמשיך משם רחמים מן י"ג מכילין דרחמי עלינו ועל כל ישראל אמן כן יאמר ה'.



פרק יט

הנה איתא בזוה"ק פ' צו (דף ל"ד ע"א) קח את אהרן ואת בניו אתו ואת הבגדים.

שהוא אוירא ויטיב על גבי מוחא תנינא דאקרי חכמתא סתימאה ולא עלאה כמבואר במבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ד) לפרש דברי הוזה"ק באדרא רבא (דף קכ"ח ע"ב) ובאדרא זוטא (דף רפ"ח ע"א). ולכך אומר הוזה"ק כאן כי השמן עלאה שהוא אור מפת הזרעה היוצא והסוד דעתיק שהוא רישא דלא אתיידע ע"י יסוד דעתיק להיות נגנו בכתר דא"א דכולא שריא בנו חכמה עלאה שהוא אוירא הנקרא חכמה עלאה דכולא מחמת שיש תחתיו מוחא חכמה סתימאה שנקרא ג"כ חכמה ע"כ אוירא שהוא עליון על מוחא חכמה סתימאה הוא עלאה דכולא. ואור מפת הזרעה שריא בנו אוירא שהוא חכמה עלאה דכולא מחמת כי אוירא הוא הדעת עליון מקור ושורש של כל הדעת אשר ע"י הדעת נעשה כל הזווגים. ויסוד דעתיק אשר משם נמשך אור מפת הזרעה להיות נגנו בכתר דא"א הוא דעת דא"א שהוא אוירא ע"כ שריא אור מפה ההיא שהוא שמן עלאה שם בנו חכמה עלאה דכולא שהוא אוירא. הה"ד כי עמך עמך שריא. הוא כי שם באוירא הוא ברישא עלאה דאריך אנפין רישא תנינא מתלת רישין אשר שם הוא עמך כביכול. ולא מתפרשא מינך לעלמין בחביבותא דכולא. הוא כדי לעשות כל התקונים להמשיך כל הזווגים הנמשכים מראשית האצילות מחדס דעתיק אשר מקור ושורש הזווגים של או"א וזו"ג הוא זווג הנעלם בא"א כמבואר בפע"ח (שער הק"ש פ"א) כי זווג ז' א' ונוקבא הוא בשים שלום ואנחנו מקדימין תחילה זווג או"א בקר"ש וא"כ גם או"א מגין להם כח הזווג אם לא שיקבלו תחילה מן זווג העליון הסתום

שהוא מן א"א וכן הולך הסדר עד שאין הפה יכול לדבר מקור חיים בגין דהיא מקורא ומבועא דחיים. הוא כי כללות רדל"א אחוי נהוריה בהאי אוירא שבין גולגלתא וחכמה מוחא סתימאה. ואוירא הוא בחינת תפארת אות ו' עץ החיים המקבל את אור הגדול מרדל"א שהוא עתיק ומתלבש בקרומא דאוירא דאודכך וסטים אשר קרומא דאוירא הוא תיקון הג' מן ז' תקונים דגולגלתא ג"ט קר"ע פ"ח והוא סוד רקיע המבדיל בין מים למים בחינת אות ו' הגדולה כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ו). לזה הוא שם מקור החיים והוא כמבואר פ' בראשית (דף כ"ז ע"ב) ובתקונים (תיקון ארבעין) בודאי אבני שיש טהור אינון דמנהון מין דכיון נפקין ואינון רמיון באות א' רישא וסיפא, י"ו דאיהו נטוי בינייהו איהו עץ החיים מאן דאכל מיניה וחי לעולם ואלין ב' יודין אינון רמיון בויער ואינון תרין יצירות יצירה דעלאין ויצירה דתתאין ואינון חכמה בראש וחכמה בסוף תעלומות חכמה ודאי אינון תעלומות מחכמה עלאה דתחות כתר עלאה.

ומפרשים בזה הקדושים הרמ"ז במבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ד) ורבינו זקני בעמוד התורה (מאמר האותיות פ"א) כי תרין יודין של אות א' הם חכמה בראש שהוא אוירא וחכמה בסוף חכמה מוחא סתימאה. והן תעלומות חכמה ברישא דאריך מקום הנעלם וחכמה עלאה שהוא אוירא הוא תחות כתר עלאה שהוא גולגלתא רישא חדא מתלת רישין ואות ו' של אמצע אות א' הוא קרומא דאוירא המתלבש בו חכמה עלאה שהוא אוירא והחכמה תחיה בעליה. ע"כ קרומא דאוירא שהוא אות ו' הוא עץ החיים והוא

נתגלה בדיקנא דאריך אנפין וחכמה מוחא סתימאה נתגלה בחוטם דאריך אנפין כמבואר בקול ברמה (דף ל"ה ע"ב). אשר לזה מחמת שהשמן בא מאוירא אשר אוירא נתגלה בדיקנא של אריך אנפין לזה אומר בזוה"ק באדרא רבא (דף קל"א ע"א) תאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכולא נפיק מאודנוי ונחית סוחרניה דפומא קדישא ונחית וסליק וחפי בתקרובתא סגי דבוסמא טבא חוורא דיקרא דבדיקניה ונחית חוורא יקרא דדיקניה בשקולא וחפי עד טבורא הוא דיקנא יקרא מהימנא שלימא דנגדין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא בתלת עשר תקונין מתתקנא.

א"כ לזה אומר רבינו בלק"ת ובשער הלכותים (פ' תולדת הנ"ל) אשר השמן הנוזל מלמעלה נמשך לדיקנא הוא מחמת כי הלא אוירא שהוא רישא תנינא מתלת רישין ושם חביון עוזו של הדעת עליון אשר אוירא מתגלה בדיקנא יקרא דאריך בתלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא שהוא שמן משהת קודש. לזה אם אוירא מתגלה שם שהוא מקור של הדעת עליון כמבואר ג"כ בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש עשירי) ובפע"ח (שער ק"ש שעה"מ. פ"ה). ע"כ אומר רבינו בשער הלכותים ובלק"ת (תולדת) הנ"ל ובע"ח (שער הנסירה פ"ג) אשר ב' המזלות נוצר ונקח שהם מזדווגין ע"י הדעת עליון. וע"י זה או"א שיונקין שניהן מתרין המזלות האלו מזדווגין ג"כ בכח זה ומשם נמשך זוג זו"ג להוליד נשמות. א"כ מכח הדעת עליון שהוא אוירא נדלקין כל הבוצינין שהם נרות האצילות ומרוחם נדלקו נרות של המנורה בביהמ"ק ע"י השמן הזה.

מקבל מאוירא המתלבש בו ומשפיע לחכמה מוחא סתימאה שהוא תחת הקרום. ושם בגולגלתא ואוירא חכמה עלאה ובמוחא חכמה סתימאה מתגלין ח"י שמות ט' שמות הוי"ה ט' שמות אהי"ה שלוה הוא ח"י העולמים כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ד).

ע"כ לזה מאן דאכל מיניה וחי לעולם ושם מקורא ומבויעא דחיים. לאפקא חיים לאילנא עלאה. הוא הדעת עליון שהוא אוירא כי לכך נמשך השמן שהוא אור של טפת הזרעה מחד דעתיק לאוירא שהוא הדעת עליון אשר בחד דעתיק מקור ושורש של החיים הוא כדי להמשיך חיים לאוירא הנקרא אילנא דחיי כמבואר במאורי אור (מערכת הא' אות פ"ה) וכן מפרש רבינו זקני הקדוש בזוהר חי כאן על אילנא עלאה שהוא תיקון ואמת ומדרכו דרך הקודש נקח לדרכנו כאן לפרש על אוירא רישא תנינא מתלת רישין.

ולאדלקא בוצינין הם הנרות האצילות העליונות כמבואר בדרך אמת כאן. והם שבעת הנרות הנקראין בוצינין. ז' קצוות דאבא ז' קצוות דאמא ז' קצוות דזו"ג כמבואר בזוהר הרקיע (דף ז' ע"א). אשר על ידי שבעת הנרות האלו מדליק הכהן שבעת הנרות של המנורה בבית המקדש למטה להמשיך השמן עלאה הזה. והוא כי ע"י שמן עלאה שהוא אור טפת הזרעה הנמשך לחכמה עלאה דכולא שהוא אוירא הדעת עליון. נמשך למזל נוצר וממנו למזל ונקח ע"י זוגם כמבואר בלק"ת ובשער הלכותים (פ' תולדת) כמו שבארנו לעיל (בפרק י"ז). והוא כי גולגלתא נתגלה בפה דאריך אנפין ועתיד לאתלבשא במלכא משיחא ואוירא

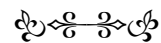
ועל דא ההוא אילנא. שהוא אוירא הדעת עליון. אקרי עץ חיים שהוא אות ו' מקור החיים כמבואר בהקדמת הזוה"ק (דף י"ב ע"ב) ו' דאיהו חיים תדיר. והוא הו' קרומא דאוירא המתלבש בו אוירא שהוא עץ החיים מאן דאכל מיניה וחי לעולם כנ"ל. אילנא דנטיע ואשתרשא. אוירא שהוא הדעת עליון שהוא אילן הגדול עץ החיים הוא נטוע ונשרש שם מחמת דבגין ההוא מקורא דחיים כדי להמשיך השמן עלאה אור מפת הזרעה ממקור החיים מחסד דעתיק רישא דלא אתידע אשר אחזי נהוריה בההוא אוירא כדי להמשיך ע"י אוירא שהוא הדעת לכל הזווגים באריך ובאורא ובזו"ג והזווגים נעשו ע"י בחינת עץ החיים אות ו' שהוא יסוד צדיק החי אשר יסוד הוא הדעת בכל האצילות ממקור החיים מאוירא שהוא נטוע ברישא דאריך בחינת חי העולמים והוא אות ו' באמצע אות א' עץ החיים והוא כמבואר בזוה"ק פ' אחרי (דף נ"ח ע"א) ההוא אילנא רבא ותקיפא דמזון לכולא ביה אקרי עץ החיים אילנא דנטע שורשוי באינן חיים וכולא ההוא שפיר הוא אוירא דעת עליון אות ו' והוא מזון לכולא כי ע"י הדעת נמשך כל הזווגים ונקרא עץ חיים והוא נטוע שורשוי ברישא דאריך מקור חי העולמים הממשיך חיים שיהיה יסוד חי ע"י שמן עלאה הנמשך מחסד דעתיק שהוא כללות דרדל"א אשר אחזי נהוריה בההוא אוירא. ע"כ ועל דא באורך נראה אור מחמת שעתיק אחזי נהוריה אור הגדול באוירא וממשיך לו חיים שיהיה נקרא עץ חיים וע"י זה נמשכו ונעשו כל הזווגים באצילות ומשם נמשך האור של הדלקת המנורה בשבעה נרות שלה

בוצינן קדישין ע"כ באורך דייקא אור דעתיק נראה אור כביכול. והוא כמבואר שם בזוה"ק פ' צו (דף ל"ד ע"ב) ר' יצחק אמר כי עמך מקור חיים דא כהן גדול לעילא. הוא עתיקא קדישא וכן מפרש רבינו זקני זוהר חי לדרכו דרך הקודש וממנו נקח לדרכנו כאן. לקבליה כהן גדול לתתא הוא הכה"ג בביהמ"ק שהוא בחינת ז"א. בגין כך אנגיד כהנא משח רבות עלאה קדישא לתתא ואדליק בוצינן לעילא. הוא מחמת כי כה"ג שבביהמ"ק הוא ז"א הממשיך השמן מלמעלה מאוירא שהוא בחינת עתיקא קדישא כה"ג לעילא שהוא אילנא דחי נטוע שורשוי באינן חיים דלעילא ומאוירא נמשך השמן להדיקנא יקירא קדישא במשח רבות טבא דנגדן ביה תליסר נביעין דמבועין משח רבות טבא שהוא שמן משחת קודש כי אוירא נתגלה בדיקנא ובדיקנא מזדווגין תרין מזלין יקירין שהם נוצר חסד ונקא ע"י השמן הזה הבא משורש דעת עליון הנאמר עליו כי עמך מקור חיים כי עמך דייקא כביכול ומתריין מזלות האלו יונקין אבא ואמא המלבישין לאריך עד הטבור וזו"ג העומדין שם ומלבישין ג"כ לאריך מן הטבור ולמטה מקבלין את השמן הזה מן הדיקנא קדישא לזה הכה"ג לתתא שהוא ז"א ממשיך את השמן משחת קודש הזה למטה ומדליק את הנרות של המנורה שהיא מלכות בז' נרות שלה שהם שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך מלכו של עולם. והוא כמבואר עוד בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) שמן לסטר ימינא. הוא חסד דעתיק אשר עתיק הוא כולו ימינא לית שמאלא בהאי עתיקא. ומסטרא דימינא נפקי ברכאן

נמשחת ע"י אהרן וע"י בניו הכהנים ולכן נקרא משחת אהרן ומשחת בניו. וביאור הענין כי הנה אהרן הוא כנגד החסד והוא הראשון הנוטל השמן ההוא כי הלא חסד תליא בחכמה והכהן הוא בחסד והוא מאן דנטיל השמן מחכמה ואחרי שנמשח אז הוא ממשיך השמן לזאת היא המלכות ונמשחת על ידו וזהו סוד משחת אהרן. והמקד"מ מפרש זאת ודאי משיחותא דאהרן. פירוש מלכות הנקראת זאת משח אותה אהרן מהארות אבא לפי שאהרן הוא יסוד אבא.

ואדונינו רבינו זקני הקדוש והנורא אור עולם בזוהר חי מפרש זאת משחת אהרן כי אהרן אתמשה מן יו"ד ה"י וי"ו ה"י קודש משחת קודש אור קדמאה ואייתי ממשח רבות עלאה מעילא מיסוד אבא כמבואר פי"ד [כוונתו הקדושה בפע"ח שער העמידה פרק י"ד כוונת קונה הכל]. כי אור שקודם לעולם הוא יסוד אבא והיה מאיר מסוף עולם ועד סופו כי הוא יוצא מפי יסוד אמא אור עד מאוד וזה האור שיוצא מיסוד אמא מאיר הרבה והיה משחת בניו נדב ואביהוא ונגזו הקב"ה לצדיק אור זרוע לצדיק כי כל מה שהצדיק מושך הכל אור קדמאה ושם מתלבש ונגזו והוא מאיר מסוף עולם ועד סופו בכל התפשטות ששה קצוות דז"א יומם ונגזו ביסוד ז"א ויוצא ממנו הכל ליעקב ונשאר טוב גזו ביסוד פנימי ונכנס ונגזו בזווג רחל ביסודה ונותן אז לרחל יסוד אבא משחת אהרן ויסוד אמא משחת בניו ויסוד ז"א בעת זווג ישראל ורחל במוסף שבת ועיקר על ידא דאהרן יסוד אבא אתמשה האי זאת יסוד דרחל משיחתא קדישא לאתברכא כי כל מיני ברכות מתלבשין ויורדין על ידי אור

לעלמא שהוא הז"א הנקרא עלמא. ומתמן אתמשה מלכותא קדישא שהוא דוד המלך בחינת רחל שהוא המנורה כי הכה"ג המדליק את הנרות הוא בחינת ז"א והוא ממשיך את השמן להמנורה בחינת מלכות. ובגין דשמן הוה אתתקן לתתא בקדמיתא. הוא השמן המאור הנקח לצורך המנורה שהוא בחינת מלכות. שמן אודמן לעילא אריקן דברכאן. הוא כי בכל עובדא לתתא בביהמ"ק אתער עובדא לעילא כמבואר בזוה"ק פ' פקודי (דף רל"ב ע"ב) וכד כהנא אתער לתתא כהנא אתער לעילא ובעובדין דלתתא אתער אתערותא לעילא. לכן כאן ע"י שמן של המנורה לתתא אודמן שמן לעילא הנמשך מעתיק ומאורא וממוחא סתימאה ומדיקנא קדישא ומוריק את שפע הברכה למלכות שהיא המנורה להאיר באור הגדול לכלל ישראל בברכות וישועות אמן כן יאמר ד'.



פרק כ

הנה איתא בזוה"ק פ' צו (דף ל"ד ע"א) זאת משחת אהרן ומשחת בניו. ר' יוסי אמר זאת ודאי משיחותא דאהרן דהא אהרן אתמשה ואייתי ממשח רבות עלאה מעילא ונגיד ליה לתתא ועל ידא דאהרן אתמשה וכו' משיחתא קדישא לאתברכא ועל דא זאת משחת אהרן ומשחת בניו ודאי.

ומפרש רבינו מהרחו"ו ז"ל המובא באור החמה כי המלכות נקראת זאת הנה היא

קדמא ומשחת בניו ודאי אהי"ה מיסוד אמא.

ואני נכדו הבזוי והנבזה, שפל אנשים חרפת אדם ובזוי עם, נקיטנא בשפולי גלימא דרבותינו הקדושים לפרש בזה מאמר הקדוש הזה לפי דרכנו לעיל (מן פרק י"ג עד כה). והוא כי השמן יש לו כמה בחינות. א' לצורך תיקון המלכות העומדת באחורי הז"א וצריכה לקבל את החסדים דנ"ה דז"א דרך היסוד שלו דכתיש כתישין בשמן כתיש ונמשך ממנו השמן הזה של החסדים באור חוזר למעלה עד החזה ובשם יוצא האור מאחוריו למלכות נוקבא דז"א לתקנה כדי שע"י אלו החסדים תוכל לעמוד עם הז"א פב"פ. והשמן הזה אז בבחינת יסוד צדיק משחא דאנהרותא דא צדיק. (פ"ג)

ב' הוא כי השמן הוא מוחין דאבא שהם נה"י דאבא הניתנין לה דרך הבינה. אשר אהרן הוא יסוד אבא ואלעזר ואיתמר בניו הם נ"ה דאבא כמבואר בלק"ת (פ' ויקרא). (פ"ד)

ג' שמן של הדיקנא קדישא הנמשך מן ב' מזלות יקירין קדישין שהם נוצר חסד יסוד דכתר דא"א ונקח חסד דכתר דא"א ומהם יונקין אבא ואמא המלבישין לא"א מן הגרון עד טבורא דלבא והם נותנין השמן הזה לבניהן זו"ג. (פמ"ו)

ד' שמן של ח' תקונים דיקנא דכהנא רבא דבתמניא תקונים אתתקן דיקנא גו דיקנא. (פמ"ו)

ה' שמן של ג' ההי"ן של תקוני דיקנא קדישא לפי דרך רבינו בלק"ת (פ' תולדות). או שמן של ששה ההי"ן לפי דרך רבינו בזהר הרקיע (פ' ויצא) ובפע"ח (שער החזרת העמידה פ"ז). (פמ"ז)

ו' שמן הנמשך מן אוירא רישא תנינא מן

תלת רישין דרך קרומא דאוירא שהוא אות ו' החי דעת עליון בסוד כי עמך מקור חיים באורך נראה אור המתגלה בדיקנא דאריך אנפין. (פ"ט)

ז' שמן הנמשך מחסד דעתיק הנגזר בכתר שהוא גולגלתא דאריך אנפין ומשם להמקיף הגדול שהוא חכמה דחכמה של ראש ז"א. (פ"י)

ח' שמן של ש"ע נהורין בסוד דשנת בשמן ראשי שאמר דוד המלך ע"ה כמבואר בלק"ת (תהלים). אשר הש"ע נהורין נמשכין מן יסוד דעתיק הנגזר במצח דאריך אנפין סוד אות ו' של שלום הנכנס לתוך שלום שהם ש"ע נהורין ונעשה שלום ומאירין במצח ומן המצח של רצון טורנא יאה בסימא נמשך האור להפנים של א"א, וזו"ג מסתכלין למעלה למצח ואז זווגא שלים בזו"ג ע"י הש"ע נהורין והז"א אז בבחינת ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה ורחל בבחינת יפת תאר ויפת מראה. (פכ"ג)

נמצא כי הלא אהרן הכהן יש לו ד' בחינות. כהן גדול בחינת חכמה אבא עלאה ויסוד אבא. סגן כהן בחינת בינה שהוא ס"ג נ' שערי בינה. כהן סתם בחינת ז"א שהוא עין החיים אילנא והלכו ת"ק שנה במספר סת"ם כי אמא נותנת ה' חסדים לז"א וכל אחד כלול ממאה הרי ת"ק. איש כהן בחינת מלכות בשעה שנותן אהרן שהוא ז"א בעת הזווג למלכות אז נקרא איש כהן כי המלכות יש לה ג' בחינות בתחילה עומדת נקודה אחת תחת היסוד דז"א שהוא א', אח"כ זאת הנקודה כלולה מן י' נקודות והיא י', אח"כ היא עולה נגד נה"י דז"א והיא ש' אז נקרא למלכות איש, ואח"כ כשמקבלת בזווג את החסדים אז נקראת

כתיב זאת משחת אהרן ומשחת בניו מאי קא מיירי אלא זאת דא מזבח דאתמשח על ידא דאהרן דכתיב ומשחת את מזבח העולה ואת כל בליו ומשחת זו משחת בניו דהא מכולהו אתמשח ואתרבי ואתברכא ואתדכא.

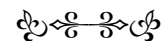
ומפרש המקדש מלך כי בניו של אהרן הם למעלה מן היסוד ונמצא שאהרן יסוד אבא מושך בשמן את מדת זאת וזאת הנזכרת נמשחת בשמן בניו שהם נצח הוד דאבא כי נ"ה דאבא הם אלעזר ואיתמר משפיעים ביסוד הנזכר. ומשחת את מזבח העולה. פירוש מלכות היא מזבח החיצון והיא נמשחת מני"ה דאבא שעל גבי יסוד אבא וזה שכתוב ומשחת זו משחת בניו דהיינו שנמשחת מבניו שהם נ"ה דאבא וממילא גם מיסוד דאבא נמשחת. ורבינו זקני הקדוש בווהר חי הסכים לדברי המק"מ.

ורבינו זקני הקדוש בעטרת צבי מפרש כי אהרן הוא כהן גדול חכמה והוא בחינת השמן שבו נמשח המזבח ומשחת בניו הם ענפי החכמה. דהא מכולהו אתמשח מן ה' אחרונה מלכות, ואתרבי מן ו' שבשם דאיהו רב ואיהו זעיר ואתברכא מחכמה ובינה שבהם הברכה איהו ברוך ואיהו ברכה, ואתרבי מסוד הכתר דביה מטהרה האמתית בסוד לפני ה' תטהרו [כוונתו הקדושה כי תטהרו במספר כתר] [כת"ר]

שמונה מדרגות השמן נמשכין למלכות ע"י הכהן ולי נכדו השפל והנבזה נראה לפרש בזה לפי דרכנו לעיל (בפרק הקודם) כי השמן יש לו שמנה מדרגות ומכולם נמשח המלכות נוקבא דו"א ע"י אהרן שיש לו ד' בחינות כהן גדול, סגן הכהן, כהן סתם, איש כהן.

איש כהן כמבואר כל זה בווהר הרקיע (פ' משפטים דף ס' ע"ב) [א"י"ש כה"ן במספר דו"ד ב"ן יש"י בחינת מלכות]

א"כ לכן אומר התנא האלקי ר' יוסי זאת ודאי משיחותא דאהרן שהוא איש כהן בחינת מלכות שהוא זאת ונמשח בשמן המשחה להמשיך כל השמנה מדרגות של השמן למלכות שהוא הבחינה שלה בעת שנקרא איש כהן דהא אהרן אתמשח בשמן הקודש הזה ואייתי ממשח רבות עלאה מעילא מן כל השמנה מדרגות האלו ונגיד ליה לתתא כי ממשיך השמן בכל השמנה מדרגות שלו למלכות שהוא איש כהן וזאת. ועל ידא דאהרן שיש לו כל הד' מדרגות כהן גדול סגן הכהן כהן סתם איש כהן. אתמשח המלכות משיחתא קדישא לאתברכא בכל השמנה מדרגות ועל דא זאת משחת אהרן שיש לו כל המדרגות האלו ומשחת בניו שהם בחינת נ"ה דאבא, ואהרן יסוד אבא, אשר במדרגה ב' של השמן להמשיך המוחין דאבא למלכות איש כהן וזאת נמשך ע"י אהרן יסוד אבא ואלעזר ואיתמר בניו נ"ה דאבא. אבל אהרן בעצמו יש כל המדרגות הנ"ל ממשיך למלכות את השמן בכל השמנה מדרגות כדי למשוך אותה בשמן של כל מיני חסדים ורחמים להמשיך על כלל ישראל שמן הטוב ושמן המאור בחסדים ורחמים אמן כן יאמר ד':



פרק כא

הנה איתא בווה"ק פ' ויקרא (דף כ"ד ע"א)

אשר מזבח החיצון שהוא מזבח העולה היא המלכות כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות נ"ד) מזבח הפנימי אמא עלאה, מזבח החיצון אמא תתאה, רחל. לכן אמר זאת משחת אהרן ומשחת בניו מאי קא מיירי מפני מה כתיב בלשון זאת שהוא לשון נוקבא ולא כתיב זה שהוא לשון זכר הלא אהרן ובניו נמשחו בשמן הזה שהם זכרים. לזה מתרץ בעצמו אלא זאת דא מזבח דאתמשח על ידא דאהרן דכתיב ומשחת את מזבח העולה ואת כל כליו. הוא כי תיבת זאת קאי על המלכות אשר השמן נמשך לה בכל המדרגות שלו כדי להמשיך להמלכות כל אלו החסדים והמוחין ע"י השמן הזה שנמשח בו אהרן שיש לו ד' בחינות כה"ג, סגן כהן, כהן סתם, איש כהן. אשר המזבח היא המלכות בחינת איש כהן אשר לזה נאמר במזבח ג"כ ומשחת את מזבח העולה ואת כל כליו כי כל השמן שנמשח בו אהרן הכהן היה לצורך המלכות, והוא כי מדרגה הא' של השמן שהוא לצורך תיקון המלכות ע"י החסדים דנ"ה דז"א הנמשכין לה ע"י יסוד ז"א, שהוא כתית למאור בחינת כתיש כתישין, זה נמשך לה ע"י הבחינה הג' של אהרן שהוא כהן סתם בחינת ז"א, אשר ביסוד שלו נכתש השמן, ומשם עולה למעלה עד החזה מקום עמידת המלכות שהיא המזבח, לתת לה השמן הזה שהם החסדים דנ"ה שלו.

מדרגה הב' של השמן שהוא מוחין דאבא בחינת נה"י שלו הניתנין לה דרך הבינה. אשר אהרן הוא יסוד אבא ואלעזר ואיתמר בניו הם נ"ה דאבא, זה נמשך לה מאהרן ובניו שהם נה"י דאבא

דרך הבינה שהוא הבחינה הב' של אהרן שהוא סגן הכהן בחינת בינה שהוא ס"ג ונ' שערי בינה. כי המוחין דאבא אינה יכולה רחל שהיא נוקבא דז"א לקבל מקרוב מאבא שהוא אהרן רק מרחוק דרך הבינה כמבואר בהקדמת הע"ח (בדפ"י אחר שער נ' כללים שעשה הרח"ו בקטנות וי"ג בוקנותו כלל י', ובשער הארת המוחין פ"א) ובפע"ח (שער העמידה פ"ג).

מדרגה הג' שמן של הדיקנא קדישא הנמשך מן ב' מזלות יקירין קדישין נוצר ונקח שהם יסוד דכתר וחסד דכתר, ומהם יונקין או"א המלבישין לאריך אנפין מן הגרון עד טבורא דלבא, ונמשך השמן הזה לבניהן זו"נ המלבישין לא"א מן הטבור ולמטה. זה השמן נמשך למלכות מאהרן לבד בשני הבחינות שלו שהם כהן גדול בחינת אבא, סגן כהן בחינת אמא. כי או"א אינם צריכים לשערות שהם חלקים בלי שערות רק כל חשקם וחפצם לתת השמן הזה שיורד על פי מדותיו מדת י"ו לבניהם זו"נ. כמבואר בע"ח (שער או"א פ"ד).

מדרגה הד' שמן של ח' תקונים דיקנא דכהנא רבא דבתמניא תקונים אתתקן דיקנא גו דיקנא המתחילין אלו התקונים מן תיקון ורב חסד דאתלבש דיקנא גו דיקנא חסד מלגאו וחסד מלבר זה השמן נמשך לה ג"כ מאהרן לבד שהוא בחינת כהן גדול אבא עלאה אשר יסוד שלו הוא מדת ורב חסד התחלת הדיקנא קדישא של ח' תקונים דיקנא דכהנא רבא בשמנה בגדים של אהרן ומחמת כי אבא מאיר במלכות מרחוק מדרגה אחת לזה נמשך לה השמן הזה של דיקנא דכהנא רבא דרך הבחינה הב' של אהרן הכהן שהוא סגן כהן. אשר לזה אומר רבינו

להמשיך לו חיים ממקור החיים שהוא אורא מדרגה הששית של השמן.

מדרגה השביעית של השמן הנמשך מחסד דעתיק הנגזז בכתר דאריך ומשם להמקיף הגדול חכמה דחכמה של המקיף הגדול בראש ז"א זה השמן נמשך לה ע"י הבחינה הג' של אהרן לבד שהוא כהן סתם בחינת ז"א אשר מן המקיף הגדול הזה נמשך השמן דרך הדעת של הז"א המלוכש ביסוד של הבינה ומשם נמשכת לנקודת ציון שבמלכות כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"א).

מדרגה השמינית של השמן שהם הש"ע נהורין בסוד שאמר דוד דשנת בשמן ראשי הנמשכין מיסוד דעתיק הנגזז במצח דאריך בסוד ויקרא לו ה' שלום ומשם להפנים העליונים אשר פן הא' הוא מאיר באבא ופן הב' מאיר באמא ושל אבא שהוא הכתר שער הג' נגזז וממיר וגניז יתיר רק הפן הב' שהם מ"ט שערים של הבינה מתגלגל בש"ע נהורין האלו. זה השמן נמשך לה ע"י הבחינה הב' של אהרן לבד שהוא סגן הכהן ס"ג ונ' שכן אמא מתגלגל בש"ע נהורין שלה ע"י ז' שמות ס"ג במספר אמת ואות ו' שהם הפנים העליונים מצטרף לאמת ונעשה תיקון ואמת ומאירין הש"ע נהורין למלכות ע"י המשכת השמן מאהרן הכהן שהוא בחינת סגן שהיא הבינה.

א"כ לזה אומר הוזה"ק אלא זאת דא מזבח שהיא המלכות דאתמשח על ידא דאהרן. הח' מדרגות של השמן מכולם נמשחת המלכות שהיא המזבח בשמן משחת קודש הזה ע"י אהרן מחמת שהוא בחינת כל הד', כה"ג, סגן כהן, כהן סתם, איש כהן. אבל בניו של אהרן אין להם רק הבחינה של נ"ה דאבא אשר במדרגה

בלק"ת (פ' תולדות) ובשער הלקומים כי סתם זקן כהן גדול הוא בינה. והוא כדי להמשיך דרך הבינה השמן הזה שהוא זקן כה"ג הנאמר בשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שכן זקן אהרן הוא דיקנא דכהנא רבא דבתמניא תקונים אתתקן. א"כ השמן הזה נמשך לה מן ב' בחינות של אהרן כה"ג, סגן כהן, כי ממדת ורב חסד אבא שהוא כה"ג מתחיל הדיקנא שהיא בחינת השמנה בגדים של אהרן ונמשך לה דרך סגן הכהן הבחינה השניה של אהרן שהיא הבינה כי אבא מאיר במלכות רק מרחוק.

מדרגה החמישית של השמן שהם ג' ההי"ן של ג' שמות הוי"ה של הדיקנא דאריך לפי דרך רבינו בלק"ת (פ' תולדות) או ששה ההי"ן מן ג' הוי"ת האלו לפי דרך רבינו בזהר הרקיע (פ' ויצא) ובפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ז). זה השמן נמשך לה ע"י הבחינה הג' של אהרן לבד שהוא, כהן סתם בחינת ז"א בסוד שראשי נמלא טל הנאמר על ז"א, קוצותי רסיסי לילה הנאמר על המלכות נוקבא שלו כמבואר בלק"ת (פ' תולדות) ובשער הלקומים הנ"ל.

מדרגה הששית של השמן הנמשך מאורא רישא תנינא מתלת רישין המתגלה בדיקנא דאריך אנפין בסוד כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. זה השמן נמשך לה ע"י הבחינה הא' של אהרן לבד שהוא אבא עלאה בחינת דעת עליון, המאיר הדעת עליון הזה בקרומא דאורא אות ו' שהוא אות חיים בסוד כי עמך מקור חיים באורך נראה אור אשר נראה הוא אותיות אהרן הכהן הגדול בחינה הא' שלו והאור הזה שהוא השמן מאיר למלכות שהוא דוד המלך ע"ה

ומדרגה הרביעית ומדרגה הששית ומדרגה השמינית ע"י אלו הבחינות של אהרן שהוא כה"ג אבא עלאה וסגן הכהן ונשלם בזה שם הוי"ה ב"ה וב"ש ע"י השמן הנמשך למלכות האורות הגדולים האלו להאיר פניה בשמן משחת קודש אמן כן יאמר ד':

פרק כב

ההדלקה ב"פ בבוקר ובערב בסוד תרין עטרין

הוי"ג – סוד התקשרות שמן וקטורת

הנה איתא בזוה"ק פ' אמור (דף פ"ח ע"ב) ברעיא מהימנא. פקודא דא לסדרא כהנא בכל יומא בוצינין בבי מקדשא. המצוה הזאת שיאמר כאן הוא שיסדר הכהן בכל יום הנרות בבית המקדש. והא אוקימנא ברזא דמנורה ואיהו רזא כנוונא דלעילא. כבר הוקמנו הענין הזה של הנרות שהוא בסוד המנורה הנדלקת למטה בבית המקדש שהוא כמו למעלה כי בהדלקת הנרות למטה בבית המקדש המכוון כנגד ביהמ"ק שלמעלה נתעורר למעלה הדלקת הבוצינין שלמעלה שהם כביכול ז"א ונוקבא ואו"א ולמעלה למעלה עד רום המעלות. אשר כל זה נעשה ע"י השמן הנתון בהנרות שיש לו השמנה מדרגות המבוארים בפרק הקודם אשר בכל אלו המדרגות של השמן בא יבוא הכהן להדליק את המנורה להמשיך את כל זה להמנורה שהיא המלכות. בגין דנחירו עלאה במשח רבו נחית על רישא דכהנא בקדמיתא לבתר איהו אדליק ואנהיר כל בוצינין. לזה נעשה כל זה ע"י הכהן מחמת שהאור עליון בשמן משחת קודש

הב' בהמשכת המוחין דאבא למלכות גם מהם נמשך לה השמן אבל לא מהם לבד ביושר למלכות רק דרך יסוד של אביהם שהוא יסוד דאבא לזה אומר בזוה"ק ומשחת בניו דהא מכולהו אתמשח ואתרבי ואתברכא ואתדכי. שגם מבניו נמשך לה השמן כדי שלא תחסר המלכות ח"ו גם השמן הזה לזה ע"י אהרן ובניו מכולם נמשחת המלכות אבל החילוק הוא כי מהם לא נמשך לה השמן ביושר רק דרך אביהם. אבל מאביהם אהרן הכהן הגדול מאחיו נמשך לה ממנו השמן מכל בחינותיו בכל השמנה מדרגות לזה אומר אתמשח ואתרבי ואתברכא ואתדכי אשר בארנו לעיל בשם רבינו בעמרת צבי כי אתמשח מן ה' אחרונה מלכות ואתרבי מן ו' שבשם דאיהו רב ואיהו זעיר. ואתברכא מחכמה ובינה שבהם הברכה איהו ברוך ואיהי ברכה. ואתדכי מסוד הכתר דביה הטהרה האמיתית בסוד לפני ה' תטהרו. ומדרכו דרך הקודש נקח לדרכנו כאן. דהא מכולהו אתמשח הוא בחינת אהרן שהוא איש כהן המלכות נוקבא דז"א הנמשחת בכל השמנה מדרגות של השמן. שהוא ה' אחרונה שבשם הוי"ה ב"ה וב"ש. ואתרבי. הוא בחינת אהרן שהוא כהן סתם זעיר אנפין קדישין אות ו' שבשם הוי"ה ב"ה וב"ש אשר המלכות מקבלת השמן מן מדרגה הראשונה ומדרגה החמישית ומדרגה השביעית ע"י הבחינה של אהרן שהוא כהן סתם. ואתברכא הוא בחינת אהרן שהוא כה"ג אבא עלאה וסגן הכהן אמא עלאה שהם חכמה ובינה אותיות י"ה שבשם הוי"ה ב"ה וב"ש. אשר המלכות מקבלת השמן מן מדרגה השניה ומדרגה השלישית

יורד על הראש של הכהן מקודם כמו שבארנו לעיל היטב (בפרק הקודם) ואחר זה שהכהן מקבל את השמן בכל המדרגות שלו הוא מדליק את נרות המנורה להמשיך את האור הגדול הזה להמלכות שהיא המנורה בשבעה נרותיה כמבואר בזה"ק פ' תרומה (דף קנ"ה ע"א) ובתקונים (תיקון חר ועשרין דף נ"ה ע"ב) ואיהו בת שבע מנרתא כלולא משבעה בוצינין ובע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ה, פ"ו) ובלק"ת בטעמי המצות (פ' תצוה, פ' בהעלותך) ובשער המצות שם. וגם הפתילה הנתונה בתוך השמן להדליק הוא בחינת מלכות כמבואר בהקדמת התקונים (דף ט"ז ע"ב, בד"ו דף י"ד ע"ב) פתילה שכינה ובוזה"ק פ' בחר (דף ק"ט ע"ב) שמן כתית איהו מסמרא דצדיק דאיהו כתיש כתישין מאברים דאינון זתים לאחתא משחא לגבי פתילה. ובפע"ח (שער המצות פ"ד ובשער הק"ש פכ"ו) כי בפתיל נרמז כל קומת המלכות ב' ספירות שלה שכן פתי"ל במספר י' פעם ב"ן. והוא סוד הנאמר בשמואל (א' א' ח') מה שאמר אלקנה לחנה הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים שהם י' שמות הוי"ה במלוי ב"ן וכן מבואר במאורי אור (מערכת הפ' אות ל') פתילה נקרא המלכות כי נעשית פתילה לאחוז בה אור הדכורא. דכתיב כשמן הטוב על הראש וכתיב כי שמן משחת אלקיו עליו. הוא כמו שבארנו לעיל בפרקים הקודמים מהזה"ק ומוזהר חדש ומהתקונים ומרבינו בכמה מקומות אשר מקודם הכהן מקבל השמן בכל מדרגותיו ואח"כ נותן למלכות שהיא המנורה והפתילה. ועל דא אתייהיב רשו לכהנא בלחודוי לסדרא בוצינין. לזה ניתן רשות להכהן בלבד ולא לאחר. שהוא יסדר הנרות של

המנורה מחמת שעל ידו נמשך השמן להמלכות. ולאדלקא להו בכל יומא תריין זמנין. שידליק את הנרות בכל יום ב' פעמים בבוקר ובערב. וכן מבואר בזה"ק פ' חוקת (דף קפ"ג ע"א) אתקין קוב"ה לאהרן ערסא ומנרתא דדהבא דנהרא ומדידיה נטיל מההוא מנרתא דהיה דליק בכל יומא תרי זמנא. אשר בדבר זה יש מחלוקת גדול בין הפוסקים הראשונים הרמב"ם והרשב"א ז"ל והתיו"ט (במס' תמיד) ודעת הרמב"ם אשר ב' פעמים בכל יום בבוקר ובערב היה מדליק את המנורה ורבינו זקני הקדוש והנורא באוצר החיים (פ' תצוה) מאריך בראיות ברורות כדברי הרמב"ם ז"ל אשר הזה"ק מסכים בשני מקומות הנ"ל לדעת הרמב"ם ז"ל בזה. וכן מבואר במקד"מ (שם בפ' חוקת) שלשון זה של הזהר מסייע להרמב"ם ז"ל שסובר שהיה מדליק המנורה שחרית וערבית הפך רש"י והרשב"א וסייעתם. וכן בזה"ק פ' ויחי (דף ר"ל) מבואר ועל דא כהנא כד אדליק בוצינין הוה מקריב קטורת כד"א בהיטיבו את הנרות יקטירנה ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה. ומפרש שם המקד"מ פירוש כי שמן הוא באבא וקטרת באמא ואו"א כהנא שריין ולא מתפרשין לעלמין לכך הכהן היה מחבר הדלקת הנרות עם הקרבת הקטורת ומכאן סיוע להרמב"ם ז"ל דס"ל שהיה הכהן מדליק הנרות בערב ובבוקר דסבר בהיטיבו דקרא היינו הדלקה ממש לא הטבה כסברת שאר פוסקים כי אמר כאן כד אדליק ומביא ראיה משני הפוסקים בהיטיבו ובהעלות ש"מ שגם בהיטיבו היינו הדלקה. וכן מבואר בזהר חי מרבינו זקני שם (בפ' ויחי ובפ' חוקת שם).

וכן מבואר בעטרת צבי מרבינו זקני (בפ' בהעלותך על דף ק"ג ע"א) ובוזה מה נעמו וצדקו דברי הרמב"ם ז"ל (פ"ג מהלכות תמידין ומספין הלכה י"א) שכתב שהדלקתן הוא הטבתן כי באמת היה הדלקה והטבה גם בשחרית והטבה והדלקה בין הערבים. אמנם בשחרית בבוקר היה עיקר להמשיך לה אור החסדים ע"י הכהן לדשן את המנורה להשליך כל סיג ופסולת מצד החסד כגודע למשכילים באור העבודה ובין הערבים היה עיקר הכוונה להגדילה בעלותה דרך קו היושר. לקבל נהירו דיהודא תרין זמנין. קרבנא בכל יומא תרין זמנין וכולא אצטריך. מפרש בזה רבינו זקני הקדוש והנורא שר התורה בזהר חי, כי שמ"ן זי"ת ז"ך כתי"ת למאור להעל"ת מספר נהירו דיהודא שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ברו"ך ש"ם כבוד מלכות"ו לעול"ם וע"ד שהם במספר שני אלפים תע"ו. וכן אומר באוצר החיים (פ' תצוה מצוה צ"ה) ובהיכל הברכה (שם ובפ' אמור) והוא דורש זה הענין על הששה מועדים לדרכו דרך הקודש.

ואני נכדו הבזוי והנבזה בריה נמאסת שפילה וגרועה אשלב בזה דברי הרב ותלמידו הקדושים והם העטרת צבי והזהר חי אוצר החיים היכל הברכה ביחד אשר הן לאחדים יתאחדו לפי הענין של עסקינו כאן לפרש בזה דברי הרעיא מהימנא הקדוש שאומר אשר מדליקין השמן בהמנורה הטחורה בביהמ"ק ב' פעמים בכל יום בשחרית ובין הערבים והוא כנגד נהירו דיהודא תרין זמנין שהם ב' פסוקי היחוד של שמע וברוך שם. והוא כי רבינו אומר בזהר הרקיע (פ' לך על דף צ' ע"ב) כי היסוד

נקרא ק"ץ ח"י והוא כלול מתרין עטרין ה' חסדים ה' גבורות וכל אחד כלול מכולם הרי ה' חסדים הם כ"ה ה' גבורות הם כ"ה. והם כ"ה אותיות שמע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד שהם ה' חסדים. ברו"ך ש"ם כבוד מלכות"ו לעול"ם וע"ד הם ה' גבורות. נמצא כפי שאומר רבינו הקדוש בעטרת צבי אשר הכהן היה מדליק את השמן בהמנורה ב' פעמים בכל יום כדעת הרמב"ם ז"ל בשחרית ובין הערבים, אשר בשחרית היה עיקר כוונתו של הכהן להמשיך לה את אור החסדים לדשן המנורה להשליך כל סיג ופסולת מצד החסד, ובין הערבים היה עיקר הכוונה להגדילה בעלותה דרך קו היושר ע"י הגבורות כמדתה מדת לילה בחינת גבורות. וכוונת רבינו הקדוש העטרת צבי בזה במה שאומר בשחרית היה הכהן ממשיך את החסדים הוא כמו שאומר רבינו האריז"ל בשער המצות ובלק"ת בטעמ"צ (פ' תצוה) כי השמן זית זך הוא ענין להמשיך לנוקבא דז"א את החסדים ומחמת כי בבוקר הוא זמן המשכת החסדים כמו שכתוב שבענו בבוקר חסדך, להגיד בבוקר חסדך, לזה אומר רבינו זקני הקדוש בעטרת צבי אשר בבוקר ענין הדלקת המנורה והטבה הוא המשכת החסדים להמנורה ע"י השמן כי המנורה היא נוקבא דז"א בחינת מלכות.

ומחמת כי בין הערבים הוא זמן מנחה המשכת הגבורות כמדתן מדת לילה הוא כמו שאומר רבינו האריז"ל בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א וז' נרותיה הם ז' קצוות שלה מחסד עד מלכות שבה וכמו שהחסדים המתפשטין בו"ק דז"א הם נקראין ה'

אורות מאירין שהם ה' פעם אור דמעשה בראשית כן החמשה גבורות המתפשטין בנוקבא בז' קצוות שלה הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שם שהם ז' קצוות שהם בחינת המאורות אלא של ז"א נקראין מאורי יום ושל נוקבא נקראין מאורי לילה וסדר המשכת אלו הגבורות הם דרך עלייתן בקו יושר וכן מבואר בשער המצות (פ' בהעלותך) ובלק"ת בטעמ"צ (פ' בהעלותך). לזה אומר רבינו הקדוש בעטרת צבי כי בין הערבים זמן המשכת הגבורות היה הדלקת המנורה להגדילה בעלותה דרך קו היושר ע"י הגבורות. א"כ הלא רבינו האריז"ל אומר אשר היסוד נקרא ק"ץ ח"י וכלול מתרין עטרין ה' חסדים ה' גבורות והם כ"ה חסדים יחוד שמע כ"ה גבורות יחוד ברוך שם כנ"ל בזוהר הרקיע א"כ לזה נשלבים דברי רבינו הקדוש באוצר החיים ובהיכל הברכה ובזוהר חי אשר שמ"ן זי"ת ז"ך כתי"ת למאור להעלות במספר יחודא עלאה יחודא תתאה שמ"ע וברו"ך ב' אלפים תע"ו עם דברי רבו רבינו הקדוש בעטרת צבי בהעלותך הנ"ל כפי הקדמת רבינו בזוהר הרקיע כי יחודא עלאה שמע הם ה' חסדים עטרא דחסד יחודא תתאה ברוך שם עטרא דגבורה שהם ה' גבורות. לכן אומר הרע"א מהימנא הקדוש ועל דא אתייהיב רשו לכהנא בלחודוי לסדרא בוצינין ולאדלקא לחון בכל יומא תרין זמנין לקבל נהירו דיחודא תרין זמנין קרבנא בכל יומא תרין זמנין וכלא אצטריך. כי הדלקת המנורה בבוקר להמשיך למלכות נוקבא דז"א שהיא המנורה החסדים הוא נהירו דיחודא של יחודא עלאה שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה

אחד שהם ה' חסדים עטרא דחסד. והדלקת המנורה בין הערבים להעלותה בקו יושר ע"י הגבורות הוא נהירו דיחודא של יחודא תתאה ברו"ך ש"ם כבו"ד מלכות"ו לעול"ם וע"ד שהם ה' גבורות עטרא דגבורות. אשר שניהם הם כלולין ביסוד ק"ץ ח"י והלא בארנו לעיל (נפרק י"ד) בשם הקדמת התקונים משחא איהו צדיק ובשם הזוה"ק פ' בהר שמן כתיב איהו מסטרא דצדיק דאיהו כתיב כתישין. א"כ הלא הוא ק"ץ ח"י יסוד צדיק כלול מתרין עטרין חסדים וגבורות, תרין יחודין קדישין יחודא עלאה יחודא תתאה, לכן היה הדלקת המנורה ע"י השמן תרין זמנין בכל יומא קרבנא בכל יומא תרין זמנין והם בשחרית ובין הערבים וכולא אצטריך כי בשחרית היה צריך הכהן להמשיך ע"י השמן יסוד צדיק החסדים להמנורה מלכות נוקבא דז"א שהוא יחודא עלאה שמע ישראל, ובין הערבים היה צריך הכהן להמשיך ע"י השמן יסוד צדיק הגבורות להמנורה מלכות נוקבא דז"א שהוא יחודא תתאה ברוך שם להעלותה בקו יושר. א"כ דברי רבותינו הקדושים הרע"א מהימנא הקדוש, ורבינו האריז"ל הקדוש, ורבינו זקני העטרת צבי הקדוש, ורבינו זקני האוצר החיים היכל הברכה זוהר חי הקדוש, נשלבים כאחד ויחדו הם תמים אל ראשו כפי שהעלתה מצודתי מצודת עני מדעת ובאפס מזימה אבל באפרקסותא דעניא תשכח מרגניתא טבא דלית לה טימא. ב"ה וב"ש חי וקיים לעד החונן לאדם דעה.

ועל ידא דכהנא נהרין בוצינין בכולא עילא ותתא. ע"י שמדליק את המנורה למטה בביהמ"ק מאירין הנרות למעלה

למעלה עד רום המעלות כי נרות של המנורה בהשמן שנותן בהם להדליק גורם בזה הכהן שנדלקין נרות שלמעלה כי זוג זוג גורם לזוג או"א ואו"א גורמין לזוג אריך ואריך לעתיק שהוא מלכות דאדם קדמון עד אור אין סוף כביכול שכולם הם נרות שלמעלה. למחרו חדו ולאשכחא חדו בכל סטריין באדלקותא דבוצינין. כי ע"י הדלקת המנורה בכל המדרגות שלה, וע"י השמן בכל המדרגות שלו, וע"י הפתילה במדרגה שלה, גורם הכהן להמשיך כל הזווגים למעלה לכן גורם שמחה בכל העולמות בזאת ההדלקה דהא תרין אלין על ידא דכהנא לאשתכחא חידו בכל סטריין. שני הדברים האלו שיאמר להלן הנעשים בביהמ"ק ע"י הכהן גורם שמחה בכל העולמות. ומפרש דבריו ואלין אינון אדלקותא דבוצינין וקטרת. שני הדברים האלו הגורמין שמחה הם שמן בהדלקת המנורה והקרבת קטורת והא אוקימנא שמן וקטרת ישמח לב (משלי כ"ז). הוא כמבואר בפע"ח (שער הקרבנות סוף פ"ה) ובלק"ת (פ' תצוה) בטעמ"צ דע כי ז"א כשיש בו מוחין דאמא נקרא קטורת וכשיש בו מוחין דאבא נקרא שמן והענין כי השמן בחשאי וכן אבא בחשאי ונקרא מחשבה שהוא בחשאי ואז נקרא שמי"ם גימטרי' שמן וזה סוד שמן וקטרת ישמח לב ולכן היו נעשים ביחד העלאת נרות המנורה וענין הקטורת והנה תחילה נכנסין מקיפי קטנות דאבא ואח"כ ו' קצוות דגדלות דאמא ולכן היו מטיבין המנורה קודם ואח"כ מקטירים קטרת שהוא כניסת מוחין דאמא וכל מוחין דאבא דגדלות.

וכן מבואר בזוה"ק פ' ויחי (דף ר"ל ע"א)

אלא הכי אתמר תבון תפלתי קטורת לפניך קטורת לא אתיא אלא על חדוה הה"ד שמן וקטורת ישמח לב ועל דא כהנא כד אדליק בוצינין הוה מקריב קטורת כד"א בהיטיבו את הנרת יקטירנה ובהעלות אהרן את הנרת בין הערבים יקטירנה. בצפרא על חדוה דשעתא גרים. ברמשא למחדי סטר שמאלא והכי אתחזי ולעלם לא אתי אלא על חדוה וכוונתו הקדושה כמו שבארנו לעיל בשם רבינו זקני העטרת צבי (פ' בהעלותך) כי הכהן היה מדליק את המנורה ב' פעמים בכל יום בבוקר ובערב וממילא היה מקטיר קטורת ג"כ ב' פעמים בכל יום כי שמן וקטורת הם קשורים זה בזה מוחין דאבא ומוחין דאמא שמן וקטורת ישמח לב אשר בבוקר היה עיקר כוונתו של הכהן להמשיך למלכות נוקבא דז"א שהיא המנורה את האור של החסדים אשר בבוקר הוא זמן של האור המאיר בחסדים הבקר אור להגיד בבקר חסדך שבענו בבקר חסדך. לזה אומר בזוה"ק בצפרא על חדוה דשעתא גרים. כי אז היה הדלקת המנורה בשמן והקרבת הקטורת להמשיך את החסדים למלכות כי אז שעתא גרים כי אז ממילא הזמן של אורות החסדים המאירין בבקר לכן היה החדוה מחמת המשכת החסדים. ברמשא למחדי סטר שמאלא. הוא כי בערב שהוא רמשא היה עיקר כוונת הכהן להגדילה בעלותה דרך קו היושר ע"י הגבורות כמדתה מדת לילה בחינת גבורות. לכן היה הכוונה של הדלקת המנורה והקרבת הקטורת להמשיך שמחה ע"י הגבורות. והכי אתחזי ולעלם לא אתי אלא על חדוה. כמבואר בזוה"ק

קליפה דקה הסובב את אות ברית הנקראת קול דממה דקה בחשאי לזה קול דממה דקה היא קליפה הדקה הסובב את אות ברית והוא פנימאה מכל הג' ערלות ובעת שנדבקת ביסוד צדיק אז היא בבחינת קול דממה דקה. ולי נכדו ותלמידו השפל ונבזה תולעת הרוחש ברחישין ועירין על עפרא דארעא נראה לפרש שפנימאה דכולא היא הבינה אשר ממנה קול ודיבור נפקי שהם זו"נ וכן מצאתי בערוגת הבושם על שיר השירים (בפסוק וקול התור נשמע בארצנו) שמביא דברי הזוה"ק האלו ומפרש הוא בעצמו כן שהיא הבינה וכן מביא שם בשם הרנ"ש (באוצרות חיים) כן. וכן מפרש רבינו הקדוש הרמ"ק ז"ל (באור החמה פ' וירא) כי פנימאה דכולא היא הבינה כמו שפרשתי אני השפל וב"ה וב"ש חי וקיים לעד שהנחנו בדרך אמת שמצאתי סעד לדברי בדברי הקדושים הרמ"ק והרנ"ש והערוגת הבושם ז"ל.

לזה כאן בפ' אחרי כוונת התנא האלקי ר' שמעון בן יוחאי ז"ל פנימאה דכולא היא הבינה, אשר באריך אנפין הבינה שלו הוא הגרון מקום כתר דאז"א ומקום התחלת הדיקנא קדישא אשר סתם זקן היא הבינה שעולה למזל נוצר שהיא בחינת בינה כמבואר בשערי העץ חיים ופרי עץ חיים הרבה מזה ובלק"ת (פ' תולדות).

והוא כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רל"ב ע"א) ובגין דא צריך לאתערא בשופר דאיהו קנה עלמה דאתי עולם ארוך ארך אפים דמשתכחי מיניה י"ג מכילין דרחמי כחושבן וא"ו א' ארך ו' ו' אפים ומפרש רבינו זקני הקדוש בעטרת צבי נראה ל' שבא לרמוז על בינה דאריך

פ' תרומה (דף קס"ט ע"ב) לאתערו דחדוה שמאלה איהו דכתיב שמאלו תחת לראשי ולבתר וימינו תחבקני ומאמר הזוה"ק כאן בפ' ויחי הוא ראייה מפורשת להדיא לדברי רבינו בעטרת צבי לעיל אשר בבוקר היה כוונת הדלקת המנורה להמשיך אור החסדים אשר אז שעתא גרים שאז זמן המשכת החסדים. ובין הערבים שהוא ברמזא היה הכוונה של הדלקת המנורה להעלותה ע"י הגבורות בקו יושר שאז נדלקין הנרות שלה שהם ז' ספירות שלה ע"י הגבורות ואז נעשה החדוה מצד הגבורות כי אתערו דחדוה משמאלה איהו.

וכן מבואר בזוה"ק פ' אחרי (דף נ"ח ע"ב) פתח ר"ש ודרש לריח שמניך טובים האי קרא אסתכלנא ביה והכי הוא לריח מאי ריח ריח דקטורת דאיהי דקיקא ומעליא ופנימאה מכולא. היא הבינה דאיהי פנימאה מכולא שממנה קול ודיבור יוצאין כמבואר בפע"ח (שער חג המצות פ"ד).

והוא כמבואר בזוה"ק פ' וירא (דף צ"ז ע"ב) וקול התור נשמע בארצנו דא קול דנפיק מגו האי פנימאה דכולא. ומפרש המקד"מ כי פנימאה דכולא הוא אבא ודא י' ורבינו זקני הקדוש בעטרת צבי מפרש פנימאה דכולא הוא אריך אנפין – ורבינו זקני הקדוש בזוהר חי מפרש פנימאה דכולא כמו המקד"מ שהוא אבא עלאה. ומורי רבינו זקני הקדוש בדמשק אליעזר מפרש דא קול דנפיק מגו האי פנימאה דכולא הוא כי בערלה יש ג' קליפות החופפים לאות ברית קודש שהם כנגד ענן ורוח סערה ואש מתלקחת המתלבשים בג' ערלות, מילה, פריעה, אטופי דמא. ותחת ג' קליפות אלו יש

קנה בינה ביה אבא נחית ביה אמא סליק לזה אומר לימינא דחסד כי או"א מלבישין לזרועות אריך אבא זרוע ימין ואמא זרוע שמאל דאריך וחסד וגבורה דאריך בתוכם. תפארת סלם כי באמת קנה ירמוז לבינה דאריך והיא מלבשת תפארת דעתיקא כמו שכתבנו לעיל דף רל"ב עכ"ל העמ"צ.

גם מבואר שם ברע"מ פ' פינחס (דף רל"ה ע"א) בקנה שית עזקאן דעליהו אתמר הבו לד' בני אלים דבהון סליק קלא דאתפליג לשית קלין דשכינתא. ושם (בעמוד ב') קנה שית עזקאן בקנה מתחבראן כחדא ואינון אקרין בני אלים מפקי רוחא לנשבא על עלמא ואתיין מסטרא דגבורה וכד אינון מתחברין כחדא אינון כגוונא דשופר. ומפרש בזה רבינו זקני הקדוש והנורא אש להבת שורף הקודש אור עולם אור צח שר התורה אור חיות נפשינו יחידות נשמתינו כתר ראשינו מלאך ד' צבאות מרן צבי הקדוש מזידימשוב ו"ל בספרו עטרת צבי ואמנם להבין קנה שית עזקאן בקנה מתחבראן כחדא ואינון אקרין בני אלים – כי הקנה עם שהוא בינה דא"א גרון דא"א אשר משם יוצאין הי"ג תקונים כנזכר לעיל (דף רל"ב) והנה תיקון הראשון הוא שם א"ל והוא שורש לכל התקונים דא"א ונודע כי הם ששה א"ל א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י המבואר בתורת אדונינו האריז"ל בהאירו לעינינו בפירוש האדרא רבא (דף קל"ב). והנה נודע מכוונת העמידה (פ"ב) אשר ג' א"ל בימין ג' א"ל משמאל ואמנם אינו יוצא ממש מן יסוד אמא אלא מתפשט לבד לכן אנו חושבין ה' פעמים א"ל ב' א"ל הוי"ה מימין ומשמאל, ב' א"ל אדנ"י

והיא נעשית שני כתרים לאו"א והנה ארך אפים היא מדה החמישית כי ה' מדות הראשונות הם נגד אור קדמון אור צח אור מצוחצח וחכמה ובינה כדאיתא בשער הסליחות להאריז"ל ומשם ואילך מתלבשין בח' תקונים נמצא ארך אפים מכוון לחו"ב שורשי או"א. דבינה דאריך נעשה להם כתר, ודיקנא יוצאת משם והנה בינה דאריך מלבשת לתפארת דעתיק וכל תפארת בחינת ו' לכן אמר בזה על ו' דאיהו עלמא דאתי ולא מצינו זה בכל הזוהר שיהיה ו' עלמא דאתי. אבל קאי על בינה דאריך המלבשת תפארת דעתיק בדרך כלל וכל תפארת הוא ו' וממנה יוצאין הי"ג תקונים עכ"ל העטרת צבי. אשר תפארת דעתיק המתלבש בגרון דאריך אנפין שהיא בינה דא"א מתחלק בשוה זה בצד זה לאו"א כחדא אעפ"י שמהראוי היה שיהיה האחד מתגלה בב' והב' בחג'. והמעם כי הנה מציאת אלו הב' רישין מתגלין אח"כ באו"א ואו"א כחדא נפקי וכחדא שריין לכן גם אלו הב' רישין יהיו כחדא והראשון מתלבש בהו בשוה ג"כ כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ז) ובמבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ו) גם מבואר שם ברע"מ פ' פינחס (דף רל"ה ע"ב) קנ"ה איהו קנה חכמה קנה בינה דאינון לימינא דחסד ולשמאלה דגבורה. ומפרש בזה רבינו זקני הקדוש בעטרת צבי לפי המתבאר לעיל (דף רל"ב) קנה עלמא דאתי עולם ארוך היינו בינה דא"א אשר ממנה נעשה ב' כתרים לאו"א וזה שאמר דאינון לימינא דחסד ולשמאלה דגבורה והנה מי לא ידע לימינא הוא בחסד. אבל מחדש בזה אחר שהקנה הוא לאו"א וכמו שאמר לקמן ברע"מ ובגין דא קנה חכמה

מימין ומשמאל א"ל שד"י אחד כלול ימין
ושמאל והוא כוונת האל הגדול על שם ה'
פעם א"ל והנה כתב האריז"ל בלק"ת (פ'
וישב) אשר קנה וישט וורידין הם חב"ד
דקטנות ונמצא הקנה הוא חכמה לכן ג"ל
שלחיות שם א"ל הוא נהירו דחכמתא
לכן נקרא קנה על שם א"ל ה' פעם א"ל
בסוד ה'א"ל הגדול כי מושך ה' פעם א"ל
שבימין ושמאל הפנים ולכן אמר לימינא
דחסד היינו מה שהוא מושך מן החסד
שבפנים מן א"ל תיקון הראשון שבדיקנא
וכן ולשמאלא דגבורה ולכן אומר
מתחבראן כחדא בשית עזקאין כי נודע
כי עזקא הוא בחיצונית והוא בחינת
אלקים כי אלו חמשה שמות א"ל נמשכין
מן אלקים כנודע מן כוונת י"ג מדות ומן
שער אריך לכן כולל שית עזקאין קנה
חכמה קנה בינה והם קנה בגימ' ה' פעם
א"ל ונובעים מן א"ל הראשון של הי"ג
מדות ג' א"ל בפאה הימנית ג' אל בפאה
השמאלית והם שית עזקאין ו' פעם א"ל
אמנם הם נכללין בה' פעם א"ל גימ' קנה
ולזה נקראים בני אלים על שהם מקבלים
מן ו' פעם א"ל שבב' צדדי הפנים דאריך
ונכללים בה' פעם א"ל בגימ' קנה וזה
שאמר אלים בני בשן כי בש"ן ירמוז לנ'
שערי בינה בר"ת ובגימ' ארך אפים עכ"ל
רבינו בעמ"צ: לזה אומר ודורש רבינו
זקני הקדוש בדעת קדושים (מאמר עבודת
היום פ"ז) כי מחמת שהקטורת היא בחינת
אמא שהיא גרון דא"א מקור הקולות
הפנימית בסוד קול דממה דקה לזה
נאמר אצל קטורת ומלא חפניו קטורת
סמים דקה לכן דק"ה הוא דיבור קול
ה'בל אשר שם הבלים הפנימים.

ואני נרדם הנמאס והנבוזה הנבער מדעת
אוסף על דבריהם הקדושים של רבינו

בעמרת צבי ורבינו בדעת קדושים לפרש
בזה ענין שית עזקאין של הקנה שהוא
בגרון דא"א והיא הבינה דא"א אשר שם
נתקשר ענין הקטורת בחינת בינה אמא
עלאה דאריך אנפין. והוא כי רבינו אומר
בע"ח (שער אריך פ"ג) אשר י"ב חוורתי
דעתיקא קדישא מתפשטין באריך ד'
חוורתי באחורי רישא ח' חוורתי בפנים
שלו והם ב' חוור"ת שבהם ח' אותיות
ובכל חוור"ה יש בפשוט, ובמלוי, ובמלוי
דמלוי, מ"ב אותיות והם ז' שמות מ"ב של
אבנית"ן וכו' אשר עם השמות עצמן הם
מ"ט ושער הכתר הנ' הכולל, הרי ג' שערי
בינה אשר שער הכתר כולל כל המ"ב
שערים וט' ספירות שתחתיו אין כוללים
כל המ"ב שערים רק כל ספירה מהם
כוללת רק מ"א שערים לבד והם ט'
פעמים מ"א במספר שס"ט ועם שער
הכולל הם ש"ע, ואלו הם הש"ע נהורין
המאירין בפנים, אשר יש כן בפן הא'
ובפן הב' אשר שורש כל אלו הם ב'
חוור"ת דע"ב דיודי"ן שהם תרין מוחין
חכמה ובינה שהם אבא ואמא, והש"ע
נהורין דאבא לא נתגלו להאיר כי אבא
טמיר וגניז יתיר, רק אמא מתגלית בש"ע
נהורין שלה שהם נמשכין מן החוורתי
האלו ומאירין בפנים דאריך שהוא תיקון
הז' מן י"ג תקוני דיקנא שהוא ואמת אשר
שם מקור החיים כמבואר בזוה"ק באדרא
רבא (דף קל"ב ע"ב) תאנא מהני תרין
תפוחין נפקין חיין לעלמא. אשר נאמר
שם באדרא (דף קל"ב ע"ב) דיקנא דכהנא
רבא בתמניא תקונין אתתקן. אשר ה'
תקונים קדמאין הם בסוד מוחין של
הדיקנא שהם עד החסד לכן תיקון ו' ורב
חסד ומשם עד תשלום י"ג הם ח' תקונים
וכולם נקראין על שם החסד. וזה שכתוב

עולמים יכפר עלי ונדבר מזה להלן] רק כי של אבא טמירין ולכן ש"ע אחרים אינם נזכרים.

גם יש ש"ע באופן אחר כי הנה בחינת פנים העליונים הוא תיקון ז' של י"ג תקוני דיקנא והם מתחילין ממטה למעלה תיקון א' הוא אל"ף והוא המלכות תיקון ז' שהוא ואמת שהוא בחדס הנקרא א"ל וא"כ בב' פנים הללו יש ב' שמות א"ל וכשיהיה במלוי אל"ף אל"ף למ"ד למ"ד הם גימ' ש"ע. גם יש ש"ע באופן אחר והוא מן י' פעם מלוי ס"ג שהוא גימ' ל"ז וי' פעמים ל"ז גימ' ש"ע גם יש ש"ע באופן אחר כי הפנים הם תיקון ז' הנקרא ואמת והנה הוא כללות פרצוף עם החוטם כי ג' שמות ס"ג יש בפן א' וג' שמות ס"ג בפן הב' והרי הם גימ' ש"ע [מבואר ג"כ בשער אח"פ (פ"ה). וזה סוד המלבוש אור פנ"י א"ל במספר מלבוש סוד המברך את עמו ישראל בשלום כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ב)] וס"ג אחד בחוטם עצמו שכן חוטם גימ' ס"ג וז"פ ס"ג גימ' אמת אמנם הו' פעמים ס"ג לבד אשר הם בב' הפנים הם גימ' ש"ע והם סוד הח' חוורתי דרישא המתפשטין בפנים לש"ע נהורין. והרי הם ש"ע ועם ח' חוורתי הם ש"ע.

א"כ לפי זה אם הששה שמות ס"ג המתגלין בפנים העליונים דאריך אנפין הם סוד החוורתי אשר מספרם ש"ע שורש הש"ע נהורין עם ח' חוורתי לכן נוכל לומר אשר שית עזקאין דקנה הם אלו הששה שמות ס"ג כי הלא הקנה הוא הגרון בחינת בינה דאריך אנפין אשר שורש בינה הוא ס"ג לזה אם החוורתי דברישא מתפשטין על הפנים מאירין שם בש"ע ח' נהורין שהם ש"ע עם הח' חוורתי

דיקנא דכהנא רבא בתמניא תקונין אתתקן כי החסד נקרא כהן אשר ח' חוורתי דרישא דא"א הם מתפשטין בתרין תפוחין דיליה ומהם נמשכין ח' תקוני דיקנא דכהנא רבא שהוא סוד החסד בחינת זה החוורתי שהוא שם ע"ב דידרין בחינת זה החסד והנה אח"כ מתפשטין אלו הח' חוורתי בגרון דא"א אשר משם נעשין ב' פעמים מ"ב ואלו הם בחינת אח"ע בגרון שהוא גימ' ב' פעמים מ"ב מ"ב שהם שורש הח' חוורתי ולפיכך יש שם בחינת זווג אחד הנעשה ע"י החיך והגרון אשר סוד אח"ע הוא זווג שם ס"ג עם שם אהי"ה שהם גימ' אח"ע כי אלו הם ג"כ זווג חכמה ובינה.

ואומר עוד שם רבינו בשער הנ"ל (פי"ד) הבחינות של הש"ע נהורין הם כן. כי הנה יש ש"ע נהורין מצד החכמה, וש"ע נהורין מצד הבינה ואותן, ש"ע נהורין מצד החכמה הם טמירין, אמנם ש"ע נהורין של הבינה הם מתגלין בפנים העליונים מצד הבינה שהוא אהיה אשר יש בפשוט, ומלוי, ומלוי דמלוי, א"מ אותיות והט' ספירות שהם בפנים העליונים המתגלים מצד הבינה כל ספירה שבה אהי"ה בסוד א"מ אותיות וכולם גימ' ש"ע נהורין וכוונתו הקדושה ט' פעם מ"א שס"ט במספר ועם הכולל ש"ע. לזה מחמת כי השורש הוא מן אהי"ה ע"כ שס"ט עם אהי"ה במספר שמ"ן אשר אהי"ה במספר בי"ט והוא בא"ת ב"ש שמן לזה אומר רבינו בלק"ת (תהלים) על הפסוק דשנת בשמן ראשי שהם הש"ע נהורין ורבינו סותם שם דבריו הקדושים ואינו אומר שום מעם לזה. לכן נראה לי השפל שזה הוא הטעם [וכל דברי בזה בדרך אפשר והחי

בהתכללותן באמא נעשין בחינות שמות ס"ג, לזה אומר רבינו שם כי בהגרון נעשה הזווג של אחה"ע שהוא ס"ג עם אהי"ה. אשר ס"ג אהי"ה הם שמות הבינה. והוא כדברינו מחמת שנתכללו בהפנים עצמן בשמות של אמא לזה בהגיע החוורתי להגרון שהוא מקום בינה דאריך נעשה הזווג של שמות הבינה. אבל הלא עיקר ושורש של יציאת החוורתי מרישא דאריך הלא הם שמות ע"ב דיודי"ן בחינת אבא לזה אומר הרעיא מהימנא הקדוש בפ' פינחס (דף רל"ה ע"ב) קנה איהו קנה חכמה קנה בינה דאינון לימינא דחסד ולשמאלא דגבורה. והוא כי הלא החוורתי מתפשטין בגרון דאריך אנפין א"כ הוא קנה חכמה בחינת אבא שהוא חסד לימינא מן שורש החוורתי שהם ע"ב דיודי"ן חוורתי דרישא קנה בינה בחינת בינה אמא עלאה שהוא לשמאלא גבורה ו' שמות ס"ג שהם שית עזקאין דקנה. אשר בזה תבין דברי רבינו שם בשער אריך כי בפרק י"ג אומר כי החוורתי הם ב' שמות ע"ב דיודי"ן ובפרק י"ד אומר שהם ו' שמות ס"ג.

אשר הם ו' שמות ס"ג לכן שית עזקאין הם ו' שמות ס"ג אלו שמספרן שע"ח אשר התחלת השמנה חוורתי הם שמות ע"ב דיודי"ן בחינת חסד לזה נאמר אשר הקנה הוא בחינת קנה חכמה קנה בינה כי חכמה הוא שמות ע"ב דיודי"ן בחינת חסד, בינה הוא שמות ס"ג בחינת גבורה. לזה אומר הרעיא מהימנא הקדוש בפ' פינחס (דף רל"ה ע"ב) קנה איהו קנה חכמה קנה בינה דאינון לימינא דחסד ולשמאלא דגבורה. והוא כי הלא החוורתי מתפשטין בגרון דאריך אנפין א"כ הוא קנה חכמה בחינת אבא שהוא חסד לימינא מן שורש החוורתי שהם ע"ב דיודי"ן חוורתי דרישא קנה בינה בחינת בינה אמא עלאה שהוא לשמאלא גבורה ו' שמות ס"ג שהם שית עזקאין דקנה. אשר בזה תבין דברי רבינו שם בשער אריך כי בפרק י"ג אומר כי החוורתי הם ב' שמות ע"ב דיודי"ן ובפרק י"ד אומר שהם ו' שמות ס"ג.

ולדרכנו ניהא בעזר החי עולמים כי בהתחלת יציאתן מן רישא של אריך אנפין הם שמות ע"ב דיודי"ן וכשבאין החוורתי על הפנים להאיר בימין ובשמאל אשר בימין הפנים הוא אבא לזה הם שמות ע"ב דיודי"ן ובשמאל הפנים הוא אמא לזה הם שמות ס"ג. ומחמת כי אבא ואמא כחדא נפקין וכחדא שריין ועל כל זה אבא טמיר וגניז יתיר כמבואר בזוה"ק פ' האזינו באדרא זוטא (דף רצ"א ע"א) הני אב ואם כלילן ומתחברין דא עם דא ואב טמיר יתיר. ולהיותו טמיר וגניז יתיר הוא נכלל באמא לכן כל ב' הפנים נחשבין כאחד כמבואר שם בשער אריך (פ"ג). א"כ לזה אז כל החוורתי שהם ע"ב דיודי"ן עכשיו

אשר לזה אומר הרע"מ הקדוש (שם בדף הזה ע"ב) קנה תפארת. הוא תפארת דעתיק המתלבש בבינה דאריך אשר שם כתר דאבא ואמא מקום התחלתן אשר מחמת כי או"א תרין רעין דלא מתפרשין, כחדא נפקין וכחדא שריין לכן מאיר בהם תפארת דעתיק בשניהם בשוה. כליל ו' ספיראן. הקנה הוא כולל ו' ספירות. ומפרש דבריו מה הם הספירות לכן אומר ו' דרגין אינון לכרסייא דאיהי אמא לנחתא חכמה לגבה שהם ו' שמות ס"ג שית עזקאין דקנה אשר שורש שלהם של החוורתי המגיעין עד לשם שמות ע"ב דיודי"ן בחינת אבא שהוא חכמה ומחמת כי אבא הוא טמיר וגניז יתיר והוא נכלל

באמא לזה הוא נחית לגבה ונתכלל בה בשמות ע"ב שלו. מן מוחא ללבא דבה לב מבין שהחורתי נמשכין מן מוח דעתיקא קדישא עד שבאו להבינה שהיא בחינת לב דבה לב מבין כמבואר בתקונים (מאמר פתח אליהו) בינה לבא ובה הלב מבין ובע"ח (שער פרצופי ז"ג פ"ד). ובגין דא קנה חכמה קנה חכמה קנה בינה ביה אבא נחית ביה אמא סליק [בדפוס ווילנא יש טעות וצ"ל אמא סליק] וכן הוא בכל ספרי הזוהר מכל הדפוסים וכן גורס בזה רבינו זקני בעטרת צבי' כי שם בהגרון נעשה הזווג של החיך שהוא אבא עם אמא שהוא הגרון אשר אבא נחית ליתן מ"ד ואמא סליק ליתן מ"ג. והאי איהו סלם דביה עולים תרי ויורדים תרי. הוא כמבואר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג) בסופו כי הזווג של החיך וגרון גיכ"ק ואחה"ע הוא הכל בסוד מ"ב כפולים זכרים מהזכר נוקבין מהנקבה כן הענין בכל האצילות נעשה אח"כ בחינת פרצוף אחד זכר לבד בערך בריאה ויצירה שהם עלמא דנוקבא ואז המ"ב דאצילות נעשה אח"כ בחינת פרצוף אחד זכר לבד בערך בריאה ויצירה שהם עלמא דנוקבא ואז המ"ב דאצילות הם סוד מ"ב אותיות פשוט, ומלא, ומלא דמלא, דשם הוי"ה דאצילות ועולין כנגדו ב' מ"ב אחרים שהם סוד ב' טפין דנוקבא כפולין מ"ב דבריאה ומ"ב דיצירה.

ואותן החורתי הנמשכין מרישא להאיר על הפנים אשר הם ח' חורתי מתפשטין להאיר בחסדים שהם תמניא תקונין דיקנא דכהנא רבא דבתמניא תקונין אתתקן והם שמנה בגדים של הכה"ג שהוא סוד החסד בחינת אלו החורתי שהוא שם ע"ב דיודי"ן בגימ' חסד אשר

הדיקנא דכהנא רבא מתחלת מן ורב חסד, וכה"ג הוא בחינת אבא, וסגן הכהן בחינת אמא, וכהן סתם בחינת ז"א ואיש כהן בחינת מלכות, א"כ בהתחלת החורתי הם שמות ע"ב דיודי"ן בהאיר האור הזה בפנים והם דיקנא שלו דיקנא דכהנא רבא ובהגיע החורתי להגרון שהוא בינה דאריך אז נכללין האורות דאבא באמא ומאירין החורתי בבחינת סגן הכהן שהוא ס"ג ונ' נ' שיערי בינה אשר הם ו' שמות ס"ג שית עזקאין דקנה ומחמת שהכה"ג יש לו ב' הבחינות כהן גדול אבא, סגן הכהן אמא, כמבואר בזוהר הרקיע בפירוש סבא דמשפטים (דף ס' ע"ב). לזה הוא בחינת החורתי בב' בחינות בחינה הא' הם שמנה בגדים שלו שהם חורתי בחינת חסד ע"ב דיודי"ן לזה דיקנא דכהנא רבא מתחלת מן ורב חסד שהאור הזה מאיר בפנים. בחינה הב' הם החורתי בהגיען לגרון שהוא בינה דא"א אשר שם נתכללו החורתי בבחינתן של ע"ב דיודי"ן בתוך ו' שמות ס"ג אשר מספרן שיע"ח ש"ע עם ח' חורתי שהם השמנה בגדים. והם סוד המלבוש הנמשכין מן או"ר פנ"י א"ל כמבואר שם בע"ח (שער אריך פי"ד) ובפע"ח (שער העבודה פ"ב). אשר נ' שיערי בינה הם שורש של ש"ע נהורין והשער הנ' שהוא שער הכתר הכולל כולם שהם המ"ב שערים ובמ' ספירות הם מ' ספירות שהם מ' פעם מ"א במספר שס"ט ועם כללותם הם ש"ע שערים אשר אבא טמיר וגניז ושל אמא מתגלים שהם שם אהי"ה שיש בו א"מ אותיות ובמ' ספירות הם ג"כ מ' פעם מ"א שורש ש"ע גם מן המלואים של י' פעמים ס"ג שהם י' פעם הב"ל במספר ש"ע. גם מן ב' שמות א"ל במלואן שהם ב' פעמים

הבלים של שמות ס"ג, ומן ב' שמות א"ל במלואן, ומן ו' שמות ס"ג. אשר שם בהגרון התחלת הדיקנא קדישא של אריך אנפין ג"כ. שהיא בינה ג"כ מחמת מזל נוצר שהוא בינה אשר לשם נזול השמן טפין טפין מרישא דעתיקא סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותיו שהם ז"ג בסוד שראשי נמלא מל קוצותי רסיסי לילה כמבואר באורך בלק"ת (פ' תולדות). אשר אהרן הכהן המקמיר קטורת והמדליק את הנרות היה לו כל הד' בחינות כהן גדול אבא, סגן הכהן אמא, כהן סתם ז"א, איש כהן מלכות נוקבא דז"א. והגם שהיה כשר בשני דברים אלו הקטרת הקטורת והדלקת המנורה בכהן הדיוט ג"כ אומר בזה רבינו רמ"ז ז"ל שיצטרך לכל כהן אז בעבודות האלו להתייחד בשורש של אהרן ובודאי שאז יאיר בו בכהן הדיוט ניצוץ אהרן כהנא קדישא כמבואר במקד"מ פ' בהעלותך (על דף קמ"ט) בשם הרמ"ז ז"ל.

אם כן בכל אלו הקדמות שהקדמתי עד כה אבוא אני השפל אשר אין בי לא תורה ולא חכמה ולא יראה לפרש מאמר הזוה"ק בפ' אחרי (דף נ"ח ע"ב). שהתחלתי למעלה לפרש וזכות מרן התנא האלקי רשב"י ז"ל בעל המאמר יגן עלי שאפרש דבריו הקדושים בפירוש אמת. והוא פתח ר"ש ודרש לריח שמניך טובים האי קרא מסתכלנא ביה והכי הוא. לריח מאי ריח. ריח דקטרת דאיהו דקיקא ומעליא ופנימאה מכולא. הוא כי ר"ש רוצה לפרש הפסוק זה לא כפשוטו אשר תיבה לריח קאי על השמן שמניך טובים רק הוא ענין בפני עצמו לכן שואל לעצמו לריח מאי ריח אי זה דבר כיוון

הק"ף במספר ש"ע. אשר שמות א"ל הם נהירו דחכמתא בחינת אבא כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף צ"ד ע"א) ובפ' צו (דף ל"א ע"א) ובפ' אחרי (דף ס"ה ע"א). ושמות א"ל הם בחינת בינה ג"כ כמבואר בע"ח (שער הארת המוחין פ"ח) ובפע"ח (שער ספירת העומר פ"ו) ובלק"ת (תהלים) כי שם אהי"ה עם י' אותיות שלו במספר א"ל.

נמצא העולה מכל זה לפי פירוש רבינו זקני הארי החי מלאך גדול ונורא העמרת צבי הקדוש ברעיא מהימנא הנ"ל מאירין בגרון דא"א ה' שמות א"ל של שורש והתחלת הדיקנא והם שית עזקאין של הקנה כי הם ב' פעמים א"ל שד"י, ב' פעמים א"ל הוי"ה, ב' פעמים א"ל אדנ"י, ומתגלה שם רק ה' שמות, א"ל שד"י, א"ל הוי"ה, א"ל הוי"ה, א"ל אדנ"י, א"ל אדנ"י. [והוא לפי דרך הב' שאומר רבינו בשם רבו הקדוש הוא רבינו האריז"ל, כי בדרך הא' אומר שם בפע"ח (שער העמידה פ"ב) ובשער הכוונות (דרושי העמידה דרוש ב') שמתגלה ב' שמות א"ל שד"י, ב' שמות א"ל הוי"ה, שם אחד א"ל אדנ"י, ובע"ח (שער הצלם פ"ג) אומר רבינו מהרחו"ו ז"ל כפי דרך הא' עיי"ש] אשר ה' פעם א"ל במספר קנה ושם א"ל יש לו ב' הבחינות חכמה ובינה לזה נאמר קנה חכמה קנה בינה.

ולפי פירוש שלי הבזוי והנבזה והנמאס תולעתא זעירא דרחיש ברחישין זעירין. שית עזקאין דקנה הם ו' שמות ס"ג שהם שע"ח שורש ש"ע נהורין עם הח' חוורתי אשר בהתחלת יציאתן הם שמות ע"ב דיודין דיקנא דכהנא רבא אשר בהגיעם להגרון מתלבשין בו' שמות ס"ג ושם אור של הש"ע נהורין מכל הבחינות מן שמות אהי"ה בא"מ אותיות, ומן י' מלואים שהם

בזה שלמה המלך ע"ה באמרו לריח קודם שאמר שמניך טובים. לכן מפרש ר"ש שהוא ריח דקטרת דאיהו דקיקא ומעליא ופנימאה מכלא. שהיא הבינה גרון דא"א אשר משם קול ודיבור נפקי ושם מקום ההבל לזה באה הקטרת דקה כמו שכתוב ומלא חפניו קטרת סמים דקה שכן דק"ה הוא דיבור קול ה'בל כמו שבארנו לעיל בשם רבינו זקני הדעת קדושים. וכמו שהבאתי לעיל בשם הרנ"ש והרמ"ק והערונת הבשם שמפרשין (כפ' וירא) פנימאה מכולא היא הבינה שוב מצאתי בזהרי חמה מהגאון הקדוש ר' אברהם אזולאי ז"ל שמפרש ג"כ פנימאה מכולא היא הבינה וב"ה וב"ש שכוונתי לדעתו דעת הגדולה ומצאתי סעד לדבריו בכל הארבעה עמודי העולם האלו. וזה מסכים לדברי רבינו האריז"ל שמפרש בכמה מקומות אשר קטרת היא בחינת אמא. והוא הגרון דא"א שהוא בינה שלו שיש בו שית עזקאין דקנה שמאירין בו ה' שמות א"ל שורש של התחלת הדיקנא ב"ג תקונים שלה אשר תיקון הראשון הוא א"ל ויוצאין ממנו ו' שמות א"ל, ב' פעמים א"ל שד"י, ב' פעמים א"ל הוי"ה, ב' פעמים א"ל אדנ"י, ומתגלין רק ה' שמות. וגם מתגלין בהגרון השמנה חוורתי דיקנא דכהנא רבא אשר בהתחלת יציאתן הם שמות ע"ב דיודיין לזה מתחלת הדיקנא דכהנא רבא בתיקון ורב חסד ובהגיעם בהגרון הם ו' שמות ס"ג בחינת שע"ה נהורין שהם הש"ע נהורין עם השמנה חוורתי בחינת המלבוש שהם השמנה בגדים של הכה"ג המקטיר הקטרת שהיא פנימאה מכולא שם בהגרון אשר הש"ע נהורין הם מתגלין מבינה כי אבא טמיר

וגניז יתיר רק אמא מתגלית בש"ע נהורין שהם משורש נ' שערי בינה שהיא הקטרת בחינת בינה אשר הש"ע נהורין הם מן שם אהי"ה בא"מ אותיות שלו ובט' ספירות הם שס"ט פעם מ"א אשר אהרן הכהן הוא סגן ס"ג ונ' שערים שלה שורש שע"ע נהורין באו"ר פנ"י א"ל סוד המלבוש שהם השמנה חוורתי בחינת שמנה בגדים של אהרן דיקנא דכהנא רבא אשר בהגיען להגרון הם ו' שמות ס"ג שית עזקאין דקנה אשר לזה היו י"א סמנים בהקטרת ה' שמות א"ל ו' שמות ס"ג. [ידעתי גם ידעתי מדרך רבינו האריז"ל הקדוש בע"ח (שער המלכים פ"י, ובשער שבה"כ פ"ב, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש ג') ובפע"ח (שער הקרבנות פ"ה). ושבעין אנפין לאורייתא] אשר שם בהגרון מקום יציאת הדיקנא של אריך ב"ג תקונים ע"י השמן הטוב על הראש שנוזל מפין מפין מן רישא דעתיקא בחסד שלו עד שנמשך להגרון ושם בהדיקנא המזלין יקירין נוצר חסד ונקה הם ב' מפין של המרגליות שהיו בזקן אהרן אשר הזקן הוא בינה שהוא הגרון מקום ריח הקטרת. אשר שם מאירין הש"ע נהורין ונעשה שם זוג של ס"ג ואהי"ה שמות הבינה אשר הש"ע נהורין שורשן הם שס"ט ועם אהי"ה במספר שמן שכן שמן בא"ת ב"ש הוא שם ב"ט במספר אהי"ה לכן הש"ע נהורין הם בחינת שמן.

א"כ הקטרת והשמן נתקשרו זה בזה בשמנה חוורתי ובדיקנא דכהנא רבא דבתמניא תקונין אתתקן ובשע"ה נהורין ובאור הפנים או"ר פנ"י א"ל ובי"ג תקוני דיקנא דאריך אנפין ובחמשה שמות א"ל קנ"ה חכמה קנ"ה בינה ובששה שמות

רבות דנחלי מבועא אתערזו דא בדא
 ואתקטרו כחדאי שנתקשרו זה בזה בכל
 אלו המדרגות המבוארין לעיל וכדין אנון
 משחן טבאן לאנהרא כד"א לריח
 שמניך טובים. אז השמנים האלו
 שנתקשרו בהקטרת הם שמנים טובים
 להאיר בהמנורה כי נתקשר ריח של
 הקטרת עם השמן שעל זה אמר שלמה
 המלך ע"ה לריח שהיא הקטרת
 שנתקשרה עם השמן ואז שמניך טובים
 וכדין אתרק משחא מדרגא לדרגא. אז
 נמשך השמן והורק ממדרגה למדרגה
 שהוא מן הגרון דא"א שהוא הבינה שלו
 כתר דא"א אשר שם בהגרון נתקשר
 השמן והקטורת ביחד בכל אלו המדרגות
 שבארנו לעיל ומן הגרון הורק השמן
 הטוב הזה ממדרגה למדרגה מגרון
 דאריך אנפין לאבא ואמא מקום עמידתן
 שם דאתכלילו במזלא. מחמת שכל
 חשקם ואהבתם של או"א הוא לבניהם
 זו"נ בסוד ושמים לא זכו בעיניו כי זו"א
 נקרא שמים לא זכו בעיניהם של או"א
 ותמיד נראה להם שעדיין צריך תיקון
 יותר ולכן מתקנים או"א לזו"נ תמיד
 מנחילין להם עטרות שזה סוד בורא
 שמים ונומיהם והאור שהיה ראוי לעלות
 וליצא דרך השערות יורדין למטה להיות
 מוחין לזו"נ כמבואר בע"ח (שער או"א פ"ד).
 לכן נמשך השמן הזה והורק מדרגא
 לדרגא באינון דרגין דאקרון שמא
 קדישא. הם זו"א ונוקבא אשר בדיקנא
 קדישא יש ג' שמות הוי"ה ונוטל זו"א ג'
 אותיות יה"ו מכל שם שהם ט' תקוני
 דיקנא שלו ונוקבא נוטלת ג' ההי"ן כמו
 שבארנו לעיל (בפרק ט"ז) בשם רבינו
 בלק"ת (פ' תולדות). או בדרך זה ג' יודי"ן ג'
 ווי"ן לז"א ו' ההי"ן לנוקבא כמו שבארנו

ס"ג ובהבלים של הבינה ובחסד דעתיק
 המתגלה במצח שהוא למעלה רצון
 ולמטה נוצר בדיקנא דאריך אנפין
 וביסוד דעתיק שהוא ג"כ במצח הנקרא
 שלום מדתו של אהרן הכהן אוהב שלום
 ורודף שלום ובז' שמות מ"ב אבנית"ן
 וכו' ובז' שערי בינה ובז' שמות הוי"ה
 שורש של הדיקנא דאריך. לכן שלמה
 המלך ע"ה שרצה לקשר הקטרת והשמן
 זה בזה שיהיו אנונים אלו באלו, אחוזים
 אלו באלו, אמר לריח שמניך טובים אשר
 הריח של הקטרת עם השמן נקשר זה
 בזה.

ומפרש התנא האלקי רשב"י ז"ל לריח
 הוא הריח של קטרת דאיהו דקיקה
 ומעליא ופנימא מכולא. וכד סליק האי
 רוח. אם עולה הריח של הקטרת ע"י
 אהרן הכהן או אחד מבניו הכהנים
 המתייחד בשורש של אהרן בכל אלו
 המדרגות של ריח הקטרת. לאתקשרא
 בהאי משח רבות. להתקשר עם השמן
 משחת קודש של נרות המנורה. דנחלי
 מבועא. של הנחלים הנובעים את השמן
 משחת קודש הזה ממקום אור גדול
 וקדוש מקור קדוש הנובע את השמן הזה
 בכל המדרגות, הנמשך מאור אין סוף
 ב"ה וב"ש חי וקיים לעד המתלבש
 בחכמה דאדם קדמון, וחכמה דא"ק
 מתלבש במלכות דא"ק, ומלכות דא"ק
 מתלבשת בז"ת שלה בעתיק, וחסד
 דעתיק ממשיך את השמן הזה בכתר
 דאריך שהוא רישא דיליה, ומשם נמשך
 השמן שהם החוורתי עד הגרון מקום
 הקטרת, ונתקשר השמן עם הקטרת בכל
 המדרגות שלהם. לזה אומר וכד סליק
 ההוא ריח לאתקשרא בההוא משח

שם בשם רבינו בזוהר הרקיע (פ' ויצא). או בדרך זה כי אלו השמות הם ג' שמות ע"ב ובמלוי שלהם יש בהם י"ב יודי"ן הם לאריך אנפין. מ' ווי"ן לז"א. ו' ההי"ן לנוקבא כמו שבארנו שם בשם רבינו בפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ז) ובשער הכוונות (בדרושי חזרת העמידה דרוש ה') א"כ לכל הדרכים ז"א ונוקבא יש להם מן אלו הג' שמות אשר הם בחינת השמן הנקשר בתורתם.

הדא הוא דכתיב שמן תורק שמך. כי השמן אשר הורק מדרגא לדרגא הוא שמך המיוחד הוי"ה ב"ה וב"ש הנמשך עכשיו לזו"נ להאיר אליהם לצורך הזווג. על כן עלמות אהבוך מאי עלמות כמה דאוקימנא עלמות עולמות ממש. הם בריאה יצירה עשיה אשר מלכות דאצילות שהיא נוקבא דז"א נותנת חיות להם בכח הזה ממה שלוקחת מלמעלה מאו"א עד רום המעלות אין סוף ב"ה וב"ש. דבר אחר על כן עלמות אהבוך כמה דאת אמר על עלמות שיר וכולא חד. מפרשין רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הזוהר והמקד"מ שהם ז' היכלות ז' נערות אסתר אשר עלמות אהבוך ועלמות שיר כולא חד שהם שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך. כמבואר בזוהר הרקיע (פ' פקודי דף קס"ו ע"ב). ובספרא דרב המנונא סבא כתיב מאי עלמות כד"א ותתן טרף לביתה וחוק לנערותיה. מביא ראייה לדבריו מן ספרא דרב המנונא שעלמות הם הנערות שלה הם הנקראות נערותיה בסוד ז' נערות אסתר הם בעצמם נקראות עלמות ואסתר נותנת להם טרף לזון אותם כמבואר שם במקדש מלך. נערותיה הני עלמות. מה

שכתוב וחוק לנערותיה הם אלו עלמות, מה שכתוב על כן עלמות אהבוך, לברכא שמך ולזמרא קמך ומתמן אשתבחן ברכאן בכולהו תתאי ומתברכאן עלאין ותתאין. ע"י כל אלו המשכות של השמן והקטרת שנתקשרו זה בזה עד שבאים האורות האלו לנוקבא אז נמשכין ברכות בכל העולמות שהם בריאה יצירה עשיה ומתברכין העליונים ותחתונים.

וכל זה הוא בהקטרת הקטורת והדלקת השמן בהמנורה לזה נאמר עוד בזוה"ק פ' בהעלותך (דף קמ"ט ע"א) תא חזי בשעתא דכהנא רבא אתכוון לאדלקא בוצינין לתתא והוה קריב קטורת בוסמין בהווא שעתא כדין בוצינין עלאין נהרין ואתקטר כולא כחדא וחדו וחדוותא אשתבח בכולהו עלמין הה"ד שמן וקטרת ישמח לב ועל דא בהעלותך את הנרות. כי ז"א נקרא לב לפי שיש בו ל"ב נתיבות החכמה ומלכות נקראת לב לפי שיוצאת מכנגד הלב דז"א כמבואר במקד"מ שם ועיין בע"ח (שער פרצופי זו"נ פ"ד). אשר בוצינין עלאין הם כל הפרצופין ז"א ונוקבא ואבא ואמא ואריך ועתיק וא"ק עד אין סוף ב"ה וב"ש אשר אז מתברכאין כולהו עלמין וחדו וחדוותא אשתבח בכולהו עלמין להמשיך ברכות וישועות על כלל ישראל להחיש עלינו ישועות הנבאות בימים ההם בזמן הזה לעלות נסים ונפלאות כן תעשה עמנו נסים ונפלאות בימי מלחמות הנוראות ותשמח לבבות כלל ישראל הנשברות והנדכאות בברכות וישועות אמן כן יאמר ד'.

י"א אדר עזר"ת לפ"ק:

פרק כג

הנה איתא בזוהר חדש (שיר השירים דף ע"ט ע"א) לריח דא איהו נקודה עילאה דקיימא בסתימו מגו האי דסתים בכל סתימו דכל סתימין דלא אתיידע כלל. הוא כי נקודה עילאה הוא בחינת חכמה כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות ל') ובאור עינים (חלק ראשון מערכת ה') ממורי רבינו זקני הקדוש, והוא כמבואר בע"ח (שער מנח"א פ"ה) נקודה עלאה הוא חכמה עלאה.

והנה מבואר בזוה"ק (פ' תרומה דף קמ"ו ע"א) רזא דרזין לידעי חכמתא כד אסתלק ברעותא דסתרא דכל סתרינ למיעבד יקרא ליקריה. הוא כמבואר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש ב') וצריך להבין על מה בכל פעם שמדבר בבריאת העולם או בתחילת אצילות שדבר בלשון זה כד סליק ברעותיה אך הענין הוא באחד מן ב' פנים והם ענין אחד והוא כי אי אפשר לאר"א שיודונו אם לא ע"י מ"נ שהם הזו"נ הם הבנים הראשונים כי זהו ענין ואדם אין לעבוד האדמה כי אין עבודה וזריעת האדמה שהיא נוקבא העליונה נעשית אלא ע"י העלאת מ"נ זו"נ וא"כ בפעם הראשון שנברא העולם לא היה אפשר להבראות כי הרי עדיין זו"נ לא היו נבראין ועולין בבחינת מ"נ וא"כ גם הזווג עליון לברוא את העולם לא היה יכול להזדווג. לכן עלה ברצונו הפשוט ובבחירתו יתברך אפילו בלתי העלאת מ"נ נזדווגו והאצילו העולמות אמנם אחר שכבר נולדו זו"נ אז משם ואילך אין עוד שום זווג למעלה רק ע"י העלאת מ"נ. גם בפירוש כד סליק ברעותיה הוא יותר נעלם והוא כי אין הזכר העליון נתעורר

לזווג רק עד אחר שהנוקבא עליונה תתקשט ותכין עצמה לזווג ותמצא חן בעיניו ואז הוא מתעורר להזדווג עמה שאל"כ הוא הנה עוסק תמיד למעלה לקבל שפע ולינק מאמו ואינו רוצה לתת מהשפעתו לזולתו עד אשר הכלה העליונה תעדה כליה ותקשט עצמה ואז יזדווג עמה ומשפיע בה ונודע כי קשומי כלה העליונה הם הנשמות הצדיקים העולין בה בבחינת מ"נ והם גורמין לזווג עליון ואמנם בפעם א' ובזווג א' נתעורר הזכר מעצמו בלתי התעוררת נוקבא ועלה בו רצון תאוה להזדווג אפילו לא תהיה עדיין בחינת מ"נ וע"כ הזווג הזה הוא נעלם מאוד ולא היה בבחינת זווג יסוד דיליה ביסוד דילה כי לא היה עדיין אז נוקבא נבראת בעולם וא"כ עם מי יהיה הזווג בעת שנברא העולם לכן הזווג הראשון ההוא היה ברצון העליון מחשבה מוחא עלאה בסוד הרצון העליון שכולא דכורא ואין שם היכר נוקבא ואח"כ מאז ואילך תמיד הזווג ע"י זו"נ (עכ"ל).

לכן אומר כאן בפ' תרומה כד אסתלק ברעותא שהוא רצון העליון בפעם הראשון בלי העלאת מ"נ לפי ב' הפירושים שאומר רבינו. דסתרא דכל האציל עולם אצילות הוא הנקרא בשם אין סוף לרוב העלמו עמוק עמוק. מי ימצאנו ואלו המציאות אין סוף הוא הנקרא באדרא זוטא בשם עתיקא דכל עתיקין והענין הוא כי טרם התלבשו אין מי שישגנו כלל ועיקר, ולכן כדי שיהיה אפשרות בתחתונים לקבל קצת הארה ממנו נתלבש ונגזז בספירת הכתר כנזכר בזוהר ובתיקונים דאמר דאין סוף טמיר ונגזז גו כתר עלאה ואחר התלבשותו בו

יש כח בתחתונים לקבל קצת הארה ממנו ואמנם כאשר האין סוף מתלבש במה שלמטה ממנו הנה הוא מתלבש בתלת רישין אלו הנזכר באדרא ובהיותו מתלבש ומתעלם בתוכו אז נקרא האין סוף עתיקא דכל עתיקין וגם התלת רישין עלאין עצמן נקראין עתיקא קדישא ג"כ בהיות אין סוף מתלבש בתוכם וזה שכתוב אח"כ האי עתיקא קדישא אשתכח בתלת רישין ופירוש אשתכח שהוא נמצא לנו ונגלין אלינו בהיותו מתלבש גו אלו תלת רישין, שאם לא היה מתלבש לא היה נמצא ונגלה אל התחתונים. ונמצא כפי זה עיקר שם עתיקא קדישא הוא אין סוף בעצמו שהוא מטבוא דאדם קדמון ולמטה מתלבש בעתיקא קדישא על שם אין סוף הננו בתוכו אמנם בבחינת היותו מתלבש גו אינון תלת רישין נקראו גם הם בשם עתיקא קדישא ועם היות שאמרנו כי האין סוף מתלבש גו תלת רישין ודאי כי אין סוף מתלבש באמיתי רק גו רישא עלאה דכולהו שהוא עתיק ורישא תנינא מקבל אור אין סוף דרך מסך רישא עלאה ורישא תליתאה מקבל דרך מסך ב' רישין אך להיות כולם בבחינת ראשים לזה אמר אור אין סוף מלוכש בתוכם כי אלו ג' מקבלים אור אין סוף יותר בזכות משאר אצילות כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ב). לזה סתרא דכל סתרין הוא אור אין סוף ב"ה וב"ש אשר טרם התלבשותו אין מי ששייגנו וכדי שיהיה אפשרות בתחתונים לקבל קצת הארה ממנו נתלבש ונגנו בכתר שהם התלת רישין, גולגלתא, אוירא, חכמה מוהא סתימאה, אשר שם בתלת רישין הוא מקום הסתרין. אי"כ לזה סתרא

הוא אור אין סוף. דכל סתרין הם התלת רישין אשר אין סוף מתלבש בהם כדי שנוכל לקבל האור ממנו והוא כמבואר בזוה"ק בספרא דצניעותא בפרקא קדמאה (דף קע"ז ע"ב) סתרא גו סתרא אתתקן ואודמן ומפרש רבינו זקני הקדוש שר התורה בזוהר הי שם כי סתרא הוא אור אין סוף גו סתרא הם התלת רישין הסתורין אשר אתתקן ואודמן כי קודם התלבשותו אין מי ששייגנו וכדי שיהיה אפשרות בתחתונים לקבל קצת אור ממנו נתלבש ונגנו בתלת רישין לכן אתתקן הוא סוד התלבשות ואודמן הוא האור המאיר כדי שיוודמן כביכול לקבל התחתונים אור ממנו. ומפרשו הקדוש שם נקח לפרש כאן ג"כ בפ' תרומה סתרא דכל סתרין כן. וכן מבואר בזוה"ק באדרא רבא קדישא (דף קכ"ה ע"א) תאנא בצניעותא דספרא עתיקא דעתיקין סתרא דסתרין טמיר דטמירין אתתקן ואודמן כלומר אשתכח ולא אשתכח לא אשתכח ממש אבל אתתקן ולית ידיע ליה משום דהוא עתיק דעתיקין אבל בתיקוניו ידיע בחד סבא דסבין עתיק מעתיקין טמיר מטמירין ומפרש שם רבינו הקדוש והנורא בזוהר הי עתיקא דעתיקין אין סוף מתלבש בתלת רישין עלאין דאריך ועתיק. סתרא דסתרין כי אין סוף מתלבש באמת רק גו רישא עלאה דכולהו סתרא דסתרין ורישא תנינא מקבל האור דרך מסך רישא עלאה. ורישא תליתאה דרך מסך תרין רישין אך להיות כולם ראשים אור אין סוף מלוכש בתוכם ונקראין עתיקא קדישא ובאמת אין סוף מתלבש עיקר בסוד רישא דלא אתידיע הנעלם טמיר

דטמירין ועל ידי התלבשות אשתכח נמצא לנו ונגלה אלינו בהיותו מתלבש גו תלת רישין שאם לא היה מתלבש לא היה נמצא ונגלה אל התחתונים ובאמת אשתכח ולא אשתכח כי הוא עדיין נעלם ובתקונוי שהוא התלבשות ידוע מעט אצלינו כחד סבא דסבין עתיק מעתיקין טמיר מטמירין. אשר סבא דסבין הוא מוחא סתימאה. עתיק מעתיקין מוחא אורא. טמיר מטמירין גולגלתא כתר והוא התלבשות אור אין סוף בתלת רישין.

חזר לבאר מאמר הוהר בתרומה (קמו).

למיעבד יקרא ליקריה. היא מלכות דאצילות נוקבא דז"א שהיא מלבשת לז"א ז"ת שלו בסוד נקבה תסובב גבר, וז"א מלביש לאז"א ז"ת שלהן, ואז"א מלבישין לאריך אנפין ז"ת שלו, ואז"א מלביש לעתיק ז"ת שלו. אשר עתיק הוא מלכות דאדם קדמון אשר במלכות דא"ק מתלבש חכמה דא"ק, ובחכמה דא"ק מתלבש אור אין סוף, אשר אין סוף בכח התלבשותו בחכמה דא"ק זה האציל תחתיו עולם האצילות כדי לקשר עולם האצילות באור אין סוף כמבואר בע"ח (שער אצילות פ"א). וגם מתלבש אור אין סוף במיבור של א"ק ולמטה בתלת רישין גולגלתא, מוחא אורא, מוחא חכמה סתימאה, כדי שנוכל להשיג קצת האור מעתיק דעתיקין טמיר דטמירין סבא דסבין סתרא דכל סתרין. אשר ע"י מלכות דאצילות נוקבא דז"א עלמא דאתגליא נתגלה מלכותו של האין סוף ב"ה וב"ש חי וקיים לעד. לכן אומר כאן בפ' תרומה (דף קמ"ו) בד אסתלק ברעותא דסתרא דכל סתרין למיעבד יקרא

ליקריה שהיא מלכות דאצילות. אנשיב רוחא מנקודה עלאה. לשון ישב רוחו יזלו מים. השיב הרוח מן מוח אורא רישא תנינא מתלת רישין אשר שם מקום הרוח והאור. כי כן נסדרו התלת רישין גולגלתא נשמה. אורא רוח. מוחא סתימאה נפש. כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ד).

גם מבואר שם כי האי רישא תנינא הנקרא אורא דיתבא על האי מוחא סתימאה שהוא רישא תליתאה דאריך הנה הוא נמשך מבחינת האי רדל"א דעתיק יומין שלא יכלה להתלבש באריך אנפין ואחזי נהוריה בהאי רישא הנקרא אורא וכן מבואר שם (בפרק ו') כי כללות רדל"א אחזי נהוריה בהאי אורא הוא סוד הנזכר בזהר [הוא בתקונים תיקון תמני סרי] יהי אור יהי אור כי יצאה י מאור ואשתאר אור לכן הקרום מפסיק בין האי אורא למוחא סתימאה כדי שיוכל לסבלו. גם מבואר בזה"ק פ' נשא באדרא רבא קדישא (דף קכ"ח ע"ב) בחללא דגולגלתא קרומא דאורא דחכמתא עלאה סתימאה דלא פסק דלא שכיח ולא אתפתח והאי קרומא אתחפאי על מוחא דאיהי חכמתא סתימאה. גם מבואר באדרא זוטא קדישא (דף רפ"ח ע"א) וחכמתא עלאה סתימאה בהאי גולגלתא משתכח ודאי בהאי עתיקא לא אתגלייא אלא רישא בלחודו בגין דאיהו רישא דכל רישא, חכמתא עלאה דאיהי רישא ביה סתים ואקרי מוחא עלאה מוחא סתימאה מוחא דשכיך ושקיט ולית ידיע ליה בר איהו ומפרש רבינו הקדוש בקול ברמה (דף ט"ז) ובמבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ד) כי חכמתא עלאה סתימאה אינו מוחא סתימאה שהוא רישא תליתאה.

אלא חכמתא עלאה הנזכר בשני האדרות הוא חכמה שבכתר שהוא למעלה ממוחא דעתיקא וזה שכתוב עלאה אשר הוא אוירא דיתיב על קרומא והוא רישא תנינא מתלת רישין והוא מקום הרוח. וחכמה מוחא סתימאה שהוא רישא תליתאה מתלת רישין הוא הנקרא סתם מוחא סתימאה.

א"כ לפ"ז בא"א יש שני חכמות כביכול ברישא דיליה, אוירא הוא חכמה עילאה ומוחא סתימאה הוא סתם חכמה. והוא כמבואר בזוה"ק פ' בראשית (דף כ"ז ע"ב) אדהכי הא סבא דסבין קא נחית אמר לון רבנן במאי קא תשתדלון אמרו ליה ודאי בהא דאמר ר' עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, אמר לון ודאי רזא עלאה אית הכא והא אוקמוה במתיבתא עלאה ובגין דלא תטעון נחיתנא לכו ובגין דאתגליא רזא דא ביניכו דאיהי רזא עלאה טמירא מבני דרא. בודאי אבני שיש טהור אינן דמנהון מיין דכיין נפקין ואינן רמיוזין באת א' רישא וסיפא, ו' דאיהו נטוי ביניהו איהו עין החיים מאן דאכל מיניה וחי לעולם ואלין ב' יודיין אינן רמיוזין בויער ואינן תרין יצירות יצירה דעלאין ויצירה דתתאין ואינן חכמה בראש וחכמה בסוף תעלומות חכמה ודאי אינן תעלומות מחכמה עלאה דתחות כתר עלאה ומפרשין בזה רבינו הרמ"ז ז"ל במבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ד) ורבינו זקני הגאון הקדוש בעמוד התורה (מאמר האותיות פ"א) כי אות א' ירמוז לשני החכמות אוירא שהוא רישא תנינא מתלת רישין הוא חכמה עלאה הא, ומוחא סתימאה שהוא רישא תליתאה מתלת רישין הוא חכמה סתם הב' אשר

אלו הב' חכמות הם הב' יודיין של הא' אוירא הוא חכמה י' לעילא מוחא סתימאה הוא חכמה י' לתתא והם ב' מימות והם האבני שיש טהור כמבואר בזוה"ק פ' תשא (דף קפ"ז) ברע"מ אבנא למשקל בהדה דא יו"ד ו' דאיהו נטוי ביניהו איהו עין החיים. סוד קרומא דאוירא שהוא התפארת. מאן דאכל מיניה וחי לעולם כי שם חביון התלת רישין אשר להם לכל אחד ג' בחינות כלים אמצעי פנימי וחיצון, וג' בחינות אורות פנימי מקיף ומקיף לשניהם, ונעשו מן ג' בחינות שבו' ע"י הו' שבאמצע נעשה ח"י לזה וחי לעולם וגם שם מאירין ט' הויות ט' אהיות אשר הם ח"י שמות לזה נקרא ח"י העולמים כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ד).

בזוהר פ' בראשית (דף ט"ז ע"א) סתים גו סתימין דרזא דאין סוף בקע ולא בקע אוירא דיליה לא אתיידע כלל עד דמנו דחיקו דבקיעותיה נהיר נקודה חדא סתימא עלאה ורבותינו הקדושים באור החמה והמקדש מלך והזהרי חמה, ואבותי הקדושים רבינו זקני העטרת צבי, ורבינו זקני הזהר חי, ומורי רבינו זקני הדמשק אליעזר מפרשין כל אחד המאמר הסתום הזה לדרכם דרך הקודש. וגם אנכי תולעתא זעירא דזעירא דרחיש ברחישין זעירין דזעירין בעפרא דארעא אבוא לפרש בזה לפי דרכנו לעיל כי המאציל העליון שהוא אין סוף ב"ה וב"ש לרוב העלמו עמוק עמוק מי ימצאנו טרם התלבשו אין מי ששיגינו כלל ועיקר. ולכן כדי שיהיה אפשרות בתחתונים לקבל קצת הארה ממנו נתלבש ונגזז בספירת הכתר ואחר התלבשותו בו יש כח בתחתונים לקבל קצת הארה ממנו.

רבינו שם בפרק ד' כי האי רישא תנינא הנקרא אוירא דיתבא על האי מוחא סתימאה שהיא רישא ג' דאריך אנפין, הנה הוא נמשך מבחינת האי רישא דלא אתיידע דעתיק יומין שלא יכלה להתלבש באריך אנפין, ואחזי נהוריה בהאי רישא הנקרא אוירא.

א"כ לכן אומר בזה"ק סתים גו סתימין דרזא דאין סוף שהוא המאציל העליון אין סוף ב"ה וב"ש לרוב העלמו עמוק עמוק מי ימצאנו מרם התלבשו אין מי ששייגנו כלל ועיקר לזה הוא סתום גו סתימין שהוא רזא דאין סוף. בקע ולא בקע. כדי שיהיה אפשרות בתחתונים לקבל קצת הארה ממנו הוא בוקע באור שלו ומתלבש בספירת הכתר שהם תלת רישין. אבל לא בקע האור הזה של אין סוף שהוא סתים גו סתימין להאיר בהתגלות באור שלו דרך השתלשלות הפרצופין עד מלכות שהיא סופא דכל דרגין רק תיכף שם בספירת הכתר נגנו ונעלם. רק מחמת כי אור רב הוא וגדול מאוד לכן גם בהתלבשות בספירת הכתר יש כח בתחתונים לקבל קצת האור ממנו כביכול. וגם ענין התלבשות הזה שמתלבש האין סוף בספירת הכתר שהם התלת רישין הוא ג"כ בענין בקע ולא בקע כי האין סוף מתלבש באמיתי רק גו רישא עלאה דכולהו שהוא עתיק א"כ ברישא הזה שהוא עתיק שם בקע אור האין סוף להתלבש בו. ורישא תנינא מקבל האור אין סוף דרך מסך שהוא רישא עלאה ורישא תליתאה דרך מסך ב' רישין, א"כ להיות סוף מלובש בתוכם כי אלו מקבלין אור אין סוף יותר בזכות משאר אצילות כמו שבארנו לעיל בשם רבינו בע"ח (שער אריך פ"ב). גם מבואר עוד שם בפ"ג כי רדל"א היא עליונה מאוד ואין בנו רשות לבאר ענינה, לפי שבתוך האי רישא מתלבש אין סוף ואין דומה אל ב' רישין תתאין מינה, לפי שאלו הב' רישין כל אחד מהם יש בו בחינת כלי ובתוך הכלי יש בו בחינת הרוחניות והעצמות שבה, ואח"כ הראש הב' בב' בחינות מתלבש בתוך הראש הג' בב' בחינות. אמנם רדל"א שהוא בחינות מלבוש לאין סוף אינה מתלבשת תוך הראש הב' דוגמת הראש הב' המתלבש תוך ראש הג', כי הראש הא' אינו כך לגו מן הראש הב' רק למעלה ממנו, כי לרוב רוחניותו אין ראש הב' יכול להלבישו. וזה שכתוב באדרא זוטא תלת רישין אתגלפין דא לעילא מן דא ודא לגו מן דא, כי ראש הב' הוא לגו מן הג' ומתלבש בתוכו, אבל ראש העליונה עם הב' אינו בבחינת דא לגו מן דא רק בחינת לעילא מן דא, כי ראש העליונה נקרא רישא דלא אתיידע, והוא לעילא מן ב' רישין הנקרא אריך אנפין ואינה מתלבשת כלל. אשר לזה אומר

ואמנם כאשר האין סוף מתלבש במה שלמטה ממנו הנה הוא מתלבש בתלת רישין אלו, ואין סוף נקרא עתיקא דכל עתיקין, והתלת רישין נקראין עתיקא קדישא ועם היות כי האין סוף מתלבש גו תלת רישין ודאי כי האין סוף מתלבש באמיתי רק גו רישא עלאה דכולהו שהוא עתיק, ורישא תנינא מקבל אור אין סוף דרך מסך רישא עלאה, ורישא תליתאה דרך מסך ב' רישין, אך להיות כולם בבחינת ראשים לזה אמר אור אין סוף מלובש בתוכם כי אלו מקבלין אור אין סוף יותר בזכות משאר אצילות כמו שבארנו לעיל בשם רבינו בע"ח (שער אריך פ"ב). גם מבואר עוד שם בפ"ג כי רדל"א היא עליונה מאוד ואין בנו רשות לבאר ענינה, לפי שבתוך האי רישא מתלבש אין סוף ואין דומה אל ב' רישין תתאין מינה, לפי שאלו הב' רישין כל אחד מהם יש בו בחינת כלי ובתוך הכלי יש בו בחינת הרוחניות והעצמות שבה, ואח"כ הראש הב' בב' בחינות מתלבש בתוך הראש הג' בב' בחינות. אמנם רדל"א שהוא בחינות מלבוש לאין סוף אינה מתלבשת תוך הראש הב' דוגמת הראש הב' המתלבש תוך ראש הג', כי הראש הא' אינו כך לגו מן הראש הב' רק למעלה ממנו, כי לרוב רוחניותו אין ראש הב' יכול להלבישו. וזה שכתוב באדרא זוטא תלת רישין אתגלפין דא לעילא מן דא ודא לגו מן דא, כי ראש הב' הוא לגו מן הג' ומתלבש בתוכו, אבל ראש העליונה עם הב' אינו בבחינת דא לגו מן דא רק בחינת לעילא מן דא, כי ראש העליונה נקרא רישא דלא אתיידע, והוא לעילא מן ב' רישין הנקרא אריך אנפין ואינה מתלבשת כלל. אשר לזה אומר

מכולהו בדרך בקע, והב' רישין שלמטה ממנו מקבלין האור הזה דרך מסכים, א"כ בהב' רישין הב' והג' האור של אין סוף בהם בבחינת לא בקע.

ומחמת שאוירא שהוא רישא תנינא מתלת רישין הוא מקום אויר. לזה רישא עלאה שהיא רישא דלא אתיידע והוא מלכות דאדם קדמון אשר מרוב רוחניותו לא יכול להתלבש בא"א. הוא אחזי נהוריה בהאי רישא הנקרא אוירא. אשר לזה אומר רבינו עוד שם בשער אריך (פ"ו) כי כללות רדל"א אחזי נהוריה בהאי אוירא שבין גולגלתא ומוחא סתימאה וזה סוד המוזכר בזוהר ובתקונים יהי אור יהי אויר כי יצאה י' מאויר ואשתאר אור לכן הקרום מפסיק בין האי אוירא למוחא סתימאה כדי שיוכל לסבלו. לכן אומר בזוה"ק הנ"ל אוירא דיליה לא אתיידע כלל הוא כי שם באוירא מאיר רישא עלאה שהוא רדל"א אשר לא יכול להתלבש מרוב אור שבו מן האין סוף ואחזי נהוריה בהאי אוירא. לכן אוירא הוא לא אתיידע כלל. וכן מבואר כאן בזוהר הרקיע (דף כ"א ע"א) והנה רישא דלא אתיידע זו שהיא מלכות דא"ק שהוא עתיק דאצילות הוא נעשה בחינת אוירא דיתבא על גבי קרומא שהוא נקרא רדל"א הגנוז בין גולגלתא ומוחא דא"א ושם עיקר הארתה וזה שכתוב אוירא דיליה לא אתיידע כלל עכ"ל. לכן אומר הזוה"ק אוירא דיליה לא אתיידע כלל שהוא אור של רדל"א שהוא אחזי נהוריה בהאי אוירא אשר יצא י' מאויר ואשתאר אור סוד יהי אור יהי אויר. עד דמגו דחיקו דבקיעותיה שהוא אור הרב הזה נהיר נקודה חדא סתימא עלאה. שהיא אות י' בחינת נקודה עלאה אשר

בכאן באוירא היא סתימא עלאה שכן אוירא נקרא חכמתא עלאה סתימאה כנ"ל והוא מחמת כי י' הוא בחינת חכמה אבא עלאה אור י'.

לזה אומר רבינו זקני הקדוש בעטרת צבי (פ' בראשית) כי אוירא הזה נקרא אבא מחמת שהוא בחינת י' והוא הנקרא אוירא דכיא. וממנו נקח לדרכנו כאן.

אשר לזה אומר עוד שם בזוה"ק פ' בראשית (דף ט"ו הנ"ל) זהר סתימא דסתימין. שהוא אור אין סוף המאיר ברדל"א בשש אוירא דיליה דמטי ולא מטי כמו שבארנו לעיל כי האור הזה המאיר מן רדל"א אל אוירא הוא בדרך בקע ולא בקע שהוא ג"כ מטי ולא מטי והאור הזה בא מחמת דחיקא דבקיעותא לכן הוא בבחינת בטישא כביכול, ואנהיר בהאי נקודה. שהיא אוירא בחינת י' שהיא נקודה אבא עלאה שהוא אוירא. וכדין אתפשט האי ראשית ועביר ליה היכלא ליקריה ולתושבחתיה. הוא כי החסד שבעתיק שבתוך הכתר הנקרא אוירא דכיא אפיק מיניה חד רוחא דגניז בעתיק יומין שהוא יו"ד דנפיק מאויר ואשתאר אור וזו היו"ד הוא אבא יו"ד דשמא קדישא אשר בתחילה היה גניז בעתיק בזה החסד ולכן כשיצא זה היו"ד מזה האויר ונעשה ממנו בחינת אבא לא נפיק אלא מלביש לחסד דא"א ואז בהאי אבא אתגניז האי אוירא ר"ל שמאיר בו דרך העלם וגניזה מלמעלה עד שם כמבואר במבוא שערין (שער ג' ח"ב פ"ו). והוא כמבואר בזוה"ק פ' תרומה בספרא דצניעותא (דף קע"ז ע"א בפרק תנינא) י' עלאה דאתעטר בעטרא דעתיקא היא קרומא עלאה דאודכך וסתים. ומבואר בתקונים תיקון עשרין

והיא נקראת רחל וזווג הזה הוא להוליד נשמות ושם הוא גמר הזווג כמבואר בע"ח (שער מ"ג מ"ד דרוש י"ג).

[רבינו המקדש מלך הולך בדרך בעין זה שפרשתי זהר סתימא דסתימין רק שהוא מפרש היכלא היא הבינה ולדרכנו היא המלכות ואלו ואלו דברי אלקים חיים הם].

והוא כמבואר שם בזוה"ק פ' בראשית (דף ט"ז ע"ב) אור ויהי אור דכבר היה אור דא רזא סתימא אתפשמותא דאתפשט ואתבקע מרזא דסתרא דאור עלאה סתימא בקע בקדמיתא ואפיק חד נקודה סתימא מרזא דליה דהא אין סוף בקע מאורא דיליה וגלי האי נקודה י' כיון דהאי י' אתפשט מה דאשתאר אשתכח אור מההוא רזא דההוא אור סתימא כד אשתכח מיניה נקודה קדמא י' אתגלי לבתר עליה מטי ולא מטי כיון דאתפשט נפיק ואיהו הוא אור דאשתאר מאור והיינו אור דכבר היה והא קיימא נפק ואסתליק ואתגניז ואשתאר חד נקודה מיניה למהוי מטי תדיר באורח גניזו בההיא נקודה מטי ולא מטי נהיר ביה באורח נקודה קדמא דנפק מיניה ובגין כך כולא אחיד דא בדא נהיר בהאי ובהאי. כד סליק כולא סלקין ואתאחדן ביה ואיהו מטי ואגניז באתר דאין סוף וכולא חד אתעביד. ופירוש אלו דברים הקדושים הוא כמו שבארנו לעיל המאמר מן דף ט"ז ע"א כי כללות רדל"א המתלבש בו אור אין סוף מאיר באורא רישא תנינא מן תלת רישין ומאורא יצא י' נקודה קדמא והוא אבא דאצילות אשר אורא נגזר באבא שהוא י' וע"י אבא נעשה מלכות נוקבא דז"א שהיא היכלא ליקריה

וחד (רפוס סלאוימא דף ס"א ע"ב) בגין דברתא באבא אתעבידת הה"ד ה' בחכמה יסד ארץ בחכמה דאיהו אבא יסד ברתא דאיהו ארץ וכן מבואר בהקדמת הע"ח (כלל י' ובשער תיקון נוקבא פ"ה) ובפע"ח (שער הק"ש פכ"ז) ובלק"ת (פ' ויקרא) ובלק"ת (משלי) סוד ה' בחכמה יסד ארץ כי כל תיקון המטרוניתא שהיא נקראת ארץ הוא רק ע"י אבא שהוא חכמה. א"כ אשר אבא דאצילות שורשו מן אורא באור היו"ד שיצא מאור ונשאר אור אשר בהאי אבא דאצילות אתגניז האי אורא שהוא אבא דעתיקא הנקרא חכמתא עלאה סתימא. אשר חכמה נקרא ראשית בסוד ראשית חכמה כמבואר במאורי אור (מערכת הר' אות ג'). לזה אומר וכדין אתפשט האי ראשית שהוא חכמה עלאה בחינת אורא אור יו"ד אשר זו היו"ד הוא אבא דאצילות הנקרא ג"כ ראשית כי כשיצא זה היו"ד מזה האור נעשה ממנו בחינת אבא ומלביש לחסד דא"א. וברתא באבא אתעבידת, לזה כשאתפשט האי ראשית עביד ליה היכלא שהיא נוקבא דז"א בחינת היכ"ל במספר אדנ"י כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות י"א). ליקריה ולתושבחתיה. כדי שהמלכות תלביש לאריך אנפין מן הטיבור ולמטה בסוד יקרא ליקריה אשר זה הוא השבח שלו שמתלבש בעולמות ופרצופים שלמטה ממנו כביכול בכל מקום שאתה מוצא גדולתו אתה מוצא ענותנותו. תמן זרע זרעא דקודשא לאולדא לתועלתא דעלמא ורזא דא זרע קודש מצבתה. שם במלכות הוא מקום אור משך הטיפה גמר הזווג שם שקוצי"ת שהוא שם המלכות אשר בהזדווגה עם ז"א בחינת ישראל

ולתושבתיה.

א"כ לזה אומר כאן בפ' תרומה (קמ"ז ע"א) רזא דרזין לידעי חכמתא כד אסתלק ברעותא דסתרא דכל סתרינ. הוא אין סוף ב"ה וב"ש המתלבש ברדל"א. ורדל"א אחזי נהוריה בהאי אוירא. למיעבד יקרא ליקריה. לעשות את המלכות נוקבא דז"א שהיא מלכות דאצילות המלבשת לאריך מן הטבור ולמטה אנשיב רוחא מנקודה עלאה דנגיד מלעילא לתתא. הוא מנפח הרוח מאוירא שהוא נקודה עלאה אשר יוצא אות י' מן אוירא ונמשך ה' הזאת מלעילא מאוירא לתתא למלכות דרך אבא כי אוירא הוא אבא עלאה סתימאה ואות י' היוצא ממנו שהוא הרוח נמשך לאבא אשר אוירא ואבא שניהם הם בחינת י' שהיא חכמה וברתא שהיא המלכות באבא אתעבדת סוד ה' בחכמה יסד ארץ לזה ושוו תקוניה [לאתישבא] בהאי עלמא. כי האין סוף ב"ה וב"ש שוי תיקון שלו בהאי עלמא. שהיא המלכות לקשר מלכות שהיא סיפא דכל דרגין באור האין סוף ב"ה וב"ש. אמאי שואל לאיזה ענין התקשר האין סוף אור שלו עם מלכות דאצילות שהיא בהאי עלמא. ומתרין בגין דאי לא יהא עקרא ושרשא בהאי עלמא לא יהא מאנא לארקא בהאי עלמא כלל. אם לא יהיה בעולם התחתון עיקר ושורש להאיר על ידה לכל העולמות שלמטה ממנה שהיא המלכות דאצילות אז לא יהיה ח"ו כלי להוריק לה השפע קודש בזה העולם התחתון. ואי לא יריק להאי עלמא מיד אתאביד ולא יכיל לקיימא אפילו רגעא חדא. אם לא יריק השפע קודש אור אין סוף במלכות דאצילות והיא הנותנת

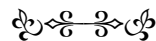
השפע קודש להוליד נשמות ומזון וטרף לכל העולמות אז ח"ו נאבד ואין יכולין לקיים אפילו רגע אחת כי ואתה מחיה את כולם ואנת הוא דקשיר לון ומייחד לון. אבל בגין דתקוניה איהו מהאי עלמא אתמלי מסטרא חדא לארקא להאי עלמא ומסטרא אחרא לארקא למלאכי עלאי וכולהו אתזנו מיניה כחדא. כי בני ישראל ניוונין מפנימיות העולמות והמלאכים מחיצוניות העולמות כמבאר בע"ח (שער סנת"א פ"ו) וכן מפרש כאן רבינו זקני הקדוש בזוהר ח':

אתאן באלו הקדמות שהקדמנו עד כאן לפרש דברי הזוהר חדש שהתחלנו בתחילת הפרק לפרש והוא לריח שמניך טובים. לריח דא איהו נקודה עלאה דקיימא בסתימו מנו האי דסתים בכל סתימו דכל סתימין דלא אתיידע כלל. הוא כי ר' שמעון אומר שם קודם זה ובכל אתר ריח מסליקו דקאים על דרגא אחרא תתאה מיניה. בכל מקום ענין הריח הוא מעליון שעומד מדרגה תחתונה ממנו אשר אז והאי הוא ריח מההוא עלאה. אז מריח התחתון ממה שמקבל שפע קודש ממה שלמעלה ממנו לכן לריח דא איהו נקודה עלאה אות י' בחינת חכמה עלאה סתימאה שהוא אוירא בחינת אבא של התלת רישין אשר רישא דלא אתיידע דעתיק יומין שלא יכלה להתלבש באריך אנפין כי לרוב רוחניותו שאין ראש הב' יכול להלבישו אחזי נהוריה בהאי רישא שהוא אוירא הנקרא חכמתא עלאה סתימאה לכן הנקודה עלאה קיימא בסתימו באוירא שהיא סתימא מוח סתום מאוד. מנו האי דסתים בכל סתימו דכל סתימין דלא אתיידע כלל. שהאור הזה של אוירא נמשך מן רישא

דלא אתיידע מלכות דאדם קדמון עתיק דאצילות, אשר במלכות דא"ק מתלבש חכמה דא"ק, ובחכמה דא"ק מאיר אור אין סוף שהוא סתים בכל סתימו דכל סתימין דלא אתיידע כלל כביכול, אשר ג' ראשונות של מלכות דא"ק לא נתלבשו כלל רק ז"ת מתלבשין ביי"ס דאצילות כדי לקשר עולם האצילות באדם קדמון המקושר באין סוף, אשר האין סוף מאיר ג"כ בספירת הכתר דאריך שהם התלת רישין הנקראין בכלל עתיקא קדישא והאין סוף הוא עתיקא דכל עתיקין. אשר האין סוף המאיר באורו הגדול הזה הוא בבחינת בקע ולא בקע ממי ולא ממי שהוא רק שנשיג קצת אור ממנו כביכול להאיר להעולמות שלמטה ממנו לזה הוא מאיר ברישא עלאה דרדל"א שהוא דא לעילא מן דא ורדל"א מחמת רוב אור הזה שמקבל מאור של אין סוף ב"ה וב"ש כביכול אין יכול להתלבש בראש הב' לזה אחזי נהוריה בהאי אוירא שהוא ראש הב' חכמתא עלאה סתימאה. לזה מחמת שאוירא מקבל אור גדול כזה מרישא דלא אתיידע אשר בו אור אין סוף ע"כ אוירא הוא דלא אתיידע כלל עד דמנו דחיקו דבקיעותא נהיר נקודה חדא סתימאה שהוא אות י' בחינת נקודה הנקרא חכמה ונעשה אז יהי אור. לזה אומר והאי נקודה איחי ריח מההוא סתימא דכולא. הוא כמו שאמר מקודם שכל ריח הוא ממדרגה עליונה שעומד על דרגא אחרא תתאה מיניה והאי איהו ריח מההוא עלאה שמקבל התחתון הריח ממה שהוא עליון ממנו לזה גם כאן האי נקודה שהוא אור י' הוא ריח מההוא סתימא דכולא שהוא אור אין סוף ב"ה

וב"ש. ובגין האי ריח. בשביל זה הריח כל אינון שמנין ובוסמין כולוהו נהירין ואקרון טובים. הוא כי ר"ש מפרש הפסוק לריח שמניך טובים לזה אומר לריח מחמת הריח הזה הנמשך מסתרא דכל סתרין סתימא דכל סתימין סתימא דכולא שהוא אור האין סוף המאיר באוירא ששם נקודה עלאה אות י' הנעשה שם אויר שהוא אור י' אז שמניך טובים כל השמנים הם מאירין ונקראין טובים. בגין דהאי קיים לון למחוי כולוהו חד קשירא נהיר כחדא. כי הריח מאוירא מחיה את השמנים ומקיים לון שיתקשרו כולם להאיר כאחד. ואי לא לא אקרון טובים. אם ח"ו רגע אחד נפסק האור הגדול הזה אז השמנים אינם נקראין טובים. אבל אם מאיר באורו הגדול של הריח הזה אז כולם נקראים טובים. בגין דכד האי ריח עלאה עאל בסתימו לגו נחלא עמיקא ואמליא ליה כדקא יאות כולוהו דרגין אקרון טובים מאי טובים נהירין. הוא לזה אז השמנים טובים מחמת שהריח העליון הזה שהוא נקודה עלאה דאוירא סתימאה נכנס באורו שהוא אור י' לנחל עמוק שהוא יסוד אבא וממלא ליה כדקא יאות כי י' יוצא מאוירא ונכנס לאבא האחוז שם באוירא והאור הזה נכנס עד יסוד שלו שהוא נחל עמוק אשר ע"י יסוד אבא בריתא אתעבידת שהיא המלכות כי זהר סתימא דכל סתימין במש אוירא דיליה דממי ולא ממי ואנהיר בהאי נקודה וכדין אתפשט האי ראשית ועביר ליה היכלא ליקריה ולתושבחתיה תמן זרע זרעא דקודשא לאולדא לתועלתא דעלמא ורזא דא זרע קודש מצבתה וכד אסתלק ברעותא דסתרא דכל סתרין למיעבד

לגאלינו במהרה גאולה שלימה למען
שמך כמו שכתוב לריח שמניך טובים
שמן תורק שמך אמן כן יאמר ד':



פרק כד

סיכום דבריו הנפלאים בכל מדרגות המנורה

והשמן והפתילה

נמצא עכשיו כפי שבארנו לעיל בפרקים
הקודמים מן פרק א' עד כאן. נסדר כל
הענינים והמדרגות של המנורה והשמן
והפתילה אחת לאחת, ומכולם נבוא
לבאר ולפרש ענין נס חנוכה בהמנורה
שאני עוסק כאן בוה.

מדרגות המנורה:

א': המנורה היא בחינת מלכות שהוא
גוף של המנורה הנקראת בת שבע
ושבעה קני מנורה הם ז' מדות שלה חג'ת
נהי"מ שלשה קני מנורה מצדה האחד הם
חג'ת ושלשה קני מנורה מצדה השני הם
נה"י. גוף המנורה באמצע קנה האמצעי
הוא מלכות שלה. אשר גוף המנורה היא
מנרתא מתסדרא.

ב': ראש המנורה היא בינה אמא עלאה
חד מנרתא דמנהרא ושבעה נרות הם
חג'ת נהי"מ שלה שלשה נרות חג'ת
ושלשה נרות נה"י וגוף המנורה נר
האמצעי מלכות שבה. אשר ראש
המנורה שהיא הבינה היא ב"ן י"ה על
שמיה אתקריאת בינה כי אתלבשת
במאני דדכורא אשר סיומה ביסוד
ואסתיימת בדכורא.

ג': גוף המנורה שהיא המלכות אינה
שכינתא מאנא דקוב"ה מאנא לשמשא

יקרא ליקריה אנשיב רוחא מנקודה
עלאה דנגיד מלעילא לתתא ושוי תקוניה
לאתישבא בהאי עלמא אמאי בנין דאי
לא יהא עקרא ושורשא בהאי עלמא לא
יהא מאנא לארקא בהאי עלמא כלל.
והלל המאנא הזאת היא המנורה
הטהורה כי ודאי מאנא דקודשא בריך
הוא אינה שכינתא דאיהי מאנא לשמשא
לבעלה אינה מנרתא דיליה כמו שבארנו
לעיל (במאמר מנורה המאור בפרק א') בשם
הרעיא מהימנא בזוה"ק תרומה (קנ"ה ע"א).
לזה נאמר לריח שהוא ריח של אוירא
נקודה עלאה סתימאה המאיר בו אור אין
סוף ב"ה וב"ש והוא אוירא נקרא שמן
שהוא חכמה מחמת כי אוירא הוא אבא
חכמתא עלאה סתימאה ויוצא י' שהוא
חכמה בחינת השמן ונכנס ומאיר לאבא
שהוא ג"כ אור י' בחינת השמן אשר
השמן המריח הנמשך מאוירא נכנס
בסתימו לגו נחלא עמיקא שהוא יסוד
אבא ואמלי ליה כדקא יאות ויסוד אבא
המקבל את השמן המריח הזה ממשיך
אותו למלכות שהיא המנורה הטהורה
הנתון בה השמן הזה להאיר באור גדול
שכן המנורה היא מאנא דקוב"ה אינה
שכינתא דאיהי מאנא לארקא בה מאנא
לשמשא לבעלה אינה מנרתא דיליה
אשר אז שמניך טובים שאז כולו דרגין
אקרון טובים מאי טובים נהירין ומאירין
באור גדול הזה.

א"כ העולה מכל דברינו אלו אשר השמן
של המנורה הוא נמשך מאור אין סוף
ב"ה וב"ש ומאורא עלאה סתימא דכל
סתימין סתרא דכל סתרין ומאור אדם
קדמון כביכול ומאבא עלאה והשמן הזה
מאיר בהמנורה באור גדול הזה להאיר
עלינו ועל כלל ישראל באור הגדול

הלכותם ובלק"ת (משלי).

ז': בינה ומלכות שהם ראש המנורה וגוף המנורה הם שתי נרות ובשתייהן מאירין השמות הוי"ה אחי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י אשר אלו השמות במספר נ"ר.

ז': ב' פעמים נ"ר במספר ת"ק שהוא מלוי שד"י אשר ב' שמות אחי"ה אחד במלוי הדי"ן אחד במלוי יודי"ן עם הב' שמות עצמן במספר שד"י אשר כל חבורם של בינה ומלכות ראש המנורה וגוף המנורה הוא ע"י יסוד שהוא שם שד"י רק בבינה הוא רפה רחמים ובמלכות דגש דינים.

ח': באמצע המנורה – שהוא תפארת – מאיר הוי"ה, בחדש ע"ב, בגבורה רי"ו, במספר שד"י. וכן בנה"י ג"כ בנצח ע"ב, בחוד רי"ו, ביסוד הוי"ה, ג"כ במספר שד"י ומחמת שמלכות כלולה בבינה לזה מאיר שם שד"י אחד לבד רק בבינה הוא בבחינת רפה רחמים ובמלכות דגש דין ונמתק הדין של הדגש ע"י הרפה שהוא בבינה – כי בינה העליונה היא רחמים פשוטים כמבואר בע"ח (שער או"א פ"ז כלל ד', ובשער הזווגים פ"ד).

ט': בהמנורה נמשכו י"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא שכן ב' פעם זקן הוא במספר שד"י שהוא ביסוד והדיקנא היא ביסוד כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ו, ובשער הנסירה פ"ו). אשר שד"י מחבר ראש המנורה וגוף המנורה כאחת.

י': בראש המנורה וגוף המנורה מאיר נר מצוה שהוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש בד' מיני שלהבות ב' אחרונים מושגות שהם אתון ו"ה ב' העליונים אינם מושגים אתון י"ה בא"ת ב"ש הוא מ"צ והרי הם מצוה:

לבעלה. וראש המנורה שהיא הבינה אינה לאו מאנא לגביה ולא משמשא לגביה אלא עטרה על רישיה י' על ו' כי הקנים של המנורה הם בצורת ו' והנר שהוא בינה הוא י' אשת חיל עמרת בעלה תגא דספר תורה אשר ביחד הם ז': ד': הקנים של המנורה הם בצורת ווי"ן הם ז' ווי"ן במספר מ"ב. והנרות שלהם שהם בחינת בינה הם בציוור ב' ההי"ן שכל ה' היא בציוור ג' ווי"ן כזה **ה** א"ב הם ששה ווי"ן בששה נרות ו' מנרתא דאמצעייתא בן י"ה דעל שמיא אתקריאת בינה כי אז היא בבחינת דבר והוא כי הבינה היא בחינת אות ה' משמא קדישא ובמלוי הם ב' ההי"ן ה"ה וכל ה' בציוור ג' ווי"ן הם ו' ווי"ן והנר האמצעי ג"כ ו' הם ג"כ ז' ווי"ן במספר מ"ב [ונדבר מזה בעזר החי עולמים לקמן בנרות חנוכה] – אשר ראש המנורה שהיא הבינה היא ו' רבתי כי אתון רברבן הם בבינה – גוף המנורה שהיא המלכות היא ו' זעירא מילוי של הו"ו אשר אתון זעירין הם במלכות כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קל"ב ע"א) ובתקונים (תיקון ה', תיקון י"ח). ובפע"ח (שער הק"ש פ"א פ"ט, שער הסליחות פ"ח). ובע"ח (שער מנח"א פ"ד). ובלק"ת (פ' ויצא, פ' שמות) ובאור עינים (חלק ראשון מערכת האותיות) ממורי זקני רבינו הגדול והקדוש זצ"ל:

ה': סוד הנר הם רמ"ח אברים כשנכללת בתרין דרועין דמלכא אז נקראת נר כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קס"ז ע"ב) נר אמאי אקרי נר אלא כד מקבלא מבין תרין דרועין רמ"ח שייפין עלאין אינה פתחת לגביהו תרין דרועין דילה כדין אתכלילו אלין תרין דרועין בהו ואקרי נר: ובפע"ח (שער השבת פ"ד) ובשער הכוונות (בדרושי תוספת שבת) ובשער

י"א: בהמנורה שהיא מלכות מנרתא מתסדרא מאיר בשבחה דגווי גליפאן שמא אדנ"י אשר י"ג תקוני דיקנא דאריך נשרשין בשם זה ב"ב אותיות שלו ומזל ונקח כולל כולם הרי י"ג:

י"ב: בהמנורה שהיא מלכות מנרתא מתסדרא מאיר בה ג"כ שם אלקים אשר הוא ג"כ ב"ג אותיות שלו בחינת י"ג תקוני דיקנא. והוא ביודי"ן במספר מצפ"ן שורש של ה"ג תקוני בתרין פאות הראש ובשני מצרי הדיקנא:

י"ג: המנורה היא מזהב טהור בחינת גבורה ונמתקו הגבורות ע"י שם הוי"ה המאיר בה כי מנורת זהב כולה כד אשתלים בסטרא דימינא דאתקיף בה ברזא דשמא הוי"ה דהא כדין אייה כלה בחופה דעלמין כולו ברחמי בחדוה ברחמי בחדוה דהא כדין וגולה על ראשה:

י"ד: בהמנורה מאיר שם צבאות כי גולה דא איהו מקורא דצדיק דאתעביד נהר פלגיו דחדדן עיר אלקים ועביד פירין ואיבין בשמא דאתקרי צבאות:

ט"ו: הבינה מאירה ומתחמת בתריסר תחומין. לארבע סטרי עלמא שהם י"ב גבולי אלכסון. י"ב שבטים בבינה ז"א ומלכות. והם י"ג תקוני דיקנא והם שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך והם ששה קצוות של הבינה וששה קצוות של המלכות אשר בששה קצוות מתלבשין ששה קצוות של ז"א קדישין כי בינה ראש המנורה היא ב"ן י"ה ואתלבשת במאני דדכורא:

ט"ז: הבינה ראש המנורה מאירה בשבעין שמהן דילה המזכרין בזוה"ק פ' וירא (דף ק"ח ע"ב) לגוף המנורה שהיא המלכות.

והנה לעיל (במאמר מנורת המאור) קצרת בזה הענין ואבוא כאן לבאר יותר זה הענין שהוא מה שאומר בזוהר חדש שהבאתי שם לעיל בפרק ב' ושבעה נרותיה עליה דא רזא דשמא עלאה גליפא ברזא דשבעין שמהן דאתקרי בהו קוב"ה. גם הבאתי כאן לעיל (באות ה') סוד הנר הם רמ"ח אברים כשנכללת בתרין דרועין דמלכא אז נקראת נר כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קס"ו). ע"ב נר אמאי אקרי נר אלא כד מקבלא מבין תרין דרועין רמ"ח שייפין עלאין אייה פתחת לגבייהו תרין דרועין דילה כדין אתכלילו אלין תרין דרועין בהו ואקרי נר ורבינו בזוהר הרקיע מקשה על זה כמה קושיות ומביא שם דרוש ארוך בזה ענין תלת רישין אבל חסר סוף הדרוש לכן אומר שם רבינו מהרמ"פ ז"ל אשר עדיין לא מתורין הקושיות וכן הוא בשער מאמרי רשב"י ז"ל אומר שם רבינו מהר"ש וויטאל שחסר סוף הדרוש לתרין בזה הקושיות שהקשה רבינו והמקדש מלך אינו אומר בזה כלום שום פירוש. וכן בעטרת צבי מרבינו זקני הקדוש לא נמצא בזה כלום. ורבינו זקני הקדוש בזוהר חי מפרש לענין תרין עטרין דדעת בעשית כלי. ומורי רבינו זקני הקדוש בדמשק אליעזר מפרש לענין ג' ידות שהם מ"ב. ומה נעמו דבריהם הקדושים בזה האמת שהמלכות נוקבא דז"א יש לה אלו הבחינות. אבל אמאי נקראת בשביל זה נר כמו שאומר הרביא קדישא. לכן נראה לי בזה לומר דבר חדש בפירוש דברים הקדושים האלו דהנה מבואר בזוה"ק פ' וירא בס"ת (דף ק"ח ע"ב) שמים דאינון ע' רזא הוי"ה דא איהו ברזא דשבעין ותרין שמהן ואלין אינון דנפקי

עטרין קדישין והוא הוא כי הע"ב שמות נחלקין לו' ספירות הג'ת נהי"מ שכל אחד כלול מעשר הרי שבעין כמבואר שם במקד"מ] סטרא חדא אתלבשא בעטרוי דחסד עלאה בשבעין גליפין דנהירו דאבא עלאה דאנהיר לה סטרא תנינא אתלבשת ברומחי דגבורה בשתינ פולסי דנורא ועשרה דילה דנחתו מסטרא דאמא עלאה בנימוסי גליפין. סטרא תליתאי אתלבשת בלבושי ארגוונא דלביש מלכא עלאה קדישא דאקרון תפארת דירית ברא קדישא בשבעין עטרין עלאין מסטרא דאבא ואמא והוא כליל להאי סטרא ולהאי סטרא ותרין עטרין מסטרא דאבא ואמא ואינון שבעין ותרין שמדן. ועוד שם (בדף נ"ב ע"א) בשעתא דמתעטרי אבהתא כדן הוא שלימו דכולא כדן מטרוניתא נטלא במטלנהא בהאי שלימו דאבהתא וכד מתעטרא מכולהון כדן אתברכא ורשותא דכולא בידהא.

גם מבואר בזוה"ק פ' בהעלותך באורך ענין הע"ב שמות (בדף ק"ג ע"ב דף קנ"א ע"א) ואומר שם שבעה קשורין אינון דמתקשרי בהו תלת אבהן וד' אחרנין רישא ואמצעיתא בקשורא חדא תא חזי בשעתא דאלין דרגין משתכחי כל מהימנותא אשתכח ואלין שבעה עננין דאסחרו להו לישראל בגין כך כד נטלא שכינתא באבהתא נטלא וכד אלין נטלין כולהו דרגין אחרנין נטלין בהו וכדן אתעטרת כנסת ישראל כדקא יאות.

גם מבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"א) ובשער הכוונות (בדרושי ויעבור דרוש א') אשר ענין החיבוק של ז"א לנוקבא הם בג' פעם ע"ב שהם רי"ו.

גם מבואר בפע"ח (שער כוונת אמן פ"ב)

מן ויסע ויבא ויט. והי' יל"י סי"ט על"ם מה"ש לל"ה אב"א כה"ת הו"י אל"ד לא"ו הה"ע: יז"ל מב"ה הרי"ה הק"ם לא"ו כל"י לו"ו פה"ל נל"ך יי"י מל"ה חה"ו: נת"ה הא"א יר"ת שא"ה רי"י או"ם לכ"ב וש"ר יח"ו לה"ח כו"ק מנ"ד: אנ"י הע"ם רה"ע יי"ז הה"ה מי"ך וו"ל יל"ה סא"ל ער"י עש"ל מי"ה: והי' דנ"י הח"ש עמ"ם ננ"א ני"ת מב"ה פו"י נמ"מ יי"ל הר"ה מצ"ר ומ"ב יה"ה ענ"ו מח"י דמ"ב מנ"ק אי"ע חב"ו רא"ה יב"ם הי"י מו"ם. ואלין אינון שבעין שמדן דשלטין על שבעין דרגין תתאין [באמת הם ע"ב שמות כמו שחושב כאן ו' סדרים של י"ב הרי ע"ב אבל שם לא"ו נחשב ב' פעמים בסדר הראשון ובסדר השני ושם אנ"י והי' הם כחדא חשיבין כמבואר במקד"מ שם לזה הם שבעין שמדן אבל באמת הם נחשבין לע"ב שמות] שמא דא דאקרי שמים מניה אתברי סיתרא דאקרי אדם חשבן שייפי גופא דאינון חושבן מאתן וארבעין ותמניא שייפין חושבן אתוויי מאתן ושית סרי שמא דא דאיהו רזא וסתרא כללא דכל אורייתא בכ"ב אתוון ועשר אמירן בגין דהא שמא דא מאתן ושית סרי אתוון ותלתין ותרין שבילין דאתכלילן ביה הא מאתן וארבעין ותמניא שייפין דגופא רזא דאקרי אדם דשליט על כרסייא רזא דשבעין דלתתא וסתרא דא דכתיב ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. גם מבואר בזוה"ק פ' בשלח (דף נ"א ע"ב) תא חזי בהיא שעתא אשתלים סיהרא מכולא וירתא שבעין ותרין שמדן קדישין בתלת סטרין [רבותינו הקדושים שרפי קודש המקד"מ, והעטרת צבי, והזוהר חי, ומורי בדמשק אליעזר כולם גורסין שבעין

ובשער הכוונות (בדרושי אמן) אמנם בזה יובן ענין בריה דרב ספרא הנזכר בפ' תרומה שראוהו חמיו שדילג מן הגג לענות קדיש והענין הוא כי זה החכם כשהיה בגילגול תחילה טעה בענין החיבוק ובא עתה בגילגול זה לתקן אמנם כבר ידעת כי המתגלגל על דבר פרטי צריך לתקן באופן זה שיבוא מעשה לידו וימסור עצמו עליו לכן כל עוד שלא תיקן עדיין ענין החיבוק לא רצה להזדווג עם אשתו אמנם כשבא לידו ענין עניית הקדיש שמסר עצמו לנפול מן הגג כדי לענות הקדיש שהוא החיבוק ואז נתקן מציאותו. אח"כ ע"י שדרש את התורה אז תיקן בחינת הנשיקה ואח"כ בא על אשתו ונזדווג עמה כי הדברים צריכין להיות בסדרן ולכן עד שהשלים החיבוק אשר היה צריך לתקן כנ"ל לא היה יכול לעשות זוג ונישוק. וכן מבואר בזוהר חי מרבינו זקני הגאון הקדוש (פ' תרומה). והנה רבינו האריז"ל בזוהר הרקיע ובשער מאמרי רשב"י ז"ל מקשה כמה קושיות על זה במה שאמר הרביא קדישא בריה דרב ספרא שהיא נקראת נר כשמקבלת מבין תרין דרועין רמ"ח שייפין ואתכלילת בה אקרי נר. ובפע"ח (שער השבת פ"ד) ובשער הכוונות (בדרושי חוספות שבת) ובשער הלכותיים (משלי) ובלק"ת (משלי) אומר רבינו בעצמו כן מזה נראה שמסכים לזה הענין. ע"כ יגדתי בזה ויגעת ומצאת תאמין וב"ה וב"ש שהאיר עיני בזה לפרש דברי הרביא קדישא כפי שאומר רבינו אשר הרביא קדישא היה צריך לתקן ענין החיבוק. לכן בתחילת הדרושים שלו דרש בענין חיבוק אשר אז הז"א מחבק אותה בשתי זרועותיו והחיבוק הוא בג' פעם ע"ב שהם רי"ז

בחינת ע"ב שמות שיש בהם רי"ז אותיות בג' פסוקים ויסע ויבא ויט שהם חנ"ת בחינת האבות אשר כד נטלא שכינתא באבהתא נטלא אשר קיבלה ע"י החיבוק מן ז"א אדם היושב על הכסא אשר הן רמ"ח שייפין שמות ע"ב שהם רי"ז ול"ב נתיבות החכמה הרי רמ"ח. אשר ל"ב נתיבות הם כ"ב אתון ועשר אמירן. כמבואר בע"ח (שער מנ"א פ"ה) באורך הדברים כי הכ"ב אותיות הם הכלים מהם נעשה הגופים ועשר אמירן הם י' ספירות של הרוח בסוד השמים מספרים כי השמים הוא ז"א בחינת רוח כולל י' ספירות המספרים ומזהירים למלכות הנקראת כבוד א"ל אשר הרוח הוא שם מה שהוא אד"ם הרמוז לחכמה בח מ"ה כי הי' ספירות הן הי' אותיות דשם מ"ה אשר שם מ"ה הוא האדם הרוכב על הכסא ובעת החיבוק שהובקה בזרועותיו אז המלכות מקבלת אלו רמ"ח שייפין עלאין שהם ע"ב שמות שיש בהם רי"ז אתון ול"ב נתיבות החכמה שהם כ"ב אתון ועשר אמירן. לכן אומר הרביא קדישא. כי נר מצוה דא איהי משנה כד"א והתורה והמצוה. והתורה זו תורה שבכתב הוא ז"א קדישין. והמצוה זו משנה. היא המלכות נוקבא דז"א אשר ששה סדרי משנה הם ו' קצוות שלה מחסד עד יסוד כמבואר בפע"ח (שער הנהגת הלימוד) ובלק"ת (פ' ואתחנן) בטעמ"צ. דאיהי נר שרגא דקיימא לאדלקא שהמלכות היא נר העומדות להדליק אותה מחמת שכל קבלתה הוא מן ז"א שהוא לית לה מגרמה כלום אספקלריא דלא נהרא והז"א שהוא תורה שבכתב הוא בן בכור שנוטל חלקו וחלקה ואח"כ הוא נותן לה להדליק גם אותה בכל

שלה ברמ"ח שייפין עלאין שמקבלת מן הז"א אדם יושב על הכסא כביכול ואקרי נר אז נקראת המלכות נר מחמת כי רמ"ח עם תרין דרועין הם נ"ר. והוא כמו שאומר שם בפ' תרומה ר' יוסי (בדף קס"ו ע"א) דבר אחר כי נר מצוה תקונא דשרגא דא שרגא בוצינא דדוד דאיהי נר מצוה אורייתא דבעל פה דאצטריך לאתתקנא תדיר ואיהי לא נהרא אלא מגו תורה שבכתב דהא אורייתא דבעל פה לית לה נהירו אלא מגו תורה שבכתב דאיהי אור לאנהרא. והרביא קדישא ג"כ אומר בכוונת הנר כמו שאומר ר' יוסי לעיל רק שהרביא קדישא מפרש דבריו האיך אופן קבלתה להנר ומחמת שרצה לתקן ענין החיבוק מגלגול הראשון לכן בתחילת דרשותיו אומר ענין זה של החיבוק ודבריו הקדושים מתאימים עם המאמר של סתרי תורה בפ' וירא הנ"ל אשר הרמ"ח שייפין עלאין הם ע"ב שמות שהם רי"ו אותיות ול"ב נתיבות החכמה שהם ביחד רמ"ח לכן כשהמלכות מקבלת אותן בשני דרועותיה אז נעשה מן רמ"ח נ"ר ואז נדלק הנר שלה ומאירה היא כמו הז"א שהוא תורה שבכתב עצם האור המאיר.

ועכשיו מתורצין כל הקושיות שמקשה בזוהר הרקיע הקדוש מהו הדרועין ומהו מבין דרועין ואין כאן רמ"ח בדרועין לקבל משם רמ"ח ומה עלאין דקאמר ועוד פתחא לגבייהו אמאן קאי אי על מבין דרועין הלא אינה פתחא אלא לירכים. ואי ארמ"ח אברים שהוא פתח לתשלום אדם כי אחר צורת אדם תפארת שם בית המלכות מאי לגבייהו להו מיבעי ליה ועוד מאי זה הוא כללות דאתכלילו אלין תרין דרועין. ולדברינו

מדריגותיה כי מציון שהוא ז"א ביסוד שלו מכלל יופי אלקים שהיא המלכות הופיע ואז גם היא אספקלריא דנהרא שהיא נר שרגא הנדלק ע"י ז"א ומאיר. אשר לזה מדייק הרביא קדישא ואומר דאיהי נר שרגא ולא אמר סתם דאיהי נר. כי סתם נר יוכל להיות שהיא הכלי המקבל את השמן בתוכו להאיר. לכן אומר דאיהי נר שרגא דקיימא לאדלקא שהוא בעצמו מאיר אם מדליקין אותו. אשר המדליק את הנר שרגא הזה הוא הז"א. ומפרש דבריו מה שאמר שהמשנה שהיא המלכות נקראת נר לכן רצונו לבאר היטב מפני מה שהיא נקראת נר. לזה אומר נר מה שאמרתי שהמלכות היא נקראת נר אמאי אקרי נר מאיזה טעם המלכות נקראת נר. אלא כד מקבלא מבין תרין דרועין. אם המלכות מקבלת מבין שני דרועותיו של הז"א בעלה שהוא בעת החיבוק. רמ"ח שייפין עלאין. שהם ע"ב שמות שיש בהם רי"ו אותיות ול"ב נתיבות החכמה שהם כ"ב אותיות ועשר אמירן י' ספירות של רוח שהם בחינת מ"ה אדם יושב על הכסא שהוא נותן לה בעת החיבוק הרמ"ח שייפין עלאין אילן שכן רי"ו ול"ב הם רמ"ח שייפין כמו שאומר בזוה"ק וירא בסתרי תורה (דף ק"ח) הנ"ל. איהי פתחת לגביהו תרין דרועין דילה. בעת שהז"א נותן לה הרמ"ח שייפין ההם היא פותחת שני ידים שלה לקבל הרמ"ח ההם שהם רמ"ח שייפין עלאין והוא מבשרי אחזה אלו"ק כביכול כי כשמקבלין איזה דבר מקבלין בשני הידים כן גם כאן כשהמלכות מקבלת הרמ"ח שייפין אז פותחת שני ידים שלה לקבלם. כדין אלין תרין דרועין בהו נכללו השני דרועות

שבארנו כי הרמ"ח שייפין עלאין הם הע"ב שמות ול"ב נתיבות החכמה שהם ביחד רמ"ח שייפין כמו שאומר בס"ת בזוהר וירא ניהא הכל בעזר חי העולמים אשר לזה רבינו הקדוש בעצמו בפע"ח (שער השבת) ובשער הכוונות (בדרושי תוספות שבת) ובשער הלקוטים ובלק"ת (משלי) מסכים לזה במה שאומר הרביא קדישא אשר המלכות נקראת נר מחמת שמקבלת מן ז"א רמ"ח ותרין דרועין דילה הם ביחד נ"ר-נראה מזה אשר המאמר של הרביא קדישא מתורין היטב, ומה שאומר הרביא קדישא דוקא על תרין דרועין דילה שנכללו ברמ"ח ונעשין נר ולא על אבר אחר. הוא כי הלא עיקר קבלה היא בידים שלה. והרמ"ח שייפין אין הכוונה על רמ"ח אברים שלו רק על מה שנותן לה בשעת החיבוק כביכול שהם הע"ב שמות שהם רי"ו אותיות ול"ב נתיבות החכמה שהם ביחד רמ"ח והיא מקבלת אותן בשתי ידים שלה אז נעשין נר ומאירין בה וא"כ ניהא היטב דברי הרביא קדישא: ב"ה וב"ש חי וקים לעד שהאיר עיני בתורתו הקדושה לפרש הענין הזה וזכות הרביא קדישא יגין עלי לחדש חידושין דאורייתא אמיתים אמן כן יאמר ד':

א"כ לזה אומר בזוהר חדש הנ"ל ושבעה נרותיה עליה הא רזא דשמא עלאה גליפא ברזא דשבעין שמהן דאתקרי בהו קודשא בריך הוא. הוא כי רזא דשמא קדישא עלאה גליפא הוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש ברזא דשבעין שמהן הם ע"ב שמות היוצאין מן ויסע ויבא ויט אשר בכלל הם שבעין שמהן כמו שהבאתי לעיל מן הזוה"ק פ' וירא (דף ק"ח ע"ב). דאתקרי בהו קוב"ה שהוא הז"א בחינת הוי"ה שהוא

נקרא קודשא ברוך הוא. ואינון שבעה קיימין דעלמא קאים עליהו אותן הע"ב שמות שהם שבעין שמהן אשר הז"א שהוא קוב"ה נותנם למלכות הנקראת עלמא אשר בשביל זה נקראת נר והשמות הם שבעה קיימין דעלמא שהיא המלכות הנקראת עלמא קאים עליהו כי השמות הם בחינת חג"ת נהי"מ כמו שהבאתו לעיל מזוה"ק בשלח ובהעלותך שהם שבעה דרגין שבעה קשורין. א"כ לזה השבעה נרות שראה זכריה על המנורה. ושבעה נרותיה עליה הם הע"ב שמות שהם שבעין עטרין והם ג"כ שבעה קשורין אשר כד מתעטרא מכולהו כדין אתברכא ורשותא דכולא בידהא וכדין אתעמרת כנסת ישראל כדקא יאות:

י"ז: גוף המנורה שהיא מלכות היא בחינת אברהם בסוד בראשית באר שית כי באר היא המלכות ושית נעשה סוד מ"ה שהוא הוי"ה דאלפין ונתחבר באר עם מה ונעשה אברהם כמבואר בלק"ת (פ' בראשית).

אשר המלכות נקראת מ"ה כמבואר במאורי אור (מערכת המ' אות ל"א) מ"ה נקראת המלכות כי ו' קצוות דו"א הנקרא מ"ה מתלבשים בתוכה. והוא כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קכ"ז ע"א) דרגא תתאה דאיהו רזא דעלמא תתאה אקרי מ"ה וכן מבואר בתקונים תקונא עשיראה. תקונא ארבעין ושבעה. תקונא שתין ותשע ובהקדמת התקונים ושכינתא איהי מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א אתקריאת.

ראש המנורה היא שהיא הבינה היא בחינת יצחק שהוא בינה:

י"ח: בהמנורה מאירין ז' הכלים שהם מלואים של ז' שמות ס"ג של הבינה וגם ז'

שבתבתי לעיל וב"ה וב"ש שכוונתי לדעתו הגדולה בזה.

כ"ד: בהמנורה היו כ"ב גביעים שהם י"ג תקוני דיקנא של אריך אנפין. ט' תקוני דיקנא דו"א שאמרם אדונינו דוד המלך אצל מן המיצר בהלל. אשר כל גבי"ע הוא י"ג ע"ב המאירין בהדיקנא.

כ"ה: בהמנורה מאירין השמות של ברכת כהנים ע"י הכהן המדליק את הנרות. אשר הם אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם.

כ"ו: בהמנורה מאירין ז' תקונים דגולגלתא שהם גולגלתא מלא דבדולחא קרומא דאזירא רעוא דרעיון עמר נקא פקחא דעיינין חוטמא:

כ"ז: המנורה שהיא המלכות מתקשטת בכ"ד קשויי כלה כ"ד צרופי אדנ"י י"ב בראשה שהם ז' תקונים דגולגלתא וי"ב בגופה:

כ"ח: בראש המנורה מאירין ג' טפין מכתר עליון כי אות י' היא הטיפה וג' טפין הם ג' נשים חד אופה וחד עורכת וחד מקטפת:

מדרגת השמן:

א': השמן הוא יסוד ז"א שמן המאור כתיש כתישין ב' חסדים דנ"ה לתת אותם להמנורה שהיא המלכות שמן למאור:

ב': השמן הוא מוחין דאבא הנתונים להמנורה מאבא מרחוק מדרגה אחת:

ג': השמן הוא שמנה תקונים של דיקנא דכהנא רבא דבתמניא תקונים אתתקן שהם חסד מלגאו ומלבר:

ד': השמן הוא בחינת שמן הטוב על הראש הנמשך מאור האין סוף ב"ה וב"ש

הבלים כפולים של שם מ"ה כזה י"ה יו"ד ה"א. ו"ה וא"ו ה"א סוד שבועות שתיים שהן ארבע. והם שבעה ושבעה מוצקות נרות הכפולים שראה זכריה הנביא.

ז"ט: בהמנורה ב' קנים שלה מאירין ז' שמות של שם מ"ב אבגית"ץ קר"ע שמ"ץ נג"ד יכ"ש במ"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת:

כ': בהמנורה והשמן מאירין הז' מרגלאין של ז' שמות המאירין בשבת"ק והם הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ מצפ"ץ א"ל אלקי"ם י"ה אדנ"י. אשר בהמנורה שהיא המלכות הנקראת תבל מאירין השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י במספרן תב"ל אשר לזה המלכות שהיא המנורה לבת אש ומאירין פניה כי תב"ל ולבת חד הוא אתון דדין כאתון דדין. והשמן הוא ג' שמות א"ל אלקי"ם מצפ"ץ במספר שמ"ץ ז"ך או זי"ת.

כ"א: בהמנורה מאירין הש"ע נהורין הנמשכין מחוורתי דרישא דאריך אנפין אשר שבעה קני המנורה הם השבעה רועים אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד וכל אחד ממשיך הש"ע נהורין להמנורה

כ"ב: המנורה היא מקשה אחת שהם ה' פעם חס"ד ה' פעם טו"ב המאירין בהמנורה.

כ"ג: בהמנורה נאמר ירכה תיקון הירך שלה ע"י ק' וק"ל במספר יר"ך המבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ב) כפי שבארנו לעיל היטב (בפרק ט.). שוב מצאתי בספר הקדוש לק"ת והש"ם ממורינו ש"ב הרב הקדוש איש אלקים מהרי"א מזידיטשוב זצ"ל (בפ' תרומה) שכותב ג"כ כן אשר ירכה הנאמר אצל המנורה הוא תיקון הירך ב"ק וק"ל כמו

ומתפשט בגרון דאריך אנפין ושם מתבקע הגרון ומתגלה הדיקנא בי"ג תקוני דיקנא שלה יורד על הזקן:
 ח': השמן של אלו י"ג תקוני דיקנא מתחלק ומאיר בז"א בג' שמות יה"ו ובמלכות שהיא המנורה בג' ההי"ן. או בג' יודי"ן ג' ווי"ן לז"א ו' ההי"ן לנוקבא שהיא המנורה. או י"ב יודי"ן לאריך ט' ווי"ן לז"א ו' ההי"ן לנוקבא שהיא המנורה. אשר כהנא רבא דוגמא דלעילא המדליק את השמן בהמנורה:
 ז': השמן הוא חסד דעתיק הנמשך להמנורה שהיא המלכות דרך המקיף הגדול חכמה דז"א שהוא בראשו:
 ז': השמן הוא אור של ש"ע נהורין כמו שאמר אדונינו מלכנו דוד המלך ע"ה דשנת בשמן ראשי.
 ח': השמן הוא מאוירא רישא תנינא מתלת רישין הנמשך ברוחא דנשיב מסתרא דסתרין טמירא דטמירין עתיק דעתיקין סתימא דסתיים בנו סתימא דסתימין הנמשך ונגנז באות י' שיצא מאויר ונעשה אור סוד הנאמר יהי אור ואבא יסד ברתא שהיא המלכות נוקבא דז"א שהיא המנורה וסוד הנאמר לריח שמניך טובים.
 מ': השמן הוא שם בי"ט שם הכתר שהוא במספר אהי"ה שכן שמן בא"ת ב"ש הוא בי"ט. הגה"ה באות ט' ענין השמן בשם

בי"ט צריך לזכור שהוא בחינת יסוד ג"כ כמבואר בלק"ת (פ' עקב) ובשער הלקוטים (פ' עקב).
 י': השמן הוא ג' שמות של ז' מרגלאין דשבת שהם א"ל אלקי"ם מצפ"ן כמו שבארנו לעיל אות כ' אצל המנורה.
 י"א: השמן במספרו ט"ו פעמים הוי"ה ב"ה וב"ש אשר הוא במספר יצח"ק יעק"ב:
 י"ב: שמן במלוי כזה שי"ן מ"ם נו"ן במספר כ"א פעמים הוי"ה ב"ה וב"ש וכשתצטרף שמן בפשוט אל המלוי כזה שמן שי"ן מ"ם נו"ן במספר תתקל"ו שהם במספר י"ג פעם ע"ב שורש של הדיקנא קדישא או ל"ו פעמים הוי"ה ב"ה וב"ש:
 י"ג: צריך לקשר השמן בקטרת כמו שכתוב שמן וקטרת ישמח לב כמו שבארנו לעיל היטב בפרק כ"ב:

מדרגת הפתילה:

הפתילה של המנורה הנתונה בהשמן של הנרות היא בחינת מלכות שכן פתי"ל במספר י' פעם ב"ן כל קומת המלכות סוד הנאמר הלא אנכי טוב לך מעשרה בני"ם:

מאמר נרות המערכה

פרק כה

בענין ירך יעקב

מכל אלו הענינים שבארנו אצל המנורה והשמן והפתילה אתאן לפרש ענין נס חנוכה, ומהאל העוזר אשאל עזר להאיר נפשי העניה והשפילה והנדכאה הניבזית והנמאסת באורות הגדולים האלו לחדש חידושין אמיתים, גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

הנה רבינו אומר בפע"ח (שער ראש חודש חנוכה פורים פ"ד) הנה סוד שמונת ימי חנוכה איהי מקבלת אור ההוד בעצמו שלא ע"י ז"א, כי בחול יעקב בנצח ורחל בהוד, וביען אשר לא תיקן ההוד בענין והודי נהפך עלי למשחית והנצח נתקן בענין (דניאל י ח) וגם נצח ישראל לא ישקר, לכן מקבלת איהי אור מן ההוד על ידו דרך הנצח. אבל מתתיהו בן יוחנן כה"ג תיקן ההוד באלו הח' ימים לבד, לכן מקבלת איהי אור מן ההוד עצמו על ידה ושלא על ידו, לכן אנו אומרים על הניסים בברכת מודים שהוא כנגד ההוד (עכ"ל).

ועוד מבואר שם חנוכה הוא נצח שהוא ענף החכמה סוד שמן משחת קודש, ולכן היה הנס בשמן וע"י כהן. וכן מבואר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה דרוש א') ענין חנוכה ופורים תרומתו אינן בהוד, ואע"פ שבתפלת שחרית בחול בארנו דיעקב בנצח ומלכות בהוד וכפי זה החול הוא קדוש יותר מחנוכה ופורים אשר תרומתו אינן בהוד, אבל הענין הוא על דרך שבארנו בדרוש ר"ח בענין היום טוב

כי הנוקבא יש לה אז תוספות קדושה לפי שאז מקבלת הארותיה ע"י עצמה שלא ע"י בעלה, וכן הוא כאן כי הנה בחול יעקב יונק הארתו וחלק הארה שלה מן הנצח ומן ההוד ואח"כ נותן לה הארתה ונמשך מן ההוד על ידו, אבל עתה בחנוכה ופורים היא יונקת חלק הארותיה מן ההוד ע"י עצמה שלא ע"י בעלה ואינה טפילה אליו כימי החול, והנה ענין זה הוא תוספת קדושה אליה בזמנים אלו יותר מבחול.

וכן מבואר במשנת חסידים (מסכת חשון כסלו פרק ב') אות א'. בכ"ה בו הוא חנוכה סוד נצח ענף החכמה הנקרא קודש לפיכך נעשה הנס בשמן סוד שמן משחת קודש: ושם באות ב'. ויש לנוקבא מעלה יתירה עתה מבחול, שבחול יעקב עומד בנצח שעליו נאמר (שמואל א טו כט) וגם נצח ישראל לא ישקר, והיא עומדת בהוד שעליו נאמר (דניאל י ח) הודי נהפך עלי למשחית, ולפיכך אינה יכולה ליניק מההוד אלא ע"י יעקב שמקבל אור ההוד בנצח ומאיר בה. ג'. אבל בחנוכה יעקב ורחל מזדווגים בהוד והיא מקבלת משם שלא על ידו אלא מעצמה כי נתקן הוד זה בשמנה ימים אלו על ידי מתתיהו בן יוחנן, לפיכך אומרים על הנסים במודים שהוא ברכת ההוד.

וצריך להבין בזה שורש הענין מאי ראה מתתיהו כה"ג לתקן אז ההוד בשמנת ימי חנוכה. וגם להבין הענין שנעשה הנס בנצח שהוא השמן ענף החכמה.

ונראה לי השפל והנבזה תולעתא זעירא דרחיש ברחישין זעירין לפרש בזה: הנה

כתיב ב'פ' וישלח (בראשית לב כה) ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר. וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבקו עמו. ואיתא בזוה"ק פ' וישלח (דף קס"ו ע"א) וירא כי לא יכול לו, אסתכל לימינא וחמא לאברהם אסתכל לשמאלא וחמא ליצחק אסתכל בגופא וחמא דאתכליל מסטרא דא ואתכליל מסטרא דא, וכדין ויגע בכף ירכו בחד עמודא דסמיך לגופא דאיהו לבר מן גופא.

ומפרש רבינו זקני הקדוש בעמרת צבי כפל הלשון ירמוז על מה שכתוב בלק"ת בטעמי מצות גיד הנשה וחד עמודא דסמיך לגופא הוא הוד דנוקבא שהוא סמוך לגופא שהוא התפארת שנקרא גופא בתקון א' תפארת גופא. דאיהו לבר מן גופא הוא הנצח דז"א. וכוונת רבינו העמרת צבי בזה כמבואר בלק"ת (פ' וישלח) בטעמי מצות סוד הירך יעקב הנאמר בזוהר שבנצח היה הפגם, ופעם אחד אומר שבהוד היה הפגם. והענין כי בהיות המלכות אב"א עם ז"א השוק הימין של ז"א שהוא סוד הנצח היה שם שוק השמאל שלה שהוא ההוד וכן להיפך, וכן הוא בגשמי כי ב' אחוריים אב"א הימין של זה בשמאל של זה והשמאל של זה בימין של זה, ומה שמפרש בזוהר שהנצח נפגם הוא הנצח של הזכר. וזה שדקדק בזוהר באמרו והוא צולע על ירכו דא נצח, ובהוד של הזכר לא היה קלקול שהרי יהושע אתנבי מהוד של משה והיינו הודו של משה בחינת הזכר. ומה שכתוב כי ההוד נפגם היא בבחינת נוקבא בירך שמאל שלה הדבוקה בימין של הזכר שהוא הנצח

כשהיא אב"א ומפני שהיתה המלכות אב"א לכן היה הקלקול ואלו היה פב"פ אז תהיה שמאל שלה בימין שלו לא שלטו החיצונים. וראוי להקשות למה לא נקרא שמו ישראל אלא אחר שהוא צולע על ירכו. אלא הטעם הוא כי הפגם לא היה אלא בבחינה האחרונה שבשוק הימין כי פרק האחרון שבשוק הימין דדכורא ממנו נעשו ג' פרקין שבשוק הנוקבא וא"כ נמצא שנפגם עקב ימין שהוא נצח ז"א והבחינה הא' שבהוד שלה שבה עקב שמאל וכפירוש זה ראוי ונכון להחמיר מצות גיד הנשה בב' הירכים נצח ידיה והוד ידיה. וכן מבואר בשער הפסוקים (פ' וישלח) וירא כי לא יכול לו. כבר הודעתך כי ז"א נקרא ישראל ועוד יש בחינת פרצוף אחר העומד מכנגד החזה דז"א ולמטה נקרא יעקב וזה שאמר הכתוב וירא כי לא יכול לו לישראל עצמו שהוא ז"א רק יעקב התחתון. ולכן מה עשה ויגע בכף ירכו הוא פרק התחתון של נצח דזעיר אשר הוא בחינת חכמה שהוא פרק העליון דנצח דיעקב וגם הוא בחינת פרק העליון דהוד דרחל כי הנה יעקב ורחל עומדים אב"א ונמצא נצח דיעקב כנגד הוד דרחל משא"כ יעקב עם זעיר שהם בבחינת פנים ואחור ואז נצחיהם והודיהם שוים וזה סוד היות נוהג גיד הנשה בימין ובשמאל.

והנה רבינו אומר בע"ח (שער הירח פ"ה) והנה כל החיצונים נאחזין בכאן בספירת הוד ושמו מוכיח עליו קץ כל בשר בא לפני כנודע שהם החיצונים ולכן גם הס"מ לא היה יכול ליעקב רק בכף ירכו השמאלית שהוא ההוד.

יכול לו אמנם נגע בכף ירך יעקב דבורא
בפרק העליון דנצח שבו שהוא נגד פרק
התחתון דנצח דו"א וגם נגע בהוד דיעקב
נוקבא הנקרא רחל כי הנה שניהם
עומדים אב"א ונמצאו מכוונים נצח שלו
בהוד שלה ובזה יובן מאמר ספר הזוהר
בפרשת בראשית בענין כף ירך יעקב.

שוב מצאתי בשער הפסוקים הנדפס
מחדש שנת תרע"ב בירושלים עיה"ק
תובב"א (כפ' וישלח) בהגה"ה בשם הרב
שמן ששון מתרין כן כי מה שאומר
בשער הירח כי נפגם הוד דיעקב כוונתו
על רחל שכינה תתאה נקרא יעקב
והשתא ב' מאמרים אמת דזה ביעקב וזה
ברחל הנקרא בשם יעקב. וכן מבואר
בספר הקדוש ויפתח יוסף (פ' וישלח) מכ"ק
ש"ב הגה"ק מו"ה יוסף זצ"ל מקאסאן
ובספה"ק אמרי יוסף מכ"ק הגה"ק רי"מ
זצ"ל מספינקא (פ' וישלח) אשר כוונת
רבינו בשער הירח על רחל שנקראת
בשם יעקב. וב"ה וב"ש שהנחנו בדרך
אמת וכוונתי לדעת הגדולים בזה השמן
ששון ויפתח יוסף אמרי יוסף זצ"ל.

והנה איתא בזוה"ק פ' בראשית (דף כ"א
ע"ב) רזא דכתיב ביעקב ויזרח לו השמש
ודאי כד אתכליל בההוא פנות ערב
מכאן ולהלאה והוא צולע על ירכו דא
איהו נצח ישראל על ירכו. ירכו כתיב
ולא ירכיו דא דרגא רביעאה דלא אתנבי
בר נש מתמן עד דאתא שמואל ועליה
כתיב וגם נצח ישראל לא ישקר כדין
אתקן דהוה חלשא מכד אסתכן יעקב
אבינו בממנא דעשו ויגע בכף ירכו כד
אתא לגבי דיעקב נטל תוקפא מההוא
פנות ערב בדינא תקיפא ויעקב הוה
אתכליל ביה ולא יכיל ליה. וירא כי לא
יכול לו ויגע בכף ירכו נטיל תוקפא

ומקשה שם הרב המגיה (בהגה"ה אות א')
וצ"ע דבשער הפסוקים (פרשת וישלח)
מבואר שהוא נצח דיעקב וצ"ע.

ונראה לי השפל בזה דלא קשה כלל כי
מה שאומר רבינו כאן בשער הירח
שנפגם הוד דיעקב כוונתו הקדושה על
רחל שכינה הקדושה שנקראת בשם
יעקב כמבואר בע"ח (שער יעקב ולא פ"ג)
בתורה נזכר ב' פעמים יעקב זה אחר זה
והם נגד יעקב היוצא בפני ז"א וכן נגד רחל
היוצאת מאחורי ז"א לכן בזה קורא
לשכינה יעקב וכן מבואר בלק"ת (פ'
תולדות) והוא כמבואר בזוה"ק פ' תולדות
(דף קמ"ה ע"ב) ושב יעקב לאינון ברכאן
ושב יעקב דא שכינתא ומפרש רבינו
זקני הקדוש בעמרת צבי עיין בלק"ת פ' זו
שאמר על זה וז"ל יעקב יעקב ב' פעמים
זה אחר זה והם נגד יעקב היוצא בפני ז"א
ונגד רחל היוצאת מאחורי ז"א לכן קורא
בזה לשכינה יעקב. ונראה לי שהגם
שלא נאמר בכאן ב' פעמים יעקב דורש
ליעקב על שם השכינה כי יעקב זה נכתב
מלא בו' בירמיה (סימן מ"ו) וידוע כי יעקב
בחינת ו' שבשם והוה כאלו נכתב ב'
פעמים יעקב וזהו ושב יעקב ודאי ר"ל
דמיתורא דאות ו' הרומז על יעקב ויעקב
נדרש על השכינה ולזה שייך שפיר ושב
יעקב ר"ל רחל העומדת באחורי ז"א
חשוב לפניו עכ"ל רבינו בעמ"צ.

נמצא ניהא שפיר היטב דברי רבינו
בשער הירח שמה שאומר שהס"מ נגע
בכף ירכו השמאלית שהוא ההוד כוונתו
על רחל היוצאת מאחורי ז"א הנקראת
בשם יעקב וכן מבואר להדיא בשער
הקדמות בדפוס חדש (דף ס"ג ע"א) וכשנגע
ס"מ בכף ירך יעקב לא היה בבחינת ז"א
הנקרא ישראל כי עליו כתוב וירא כי לא

רדינא מתמן בגין דירכא איהו לבר מגופא דיעקב גופא הוה וגופיה הוה כליל ברזא דתרין דרגין ברזא דאקרי אדם. כיון דנשל תוקפא לבר מגופא מיד ותקע כף ירך יעקב ולא אתנבי בר נש מתמן עד דאתא שמואל ועל דא נצח ישראל כתיב ביה כי לא אדם הוא.

יהושע אתנבי מהודו של משה דכתיב ונתת מהודך עליו הוד ודא דרגא חמישאה. נצח ירכא שמאלא דיעקב ובגין כך אתא דוד וכליל ליה בימינא דכתיב נעימות בימיניך נצח נצח ימינך לא כתיב אלא בימינך. מאי טעמא אתחלש ירכא דיעקב בגין דאתקרב ביה סטר מסאבא ונקיט תוקפא מיניה ואתעכב עד שמואל ועל דא אתי לאדכרא דדא איהו ירכא דישראל דכתיב וגם נצח ישראל.

א"כ מבואר בכאן אשר הפגם היה בנצח. ומקשין בזה רבותינו הקדושים האור החמה (כאן בפ' בראשית בפרושו על הזוהר) ורבינו הרמ"ק הקדוש בספר הפרדס (שער ירך יעקב) דהרי מבואר להלן בזוה"ק (דף כ"ז ע"ב) הוד שוקא שמאלא דעלה אתמר ליעקב והוא צולע על ירכו וכן בפ' פינחס (דף רמ"ג ע"א) וישכם אברהם בבוקר בריש שעתא קדמאה בסוף השחר דאיהו נצח יעקב דתמן למנצח על אילת השחר לנמלא נוקמא מס"מ דנגע בירך שמאלא דיעקב דאיהו הוד דביה אתמר נתנני שוממה כל היום דוה הוד מסטרא דהוד אלף חמישאה אשתארת בי מקדשא חרבה ויבשה. הרי מבואר דהפגם של ירך יעקב היה בהוד. ומתציין שם הקדושים הפרדס והאור החמה באורך בדברים קדושים ומתוקים. ורבינו הקדוש האריז"ל מפרש בזה בשער מאמרי

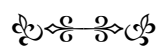
רשב"י ז"ל בענין זה. דע כי הנה ז"א ונוקביה בראשונה היו אב"א ונמצא כי אחר הנצח של ז"א היה דבוק באחורי ההוד של נוקביה וההוד של ז"א היה דבוק בנצח דנוקביה. ונמצא כי כאשר פגם ס"מ ונחש בכף ירך יעקב הימנית שהוא הנצח בהאבקו עמו הגיע הפגם ההוא גם בהוד דנוקביה. וזהו סוד נתנני שוממה כל היום דוה כי ההוד שלה נהפך והיתה דוה. וזהו הטעם שאמרו רז"ל כי איסור גיד הנשה נהוג בימין ובשמאל לפי כי הוא נצח ימין דז"א והוד השמאלי דנוקביה ושניהן נפגמו אמנם עיקר הפגם היה בנצח דז"א וממנו נמשך אל הוד דנוקביה. וכאשר בא שמואל הנביא תיקן את נצח הז"א ולכן נתנבא שמואל משם כמו שאמר הכתוב וגם נצח ישראל לא ישקר וההוד של הנוקבא נשאר עדיין פגום עד שנחרב ביהמ"ק הב'. וזה שאמר הכתוב (איכא א יג) נתנני שוממה כל היום דוה בקמין תחת הוי' שהיא לשון נקבה ולא בסגול שהוא לשון זכר. וכאשר בא יהושע בן נון נתנבא מהוד דז"א וזה מה שכתוב יהושע אתנבי מהודו של משה כי משה הוא בדכורא אבל ההוד של הנוקבא היה פגום. אמנם כאשר משה שמואל למלך את שאול ואת דוד אז נתעלית הנוקבא הנקראת מלכות כי משם נמשכת מלכות המלכים ואז נתקן גם ההוד של הנוקבא ונמצאו נצח דז"א והוד דנוקביה שניהם נתקנים.

ומבואר עוד שם בשער מאמרי רשב"י ז"ל. והוא צולע על ירכו דא איהו נצח ישראל ירכו כתיב ולא ירכיו ובמקום אחר אומר כי פגם ס"מ היה בהוד ירכא שמאלא בסוד נתנני שוממה כל היום דוה אותיות הוד. והענין הוא במה שהודעתך

ישראל כתיב וירם את השוק שהוא נצח וכשחטא שאול היה שמואל בוכה פן יחזור הנצח לקלקולו לזה אמר וגם נצח ישראל לא ישקר ויתנה לרעך שהוא דוד שהוא יתקן את הנצח בסוד נעימות בימינך נצח.

נמצא מכל זה אשר בעת נניעת המלאך בדרך יעקב נפגם ירך יעקב בנצח שלו ודרך רחל בהוד שלה. ושמואל הנביא תיקן את הנצח בעת שמשח לשאול למלך אך לא נגמר אז וגמר תיקון הנצח היה ע"י דוד המלך ע"ה שלוה אמר נעימות בימינך נצח. והוד דרחל נתקן בעת משיחת המלכים אבל בחורבן הבית שוב נפגם שזה סוד נתנני שוממה כל היום דוה שהוא הוד ובשמנת ימי חנוכה נתקן ההוד ע"י מתתיהו אבל לא לעולם.

והנה ראיתי בסידור הרב הקדוש ר' קאפיל ז"ל (בכוונת חנוכה) שאומר הנה כבר ידעת כי ס"מ בהאבקו עם יעקב ונגע בכף ירכו נפגם ההוד דז"א ונצח דנוקבא אבל נצח דז"א כתיב וגם נצח ישראל לא ישקר ונצח הנוקבא תיקן דוד הה"ד נעימות בימינך נצח. ונפלאו דבריו הקדושים בזה שהרי בדברי רבינו בכל המקומות הנ"ל אינו מבואר כן רק שהנצח דז"א נפגם ולא ההוד שלו: והוד של רחל ולא הנצח.



פרק כו

אלף יאורין המתחלקין לתרי פלגי תצ"ט, גי' צבאות הנה איתא בזוה"ק פ' וארא (דף כ"ז ע"ב)

כי ז"א ונוקביה נאצלו תחילה בבחינת אב"א ואז נמצא כי הנצח שלה בהוד שלו וההוד שלה בנצח שלו. והנה מה שכתוב פה שזה הירך שנפגם הוא הנצח. איירי בנצח דז"א הנקרא ישראל וזהו מה שדקדק בדבריו באומרו דא איהו נצח ישראל אבל ההוד דז"א לא נפגם שהרי לקמן אומר יהושע אתנבי מהודו של משה אבל הנצח נפגם ולא נתקן עד דאתא שמואל ומה שאמרו שההוד השמאלי איירי בנוקבא דז"א שהיא דבוקה באחורי נצח שלו ונפגמו שניהן והנה בשביל שהנוקבא היתה אז עדיין בבחינת אב"א לכן הוד שלה על ידי הנצח שלו שנפגם. אבל אלו היתה הנוקבא בבחינת פב"פ עם ז"א והיו בלתי דבוקים לא היו שולמים החיצונים בהוד שבה אף אם תהיה בימין שלו. ונבאר עתה הטעם על מה זה לא נקרא ישראל עד אחר שהיה צולע על ירכו והטעם הוא לפי שהפגם לא היה בכל הנצח שוק הימין שלו רק בפרק התחתון שבו כי כל קו ימין חכמה חסד נצח שלה נעשית כשיעור הנצח שלו שבו שלשה פרקים ונמצא ג' פרקי נצח שלה כשיעור פרק התחתון של הנצח שלו. ונמצא כי כשנפגם העקב שהוא פרק התחתון של הנצח שלו נפגמו כל ג' פרקין שבהוד שלה ונמצא כי עיקר הפגם היה בנוקבא כי נפגם כל ההוד שלה משא"כ בז"א שלא נפגם רק העקב הימיני שלו וכמעט שאין זה פגם ולהורות ענין זה נקרא שמו ישראל כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל ולא נפגמת כמו הנוקבא. ודבריו הקדושים מתאימים עם מה שאומר רבינו בלק"ת שמואל אשר שמואל הנביא תיקן את הנצח ולזה כשמשח לשאול למלך על

אמר ר' אלעזר, בסטרא ימינא עלאה נפקין תליסר מבוועין עלאין נהרין עמיקין, אלן סלקין ואלן נחתין, עייל כל חד בחבריה, חד אפיק רישיה, ואעיל ליה בתרין גופין. חד גופא דנהרא, גטיל מימין לעילא, אפריש לתתא, אלף יאורין נפקין לארבע סטריין. מאינון נהרין מבוועין תליסר, מתפרשן תליסר יאורין, עאלין ונטלין מיא ארבע מאה ותשעין ותשעה יאורין ופלגא מסטרא דא, וארבע מאה ותשעין ותשעה יאורין ופלגא מסטרא דא בשמאלא, אשתאר פלגא מכאן ופלגא מכאן ואתעביד חד.

ומפרש רבינו בשער מאמרי רשב"י ז"ל ובזוהר הרקיע (דף ג' ע"ב) [בזוהר הרקיע הוא בקיצור גדול ובשער מאמרי רשב"י ז"ל הוא מבואר באורך פירוש מאמר הזה] הענין הוא מדבר בבחינת חיבור ז"א ונוקביה בהיותם בסוד אב"א. ובארנו באדרת נשא ענין אותם האלף מה ענינם ואיך הם נמשכין ומתפשטין מן תרין כתפין עלאין כי כל כת"ף בנימ' ת"ק וב' כתפין הם אלף ואח"כ אלו הב' כתפין נעשו תרין עמרין הנקראין חסד וגבורה והכתף האחד שהוא חסד נמשך וניתן אל ז"א הכתף השני הנקרא גבורה נמשך אל נוקבא דז"א ונמצא כי שתי הכתפים של ז"א הם כתף אחד בלבד ושתי הכתפין דנוקביה הם ג"כ כתף אחד בלבד ועל כן אורך הז"א הוא ת"ק שנה וכן אורך נוקביה. ולכן כאשר נתדבקו יחד שניהם אב"א לא היה רק כותל אחת מפסיק בין שניהם חצי עוביו לזה וחצי עוביו לזה. ולזה היה תצ"ט ופלגא מכאן ותצ"ט ותצ"ט ופלגא מכאן כי הכותל אשר באמצע נחלק חציו לזה וחציו לזה. אבל

אחר שננסרה הנוקבא מאחורוי אז מן הכותל האחד נעשו שני כותלים בשניהם ואז הם ת"ק שלימים לז"א כנגד הכתף של חסד שהוא בנימ' ת"ק ות"ק שלימים אל נוקביה כנגד הכתף של הגבורה והנה זה הכותל האמצעי שנעשה עתה הם סוד בחינת אחוריים ולכן כל הדינין נמשכין ממנו ולכן רישיה סומקא כוורדא בסוד אודם הדין. גם צריך לדעת כי כל ענין זה הוא בבחינת נצח והוד דז"א אשר כנגדם עומדת נוקביה אב"א וכבר ידעת כי האחוריים הם בבחינת הדינין והנה יש כאן נצח והוד ויסוד של ז"א ונה"י של נוקביה וכל אחור אחד מאלו במקומו הוא סוד אלף יאורין ועוד י"ג אחרנין כמו שנבאר בעזה"ש. ונבאר בחינת נה"י של ז"א ומהם נקיש אל נה"י דנוקביה כי שם הוא ג"כ על דרך אלו.

הנה ידעת כי נה"י נקראין צבאות ושם צבאות הוא בנימ' תצ"ט, והרי איך הנה"י הם בנימ' תצ"ט. והנה"י דדכורא הם תצ"ט מכאן, ונה"י דנוקביה מכאן הם תצ"ט אחרנין, ולפי שהם מחוברין יחד אב"א אלו שתי פעמים צבאות שהם נה"י דדכורא ונה"י דנוקביה ואין ביניהם רק כותל אחד המחבר את שתיהן והכותל מתחלק חציו לשם צבאות הזה וחציו לזה לכן הם תצ"ט ופלגא מכאן ותצ"ט ופלגא מכאן שהם אלף חסר חד. באופן כי הם תצ"ט ותצ"ט שהם צבאות דנה"י דדכורא וצבאות דנה"י דנוקבא. ויש בין שניהם כותל אחד המפסיק בין ב' הצבאות האלו וזה הכותל נחלק לשני חצאין כנוכר לעיל פלגא מכאן ופלגא מכאן. עוד צריך שתדע כי בהיות אלו השתי צבאות מחוברין אב"א על ידי הכותל ההיא המפסקת ביניהן יש עוד באמצע

שתי הצבאות האלו שהוא באמצע נה"י דו"א ונה"י דנוקביה יש שם באמצעם עוד י"ג יאורין אחרנין שית ופלגא מכאן ושית ופלגא מכאן ונמצא שמתחלק לכל אחור ואחור תק"ה ופלגא מכאן ותק"ה ופלגא מכאן וזה סוד שתי שמות של אבנית"ן השם הא' של מ"ב כנודע. והנה אבנית"ן הוא בגימ' תק"ו ולהורות על י"ג יאורין הנזכרים שהם באמצע בין אחור לאחור לכן הושמו שתי אותיות י"ג באמצעית שם זה א"ב מכאן ות"ן מכאן וי"ג באמצע להורות כי הי"ג יאורין הנזכרין הם באמצעם. וכבר נודע כי שם מ"ב הוא גבורה והוא לפי שהוא בחינת אחוריים שהוא סוד הדינין וכן הענין בנה"י שלה שתי אחרים באלו עכ"ל רבינו.

גם מבואר בהקדמת הע"ה כלל מ"ו (בדפוס ירושלים אחר שער נ' ע"ה ח"ב ד' קי"ח) ביסוד נוקבא דו"א יש ג' מילוי אהי"ה דיודי"ן ההי"ן אלפי"ן גימ' חותם כי הם חותם המלכות ביסוד שבה ונמשכין מבינה אמא עלאה והיסוד עצמו דנוקבא הוא ג' שמות אדנ"י והם בחינת נקודת ציון יסוד שבה וחותר המלכות הוא ביסוד זה ושם נזכר נקודתן ובתוך החותרם זה שם ב"ן דההי"ן והם המ"ג. גם יש בנה"י דנוקבא ג' שמות אדנ"י במלואם והם ג' פעם תרע"א גימ' ב' אלפים וי"ג יאורים הנזכר בפ' וארא ונודע כי נה"י נקראו שערים ותרע"א הוא שער. וענינם כי בנ"ה דו"א יש ב' אחוריים והם הב' כלים חיצונים נקראים צבאות והם מחוברים בנ"ה של הנוקבא אב"א וב' אחוריים שלה ויש בהם ב' צבאות בו ובה ואות א' שבאמצע צבאות נחלקת לב' ווי"ן הרי הם ב' אלפים נמצא כי כותל אחד מפסיק בין ב' אחוריים לו

ולא והם ב' צבאות שהם תצ"ט ותצ"ט וכותל אחד יפסיק ביניהן הם תצ"ט ופלגא מכאן ותצ"ט ופלגא מכאן והכותל הוא בחינת ו' של צבאות הנחלקת לשנים והיא כותל אחד לבד ו' אחד לבדו הרי הם אלף חסד חד. ועוד יש י"ג יאורין אחרים בתוכן שהם הראשים והשרשים של אלף וי"ג יאורין והם באחור של ו"א בבחינת נ"ה וכן אלף וי"ג יאורין באחור שהם הכלי הב' הרי הם ב' אלפים וכ"ו אמנם אין מונין רק הי"ג לבדו שהם השרשים והרי הם ב' אלפים וי"ג יאורין שהם ב' אחוריים דנ"ה שלו וב' אחוריים דנ"ה שלה מחוברים יחד בהיותן באחור ואלו כולם נקראין דינים וכל אלו ניתנין לנ"ה של הנוקבא בעת הנסירה והם ג' שמות אדנ"י במלואם. והנה כל אלו האחוריים הן מן גבורות שהם שם מ"ב דאבנית"ן נמצא כי ב' אבנית"ן בב' אחוריים החיצונים דו"ג בנ"ה וב' אחוריים באחורי האמצעים והרי הם ד' אבנית"ן הם גימ' ב' אלפים וי"ג והענין כי שם זה הוא חסד שבגבורות כנודע והוא נמשך בכולם ומתפשט באלו אחוריים בסוד ועושה חסד לאלפים ואותיות ג"י שבאמצע שם זה הוא י"ג יאורין הנ"ל שיש באמצע כל אחור ואחור וכל הקליפות נאחזין באלו האחוריים (עכ"ל).

וכן מבואר בשער היחודים (פרק מ"ו) ובשער רוח הקודש (בכוונת יחוד ברכת המפיל) ובסדור הקדוש ר' שבתי ז"ל בכוונת ברכת המפיל בימי השובבים ובמשנת חסידים במס' טבת ושבת פ"ה ביחודי השובבים ואמנם מה שתכוין בזה הוא כי כבר ידעת מ"ש ביוז"ק בפ' וארא (דף כ"ז ע"ב) בענין אותם הי"ג יאורין והאלף יאורין אשר איך בנה"י של הזכר

יש בו אחוריים והם ב' פעמים תצ"ט ופלגא מכאן ותצ"ט ופלגא מכאן ואם תחבר עמהם הי"ג יאורין יהיו תק"ה ופלגא מכאן ותק"ה ופלגא מכאן כמנין שם אבנית"ן וכן בנה"י שלה יש במספר הזה נמצא שכולם הם ב' אלפים וי"ג והוא סוד ועושה חסד לאלפים כי שם אבנית"ן עם היותו רומז בשם מ"ב שהוא גבורה הנה הוא בחינת ספירת החסד. והנה בארנו איך נרמז כאן ב' שמות אבנית"ן למעלה בנה"י שלו ושנים אחרים בנה"י שלה וד' פעמים שם זה הוא בנימ' ב' אלפים וי"ג הרי איך שם אבנית"ן שהוא חסד ניתן באלו האלפים וזהו ועושה חסד לאלפים ואעפ"י שהם ב' אלפים וכ"ו אין אנו מונים רק הי"ג לבד שהם הראשים והשרשים של האורים כולם ותכוין כי ג' פעמים אדנ"י במלואו שהם ג' פעמים תרע"א הם ב' אלפים וי"ג ותכוין להורידם מן אלו העליונים שבזכר אל נה"י שבנוקבא שהם ג' פעמים תרע"א בסוד אז ירדו לשערים. ועיין בזה באוצר החיים מרבינו זקני הגאון הקדוש הנורא מארי דיהודא בפ' ואתחנן (יחוד קציה) ובפ' שופטים (מצוה של זרוע לחיים וקיבה).

גם מבואר בע"ח (שער השמות פ"ו) נצח הוד דז"א. דע כי נ"ה דז"א הוא סוד חד גופא בבחינת חיצונית אבל בבחינת פנימית הם תרי פלגי גופא. כיצד כי שם החיצון הוא שם צבאות ושם זה כולל שניהם יחד ואח"כ באמצעית הוא שם אחד לבד כולל לשניהם שהוא ברבוע צ' צ"ב צב"א צבא"ו צבאות והרי כי מצד ב' אלו החיצונים הם כלולים ביחד. אבל הג' והוא הפנימי מצדו הם נחלקים לב' של הוי"ה בנצח ושל אדנ"י בהוד. ואמנם סוד הענין הוא כי הנה נתבאר אצלינו כי

מקום רישא הנוקבא דז"א הוא אחורי חדוי דז"א כנזכר באדרא והנה נוקבא שיעור קומתה קצרה מקומת הזכר כי הנה ראש הזכר הוא כחב"ד ורגליו הוא למטה ונוקבא ראשה הוא בחזה הזכר כפי הגירסא בע"ח דפוס ירושלים כצ"ל ורגליה הם שוים ומסתיים עד סיום רגלי הזכר ונמצא כי בנה"י של הזכר שם הוא קומת הנוקבא לכן תמצא כי יש בנה"ה ב' כליות ותריין ביעין דדכורא וב' שוקים וב' ירכין וב' רגלין בכל אלו הבחינות הוא שיעור קומת הנוקבא מן המוחין שבה עד הרגלים שבה. והנה סוד השוקיים בזכר עדיין שם הוא גוף הנוקבא כי מן הירכיים לתתא הוא כנגד שוקי האשה וירכותיה נמצא כי מה שהוא בזכר ב' שוקיים נפרדים בחינת גוף אחד של הנוקבא.

ובזה תבין למה נ"ה נקרא תרי פלגי גופא כי לפי שמצד פנים נקרא שוקי האיש והם נפרדות ומצד אחור הם גוף אחד של הנוקבא.

ובזה תבין איך נ"ה דז"א בסוד האחוריים הם מחוברים ובסוד הפנים הם נפרדים גם דע כי מסבת בחינת פנימית של נצח דז"א שהם הוי"ה מתקרב התפארת בימי החול ועולה בנצח ולסבה הפנימית של הוד שהוא אדנ"י מתקרבת המלכות בחול ועולה בהוד גם דע כי סוד אותן ב' ווי"ן המתחברות יחד באות א' של צבאות שבאחורי נ"ה דירכיים הם נקרא ווי העומדים גם זה רמז מה שכתוב בפ' וארא בענין דרוש אותן האורים כי תצ"ט ופלגא מסטרא דא ותצ"ט ופלגא מסטרא דא שאותן התריין פלגין הם ב' ווי"ן אלו המתחברים ונעשים אלה ותצ"ט הוא שם צבאות.

גם מבואר שם בשער השמות (פ"ו)

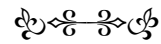
סליק ועולה מספר כת"ר עליו"ן. גם עטר"ת בעל"ה. ודא צבאות בנו"ה דא נבואה ודא מראה. דא צבאות שהוא במקום נצח והוד הוא נבואה ודא השתפ"א הוא רק מראה לפי ששם זה הוא שם החיצון של תפארת דנוקבא מלכות דאצילות לזה הוא רק בחינת מראה.

גם מבואר שם בע"ח (שער השמות פ"ג) נצח והוד החיצון צבאות תצ"ט. האמצעי צ"ב צב"א צבא"ו צבאות תתע"ג. הפנימי נחלק לב' נצח הוי"ה כ"ו ארנ"י ס"ה בהוד.

והוא כמבואר בזוה"ק באדרא זוטא (דף רצ"ו ע"א) תו אתפשט גופא בתרין שוקין ומתאחדן בינייהו תרין כולין ותריין ביעין דדכורא דכל משחא ורבות וחילא דכל גופא בהו אתכנש דכל חיילין דנפיק מנהון נפקין ושריין כולהו בפום אמה ובגין כך אקרין צבאות ואינן נצח והוד. תפארת הוי"ה נצח והוד צבאות ובגין כך הוי"ה צבאות. אמה דדכורא סיומא דכל גופא ואקרי יסוד ודא הוא דרנא דמבסם לנוקבא וכל תיאובתא דדכורא לגבי נוקבא בהאי יסוד עייל לנוקבא לאתר דאקרי ציון דהתם הוא אתר כסותא דנוקבא כבית רחם לאתתא ובגין כך הוי"ה צבאות אקרי יסוד. וכן מבואר בפ' ויקרא (דף י"א ע"ב) שביעאה ותמינאה צבאות ועל דא הוי"ה קריב בכולא אחיד בכל סמריין לזמנין הוי"ה אלקי"ם דא קריבין אינן תפארת לגבי גבורה לזמנין הוי"ה צבאות דהא קריבין אינן תפארת לגבי נצח והוד דאקרין צבאות והא אתמר דאשתמודען מלי נביאי מהימני מפומיהו כד אמרי כה אמר ה' אלקים

התפארת שלה דנוקבא ב' שמות שלה החיצונים הם הם נגד ב' שמות שוקי הזכר אשר נגדם הוא גוף הנוקבא שהוא תפארת שלה וגם אותם שוקיים שלו מכון נגד תפארת גופה נקרא צבאות ושם השתפ"א חלוק צבאות. וכן מבואר שם בפ"ד התפארת דנוקבא החיצון השתפ"א תשפ"ו. האמצעי צבאות תצ"ט הפנימי אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם. והוא כמבואר בזוה"ק פ' פקודי (דף רס"א ע"ב) חבורא דנביאים ומראות ברזא דאתון דשמא קדישא דאקרי צבאות בא"ת ב"ש השתפ"א דאיהו רזא דשמא דאקרי צבאות דא סליק ודא נחית דא נביאים ודא מראות ומפרש רבינו האור החמה בשם רבינו הרמ"ק ז"ל דא סליק ודא נחית כגון אותיות בא"ו של צבאות סלקין באותיות שת"ף [כוונתו בזה כי בא"ת ב"ש אות ב' הוא ש' אות א' הוא ת' אות ו' הוא פ'] ואותיות צ"ת מצבאות יורדות באות ה"א [כוונתו בזה כי בא"ת ב"ש אות צ' הוא ה'. אות ת' הוא א'] דא נביאים באצילות שם צבאות ודא מראות ביצירה שם השתפ"א עכ"ל. ורבינו המקדש מלך מפרש השתפ"א הוא חילוף צבאות בא"ת ב"ש דא סליק פירוש צבאות ודא נחית השתפ"א שהחילוף גרוע מצבאות. דא נביאים פירוש נ"ה דאצילות הנקרא צבאות ודא מראות שם השתפ"א. ומורי זקני רבינו הקדוש והנורא מפרש בדמשק אליעזר ברזא דאתון דשמא קדישא דאקרי השתפ"א דאיהו רזא דשמא קדישא דאקרי צבאות. שם השתפ"א יוצא בא"ת ב"ש משם צבאות ובנבואה ובמראה משתמשין בשני שמות אלו הנרמזין בנו"ה. דא סליק ודא נחית. שם השתפ"א

וכד אמרי כה אמר הוי"ה צבאות והווי ידעין מאן אתר אתיין מלין. וכן מבואר בפע"ח (שער חזרת עמידה פ"ג בכוונת הקדושה). ה' צבאות כי הוי"ה הוא יסוד צבאות נצח הוד:



פרק כז

הנה רבינו זקני הקדוש בעטרת צבי (פ' וארא) בפירושו על מאמר הזוה"ק שהבאתי לעיל (בפרק הקודם) בפ' וארא (דף כ"ז ע"ב) מפרש הוא ז"ל כי הנה בזוהר הרקיע ובע"ח בהקדמה (ברפ"י אחר שער נ' כללים שעשה המהרח"ו בצעירותו וי"א בזקנותו כלל ט"ו, ובשער השמות) ובסידורים ובמש"ח ובשער היחודים כולם פה אחד מביאים דברי הזוהר אלו שני אלפים וי"ג יאורין וכאן בזוה"ק לא נאמר אלא אלף וי"ג.

אמנם נראה להדיא כי מה שאמר לקמן אלף יאורין חסר חד אתמליין מיניה הם ג"כ במספר הזה של ב' אלפים וי"ג ולא הן שלמעלה והן ג"כ בצד הקדושה אמנם הראשונים הם מסטרא דנ"ה דדכורא וכמבואר שם שהם ב' שמות צבאות מספרם ב' תצ"ט והו' שבתוך הא' של צבאות נחלקת לשנים וב' צבאות מנ"ה מסטרא דנוקבא ואני מוכרח להעתיק לשון הזהב של רבינו שם בכלל ט"ו הנ"ל וז"ל גם יש בנה"י דנוקבא ג' שמות אדנ"י במלואם והם ג' פעמים תרע"א גימ' ב' אלפים וי"ג יאורים הנזכר בפ' וארא ונודע כי נה"י נקראו שערים ותרע"א הוא שער וענינם כי בנ"ה דו"א יש ב' אחוריים והם הב' כלים החיצונים נקרא צבאות

והם מחוברים בנ"ה של הנוקבא אב"א ויש בהם ב' צבאות בו ובה ואות אלף שבאמצע צבאות נחלקת לב' ווי"ן הרי הם ב' אלפים נמצא כי כותל אחד מפסיק בין ב' אחוריים לו ולה וב' צבאות הם תצ"ט ותצ"ט וכותל אחד מפסיק ביניהם הם תצ"ט ופלגא מכאן ותצ"ט ופלגא מכאן והכותל הוא בחינת ו' שבתוך הא' של צבאות הנחלקת לשנים והוא כותל אחד לבדו הרי אלף חסר חד ועוד יש י"ג יאורין בתוכם שהם השרשים הראשים של האל"ף [הם המזכרים כאן בסטרא דימינא עלאה נפקין י"ג מבועין עלאין נהרין עמוקין כי בסטרא ימינא עלאה. הם נ"ה דא"א כי ימינא עלאה יכנה לאריך אנפין שהוא כולא ימינא וסטרא דימינא עלאה הם נ"ה דא"א כמו שכתב רבינו פ"א משער הארת המוחין על דקדוק מסטרא דיוכלא ולא אמר מיובלא ור"ל מן צדדים של יובל ושם אומר שהוא על יסוד אמא המוציאה דור המדבר כי יסוד או נ"ה לא נקרא בשם יובל רק סטרא דיוכלא. וכן נאמר בכאן על סטרא דימינא עלאה שהם נה"י דא"א והנ"ה הם ווי העמודים ואל"ף שבתוך הוא"ו הוא היסוד שהוא כן במלואו י"ג.

וזה שכתוב מסטרא דימינא עלאה נפקין תליסר מבועין נהרין עמוקין כי הנה"י כלול כל אחד בחבירו והם ו' אחת במלואה כזה בגימ' י"ג שהוא וא"ו והא' שבתוך הוא"ו הם שני יודי"ן נקראין מבועין והב' ווי"ן שבאל"ף שנחלקה הו' שבתוכו לשנים הם הנהרין עמוקין כי הווי"ן מושכין כנהר והיודי"ן הם מבועין מקורין ומשפיעין לשני ווי"ן שמימין ומשמאל של האל"ף והם מרמזין על זו"ג

שהבאתי לעיל בפרק הקודם] ומה שאמר חד אפיק רישיה הוא היסוד שנקרא רישא ראש צדיק כדאיתא בפ' ויצא (דף קס"ב). וחד הוא הז"א המוציא בח יסודו להיות יסודו בולט לחוץ ולא שקוע כיסוד הנוקבא והוא בכח כפיפת ראש א"א ממזל ונקא וכמבואר בפרק ח' משער הנסירה ובשער העמידה בכונת קונה הכל. ואעיל ליה בתרין גופין. כלומר שהיסוד זה הבולט נכנס בין תרין גופין הם נצח והוד תרין שוקין. חד גופא נמיל מימין לעילא אפריש לתתא. כלומר מה שאני קורא אותן תרין גופין הוא לאו דוקא כי בפנימיות נ"ה הם הם תרין פלגי גופא ובחיצונות הם חד גופא כמבואר בפ' בשער השמות הנ"ל. אמנם מה שאני קורא אותם תרין גופין לפי שבהם נאחו ז"ג או יעקב ודור המדבר והם נקראין שני גופין אבל באמת הם תרי פלגי גופא בפנימיות ובחיצוניות הם חד גופא ויונק מימין שהוא לעילא הוא תפארת גופא דז"א. ואפריש לתתא כלומר למטה הם נחלקין לשנים והם יכין ובוזו שני עמודים שבכל עולם ועולם והן הם הב' ווי"ן שנתחלקין לשנים.

אלף יאורין נפקין לארבע סמריין. הד' סמריין הם נ"ה דידיה ונ"ה דידיה ונ"ה דידיה ונ"ה דידיה כלל הם אלף נהורין מכונים אחר שהם יוצאין מן האלף שבשם צבאות הנ"ל. מאינן נהרין מבויעין תליסר מתפרשין תליסר יאורין. הרצון בזה כמבואר לעיל שהנהרין והמבויעין תליסר הם הוא"ו שבתוך האות מ' מצבאות והם רזא דז"ג מכילין בזקן תחתון כמו שכתוב בזוהר הרקיע בראשית בשם רבינו יוסף מערבי בביאור מאמר במ"ה זיני גווינן נהורין

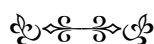
העומדים שם איהו בנצח ואיהי בחוד. וזה שאמר אלין סלקין ואלין נחתין מרמזו על בחינת ז"ג סלקין מצד הנוקבא למ"ג ונחתין מצד דבורא להוריד מ"ד ועייל כל חד בחבריה. לכן הם נחשבין לז"ג שני ווי"ן וא' באמצע וכלולים כל חד בחבריה נעשים ו' אחת כותל אחד לשניהם] והם אלף וז"ג יאורין באחור של ז"א בבחינת נ"ה וכן אלף וז"ג נהרין בכלי הב' [שהוא באחור דנוקבא] הרי הם ב' אלפים כ"ו.

אמנם אין אנו מוניין רק הי"ג לבדן שהם השרשים והרי הם ב' אלפים וז"ג יאורין שהם ב' אחוריים דנ"ה שלו וב' שלה מחוברים ככותל אחד בהיותם באחור ואלו כולם נקראים דינים וכל אלו נתנין לנ"ה של נוקבא בעת הנסירה והם ג' שמות אדניי במלואם. והנה כל אלו האחוריים הם מגבורות שם מ"ב דאבגית"ן. נמצא כי ב' אבגית"ן בב' אחוריים החיצונים בזו"נ וב' אבגית"ן באחוריים האמצעים והרי אלו ד' אבגית"ן הם גימ' ב' אלפים י"ג והענין כי שם זה הוא חסד שבגבורות והוא נמשך בכולם ומתפשט באלו האחוריים בסוד ועושה חסד לאלפים [הם אותן ב' אלפים יאורין הנ"ל] ואותיות ג"י שבאמצע שם זה הם י"ג יאורין הנ"ל שיש באמצע כל אחור ואחור ונ"ל שאותיות א"ב ת"צ מזה השם בימין ושמאל הם אותיות צבאת והו' שבצבאות היא הנחלקת לשנים כותל אחד והוא עצם הא' של צבאות שנעשה ממנה י"ג יאורין והם אתוון ג"י שבשם אבגית"ן כיוון בזה רבינו זקני צבי הקדוש לדברי רבינו האריז"ל בשער מאמרי רשב"י (פ' וארא)

(בדף נ"א ונ"ב) וכן הם הי"ג מבויעין ונהרין שהתחיל בהם בתחילה. ונראה שהם נובעין מיסוד אמא הנובע ממנו י"ג מכילין בוקן התחתון וכמבואר בפ' פינחס (דף רל"ג ע"ב) דאינון י"ג תקוני דיקנא תתאה דא"א דאינון י"ג תקוני דיקנא עלאין דז"א וכמבואר בע"ה (שער הולדת או"א פ"ו) ובשער המצות (פ' קדושים) ובמעמ"צ בלק"ת (פ' קדושים).

והנה מאינון נהרין מבויעין י"ג מתפרשין תליסר יאורין. כמבואר ברבינו בלק"ת (פ' מקץ) גם יאור הוא הארת יסוד דאצילות נהר המשפיע וזה שכתוב מאינון י"ג נהרין מבויעין הם כלי היסוד דא"א הוא הוא"ו אשר בו י"ג נהרין ומבויעין דא"א משפיעים לז"א וכאשר הם מקבלים ומושפעים נקראין יאורין עלאין ונטלי מיא מיא. היינו שעולים אלו היאורים של הז"א אל מקורם בא"א ונטלים מיא היינו שעולים אלו היאורים של הז"א אל מקורם בא"א ונטלים מיא היינו השפע תצ"ט יאורים ופלגא מסטרא דא ותצ"ט יאורים ופלגא מסטרא דא היינו שני צבאות הנ"ל בדברי רבינו. אשתאר פלגא מכאן ופלגא מכאן ואתעביד חד הכל כמבואר בדברי הרב. דא אעיל בין אינון יאורין ואתעביד חד חו"א. הוא שהיסוד ז"א שנכנס בין אינון יאורין הם נ"ה שני צבאות וידוע כי בנ"ה שרשי הדינים כי משם שרש השערות שחוזרים לעלות באור חוזר והם בחינת ווי"ן נקראין בני ישראל והם הם נשמות ישראל והנה היסוד דז"א כשהוא בקמנות בנ"ה לבד נקרא חו"א כמבואר בכוונת שביעי של פסח וזהו שאמר רבינו לעיל ואלו כולם נקראים דינים שבהם נאחזין הדינים.

ואמר רישא סומקא כוורדא. נראה שמרמז על דברי רבינו הנ"ל שאמר וכל אלו האחוריים הם מגבורות שם מ"ב דאבנית"ן ושם הזה הוא חסד שבגבורה והוא נמשך בכולם. והנה רישא נקרא שם של מ"ב כידוע מ"ב ברישא פשוט ומלא ומלא דמלא מן ע"ב או ס"ג או מ"ה וזה הוא סומקא כוורדא שיש בה לובן ואודם כמבואר פ' ויחי (במאמר אני חבצלת השרון). וכן השם הזה הוא חסד שבגבורה שורשו סומקא גבורה ויש בו לובן הוא החסד. וקשקשו תקיפין כפרזלא הם הלבוש של זה השם באותיות אבנית"ן הגם שהוא גבורה תקיפא כפרזלא אמנם הוא לחופף ולהסך ולהגן מכל ביש. גדפוי גרפיין שמאין. כי שם מ"ב הזה הוא בבחינת גרפיין בשתיים יכסה פניו ובשתיים יכסה רגליו ובשתיים יעופף כידוע מכוונת הק"ש [הוא כמבואר בע"ה (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל ט"ז) כי שם מ"ב הם הכנפים] והדינים האלו הם דינים קדושים מכניעים כל החיצונים וזה שאמר מחי ובטש לכל שאר תניינא וכן כל המשך לשונו תוכל לפרש על דרך זה שאר דברי המאמר עד אלף יאורין חסר חד אתמליין מיניה שמרמז על נ"ה דנוקבא כנ"ל בדברי רבינו שכל אלו הדינים ניתנים אל הנוקבא בעת הנסירה ובה ג' אדנ"י במלואם ג' פעם תרע"א עד שסיים רבינו וכל הקליפות נאחזין באלו האחוריים כי אחיותן ח"ו בדינין דנוקבא וזה שכתוב חד פסותא באשא דקליפין עכ"ל דברי רבינו הקדוש בעטרת צבי עם הגה"ה ממני נכדו השפל הצעיר והזעיר איש נבזה ונמאס.



פרק כח

הדלקת המנורה ע"י אהרן הכהן ושם צבאות

המאיר במנורה

הנה בין הספירות נחשב משה רבינו לנצח ואהרן הכהן להוד אבל באמת אהרן הוא בחינת שניהם נצח והוד כמבואר בזוה"ק פ' ויקרא (דף ג' ע"ב) ברע"מ עם בשמי דא נצח דרגא דאהרן דכתיב ביה ואתה קח לך בשמים ראש. וזה הוא מחמת שהוא הכהן מדת החסד רק מחמת שהוא חתום בשמאל דיסוד אבא ולכן חתום במדת ההוד העומד בשמאל דאבא כמבואר בע"ח (שער הארת המוחין פ"ו). גם מבואר במקדש מלך פ' בהעלותך (על דף קמ"ט ע"א) בשם רבינו הרמ"ז ז"ל כי הגם שהדלקת המנורה נעשית בכל כהן אבל בשעת הדלקה מתייחד בשרשו ובודאי שיאיר בו ניצוץ אהרן הכהן ומתלבש בבחינתו.

גם בארנו לעיל (בפרק ב') במאמר מנורה (הטהורה) בשם הזוהר חדש כי מה שראה זכריה במראות המנורה וגולה על ראשה גולה דא איהו מקורא דצדיק דאתעביד נהר פלגיו דחדאן עיר אלקים ועביד פירין ואבין בשמא דאתקרי צבאות. והוא כמו שבארנו (בפרק כ"ד מאמר שמן המאור באות י"ד) כי בהמנורה מאיר שם צבאות.

א"כ לפ"ז הלא בארנו לעיל במאמרים הקודמים בשם רבינו האריז"ל מע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ו) ובשער המצות (פ' תצוה פ' בהעלותך) ובלק"ת בטעמ"צ (פ' תצוה פ' בהעלותך) אשר המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת עמו אב"א ושבעה נרותיה הם שבעה ספירות תחתונות מחסד עד מלכות שבה הנקרא גוף שלה מצויירים

בעין שלשה קני מנורה ימין ושמאל ואמצע. ונודע שהחמש גבורות שבדעת שבה הם מתפשטין בז"ת שבה על דרך התפשטות החמשה חסדים בגופא דז"א כי החמשה חסדים מתפשטות מחסד עד הוד וכללות הארתם מתקבצים ביסוד וכללות הארת היסוד מתקבצים במלכות שבה בסוד חותם בתוך חותם. ואמנם חמש חסדים דז"א הם ה' פעמים אור דיום ראשון ונקרא מאורי אור היום והחמש גבורות דנוקבא מאירים בה ונקרא אורות הלילה המאירין ע"י הנרות ונמצא כי ז' הנרות שהם הכלים הם ז' ספירות תחתונות שבנוקבא וז' מאורות המאירים בהם בסוד אור האש והשלהבת הנתלה בנר ובפתילה הם הגבורות שהם האורות המאירים בכלים. א"כ אשר ה' חסדים הם בגופא דז"א שהוא אהרן הכהן בעת שנקרא כהן סתם שהוא בחינת ז"א. כי ד' בחינות יש לו. כהן גדול בחינת אבא. סגן הכהן בחינת אמא ס"ג ונ' בחינת ג' שערי בינה. כהן סת"ם בחינת ז"א כשנכנסים בו החסדים דאמא כי לעולם החסדים דאמא הוא לז"א והגבורות לנוקבא והנה ז"א נקרא עין החיים המהלך ת"ק שנה שאמא נותנת ה' חסדים לז"א וכל אחד כלול ממאה הרי ת"ק ואז נקרא כהן סת"ם במספר ת"ק. איש כהן היא מלכות בשעה שנותן ז"א בעת הזווג החסדים למלכות אז הוא נקרא איש כהן וידוע שהמלכות יש לה ג' בחינות בתחילה עומדת נקודה אחת תחת היסוד דזעיר שהוא א' ואח"כ זאת הנקודה כלולה מן יו"ד נקודות והיא יו"ד ואח"כ היא עולה נגד נה"י דז"א והוא ש' אז נקראת המלכות איש ואח"כ כשמקבלת בזווג

החסדים אז נקראת איש כהן כמבואר בזוהר הרקיע פ' משפטים (דף ס'). אשר בבחינה שלו שהוא כהן סת"ם שהם ת"ק שורש של ה' חסדים א"כ אז המלכות נוקבא דיליה שהיא המנורה העומדת עמו קודם הנסירה אב"א יש לה ה' גבורות אשר ה' חסדים שלו הם מאורי יום וה' גבורות שלהם הם מאורות הלילה.

א"כ הלא ה' חסדים שלו הם כתף ימין במספר ת"ק שהוא עין חיים מהלך חמש מאות שנה והוא עטרא דחסד עטרא דימינא וב' כתפין שלו נכללין כאחד. וה' גבורות שלהם הם כתף שמאל ג"כ במספר ת"ק והוא עטרא דגבורה ושתי הכתפין שלה ג"כ נכללין כאחד והם ביחד אלף. אשר אז עומדת הנוקבא נגד נ"ה דז"א שהוא הכהן בבחינת כהן סת"ם וכותל אחד לשניהם חצי עוביו לזה וחצי עוביו לזה שהם תצ"ט שהוא צבאות ופלגא מכאן ותצ"ט שהוא צבאות ופלגא מכאן כי הכותל אשר באמצע נחלק חציו לזה וחציו לזה. אשר נה"י נקראין צבאות. והגם שנה"י ידידיה הם צבאות במספר תצ"ט מכאן ונה"י דנוקבא הם צבאות במספר תצ"ט מכאן. אבל מחמת שזו"ג מחוברין יחד אב"א אלו שתי פעמים צבאות שהם נה"י דדכורא ונה"י דנוקבא ואין ביניהם רק כותל אחד המחבר את שניהם והכותל מתחלק חציו לשם צבאות הזה וחציו לשם צבאות הזה לכן הם תצ"ט ופלגא מכאן ותצ"ט ופלגא מכאן שהם אלף חסד חד. באופן כי הם תצ"ט ותצ"ט שהם צבאות דנה"י דדכורא וצבאות דנה"י דנוקבא ויש בין שניהן כותל אחד המפסיק בין הצבאות האלו וזה הכותל נחלק לשני חצאין פלגא מכאן

ופלגא מכאן. ובהיות אלו השתי צבאות מחוברין אב"א ע"י הכותל ההיא המפסקת ביניהם יש עוד באמצע שתי הצבאות האלו שהוא באמצע נה"י דז"א ונה"י דנוקבא. י"ג יאורין אחרנין שית ופלגא מכאן ושית ופלגא מכאן ונמצא שמתחלק לכל אחור ואחור תק"ה ופלגא מכאן ותק"ה ופלגא מכאן וזה סוד שתי שמות של אבגית"ן שהוא שם הראשון של מ"ב אשר בהמנורה הז' קנים שלה הם בצורת ווי"ן והם ז' ווי"ן במספר מ"ב שהוא שם אבגית"ן כמו שבארנו לעיל במאמר מנורה הסהורה פ"א בשם הרעיא מהימנא פ' תרומה (דף קנ"ח ע"א) ובמאמר שמן המאור (פרק כ"ה אות ד') אשר אבגית"ן במספר תקי"ו שהם אלו היאורין של צבאות המאירין בהמנורה. ולהורות על י"ג יאורין האלו שהם באמצע בין אחור לאחור לכן הושמו שתי אותיות י"ג באמצעות השם הזה א"ב מכאן ותצ"ט מכאן וי"ג באמצע להורות כי הי"ג יאורין הם באמצעם.

א"כ לפ"ז הלא נודע כי שם מ"ב הוא גבורה והלא הוא מאיר בהמנורה אשר בחינתה הוא עמידת אב"א בנ"ה דז"א וג"כ היא מזהב טהור בחינת גבורה כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פרק כ"ד אות י"ג) א"כ כל הקליפות רוצים להתאחדו באחוריים האלו והם היוונים הטמאים ובטלו הדלקת המנורה שהיא מלכות נוקבא דז"א אשר רישא דילה סומקא כוורדא וכד נטיל נפיק חד פסותא דאשא בקליפין כולהו קיימין וזעפין בזעפוי מתערבין אינון יאורין לעין תכלא אוכמא וגלגלין נטלין לארבע סטרי עלמא זקיף זנביה מחי לעילא מחי

הנסירה הנעשה ע"י מתתיהו כהן גדול הם נעשין חסדים בסוד ועושה חסד לאלפים שהם אלו ב' אלפים של מתתיהו והמנורה כביכול וכן שם זה אבגית"ן הוא ספירת החסד שהוא חסד שבגבורה. ואז מאיר בהמנורה שם השתפ"א ושם צבאות ושם אבגית"ן אשר השתפ"א במספר כת"ר עליו"ן. או עמר"ת בעל"ה כמו שהבאתי לעיל (בפרק כ"ז) בשם שני נביאים הם אבותי הקדושים רבינו הקדוש בזהר חי ומורי רבינו הקדוש בדמשק אליעזר. אשר שם צבאות הוא שורש של הכתפין שהם אלף הנשלבין בע"ב קס"א שהם רג"ל כמבואר בפע"ח (שער יו"כ פ"ג) ביחוד הזכירה. לכן צבאות השתפ"א במספר אלף רג"ל עם ב"ן להמשיך בחנוכה אור הזכירה למלכות שהיא המנורה בחינת ב"ן אשר אור הזכירה הוא אל"ף רג"ל לבטל בזה כח של היוונים אשר רצו להשכיחם תורתך שרצו להמשיך כח השכחה וע"י השמות האלו נתבטל כוחם ונמשך כח של צבאות השתפ"א שהם שמות של היסוד בבחינת זוכר הברית.

הדלקתה ממשיך י"ג תיקונים ע"י שם צבאות

אשר אז רישא דנוקבא סומקא כוורדא להמשיך כח של השושנה שהיא המלכות אשר שערות ראשה הם אדומים כארגמן כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ה כלל ג'). וע"י השושנה שהיא הוורדא נמתקין מחמת כי שושנה סחרין לה תליסר עלין מכל סטרהא שהם י"ג מכילין דרחמי כמבואר בהקדמת הזוה"ק (דף א' ע"א) וכמו שמפרשין שם רבותינו הקדושים בזהר הרקיע ובשער מאמרי רשב"י ובאור החמה ובמקדש מלך ובעטרת צבי

לתתא כולא ערקין קמיה כמבואר בזוה"ק פ' וארא (דף כ"ז ע"ב) שהבאתי לעיל (בפרק כ"ז).

לכן אבינו שבשמים אב הרחמן סגל לסגולתו בני ישראל עם סגולתו ושלה ישועה ע"י מתתיהו כהן גדול שמתלבש במדת אהרן ותיקן ההוד של נוקבא שלא יהיה להם שום אחיזה בשם ואז תוכל הנוקבא לקבל אור ההוד מעצמה שלא ע"י ז"א בעלה. וכשמקבלת אור ההוד מעצמה אז נסרה המלכות מן ז"א ונעשה לז"א כותל אחד ולנוקבא כותל אחד והם שני כותלים שלימים לז"א כותל אחד שהם ת"ק שלימים כמנין כתף עטרא דחסד ולנוקבא ג"כ כותל אחד שלם שהם ת"ק שלימים כמנין כתף עטרא דגבורה ושניהם הם מן שורש שם צבאות המאיר בהמנורה שהוא נוקבא דז"א בחינת רחל וגם בהכהן אשר בבחינתו כהן סתם הוא אז בחינת ז"א. ומצטרפין אז לז"א בנ"ה שלו שורש של צבאות שהם אלף ב' שמות אבגית"ן וגם למנורה שהיא רחל נוקבא דז"א ב' שמות אבגית"ן בנ"ה שלה שורש של צבאות שהם אלף ואז הם ב' אלפים י"ג ד' פעמים אבגית"ן שהם ג' פעמים תרע"א כי נה"י נקראים שערים ותרע"א הוא שער והגם שע"י ב' צבאות שלו וב' צבאות שלה הם ב' אלפים כ"ז אבל אנו אין מונין רק הי"ג לבר שהם שרשים. והגם שהם דינים והם ניתנין עכשיו להמנורה שהיא רחל נוקבא דז"א בעת הנסירה שמקבלת אז כל הדינים כי הלא הם ג' שמות אדנ"י שהם בנה"י דנוקבא אשר במלואם הם ג' פעמים תרע"א ב' אלפים י"ג. אבל הם נמתקין ע"י ד' שמות אבגית"ן המאירין בנה"י שלו ובנה"י שלה ועכשיו בעת

ובזוהר חי ובדמשק אליעזר. והוא מחמת כי מאיר בהמנורה שם צבאות אשר אות ו' של תוכן הוא במלוי וא"ו במספר י"ג שהם תליסר מבויעין עלאין נהרין עמיקין י"ג תקוני דיקנא של א"א בזקן התחתון שהם י"ג תקוני דיקנא עלאין דו"א שהוא מתתיהו הכהן המדליק את המנורה וממשיך להמנורה אלו י"ג תקונים של הדיקנא הנשרשין באות וא"ו של צבאות. אשר המנורה שהיא המלכות היא השושנה הנמשך לה מן ז"א בעלה מתתיהו המדליק את המנורה אלו י"ג תקוני דיקנא כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רל"ג ע"ב) פתח כמלקדמין ואמר למנצה על שושן עדות מכתם לדוד ללמד וכי שושן עדות מאי סהדותא סהיד אלא שושן דא איהי סהדותא למעשה בראשית ואיהי סהדותא לכנסת ישראל סהדותא ליחודא עלאה ודא איהו בגין דשושנה דא אית בה תליסר עלין וכולהו קיימין בעקרא דא ואית בה חמש עלין לבר תקיפין דחפיין לדא שושנה ואיניו עלה וכולא ברוא דחכמתא הוא. תליסר עלין אלין תליסר מכילין דרחמי דירתא כנסת ישראל מלעילא וכולהו אחידין בעקרא חדא דאינון י"ג תקונין דדיקנא תתאה דא"א דאינון י"ג תקונין עלאין דו"א ואיהו ברית חדא ודוגמא דברית יסודא דכולא.

והוא כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו) ובשער המצות (פ' קדושים) ובלק"ת (פ' קדושים) בטעמ"צ כי מן הצמר העליון שהם זקן התחתון של א"א שהוא סוד צמר שבראשי כבשים מהם נעשה דיקנא דו"א העליונה. אשר לזה אומר שם בזוה"ק וארא (דף כ"ז ע"ב) הנ"ל דא אעיל בין אינון יאורין ואתעביד חויא. אשר אבותי

הקדושים רבינו זקני בעמרת צבי ורבינו זקני בזוהר חי ומורי רבינו זקני בדמשק אליעזר. כולם מפרשים שהוא היסוד דו"א הנכנס בין ג"ה שהם שני צבאות הנ"ל ונעשה נחש כי בקטנות הוא בחינת נחש הקורע רחם של האיילה כמבואר בפע"ח (שער חג המצות פ"ז) כוונת של שביעי של פסח כמו שהבאתי לעיל (כפרק כ"ו). ולי נרדם השפל איש בזוי ונבזה תולעתא זעירא נראה לפרש בזה דא אעיל בין אינון יאורין ואתעביד חויא כפי שבארנו לעיל בשם רבינו העמרת צבי שמפרש אשר הי"ג תקוני דיקנא נכנסין בין הצבאות של זו"ג שהם ג"ה שלו ושלח והוא אות וא"ו שבאמצע הא' של צבאות כי הא' שבתוך הוא"ו יש לה שני יודיין למעלה ולמטה נקראין מבויעין. וב' וויין שבא' שנחלק הו' שבתוכו לשנים הם הנהרין עמיקין כי הוויין מושכין כנהר והיודיין הם מבויעין מקורין ומשפיעין לשני וויין שמימין ומשמאל של הא' והם מרמזין על ז"א ונוקבא העומדים שם איהו בנצח ואיהי בהוד וזה שאמר הזוה"ק אלין סלקין ואלין נחתין מרמו על בחינת זו"ג סלקין מצד הנוקבא למ"ג ונחתין מצד דכורא להוריד מ"ד ועייל כל חד בחבריה לכן הם נחשבין לי"ג שני וויין וא' באמצע וכלולים כל חד בחבריה בעת הזווג.

לזה נראה לי לומר בזה בפחד ובמורא דבר חדש והחי עולמים יעזרנו על דבר כבוד שמו לכוין בזה לאמת אמיתה של תורה הקדושה והוא כי מבואר במבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ח) אשר בתלת רישין דא"א שהם גולגלתא אוירא מוחא סתימאה יש בכל מהם י"ג כי בגולגלתא יש י"ג חוורתי כמבואר בזוה"ק פ' נשא באדרא רבא (דף קכ"ח ע"ב) האי גולגלתא

ו' זו שבתוך א' ב' ראשין א' נוטה לצד מעלה וא' לצד מטה לרמז ב' ווי"ן אלו הנ"ל שנעשו אחד. והנה צד הימין שבה הנוטה לצד מטה הוא בנצח וצד שלמעלה הוא בהוד נמצא שזה השם האמצעי ה' אותיות הראשונים שהם צ' צ"ב צ"ב וכן אות י' ראשונה של א' מן צבא הם הנצח וכן אות י' ב' שבאות א' זו עד סיום השם הוא בהוד ואות וא"ו שבאמצעית א' כולל לשניהן. ואות ה"ה אחרונה בקיבוץ ובחירק הוא נפש לשם חיצון דנצח והוד ומתחלקין על דרך זה כי השם הוא צבאות. ה' א' בחירק מלוכשת בצ' של צבאות ה' בקיבוץ מלוכשת בת' של צבאות. ודבריו הקדושים האלו הם כפי שכתב שם רבינו בפרק הזה למעלה כי נצח והוד החיצון צבאות האמצעי צ' צב צבא צבאו צבאות הפנימי נחלק לב' נצח הוי"ה הוד אדנ"י.

נמצא לפי דברי רבינו בזה אשר בשתי שמות הוי"ה המאירין בנצח והוד בחירק ובקיבוץ מתחלקין בנשמה רוח נפש כי אותיות י' של ב' השמות הם נשמה. אותיות ה' של ב' השמות הם ג"כ נשמה אותיות ו' של ב' השמות הם רוח אותיות ה' אחרונה של ב' השמות הם נפש.

נמצא הלא אבותי הקדושים שרפי קודש גאוני וקדושי עולם העמרת צבי והזהר חי והדמשק אליעזר כולם מפרשין אשר מה שאומר בזה"ק וארא (דף כ"ז) הנ"ל בסטרא ימינא עלאה נפקין תליסר מבויעין עלאין נהרין עמיקין. מאינון נהרין מבויעין תליסר מתפרשין תליסר יאורין כוונתו הקדושה על י"ג תקוני דיקנא שהם אות ו' של אות א' של צבאות שהוא וא"ו במספר י"ג המאירין לז"א ונוקבא שהם הב' יודי"ן של אות א' אשר הב' יודי"ן הם

חוורא דיליה אנהיר לתליסר עיבר גליפין. ולכן נקרא בחינת הגולגלתא תמיד רישא חוורא על שם הני י"ג אורחין חוורין דביה פנויים בלי שיער. ובאורא רישא תנינא יש י"ג נימין כמבואר שם באדרא רבא (דף קכ"ט ע"א) דעתיקא סתימאה דכולא י"ג נימין דשערין וכן מפרש שם הניצוצי אורות בגליון הוזהר פירוש נימין הם קבוצים דשערות יוצאין מאורא דגולגלתא רישא תליתאה שהוא חכמה מוחא סתימאה יש בו י"ג תקוני דיקנא. גם מבואר שם בפרק ה' ובע"ח (שער אריך פ"ד) אשר גולגלתא הוא בחינת נשמה אורא הוא בחינת רוח מוחא סתימאה הוא בחינת נפש ובכל אחד מאלו התלת רישין מאירין ג' שמות הוי"ה ב"ה וב"ש כי בגולגלתא מאירין ג' שמות ע"ב ובאורא מאירין ג' שמות ס"ג ובמוחא סתימאה מאירין ג' שמות מ"ה.

גם מבואר בע"ח (שער השמות פ"ג) נצח והוד יש בהם בחינת ב' הוי"ו"ת א' כולה בחירק נצח וא' כולה בקיבוץ בהוד והנה הוי"ה הוי"ה בנ"ה והנה י' בחירק היא נשמה לנשמה בנצח י' בקיבוץ נשמה לנשמה בהוד. ה' בחירק נשמה בשם הוי"ה שבנצח ה' בקיבוץ נשמה בשם אדנ"י שבהוד. ו"ו בקיבוץ ובחירק בחינת רוח אל שם האמצעי כיצד דע כי באות א' מן שם אמצעי שהוא א' שבצרוף צבא ונודע כי צורת א' יו"י ב' יודי"ן ו' באמצע והנה אות ו' שבאמצע א' הזו שם הוא מקום התלבשות ב' ווי"ן מנוקדות א' בקיבוץ וא' בחירק בבחינת רוח והם באופן זה כי אות ו' נחלקת לב' ווי"ן בארוכה ובאמצעיתא כזה א ומשתיהן נעשה ו' אחד לכן יש אלפין בתורה המורה על א' זו וצריכין לעשותן באופן זה כי יעשה אל

נצח והוד בסוד איהו בנצח ואיהו בהוד.
לכן כפי הקדמת דבריהם הקדושים
באתי אני נכדם איש בזוי ונבזה ונמאס
אשר אין בי לא תורה ולא חכמה ולא
יראה ולא דעת להוסיף על דבריהם
הקדושים אשר שם באות ו' הוזה של אות
א' דצבאות מאירין כל השלשה י"ג שהם
י"ג חוורתיו של גולגלתא י"ג נימין של
אורא י"ג שערות של מוחא חכמה
סתימאה שהם י"ג תקוני דיקנא שכולם
מאירין שם בנצח והוד של צבאות שהם
הב' יודיין של אות א' והם מאירין בג'
בחינות נשמה מן גולגלתא רוח מן אורא
נפש מן חכמה מוחא סתימאה מחמת כי
שם מאירין ב' שמות הוי"ה בנצח והוד
מקום עמידת יעקב ורחל אשר היודיין
וההי"ן מאירין בבחינת נשמה. הווי"ן
מאירין בבחינת רוח ההי"ן אחרונות
מאירין בבחינת נפש וכולם בנצח והוד
של צבאות והוי"ה אדנ"י של נצח והוד.

ענין הגביע י"ג פעמים ע"ב סוד י"ג מדות הרהמים
והנה לעיל (בפרק י' במאמר מנורת המאור)
בארנו בשם רבינו זקני הגדול והקדוש
בעמוד התורה מאמר מעשה המנורה פ"ד
שאומר שם ואולם רבינו חותני אמר כי
צירוף הגביע הוא י"ג ע"ב. ולכן בכל קנה
ג' גביעים מהנודע לג' בחינת י"ג בחוורתיו
ובנימין ובתקוני דיקנא. אשר לזה בארנו
לעיל (במאמר שמן המאור פרק כ"ד אות כ"ד) כי
הגביעים של המנורה הם בחינת י"ג
תקוני דיקנא. אשר לזה אומר רבינו זקני
הקדוש בספרו בית ישראל (פ' נח) כי יוסף
הצדיק בהתעסקו בגביע הוא סוד י"ג ע"ב
ולכן רמז להם היות הדרגתו נ"ח ש"ס
ח"ם יפ"ת ר"ת ינח"ש עולה במספר י"ג
פעם ע"ב שהוא הגביע. ואני נכדו השפל

באתי להוסיף עכשיו על דבריו הקדושים
אשר לפי שאומר בשמו חתנו הקדוש
הוא רבינו זקני הגאון הקדוש מרן יהודה
צבי ז"ל בעמוד התורה הנ"ל אשר הג'
גביעים בכל קנה מרמזין על כל הג'
בחינות של התלת רישין שהם חוורתיו
נימין תקונים. א"כ נוכל לומר שלזה אמר
יוסף הצדיק נחש ינחש איש אשר כמוני
כי נחש הוא נופריקון נימין חוורתיו
שערות וכל שורשם הם בשמות הוי"ה
ב"ה וב"ש אשר י' אחזי הוי"ה לכן אמר
ינחש כי מן י' שהם שמות הוי"ה נמשכין
כל אלו הבחינות של נימין שהם באורא
ושל חוורתיו שהם בגולגלתא ושל שערות
הדיקנא שהם בחכמה מוחא סתימאה.
והגם שבארנו לעיל בשם רבינו בע"ח
ובמבוא שערם אשר בגולגלתא מאירין
שמות ע"ב ובאורא שמות ס"ג ובמוחא
סתימאה שמות מ"ה א"כ האיך אומר
רבינו הקדוש העטרת צבי אשר הג'
גביעים שבכל קנה וקנה של המנורה הם
י"ג בחוורתיו ובנימין ובתקוני דיקנא
שלזה גביע הוא י"ג ע"ב הלא באורא
ובמוחא סתימאה מאירין שמות ס"ג
ושמות מ"ה.

אבל האמת יורה דרכו שדברי רבינו
הקדוש העטרת צבי נאמרים באמת
ברוח הקודש כי רבינו האריז"ל אומר
במבוא שערם (שער ג' ח"ב פ"ה) אשר
אורא שמאירין בו ג' שמות ס"ג הם
מתגלין בי"ג תקוני דיקנא כי בג' שמות
ס"ג יש בכל שם ג' יודיין והם ג' הויות
ע"ב של תקוני דיקנא והי"ג הוא מזל
הכולל את כולם ובוזה תבין איך לפעמים
שם ס"ג הוא גבוה משם ע"ב כי הרי
שלשה הויות דיודיין נפקי מהאי ס"ג
נמצא א"כ כי ג' שמהן דאורא כולם

והוד של ז'ו"נ ושם מאירין ב' שמות הוי"ה בחירק ובקיבוץ בכל אותיותיהן בבחינת נשמה רוח נפש לכן נכנס היסוד ביניהן ואתעביד חו"א שהוא הנחש נימין חוורתי שערות שיש בכל אחד מהם י"ג ומאיר שם ג"כ בג' בחינות אלו נשמה של י"ג דגולגלתא שהם חוורתי רוח של י"ג דאורא שהם נימין נפש של י"ג דמוחא סתימאה שהם שערות הדיקנא וכולם הם בגביעים של המנורה אשר בהמנורה מאיר שם צבאות שורש של נה"י ואלף יאורין אשר אחר הנסירה הם ב' אלפים וכ"ו ואנחנו אין מונין רק השרשים והם ב' אלפים י"ג ג' פעם תרע"א אשר בכל שם אדנ"י שהוא תרע"א ג"כ הוא שורש של י"ג תקוני דיקנא הנמשכין ממוחא סתימאה אשר המנורה היא מלכות בחינת רחל מאירין בה אלו השמות ובהגביעים מאירין מכל התלת רישין נימין חוורתי שערות שהם נשמה רוח נפש והם נמשכין לאלו הצבאות דנצח והוד להאיר שם באות ו' של אות א' של צבאות וז'ו"נ הם הב' יודין של אות א'. לכן אומר שם בזוה"ק עד דלסטר צפון קם חד שלהובא דאשא. הוא המנורה אשר היא נעשית מזהב טהור שהוא בחינת גבורה סוד מצפון זהב יאתה כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פרק כ"ד אות י"ג). הגם שמקום עמידתה הוא בדרום צד החסד אבל היא בעצמה היא בחינת גבורה בחינת צפון לכן אומר בזוה"ק דלסטר צפון קם חד שלהובא דאשא הוא אור שלהבת של המנורה.

וכרוזא קרי אודקפו סבתין אתבדרו לארבע זווין. הנה מורי רבינו זקני הגדול והקדוש בדמשק אליעזר מפרש סבתין הם אברהם יצחק יעקב. ומדרכו דרך

במלוי ס"ג ואמנם בכל הוי"ה מאלו יש ג' יודין כנגד ג' הוי"ת אחרות דנפקו ממנה להאיר ב"ג תקוני דיקנא ושם בדיקנא הם אותן שלשה הוי"ת במלוי דע"ב וכנודע כי בדיקנא הם במלוי ע"ב עכ"ל רבינו במבוא שערות ומה שאומר רבינו העטרת צבי גביע י"ג שמות ע"ב בדיקנא הכל נחא כמבואר בפע"ח (שער הפורים פ"ו) סוד מרדכי אסתר במספר תתקל"ו כנודע. י"ג שמות ע"ב הוא כמבואר ג"כ בע"ח (שער הולדת אורא פ"ו). א"כ עכשיו נחא הכל מה שאומר רבינו העטרת צבי אשר ג' גביעים הם שמות ע"ב שהם בחוורתי ובנימין ובתקוני דיקנא. הוא כי בגולגלתא הלא שם מאירין רק שמות ע"ב. ובאורא הגם אשר שם מאירין שמות ס"ג אבל הלא מן ג' יודין של ס"ג יוצאין שמות ע"ב של הדיקנא כי אורא מתגלה בדיקנא ובחכמה מוחא סתימאה הגם אשר שם מאירין שמות מ"ה אבל הלא כל שורש השערות של הדיקנא הם נובעין מן מוחא סתימאה כנ"ל. א"כ הלא בדיקנא מאירין שמות ע"ב א"כ לזה הגביעין של המנורה מרמזין על החוורתי נימין שערות של תקוני דיקנא שהם שרשם בתלת רישין גולגלתא אורא מוחא סתימאה שלזה אמר יוסף הצדיק נחש על הגביע שכן הוא ר"ת נימין חוורתי שערות וכולם הם בהגביע. א"כ הם ג"כ מאירין בהגביעים של המנורה כמו שאומר רבינו זקני הקדוש העטרת צבי הנ"ל.

לכן אומר בזוה"ק וארא כ"ז ע"ב דא אעיל בין אינון יאורין ואתעביד חו"א שהוא נח"ש שהם נימין חוורתי שערות הנכנסין בין היאורין שהם נצח והוד אלף יאורין של צבאות ב' כתפין הנמשכין לנצח

הקודש נקח לדרכנו כאן אשר לכאורה מאי שייכות האבות לכאן. ולדרכנו ניהא בעזר חי העולמים כי האבות הקדושים שהם הסבתין קדישין הם בחינת תלת רישין כי בגולגלתא מאירין שמות ע"ב שהם בחינת חכמה או חסד הוא בחינת אברהם אורא שמאירין בו שמות ס"ג שהם בחינת בינה או גבורה הוא בחינת יצחק. חכמה מוחא סתימאה שמאירין בו שמות מ"ה שהם בחינת דעת או תפארת הוא בחינת יעקב. או כלך לדרך זה גולגלתא אשר שם י"ג חוורתי שהם י"ג אורחין פנוי בלי שערות מקור החסד הוא בחינת אברהם. מוחא סתימאה שנתלבשה בו גבורה דעתיק מקור של הגבורות אשר שם מקור י"ג תקוני דיקנא בחינת יצחק שהוא שורש של הדיקנא כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח). אשר שורש של הדיקנא שהם השערות הוא מקור הדינים לכן הוא בחינת יצחק. אורא שהוא באמצע שורש הדעת הנעלם ושם י"ג נימין הוא בחינת יעקב שהוא הדעת. א"כ אשר בין כך ובין כך הג' אבות הקדושים הם בחינות של התלת רישין אשר שם מאירין נימין חוורתי שערות שהם נחש דקדושה כנ"ל דא עאל בין אינון יאורין ואתעביד חויה לכן אומר כאן אודקפו סבתין שהם באמת סבין עלאין וסבין דסבין כל התלת רישין שכולם בעתיקא קדישא סבא דסבין ואתבדרו לארבע סטרי עלמא כדי לבטל כח של הקליפות שהם ג"כ מפורין לארבע סטרי עלמא כמו שאומר שם בפ' וארא לעיל באותו מאמר וגלגלין נטלין לארבע סטרי עלמא. ע"כ בכח הקדושה של הסבתין קדישין שהם האבות בחינת תלת רישין אז הא אתער

מאן דשוי קדלא על אנפוי דתנינא כמה דאתמר ונתתי חכים בלחייך. כי נתעורר נחש דקדושה ע"י סבתין עלאין ונותן קדלא שהוא ענין דבר חזק כמו שלשלת של ברזל וכדומה על פני הנחש דקליפה כד"א ונתתי חכים בלחייך (יחזקאל כ"ט) ומפרש רש"י ז"ל שם טבעות של ברזל. כדין כולו אתבדרון. הסבתין קדישין מתפורין לארבע רוחות העולם. ונקמין ליה לתנינא. שלוקחין להנחש ונקבי אנפוי בסטר עלעוי שנוקבין פנוי בלחיו ועאלין ליה לנוקבא דתהומא רבא עד דאתבר חיליה. וכל זה נעשה ע"י שם צבאות המאיר בהמנורה אשר מתתיהו כהן גדול מדליק המנורה ונעשה התיקון על ידו בהוד וגם ע"י השמן הנדלק בהמנורה שהוא נצח אשר נצח והוד שניהם הם בחינת צבאות ואז נתגלה האור הגדול של י"ג חוורתי וי"ג נימין וי"ג תקוני דיקנא ונתבטל כוחו של הנחש ומפילין אותו לנוקבא דתהומא רבא ונתרומם קרן הקדושה אמן כן יאמר ד':

בקושת הרנ"ש בדברי הרב שוי שבא' שער העליון הוד והתחתון נצח הא קי"ל שנצח למעלה מהוד ובהיותי בזה הענין ראיתי בספר הקדוש אוצרות חיים מרבינו בסדר האבי"ע (דפוס קארץ דף קי"ב) על מה שאומר רבינו שם כי אות א' שבתוך וא"ו של צבאות שני יודי"ן שלו צד ימין שלו שנוטה לצד מטה הוא בנצח וצד שמאל הנוטה למעלה הוא בהוד וכן הבאתי לעיל (בפרק הזה) בשם רבינו בע"ח (שער השמות פ"ג). מקשה בזה הרב הקדוש הרנ"ש ז"ל שצ"ע שהלא מביא הרב ז"ל בסוד רצועות דתפילין שנצח לעולם הוא למעלה והוד למטה בסוד שני הרחיים המוחנין מן לצדיקים

תמצא מדוקדק בדברי רבינו שהקדים בסידורו מקום התלבשות הב' ווי"ן א' בקיבוץ וא' בחירק וכן בתחילה אמר ו' בקיבוץ ובחירק והקדים קיבוץ לחירק. ולמעלה אצל הנשמה הקדים חירק לקיבוץ כי כן הנכון להקדים נקודת הנצח לחוד כי בכאן ההוד שורש נקודת הנקבא קודם כי ראשה וגופה קודם לירכין דיליה עכ"ל רבינו בעמרת צבי. ובשער הקדמות (בשער דרושי השמות דף מ"ט ע"ד) כתוב שם צד ימין שנוטה למעלה הוא בנצח וצד שמאל שנוטה למטה הוא בהוד להיפך מכפי מה שכתוב בע"ה שער השמות הנ"ל. לזה רוצה הרב בעל שמן ששון בע"ה דפוס ירושלים לעשות מ"ס בע"ה שצ"ל צד ימין למעלה נצח וצד שמאל למטה הוד כמו שכתוב בשער הקדמות. אבל דברי רבינו העמרת צבי נכונים וברורים בטעמן אשר כמו שכתוב בע"ה הוא הצדק הגירסא האמיתית ויותר נראה להגיה בשער הקדמות ודו"ק.

פרק כט

הנה איתא בפע"ח (שער ראש חודש חנוכה פורים פ"ד) בכוונת נר חנוכה. ודע כי יש בה ג' יחודים א' כנגד נה"י כי עד שם מגיע קומתה לבד ובוזה היחוד הוא הוי"ה אדנ"י ולפעמים הוא נגד החזה ואז הוא הוי"ה אלקי"ם ולפעמים הוא שוה עד הכתר שלו ואז הוא הוי"ה אהי"ה וג' יחודים אלו גימ' נ"ר והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד ואנו ממשיכין לה אור מן ג' יחודים אלו עליונים לעשות אותה נר. ועוד שם בפרק הזה להלן ונדבר עתה

שאחד הוא למעלה מחבירו היינו שהנצח הוא גבוה מהוד איך אמר בכאן שהוד הוא למעלה ונצח למטה וצ"ע. מתרץ בזה רבינו זקני הקדוש בעמרת צבי בקונטרס השמות (פ' ויקרא) דלק"מ משני טעמים דהא כתב רבינו (בפרק ו' משער השמות) הטעם על שהכלי החיצון והאמצעי של נ"ה הם שם אחד ובפנימיות הם ב' שמות הוי"ה אדנ"י ובחיצון שם צבאות ובכלי אמצעי צ' צ"ב צב"א צבא"ו צבאות (וזה רמוז במאמרם ז"ל בחנה שבקשה מכל צבאי צבאות שבראת וכו' ולא אמרה מכל הצבאות סתם אבל מרמז על שם זה שנתרבה באחוריים שלו ונעשה צבאי צבאות והוא שם אמצעי על שם זה ומשם המשיכו לו נשמתו ולכן היה נבואתו מבחינת הפנים) כי נצח והוד מאחר שהנקבא דבוקה לו מאחוריו וקומת הנקבא קצרה ושם נגד נ"ה שלו ראשה וגופה לכן נ"ה דבוקים מאחוריו בב' כלים חיצון ואמצעי ולזה נאמר היכי אמרינן שנצח הוד מעלה ומטה כשהם נפרדין בבחינת הפנים ואז הוי"ה עולה בנצח בבחינת הוי"ה והנקבא מתקרבת ועולה בהוד ואז יש מעלה ומטה התפארת בבחינת מעלה וההוד בבחינת מטה הוא למעלה והיא למטה. אבל בכלים אמצעים שמחברים יחד וכותל אחד לשניהם מחמת שגוף הנקבא עומדת שם אז הנקבא למעלה כי שם גופה וראשה והוי"ה שם שוקין והגוף יותר חשוב למעלה והא למא זו דומה למה שכתב רבינו בכוונת ר"ה על שסדרו פסוקי כתובים קודם נביאים מפני שר"ה רומז למלכות ובה סוד הכתובים בחו"ג שלה והיא למעלה מנה"י בז"א בסוד החיבוק ולכן קדמו לנביאים שהם נ"ה דו"א. ובזה

נר חנוכה ביחוד קר"ש של שמע וברוך
לייחד אותן באחדות אחד להאיר נר
חנוכה באור של תרין יחודין קדישין
יחודא עלאה יחודא תתאה באור פני
מלך חיים שיעזרנו על דבר כבוד שמו
לייחד הדורים בשעשועין דמלכא קדישא
באורו של אור אין סוף ב"ה וב"ש חי
וקיים לעד:

ביאור דברי התיקונים בתיקון י"ג בענין חנוכה
הנה איתא בתקונים הקדוש (תיקון תליסר
דף כ"ח ע"ב) תמינאה בחודאה וביה הוה
משבח דוד הודו לד'. ודא הוד ודאי
למנצח הודו בהון רמיוזין נצח והוד
ואינון נסין וביה שבח משה אז הח"ד אז
ישיר משה בגין דאיהו הוד דיהיב
למשה אז תקרא וד' יענה ואיהו תמינא
יומין דמילה ובתריה ברית דאיהו יסוד
צדיקא דעלמא וביה אתגליא י' דמילה
עשיראה לעשר ספירן ואיהו הוד תמינא
יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין
דאינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם
ועד ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא
כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו ואלין אינון
כ"ה אתוון דיחודא דאינון שמע ישראל
וגו' ודא איהו חנוכה חנ"ו כ"ה.

ומפרש רבינו הקדוש קדוש אלקי ישראל
המגיד מקאזינין זצ"ל בספרו אור
ישראל הודו גימ' אהי"ה גימ' ודאי אמא
דאתפשטת עד הוד, ונתן למשה ובו עלה
למרום לבינה, וזה הודו לה' מורה
שהבינה מאיר בז"א ובהוד מעוררין זה,
וכשמהפכין מדו"ה להוד מעוררין
התענוג חדוה דבעלה ומדות עולין להוד
ע"י המקוה שהיא אמא. וביה שבח משה
באז אז ישיר, כי אז הוא כשנתעלה
המלכות בחכמה, דהיינו הו' מקבלת

בענין הברכות דע כי שרשם סובב על
היות לה סוד יחוד אחד ונאה והוא סוד
נר שידעת שהוא סוד יחוד שם הוי"ה
אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י וג'
יחודים אלו גימ' נ"ר והנה בברכות אלו
רמזים כל הג' יחודים דהיינו בברכה א'
יחוד א' הוי"ה אהי"ה בברכה ב' הוא
יחוד ב' של הוי"ה אלקי"ם בברכה ג' יחוד
ג' של הוי"ה אדנ"י (עכ"ל). וכן מבואר
בשער הכוונות (בדושי חנוכה דרוש א')
ואמנם ענין כוונת ברכות הדלקת הנר הם
סובבים על יחוד אחד עליון ושלם הנקרא
נר כמבואר אצלינו בתפלת שחרית
דחול בברכת שים שלום כי שם נתבאר
יחוד זה על מתכונתו ועניינו בקיצור הוא
כי שלשה בחינות של יחוד יש לזו"נ הא'
הוא בבחינת הוי"ה אהי"ה ומספרו מ"ן,
הב' הוא בבחינת הוי"ה אלקי"ם ומספרו
יב"ק, הג' הוא בבחינת הוי"ה אדנ"י
ומספרו צ"א ולפעמים מתייחדים בבחינה
א' ולפעמים בשתייהם ולפעמים
בשלתם ואז הוא הייחוד הגמור ואז
הנוקבא נקרא נר כמספר ו' שמות האלו
והנה בברכה א' שהיא להדליק נר חנוכה
נרמזו שלשלתם ובברכה ב' שהיא
שעשה נסים נרמזה הב' ובברכה ג'
שהיא שהחיינו נרמזה התחתונה מכולם
וכבר נתבאר אצלינו שיכוין במלת נר
אל ג' יחודים שהם הוי"ה אהי"ה הוי"ה
אלקי"ם הוי"ה אדנ"י (עכ"ל).

גם מבואר בעמוד התורה מרבינו זקני
הקדוש מאמר ברכת כהנים פ"א אשר
בששה שמות אלו הוי"ה אהי"ה הוי"ה
אלקי"ם הוי"ה אדנ"י יש כ"ה אותיות והם
ברזא דיחודא קדישא של שמ"ע ישראל
הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד שיש בו כ"ה
אותיות. ונראה לי השפל בזה לשלב יחוד

בנצח והם המשוררים אשר יצאו מהם כ"ד משמורות לשורר בסוד הגבורות שהם בקול. וכן מבואר במאורי אור (מערכת אות ה) הודאה בהוד. ודוד המלך רצה לקבל מבינה החסדים כמו ז"א שהוא בעלה דמטרוניתא ולא יקבל דרך ז"א רק יקבל מעצמו מן הבינה אשר אז מקבל בהארה גדולה עד אין קץ, כמבואר בע"ח (שער הירח פ"ג). לכן אומר רבינו המגיד הוד"ו גימ' אהי"ה שהיא הבינה אשר לזה וביה הוה משבת דוד שהוא בחינת הוד שיקבל מן הבינה שהיא אהי"ה במספר הוד"ו גימ' ודא"י הוא כמבואר במשנת חסידים (מס' ר"ה פ"ט אות י) ובסידור הקודש ר' שבתי ז"ל (בכונת הודאי שמו בן תהלתו) הודאי, אותיות הודאי שם המפורש, ובה השם עלה משה למרום והם אותיות יו"ד ה"א, ושם ודאי יוצא מן ויברך דוד את הוי"ה וגימ' אהי"ה (עכ"ל). ע"כ מחמת כי הוד"ו הוא אהי"ה וגם ודאי, שהם בחינת אמא אשר אמא עד הוד אתפשטת, כמבואר בע"ח (שער הנסירה פ"ד פ"ז). אשר מחמת כי המלכות נעשית פרצוף שלה מפרק תחתון דהוד דא"א כמבואר שם (בפרק ה), ומפרק תחתון דנצח דא"א נעשה תפארת ויסוד דז"א ומפרק תחתון דהוד דא"א נעשה כל בנין המלכות ופרצוף שלה הנקרא נוקבא דז"א, נמצא כי גופא דז"א שהוא תפארת ויסוד שבו שהם בנצח דא"א, ונוקבא בהוד דא"א. וזה טעם שנזכר בזוהר על זו"ג בתפלה של חול איהו בנצח ואיהי בהוד. וזה שכתוב באדרא (דף קל"ב) ג' רוחין דכלילין בג' שהם ג' פרקין דנ"ה דא"א תריין מנצח וחד מהוד שמשם נתהוו ו' קצוות דז"א, ומפרק תחתון דהוד דא"א שהוא הרוח

מאלף חכמה הוא א"ז ישיר. ולכן בג' כפלים אלו עד אז מרומז בכל אחד שם אז דהיינו ג"ה ב"ו א"ז ועם הח' הוא ל"ב נתיבות חכמה. ומ"ש כ"ד יומין של השם בשכמל"ו הם אותיות שהמלכות נדבקה ב"ה ש"ה כ"ה מ"ה ל"ה ו"ה זהו קשומין והעלה זית הם שמות דדכורין א"ל אלקי"ם מצפ"ץ מנה"י ששם מתדבקת ועיקר הזית ביסוד שבו השמן ז"ך יוצא למלכות ע"י הכתינת דותים אז נעלה כ"ה דיחוד ועלתה למעלה לקבל היחודים העליונים כי הכנסת ישראל צריכין לתבוע בלב ואז מעוררין היחוד כי כשמעוררין בלב מתקשטין לפניו בכ"ד קשומין לעורר היחוד ובפשיטות אז כי אז גימ' ח' רומז להוד שהוא מדה ח'. ומ"ש נצח והוד ואינן נסין היינו כי כשנדה שורה על ישראל אז האמונה בספק אבל כשמתהרין אמונתו בוודאי ואז נעשה הודאי שמו, וכן כשרואין נס שריא בה ודא חנוכה לכ"ד יומין דבשכמל"ו, שהוא היחוד בודאי, כמו קר"ש בקול שהוא פרסומי ניסא, ובשכמל"ו הוא בחשאי (עכ"ל).

ודבריו הקדושים צריכין פירוש, כי הם סתומים וחתומים לחסירי מדע כמוני היום, לזה אבוא בזה לפרש דבריו הקדושים. הודו גימ' אהי"ה גימ' ודא"י. הוא פירוש על מה שאומר התקונים תמינאה בהודאה וביה הוה משבת דוד הודו לה'. כי דוד הוא בחינת הוד כמבואר בזוה"ק פ' ויקרא ברע"מ (דף ד' ע"א) הוד דרגא דדוד וכן מבואר בלקוטי ש"ס מרבינו האריז"ל (במס' ברכות), וידוע כי השיר הוא בגבורות, כי החסדים הם שמן שהוא בחשאי, והגבורות הם יין שהם בקולות. והנה דוד בהוד ושמואל

כדברי רבינו האריז"ל הנ"ל בשער הנסירה.

ונתן למשה ובו עלה למרום לבינה. הוא פירוש של רבינו המגיד על מה שאומר בתקונים בגין דאיהו הוד דיהיב למשה, כמבואר בזוה"ק פ' בראשית (דף כ"א ע"ב) ובפ' פינחס (דף רכ"ג ע"ב) ובתקונים (סוף תיקון תלתין ותלת) ובע"ח (שער הארת המוחין), דאעג"ב דמשה הוא בנצח בקו ימין, מ"מ כיון ששורשו הוא יסוד אבא ויסוד אבא מצד הימין שלו נמשך באלכסון ויוצא לחוץ בהוד של ז"א, לכן נחשב משה בהוד. לזה מחמת כי הודו בבינה שהוא אהי"ה והוא שם ודא"י שבו עלה משה למרום. לזה אומר רבינו המגיד ונתן למשה הוא בחינת הוד ובו עלה למרום לבינה הוא בשם ודא"י כנ"ל בכוונות הודא"י שמו. וזה הודו לה' מורה שהבינה מאיר בז"א. הוא פירוש מה שאומר בתקונים וביה הוה משבח הוד הודו לה'. אשר שם הוי"ה בכל מקום הוא ז"א והודו היא הבינה מחמת כי הודו במספר אהי"ה שהיא אמא עלאה אשר עד הוד אתפשטותה לזה כשאמר דוד המע"ה הודו להוי"ה כוונתו הקדושה שאמא שהיא הודו מאיר בז"א שהוא הוי"ה. וכוונת רבינו המגיד הקדוש בזה כי מחמת שהתקונים מיירי כאן מן חנוכה אשר אז מקבלת המלכות שהוא דוד אשר שורשו הוא מהוד ומקום עמידתו הוא ג"כ בהוד את השלשה יחודים של השמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י להאיר למלכות שהוא דוד לשם מלמעלה למטה למקום עמידתו בהוד. אשר בברכה הראשונה להדליק נר חנוכה שהוא ר"ת נח"ל הוא המשכת אור עליון של הבינה לז"א כדי שיוכל להתייחד עמה ביחוד נר

הד' הכלול מכולם כמו שכתוב מארבע הרוחות באי הרוח ושם נתהוה המלכות. ולכן בימי המשיח שהוא המלכות שמשם מלך המשיח, יתעורר האי רוחא רביעאה, וממנו ישיגו ויבינו החכמה, כי אז תתעלם אור הלבנה, לכן ג"כ כשיתעורר רוח הד' הוה יבוא מלך המשיח. א"כ לזה אומר בזוה"ק ויקרא הנ"ל אשר הוד דרגא דדוד, מחמת כי דוד נעשה מבחינת הוד דא"א, לכן מחמת כי הודאה הוא בהוד שורש של דוד ואמא עד הוד מתפשטת, לכן דוד שהוא מלכות רצה לקבל מאמא עצמה שהוא הוד"ו במספר אהי"ה שהיא הבינה, והיא ג"כ שם ודא"י, ג"כ במספר אהי"ה, ובו עלה משה למרום לבינה, לזה אומר התקונים וביה הוה משבח דוד הודו לה', ודא הוד ודא"י שהיא הבינה בשם ודא"י ואתפשטותה עד הוד, ודוד רוצה לקבל משם מאמא עצמה שלא ע"י ז"א, ע"כ הוא משבח ואומר שבחא דמלכא בהוד, כי הלא שורש שלו הוא מהוד דא"א מדה כמדתו כביכול שורש שלו מהוד, לפיכך משבח בהוד.

אשר לזה לדעתי השפילה נתגלה בחנוכה אורו של מלך המשיח כמבואר בספה"ק בני יששכר (מאמר אור תורה אות ט"ז) בשם רבותינו הקדושים הרוקח ז"ל והה"ק האלקי ר' פינחס מקארץ ז"ל אשר רבינו מהרצ"א ז"ל אומר שם סמך לדבריהם הקדושים. ולדרכנו הוא מפורש בפשיטות מחמת שבחנוכה נתקן ההוד של הנוקבא אשר מתתיהו תיקן זה וכל פרצוף דוד ומלך המשיח שהם בחינת מלכות נעשה מהוד דא"א שהוא רוח הד' לכן בחנוכה נתעורר רוח הד' הוה שהוא הוד, ואז נתגלה אורו של מלך המשיח

רבינו המגיד להלן כי כשנדה שורה על ישראל אז האמונה בספק אבל כשמתהרין אמונתו בודאי ואז נעשה הודאי שמו. הוא כי קודם שהיה התיקון בהוד והיתה ירושלים בחינת דוה שהיא דוה בנדרתה שנתהפך הוד לדוה סוד על כן ירושלים לנדה היתה ח"ו וכשמתהרין אמונתו ע"י השמן המהור הדולק בהמנורה המהורה אז נעשה תיקון ההוד ונהפך מן דוה להוד ונעשה הודאי שמו כן תהלתו אם ודאי שמו שהיא הבינה שבוה השם עלה משה למרום לבינה כנ"ל אז כן תהלתו המלכות שנקראת תהלה גם לה יש עליה ומקבלת משם האורות שלה שלא ע"י ז"א וכל זה מחמת תיקון ההוד לזה כל מדות המלכות עולין להוד מקום הבינה שעד הוד אתפשטותה. ע"י המקו"ה שהיא אמא. כי המקוה היא שם אהי"ה דההי"ן גימ' קנ"א והם מקוה כי שם מתקבצין כל שאר אהי"ה העליונים כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"ד). אשר בינה מטהרת לבניה בסוד תבוא אמא ותקנה לבניה כנודע לכן מחמת שנתגלה שם ודא"י שהיא הבינה אז מטהרת אותן ע"י מקוה שלה [נדבר עוד להלן ענין מטהרת המקוה ע"י תרין יחודין של קר"ש יחודא עלאה יחודא תתאה מן התקונים תיקון תשסרי].

וביה שבח משה באז הח"ד אז ישיר משה. כי א"ז הוא כשנתעלה המלכות בחכמה דהיינו הז' מקבלת מאל"ף חכמה הוא אז ישיר. הוא כי אות ז' מורה היות הנקבא גוברת על בעלה י' על ו' ובעת רצון נקרא זה עטרה בראש צדיק כמבואר במאורי אור (מערכת הז' אות א'). לכן משה שר בא"ז שהעלה המלכות

של השמות הנ"ל שעולין נר כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ובשער הכוונות (דרושי חנוכה דרוש א'). לכן אומר רבינו המגיד אשר דוד אמר הודו להו"ה שזה מורה שהבינה מאיר בז"א כדי שיוכל להתייחד עם המלכות ביחוד נר של השמות הנ"ל. ובהוד מעוררין זה. כי הבינה אשר עד הוד אתפשטותה ושם מקום עמידת המלכות שהוא דוד דמשבת בהוד אשר הודו היא אמא בשמות אהי"ה ודא"י לזה הבינה שהיא בהוד מאירה לז"א שיוכל להתייחד במלכות להאיר בה ג' יחודין של נר אשר שורש של המלכות שהוא דוד הוא שם מהוד מפרק תחתון שהוא פרק ד' של הוד דא"א אשר בתיקון זה יתגלה מלך המשיח אשר אורו נתגלה בחנוכה זמן תיקון ההוד.

וכשמהפכין מדו"ה להו"ד מעוררין התענוג חדוה דבעלה. הוא כי מחמת שנפגם ירך יעקב והיה הפגם בהוד דרחל כמבואר בע"ח (שער הירח פ"ה) ובלק"ת (פ' וישלה) בטעמ"צ כמו שבארנו לעיל (בפרק כ"ה). אשר לזה היה חורבן ביהמ"ק באלף החמישי שנהפך הוד לדוה סוד על זה היה דוה לבנו כמבואר בפע"ח (שער תיקון חצות פ"ג). לכן כשמהפכין מדוה להוד שנעשה בחנוכה התיקון בהוד אז מעוררין התענוג חדוה דבעלה כי נצח דו"א שהוא בעלה דמטרוניתא נתקן אז בימי שמואל ודוד אבל הוד דמטרוניתא שהיא בחינת רחל נוקבא דז"א לא נתקן עד מתתיהו כה"ג אז בימי חנוכה לזה אז נתעורר תענוג חדוה דבעלה מחמת שגם ירך שלה נתקן. ומדות עולין להוד ע"י המקוה שהיא אמא הוא כמו שאומר

מן יום ראשון סוד אז ז' מקבלת מן א'
שבהמנורה לא היה בו להדליק אלא יום
אחד.

ומ"ש כ"ד יומין של השם בשכמל"ו הם
אותיות שהמלכות נדבקת ב"ה ש"ה כ"ה
מ"ה ל"ה ו"ה. הוא כי באלו האותיות
שהם בראש כל תיבה של ברוך שם
כבוד מלכותו לעולם ועד המלכות שהיא
אות ה' נדבקת לראשי האותיות האלו.
זהו קשומין. הוא פירוש של רבינו המגיד
הקדוש על מה שאומר בתקונים ואיהו
הוד תמניא יומין דחנוכה לארבעה
ועשרין יומין דאינון בשכמל"ו. וכוונתו
הקדושה בזה כי ביחודא תתאה שהוא
בשכמל"ו יש כ"ד אותיות שהם כ"ד
קשומי כלה שהמלכות מתקשמת בהן
אשר המלכות היא אות ה' ונדבקת
בראשי האותיות של בשכמל"ו כדי
להתקשט בכ"ד קשומין אלו כי בג'
כפלים של אז כנ"ל א"ז ב"ו ג"ה הם ג'
פעם ח' שנעשין מספר כ"ד להתקשט את
המלכות בכ"ד קשומין ואלו של
בשכמל"ו. אשר ביארנו לעיל (במאמר שמן
המאור פכ"ד אות י"א) אשר בהמנורה שהיא
מלכות מנרתא דאתסדרא בגווי גליפאן
מאיר בשבחה שמא אדנ"י שכן הכ"ד
קשומי כלה הם כ"ד שמות צרופי אדנ"י
כנודע. גם בארנו לעיל במאמר מנורה
הטהורה פרק י"א אשר ז' קני מנורה הם ז'
תקונים דגולגלתא של הנוקבא דז"א
שהיא המנורה אשר הם כ"ד קשומי כלה
י"ב בראשה י"ב בגופה אשר י"ב בראשה
הם גולגלתא טלא דבדולחא קרומא
דאורא מצחא עמר נקי ב' עיינין ב' נוקבי
החוטם ב' אזניים והפה. וג' פרקין בזרוע
ימין וג' פרקין בזרוע שמאל ושית פרקין

שהיא ז' שתתגבר על ו' ז"א בעלה
ונעשית עטרה בראש צדיק ומקבלת
בעצמה מחכמה שהוא אות א' בסוד
ואאלפך חכמה שהוא אבא עלאה כי
באם שמקבלת המלכות מאבא ג"כ אז
טוב לה יותר משמקבלת מאמא לבד
כמבואר בזוה"ק פ' וירא (דף ק"ב ע"א) ובפ'
אמור (דף ג' ע"ב) ובלק"ת (תהלים) סוד טוב
לי תורת פיד מאלפי זהב וכסף. ולכן בג'
כפלים אלו עד אז מרומז בכל אחד שם
אז דהיינו ג"ה ב"ו א"ז ועם הח' הוא ל"ב
נתיבות חכמה. כוונתו הקדושה של
רבינו המגיד הקדוש בזה אשר מן אות א'
עד אות ז' יש ג' אותיות שתוכל לכפול
המספר בשתי אותיות שיהיה ח' שהוא
מספר א"ז והוא א"ז הוא ח' ב"ו הוא ח'
ג"ה הוא ח'. וג' פעם ח' שהוא מספר א"ז
הם מספר כ"ד ועם הח' בעצמו שתצטרף
לכ"ד הם מספר ל"ב והם מספר ל"ב
נתיבות החכמה בחינת אבא עלאה אשר
המלכות שהיא ז' עטרת בעלה מקבלת
מן החכמה אות א' ל"ב נתיבות החכמה
האלו. נמצא כפי שבארנו לעיל במאמר
מנורה הטהורה פ"א אשר צורת קנים של
המנורה הם באות ז' י' על ו' אשת חיל
עטרת בעלה כמבואר בזוה"ק ברע"מ פ'
תרומה (דף קנ"ח ע"א). וגם בארנו לעיל פרק
כ"ו אשר בהמנורה מאיר שם השתפ"א
שורש של צבאות שהוא מורה על סוד
עטרת בעלה. וגם בארנו לעיל (במאמר שמן
המאור פכ"ד) במדרגת השמן שהוא בחינת
אבא ומאיר למלכות שהיא המנורה
בעצמה וגם בחינת שמן למאור. א"כ
הקנים שהם בחינת אות ז' י' על ו'
מקבלת מן השמן שהוא אבא אות א'
ונעשה בחינת אז שהזי"ן מקבלת מן
אל"ף חכמה שהם ז' ימי חנוכה מקבלין

להעלות נר תמיד כי בנין הנוקבא א"א לעשותו אלא באור חוזר מתתא לעילא ולכן הוכרח להיות כן וז"ש להעלות נר כי המלכות הנקרא נר תעלה אור ממטה למעלה וזהו להעלות כי תמיד תעלה אור ממטה למעלה. והנה עוד שמעתי ממורי זללה"ה כי אותן הב' שמות של השבת שהם אהי"ה יהי' יוצאין מהן ז' שמות והם ז' מרגלאין הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ מצפ"ץ א"ל אלקי"ם י"ה אדנ"י הנה הם בסוד ז' קצוות דו"א. והנה ב' שמות שיש בשם אהי"ה שהם הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י הם גימ' תב"ל כי כשהמלכות מקבלת מהם אור נקראת תב"ל וג' שמות של יהי' שהם א"ל אלקי"ם מצפ"ץ גימ' זי"ת והנה זה הזית הוא כללות ג' שמות דיהי' וכשכותשים אותו מוציאים ממנו שמ"ץ ז"ך גימ' זי"ת כי מן הזית יוצא שמן זך ונלעג"ד כי הוא נקשר עם הקודם כי שם יהי' הוא בג"ת דו"א כנודע כי ג' אותיות דאהי"ה הם בחג"ת וה' אחרונה במלכות שעומדת דבוקה בחזה התפארת וג' שמות יהי' הם בנהי" דו"א וכנגדם הוא הזית שהם נהי" החסדים המגולים הנכתשים ומוציאין ממנה שמן זית זך למאור במנורת המלכות עכ"ל רבינו שם. לזה אומר רבינו המגיד הקדוש והעלה זית הם שמות דדכורין א"ל אלקי"ם מצפ"ץ. מחמת כי הלא הד' שמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י [י"ה אדנ"י נחשב לשם אחד כנודע מכוונת ז' מרגלאין דשבת קודש] הם יוצאין מן שם אהי"ה שהוא בחינת אמא נוקבא. והג' שמות א"ל אלקי"ם מצפ"ץ יוצאין מן שם יהי' שהוא בחינת דכורא והג' שמות אלו הם במספר זי"ת אשר כשכותשים את הזית יוצא ממנו שמ"ץ ז"ך גימ' במספר

בתרין שוקין הרי י"ב שבראשה וי"ב שבגופה והם כ"ד קשויי כלה כמבואר במבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ה) כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור במדרגת המנורה אות כ"ז).

סוד שמן זית זך

והעלה זית הם שמות דדכורין א"ל אלקי"ם מצפ"ץ מנהי" ששם מתדבקת. כוונתו הקדושה של רבינו המגיד הקדוש לפרש מה שאומר בתקונים ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בככ"ה בכסלו ואלין אינון כ"ה אתוון דיחודא דאינון שמע ישראל וכו' ודא איחו חנוכה חנו כ"ה והוא כמבואר בשער הפסוקים (פ' שמות) ובלק"ת (פ' תצוה) בטעמ"צ, ובשער המצות (פ' תצוה) הנה נודע כי המלכות היא מנורה הטהורה שהיא אחורי הז"א וכל עיקר בנינה ותקונה הוא ע"י אותן החסדים מגולים דנהי" דו"א והנה החסדים נופלים ויורדים במרוצה תוך היסוד ובכח אותו הכאה חוזרים לעלות ממטה למעלה והענין הוא כי הלא עיקר האור של הנוקבא אינו אלא אור חוזר ממטה למעלה כי בעת עלייתם ממטה למעלה אז יוצא הארתם לחוץ מאחורי הז"א מתוך החזה ונותן אל הנוקבא ואם לא היה באופן זה לא היה שום בנין אל הנוקבא כלל. וזהו אמרו כתית למאור כי זיתים הללו שהם ב' חסדים דנ"ה הם מתכתשין תחילה ביסוד דו"א ולכן כתית מסטרא דצדיק כי שם נכתשין בכח של הכאה וירידה ושם מתפררין לפירורים רבים וע"י כן יוצא שמן למנורה שהיא הנוקבא וזה שכתוב כתית למאור שהוא למאור המנורה. וביאר עוד ואמר

זי"ת כי מן הזית יוצא שמן זך שהם הג' שמות האלו א"ל אלקים מצפ"ן. מנה"י ששם מתדבקת. כי הד' שמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ן י"ה אדנ"י שמספרן תב"ל היוצאין מן שם אהי"ה הם בחוזה כי ג' אותיות דאהי"ה הם בחג"ת וה' אחרונה דאהי"ה במלכות שעומדת דבוקה בחוזה דתפארת מקום עמידתה אבל הג' שמות א"ל אלקים מצפ"ן שהם זי"ת הם בנה"י ששם מתדבקת הנוקבא אשר הזי"ת שהם הג' שמות האלו נה"י החסדים המגולים נכתשין בזית ומוציאין ממנה שמן זית זך למאור במנורת המלכות. שכן בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ').

ועיקר הזית ביסוד שבו השמן זך יוצא למלכות ע"י הכתיתים דזתים. כוונתו הקדושה בזה כמבואר בתקונים תיקון תשסרי זית מזתים דא צדיק דאתמר ביה שמן זית זך כתית דכתיש כתישא באינון זתין דאינון אברי גופא. ועוד שם (כדף נ"ה ע"ב) בתקון חד ועשרין ומסטרס דצדיק אתמר בה והנה עלה זית טרף בפיה. וכן מבואר בשער הלכותים (פ' עקב) ובלק"ת (פ' עקב) ארץ זית שמן ודבש זית הוא יסוד והיה לו לומר ארץ שמן ודבש כי זית שמן הוא זכר. אך דע כי בחינת יסוד לעולם אינו נפרד שהוא הקוץ של הד' שעליו נאמר טוב שכן קרוב מאח רחוק שכן קרוב הוא היסוד המקבל ש"ע נהורין כמנין שכ"ן והוא קרוב אליה ואינו נפרד ממנה מאח רחוק הוא התפארת שלפעמים רחוק ממנה והשכן הוא קרוב אצלה תמיד ולזה יש לה הדרת פנים בסיבת הזקן כי כל הדור פנים הוא תלוי באבר זה לפי שהוא מקבל ש"ע נהורין

שהם בפנים ולכך סרים אין לו זקן ולזה רמז בפ' יפה תואר ויפה מראה ואמר זית שמן ולא אמר ארץ שמן ודבש פירש ברעיא מהימנא (פ' יתרו דף צ"ב) כי השמות היוצאין משם יה"ו הוא א"ל אלקים מצפ"ן ושמות אלו חוץ מיה"ו שהוא שורש כולם גימ' זי"ת ושמן בא"ת ב"ש ביי"ט כמנין יה"ו ושם ביי"ט ביסוד ולזה נקרא ח"י לפי ששם זה בונה ו' בתים שהם ח"י אותיות שכולם מתקבצין ביסוד לזווג עכ"ל. א"כ כשהזית הוא יסוד שכן קרוב המקבל ש"ע נהורין וקרוב אצלה תמיד בסוד שכן קרוב אשר בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות כ"א) כי בהמנורה מאירין הש"ע נהורין מחוורתי דרישא אשר הם בחינת שלום שהוא היסוד בחינה שכן קרוב אשר היסוד הוא שם ביי"ט שבארנו לעיל שם במדרגת השמן אות ט' שהשמן הוא שם ביי"ט והוא במספר יה"ו אשר מן שם זה יוצאין ג' שמות א"ל אלקים מצפ"ן שהם בנה"י אשר ב' חסדים בנ"ה הם מתכתשין תחילה ביסוד דז"א ולכן כתית מסטרא דצדיק כי שם נכתשין בכח של הכאה וירידה ושם מתפררין לפרורים רבים וע"י כן יוצא שמן למנורה שלזה אמר רבינו המגיד הקדוש ועיקר הזית ביסוד שבו השמן זך יוצא למלכות ע"י הכתיתים דזתים אשר הזית הוא ג' שמות א"ל אלקים מצפ"ן מן הז' מרגלאין החסדים המגולים הנכתשים ומוציאין ממנו שמן זית זך למאור במנורת המלכות.

אז נעשה כ"ה דיחוד ועלתה למעלה לקבל היחודים עליונים כי הכנסת ישראל צריכין לתבוע בלב ואז מעוררין היחוד כי כשמעוררין בלב מתקשטין

אִינוֹן כ"ה אֶתוֹן דִּיחֹדָא דִּאִינוֹן שְׁמֵעַ יִשְׂרָאֵל הוּי"ה אֱלֹקֵינוּ הוּי"ה אַח"ד וְדָא אִיהוּ חֲנוּכָּה חֲנוּ כ"ה שְׁהֵם ג"כ כ"ה אֶתוֹן דִּג' יַחֲוּדִים שֶׁל נ"ר בְּהִשְׁשָׁה שְׁמוֹת הוּי"ה אֱהִי"ה הוּי"ה אֱלֹקֵינוּ הוּי"ה אֲדִנִי. לֹזָה אֹמֵר רַבִּינוּ הַמְּגִיד בְּפִירוּשׁוֹ הַקּוֹדֵשׁ אִזְנֵעֲשֶׂה כ"ה דִּיחֹדָא שֶׁהוּא יַחֲוּדָא עֲלָאָה שֶׁל שְׁמֵעַ. וְעֵלְתָּה לְמַעַלָּה לְקַבֵּל הַיַּחֲוּדִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁהֵם שֶׁל נֵר הַשִּׁשָּׁה שְׁמוֹת הַנֵּ"ל כִּי הַכִּנְסָת יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין לְתַבּוּעַ בִּלְבָב הוּא כְּמוֹ שֶׁאִמַּר לְמַעַלָּה כִּי הַיַּחֲוּד שֶׁל אִזְנֵעֲשֶׂה בְּג' כְּפָלִים א"ו ב"ו ג"ה הֵם כ"ד וְעַם הַח' הֵם ל"ב לֹזָה תּוֹבֵעִין בִּלְבָב וְאִזְנֵעֲשֶׂה הַיַּחֲוּד שֶׁהוּא הַיַּחֲוּד שֶׁל שְׁמֵעַ שֶׁהוּא בְּכ"ה כִּסְלוֹ יוֹמִין שֶׁל חֲנוּכָּה כִּי כְּשֶׁמַּעֲוֹרִין בִּלְבָב הוּא מִבְּחִינַת אִזְנֵעֲשֶׂה מִשְׁמַע מִתְקַשְׁטִין לִפְנֵינוּ בְּכ"ד קְשׁוּטִין לְעוֹרֵר הַיַּחֲוּד הֵם כ"ד קְשׁוּטִי כֹלָה יַחֲוּד שֶׁל בְּשִׁכְמָלוֹ שֵׁישׁ בּוֹ כ"ד אוֹתִיּוֹת אֲשֶׁר מֵאִירִין בְּהַמְּנוּרָה שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת הַמִּתְקַשְׁטֵת בְּכ"ד קְשׁוּטִי כֹלָה י"ב בְּרֹאשָׁה גּוֹלְגֶלְתָּא מֵלָא דְּבִדּוּלְחָא קְרוּמָא דְּאוּרָא עֵמֶר נָקִי וְבִמְלָכוֹת הוּא הַתִּיקוֹן זֶה רִישָׁא סוּמְקָא כּוּוּרְדָּא כְּמִבּוּרָא שֶׁם בְּמִבּוּא שְׁעָרִים (שֶׁר ג' ח"ב פ"ה) מִצְחָא ב' עֵינֵינוּ ב' אוֹדֵנִין ב' נּוֹקְבֵי הַחוּטִם וְהַפָּה וי"ב בְּנוּפָה ג' פֶּרְקִין בְּזִרְעוֹת יוֹמִין ג' פֶּרְקִין בְּזִרְעוֹת שְׁמָאל וְשִׁית פֶּרְקִין בְּתֵרִין שׁוֹקִין הֵרִי הֵם י"ב בְּנוּפָה וי"ב בְּרֹאשָׁה כ"ד קְשׁוּטִי כֹלָה.

וְמָה שֶׁאִמַּר נִצַּח וְחֹד וְאִינוֹן נִסִּין. כּוּוֹנֵת רַבִּינוּ הַמְּגִיד הַקּוֹדֵשׁ מָה שֶׁאִמַּר שֶׁם בְּתַקּוּנִים לְמִנְצַח הוֹדוּ בְּהוֹן רַמְיִזִּין נִצַּח וְחֹד וְאִינוֹן נִסִּין. הֵינּוּ כְּשֶׁנִּדְּחָה שׁוֹרָה עַל יִשְׂרָאֵל אִזְנֵעֲשֶׂה בְּסַפֵּק. הוּא כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ לְעֵיל אֲשֶׁר קוֹדֵם תִּיקוֹן שֶׁל הַחֹד

לִפְנֵינוּ בְּכ"ד קְשׁוּטִין לְעוֹרֵר הַיַּחֲוּד. כּוּוֹנֵתוֹ הַקּוֹדֵשׁ בּוֹזֵה לְפָרֵשׁ מָה שֶׁאִמַּר בְּתַקּוּנִים וּמִיד דְּעֵלָה זִית טָרָף בְּפִיָּה שֶׁהַמְּלָכוֹת שֶׁהִיא תֵּבֵל בְּד' שְׁמוֹת הוּי"ה הוּי"ה מִצְפ"ץ י"ה אֲדִנִי הַיּוֹצֵאִין מִן אֱהִי"ה שֶׁהִיא אִמָּא בְּחִינַת שֶׁם וְדָא"י שְׁבוּ עֲלָה מִשָּׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת הוֹד לְמָרוּם לְבִינָה אֲשֶׁר וְדָא"י הוּא בְּמַסְפֵּר אֱהִי"ה אֲשֶׁר יּוֹצֵאִין מִמֶּנּוּ ד' שְׁמוֹת אֱלֹהִים וְכִשְׁהַמְּנוּרָה שֶׁהִיא מְקַבֵּלָת אֶת הַשְּׁמוֹת הָאֱלֹהִים ע"י מָה שֶׁמִּשְׁבַּח דוֹד שֶׁהוּא מַלְכוּת הוֹדוּ שֶׁהוּא הוֹד בְּחִינַת שֶׁם וְדָא"י שֶׁאִמָּא עַד הוֹד מִתְפַּשְׁטֵת אִזְנֵעֲשֶׂה מִן הוֹיָה שֶׁהוּא יִסּוּד צְדִיק דְּכִתִּישׁ כְּתִישִׁין כְּתִית לְמֵאוּר ג' שְׁמוֹת א"ל אֱלֹקֵינוּ מִצְפ"ץ בְּמַסְפֵּר זִי"ת שֶׁהַשְּׁמוֹת הָאֱלֹהִים דְּכוּרִין יּוֹצֵאִין מִן שֶׁם יְהוָה שֶׁהוּא בְּמַסְפֵּר בִּי"ט בִּיסּוּד צְדִיק שְׁבוּנָה ו' בְּתִים בְּמַסְפֵּר ח"י שְׁבַכְל בֵּית ג' אוֹתִיּוֹת הֵרִי ח"י צְדִיק ח"י אֱקָרִי אֲשֶׁר שְׁמֵן בִּא"ת ב"ש הוּא בִּי"ט. וְאִזְנֵעֲשֶׂה הַשְּׁמֵן הַזֶּה בְּג' שְׁמוֹת א"ל אֱלֹקֵינוּ מִצְפ"ץ שֶׁהוּא שְׁמֵן ז"ךְ וְזִי"ת בְּהַמְּנוּרָה שֶׁהִיא תֵּבֵל ד' שְׁמוֹת הוּי"ה הוּי"ה מִצְפ"ץ י"ה אֲדִנִי וְנִשְׁלָמוּ כֹל הוֹיָה שְׁמוֹת דְּשִׁבְתָּא בְּהַמְּנוּרָה שֶׁהֵם ז' מְרַגְלָאן כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ לְעֵיל (בְּמֵאמַר שְׁמֵן הַמֵּאוּר פְּכ"ד בְּמִדְרַגַּת הַמְּנוּרָה אוֹת כ'). אֲשֶׁר אִזְנֵעֲשֶׂה הַמְּנוּרָה שֶׁהִיא בְּחִינַת תֵּבֵל ע"י אֱלֹהֵי הַד' שְׁמוֹת הִיא ג"כ בְּחִינַת לִב"ת אִשׁ וּמֵאִירִין פְּנִיָּה בְּנֵר שֶׁל הַמְּנוּרָה בִּיחֹד כ"ה שֶׁהֵם כ"ה אֶתוֹן שֶׁל הַשְּׁמוֹת הוּי"ה אֱהִי"ה הוּי"ה אֱלֹקֵינוּ הוּי"ה אֲדִנִי שֶׁהֵם בְּמַסְפֵּר נ"ר אֲשֶׁר הֵם כ"ה אֶתוֹן שֶׁל יַחֲוּדָא עֲלָאָה שְׁמֵעַ יִשְׂרָאֵל הוּי"ה אֱלֹקֵינוּ הוּי"ה אַח"ד ג"כ כ"ה אֶתוֹן שֶׁלֹּזָה אֹמֵר הַתִּקּוּנִים וּמִיד דְּעֵלָה זִית טָרָף בְּפִיָּה שְׂרִיא כ"ה עַל יִשְׂרָאֵל בְּכ"ה בְּכִסְלוֹ וְאֵלִין

פרק ל

ג' יהודים דיחוד נ"ר בפסוק שמע ישראל

נמצא מכל דברינו האמורים לעיל בפרק הקודם, אשר נשלבין תרין יהודים של ק"ש, שמע יחודא עלאה ברוך שם יחודא תתאה, ביחודים של נר שהם הוי"ה אהי"ה בכתר הוי"ה אלקים בחג"ת הוי"ה אדנ"י בנה"י שיש בהם כ"ה אותיות, והוא יחודא עלאה שיש בו ג"כ כ"ה אותיות, ובשכמל"ו הם הכ"ד קשומי כלה אשר אז נטהרת המלכות מן בחינת דוה מנדה ונעשה הוד, והוא כמבואר בתקונים תיקון תשסרי שמע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דבהון אתדכיאת שכינתא תתאה לגבי בעלה במקוה דילה דאיהו מקוה ישראל ה' ואיהו שיעור קומה, דהכי אינון אתוון דמקוה קומה, אשר השמות שהם נר מאירין בכל הקומה בכתר ובחג"ת ובנה"י, כמבואר ג"כ בפע"ח (שער העמידה פ"ב) כוונת המברך את עמו ישראל בשלום. לזה נלפע"ד השפל כפי שאומר רבינו שאנחנו צריכין בחנוכה להמשיך למלכות ג' יהודים אלו שהם נר, ובהם כ"ה אתוון כמו כ"ה אתוון של יחודא עלאה שמע, אשר שמע הוא בבינה שכן שמיעה הוא בבינה, כמבואר באור עינים (ח"ר מערכת הש') ממורי זקני רבינו הקדוש והנורא זצ"ל, וכן מבואר בזוה"ק פ' בהר (דף ק"ה ע"ב) כפי שמפרשין שם רבינו מהרחו"ו ז"ל ורבינו זקני הקדוש בעטרת צבי. וכן מבואר בע"ח (שער אח"פ פ"ה) כי השמיעה באוון והיא בינה. ישראל הוא ישראל סבא, שהוא בפרצוף אבא כמבואר בפע"ח (שער הק"ש פ"ט), א"כ

אז הודי נהפך למשחית על זה היה דוה לבנו וירושלים לנדה היתה שהוא בחינת דוה ואז ח"ו האמונה בספק אבל כשמתהרין אמונתו בודאי. הוא תיקון ההוד ע"י אמא המטהרת לבניה בשם ודא"י ואז נעשה הודאי שמו כנ"ל וכן כשרואין נס שנעשה התיקון בנצח והוד כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כוונת על הנסים שהם בנצח והוד. ודא חנוכה לכ"ד יומין דבשכמל"ו שהוא היחוד בודאי שמתקנין בחינת הוד שהוא דוד יחוד של בשכמל"ו שהוא של נוקבא בחינת דוד ואז מאיר שם ודא"י שמו כן תהלתו במלכות שהיא תהלה ג"כ. כמו קר"ש בקול שהוא פרסומי ניסא. שהוא יחוד שמע ישראל שאומרין בקול לפרסם הנס של חנוכה המושרש יחוד של נר של השמות שהם במספר נר שיש בהם כ"ה אותיות ביחוד שמע ישראל שהוא ג"כ כ"ה אתוון והם נשלבין זה בזה אחוים אלו באלו אנודים אלו באלו לייחד הדורים לפרסם הנס ובשכמל"ו הוא בחשאי. כוונתו הקדושה סוד ציקי קדרה שהביאו לה עבדיה בחשאי כמבואר בפע"ח (שער הק"ש פ"ד). והוא מחמת כשמתקשמת המלכות בכ"ד קשומין כביכול ביחוד בשכמל"ו אז מוכרח להיות בחשאי מפני אחיות החיצונים ואז כשנשלמו למלכות תרין יהודים קדושים אלו שמע וברוך אז השלימות הוא בחנוכה בהודאה כי כשהיו"ד מוחין דאבא אית ביה אז מתקן מלכותו בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע הוי"ה אלקים אבא ואמא את הצלע מה שהיה צולע עד כאן וזה שכתוב בר"ה בפייט ובן יקירך קרסול לא ימנע. ומפורשין היטב דברי רבינו המגיד הקודש זי"ע:

ונותנן בחנוכה לנוקבא כדי להתייחד עמה במקום עמידתה בנה"י. אשר לזה מחמת כי נשפע שפע טוב אל הל"ו נרות בחנוכה וכל מו"ב הוא נשרש בחס"ד. א"כ ל"ו נרות הם נשרשין בל"ו פעם חס"ד שהם במספר ב' אלפי"ם תקצ"ב הנשרש ביחוד הזה ב' אלפים תע"ו יחודא עלאה ויחודא תתאה עם ב' פעם ח"ן. כי תרין יחודין קדישין נרמזין בחנוכה כמו שבארנו לעיל בפרק הקודם בשם התקונים ובשם רבינו המגיד הקדוש מקאזניץ זצ"ל יחוד בשכמל"ו הוא בחשאי שהם ציקי קדרה כ"ד קשומי כלה ויחוד שמע הוא בקול לפרסומי ניסא, והלא זה נעשה ע"י השמן שהוא דולק בהמנורה אשר בהשמן מאיר שם ב"ט שהוא בחינת ח"ן כמבואר בקהלת יעקב ערך חן.

וכן מצינו חן ביסוד כמו שכתוב וימצא יוסף חן בעיניו וג"כ מצינו ח"ן במלכות כמו שכתוב ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל רואיה ובמס' סוטה (דף מ"ז) חן אשה על בעלה. והוא כמבואר בלק"ת (פ' בראשית) גם יוסף יסוד מצא חן כי זוג תלוי בעינים כמאמר רז"ל נוסלת מאור עיניו של אדם ואור היסוד בא מעינא פקיהא בסוד הנה עין ה' אל יראיו למיחלים לחסדו יסוד המצפה לה' חסדים שיכנסו בו לכן נח ויוסף שהם ביסוד אבא לקחו אור שבעינים שהן ח"ן להזווג וזהו ויט אליו חסד כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים. אשר על זה מרמז אתון חן של חנוכה. אשר יוסף שהוא יסוד בחינת השמן שהוא ב"ט הנשרש ביסוד בחינת ח"ן שכן ב"ט הוא בחינת ח"ן נותן בעת הזווג אור שבעינים שהוא חן לנוקבא שהיא המנורה שיהיה חן

שמע ישראל הוא היחוד הא' הוי"ה אהי"ה, הוי"ה באבא אהי"ה באמא. ועוד לכן מרמז יחוד הזה של שמע ישראל על יחוד הראשון של נר המאיר בחנוכה, כמבואר באדרא זוטא (דף רצ"ד ע"ב) האי אודנא קרי ביה שמיעה ובשמיעה אתכלילו אינון מוחי, חכמה אתכליל ביה דכתיב ונתת לעבדך לב שומע, בינה כמה דאת אמר דבר כי שומע עבדך כי שומעים אנחנו, דעת כד"א שמע בני וקה אמרי ומצותי תצפון אתך. א"כ לפ"ז אשר שמיעה היא בחינת כל הג' מוחין חב"ד, והלא הם כלולין בכתר כמבואר בע"ח (שער מוחין דצלם פ"א פ"ז), א"כ בתיבת שמע נכללין כל הד' כתר חכמה בינה דעת, אשר ישראל שהוא הו"א מקבל אותן המוחין הנשרשין בכתר שהם בשמע, ונותנן לנוקבא שתוכל להתייחד עמו ע"י היחוד הראשון של נר שהוא הוי"ה אהי"ה יחוד של כתר הכולל המוחין חב"ד שהם בשמיעה של שמע ישראל, לכן שמ"ע ישראל במספר נ"ר חנוכה עם ל"ו פעם מו"ב שהם ל"ו נרות הנדלקין בשמנת ימי חנוכה, רוא צדיק וטוב ל"ו, שכן השמן הוא שם ב"ט שהוא יסוד החי כנ"ל בפרק הקודם בלק"ת עקב, ונדלק במנורה שהיא המלכות בשמנה ימי חנוכה כדי להמשיך לכל נר של הל"ו נרות טוב שהוא החסד שכן טוב נשרש בחסד אשר ט' פעם ו"ב במספר ע"ב שהוא חסד, אשר מו"ב חס"ד במספר חנוכה אשר כ"ה מחנוכה הוא יחוד של שמע כנ"ל בתקונים, ויחוד הראשון של נ"ר שיש כנ"ר נ"כ כ"ה אותיות. הלא הוא הוי"ה אהי"ה שהוא בכתר הכולל חב"ד שהם בשמיעה שהוא שמע וישראל שהוא ז"א מקבל אותן

אשה על בעלה כביכול. אשר לזה אין לנו רשות להשתמש בנרות אלא לראותן בלבד מחמת שנמשך בשעת הדלקת הנרות אור העינים שהוא חן הנמשך מן היסוד שהוא השמן להמנורה שהיא הנוקבא. לכן נרמז בכאן ב' פעם חן הנשלבין לתרין יחודין קדישין יחודא עלאה ויחודא תתאה המתגלין בחנוכה.

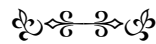
יחוד הב' של נר שהוא הוי"ה אלקי"ם נשרש בב' שמות הוי"ה אלקינ"ו של יחודא עלאה, שכן הוי"ה אלקינ"ו במספר חנוכה עם ט"ל, והוא כמו שבארנו לעיל בפרק כ"ח אשר בחנוכה מאירין ג' פעם י"ג שהם נימין חוורתי שערות נחש דקדושה הנכנס בין אלף יאורין של צבאות דו"א ודנוקבא, והם י"ג חוורתי דגולגלתא י"ג נימין דאוריא י"ג שערות הדיקנא דחכמה מוחא סתימאה, אשר ג' פעם י"ג האלו הם הט"ל דנטיף מתלת רישין האלו גולגלתא אוריא מוחא סתימאה, כמבואר במבוא שערין (שער ג' ח"ב פ"י) ובפע"ח (שער השבת פ"ז). לזה היחוד הג' שהוא הוי"ה אדנ"י נשרש בהוי"ה אח"ד שכן הוי"ה אח"ד ג"כ במספר ט"ל אשר ב' פעמים ט"ל במספר ע"ה שהוא מזל"א שכן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ) בכוונת להדליק נר חנוכה לכווין בר"ת שם נח"ל שהוא נצר חסד לאלפים מזל"א עלאה. אשר לזה כן מבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) אלא איהו שמן ואיהו טל ההוא טל ההוא איהו דאטיל קוב"ה ממשחא עלאה דההוא שמן נפק לסטרא דימינא תרין אינון יין ושמן ואזלו לתרין סטרין יין לסטר שמאלא שמן לסטר ימינא ומסטרא דימינא נפקי ברכאן לעלמא ומתמן אתמשח מלכותא קדישא.

ומפרש המקד"מ איהו שמן ואיהו טל פירוש שהטיפה שבאה מאבא כלולה מיה"ו ויה"ו במלוי אלפין גימ' ט"ל, ומה אני שפל ונבזה נגד רבינו המקד"מ אם הטיפה מאבא כלולה מיה"ו הלא אז יה"ו במלוי יודין כזה יוד ה"י וי"ו במספר ז"ן שהוא א"ל הוי"ה כנודע.

וזקני רבינו הקדוש והנורא בעטרת צבי מפרש איהו שמן ואיהו טל. ט"ל איהו חלק עשירי משמן י' פעם ט"ל עולה שמן, עיין לק"ת (פ' ואתחנן) על פסוק ולמקצה השמים בסוד ויתן לך האלקים מטל השמים. ומה נעמו דבריו הקדושים בזה כמבואר שם בלק"ת אשר י' פעם ט"ל במספר שמי"ם, א"כ ממילא הלא שמ"ן במספר שמי"ם, א"כ י' פעם ט"ל במספר שמ"ן, וגם רבינו זקני הקדוש והנורא בזוהר חי מפרש כן ט"ל הוא עישור שמן. והאור החמה מביא בשם רבינו רמ"ק ז"ל והנה שמן בא"ת ב"ש עולה ב"ט כחושבן אותיות יה"ו וט"ל בחשבון אותיות יה"ו במלואם, וא"כ נמצא השמן ממש ט"ל, אלא שמן הוא בהיותו בחכמה וכשנשפע וניטל למטה מתהפך למים דהיינו ט"ל.

ולי השפל נראה לומר בזה בדרך כעין זה דהנה מבואר בלק"ת (פ' עקב) ושמן בא"ת ב"ש ב"ט כמנין יה"ו ושם ב"ט ביסוד ולזה נקרא ח"י לפי ששם זה כונה ו' בתים שהם ח"י אותיות שכולם מתקבצים ביסוד לזווג (עכ"ל). וא"כ אשר שמן הוא ב"ט והוא ביסוד ונקרא ח"י, א"כ ב"ט ח"י במספר ט"ל לכן אומר בזוה"ק איהו שמן ואיהו ט"ל שהוא ב"ט ח"י, אשר לזה אומר ההוא טל ההוא איהו דאטיל קוב"ה ממשחא עלאה שהוא השמן ברישא עלאה רישא עלאה דכל רישין סתימא דכל סתימין בסוד כשמן הטוב

בשל"ה הקדוש. שכן ברו"ך כבוד הוי"ה ממקומו במספר י"ד פעם הב"ל המאירין בחנוכה כמספר להדליק נ"ר חנוכה אשר זה נתגלה ע"י השמ"ן והמ"ל להמשיך משם חסדים ורחמים עלינו ועל כלל ישראל במהרה אמן כן יאמר ד':



פרק לא

הנה כתיב בפ' ויחי בברכתו של יעקב אבינו יהודה אתה יודוך אחיך ירך בערף איביך ישתחוו לך בני אביך.

כפתוריה גביעיה ופרחיה

ונראה לי השפל והנבזה לרמוז בזה אשר כוונת יעקב אבינו הקדוש להמשיך הנס של חנוכה. לכן אמר יהודה שהוא בחינת מלכות כמבואר במאורי אור (מערב י" אות ו') והוא מן הזוה"ק פ' לך (דף פ"ט ע"ב) בסתרי תורה ותו שמענא מאי חמא קוב"ה למיהב מלכותא ליהודה מכל אחוהי אלא אתוון דשמיה חקיקן ביה, וקב"ה יהב יקרא לשמיה, ובג"כ אחסין מלכותא. ותו שמענא יהודה הא אתוון דשמיה ודאי ד' ליתיה אמאי אלא דא דוד מלכא דאתקשר בשמיה מכל בני עלמא דכתיב ובקשו את ד' אלוקיהם ואת דוד מלכם הא דוד קשור בשמיה. תו דאיהו קשר של תפילין ודאי ד' דוד מלכא ובגין כך דוד אתקשר בשמיה. וכן מבואר בלק"ת (פ' עקב) כי יהודה במלכות כי שם מקומה באחוריים דז"א ולזה היה רביעי והוא יהודה הוי"ה ד' היינו המלכות. וכן מבואר שם (בפ' ויצא)

על הראש כמבואר בזוה"ק פ' אמור (דף פ"ח ע"ב). דההוא שמן נפיק לסטרא דימינא. שכן השמן שהוא ט"ל מחמת שהוא ביסוד שם ב"ט שהוא ח"י ומן היסוד יוצא השמן מצד ימין מחמת כי השמן הוא בחינת חסדים תרין אינון יין ושמן. שניהם ביסוד חסדים וגבורות שמן חסדים יין גבורות ואזלו לתרין סטריין. שהולכין לשני צדדים יין לסטר שמאלא מחמת כי יין הוא נמשך מן מוחא סתימאה שנתלבשה בו גבורה דעתיק שורש כל הגבורות. שמן לסטר ימינא. מחמת כי השמן הוא בחינת חסדים לזה הולך לצד ימין של היסוד. ומסטרא דימינא שהוא צד חסדים נפקי ברכאן לעלמא ומתמן אתמשח מלכותא קדישא מן השמן הזה נמשח מלכות נוקבא דז"א שהיא המנורה אשר השמן דולק בה ושמן הוא טל.

א"כ לפ"ז אשר נמשך להמנורה שמן שהוא טל לכל נר ונר. לכן נ"ר עם ט"ל במספר טו"ב פעם טו"ב אשר בטו"ב נשרש חס"ד כנ"ל וטו"ב חס"ד במספר חנוכה אשר אז נמשך השמן והטל. לכן שמ"ן ט"ל חנוכה במספר י"ד פעם הב"ל כמו שבארנו לעיל במאמר מנורה הטהורה פ"ה ובמאמר שמן המאור במדרגת המנורה אות י"ח אשר בהמנורה מאירין ז' הבלים כפולים י"ה יו"ד ה"א ו"ה וא"ו ה"א. לזה להדליק נ"ר חנוכה במספר שמן ט"ל חנוכה אשר הם במספר י"ד פעם הב"ל המאירין בהמנורה בחנוכה שהם הנרות שבעה ושבעה מוצקות הכפולין שראה זכריה הנביא. אשר לזה היה כתוב על דגלו של יהודה המכבי ברו"ך כבוד הוי"ה ממקומו נוטריקון של מכבי כמבואר

יהודה ה' של שם וכשנולד יהודה אז נאמר ותעמוד בכסא של ד' רגלים ולבן זכה יהודה למלכות. וכן מבואר שם בפ' ויגש ויגש אליו יהודה מלכות נגש ליסוד שהוא יוסף. וכן מבואר שם (כפ' ויחי) על הפסוק גור אריה יהודה אשר יהודה הוא מלכות. וכן מבואר בקהלת יעקב (עוד יהודה) כי יהודה הוא בחינת מלכות אשר נקנית בשלשים מעלות לבן יהודה במספר שלושים.

אשר לזה המלכות נקנית בשלשים מעלות, כי ג' כלים יש במלכות, ובכלי הראשון יש ג' בחינות, כלי שלה, וכלי מלבוש ז"א בתוכו, וכלי מלבוש אמא בתוכו ומוחין דנפש בתוכם, ובכלי ב' ג' בחינות אחרות והרוח בתוכם, ובכלי הפנימי ג' בחינות הנ"ל והנשמה בתוכה. ונמצא שיש ביסוד שלה ג' בחינות של ג' והכלים שלה נקרא יסוד והכלים של אמא נקרא חותם והכלים של ז"א הוא שם ב"ן המעלה מ"ן כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל ט"ו). א"כ כשביסוד שלה יש ג' כלים אשר ביסוד יש י' ספירות הלא אז הג' כלים הם כלולים משלשים לזה נקנית בשלשים מעלות שהם הכלים האלו אשר לזה אומר רבינו בע"ח (שער הפרצופים דרוש ב') כי כל פרצוף יש י' ספירות הנקרא כלים ונחלקים לג' חלקים והם י' כלים חיצונים מדור אל הנפש, י' כלים אמצעים מלובשים תוך חיצונית והם מדור אל הרוח י' כלים פנימים מלובשים תוך כלים אמצעים והם מדור אל הנשמה והם ל' כלים וגובה קומתן אינם אלא י' לפי שהם י' תוך י' וי' תוך י'. אלא צריך שתדע כי בזכר אין בו רק ט' ספירות כי המלכות נוקבא משלימתו ל' ספירות א"כ אין בזכר רק

ט' כלים בתוך ט' וט' תוך ט' והם כולם כ"ז כלים כמנין כ"ז אותיות התורה עכ"ל. א"כ לפ"ז רק בז"א אין בו רק ט' כלים אבל במלכות נוקבא דז"א שהוא פרצוף בפני עצמה ג"כ יש י' כלים כמו באז"א ולזה בג' בחינות חיצונית אמצעית פנימית יש לה ל' כלים שהמלכות נקנית בשלשים מעלות ומה שאומר בשער תיקון נוקבא שאין לה רק ג' כלים כוונת רבינו הקדוש בזה ג"כ על ל' כלים האלו רק בכללות של העשר ספירות יש לה רק ג' כלים ובפרטות של ה' ספירות הם ל' כלים אשר לזה היה בהמנורה שהיא המלכות ג' כלים גביעים כפתורים פרחים. אשר הפרחים הם הכלי של מלכות דמלכות כמבואר במאורי אור (מערכת הפ' אות נ"ד) פרח בנוקבא גימ' ע"ב רי"ו סוד רפ"ח ד' ע"ב שבמלכות, א"כ הם הכלים של נפש. גביעים הם הכלי של ז"א שכן גבי"ע במספר ה' פעם טו"ב שהם ה' חסדים כמבואר במאורי אור (מערכת הג' אות ל"ז), אשר כל בנין הז"א הוא מן החסדים. וג"כ כי גביע הוא י"ג ע"ב כמבואר בספה"ק בית ישראל מרבינו זקני (פ' נח), שהם י"ג פעם ע"ב המאירין בדיקנא אשר הז"א יש לו ט' תקוני דיקנא וכשנשלם לו עוד ד' תקונים אז יש לו י"ג ומאירין הי"ג שמות ע"ב שהם גביע, א"כ הם הכלים של רוח שכן רוח הוא בחינת ז"א, כמבואר במאורי אור (מערכת הר' אות י"א). כפתורים הם הכלי של אמא שכן כפת"ר במספר אהי"ה קס"א אהי"ה קס"א אהי"ה קנ"א אהי"ה קמ"ג כל השמות של אמא א"כ הם הכלים של נשמה שכן נשמה בחינת אמא כמבואר במאורי אור (מערכת הג' אות מ"ב).

ג' יחודים דנ"ר כנגד כפתוריה גביעיה ופרחיה

לכן בחנוכה כפי שאומר רבינו בפע"ח (שער ראש חודש חנוכה פורים פ"ד) ובשער הכוונות בדרושי חנוכה דרוש א' שנמשך למלכות ג' יחודים של השמות הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלקי"ם, הוי"ה אדנ"י, שמספרן נ"ר, ע"כ נמשך לכל כלי של המלכות שהיא המנורה המאירה בחנוכה יחוד אחד של השמות, לכן לכלי שלה של אמא שהם הכפתורים שמות של אהי"ה, נמשך היחוד של כתר שהוא הוי"ה אהי"ה. שכן כפתר הם אתון כתר פ' אשר אות פ' הוא באמא כי היא כוללת ז' ספירות שתחתיה ועם כללות עצמותה הרי ח' וכל אחד כלול מיו"ד הרי פ' סוד ואם בגבורות שמנים שנה כמבואר בקהלת יעקב (מערכת אות פ'). וכתר הוא בשם אהי"ה כי כתר דזו"נ נעשה מגופא דבינה כמבואר ברבינו בהרבה מקומות בע"ח ופע"ח.

ולהכלים של ז"א שהם הגביעים נמשך היחוד הוי"ה אלקי"ם שכן גבי"ע הוא י"ג ע"ב י"ג תקוני דיקנא הנמשך לז"א להשלים לו ג"כ הי"ג תקונים אלו, אשר השלמה נעשה ע"י הוי"ה שהם ד' חוורתי דרישא כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"א). ושם אלקי"ם הוא השורש של י"ג תקוני דיקנא שיש בו י"ג אותיות במלואו כמבואר בע"ח (שער אריך פ"א), אשר הי"ג תקוני דיקנא נמשכין למלכות מיסוד ז"א כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רל"ג ע"ב) תליסר עלין אלין תליסר מביילן דרחמי דירתא כנסת ישראל מלעילא וכולהו אחידין בעיקרא חדא ואיהו ברית חדא. וכן מפרש רבינו זקני הגדול והקדוש בעטרת צבי (פ' וארא) כי ע"י יסוד ז"א נמשכין הי"ג תקוני דיקנא למלכות, והלא

גביע הוא בחינת יסוד כמבואר במאורי אור (מערכת הג' אות ל"ז), אשר לזה הכלים של ז"א שהם במלכות הם בחינת שם ב"ן המעלה מ"ג, שכן ב"ן דז"א שהוא נפש שלו בחינת אב הם ע"ב ס"ג מ"ה זכרים אלא שהם כולם שם ב"ן הכולל ונמצאו כולם בחינת ב"ן אלו גבורות ב"ן זכרים ונקראים חסדים כמבואר בע"ח (שער הנסירה פ"ב) ובהקדמת הפע"ח.

ולהכלים של המלכות שהם הפרחים נמשך היחוד הוי"ה אדנ"י, שכן פרח הוא בחינת מלכות כנ"ל, אשר מקום עמידתה הוא בנ"ה שלו, אשר הוי"ה הוא בנצח אדנ"י הוא בהוד, כמו שבארנו לעיל בפרק כ"ו בשם רבינו בע"ח (שער השמות פ"ג), וכן מבואר בפע"ח (שער כוונת אמן פ"א), אשר לזה אומר רבינו כאן בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ענין על הנסים בחנוכה שכן נ"ם מספר מ"ה אדנ"י אשר שם הוי"ה במלוי מ"ה הוא בנצח שם אדנ"י הוא בהוד נמצא כי נצח הוד נקראים נסים.

נמצא מכל זה אשר הג' כלים של המנורה הם בחינת נשמה רוח נפש והם נשרשין בג' יחודים של נ"ר הנמשכין בחנוכה למלכות העומדת בנה"י דז"א ולשם אנו ממשיכין הג' יחודים אלו אשר הם ג"כ בהמנורה בהגביעים וכפתורים ופרחים. והלא בארנו לעיל (בפרק כ"ז) אשר שם בנה"י דז"א שהמלכות עומדת שם בצבאות שלו ושלה מאירין ג"כ ב' שמות הוי"ה הוי"ה אשר ביודי"ן ובההי"ן הוא בחינת נשמה ובווי"ן וגם בווי"ן של אות א' דצבאות הוא בחינת רוח ובההי"ן הוא בחינת נפש ולשם נמשכו האורות הגדולים של תלת רישין גולגלתא אורא חכמה מוחא סתימאה שהם ג"כ נר"ג

גולגלתא נשמה אוירא רוח חכמה מוחא
 סתימאה נפש שהם הסבתין עלאין
 ומאירין לשם בחנוכה בג' בחינות של י"ג
 שהם חוורתי נימין שערות חוירא דלעילא
 כפי שבארנו לעיל שם מאמר הזוה"ק פ'
 וארא (דף כ"ז ע"ב).

יהודה ה"ס המלכות אתה יודוך אחיך עלייתה ע"י
 תיקון ההוד

אשר כל זה נעשה בחנוכה ע"י מתתיהו
 כה"ג שתיקן את ההוד שכן תמינאה
 בהודאה וביה הוה משבת דוד הודו
 להו"ה ודא הוד ודאי למנצח הודו בהון
 רמיון נצח והוד ואינון נסין. כמו שבארנו
 לעיל (בפרק כ"ט) פירוש המאמר הזה
 היטב. א"כ לזה אמר יעקב אבינו הקדוש
 יהודה שהיא המלכות הנקנית בשלשים
 מעלות שהם הג' כלים של המנורה
 גביעים כפתורים פרחים בחינת אמא ז"א
 ומלכות והם נשמה רוח נפש והם ג"כ
 האור של תלת רישין הנמשך לשם
 להאיר למלכות בחנוכה בג' יהודים של
 ג"ר הו"ה אה"ה בכפתורים הו"ה
 אלקיים בגביעים הו"ה אדנ"י בפרחים
 ע"י תיקון ההוד שהוא הודאה לזה אתה
 יודוך שנמשך ע"י הודאה שהוא יודוך.
 אשר אתה הוא בחינת מלכות ג"כ
 כמבואר בזוה"ק פ' משפטים במאמרי
 הסבא קדישא (דף ק"ד ע"א) יהודה אתה
 יודוך אחיך היינו דאנן אמרין ברוך
 אתה איהו ברוך ואיהי אתה לכולהו
 בנוי לא אמר יעקב אתה אלא לאתר
 דאצטריך דא איהו אתה שמא דא יודוך
 אחיך כולהו אודן לך על שמא דא ודאי
 אתה יודוך אחיך על שמא דא אסתלק
 ואתכפיא סטר אחרא בגין דכד אתקרי
 ואדכר הא נפקת סטרא אחרא בהדה

כיון דאמרי אתה שלטנו ורברבא אית
 לה וסטרא אחרא אתכפיא ולא
 אתחזיאת תמן ודאי בשמא דא
 אתרשים ואתבריר מסטרא אחרא ודא
 אסתלקו ושלטנו דיליה ותבירו וביש
 לסטרא אחרא כיון דיודוך אחיך על
 שמא דא אתה כדן ידך בערף איביך
 מיד אתכפין לגבך ושמא דא גרים
 ידענא חברייא ידענא דהא אתה שמא
 דא אתון אמרין לאתר אחרא עלאה
 דכתיב אתה כהן לעולם בימינא עלאה
 שפיר איהו דהא כיון דרבי שמעון אודן
 ליה עלאין ותתאין וזכה לכולא כל מה
 דאיהו אמר הכי איהו ושפיר אבל כד
 תהוון מטאן לגביה אמרו ליה ואדכרו
 ליה יומא דתלגא כד זרענא פולין
 לחמשין ותרין גוונין דהא אתה כהן
 הכא אתקשר כוס דברכה בימינא בלא
 פרודא כלל ובגין כך אתה כהן לעולם
 הכא אתקשר כוס בימינא כדקא יאות
 ועל דא אמר קרא יהודה אתה להאי
 אתה יודוך אחיך ולא כתיב יהודה
 יודוך אחיך ולא יתיר אלא על שמא
 דאתה. אתה אתר דא אצטריך לשמא
 דא ולא אחרא.

ורבותינו הקדושים ארזי הלבנון אדירי
 התורה, האור החמה, והמקד"מ, ורבינו
 זקני הקדוש בזוהר חי, ומורי רבינו זקני
 הקדוש בדמשק אליעזר, מפרשין מאמר
 הקדוש הזה כל אחד לפי דרכם הקודש
 ומה נעמו דברותיהם הקדושים, ואני איש
 בזוי ונבזה ונמאס תולעתא זעירא אשר
 אין בי לא תורה ולא חכמה ולא דעת
 אבוא ג"כ לפרש דברי הסבא קדישא
 מענינא דקרא שאמר יעקב אבינו הקדוש
 ענין הודאה ליהודה שהוא בחינת
 מלכות, אשר למה אמנו קראה שמו

יהודה על שם הודאה, כמו שכתוב (בפ' ויצא) ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את ה' על כן קראה שמו יהודה, וכן מבואר במס' ברכות (דף ו' ע"ב) וא"ר יוחנן משום רשב"י מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם שהודה להקב"ה עד שבאתה לאה והודתו שנאמר הפעם אודה את ה'. ובארנו לעיל בשם התקונים תיקון תליסר תמינאה בהודאה, וביה הוה משבח דוד הודו לה', ודא הוד ודאי, למנצח הודו, בהון רמיוזין נצח והוד, ואינון נסין. ומבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ט) ובשער הכוונות (בדרושי העמידה דרוש ב') בכוונת אתה שהם החמשה חסדים סוד כ"ב אותיות התורה מן א' ועד ת' שהם את מאתה אשר המלכות מקבלת שהיא אות ה' מן אתה גם מרמוז אות ה' מן אתה על החמשה גבורות שהם ה' אותיות מנצפ"ך אשר אז ע"י אלו החסדים שהם בעצמן בחינת אתה בסוד אתה כהן לעולם וגם ע"י החמשה גבורות אז המלכות עולה עד נצח הוד דו"א אשר זה נרמז ג"כ במלת אתה כי עתה המלכות נקרא ה' בשלימותה. לפי שעתה היא במקום אצילותה הראשון שהיא בנה"י דו"א ועוד מחמת כי כבר עלתה בג' קוי ז"א שהם היסוד ונצח הוד אשר ציורם נצטייר בג' קוים שיש בציור אות ה' כזה ^ה. אשר כל כח עלייתה של המלכות לנה"י הוא ע"י תיקון ההוד שהוא תמינאה בהודאה וביה הוה משבח דוד הודו לה' שהוא בחינת מלכות ומשבח ושש ושמת בחלקו על תיקון ההוד ודא הוד ודאי למנצח הוא נצח הודו הוא הוד בהון רמיוזין נצח והוד ואינון נסין שגם הוא נצח והוד מ"ה אדנ"י במספר נ"ס כנ"ל בשם רבינו בכוונת על הנסים

והלא קודם שיש לה עלייה לנצח והוד היא עולה ליסוד ע"י הכח של יסוד אבא המאיר בה כמבואר בפע"ח (שער הק"ש פכ"ט) דהא מלכא עלאה שהוא יסוד אבא נפיק לקבלה ולכן צריך אז לעמוד וזה הענין סמיכות גאולה לתפלה. לכן אומר הסבא קדישא יהודה אתה יודוך אחיך היינו דאנן אמרין ברוך אתה איהו ברוך ואיהי אתה. הוא כי בתיבת ברוך שהוא יסוד ז"א אז המלכות עולה עד היסוד דו"א והרי עליה אחת אל המלכות וזה הוא בכח יסוד אבא שגם הוא נקרא ברוך כמבואר שם בפע"ח (שער העמידה פ"ח) ובשער הכוונות (בדרושי העמידה דרוש ב'). ואיהי אתה היא העליה הב' שהיא עולה עד נצח והוד ויש לה עתה כל ג' קוין נה"י אשר אז יש לה החמשה חסדים שהם כ"ב אותיות מן א' עד ת' וגם החמשה גבורות שהם ה' אותיות מנצפ"ך שאז היא נקראת אתה את ה' בשלימותה שהיא עולה לאצילות למקומה הראשון והיא נצטיירת בג' קוין שהם נה"י בציור אות ה' לזה אנן אמרין ברוך אתה מחמת שבשני תיבות אלו מעלין המלכות לנה"י דו"א בג' קוין. לכולהו בנוי לא אמר יעקב אתה אלא לאתר דאצטריך לשום אחד מבניו בברכתיו עכשיו שבירך אותם לא אמר בלשון אתה אלא למקום שצריך שהוא יהודה מחמת שהוא המלכות אשר בתיבת אתה יש לו עליה גדולה שהיא עולה לנצח והוד והגם שגם בתיבת ברוך יש לה עליה ליסוד. אבל העיקר השבח הוא בתיבת אתה והוא כי בפגם הירך לא היה שום פגם ביסוד רק בנצח דו"א והוד דנוקבא לזה כשנתקנו אלו השני מדות והמלכות תוכל לעלות לשם לנ"ה אז עיקר השבח הוא בתיבת

אתה שאמר יעקב. והגם שיעקב אמר גם לראובן בכרי אתה ומתריץ האור החמה דהתם משמש מלה לנוכח אמנם הכא דכתיב יודוך מאי אתה לזה כאן הוא ענין גדול מה שאמר יעקב אתה.

דא איהו אתה. יהודה שהוא המלכות בתיקון נצח והוד תרין ירכין והיא עולה לשם אז הוא נקרא אתה בשלימות את ה' בג' קוין נצח הוד יסוד בציור ה' וגם כי אז יש לה כל החסדים והגבורות בשלימות. שמא דא יודוך אחיך. כל האחים שלך יודוך בהודאה בשמא דא של אתה. כולו אודו לך על שמא דא ודאי אתה יודוך אחיך. מחמת כי עיקר תיקון של ההוד הוא הודאה. תמינאה שהוא בהוד הוא הודאה וביה הוה משבח דוד הודו לה' ואז אמר למנצח הודו שהם נצח והוד ואיננו נסין לזה יודוך אחיך על שם אתה, מחמת כי אז אם נעשה התיקון בנצח והוד אז יש עליה ליהודה בג' קוי הו"א שהם יסוד נצח הוד, ואז נקרא אתה, שאז הוא עיקר הודאה להקב"ה בזה שנעשה תיקון גדול בזה שמחמת זה נקרא יהודה על שם הודאה שהוא תיקון של הירכין, ע"כ אמר יעקב אבינו הקדוש יהודה אתה שאז כשנקרא יהודה על שם הודאה אז נקרא ג"כ אתה בשלימות התיקון של אות ה' שהיא עולה לאצילות למקומה הראשון ואז לזה יודוך אחיך גם הם משבחין בלשון הודאה מחמת שנעשה התיקון של נצח הוד ומלכות שהוא יהודה יכולה לעלות לנה"י שיהיה לה אות ה' בשלימות.

על שמא דא אסתלק ואתכפיא סטר אחרא. מחמת שנקרא יהודה בשם אתה בתיקון הנצח והוד נסתלק ונכפית סטרא אחרא שהם הקליפות. בגין דכד אתקרי

ואדכר הא נפקת סטרא אחרא בהדה. אם נקרא ונזכר תיקון של המלכות שיהיה לה עליה למעלה למקום אצילותה ותעמוד בנה"י דז"א, אנו יוצאין הקליפות ג"כ, ורוצין להיות להם ח"ו אחיזה בנה"י מחמת אשר שם מקום קרוב להם, כמבואר בע"ח (שער הכלים פ"ג) ובשער רפ"ח (סוף פ"ו) כי בהוד היה הפגם, ומחמת שנ"ה הם תרין פלגי גופא לבן בהדי הוצא לקי כרבא גם הנצח לקח עמו ולא היה יכול להתברר. כיון דאמרי אתה. אם אומרינן שם אתה שהיא המלכות בעת תקונה, והיא עולה לנה"י מחמת שאז נתקנו שניהם נו"ה והמלכות שהוא יהודה היא בשלימות במקומה הראשון באצילותה אז שלטנו ורברכנו אית לה. אז שלטון וגדולה יש לה להמלכות מחמת שם זה של אתה שהוא תיקון גדול שלה של נצח והוד. וסטרא אחרא אתכפייא ולא אתחזיאת תמן. מחמת שכבר היא עלתה למקומה הראשון לאצילות אשר שם אין רשות להקליפות שהם הסטרא אחרא לעלות כי שם הוא כולו טוב. ודאי בשמא דא. בשם אתה אתרשים ואתבריר מסטרא אחרא אז נרשמת ונתבררת מסטרא אחרא שצד הרע שלהם נופל לנוקבא דתהומא רבא שנעשה כל הבירור. ודא אסתלקו ושלטנו דיליה ותבירו וביש לסט"א. וזה השם אתה הוא עליות ושלטון של המלכות מחמת התיקון של נו"ה ועלייתה לשם ע"י השם אתה ושברון רע לסט"א. מחמת שאין להם עוד אז שום אחיזה בהקדושה של המלכות.

ידענא חברייא ידענא דהא אתה שמא דא אתון אמרינן לאתר אחרא עלאה דכתיב אתה כהן לעולם בימינא עלאה.

הוא כי הסבא קדישא מפרש כי המלכות היא נקרא אתה מחמת תיקון של ההוד אשר אז יש לה עלייה לנה"י בג' קוין והיא שלימה באות ה' ועלתה למקום אצילותה הראשון וכל השבח הגדול של המלכות בשם אתה הוא מחמת זה ואז נשבתין ונתבטלו כל הקליפות. לכן אומר כי החברייא קדישא יודעין כי השם אתה שנקראת המלכות הוא במקום יותר גבוה דכתיב אתה כהן לעולם בימינא עלאה ומפרש המקד"מ בחדס שהוא כהן המלכות נקשרת ומורי רבינו זקני הקדוש בדמשק אליעזר מפרש באבא שהוא חכמה ימינא עלאה. האמת שהוא כדבריהם הקדושים שכן מבואר בזוה"ק פ' חוקת (דף קצ"ג ע"ב) והא אוקימנא דתלת דוכתי אינן דאקרי כל חד אתה ומפרש שם המקד"מ שהם אבא חסד מלכות ורבינו זקני הקדוש בעטרת צבי מפרש שהם אבא ז"א ומלכות וכן מבואר באדרא זומא קדישא (דף ר"ץ ע"א) ומאתר דשירותא אשתכח אקרי אתה ואקרי אב דכתיב כי אתה אבינו. וכן מבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל כ"ב) שאבא נקרא אתה.

אבל בכאן לפי הענין שמדבר הסבא קדישא נראה לי לומר לפי דרכנו לעיל אשר כוונתו לאתר אחרא עלאה בימינא עלאה שהוא אריך אנפין מקור החסדים כולו ימין. והוא כמו שבארנו לעיל (בפרק כ"ט) בשם רבינו בע"ח (שער הנסירה פ"ה) כי מפרק תחתון דהוד שהוא פרק הד' נעשה כל פרצוף הנוקבא שהיא המלכות נוקבא דז"א וזה סוד איהו בנצח ואיהי בהוד וכשיתעורר רוח זה הד' סוד מארבע רוחות באי רוח אז יבוא מלך המשיח. א"כ שם נקשרת המלכות בהוד דז"א לכן

אומר הסבא קדישא שלעיל אמר שלזה המלכות נקראת אתה וכל השבח גדול שלה הוא מחמת זה של שם אתה שיש לה עליה לנצח הוד דז"א ואות ה' יש לה בשלימות של הג' קוין כזה לכן אומר הלא החברייא קדישא יודעים אשר למלכות יש עוד בחינה גדולה יותר מזה שתהיה נקראת בשם אתה והוא מחמת כי נעשית כל פרצופה ותקונה מפרק של הוד דאריך שהוא כולא ימינא דכתיב אתה כהן לעולם שהוא אריך אנפין כה"ג דלעילא והוא כמבואר בזוה"ק פ' חוקת (דף קצ"ג ע"ב) אתה דא ימינא שירותא דקיימא לשאלא ולא תבא ביה והוא כהן עלאה. כי שם באריך הוא אתר דקיימא לשאלא כמבואר בהקדמת הזוה"ק (דף א' ע"ב) וכמו שמפרש רבינו שם בזוהר הרקיע ובשער מאמרי רשב"י ובע"ח (שער ענולים ויושר ענף ה') כי מבינה דאד"ק איהו אתר דקיימא לשאלא. כד"א אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק מאן על דברתי מלכי צדק אלא כהן עלאה דא איהו דקיימא על דברי הוא אריך אנפין אשר מפרק הד' התחתון של הוד שלו נעשית המלכות. א"כ לפ"ז כהן עלאה שהוא אריך עומד על המלכות שהיא דבר מחמת כי הלא המלכות נעשית מפרק התחתון דהוד שלו שהוא למטה ברגל שלו. בגין דההיא דבר לא קיימא אלא בימינא. כי המלכות אין לה קיום והעמדה אלא באריך שהוא כולו ימין. וההוא דבר מאן איהו מלכי צדק כך שמיה. שהוא המלכות ומה דאמר דברתי. שהוא כמדבר בעדו בגין דאתקשר ביה בדוד. כי דוד הוא בחינת הוד כמבואר בזוה"ק פ' ויקרא (דף ה' ע"א) א"כ כשנעשה התיקון שלו מפרק תחתון

דהוד דאריך א"כ הוא מדבר בעדו שהוא בחינת דבר שהיא המלכות מחמת כי אתה כהן לעולם שהוא אריך אנפין על דברתי שהוא כביכול עומד על דברתי שהוא דוד בחינת מלכות וכן מפרש שם רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הזוה"ק לענין חסד דז"א לדרכו דרך הקודש וממנו נקח לדרכנו כאן לפרש לענין אריך אנפין. וכל מלי שבחא דיליה בהאי דבר אתיין ועל דא דברתי ובנין כך אתה דא כהן. שהוא אריך אנפין כהן דלעילא ולזה גם המלכות הנקשרת עמו וכל תקונה של פרצוף שלה הוא ע"י אריך לכן גם היא נקראת אתה.

א"כ כאן בפ' משפטים שאל הסבא קדישא להחברייא קדישא ואמר להם אני אמרתי כאן אשר המלכות נקראת אתה מחמת תיקון ההוד שלה שאז נתקן גם הנצח דז"א ממילא ואז תוכל לעלות על נה"י דז"א ויש לה אות ה' של אתה בשלימות שהם ג' קוין של נה"י. הלא יש להמלכות מדרגה יותר גדולה מזה שתקרא בשם אתה מחמת כי כל תקונה נעשה ע"י הוד דאריך בסוד אתה כהן לעולם שהוא אריך אנפין כה"ג דלעילא. ומתרג' הסבא קדישא בעצמו ואומר שפיר איהו האמת כן הוא דהא כיון דר' שמעון אודן ליה עלאין ותתאין וזכה לכולא כל מה דאיהו אמר הכי איהו ושפיר. שהוא אמר אשר המלכות נקראת אתה מחמת תיקון שלה ע"י אריך וכל החברייא קדישא מודים לו בזה ושפיר הוא כן. אבל כד תהוון מטאן לגביה. אם תבואו לר' שמעון אמרו ליה ואדכרו ליה יומא דתלגא כד זרענא פולין לחמשיין ותרין גווינין. בכאן רבו הפירושים כי בזוהר הרקיע ובשער מאמרי רשב"י בשם

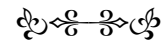
רבינו מהרחו"ו ז"ל ובמקד"מ ורבינו זקני הקדוש בזוהר חי מפרשין יומא דתלגא הם הזקנים רשב"י ור' ייבא סבא שדרשו על שם אלקים שיש בו בפשוט ובמלוי דמלוי נ"ב אותיות ובפירוש הב' מפרשין לעיל (דף צ"ו) [שם כתוב ג"כ הלשון הזה] כי הוא שם ב"ן ביסוד דאמא. ורבינו הרמ"ק ז"ל באור החמה מפרש יומא דתלגא הוא כי רשב"י למד אצל ר' עקיבא שהוא היה זקן גדול זרענא פולין הם פלפולי התורה חמשיין ותרין גווינין הם פנים בתורה. ומורי זקני רבינו הקדוש בהמשק אליעזר מפרש יומא דתלגא הוא בזמן שביהמ"ק היה קיים שנתלבן עונותיהם של ישראל חמשיין ותרין גווינין הוא שם ב"ן מובחר נפשה של המלכות שיש לו נ"ב גווינין שעל ידו מעלין מ"ג לעילא ע"י רעותין דלבא.

ולי נכדו ותלמידו השפל איש בזוי ונבזה בריה שפילא וגרועה פחותה שבפחותין עפרא דארעא תולעתא זעירא דזעירין נראה לפרש בזה שהוא מקושר עם מה שאומר לעיל שהחבריא יודעין שלהם נקרא המלכות אתה מחמת התקשרותא ואתאחדותא שלה באריך אנפין מחמת שנעשית מהוד דאריך אנפין בסוד אתה כהן לעולם. לזה אמר הסבא קדישא להחבריא קדישא כשתבואו לר"ש תאמרו לו שיזכור עכשיו כביכול לבחינת אריך אנפין שהוא יומא דתלגא זקן מלא רחמים לבושיה כתלג חיוור וגם זקנו לבנה כשלג וגם שערות ראשו הם לבנות כשלג ושם כולו חסד כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ה). וגם א"א נקרא יום אחד כי הוא אחד המיוחד באצילות כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות ח') והוא כמבואר באדרא רבא (דף קל"ד ע"ב). א"כ לזה אומר

כראוי ונכון ועל דא אמר קרא יהודה אתה להאי אתה יודוך אחיך ולא כתיב יהודה יודוך אחיך ולא יתיר אלא על שמא דאתה לזה אמר הכתוב יהודה אתה ולא כתיב יהודה יודוך אחיך דמשמע שהאחים יודו ליהודה אבל עכשיו שכתוב יהודה אתה יודוך אחיך משמע שהודאה הוא עיקר מחמת השם אתה והוא בין לפרושו של הסבא קדישא שאמר מקודם אשר שם אתה של המלכות הוא מחמת תיקון הוד שלה שלזה יכולה לעלות לנה"י דו"א ואז איהו ברוך ואיהי אתה ואז המלכות שהוא דוד בחינת הוד שהוא תמינאה בהודאה וביה הוה משבח דוד הודו לד' שאז המלכות בשלימותה בנה"י בג' קוין ובמקומה הראשון באצילות ובין לפי שאמר הסבא קדישא להחברייא קדישא שיזכרו לר"ש יומא דתלגא כד זרענא פולין לחמשיין ותרין גוונין שהוא בחינת מלכות בשם ב"ן שלה אשר נעשה כל פרצוף שלה מהוד דא"א הלא גם זה הוא נעשה מהוד שהוא הודאה דביה משבח דוד הודו לד' מחמת שעכשיו נתקשר כוס דברכה בחינה של דוד שאמר כוס ישועות אשא כוסי רוי"ה בימינא בלא פרודא כלל שהוא התקשרות בא"א סוד איהי בהוד לכן גם מחמת זה נקראת המלכות אתה מחמת שכל תקונה הוא מא"א שהוא אתה כהן. לזה לפי ב' הפרושים אמר יעקב אבינו הקדוש יהודה אתה יודוך אחיך שעיקר הודאה הוא בשם אתה. לזה אומר הסבא קדישא אתה אתר דא אצמריך לשמא דא ולא אחרא. לשם יהודה שנקרא כן מחמת שאמרה לאה הפעם אודה את ה' בלשון הודאה שהוא בחינת הוד תמינאה בהודאה ודוד ג"כ

הסבא קדישא יומא דתלגא שהוא אריך אנפין כביכול. כד זרענא פולין לחמשיין ותרין גוונין. הוא כי הפרקין דא"א של נ"ה שלו הם זרועין כביכול לכמה פולין כי ב' פרקין עלאין דנ"ה הם בחוזה דא"א לצורך דדי חלב ומפרק אמצעי דנצח דא"א נעשה חסד נצח דו"א ומפרק אמצעי דהוד נעשה לו"א גבורה והוד ומפרק תחתון. דנצח א"א נעשה תפארת ויסוד דו"א ומפרק תחתון דהוד א"א נעשה כל בנין המלכות ופרצוף שלה הנקרא נוקבא דו"א כמבואר בע"ח (שער הנסירה פ"ה) ובוזוהר הרקיע פ' משפטים (דף פ"ט ע"ב) כמו שבארנו לעיל היטב בפרק כ"ט. א"כ לזה אומר הסבא קדישא שיוכור ר"ש יומא דתלגא שהוא אריך אנפין כביכול כד זרענא פולין לחמשיין ותרין גוונין אם שזרעו כביכול הפולין לצורך המלכות שהוא שם ב"ן נוקבא דו"א שנעשה פרצוף שלה מהוד דא"א. דהא אתה כהן הלא א"א נקרא אתה כהן דלעילא כמו שבארנו לעיל בשם הוזה"ק פ' בלק (דף קצ"ג). הכא אתקשר כוס דברכה בימינא בלא פרודא כלל. בכאן בהוד דא"א נתקשר כוס דברכה שהיא המלכות בימינא שהוא א"א כולו ימין בלי שום פירוד כי הלא מחמת זה איהו בנצח שהוא הו"א מחמת שמפרקין דנצח נעשה תפארת ויסוד דו"א ואיהו בהוד מחמת שכל תיקון פרצוף שלה נעשה מהוד א"כ היא נתקשרה בהוד דא"א. ובנין כך אתה כהן לעולם הכא אתקשר כוס בימינא כדקא יאות. כופל לשונו לחזק הדבר שבשביל זה נאמר אתה כהן שהוא א"א לעולם שהיא המלכות הנקראת עולם והיא ג"כ בחינת כוס לכן שם בא"א היא אתקשרת כדקא יאות

משבח בזה הודו מחמת כי אות ד' של יהודה הוא דוד ואתקשר בשמיה כמו שאומר שם הסבא קדישא שם לעיל א"כ רק שם אתה שנקראת המלכות בשם זה מחמת בחינת הוד לפי שני הפרושים של הסבא בעצמו ולפי שיאמר ר' שמעון לכן אתר דא שהוא מקום הזה בשם יהודה אצטריך לשמא דא שהוא אתה ולא אחרא כי רק יהודה נקרא בשם אתה ולא שבט אחר. ומפורש היטב דברי הסבא קדישא ברוך החונן לאדם דעת:



פרק לב

ענין העלאת הניצוצין מהקלי' ע"י שמות חב"ו

מפמפי"ה כו"ו המאירים בחנוכה

נמצא העולה מכל דברינו האמורים לעיל, אשר ע"י בחינת הוד שהוא הודאה נקרא יהודה אתה, לזה כיוון יעקב אבינו הקדוש במאמרו זה יהודה אתה יודוך אחיך על חנוכה, שכן יהודה שהוא בחינת מלכות, אשר בחנוכה תיקן מתתיהו כה"ג להוד דנוקבא, אשר אז תוכל לעלות לנה"י בקריאת שמה אתה שהיא עולה למקומה הראשון באצילות, כי את ה' הוא בשלימות בג' קוי נה"י שהם בצורת אות ה', וגם מקבלת כל החדשים שהם מן א' ועד ת' כ"ב אותיות התורה גם ה' גבורות שהם אותיות מנצפ"ך שהם אות ה' מן אתה, ואז ג"כ נקשרת בימינא עלאה שהוא א"א, מחמת שנעשה כל בנין פרצוף שלה מהוד דא"א בסוד אתה כהן לעולם, אשר ע"י תיקון ההוד משבח דוד שהוא בחינת הוד,

ואומר הודו לד' שהוא תמינאה בהודאה, שזה נעשה העיקר מחמת שם אתה, כמו שאומר דוד לא אירא רע כי אתה עמדי השם אתה הוא עמדי, לכן אז יהודה אתה יודוך אחיך בחנוכה, כי שמא דא יודוך אחיך. כולחו אודן לך על שמא דא ודאי אתה יודוך אחיך. אשר לזה יהודה אתה במספר נ"ר חנוכה עם מ"ה ב"ן שהם יעקב ורחל המזדווגין בחנוכה בהוד, יעקב איהו מ"ה רחל איהו ב"ן, אשר לזה יהודה אתה במספר יעקב רחל עם חב"ו שהוא השם המעלה ניצוצין כל הטפות מעמקי הקליפות, אשר אז נטהר המחשבה ע"י שם מפמפי"ה ושם כו"ו כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ט) בכוונת תקע בשופר גדול, אשר רבינו אומר שם לכיון ב' שמות אלו בכל יום מן ז' ימים של ימות השבוע, אשר נשלב לשני השמות האלו השבעה שמות של ז' מרגלאין דשבת"ק שהם יהו"ה, יהו"ה, מצפ"ן, א"ל, אלקי"ם, מצפ"ן, י"ה אדנ"י, שהן יוצאין משני שמות אהי"ה יהו"ה, אשר ב' השמות האלו אהי"ה יהו"ה במלוי כזה אלף ה"ה יו"ד ה"ה יו"ד ה"ה ו"ו במספר מפמפי"ה, כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"א) בכוונת הקדיש קודם ברכו. אשר גם שם כו"ו באלפין כזה כ"ף וא"ו זי"ן וא"ו במספר מפמפי"ה, כמבואר בקהלות יעקב (מערכת השם כו"ו) אשר לזה ברכת תקע בשופר נרמז על חנוכה. כי רבינו אומר שם בפע"ח (שער העמידה) אשר ברכה זו הוא תיקון הוד דנוקבא בסוד ותקע כף ירך יעקב, ושם תוקף הגבורות ב' פעם מנצפ"ך עם י' אותיות גימ' תק"ע, וזהו בשופר גדול שופר היא הבינה גדול היא החכמה ויומתקו הגבורות ע"י החכמה,

גם יומתקו הגבורות ע"י נס שמות מ"ה אדנ"י במספר נ"ס, וזהו ושא נ"ס לקבץ גליותינו, לפי שכתוב ותקע כף ירך יעקב לכן צריך גאולה משופר גדול יסוד הבינה לחבר האוהל להיות אחד.

א"כ הלא כל התיקון בחנוכה הוא מה שנתקן ההוד ממה שנפגם כף ירך יעקב שהוא הוד דרחל, אשר לזה דוד שהוא בחינת רחל וגם בחינת הוד הוה משבח בהודו שהוא הודאה בהוד, אשר אז יכול דוד לעלות לנה"י ומקבל בעצמו אור ההוד שלא ע"י ז"א בשמנת ימי חנוכה ע"י מתתיהו כהן גדול שהוא בחינת אבא אור החכמה בחינת גדול, אשר השמן של המנורה גם הוא בחינת חכמה אבא שהוא גדול, והבינה שהיא השופר לשון שופרא שמשפרת לוולד, כמבואר בפע"ח (שער השופר פ"א) המתגלית בחנוכה למלכות בשם חנוכה שהוא חנ"ה כ"ו, כי חנ"ה בבינה במספר ס"ג שהם י" אותיות המלוי כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י וד' אותיות הפשוט הוי"ה במספר כ"ו אשר ס"ג כ"ו במספר חנוכה, כמבואר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה דרוש א') ובפע"ח (שער רח"פ פ"ד), לזה שופר היא הבינה המתגלית בחנוכה נעוד נדבר בעזר חי העולמים מענין שופר בחנוכה לענין ברכת שעשה נסים לקמן], שכן המלכות שהוא יהודה ונשרש באות ד' שלו דוד המלך ע"ה נאמר ע"י יעקב אבינו הקדוש יהודה אתה, אשר אות ה' של אתה הם ה' גבורות מנצפ"ך, אשר הם נ' שערים דבינה אשר יהודה בבינה ג"כ בסוד הודאה, כמבואר בלק"ת (פ' ויצא) יהודה בינה הפעם אודה את ה' (עכ"ל). ואז לחרותינו חירות ממלכות יון הרשעה, כי בשם אתה שידוך אחיך אז אסתלק

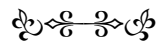
ואתכפיא סמר אחרא כיון דאמר אתה שלטנו ורברבנו אית לה וסמרא אחרא אתכפיא ולא אתחזיאת תמן ודאי בשמא דא אתרשים ואתבריר מסמרא אחרא ודא אסתלקו ושלטנו דיליה ותבירו וביש לסמרא אחרא כיון דידוך אחיך על שמא דא אתה כדין ירך בערף איביך מיד אתכפיין לגבך ושמא דא גרים כמו שבארנו לעיל בפרק הקודם בשם הסבא קדישא מוזה"ק פ' משפטים. לכן נאמר ירך בערף שכן אות ע' מערף הם ה' פעם י"ד במספר ע' אשר ביד יש ה' אצבעות והם ה' אותיות מנצפ"ך במספר פ"ר אותיות ר"ף מן ער"ף כמבואר בזהר חי מרבינו זקני הגאון הקדוש פ' משפטים (על דף ק"ד במאמרי הסבא שם). אשר הם נמתקו ע"י חכמה אבא עלאה שהוא גדול בחינת מתתיהו כהן גדול שהוא אבא וגם השמן של המנורה הוא אבא. אשר אז נאמר ושא נס לקבץ גליותנו שכן בחנוכה נעשה הנס. ע"י השמן שהוא נצח ענף חכמה אשר בנצח מאיר שם הוי"ה במלוי מ"ה וגם היה תיקון ההוד ע"י מתתיהו אשר בהוד מאיר שם אדנ"י מ"ה אדנ"י הוא נ"ס כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ובשער הכוונות (בדרושי חנוכה כוונת על הנסים). אשר אז וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ אשר יוצא מכאן שם חב"ו להעלות הניצוצין מעמקי הקליפות מלכות יון הרשעה מקור הקליפות בחינת חשך אשר נשלב שם חב"ו עם שם הוי"ה ונעשה במספר מ"ב שהם ב' השמות אהי"ה יהי"ו שהם במלואן כזה אלף ה"ה יו"ד ה"ה יהי"ו במספר טפמפי"ה. אשר אהי"ה יהי"ו יוצאין מהם ז' מרגלאין שהם הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקי"ם מצפ"ץ י"ה אדנ"י. אשר בהמנורה והשמן

מאירין אלו השמות של הז' מרגלאין כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד) כי בהמנורה מאירין השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י שמספרן תב"ל כמבואר שם במדרגת המנורה אות כ' ובהשמן מאירין הג' שמות א"ל אלקי"ם מצפ"ץ במספר זי"ת או שמ"ן ז"ך. אשר שם כוז"ו במלוי כזה כ"ף וא"ו זי"ן וא"ו ג"כ במספר טפטפ"ה. אשר כוז"ו בפשוט במספר ט"ל שבארנו לעיל (בפרק ל') שורש השמן הוא ט"ל כמבואר בזה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) איהו שמן ואיהו ט"ל, מחמת כי שמן בא"ת ב"ש הוא ביי"ט ושם זה הוא ביסוד שהוא נקרא חי מחמת זה, כמבואר בלק"ת (פ' עקב) לזה ביי"ט ח"י במספר ט"ל.

וגם בארנו (לעיל בפרק כ"ח) כי בהמנורה מאירין הי"ג חזרתיו והי"ג נימין והי"ג שערות דדיקנא שהם ג' פעם י"ג במספר ט"ל, שנכנס בין אילין אלף יאורין צבאות שלו וצבאות שלה, אשר גלגלן נטלין לארבע סטרי עלמא זקיף ונביה מחי לעילא מחי לתתא כולא ערקין קמיה עד דלסטר צפון קם חד שלהובא דאשא וכרוזא קרי אודקפו סבתין אתבדרו לארבע זויין. שבארנו לעיל בפירוש הזוה"ק וארא (דף כ"ז ע"ב) שהגלגלן הם הקליפות והמנורה שהיא מן הגבורות זהב סוד מצפון זהב יאתה קם חד שלהובא דאשא שהוא שלהבת המנורה, וכרוזא קרי אודקפו סבתין שהם סבין עלאין שורש תלת רישין ג' פעם י"ג המאירין בגולגלתא אוירא מוחא סתימאה תיבת גמ"א של משה. לכן אנחנו אומרים וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ בכח האור של הסבתין שנתבדרו לארבע זויין דעלמא שהם

שורש של הט"ל אשר הטל הוא השמן ביי"ט ח"י וגם ג' פעם י"ג אשר הוא טל תחיה להחיות את המתים הם הניצוצין שנפלו לעמקי הקליפות לבחינת חשך ח"ו שורש מלכות יון, שכן כתוב וחשך על פני תהום זו מלכות יון שטמאו כל השמנים. וע"י שם חב"ו שהוא מקבץ נדחי עמו ישראל, ומעלה אותן מן עמקי הקליפות ע"י הנס שנעשה בהשמן, שהוא ביי"ט ח"י וגם הוא ט"ל, כי איהו שמן איהו טל, ואז נעשה צדיק החי והשמן בטפין קדישין נתעלה למעלה ומאיר השם הקדוש טפטפ"ה שהוא שורש של הטפין כביכול כנרמז בשמו הקדוש ומאיר בהמנורה שהיא תב"ל השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י ובהשמן שהוא א"ל אלקי"ם מצפ"ץ שהם יחד הז' מרגלאין אשר שורש שלהם הוא אהי"ה יה"ו ובמלואן אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה יו"ד ה"ה ו"ו במספר טפטפ"ה וגם שם כוז"ו במלוי אלפין כ"ף וא"ו זי"ן וא"ו במספר טפטפ"ה. אשר טפטפ"ה עם חב"ו במספר הד"ר שהוא יסוד צדיק החי שמן הח"י בשמו ביי"ט ח"י שהוא ט"ל, המאיר בהמנורה שהוא המלכות אשר הדר הוא מ"ה החדש שהוא השמן והמנורה היא מלכות שמאיר בה שם אדנ"י כמו שבארנו לעיל (בפרק כ"ד במדרגת המנורה אות י"א) בשם הזוהר חדש במנרתא מתסדרא מנהרא בשבחה בגווי גליפאן שמא אדנ"י. אשר מ"ה אדנ"י הוא נ"ס כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כוונת על הנסים. אשר אז נעשה הנס ע"י מתיתיהו כה"ג אור החכמה בחינת חסד הממתיק לגבורות מנצפ"ך של הבינה סוד שופר גדול, ונעשה התיקון בהוד שהוא ירך יעקב שהוא סוד הודאה שורש שם יהודה

ראשה דהא ביעקב תליא מילתא למיעבד יתיר מכל בני עלמא. והוא כי מצבה היא הקמת מלכות ובחינת נקודה לעשותה פרצוף כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות פ"ב). א"כ לזה הציק שמן שהוא יסוד צדיק על ראשה לעשות הזווג ביסוד ומלכות ונהרבה יש לדבר בזה אודות שמן מוחין דאבא סוד אבא יסוד ברתא וגם השמן חסד דעתיק ואכ"מ:



פרק לג

יהודה אתה יודוך אחיך.

כל כוונות חנוכה בסוד המנורה וכפתוריה נרמזו בכאן במאמר קודש של יעקב אבינו ע"ה המנורה וכליה שכן יהודה הוא בחינת מלכות שהוא המנורה שיש לה, כ"ב גביעים, י"א כפתורים, ט' פרחים, לזה ר"ת של יהודה אותה הם י"א כפתורים. ר"ת של יהודה אותה יודוך אחיך הוא כ"ב שהם כ"ב גביעים. אתון ד"ה של יהודה הם ט' פרחים אשר ביחד הם מ"ט, כ"ב גביעים י"א כפתורים ט' פרחים ז' קנים שהם מ"ט אתון של שמע יחודא עלאה בשכמל"ו יחודא תתאה שבארנו לעיל (בפרק כ"ט), אשר בחנוכה נתגלה יחודא עלאה של שמע בקול שהוא לפרסומי ניסא שיש בו כ"ה אותיות כמו הג' יהודים של נ"ר שהם מתגלין בחנוכה אצל הג' ברכות, להדליק נר חנוכה יחוד הוי"ה אהי"ה, שעשה נסים יחוד הוי"ה אלקי"ם, שהחיינו יחוד הוי"ה אדנ"י. ויחודא

שאמרה לאה הפעם אודה את ה', אשר אז ע"י תיקון של החוד נקרא יהודה בשם אתה לשני הפירושים של הסבא קדישא בתיקון החוד ובהתקשרות המלכות בימינא עלאה, שהוא יומא דתלגא בחמשינ ותרין פולין סוד אתה כהן לעולם אשר כל זה נעשה בחנוכה.

לכן אמר יעקב אבינו ליהודה יהודה אתה יודוך אחיך שהוא בחינת המלכות המנורה המאירה בחנוכה בהשמן שנעשה אז כל התיקון הגדול הזה ע"י השם את"ה וע"י השם חב"ו וע"י השם טפמפי"ה וע"י השם כוז"ו שהוא הט"ל ושהוא השמן בי"ט ח"י במספר ט"ל שכן יהודה את"ה יודוך אחיך במספר נ"ר חנוכה עם יעקב ששכח פכים קטנים שהם הפך שמן של חנוכה כמבואר ברבינו השל"ה הקדוש שלזה ותקע כף ירך יעקב כף אתון פ"ך לכן עכשיו בחנוכה נתקן כל זה: אשר לזה חי יעקב אבינו ע"ה קמ"ז שנים ז' פעם בי"ט שמאיר השמן בז' קני המנורה. אשר בי"ט ח"י הוא השמן שהוא הטל. לכן אמר יעקב אבינו ע"ה אחיך שכן אחיך אתון כ"א ח"י כ"א הוא במספר בי"ט שהוא השמן החי שהוא הטל שם כוז"ו שהוא ט"ל תחיה. נאשר לזה כתיב אצל יעקב אבינו כתיב בפ' ויצא וישכם יעקב בבקר ויקח את האבן אשר שם מראשתיו וישם אתה מצבה ויצק שמן על ראשה ובפ' וישלח ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת אבן ויסך עליה נסך ויצק עליה שמן ומבואר בזוה"ק פ' נח (דף ע"ב) ע"ב ובג"כ ויקח את האבן אשר שם מראשתיו וישם אותה מצבה מאי מצבה דהוה נפילה ואוקים לה. ויצק שמן על

תתאה בשכמל"ו שיש בו כ"ד אותיות והוא בחשאי סוד ציקי קדרה שנותנין לבת מלך שהם כ"ד קשומי כלה, שהם ז' תקוני גולגלתא של הנוקבא הנשרשין ב"ב כגופה י"ב בראשה, א"כ לפ"ז בשני תיבות יהודה אתה כשנרמז הכפתרים בב' אותיות י"א בר"ת. נשאר אותיות הוד"ה ת"ה במספר תכ"ה שהוא במספר כ"ה פעם טו"ב אשר בכ"ה בכסלו נתגלה הטוב ונשרש החסד בטוב כי ט' פעם ו"ב במספר חס"ד אשר חס"ד טו"ב במספר חנוכ"ה. אשר כ"ה טו"ב במספר אהי"ה יהיו שורש של הז' מרגלאין המאירין בהמנורה ובהשמן שהם תב"ל זי"ת כי השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ן אל י"ה אדנ"י במספר תב"ל. אל"ל אלקים מצפ"ן במספר זי"ת אשר אהי"ה יהיו במלואן כזה אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה יו"ד ה"ה ו"ו במספר טפטפ"ה. אשר שם זה במספר חנוכ"ה עם ד' פעם הוי"ה כ"ה וב"ש שהם במלואן ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. אשר כן צוה רבינו הקדוש לכיין אצל להדליק ע"ב ס"ג מ"ה שהוא עם הכולל במספר כן להמשיך למלכות שהיא ב"ן וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה ואז תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם בגימ' נ"ר כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד ובשעה"כ).

ובשער הכוונות (בדושי חנוכה) אשר חנוכ"ה הוא חנ"ה כ"ו שהוא בחינת בינה, ס"ג במלוי כ"ו בפשוט, המאירה למלכות, שכן רישא דמנרתא שהיא מנרתא דמנהרא היא הבינה בז' נרות שלה, שהם ב' ההי"ן אשר כל ה' היא ג' ווי"ן, נר האמצעי הוא ג"כ ו' שהוא בינה ב"ן י"ה על שמיה אתקרי בינה, וצורת

הנר למעלה הוא י' על ו', אשת חיל עטרת בעלה כמו שבארנו לעיל במאמר שמן המאור (פכ"ד אות ד') במדרגת המנורה. א"כ לזה ב' ההי"ן של יהודה הם ב' ההי"ן של המנורה בז' נרות שהם הבינה, כי יהודה הוא ג"כ בבינה בבחינת הודאה הפעם אודה את ה' כמבואר בלק"ת (פ' ויצא). אות ו' של יהודה הוא נר האמצעי בן י"ה דעל שמיה אתקרי בינה. אות י' של יהודה הוא צורת הנר למעלה סוד אשת חיל עטרת בעלה. אות ד' היא המלכות גוף המנורה הנקשרת בראש המנורה שהיא הבינה, כי בהמנורה יש ב' בחינות חד מנהרא שהיא הבינה וחד מתסדרא שהיא המלכות, כמו שבארנו לעיל במאמר מנורה הסהורה (מנורת המאור פ"ב) בשם הזוהר חדש. א"כ לצורך הראש של המנורה שהיא הבינה נעשו הכפתרים י"א שנרמזין בר"ת יהודה אתה שהיו י"א כפתרים. אשר כפתר שהוא הבינה במספר אהי"ה קס"א אהי"ה קס"א אהי"ה קנ"א אהי"ה קמ"ג שמות הבינה. אשר לזה אותיות הנשארים שהם הוד"ה ת"ה במספר תכ"ה כנ"ל, אשר שם זה במספר שמייע"ה כמבואר בע"ח (שער אח"פ פ"ג) הנה הנשמה מן האזן שהיא בינה, והנה שמייע"ה גימ' תכ"ה ר"ת של כ"ל ה'נשמה ת'הלל, כי מן האזן סוד הנשמה. והוא כמו שבארנו לעיל (בפרק ל"א) כי הכפתרים בחינת נשמה. אשר הכפתר בחינת בינה שהיא אות ה'. אשר בג' מלואים שלה במספר הכפל כזה ה"י פעם ה"י ה"א פעם ה"א ה"ה פעם ה"ה במספר שס"א בבחינת ה' חסדים עם מקורן להטות כלפי חסד כמבואר בשער המצות (פ' ואתחנן) יחוד תורה לשמה ומובא בבית ישראל מרבינו זקני (פ' נח)

ובדעת קדושים מרבינו זקני (מאמר חג הקציר פ"ו). לזה כפת"ר במספר נ"ר חנוכה עם שם"א שהם ה' חסדים עם מקורן להמות כלפי חסד אשר לזה היה הנס בחנוכה בשמן שכן כפת"ר הוא במספר נ"ר חנוכה עם שם"א שהם ה' חסדים עם מקורן. שכן זה היה הברכה בהשמן של החסדים דאמא עם מקורן להמשיך ממקור הברכה. אשר ברכה היא הבינה כמבואר במאורי אור (מערכת הב' אות ל"ה) ברכה מצד אמא עלאה בריכה העליונה ששם מימי החכמה נאספים לתוכה המברכת למלכות בריכה התחתונה והם ק' ברכות כי ס"ג ול"ז גימ' ק' וכנגדם במלכות ק' אדנים לקבל ק' ברכות והוא כמבואר בזה"ק פ' תרומה (דף קס"ב ע"א) איהו ברוך איהי ברכה. א"כ כפי שאומר רבינו הקדוש הטורי זהב בהל' חנוכה (סי' תר"ע ס"ק א') אשר הנס היה ג"כ ביום הראשון מחמת שנשא שם שיהיה על מה הברכה לחול. והלא הברכה הוא מאמא הבריכה העליונה ששם מימי החכמה נאספים שהוא השמן בעצמו בחינת חכמה המברכת למלכות שהוא המנורה בגופה בריכה התחתונה ובבינה הם ק' ברכות ס"ג ול"ז במספר פ"ך שהוא פך השמן וכנגדם במלכות ק' אדנים לקבל ק' ברכות לתקן כף ירך יעקב שהוא הוד דרחל אשר כף הם אתון פך וג"כ ק' וכל זה נמשך מבינה מיסוד שלה אשר החסדים שם במקור יסוד הבינה אינם משתנים אף בהתפשטותן למטה כמבואר בלק"ת (ישעיה).

לכן כפתר שהוא הבינה במספר נ"ר חנוכה עם שם"א ה' חסדים עם מקורן

מקור הבינה. אשר השמן הוא שם בי"ט כמו שבארנו במאמר שמן המאור (פכ"ד אות ט') במדרגת השמן. אשר הוא בחינת ח"י יסוד צדיק. ובי"ט בעצמו במספר אהי"ה כמבואר בלק"ת (פ' עקב). לכן ח"י פעם בי"ט או ח"י פעם אהי"ה במספר שע"ח, שהם ש"ע נהורין עם מקורן שהם חורתי דרישא ב' הוי"ת כמבואר בע"ח (שער אח"פ פ"ה ובשער אריך פ"ג) ובפע"ח (שער התפלה פ"ב ובשער הזמירות פ"ו ובשער העמידה פ"ב), אשר לכן צוה לנו רבינו לכיין בברכת שעשה נסים להמשיך באותיות ש"ע של שעשה הש"ע נהורין, אשר עם שורשן של החורתי הם שע"ח סוד החשמ"ל, והמלבו"ש, או"ר פנ"י א"ל. לכן כפת"ר במספר שמ"ן עם י' פעם א"ל. אשר ג' פעם א"ל מאירין בימין וג' פעם א"ל מאירין בשמאל וב' פעם א"ל מאירין בחוטם כמבואר בלק"ת (פ' חיי) וב' שמות א"ל הם השורש של הש"ע נהורין שכן במלואיהן הם במספר ש"ע כי ב' פעם הק"ף במספר ש"ע כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג), אשר אבא טמיר וגניז יתיר ואמא מתגלית בש"ע שלה, כמבואר שם. ומבואר בפע"ח (שער ספירות העמר) ובשער הכוונות (בדרושי חג המצות דרוש י"ב) אשר אמא ב"י ספירות שלה מאירין י' שמות א"ל שהם משורש י' שמות אהי"ה כי שם אהי"ה ב"י אותיות שלו במלוי עם אהי"ה פשוט במספר א"ל א"כ ב"י שמות אהי"ה נשרשין י' שמות א"ל. ומבואר בלק"ת (תהלים) מה שאמר דוד דשנת בשמן ראשי הם הש"ע נהורין שהם בחינת שמן כמו שבארנו לעיל במאמר שמן המאור (פרק כ"ד במדרגת השמן אות ז'). א"כ לזה כפת"ר במספר שמ"ן עם י' פעם א"ל אשר זה השמן נדלק ומאיר בהמנורה.

אורות של החסדים עלינו ועל כל עמו
בית ישראל אמן כן יאמר ד':

פרק לד

המשך יהודה אתה יודוך אחיך

סוד כ"ב גביעי המנורה

הנה בארנו בפרק הקודם אשר בר"ת של
י"חודא א'תה י'ודוך א'חיד נרמוז הכ"ב
גביעים, שכן י"א י"א במספר כ"ב, אשר
בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות
כ"ד במדרגת המנורה) אשר הגביעים הם
שורש של י"ג תקוני דיקנא, שכן גבי"ע
הוא י"ג ע"ב, ובארנו לעיל בפרק כ"ו
אשר בנה"י דנוקבא יש ג' שמות אדנ"י
במלואם שהם ג' פעם תרע"א שהם
במספר ב' אלפים י"ג שהם היאורים
המוזכרים בזוה"ק פ' וארא (דף כ"ז ע"ב),
אשר נה"י נקראו שערים ותרע"א הוא
שער, אשר בנה"י דו"א יש ב' אחוריים
והם הב' כלים חצונים נקראין צבאות,
והם מחוברים בנה"י של הנוקבא בב'
אחוריים שלה, ויש בהם ב' צבאות בו
ובה, ואות א' שבאמצע צבאות נחלקת
לב' ווי"ן הרי הם ב' אלפים. ונמצא כי
כותל אחד מפסיק בין ב' אחוריים לו
ולה, והם ב' צבאות שהם תצ"ט ותצ"ט
וכותל אחד מפסיק ביניהן, הם תצ"ט
ופלגא מכאן ותצ"ט ופלגא מכאן,
והכותל הוא בחינת ו' של צבאות
הנחלקת לשנים, והוא כותל אחד לבדו ו'
אחד לבד, הרי הם אלף חסר חד. ועוד יש
י"ג יאורים אחרים בתוכן שהם הראשים
והשרשים של אלף וי"ג יאורין והם
באחור של ז"א בבחינת ג"ה וכן אלף וי"ג

והיו בהמנורה י"א כפתורים שכן
בהכפתורים מרומז כל כוונת חנוכה. שכן
י"א פעם כפת"ר במספר ז' אלפים ז'
מאות שהם במספר א"ל רחום וחנו"ן
אר"ך אפ"ים ור"ב חס"ד ואמ"ת נצ"ר
חס"ד לאלפ"ים נש"א עו"ן ופש"ע
וחמא"ה ונק"ה. אבנית"ן קרעשמ"ן
נגדיכ"ש בטרצת"ג חקבטנ"ע יג"ל פז"ק
שקוצי"ת. הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם
הוי"ה אדנ"י בי"ט י"ד פעם הב"ל. כי
רבינו אומר בפע"ח (שער רפ"ח פ"ד) כי
בחנוכה מאירין י"ג מכילין דרחמי דאמא
מקשטא לברתא לתקן חוד דידה. לכן
נשרשין בהכפתורים י"ג מכילין דרחמי.
ובארנו לעיל (במאמר מנורה המורה פ"ב)
בשם הרעיא מהימנא (פ' תרומה) אשר ז'
נרות של המנורה הם ז' ווי"ן שהם מ"ב
וגם הז' קנים הם ז' ווי"ן שהם ג"כ מ"ב
ואלו הם הז' שמות מ"ב של אבנית"ן וכו'
כמו שבארנו לעיל במאמר שמן המאור
(פכ"ד אות פ') במדרגת המנורה לכן
נשרשים בהכפתורים ז' שמות אלו של
מ"ב. ורבינו אומר כי בחנוכה נמשך יחוד
הנ"ר למלכות שהם ג' יחודים הוי"ה
אהי"ה הוי"ה אלקים הוי"ה אדנ"י לכן
נשרשים היחודים האלו של נ"ר
בכפתורים. ובארנו לעיל במאמר שמן
המאור (פכ"ד אות ט') כי השמן הוא שם
בי"ט יסוד צדיק דכתיש כתישין, ויוצא
ממנו השמן זית זך למלכות שהיא
המנורה, אשר אז מאירין פניה בי"ד
הבלים הכפולין, כמו שבארנו לעיל
במאמר שמן המאור (פכ"ד אות י"ח), אשר
אז היא לבת אש בבחינת תב"ל ג"כ,
אשר מאירין פניה של המנורה שהיא
המלכות ע"י כל אלו היחודים הנשרשין
בהכפתורים שהם י"א, להמשיך משם

צבאות עם הי"ג שרשים המאירין בהמנורה שהיא המלכות בנ"ה דידה בחנוכה אשר אז בתקונה מאירין פניה בז' הבלים כפולים שהם י"ה יו"ד ה"א ו"ה וא"ו ה"א כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות י"ח במדרגת המנורה). אשר כל זה נמשך ע"י נ"ר חנוכה.

סוד ט' פרחי המנורה

והנה בארנו לעיל (בפרק ל"ג) אשר הט' פרחים מרומזין באותיות של ד"ה של יהודה. שכן בארנו לעיל בפרק ל"א אשר הפרחים הם בחינת מלכות והלא יהודה הוא בחינת מלכות לזה נשרש בשמו הפרחים מדה כמדתו והאותיות הנשארים הם ג' אותיות הראשונות יה"ו אשר הם השורש של הג' שמות א"ל אלקים מצפ"ן של הו' מרגלאין שהם במספר זי"ת היוצא ממנו השמ"ן ז"ך, שהוא ג"כ במספר כן למלכות שהוא יהודה בחינת הפרח. אשר כן יה"ו במספר ב"ט שהוא השמן בחינת יסוד צדיק כמבואר בלק"ת (פ' עקב). אשר השמן מאיר בהמנורה בחנוכה, אשר יסוד הוא בעינים, להמשיך החן מן יסוד ז"א למלכות בסוד וימצא יוסף חן, חן אשה על בעלה, כמו שבארנו לעיל (בפרק ל'). ובארנו לעיל (בפרק כ"ט) בשם התקונים (תיקון תליסר) אשר בחנוכה מאירין שני היחודים הקדושים שמע וברוך יחודא עלאה יחודא תתאה, אשר יחוד שמ"ע ישראל"ל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד יש בו כ"ה אותיות שהוא כ"ה בכסלו, אשר ע"י חנר חנוכה מאיר היחוד של הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אחי"ה, הוי"ה אלקים, הוי"ה אדנ"י. ויחוד של ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד יש בו כ"ד

יאורין באחור שהם הכלי הב' הרי הם ב' אלפים וכ"ו אמנם אין מונין רק הי"ג לבד שהם השרשים והרי הם ב' אלפים וי"ג יאורין שהם ב' אחוריים דנ"ה שלו וב' אחוריים דנ"ה שלה מחוברים יחד וכל אלו נותנין לנוקבא לנ"ה שלה בעת הנסירה והם ג' שמות אדנ"י במלואם כנ"ל אשר לשם מאירין הי"ג מבויעין נהרין עמוקין שהם י"ג תקוני דיקנא. לכן לזה יהודה אתה יודוך אחיך מרומז בר"ת כ"ב שהם הכ"ב גביעים אשר גביע הוא י"ג ע"ב שורש של הי"ג תקוני דיקנא ואותיות הנשארים הוד"ה ות"ה ודו"ך חי"ך במספר צבאות שהם היאורין של נ"ה של הנוקבא שהוא בחינת יהודה מלכות אשר בצבאות מאירין ג' שמות אדנ"י שהם ג"פ תרע"א ולשם מאירין הי"ג תקוני דיקנא. אשר שורש של הכ"ב גביעים הם בהמנורה שהיא בחינת מלכות שהוא יהודה אשר מאיר בנ"ה שלה צבאות המאירין בה י"ג תקוני דיקנא שהם הגביעים הנרמזין ביהודה אתה יודוך אחיך. אשר לזה יהוד"ה את"ה יודו"ך אחי"ך במספר נ"ר חנוכה"ה עם יעק"ב אשר נפגם ירך שלו בנצח דו"א ובהוד דרחל ועכשיו בחנוכה נעשה כל התיקון גם בהוד ע"י מתתיהו כה"ג אשר בנ"ה מאירין הצבאות וגם הגביעים שהם י"ג תקוני דיקנא שכן אומר רבינו בפע"ח (שער החנוכה פ"ד) שבחנוכה מאירין הי"ג תקוני דיקנא שבהם אמא מקשטא לברתא לתקן את ההוד שלה אשר ביה הוה משבח דוד תמינאה בהודאה הודו להוי"ה. אשר היה בהמנורה כ"ב גביעים שכן כ"ב פעם גביע"ע במספר אלף תת"ע שהוא במספר אלף י"ג י"ד פעם הב"ל נ"ר חנוכה"ה. אשר אלף י"ג הם היאורין של

של י'הודה א'תה הוא י"א שהם הי"א כפתרים כנ"ל.

ונשאר מן אתה אותיות ת"ה שהם במספר הוי"ה שד"י אדנ"י שכן בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ז') שמאיר בה שם שד"י שכן בשלשה קני המנורה מאיר שם ע"ב חסד ושלשה קני מנורה מצדה השני מאיר שם ע"ב בנ' אותיות שהם רי"ו ובקן האמצעי מאיר שם הוי"ה אשר ביחד הוי"ה ע"ב רי"ו במספר שד"י. וגם בארנו שם (באות י') אשר מאיר בהמנורה שם הוי"ה בנר מצוה בד' מיני שלהבות ב' שלהבות מושגים שהם אתון (י"ה) [ו"ה] וב' שאינם מושגים אותיות (ו"ה) [י"ה] הם בא"ת ב"ש מ"צ וביחד מצוה. וגם בארנו שם (באות י"א) אשר בהמנורה שהיא חד מנרתא מתסדרא מאיר בשבחה בגווני גליפאן שם אדנ"י. וגם בארנו שם באות ז' אשר בהמנורה מאירין שתי נרות בינה ומלכות ראש המנורה בינה גוף המנורה מלכות וכל חבורן הוא ע"י שם שד"י שהוא יסוד רק החילוק הוא כי למעלה בבינה הוא רפה בחינת רחמים ולמטה במלכות הוא דגש בחינת דין ונמתק יחד שם שד"י של המלכות ע"י שם שד"י של הבינה שהיא רחמים פשוטים שלוחה ב' שמות שד"י במספר ברכו"ת סוד ברכות לראש צדיק שכן שם שד"י הוא בחינת צדיק שהוא היסוד המאיר בחנוכה ע"י השמן שהוא היסוד בשם ב"מ שלו. א"כ לכן ת"ה של את"ה במספר השמות הוי"ה שד"י אדנ"י המאירין בהמנורה בחנוכה ע"י ל"ו נרות שמדליקין בחנוכה לכן אותיות הנשארים מן יודוך שהם ודו"ך במספר ל"ו שהם ל"ו נרות סוד צדיק

אותיות, שהם הכ"ד קשומי כלה שמתקשטת המלכות בהם, כמו שבארנו שם בשם רבינו המגיד הקדוש מקאזניט'ן ז"ל בספרו אור ישראל. לכן מ' פרחים היו בהמנורה, שכן מ' פעם פר"ח במספר שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ברו"ך ש"ם כבוד מלכותו לעול"ם וע"ד עם ב' פעם ח"ן, שהוא חן של השמן שהוא היסוד צדיק בשם ב"מ, וחן אשה על בעלה כביכול, שהוא חן של המנורה, אשר אתון הראשונים של חנוכה הם ח"ן. שהוא יו"ד ה"י וא"ו ה"ה שם הח"ן שהוא בעינים שלוחה אין לנו רשות להשתמש בהן אלא לראותן בלבד.

אשר כל זה נעשה בחנוכה באור המנורה שהיה בה גביעים, כפתרים, פרחים, אשר אז בחנוכה נתקן ההוד של ירך יעקב ממה שהיה מקודם ותקע כף ירך יעקב שהוא הוד דרחל, ובאם שנתקן ההוד אז הוד והדר לפניו, ודוד שהוא המנורה משבח בתמינאה בהודאה בבחינת ההוד משורש נצר קודש שלו יהודה שנקרא שמו כן מחמת הפעם אודה את ד', ואז מתקשטת המלכות בז' מרגלאין שלה המאירין בהמנורה שהיא לבת אש ובהשמן כי השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י מאירין בהמנורה שהם תב"ל או לב"ת והשמות א"ל אלקי"ם מצפ"ץ שהם זי"ת או שמ"ן ז"ך מאירין בהשמן. לכן גבי"ע כפת"ר פר"ח במספר ז' מרגלאין עם מקור השמות שמהם יוצאין שהם אהי"ה יה"ו הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקי"ם מצפ"ץ י"ה אדנ"י עם יעקב שנתקן הירך שלו בהוד רחל. אשר כל זה נעשה בחנוכה שהוא כ"ה כסלו, לזה ס"ת של אתה יודוך הוא כ"ה, ור"ת

ומשוב לו לכן נאמר בפ' וישלח אצל יעקב אבינו ע"ה ויזרח לו השמש שכן ע"י לו נרות של חנוכה נתקן ההוד של ירכו שהוא הוד דרחל.

ידך בעורף אייבך

אשר כל הפגם היה בכף ירך יעקב לכן ס"ת של ירך' בערף' הוא כף והתיקון הוא ע"י הפך של השמן של מציאת מתתיהו כה"ג שהיה חתום בחותם שלו לכן ס"ת של בערף אייבך הוא פך. אשר התיקון שהיה ע"י מתתיהו היה בהוד דרחל שהוא בחינת דוד המלך לכן יד'ך בערף' במספר דו"ד ב"ן יש"י אשר דו"ד ב"ן יש"י במספר נ"ר חנוכה עם הוי"ה אהי"ה שהוא יחוד הראשון שם הכתר של יחוד הנר הנמשך בחנוכה למלכות שהוא דוד. לכן יד'ך בערף' ג"כ במספר הזה נ"ר חנוכה עם הוי"ה אהי"ה. ויחוד הב' של נ"ר הוא הוי"ה אלקי"ם הנמשך בחנוכה למלכות שהוא דוד בן יש"י סוד המנורה. לכן דו"ד ב"ן יש"י במספר הוי"ה אלקי"ם עם ר"ב חס"ד להמשיך רב חסד של הוי"ה להמתיק שם אלקי"ם שיש בו ה' אותיות שהם ה' אצבעות סוד ה' גבורות מנצפ"ך שהם במספר פ"ר. לכן יד'ך בערף' ג"כ במספר הזה הוי"ה אלקי"ם עם ר"ב חס"ד אשר חס"ד הוא שם ע"ב שהוא הוי"ה ביודי"ן שם החסד לכן בערף' הם אתוון ע"ב פ"ר להמתיק הפ"ר שהם גבורות מנצפ"ך ע"י החסד שהוא ע"ב ויחוד הג' שלנר הוא הוי"ה אדנ"י הנמשך בחנוכה למלכות שהוא דו"ד ב"ן יש"י סוד המנורה. לכן דו"ד בן יש"י במספר הוי"ה אדנ"י עם רצ"ה שהוא אלקי"ם בההי"ן כזה אל"ף למ"ד ה"ה יו"ד מ"ם במספר רצ"ה. אשר השם הזה

אלקי"ם דההי"ן שהוא רצ"ה הוא לבוש ההוד שהוא קו הבינה כמבואר בפע"ח (שער חג המצות פ"א). אשר הלא בחנוכה הוא תיקון של ההוד בדרך רחל שהוא דוד שהוא בחינת הוד דביה הוה משבת דוד הודו לד' לכן יד'ך בערף' ג"כ במספר הזה הוי"ה אדנ"י עם רצ"ה. אשר לזה אשר ביחוד הראשון נצטרף נ"ר חנוכה וביחוד השני נצטרף ר"ב חס"ד וביחוד השלישי נצטרף רצ"ה. אשר כל הג' האלו נ"ר חנוכה ר"ב חס"ד רצ"ה מספרן הוי"ה אדנ"י מצפ"ן א"ל אלקי"ם מצפ"ן י"ה אדנ"י אהי"ה יה"ו עם טו"ב שכן בהמנורה והשמן מאירין הו' מרגלאין עם מקורן שהם ב' השמות אהי"ה יה"ו. אשר אז בחנוכה נתגלה הטוב שנשרש בו חס"ד שכן טו"ב חס"ד במספר חנוכה. אשר לכן יהוד"ה את"ה יודו"ך אחי"ך יד'ך בערף' אייבך במספר נ"ר חנוכה ר"ב חס"ד רצ"ה עם אהי"ה יה"ו שהם השורש של הו' מרגלאין המאירין בחנוכה בהמנורה ובהשמן. אשר הנס נעשה ע"י מתתיהו כה"ג לכן יהוד"ה את"ה יודו"ך אחי"ך יד'ך בערף' אייבך במספר מכוון מתתיהו חנוכה שאז נאמר בברכתו של יעקב ירך בערף אייבך שהם היוונים הטמאים שלזה בבערף אייבך ס"ת פ"ך שהוא הפך השמן שנעשה נס בזה.

ישתחוו לך בני אייבך.

סוד וישתחוו הוא ההדלקה

הוא כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי הג' יחודים שהם במספר נ"ר והם הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלקי"ם, הוי"ה אדנ"י, אשר בחנוכה היא נגד נה"י לבד, ואנו

פרק לה

גור אריה יהודה.

נס פך השמן שלא היה בו להדליק אלא יום אחד
שהוא בחי' א"א בחי' ונקה שבו חותמו דכה"ג
הנה איתא במס' שבת (דף כ"א ע"ב) מאי
חנוכה דת"ר בכ"ה בכסליו יומי דחנוכה
תמניא אינון דלא למספד בהון ודלא
להתענאה בהון שבשנכנסו יוונים להיכל
טמאו כל השמנים שבהיכל וכשגברה
מלכות בית חשמונאי ונצחום בדקן ולא
מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח
בחותמו של כה"ג ולא היה בו אלא
להדליק יום אחד נעשה בו נס והדליק בו
ח' ימים.

ולכאורה יש לדקדק מאי שאמרו בזה
שבשנכנסו יוונים להיכל טמאו כל
השמנים שבהיכל וכי השמנים היה
בהיכל, הלא היה לשכה לזה בעזרה
במערבית דרומית שהיתה נקראת
לשכת בית השמנים. וגם אמאי אומרים
שנכנסו יוונים להיכל, היה להם לומר
שנכנסו לביהמ"ק, כי מסתמא היו קודם
בהר הבית ובעזרה ומשם באו להיכל,
ורז"ל אומרים שנכנסו תיכף להיכל. וגם
אמאי דייקא טמאו השמנים, היה להם
להיוונים לשפוך השמנים כדי שלא יהיה
שמן להדליק אם כל מגמתם של היוונים
הטמאים היה במכוון על השמן. וגם
אמאי אמרו ולא היה בו אלא להדליק יום
אחד, היה להם לומר אלא לילה אחת, כי
בלילה היו מדליקין המנורה ולא ביום,
כמו שכתוב בפ' תצוה ובפ' אמור באהל
מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת יערך
אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני ד'.
האמת הוא שדעת הרמב"ם ז"ל בה"ל

ממשיכין לה אור מן ג' יהודים אלו
עליונים לעשות אותה נר. והנה בחנוכה
זו היתה כוונת הדלקה שיכוין האדם
כשמוריד ידו להדליק, כי היא למעלה מן
ג' טפחים שהיא כנגד נה"י שהם ג'
טפחים ולמטה מן י' טפחים שאינה עולה
עד הראש ואנו ממשיכין לה אור מן
הראש, לכן אם הניח אותה בתוך י' יצא
כי כל זה נקרא מקומה כיון שהיא נוטלת
אור מן כל י', אבל למעלה מן י' אין
להניח. ולכן הדלקה עושה מצוה ולא
הנחה, כי אין אנו מעלין אותה ממקומה
כלל, אלא שאנו ממשיכין לה אור
מלמעלה אל מקומה לבד היינו הדלקה.
ולכן אסור להשתמש לאורה כי כדי
להיות אור הקודש העליון יורד עד למטה
אשר שם מקומה במקום אשר שם מצויים
החיצונים ואנו חוששין שלא יתאחזו
באור העליון, ולכן אין להנות מן האור
(עכ"ל). לזה אומר ישתחוו לך בני אביך
כי סוד השתחווה הוא סוד התפשטות
החסדים למטה, כמבואר בעקידה
בסדורים של הקדושים ר' שבת, ור'
אשר ז"ל, ובקהלת יעקב (ערך השתחווה).
ובחנוכה ישתחוו לך שאתה בחינת
מלכות שיתפשטו המוחין בג' יהודים
שהם נר לך. אשר הם בחינת בני אביך
שהוא יעקב בחינת ז"א שממנו נמשכין
לה כל הג' יהודים כי מן הראש שלו
שהוא הכתר נמשכין לה היחוד הוי"ה
אהי"ה ומן החזה שלו שהוא תפארת שלו
נמשכין לה היחוד הוי"ה אלקים ומן נה"י
שלו מקום עמידתה אשר שם רגלי הז"א
נמשכין לה היחוד הוי"ה אדנ"י אשר
כולם הם במספר נ"ר והם מתפשטין
בהשתחווה למקום עמידתה בנה"י אשר
שם מקומה:

קדם יומין קדמאין דקדמאין. ומפרש בקול ברמה (דף ס"ה ע"ב) כי תיקון הי"ג הוא מימי קדם לכן על שם הי"ג נקראין כל השאר יומין קדמאין שהוא כולל כולם. וכוונתו הקדושה כי הי"ג תקוני דיקנא של משה רבינו ע"ה הם אל רחום וחנן וכו'. והי"ג תקוני דיקנא של מיכה הנביא הם מי אל כמוך נושא עון וכו'. ותיקון הי"ג של משה הוא נקדא ונקרא מזל וכולל את הי"ג תקונים כולם כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו). ותיקון הי"ג של מיכה הוא מימי קדם הוא ג"כ כולל את הי"ג תקונים כולם, לכן על שם הי"ג נקראין הי"ג תקונים אלו של מיכה ימי קדם על שם תיקון הי"ג שהוא מימי קדם.

ואינן דאשתכחו בזעיר אפיין אקרון ימי עולם. מדקאמר דאשתכחו בז"א משמע דאשתכחו תמיד שהם ט' תקונים דיליה וסתם עולם הוא ז"א, לכן נקראין ימי עולם ושנות עולם. ותאנא אלין ימי קדם כולו מתתקנן בתקונא דדיקנא דעתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. הוא אריך אנפין שנקרא בשם עתיק, כי עתיק הוא כולל לעתיק יומין ולאריך אנפין בבחינת שם ב"ן שבו, כמבואר בע"ח (שער עתיק פ"א), אשר י"ג של מיכה הנביא שהם ימי קדם הם שפע פנימים הנמשכין ממוחא סתימא בתוך שערות הזקן והם הנקראים שבחא דעתיקא אך שערות הזקן עצמן שהם הצינורות וכלים ומעברים שיריק המשחתא קדישא בהם הם י"ג מדות שנוכרו בתורה בפ' כי תשא. כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ט) נמצא לפ"ז אשר י"ג של מיכה שנקראין ימי קדם מחמת תיקון הי"ג שהוא מימי קדם הם שפע פנימים בתוך השערות עצמן

תמידין כי גם בבקר היה מדליק את המנורה, פעם אחת בערב ופעם הב' בבקר, וכן הסכימו לדבריו הקדושים שני שרי צבאות ישראל, רבינו זקני הקדוש בעטרת צבי (פ' בהעלותך), ורבינו זקני הקדוש בזוהר חי (פ' אמור) ובאוצר החיים (פ' תצוה), כי בזוה"ק פ' אמור (דף פ"ח ע"ב) ברעיא מהימנא שם מבואר כדעת הרמב"ם ז"ל, ועל דא אתייהיב רשו לכהנא בלחודיו לסדרא בוצינן ולאדלקא להון בכל יומא תרין זמנן לקבל נהירו דיהודא תרין זמנן כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ב), א"כ לכן אמרו רז"ל כאן ולא היה בו אלא להדליק יום אחד אבל לדעה זו היה יותר נוחא אם אמרו, להדליק לילה אחת כלשון הקרא מערב עד בוקר, כי הרע"מ והרמב"ם ז"ל ג"כ מודים שהעיקר הדלקת המנורה היה בלילה, כמ"ש מערב עד בוקר, אלא שהם סוברים שגם בבוקר היה מדליק, מחמת שהם סוברים כי הטבת הנרות בבוקר הם הדלקתן. ומכ"ש לדעת רבותינו הרע"ב ז"ל בפירוש המשנה מס' תמיד פרק ג' משנה ט', והרשב"א ז"ל בשו"ת סי' ע"ט וסי' שע"ט המובא ברבינו התיו"ט ז"ל, שהם סוברים שהמנורה לא היתה נדלקת רק בלילה מערב עד בוקר, ובבוקר היה רק הטבת הנרות, שהוא דישון המנורה ותיקון הפתילות ונתינת השמן, א"כ אמאי אמרו רז"ל כאן במס' שבת להדליק יום אחד היה להם לומר לילה אחת, כי ביום לא היה המנורה נדלקת להאיר לדעת הפוסקים האלו.

ונראה לי השפל והנבזה לפרש בזה דהנה איתא בזוה"ק פ' נשא באדרא רבא (דף קל"ד ע"ב) תאנא אלין תקונין אקרון ימי

שהם י"ג של משה אשר י"ג של מיכה נקראין שבחא דעתיקא וי"ג דמשה הם הצינורות וכלים שיעברו בתוכם הי"ג תקונים דמיכה שהם משחתא קדישא. א"כ לפ"ז אלין ימי קדם שהם הי"ג של מיכה שנקראין ימי קדם כולחו מתתקנן בתקונא דדיקנא דעתיקא דעתיקון טמירא דטמירין שהם מתלבשין בלבושא קדישא בתוך הדיקנא דעתיק דעתיקון שהוא אריך אנפין שהם השערות עצמן כי י"ג של מיכה הם פנימים שבחא דעתיקא א"כ הם מתלבשין בתוך י"ג דמשה. והאי דתליסר כליל להון כמה דאתמר. הוא כמו תיקון מימי קדם הוא כולל כל הי"ג דמיכה אשר לזה כל הי"ג ב"ג נקראין ימי קדם כן ב"ג דמשה תיקון ונקח כולל כל הי"ג. ודא יומא לא אתכליל בהדיהו אלא הוא כליל כולחו. תיקון זה ונקח שהוא הי"ג אשר בתוכו הוא שפע משחתא קדישא פנימי שהוא מימי קדם אינו נכלל בתוך הי"ג הן של מיכה והן של משה רק הוא כולל אותם שהם כולם כלולין בו ולא הוא בהם.

ובהוא זמנא דאתער עתיק יומין. באותו זמן שנתעורר אריך אנפין שנקרא כאן עתיק מחמת שעתיק מתלבש בז"ת שלו תוך האריך אנפין. בתקונין דלעילא ההוא. שהם הי"ג דמיכה וי"ג דמשה שהם אלו תוך אלו מתלבשין זה בזה. אתקרי יום אחד. אז נקרא יום אחד מחמת כי אחד במספר י"ג. דביה זמין לאוקיר דיקניה. בבחינת יום אחד הקב"ה עתיד לייקר ביקרא את דיקניה קדישא בהתגלות הרחמים לעולם שאז נתייקר ונתגדל ונתקדש בנפלאותיו שנתגלה מדת הרחמים שלו כביכול. הדא הוא

דכתיב יום אחד הוא יודע להוי"ה. הוא בזכריה קפיטל י"ד והיה יום אחד הוא יודע להוי"ה לא יום ולא לילה. אשר אריך נקרא יום אחד מחמת התגלות י"ג מדות הרחמים הכלולין במזל ונקח ב"ג דמשה ובתיקון מימי קדם ב"ג דמיכה. הוא בלחודוי יתיר מכולא הוא דכליל כולא הוא דאתקרי בשמא ידיעא. עכשיו מפרש הזוה"ק מה שאמר זכריה הנביא הוא יודע להוי"ה. והוא מחמת כי זכריה הנביא אמר הנבואה זו על זמן הגאולה שאז יתגלה הקב"ה ב"ג מדות הרחמים הפנימים דמיכה והמקיפין דמשה דביה זמין לאוקיר דיקניה כי י"ג מדות הרחמים הם י"ג תקונין דיקנא הן דמיכה והן דמשה אשר בהם נתייקר הקב"ה שנתגלה במדת הרחמים שלו כמבואר בזוה"ק פ' תרומה בספרא דצניעותא (דף קע"ח ע"ב) בפרקא רביעאה ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי. אלי דייקא דבר אל בני ישראל ויסעו. ויסעו דייקא במזלא הוה תלי דבעא לאוקיר דיקניה כמו שבארנו במאמרי חג המצות מאמר קריעת ים סוף פ"א. אשר אז בהתגלות הי"ג מדות הרחמים הן הפנימים והן המקיפין של משה ושל מיכה אשר ב"ג דמיכה כל הי"ג כלולין בתיקון מימי קדם שלכן נקראין כל הי"ג ימי קדם וב"ג דמשה כל הי"ג כלולין בתיקון ונקח שלזה נקרא אריך אנפין יום אחד מחמת שכל הי"ג כלולין בו אשר נתאחדו בתיקון הי"ג כל הי"ג תקונין א"כ נקרא יום ולא ימי והוא יום אחד מה שאמר זכריה הנביא. א"כ הוא יתיר מכולא מחמת שכל התקונים אינם כמו התיקון הזה מחמת שבתיקון הזה כלולין כל הי"ג תקונים ומה הוא יתיר מכולא

ומפרש דבריו מחמת כי הוא דכליל כולא כל הי"ב תקונים. הוא דאתקרי בשמא ידיעא. כי כל התקונים לא נקראין יום אחד רק התיקון י"ג. אשר לזה אמר זכריה הנביא והיה יום אחד שהוא אריך שנקרא יום אחד מחמת התגלות הי"ג מדות הרחמים של משה ושל מיכה אשר כלולין בתיקון הי"ג שהוא אחד אשר הוא יודע להו"ה שתיקון הזה הוא יותר מכולם מחמת שכולל כולם והוא בבחינת לא אתיידע לנו ממנו מחמת גודל מעלתו ורק להו"ה ב"ה וב"ש יודע ממנו. דתנינן באתר דאית יום אית לילה דלית יום בלא לילה. בכל מקום שנאמר יום סתם הוא מקושר עם לילה כי אין יום בלי לילה. ומשום דההוא זמנא זמן יהא דיקרא דדיקנא והוא בלחודוי ישתכח לא אתקרי לא יום ולא לילה משום בזמן הגאולה אז יהיה העת אשר הקב"ה יתגלה ב"ג מדות הרחמים הכוללן במזל ונקא שהוא תיקון הי"ג אשר מחמת זה נקרא אריך אנפין יום אחד וימצא הוא בלבדו כביכול שלזה כתיב כאן בזכריה יום אחד ולא יום סתם שזה היום אינו נקרא יום סתם מחמת שהוא היום של הלילה כמו בכל מקום שכתיב יום. שאינו כן שזה היום הוא לא יום כמו כל הימים שנקראין יום מחמת שהוא של הלילה ולא נקרא לילה מחמת שהיא הלילה של היום רק נקרא כאן יום אחד שהוא בלחודוי ישתכח. דלית יום אקרי אלא מסטרא דילן ולית לילה אקרי אלא מסטרא דילן. כי בכל מקום שכתיב בלשון יום או בלשון לילה הוא רק מחמת ערכנו בעולם הזה שאור היום שמאיר ביום נקרא יום ואור הלילה שמאיר בלילה נקרא לילה. אבל זה האור של

מזל ונקא אשר בתוכו מאיר תיקון מימי קדם זה נקרא יום אחד מיוחד יודע להו"ה. ומשום דהאי תקונא כליל כולא לא אתידע ולא אתחזי מיניה. מחמת שזה התיקון הוא כולל כל התקונים שלפניו הוא סתם ונעלם והוא בבחינת לא אתידע ואינו נראה לחוץ. מחמת כי מכנגד הפה ולמטה הוא עובי הזקן והתחברותן יחד ואמנם הוא מאוד עבה והם שערות על גבי שערות ואלו נחלקין לב' כיצד צד הזקן מכנגד מעלה שהוא מקום הזקן המגולה הוא תיקון א' וצד הזקן המכוסה שהוא כנגד הגרון הוא תיקון ב' נמצא כי אנו מחלקין עביות הזקן כיצד העליון הנגלה לעינים תיקון א' ומה שהוא כנגד הגרון הם שערות שתחת אלו הראשונים והם מתכסים באלו הם תיקון ב' ואלו ב' תקונים נקראין מזל מלשון תול כטל אמרתי שהוא משך השערות באורך מלמעלה למטה ואין בכל אלו הי"ג תקונים האלו שיהיה נקרא כך אלא אלו השנים העליון נקרא נוצר תיקון הח' והתחתון נקרא ונקא תיקון י"ג ושניהן כאחד נקרא מזל כמבואר בע"ה (שער אריך פ"ט) ובפ"ח (שער הסליחות פ"ד). א"כ לזה תיקון ונקא שהוא הי"ג הוא לא ידיע ולא אתחזי מחמת שהוא למטה תחת הגרון מכוסה ותיקון נוצר הוא למעלה מגולה ותיקון ונקא הוא מכוסה. ומניה נגיד משחא דרבותא לתליסר עיבר מבויעין לכל אינון דלתתא דנהרן בההוא משחא. מן התיקון הזה נמשך שמן משחת קודש ל"ג צדדין שהם מקורות לכל הי"ג שלמטה שהם מאירין באותו שמן. והוא כי תיקון מימי קדם של י"ג דמיכה שהוא תיקון הי"ג שהם שבחא

דעתיקא י"ג פנימים, נמשך שמן משחת קודש ל"ג מקורות שהם י"ג דמשה, שהם למטה מן י"ג דמיכה שמאירין באותו שמן של י"ג דמשה. והגם שהם זה בתוך זה כמו שבארנו לעיל בשם רבינו בשער אריך, אעפ"כ י"ג דמיכה הם יותר גבוהים במדרגה מן י"ג דמשה, כי י"ג דמיכה הם שבחא דעתיקא והם שפע פנימים. אשר הי"ג תקוני דיקנא שהם השמן משחת קודש נמשכין לנוקבא דז"א שהיא המלכות, כמבואר בזה"ק פ' פינחס (דף ר"ג ע"ב) אלין תליסר מכילין דרחמי דירתא כנסת ישראל מלעילא וכולהו אחידן בעקרא חדא. אשר מזל ונקא הוא בחינת ג' שמות אהי"ה כי מזל נוצר הוא בחינת ג' הוי"ת ומזל ונקא הוא ג' אהי"ת כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו). אשר לזה אבא יונק מן מזל הח' שהוא נוצר, ואמא יונקת מן מזל הי"ג שהוא ונקא, כמבואר שם (ובשער הווננים פ"ב ובשער או"א פ"ח בכלל ג', ובשער אריך פ"ט) ובפע"ח (שער הסליחות פ"ח). גם מבואר בפע"ח (שער הברכות פ"ב) כי ג' שמות אהי"ה במלואיהן שהם דיודי"ן דההי"ן דאלפי"ן קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה הם ביסוד הבינה והם נקשרין עם שביל החכמה שהוא יסוד אבא. גם מבואר בע"ח (שער הירח פ"ג) ובפע"ח (בהקדמה לשער השבת פ"א, ובשער יוה"כ פ"א, ובשער הלולב פ"ד) אשר החותם נעשה ע"י ג' שמות של הבינה שהם תנ"ה בחינת אהי"ה דיודי"ן דההי"ן דאלפי"ן קס"א קנ"א קמ"ג.

גם מבואר בהקדמת הע"ח (כלל מ"ו, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש י"א כלל י"ג) אשר ביסוד נוקבא דז"א יש ג' מלוי אהי"ה דיודי"ן דההי"ן דאלפי"ן גימ' חות"ם, כי הם חותם המלכות ביסוד שבה ונמשכין מבינה

אמא עלאה, והיסוד עצמו דנוקבא הוא ג' שמות אדנ"י והם בחינת נקודת ציון יסוד שבה וחותר המלכות הוא ביסוד זה. גם מבואר במאורי אור (מערכת ה' אות י"א) היכל נקרא יסוד דנוקבא בין דאמא בין דנוקבא תתאה, אלא שבבינה הוא בסוד ה"י עלאה כל שכוללת כל האצילות בה ולמטה הוא היכל גימ' אדנ"י. היכל בחינת היסוד דנוקבא ולכן גפן זהב על פתחה עושה פירות. גם מבואר בדעת קדושים מרבינו זקני (מאמר שמן למאור פ"ט) כי השמן הוא במספר י"ה פעם הוי"ה אשר או"א אתכלילו במזל עלאה בבחינת הדיקנא אשר הם י"ג הוי"ת ב"ה וב"ש ועם שנים המוקדמות לשני הפאות הנה הנם י"ה פעם הוי"ה.

נמצא עכשיו לפי האמרי קודש שהקדמנו נבין דברי החכמים הקדושים וברוך אשר בחר בהם ובמשנתם. כי היוונים הטמאים שהם בחינת קליפת עקרב עקר ב', שרצו לעקור התורה הקדושה המתחלת בב' כמבואר בלק"ת (פ' עקב), ואחיות החיצונים הלא הוא במלכות מחמת שהיא קרובה אל החיצונים, ורצו היוונים הטמאים לבטל הכח של השמן והמנורה, אשר המנורה היא המלכות ומאיר בה השמן שהוא משחא דרבוותא, שמן משחת קודש שורש של י"ג תקוני דיקנא עם ב' הפאות הקודמין אשר ביחד הם מ"ו הוי"ת, שלזה שמן במספר י"ה פעם הוי"ה אשר הם נמשכין למלכות שהם תליסר מכילין דרחמי דירתא כנסת ישראל מלעילא וכולהו אחידן בעקרא חדא שהוא תיקון ונקא הכולל כל הי"ג שלפניו. אשר בתוכו הוא תיקון הי"ג של מיכה מימי קדם תשובה שקדמה לעולם כמבואר בבני יששכר מאמרי ר"ח אלול

משם רבינו זקני הקדוש והנורא מרן צבי מזידיטשוב ז"ל. אשר לזה נקראין הי"ב תקונים הקודמין ימי קדם יומין קדימאין דקדמאי אשר ונקא שהוא תיקון תליסר והוא כולל כל הי"ג הוא בחינת אמא המטהרת לבניה בכח התשובה כי תשובה היא הבינה כמבואר בזה"ק (פ' נשא דף קכ"ב ע"א) ברע"מ פקודא דא היא מצות תשובה ודא איהי בינה. אשר היא רישא דמנרתא דמנהרא ב' נרות לגופא דמנרתא שהיא מנרתא דמתסדרא בחינת מלכות ע"י השמן הנתון בתוך הנרות שהוא בחינת י"ג תקוני דיקנא אשר שפע פנימי שהוא שבחא דעתיקא הוא מימי קדם תיקון הי"ג הכולל כל הי"ג ונקראין כל הי"ג על שם תיקון הזה ימי קד"ם במספר צדי"ק שהוא היסוד שכן הדיקנא היא ביסוד כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ז ובשער הנסירה פ"ג). והשערות בעצמן הם צינורות וכלים שיעברו בתוכם הי"ג תקונים דמיכה שהם משחתא קדישא שמן משחת קודש אשר השערות הם י"ג של משה אשר תיקון הי"ג הוא ונקא מנקא לשבים בכח התשובה שקדמה לעולם שהוא תיקון מימי קדם ומטהרת לבניה. א"כ לכן היוונים הרשעים נכנסו להיכל שהיא יסוד דנוקבא אשר נמשך לה הי"ג. תקוני דיקנא מאמא שהיא במזל ונקא שהוא שורש של ג' שמות אהי"ה אשר ג' שמות אהי"ה במלואיהן ביודי"ן בההי"ן באלפי"ן שהם תנ"ה הם החותם דבינה והם ביסוד דנוקבא נמשכין מבינה אשר שם בבינה ביסוד שלה שהוא נתיב נקשר חכמה ביסוד שלו שהוא שביל ופלא שהוא השמן ע"כ כשנכנסו להיכל של ביהמ"ק שהוא בחינת יסוד דנוקבא

ממאו כל השמנים שהשמן הוא שורש כל הבחינות קדושה וטהרה ע"י אמא המטהרת בכח מזל ונקא וחזותמות את השמן ביסוד דנוקבא ב' שמות אהי"ה שלה שהם תנ"ה וממשכת לה הי"ג תקוני דיקנא של מיכה ושל משה אשר השמן. נדלק בהמנורה ומאיר באורו הגדול בתיקון מימי קדם ובתיקון ונקא. ע"כ הרשעים שרצו לבטל כל זה ממאו כל השמנים שבהיכל"ל שהוא הבינה הי"ג כ"ל שכוללת כל האצילות וגם הנ' שערי בינה שהם כ"ל הם בה"י שלה כדי שלא יומשך ח"ו כל כח המטהרה של ונקא המטהרת לבניה בכח הי"ג של מיכה אשר תיקון הי"ג הוא מימי קדם תשובה שקדמה לעולם ונטהרו הבנים ונמשך להם הי"ג מכילין דרחמי בכפל של מיכה ושל משה.

וכשגברה מלכות בית השמונאי ונצחום. שהיא בחינת מלכות הנקראת בית וגם הכהנים שהיו אז החשמונאים הלא הם נקראים איש כהן בחינת מלכות. כי הכה"ג נקרא בד' בחינות. כה"ג בחינת אבא. סגן כהן בחינת אמא ס"ג ג' שורש ג' שערי בינה. כהן סתם בחינת ז"א עץ החיים מהלך ת"ק שנה. איש כהן בחינת מלכות בשעה שנותן ז"א שהוא כהן סתם למלכות שהיא איש כהן את החסדים אז נקרא איש כהן בבחינת מלכות כי המלכות יש לה ג' בחינות בתחילה עומדת נקודה אחת תחת היסוד דז"א שהוא א' ואח"כ זאת הנקודה כלולה מן י' נקודות והיא יו"ד ואח"כ היא עולה נגד נה"י דז"א והיא ש' אז נקראת המלכות איש ואח"כ כשמקבלת בזוג החסדים אז נקראת איש כהן כמבואר בזה"ק הרקיע בפירוש רבינו על סבא

קדישא דמשפטים (דף ס"א ע"א). והלא עמידתה בנה"י הוא בחנוכה שנמשך לה החסדים ג' יחודים שהם נ"ר וגם השמן חסד דעתיק וגם חסד דאבא. לכן היה הנס ע"י הכהנים אשר הכה"ג היה מתתיהו בן יוחנן כה"ג שיש לו כל הד' בחינות וממשיך החסדים להמנורה שהיא בינה ומלכות הנקרא סגן כהן ואיש כהן אשר בבחינת איש כהן נמשך לה החסדים שהוא השמן אשר אז אליו תליסר מכילין דרחמי ירתא כנסת ישראל מלעילא ע"י כה"ג שהוא מתתיהו חשמונאי אשר אותיות האמצעים של חשמונאי הם שמן ונשאר אותיות הוא"י במספר כ"ה שהוא כ"ה בכסלו אשר המלכות נקראת כ"ה כמבואר במאורי אור (מערכת הכ' אות י"ג) והוא כמבואר בזוה"ק (פ' וישלח דף קע"ד ע"ב, ובפ' בא דף ל"ז ע"ב, ובפ' נשא דף קמ"ה דף קמ"ו, ובפ' ואתחנן דף רס"ד רס"ה) ובע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל כ"א). לכן כשמדת המלכות נצחה את הקליפות שהם היוונים הטמאים וביטלה את כוחם הרע אז היו הכהנים צריכין לשמן לצורך המנורה תיכף כדי להמשיך את כל הכח של השמן להמשיך למלכות שהיא המנורה אשר גם בית חשמונאי הם בשורש הזה.

בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן. אשר פ"ך הוא ק' ס"ג ול"ז בחינת בינה בהברכה שלה שהיא בריכה העליונה וממשכת למלכות הברכה שהיא ג"כ פ"ך ק' אדנים. שהיה מונח בחותמו של כה"ג. אשר השמן בתוך הפך הוא בכל הבחינות הנ"ל והחותם הוא ג' שמות אהי"ה שהם תנ"ה הנמשכין מן שורש מזל ונקמה שהוא הי"ג של י"ג תקוני דיקנא של משה הכולל כל הי"ב שלפניו אשר

מזל ונקמה הוא ג' שמות אהי"ה ואלו הם החותם של השמן שהוא בחינת. שביל יסוד אבא הנקרא ח"י הנקשר לנתיב שהוא יסוד אמא שבו יש ג' שמות אהי"ה קס"א קנ"א קמ"ג שהם תנ"ה הנמשכין לנוקבא שהיא המלכות בית חשמונאי בחינת שמ"ן כ"ה הנקשרת להשמן שהוא ח"י ונעשה מזה ואמרתם כ"ה לח"י לקשור המלכות שהיא כ"ה לבחינת ח"י שהוא השמן יסוד צדיק אשר יסוד צדיק שהוא החי הוא ימי קדם שבחא דעתיקא י"ג תקונים של מיכה אשר תיקון מימי קדם שהוא תיקון הי"ג של מיכה כולל כל הי"ב שלפניו ונקראין מחמת זה כולם ימי קדם יומין קדמאין דקדמאין אשר כל הי"ג תקונים האלו הם שמן משחת קודש משחא דרבותא שבחא דעתיקא הנמשכין למלכות שהיא היכל יסוד דנוקבא ונחתם השמן ביסודה בג' שמות אהי"ה שהם תנ"ה אשר לזה השמן היה מונח בחותמו של כה"ג. א"כ כשהמלכות מקבלת את השמן הזה להאיר בה לכן אמרו רז"ל בלשונם הקדוש ולא היה בו כי מדת המלכות בחינת רחל שנקראת לא בחינת ג' יודי"ן וא' של שם ס"ג כי רחל נקראת לא ולא נקראת אל מחמת ג' יודי"ן וא' שבשם אהי"ה דיודי"ן כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ו). ע"כ המלכות שהיא כ"ה ואז היה כ"ה בכסלו יום הכ"ה מדה כמדתו והיא נקראת לא. היה בו בהפך של שמן הנחתם כי הלא השמן הנחתם נמשך למלכות והיא נקשרת שם שכל המשכה הזאת נמשך לה ע"י הכה"ג שהוא אבא ואמא וז"א ומלכות בד' בחינותיו כהן גדול סגן כהן כהן סתם איש כהן.

א"כ לפ"ז נעשה כל התיקון ונמשך השמן

למלכות ונתגלה אז בימים ההם בזמן הזה הארת עתיקא קדישא טמירא דטמירין סתימא דסתימין סתרא דכל סתרין שהוא אריך אנפין ב"ג מדות הרחמים הן של מיכה והן של משה הפנימים והמקיפין כמו שיהיה בזמן הנאולה אשר אז נאמר והיה יום אחד הוא יודע להו"ה לא יום ולא לילה. כי אז היה הזמן שהיו צריכין לזה מחמת כי מתתיהו כה"ג תיקן את ההוד כמו שיהיה בזמן הנאולה שלימה ואז המלכות עולה לנה"י ומקבלת אור ההוד בעצמה שלא ע"י ז"א מאמא עלאה ונקרא הכה"ג לזה אי"ש כה"ן במספר דו"ד ב"ן יש"י ומקבלת כל השמן שהם החסדים דאבא וגם הי"ג מדות הרחמים של משה שהם מתחילין מן א"ל. אשר רבינו אומר כן בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) שבימי חנוכה נתגלו י"ג תקוני דיקנא שהם אל רחום וכו' שבהם אמא מקשטא לברתא לתקן את ההוד. א"כ הלא הם השערות וצינורות שיעבור בהם משחא דרבנותא שהם שבחא דעתיקא י"ג תקונים של מיכה הנביא המתחילין מן מי אל כמוך, אשר תיקון הי"ג הוא מימי קדם אשר כל הי"ג נקראין ימי קדם מחמת זה התיקון, אשר בההוא זמנא עתיקא קדישא שהוא אריך אנפין כביכול דאתער בתקונין דלעילא שהם אלו התקונים אתקרי יום אחד, מחמת כי אח"ד הוא מספר י"ג דביה זמין לאוקיר דיקניה כביכול, שאז בחנוכה נתעוררו בנס ג"כ אלו הי"ג תקונים של מי אל כמוך אשר כן אמר זכריה הנביא והיה יום אחד הוא יודע להו"ה מחמת שב' פעמים י"ג במספר הו"ה. אבל תיקון הזה הי"ג הוא בלחודוי יתיר מכולא מחמת גודל מעלתו הקדושה והוא דכליל כולא

מה שאין לכל הי"ב תקונים המדרגה הזאת שכל אחד בפני עצמו נתגלה אבל אינו כולל כולם. אלא תיקון הי"ג מימי קדם שהוא הפנימי ותיקון ונקא שהוא המקיף לבוש לתיקון מימי קדם הם כוללים כל הי"ג תקונים כי תיקון מימי קדם כולל הי"ג ב"ג תקונים של מיכה ותיקון ונקא כולל כל הי"ג ב"ג תקונים של משה והוא נקרא בשמא ידיעא שם הו"ה ב"ה וב"ש מחמת שכולל כולם ב' פעם אח"ד הם מספר הו"ה ב"ה וב"ש. אשר לכן נקרא אז אריך אנפין כביכול יום אחד, מחמת שהוא בלבד יש לו כל הכח הזה הוא בלחודוי יתיר מכולא הוא דכליל כולא הוא דאתקרי בשמא ידיעא והוא בחינת יום המאיר באורו הגדול מאוד מאוד ואינו בבחינת יום ולילה כי רק מסטרא דילן הוא נקרא יום מחמת שיש לו לילה וגם לילה נקראת מחמת שיש לה יום. אבל אריך אנפין הוא נקרא יום אחד. לא יום ולא לילה סתם רק יום אחד כמו שאמר זכריה הנביא יום אחד יודע להו"ה לא יום ולא לילה. ומשום דהאי תקונא כליל כולא לא אתידע ולא אתחוי מיניה ומניה נגיד משחא דרבנותא לתליסר עיבר מבויעין לכל אינון דלתתא דנהרן בההוא משחא שהוא השמן משחת קודש המאיר בהמנורה שהיא המלכות א"כ הגם שלא שהיא המלכות היה בו בהפך שנקשרת לשמן שהוא אבא ואמא ומקבלת את השמן הזה להאיר בה אשר אז כנסת ישראל שהיא המלכות ירתא י"ג תקונין אלין מלעילא. אבל האור המאיר אז בחנוכה מחמת שהאיר אריך אנפין בהאור שלו שהוא יום אחד הנקרא כן בעת התגלות י"ג תקונין שלו הפנימים והמקיפין שנתאחדו

באחדות אחד שהוא י"ג שלזה נקרא א"א יום אחד והוא ע"י תיקון מימי קדם ותיקון ונקה.

לכן אמרו רז"ל במתק לשונם להדליק שיאיר בהמנורה האור הגדול שידלקו כל הנרות. זה הכח אלא יום אחד שהוא א"א רק הוא שנקרא יום אחד הוא מדליק את כל הנרות ומאיר באורו הגדול בכל השמן שהוא תיקון הי"ג מימי קדם של י"ג דמיכה ותיקון הי"ג ונקה של י"ג דמשה ומתגלה אז בחנוכה באור הגדול הזה של יום אחד. אשר לזה דקן חכמינו ז"ל מלאכי אלקים בלשונם הקדוש ואמרו בלשון אלא. כי זה האור של ב' תקונים אלו מימי קדם ונקה הקשורין זה בזה אשר כלולין בהם כל הי"ג תקונים של מיכה ושל משה הוא רק בא"א הנקרא יום אחד שהוא בלחודו יתיר מכולא הוא כליל כולא הוא דאתקרי בשמא ידיעא והוא מדליק את הנרות כולם כביכול באור השמן שלו שהוא משחא דרבותא שבחא דעתיקא. לכן אמרו להדליק שידליקו את הנרות בהמנורה זה אלא יום אחד שהוא א"א שנתגלה אז כמו בזמן הגאולה שלימה אשר לזה ניחא היטב שאמרו רז"ל הקדושים כי בימי חנוכה נתגלה אורו של מלך המשיח כמבואר בבני יששכר במאמרי חנוכה מאמר אור תורה. ולדרכנו ניחא בעזר החי עולמים שאז נתגלה הקב"ה כביכול באור הגדול בשמן הוי"ה ב"ה שהם י"ג תקונים דמיכה י"ג תקונים דמשה שזה הוא בחינת יום אחד יודע להוי"ה כמו שאמר זכריה הנביא וניבא על זמן הגאולה והיה יום אחד יודע להוי"ה לא יום ולא לילה כן גם בחנוכה ע"י מתתיהו בן יוחנן כה"ג חשמונאי ובניו נתגלה זה

האור הגדול של יום אחד כדי להמשיך את הי"ג תקונים אשר מימי קדם של מיכה הנביא ונקה של משה רבינו ע"ה שהם כוללים את כל הי"ג תקונים יאירו בהמנורה שהיא המלכות בחינת ול"א הי"ה ב"ו שהיא רחל הנקראת לא והיא בחינת אדנ"י במספר ול"א הי"ה ב"ו. אשר אז נעשה בו נס והדליקו ח' ימים. אשר נס הוא מ"ה אדנ"י כי מ"ה הוא ז"א אדנ"י הוא המלכות אשר הוא מספר ול"א הי"ה ב"ו כי המלכות שהיא נקראת ל"א – הי"ה בו בהפך לקבל את האור הגדול כי בעת הזווג אשר המלכות נקראת אז איש כהן ועומדת בנה"י בחנוכה אז נותן לה הז"א שהוא כהן סתם את החסדים של כהן גדול וסג"ן כהן שהם בחינת אבא ואמא. לזה נעשה בו נס ומלכות שהיא איש כהן מקבלת את החסדים אשר לזה אי"ש כה"ן במספר נ"ר חנוכה עם הוי"ה אהי"ה בחינת אבא ואמא כה"ן גדול סג"ן כה"ן. אשר כה"ן גדול סג"ן כה"ן במספר הד"ר מהיטבא"ל כל התיקון של כל העולמות בזווגם כמבואר בע"ח (שער התיקון פ"א) אשר הדר הוא שם מ"ה החדש ומה יטבא"ל הוא מ"ה ב"ן בחינת זמ"ן כי ע"י מה החדש נעשה הזווג בזו"נ שהם מ"ה יטבא"ל במספר ב"ן כנודע. אשר כה"ן גדול סג"ן כה"ן שהם במספר הד"ר מהיטבא"ל. הם ג"כ במספר ח"י פעם טו"ב אשר השמן הוא ח"י צדיק ח"י אקרי בשם ב"ט שלו שהוא במספר אהי"ה כמבואר בלק"ת (פ' עקב) כמו שבארנו לעיל במאמר שמן המאור (פכ"ד במדרגת השמן אות ט.). אשר טו"ב הוא חסד כי ט' פעם ו"ב במספר חס"ד אשר טו"ב חס"ד במספר חנוכה הנעשה בו הנ"ס זווג מ"ה

את החותם הזה ליסודה. כדי שלא יגעו זרים החיצונים במעיינה בסוד גל נעול מעיין חתום וגן נעול מעיין חתום כמבואר בע"ח (שער הירח פ"ג) ובפע"ח (שער יוה"כ פ"א).

לכן אמר יעקב אבינו הקדוש ליהודה שהוא מלכות סוד ההוד שהוא נתקן בחנוכה והוא ג"כ הודאה הפעם אודה את ה'. גו"ר ארי"ה יהוד"ה במספר מכוון תנ"ה שהוא החותם של השמן שמקבל בחנוכה. אשר לזה גו"ר ארי"ה יהוד"ה במספר שמ"ן עם אדנ"י או שמן עם היכ"ל שנמטה השמן אשר מלכות שהוא יהודה מקבל בחנוכה אשר אז נתגלה בחינת יום אחד יודע להו"ה שהוא אריך אנפין כתר דאצילות אשר לזה גו"ר ארי"ה יהוד"ה במספר יו"ם אח"ד עם דו"ד ב"ן יש"י שהוא בחינת מלכות ובחנוכה נתגלה האור הגדול של א"א שנקרא יו"ם אח"ד בעת התגלותו ב"ג מכילין דרחמי של מיכה ושל משה.

לשנה אחרת קבעים ועשאים ימים טובים בהלל והודאה. הוא מחמת כי נתגלה מזל ונקמה בחנוכה אז בעת שהיה הנס אשר המזל ונקמה עם מזל נוצר חסד הם כלולין זה בזה בזמן כי מזל נוצר הוא בצד המגולה ומזל ונקמה הוא בצד המכוסה לצד הגרון. א"כ נתגלה אז החסדים של נוצר חסד ג"כ. אשר נוצר חסד הוא בחינת בינה שאמא שהיא נ' של נוצר כי אתון רברבן הם בבינה היא שומרת ונוצרת לחסד שבתוכה כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) ובלק"ת (פ' שמות). ומבואר בעטרת צבי לזקני רבינו הקדוש (פ' תולדות) כי מה שכתוב אצל יצחק אבינו ויחפור באר אחרת כוונתו היה להמשיך החסדים מן מזל נוצר שכן

אדנ"י שהם זו"ג בעמידתן בנה"י ומקבלת המלכות אור ההוד בעצמה שלא ע"י ז"א ונתגלו י"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקונים של מיכה הנביא שבחא דעתיקא הפנימים וי"ג תקונים של משה רבינו ע"ה הלבושים.

לכן הדליקו ח' ימים שבכל לילה נתגלה תיקון אחד ובליל ח' זאת חנוכה נתגלו ו' תקונים יכבוש עונותינו. ותשליך במצולות ים כל הטאתם. תתן אמת ליעקב. חסד לאברהם. אשר נשבעת לאבותינו. מימי קדם. וגם ו' תקונים של הלבושים נוצר חסד. לאלפים. נושא עון. ופשע. וחטאה. ונקמה. דבהון אמא מקשטת לברתא בתיקון ההוד דידה אשר בליל ח' נעשה הבטישה של תרין מזלין נוצר ונקמה שהם ב' מזלות עלאה ותתאה כדי להשפיע למלכות. אשר מטעם זה לא נעשה הנס של חנוכה על י"ג ימים כי ביום ח' נתגלה כל הששה תקונים. וע"י הבטישה כביכול של נוצר ונקמה ממילא נתאחדו הד' מדות שבנתיים שהם לאלפים נשא עון ופשע וחטאה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). א"כ לפ"ז אשר הנס נעשה ע"י השמן שהיה מונח בחתמו של כה"ג אשר החותם נעשה בג' שמות של אמא שהם ג' שמות אהי"ה של מזל ונקמה שהוא הלבוש ובתוכו הפנימי הוא תיקון מימי קדם אשר לזה נקרא אריך אנפין כביכול יום אחד. אשר מזל ונקמה הוא ג' שמות אהי"ה אשר במלוי השמות קס"א קנ"א קמ"ג נעשה החותם בפך של שמן ומלכות היכל הקודש מקבלת החותם הזה ליסוד שלה מעצמה מאמא שלא ע"י ז"א אשר לזה אמרו רז"ל ולא היה בו שרחל בחינת מלכות שנקראת לא. היה בו בהפך ג"כ לקבל

אחר"ת במספר נוצ"ר חס"ד לאלפי"ם. וממנו נקח לדרכנו כאן כי הלא רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל ברכת להדליק נר חנוכה בר"ת נח"ל והוא נוצר חסד לאלפים. לכן אמרו רז"ל לשנה אחרת שהוא מזל נוצר חס"ד לאלפי"ם התגלות הבינה בנחל שלה.

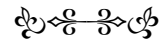
קבעום ועשאוים ימים טובים. שכן יום טוב הוא בחינת בינה מקרא קודש לכן יו"ט טו"ב במספר ס"ג עם י' אותיות מחמת כי שם ס"ג הוא בבינה כמבואר בפע"ח (שער מקרא קודש פ"ב) ובסידורים (בכוונת קידוש של יו"ט).

בהלל והודאה. אשר הלל בחינת מלכות כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות י"ד). והודאה הוא בחינת הוד כמבואר שם אות ל"א והוא כמבואר בתקונים תיקון תליסר תמינאה בהודאה. אשר בחנוכה נתקן ההוד שהוא הודאה. בהוד דמלכות ומקבלת אור ההוד שלא על ידו לזה קבעום בהלל והודאה. אשר הל"ל הודא"ה במספר אהי"ה אדנ"י שהבינה שהיא חנוכה סוד חנ"ה כ"ו שם הוי"ה במלוי ס"ג ובפשוט שהוא כ"ו מאירה למלכות לתקן את ההוד שבה וגם השמן הוא בא"ת ב"ש ב"ט שהוא אהי"ה ומאיר בהמנורה שהיא בחינת אדנ"י כי במנרתא דמתסדרא מאיר שם אדנ"י בשבחא דשמא בגונו גליפאן כמו שבארנו לעיל (במאמר מנורה הטהורה פ"ב) בשם הזוהר חדש שתאיר הבינה בש"ע נהורי שלה למלכות כמו שאומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) בכוונת שעשה נסים. אשר שורש של ש"ע נהורין הם שס"ט ט' פעם מ"א במספר שס"ט ועם שער הכולל הם ש"ע ואבא טמיר וגניז יתיר ואמא מתגלית בש"ע נהורין שלה

בשם אהי"ה. כי אותן ש"ע נהורין ראבא הם טמירין אמנם ש"ע של אמא נתגלה בפנים העליונים מצד הבינה שהיא אהי"ה אשר יש בפשוט ומלוי ומלוי דמלוי א"מ אותיות והט' ספירות שהם בפנים העליונים המתגלים מצד הבינה כל ספירה שבה אהי"ה בסוד א"מ אותיות א"כ הם ט' פעם מ"א שהם עם שער הכולל ש"ע נהורין כמבואר בע"ח (שער אריך פי"ד). ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות ו') במדרגת השמן אשר השמן הוא בחינת ש"ע נהורין כמו שאמר דוד דשנת בשמן ראשי. לכן אמר יעקב אבינו ליהודה בחינת מלכות נז"ר ארי"ה יהוד"ה במספר שס"ט עם אהי"ה אדנ"י. שכן הש"ע נהורין שהם השמן המאיר בהמנורה אשר שורשן שס"ט מן שם אהי"ה בט' ספירות שלו שיש בכל ספירה א"מ אותיות והם ט' פעם מ"א במספר שס"ט מאיר למלכות שהיא אדנ"י אשר המנורה היא ג"כ שם אדנ"י המאיר בה להאיר לכל כלל ישראל באור החסדים של ש"ע נהורין שיומתקו הגבורות עכשיו בימי מלחמות הנוראות להחיש לנו ישועות הנבאות במהרה בימנו אמן כן יאמר ד'.

עש"ק במדבר ד' סיון כדכ"ד לעומר עזר"ת: [הנה פירוש הגמ' שכתבתי לעיל בפרק הזה ולא היה בו להדליק אלא יום אחד הוא לפי גירסת רבותינו הקדושים הרי"ף והרא"ש ז"ל כי בש"ס שלנו הנוסחא ולא היה בו אלא להדליק יום אחד ומסתמא רבותינו הקדושים הרי"ף והרא"ש שגורסין להדליק אלא יום אחד היה להם כוונה מיוחדת ברוח הקודש בזה ע"כ בארתי כוונתם הקדושה משורש מים חיים מתורת הזוה"ק והארי הקדוש

ז"ל אשר בודאי הרי"ף והרמב"ם והרא"ש מלאכי ד' צבאות כווננו לזה במה שכתבו הגירסא להדליק אלא יום אחד וזכותם יגן עלי להאיר עיני בתורה הקדושה כמ"ש גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך]:



פרק לו

מטריף בני עלית:

סוד נר חנוכה למעלה מכ' פסולה כסוכה וכמבוי הנה איתא במס' שבת (דף כ"ב ע"א) אמר רב כהנא דרש רב נתן בר מניומי משמיה דרב תנחום נר של חנוכה שהניחה למעלה מכ' אמה פסולה כסוכה וכמבוי. ואמר רב כהנא דרש רב נתן בר מניומי משמיה דרב תנחום מאי דכתיב והבור ריק אין בו מים ממשמע שנאמר והבור ריק איני יודע שאין בו מים אלא מה ת"ל אין בו מים מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו.

ורבו הפירושים בזה על סמיכות שני המימרות האלו זה לזה כי מאי שייכות נר חנוכה לבור שהשליכו בו יוסף. ואענה גם אני העני מדעת את חלקי בזה להבין דברי החכמים וחידותם והוא כי הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד ואנו ממשיכים לה אור מן ג' יחודים אלו עליונים לעשות אותה נר והנה בחנוכה זו היה כוונת ההדלקה שיכוין האדם כשמוריד ידו להדליק כי היא למעלה מן

ג' טפחים שהיא כנגד נה"י שהם ג' טפחים ולמטה מן י' טפחים שאינה עולה עד הראש ואנו ממשיכין לה אור מן הראש לכן אם הניח אותה בתוך י' יצא כי כל זה נקרא מקומה כיון שהיא נוטלת אור מן כל י' אבל למעלה מן י' אין להניח. עוד שם פירוש חנוכה הוא הנ"ה כ"ו והוא שיונקת המלכות מאמא עלאה הנקרא חנ"ה העולה ס"ג כי חנה בבינה ושם שם ס"ג ושורשו הוא יי"א מספרו א"ל כמספר הוי"ה עם ד' אותיות והכולל וזהו הוי"ה כ"ו. ועוד שם ותכוין לשם קדוש נחל שהוא ר"ת להדליק נר חנוכה והוא המשכת אור עליון של הבינה לז"א עצמו מן הנחל העליון כי בכח אור זה הבא עליו מלמעלה יש בו אור ליתן אליה להדליק ולהאיר אותה. גם מבואר בפע"ח (שער חג הסוכות פ"ד) אמנם ענין סכך הסוכה שאמרו רז"ל אם הוא למעלה מכ' אמה פסולה. הענין הוא כי הלא הדפנות של הסוכה כבר בארנו שהם ב' קוין של נ"ה דאמא העומדת באורך הז"א מלמעלה למטה אמנם הסכך הוא למעלה מן ב' קוין דנ"ה דאמא והוא סוד תפארת של אמא שהוא הסוכך למעלה על גבי ב' דפנות שהם נ"ה והנה נודע כי חצי תחתון של תפארת דאמא הוא הכתר דז"א והוא סוכך על הז"א ומכ"ש על הנוקבא והנה כתר לשון היקף וסובב וכוונתו כי התפארת דאמא סוככת מלמעלה בסוד סכך וגג הסוכה והנה תחת סכך זה עומדים זו"ג וכל אחד אורכו י' ספירות הרי הם כ' ספירות וסכך זה נמצא שעומד גבוה שיעור כ' אמה כי למטה מסכך זה יש כ' אמה שהם כ' ספירות דזו"ג והנה עד כ' אמה אדם יודע שהוא יושב בצל סוכה פירוש כי זו"ג אינם משיגים למעלה

לשון תערובות שמתערבין בו כל החסדים והגבורות וכללותן אחר תערובתן הוא הנשאר ביסוד ולכן נקרא מערב כמבואר בפע"ח (שער הלולב פ"ג). ולכן אומר ואיהו עירוב שהוא היסוד לשון תערובות שמתערבין בו החסדים והגבורות.

סוד עירוב מבואות וחצירות ת"ת ויסוד

ומה שאומר לקמן בריש תיקון כ"ד עירוב איהו עמודא דאמצעיתא וביה מטלטלין מבית לבית דאינון שכינה עלאה ותתאה. דמשמע כי עירוב הוא בחינת תפארת. מתרין בכאן הכסא מלך כי גוף וברית חד הוא כי התפארת מושך מבינה ונותן לבית מלכות ע"י היסוד ולכן עיקר העירוב למלכות הוא היסוד כי דרך בו כל הנחלים הולכים אל הים ובו מתערבים כל הכוחות.

ולי השפל נראה לתרין בזה שלא יסתרו ח"ו דברי התקונים בזה והוא דהנה מבואר במאורי אור (מערכת הע' אות כ"ז) עירובי מבואות בתי גואי נקרא תפארת המערב חסד ע"ב, גבורה רי"ו, וזהו עירוב, וכן יסוד מערב נצח הוד וזהו נקרא עירובי חצירות בתי בראי. ודבריו הקדושים הם מבוארים בלק"ת (פ' בשלה) בטעמי המצות ושם בשער המצות (פ' בשלה) הנה עירוב הם אותיות ע"ב רי"ו, והכוונה הוא לעשות באופן שחקו האמצעי שהוא תפארת רחמים יכריע אל ב' הקוים, ימין חסד שמאל גבורה, ששניהם יתערבו ויתחברו יחד בקו האמצעי תפארת, ועל ידו תתמק הגבורה עם החסד המתערב עמה וכל זה ע"י חיבורם בקו האמצעי, כי הוא המכריעם לחברם שיתמקן זה בזה, וע"י

ממדריגתן והו"א הוא שם מ"ה שהוא גימ' אדם וכן נוקבא נכללת בשם אדם כנודע זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם והנה אדם זה שהוא ו"א אינו משיג למעלה מן כ' אמה שהוא למעלה בחצי תפארת דאמא ואינו מכיר האדם באותו הסכך העליון למעלה מן הכתר כי גבוה למעלה מן כ' אמה שהוא למעלה ממנו לכן שיעור הסכך עד כ' אמה ותו לא (עכ"ל).

גם מבואר בהקדמת התקונים (דפוס סלאוויטא דף י' ע"א) [ח.] אבל לגבי יסוד כל הכורע כורע בברוך הה"ד ברכות לראש צדיק ואיהו עירוב דישפיל ביה הקורה אם היא למעלה מעשרים דאיהי יו"ד דלעילא מכ' דאיהו כ' כתר איהו עלת העלות על כולא דלית עינא שליט עליה ובגין דא מבווי דאיהי שכינתא תתאה דאיהי י' ועירא עשרה טפחים שעורה ביה צריך להשפיל הקורה דאיהו ו' אבל לגבי סוכה דאיהי אמא דשיעור דילה יו"ד דאיהו כ' כתר לעילא מכתר לית אדם דמרכבה דר ביה גו סוכה דלית עינא שליט עליה.

וכוונתו הקדושה לתרין קושית רז"ל במס' עירובין (ב.) ובמס' סוכה (ב.) אמאי לגבי עירוב קתני תקנתא באם הקורה גבוה למעלה מעשרים אמה ימעט ובסוכה קתני פסולה. לכן אומר אבל לגבי יסוד כל הכורע כורע בברוך. כי ברוך הוא בחינת יסוד צדיק והוא כורע למלכות להמשיך לה השפע קודש במקום עמידתה. הה"ד ברכות לראש צדיק ואיהו עירוב. בחינת ראש צדיק שהוא המלכות עטרת היסוד שמקבלת הברכות מן ברוך שהוא היסוד אשר היסוד הוא בחינת עירוב שמתערבין בו החסדים והגבורות. שלזה נקרא צד מערב יסוד

כן יתבטל כח הדינין ותתבטל אחיזת הקליפות, ויוכל האדם להכניס ולהוציא בחצירות ומבואות או בתחומין בלי פחד מהקליפות. וידעת כי חסד גימ' ע"ב וגבורה גימ' רי"ו הרי עירוב, כי החסדים וגבורות ע"ב רי"ו נתערבו יחד במקום התפארת ונעשו עירוב אחד ממותק, והרי נתבאר ענין עירובי מבואות בחג"ת. וכן על דרך זה הוא עירובי חצירות בנה"י שנתערבו נו"ה שהם חו"ג ע"ב רי"ו ע"י היסוד המכריע ביניהם. ולכן פירוש עירוב נעשה באופן שיכריע קו האמצעי לב' קוין דנצח והוד הימיני והשמאלי שיערבו יחד בקו האמצעי שהוא יסוד המכריע. ולהמתיק הגבורה עם החסד ע"י הקו האמצעי התפארת ונעשים שם ע"ב רי"ו והגבורה גימ' רי"ו בסוד אותיות עירוב כי ע"ב רי"ו נתערבו יחד ונמתקו זה בזה ע"י קו האמצעי תפארת לכן נקרא עירוב להורות תערובות יחד שם והנה סוד עירוב כזה הוא בג' אמצעית חג"ת ושם הוא עירובי מבואות כי הם בתי גוואי ומבואות לשון ביאה וכניסה. וכנגדם בג' תחתונים נה"י עירובי חצירות בתי בראי והם ע"ב בנצח רי"ו בהוד ונכללים ביסוד ונעשים עירוב על דרך הנ"ל.

א"כ לפי דברי רבינו הקדוש האריז"ל נראה שפיר דברי התקונים בלי סתירה ח"ו כי שניהם אמת, מה שאומר בכאן כי עירוב הוא היסוד, ומה שאומר להלן בתיקון כ"ד כי עירוב הוא עמודא דאמצעיתא. כי בעירובי מבואות העירוב הוא בחינת תפארת שהוא עמודא דאמצעיתא המערב לחג"ת יחד בסוד ע"ב רי"ו ובעירובי חצירות העירוב הוא בחינת יסוד המערב לנצח הוד יחד ג"כ

בסוד ע"ב רי"ו ונכללים ביסוד. דישפיל ביה הקורה אם היא למעלה מעשרים דאיהי יו"ד דלעילא מכ' דאיהו כ' כתר איהו עלת העלות על כולא דלית עינא שליט עליה. הוא כי הקורה שהוא בחינת ז"א כמו שאומר כאן להלן הקורה דאיהו ו' אשר הוא שם מ"ה בחינת אד"ם הוא אינו משיג למעלה מן כ' אמה שהוא למעלה מחצי תפארת דאמא לזה לית עינא דז"א שליט עליה כי הוא למעלה ממדרגתו כי חצי תפארת התחתון דאמא נעשה כתר לז"א ולמעלה מזה אין יכול להשיג לזה ישפיל הקורה. ובגין דא מבוי דאיהי שכינתא תתאה. בחינת מלכות. דאיהי י' זעירא עשרה טפחים שעורה ביה צריך להשפיל הקורה דאיהו ו'. שהוא ז"א שיודווג שם עמה בתוך עשרה טפחים שלה שהוא מקום עמידתה בערב שבת"ק נקודה תחת היסוד בפנים דז"א שכנגד תפארת שלו לפניו כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"ט). והגם שאז בערב שבת היא רק נקודה תחת היסוד בפנים דז"א אבל האחוריים שלה הם שלימים בכל ה' ספירות כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל ח') באופן כי כשאנו אומרים שאחר שנגדלה אב"א אז חוזרת להיות נקודה קטנה בפנים פירוש הוא על אותו נקודה דבחינת פנים שעדיין בבחינת פנים שלה אין לה רק נקודה אחת אמנם כל האחוריים שלה הם שלימים לגמרי עכ"ל.

ומפרש שם הגאון הקדוש שר שלום שרעבי ז"ל (בע"ח דפוס ירושלים) שכוונת רבינו בזה במה שאומר אמנם כל האחוריים שלה הם שלימים לגמרי, שבחינת האחוריים שהם שלימים הם חוזרים לעמוד בפנים אחורי נקודתה

בפנים, כי פריצוף דאחור שלה כבר הוא שלם לגמרי וכבר הוא ננסר מאחורי ז"א ובא לעמוד אחורי אותה נקודה דפנים שלה, ואז נבנית אותה הנקודה והיתה לפריצוף שלם לאט לאט, באופן שעתה נמצאת הנקבא בשתי בחינותיה אחור ופנים עומדת כנגד הפנים דז"א (עכ"ד).

א"כ הלא זו הבחינה הוא בערב שבת שהיא בבחינת נקודה תחת היסוד ואחוריים שלה שלימים, ואחר הנסירה שנעשה בערב שבת אז האחוריים שלה ג"כ חוזרים לעמוד בפנים תחת הנקודה דפנים שלה, כמו שבארנו היטב במאמרי שבת קודש (במאמר מקוה ישראל פ"ז), לכן אומר בתקונים הנ"ל ובגין דא מבוי דאיהי שכינתא תתאה. שהיא בחינת המלכות נוקבא דז"א. דאיהו י' זעירא. נקודה אחת תחת היסוד. עשרה טפחים שיעורה. שהם הי' ספירות שלה של האחוריים שלה שעומדים תחת הנקודה ג"כ בפנים. ביה צריך להשפיל הקורה דאיהו ו' לבחינה שלה שעומדת נקודה מבחינת פנים שלה תחת היסוד לכן צריך להשפיל הקורה שהוא ז"א בחינת ו' שיזדווג שם עמה. ע"כ לזה לא קתני שם במס' עירובין פסול רק ימעט מחמת שיש לה תקנה שישפיל הז"א עצמו למטה כביכול. אבל לגבי סוכה דאיהו אמא שכן ב' קוין של נ"ה דאמא הם ב' דפנות של הסוכה העומדת באורך הז"א מלמעלה למטה. א"כ לזה קתני גבי סוכה שהיא למעלה מעשרים אמה פסולה ולא קתני ימעט. מפני שאם ימעט ח"ו אז ימעט ב' קוין של נ"ה דאמא שהם הדפנות של הסוכה. ודבר שאי אפשר הוא ח"ו שימעט הדפנות שהם ב' קוין של נ"ה דאמא העומדין. באורך הז"א

מלמעלה למטה. אבל הגם שאי אפשר למעט אבל מפני מה פסול לזה אומר התקונים אבל לגבי סוכה דאיהי אמא. כי דפנות הסוכה הם נ"ה דאמא. דשיעור דילה יו"ד דאיהו ב' בתר. כי הסכך הוא למעלה מן ב' קוין דנ"ה דאמא והוא סוד תפארת דאמא שהוא סוכך למעלה על גבי ב' דפנות שהם נ"ה אשר חצי תחתון של תפארת דאמא הוא הכתר דז"א וסוכך על זו"נ שהם שניהם בחינת אד"ם שהוא מ"ה. לעילא מכתר לית אדם דמרכבה. שהם זו"נ שנקראו אד"ם כנ"ל. דר ביה גו סוכה דלית עינא שליט עליה. מחמת שזו"נ אינם יכולין להשיג למעלה ממדרגתן שהוא למעלה מכתר שלהם שהוא בחצי תפארת דאמא שהוא כ' בחינת יו"ד ב' אמה. ובוזא אתאן לפרש ענין חנוכה הנ"ל במה שאמרו רז"ל ג"כ גר חנוכה שהניחה למעלה מכ' אמה פסולה כסוכה וכמבוי ומקשין התוס' וא"ת הוה ליה למימר ימעט כמו גבי מבוי דאמר התם מבוי דרבנן תני תקנתא ומתריצין ואיכא למימר דנקט פסולה משום דבעי למימר כסוכה שהיא מן התורה. א"נ לא רצה להאריך יכבנה וימעטנה ויחזיר וידליקנה דלמעטה ולהניחה כמו שהיא דולקת אי אפשר כדמוכח לקמן.

ולי השפל נראה לתרץ בזה בסודן של דברים אמאי לא נקט תקנתא ימעט ונקט פסולה הוא כמו שבארנו לעיל בשם רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי כל כוונת גר חנוכה הוא שהמלכות עומדת בנה"י למטה, לזה יכוין האדם כשמוריד ידו להדליק כי היא למעלה מן ג' טפחים שהיא כנגד נה"י שהם ג' טפחים ולמטה מן י' טפחים שאינה עולה עד הראש, ואנו

אשר כל אחד אינו יכול להשיג למעלה ממדרגתו, שלזה סוכה ונר חנוכה פסולין למעלה מעשרים אמה. והנה מבואר בע"ח (שער שבה"כ פ"ג) אשר היסוד יש לו מעלה יותר משאר ספירות שהוא יכול לעלות עד הדעת בכל זמן שרוצה לעלות. והטעם היות לו יתרון זה הוא כי אם לא היה בו כח שיוכל לעלות עד הדעת שהוא נשמת הו' קצוות, וגם הוא מקום החמשה חסדים שהם בחינת טפת הזרעית, לא היה בו כח ויכולת להוריד טפת הזווג בנוקבא בעת הזווג ולהמשיכה ממש מן הדעת. גם מבואר בפע"ח (בהקדמה לשער השבת פ"א) אשר הקליפות הם קרובים לנה"י דקדושה ושם יש להם אחיזה ח"ו. גם מבואר במאורי אור (במערכת הב' אות י"א) כי יסוד נוקבא דקליפה נקרא בור שאון בורות נשברים כי אין להם מ"ג באר שחת. לכן השבטים שידעו מזה אשר יוסף הוא בחינת יסוד צדיק והוא נקרא משכיל לאיתן דאיהו לעילא איהו לתתא, והוא יכול לעלות למעלה מן התפארת עד הדעת בכל זמן שרוצה לעלות, א"כ יוסף יש לו מעלה יותר מכל השבטים שהוא יכול להשיג למעלה מן מדרגתו והוא עושה כל הזווגים בבחינת נוקבא דז"א שהיא המלכות, לכן ויקנאו בו אחיו מזה המדרגה, וכשבא אליהם וישליכו אותו הבורה שהוא יסוד נוקבא דקליפה הקרובה לנה"י דקדושה, כדי להפיל אותו ממדרגתו, א"כ והבור ריק אין בו מים שהם החמשה חסדים של הדעת שעל ידם הוא עולה עד הדעת, רק נחשים ועקרבים שהם הקליפות יש בו, וממילא ח"ו כשיאחזו בו הקליפות, יתבטל כוחו של יוסף הצדיק, במה שיכול להשיג למעלה ממדרגתו ועולה עד

ממשיכין לה אור מן הראש, לכן אם הניח אותה בתוך י' יצא כי כל זה נקרא מקומה כיון שהיא נוטלת אור מן כל י', והוא כמו שאומר רבינא משמיה דרבה במס' שבת (דף כ"א ע"ב) נר חנוכה מצוה להניחה בתוך עשרה] אבל למעלה מ"י אין להניח. וביום השבת היא עולה עד הכתר שלו ואז מקומה ממש בכל ה', ואז היא נקרא נר שבת שלמה, ולכן אם לא השיגה ידו לקנות שמן לנר שבת ונר חנוכה נר שבת קודם, שיותר טוב להעלותה עד למעלה עד כל ה' ולא נר חנוכה שהיא למטה אף שהאור בא לה מכל ה'. וגם לכך ראוי להדליק ערב שבת נר חנוכה קודם שידליק נר שבת כי ראוי להעלותה מעט מעט ממטה למעלה ממדרגה למדרגה, אבל אם הדליק של שבת קודם שכבר עלתה למעלה עד הראש איך ידליק של חנוכה ויחזור ויורידה למטה בנה"י ח"ו עכ"ל רבינו.

א"כ כמו בערב שבת אם הדליק של שבת קודם שכבר עלתה למעלה עד הראש, אין לו להדליק של חנוכה לחזור להורידה למטה בנה"י ח"ו, כי מעלין בקודש ולא מורידין. א"כ זה הטעם הוא בכל לילה ולילה אם העלה לנר חנוכה למעלה מכ', א"כ העלה אותה עד הראש ועוד למעלה מן הראש שהוא הכתר דאמא, האיך יורידנה תיכף למטה עד שיעורה למעלה מג' טפחים שהם נה"י, אם היתה למעלה על הכתר האיך ישפיל אותה עד נה"י ח"ו. לכן אין בנר חנוכה תקנה שימעט, והפסול הוא כמו בסוכה, מחמת שזו"נ אינם משיגים למעלה מן מדרגתן שהוא כתר דאמא, דלא שלמא ביה עינא, כמאמר התקונים הנ"ל.

נמצא מכל דברינו אלה האמורים לעיל

גולגלתא אוירא מוחא אשר בגולגלתא הם החורתי ובאורא הם הנימין ובמוחא סתימאה הם השערות דדיקנא אשר הם נמשכו בחנוכה כמו שבארנו לעיל (בפרק כ"ה). א"כ לכן אמר יעקב ליהודה מטרף בני עלית שאתה הסתלקת עצמך מן המטרף כדי להמשיך שוב המדרגה שלך לזה בני שאתה בחינה מלכות עלית שוב להמדרגה שלך לעלות למעלה בבחינת אשת חיל עטרת בעלה להמשיך משם החסדים עלינו ועל כל ישראל אמן כן יאמר ד'.

פרק לו

כרע רבין באריה וכלביא מי יקימנו.

נר חנוכה בימין מזוזה בשמאל ובעל הבית מצויין

באמצע

הנה איתא במס' שבת (דף כ"ב ע"א) והיבא מנה ליה רב אחא בריה דרבא אמר מימין, רב שמואל מדפתי אמר משמאל, והלכתא משמאל, כדי שתהא נר חנוכה משמאל ומזוזה מימין. ומפרש רש"י ז"ל, מימין בכניסתו לביתו לימין. מזוזה קיימא לן דבימין דכתיב ביתך דרך ביאתך וכי עקר אינש כרעיה דימינא עקר ברישא.

והנה לכאורה יש לדקדק מזוזה מאן דבר שמיה כאן לענין נר חנוכה, וכי דיברו מקודם שם מענין מזוזה היה לו לומר רק והלכתא נר חנוכה משמאל לקבוע הלכה כרב שמואל מדפתי, והנה בשאלות דרב אחאי גאון המובא בספה"ק בני יששכר (מאמר נר מצוה מאמר ג' אות מ"ז) אומר מזוזה בימין נר חנוכה בשמאל ובעל הבית מצויין בציצית באמצע. והוא

הדעת. לזה מחמת כי יהודה ג"כ יש לו מדרגה זו שהוא המלכות נוקבא דו"א שעולה עד למעלה מן התפארת, בסוד אשת חיל עטרת בעלה, וע"י עלייתה שם היא קושרת מלמטה למעלה כל הו"ק, וע"י הקשר מתתקן יותר והיא עולה עם היסוד ביחד למעלה, כמבואר שם בע"ה (שער שבה"כ פ"ג הנ"ל). א"כ יהודה אמר להוציא את יוסף מן הבור באמרו מה בצע כי נהרג את אחינו. כי חשב בדעתו אם יפול ח"ו יוסף ממדרגתו אז גם הוא בחינת מלכות לא יהיה לו המדרגה הזאת. א"כ שפיר ניחא היטב אשר הקדוש רב כהנא סמך שני המימרות האלו יחד נר חנוכה שהניחה למעלה מכ' אמה פסולה והטעם הוא דלא שלמא ביה עינא שאינה יכולה המלכות להשיג למעלה ממדריגתו כמו סוכה שפסולה מטעם זה למעלה מכ' אמה כנ"ל. א"כ לזה נאמר אצל יוסף וישליכוהו אותו הבורה והבור ריק אין בו מים שזה ג"כ היה הטעם של השבטים שלא יוכל יוסף להשיג למעלה ממדריגתו ח"ו וממילא יהי' בו אחיות הנחשים והעקרבים שהם הקליפות לזה מים אין בו שהם החסדים שעל ידיהם עולה עד הדעת אבל נחשים ועקרבים יש בו ע"כ כשיהודה ראה זאת והציל אותו מן הבור כדי שח"ו לא תבטל מדרגה שלו ג"כ לפיכך אמר לו יעקב מטרף של מטרף מטרף יוסף בני עלית הסתלקת אותך וצוית להעלות את יוסף מן הבור. אשר לזה כתיב בפ' ויגש ואת יהודה שלח אל יוסף להורות לפניו גשנה שיתאחדו יחד שוב שניהם במדריגתן ויבטלו קליפת הנחש דקליפה ע"י גשנ"ה שהוא במספר נחש דקדושה שהם נימין חורתי שערות מכל התלת רישין

יותר לפלא מאי שייכות לציצית בכאן לענין נר חנוכה. והבני יששכר מתרין שם לענין משפיע ומקבל.

סוד המזוזה

ולי השפל והנבזה נראה לרמוז בזה דברי רז"ל בזה, דהנה מבואר במאורי אור (מערכת המ' אות מ"ח) מזוז"ה גימ' אדנ"י, רחל היוצאת בב' שלישי תפארת שהוא משקוף, וב' המזוזות נצח הוד, והיא שם מקומה. והוא כמבואר בשער המצות (פ' ואתחנן) הנה מקום נתינת המזוזה אמרו בגמ' [מנחות דף ל"ג] שהיא מתחילת שליש העליון, כי תחלק גובה מזוזת הבית לשלשה חלקים, ובתחילת שליש העליון מלמטה למעלה שבו שם תנוח המזוזה. והסוד הוא כי המלכות הנקראת מזוזה יצאת בתחילת שליש העליון מלמטה למעלה בחזה דו"א. וכן מבואר בלק"ת (פ' ואתחנן) בטע"מ ענין המזוזה. הנה מזוזה עולה אדנ"י והוא בחינת רחל שהיא בחינת דל"ת כנודע, כי היא מכסה אחוריים דו"א שלא יתאחזו בהם החיצונים באחוריו. כי הנה אין אחיזה לעולם אלא באחוריים, כי באור הפנים אין יכולים להתאחו בו ודוחה אותם, ולכן רחל יוצא עמו אחור באחור לכסות עליו, כדלת זה שהיא סוגרת וסותמת לפתח, הרי שייך דלת על בחינה זו שסותמת ומכסה כמו הדלת, ועוד נקרא דלת על שם שהיא נגד ד' מדות תנה"י. והנה ג"ה שלו הם שתי מזוזות, שהם עומדים ופתוח בין זה לזה כב' מזוזות שבפתח. ולפי שרחל יוצאת בשליש העליון דתפארת אחר סיום יסוד אמא, לכן גם המזוזה מקומו בשליש העליון שבפתח. והנה התפארת שלו הוא

המשקוף כי שם הוי"ה שם בתפארת שלו כנודע, ויצאה מן האורות שיוצאים מן שם הוי"ה יפ"י הפ"ה ופ"ו הפ"ה הכל גימ' מקום, ומן הכאות האלו יוצאת היא במקום הזה, וזה משקוף כי היא שם מ"ש מן משקוף ויוצאת מקו"ף שהוא מקום (עכ"ל).

סוד שם שדי שבמזוזה

גם מבואר בשער הקלומים (איוב) ובלק"ת (איוב) על הפסוק והיה שדי בצריך. דע כי הלא הבינה מתפשט היסוד שלה עד שליש העליון דתפארת דו"א, כי הג' פרקין של נצח שלה מתפשטות בחכמה חסד נצח דו"א וג' פרקין הוד של בינה מתפשט בבנינה גבורה הוד של ז"א אך היסוד שלה לא נתפשט רק עד החזה של ז"א כי מציאות היסוד שלה אין לה עיקר כי הוא סוד אוירא ואינו כיסוד הזכר והנה נודע כי שם שדי"י לעולם ביסוד והנה בזה היסוד של הבינה יש בה ב' צירים וב' דלתות כנודע ברחם שלה. והנה ציר"ר גימ' ש' ועם הדלת גימ' ש"ד נמצא ב' צירים וב' דלתות הם גימ' ש"ד ש"ד והם סוד ב' שדיים של ז"א שבחזה שלו ובבחינה זו נקרא שליש העליון של תפארת דו"א שדי"י וזהו והיה שדי"י בצריך אל תקרי בצריך אלא בציריך והנה בזה תבין מ"ש בזוהר פ' ואתחנן (דף רסו ע"א) והיה מלגאו שדי"י מלבר והענין כי מה שהוא בכאן בז"א שדי"י שם כנגדה בנוקבא והי"ה והוא סוד והיה אם שמוע והענין כי הוא"ו הוא ז"א כנודע והה"א הוא כתר דנוקבא הנקרא ה' ואח"כ תרי מוחין דילה הם י"ה הרי והי"ה נמצא כי מצד ז"א הוא שדי"י ומצד מלכות והי"ה (עכ"ל).

בחינת הבל המקיף והמלביש והם בחינת אלו הד' ציצית.

וכוונת רבינו במה שאומר בן מזה היסוד התחתון יוצא הבל המקיף הוא יסוד דאמא וכן מבואר להדיא בספח"ק שרף פע"ח (שער הציצית פ"א) לפרש דברי רבינו בזה אשר כוונתו על יסוד דאמא. לזה אומר הרעיא מהימנא הקדוש מכנף הארץ דא כנף דציצית. דאיהו כנף הארץ. הם הציצית היוצאין מיסוד צדיק העליון שהוא יסוד דבינה כי עיקר הארת הציצית יוצאין מיסוד אמא אשר אמא היא שם אהי"ה ובמלוי ההי"ן הוא במספר כנף כמבואר בפע"ח (שער הציצית) ובשער הכוונות (בדרושי הציצית) הרבה מזה כי שם אהי"ה דההי"ן הוא כנף. דאיהו כנף הארץ. הוא בחינת מלכות לאה ורחל כי ציצית הוא מלשון שערות שהם הנימין והקוצין שהם כפופים להאיר למטה דרך אחוריו לרישא דנוקבא. שהם בחינת לאה ורחל אשר הם נקראין ארץ אשר לזה ציצית הוא לשון נקבה כנ"ל. זמירות שמענו אלין שאר חוטיין דנפקין ותליין מאתר עלאה גו אינון שבילין עלאין דנפקין מחכמה עלאה. הם הנימין והקוצין שהם הציצית בחינת עיבור ויניקה היוצאין מחכמא מוחא סתימא דברישא דא"א אשר הנימין הם סוד נימי הכנור המשורר ואלו הם סוד הגלים המתנאין ונושאים קול השיר כמבואר בלק"ת (תהלים) ע"כ הציצית שהם הנימין היוצאין ממוחא סתימא דאיהו רישא תליתאה נקראין זמירות שהם כלי השיר. דנפקין ותליין מאתר עלאה. מרישא דא"א אשר שם הוא אתר עלאה. גו אינון שבילין עלאין

גם מבואר במשנת חסידים (מס' מזוזה פ"א) כי המזוזה היא יסוד אמא המסתיים בחזה דו"א מקום יציאת נוקביה ושם בפרק ב' ותהיה עמידתה בימין הפתח דרך ביאתו כי כן כנגד נצח שהוא בקו ימין דאריך דרך ביאתו בו"א לתקנו כי הוא מלבישו מתגלה באחורי החזה שלו סוד המזוזה סוד יסוד אמא שגם הנצח שלה אינו מתפשט משם ולמטה בהוד אלא עומד דבוק עם יסודה שם.

סוד הציצית

גם מבואר בזוה"ק פ' שלח (דף קע"ה ע"א) ציצית איהי נוקבא רוא דעלמא תתאה אסתכלותא לאדכרא ציין דבר ציצית נוקבא ודא לכל בר נש ציין לכהנא. וכן מבואר במאורי אור (מערכת הצ' אות כ"ב) ציצית מצד אמא גם מסוד מלכות. ומבואר עוד שם (בזוה"ק) להלן בדף הנ"ל כתיב מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק. מכנף הארץ דא כנף דציצית דאיהו כנף הארץ זמירות שמענו אלין שאר חוטיין דנפקין ותליין מאתר עלאה גו אינון שבילין עלאין דנפקין מחכמה עלאה צבי לצדיק דא צדיק חי עולמים דאינון חוטיין אינון שפירו דיליה דהא מיניה נפקין וכל חוטא כלילא בתרין סטריין.

וכוונתו הקדושה כמבואר בפע"ח (שער הציצית פ"ב) והנה ענין אלו הד' ציצית כולם יוצאים מן היסוד הנקרא צדיק עליון, וכמו שכתוב מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק, וענינם הוא כי כמו שמן הדעת עליון שהוא הלשון שבתוך הפה יוצא ממנו בחינת הבל המקיף והמלביש בן מזה היסוד התחתון יוצא

חולייין וי"ה קשרים ח"י לכל סמר גימ' חס"ד לומר שהכסא הוכן באלו ד' ח"י שזהו הציצית ויחזקאל ראה הרגלים שעל הכסא מוקפין באלו ד' ח"י וזה מתקן מי שלובש טלית בח' חוטים נגד ב' שמות יאהדונה"י שהם ד' פנים מן הוי"ה וד' כנפים אדנ"י בד' צדדים הם ל"ב חוטים והזכר כולל ד' שלה תוך הד' שלו הם ס"ד ועם ב' השמות ח' אותיות שהם זו"ג עצמן הרי ע"ב.

ורבינו המגיד הקדוש בספרו הקדוש אור ישראל מפרש בזה הטלית כנונא דמעיל והוא על ז"א והציצית הם כנונא דפעמון זהב ורמון על האפור שהוא מלכות והפעמונים הוא ט"ט חיות הפנימיות תוך הרמון כי רמון הוא חיצונית וז"ש רמון מצא תוכו אכל ובהצטרפות לפעמים נכלל החיצונית בפנימית והיו ע"ב פעמונים ורמונים וכן בציצית ד' קשרים כפולים כי ד' קשרים וי"ג חוליות הם ח"י וד' פעמים ח"י בד' ציצית הוא ע"ב והוכן בחדס כסא המלכות ועיקר היחוד בחוליא ד' שבין הקשרים שבה י"ג כריכות העולה אחד. ומד' ציציות עולה ב"ן ועם כ' קשרים סלקין ע"ב וכן כל ציצה בפני עצמה כל חוט כפול ח' לח' חוטיין עולה ס"ד ובכללות הח' חוטיין לכללות האותיות השם יאהדונה"י. עולה ע"ב וז"ש בענין רנ"ו כנפי החיות שהם ד' פעם ס"ד ובכללות הוא ד' פעם ע"ב כמנין ויעב"ר ולכן כתב המג"א בשעה שאומרים ויעבר יעמפו בציצית.

והנה בארנו לעיל במאמר שמן המאור (פכ"ד במדרגת המנורה אות ז'), אשר בינה ומלכות הם שתי נרות, אשר ב' פעם נ"ר במספר ת"ק שהם אותיות מלוי שד"י, אמנם אותיות שד"י עצמם הם בסוד ב'

דנפקין מחכמה עלאה. כי הציצית שהם הנימין מן בחינת מוחין דיניקה הם בתוך קוצין הארוכין היוצאין בראשונה מחכמה עלאה שהוא חכמה דמוחא סתימאה אשר הם צנורות שבילין עלאין לאותן האורות המגיעין לרישא דז"א שהוא הציץ ולרישא דנוקבא שהיא לאה העומדת בגרון אשר לאה שהיא הנוקבא היא בחינת הציצית.

גם מבואר בתקונים (תקונא עשיראה) וכד ישראל אמרין שמע ודאי חיוון שממין גרפייהו. באן אתר בכנפי מצוה דאתמר בהון על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה דאיהו כנונא דמעיל האפור דפעמונים ורמונים אינון לקביל חולייין וקשרין. שולי המעיל אינון לקבל כנפי מצוה. ואינון ה' קשרין לקבל שמע ישראל ה' אלקינו ה'. דאינון לקבל ה' נימין דכנור דדוד דהוה מנגן מאליו. י"ג חולייין כחושבן אחד דקלא דנגונא סלקא באחד ודא חי בין חולייין וקשרין. לכל סמר סלקין ע"ב ודא איהו והוכן בחדס כסא חסד ע"ב כל מאן דאתעטף בעטופא דמצוה כאלו אתקין כורסייה לקוב"ה ואנון יאהדונה"י לכל חד ארבע אנפין וארבע גרפין סלקין ס"ד ותמניא אתוון יאהדונה"י סלקין ע"ב. ומפרש בכסא מלך ה' קשרין לקביל שמע ישראל וכו'. ידוע שמע היא מלכות שם ע' ישראל הוא ישראל סבא הוי"ה אלקינו אבא ואמא הוי"ה דעת הכולל שניהם ומלכות כוללת כל אלו זה בתוך זה, והם ה' קשרים הנקשרים זה בזה וכל חיה תקבל הארת אלו ה' קשרים מן מלכות וי"ג חולייין נגד אחד. דנגונא סלקא באחד פירוש כל הכוחות הנזכרים יושפעו מכח המלכות באחדות בכל צד שיש בו י"ג

שמות אהי"ה אחד במלוי ההי"ן ואחד במלוי יודי"ן גימ' ש"ב ועם הב' שמות הרי שד"י, וסוד זה רמוז בפרשה בין שדי ילין, אמנם הרמוז בזה הוא כי כל זיווגם וחיבורם הוא ע"י יסוד שנקרא שד"י בין למעלה בין למטה בבינה ומלכות, ואמנם שד"י שבבינה הוא רפה, ושד"י שבמלכות הוא דגש, לכן בין שדי ילין רפה רומז אל הבינה.

הארת שם שדי בנר חנוכה מזוהה וציצית

נמצא היוצא לנו מכל זה, אשר בשלשתן במזוזה ובנר חנוכה ובציצית מאיר שם שד"י שהוא יסוד הבינה וגם יסוד המלכות המקבלת האור מן יסוד הבינה ליסוד שלה, והוא כי במזוזה מאיר שם שד"י בסוד והיה שד"י בצירך, שהבינה מתפשט היסוד שלה עד שליש העליון דתפארת דז"א, כי הג' פרקין של נצח שלה מתפשטות בחכמה חסד נצח ז"א, וג' פרקין הוד של בינה מתפשט בבינה גבורה הוד של ז"א, אך היסוד שלה לא נתפשט רק עד החוזה דז"א, כי מציאות היסוד שלה אין לה עיקר, כי הוא סוד אורא ואינו כיסוד הזכר אשר שם שד"י לעולם ביסוד, ובזה היסוד של בינה יש בה ב' צירים וב' דלתות אשר צי"ר במספר ש' ועם הד' גימ' ש"ד ובבחינה זו נקרא שליש העליון של תפארת דז"א שד"י וזהו והיה שד"י בצריך אל תקרי בצריך אלא בצירך אשר לזה על המזוזה כתוב והיה מלגאו ושדי מלבר והמלכות עומדת שם בתחילת שליש העליון ומקבלת מיסוד הבינה שהוא שד"י אשר מזו"ה הוא במספר אדנ"י שהוא המלכות.

בנר חנוכה מאיר שם שד"י שהוא בראש

המנורה שהיא הבינה מאיר שם שד"י ברפה שהוא רחמים ובגוף המנורה שהיא המלכות מאיר שם שד"י בדגש שהוא דין ונמתק שם שד"י של המלכות ע"י שם שד"י של הבינה שהוא רפה אשר בינה ומלכות הם שתי נרות וכל חבורם וזיווגם הוא ע"י שם שד"י המאיר בהמנורה אשר שם שד"י הוא יסוד.

בציצית מאיר שם שד"י כי סוד הציצית הוא מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק אשר צבי לצדיק דא צדיק חי העולמים שהוא יסוד הבינה בחינת שם שד"י אשר כל הד' ציצית יוצאין ממנה בסוד הכנף שהוא אהי"ה דההי"ן כנ"ל.

הארת יחודא עלאה בנר חנוכה מזוהה וציצית

גם בשלשתן במזוזה ונר חנוכה וציצית מאיר יחודא עלאה, שהוא שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד. כי בהמזוזה כתוב מפורש הפסוק הראשון של המזוזה הוא שמע ישראל וכו'. בנר חנוכה מאיר יחודא עלאה שמע ישראל וכו' כמו שבארנו לעיל (בפרק כ"ט) בשם התקונים תיקון תליסר (דף כ"ט ע"א) ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו ואלין אינון כ"ה אתוון דיחודא דאינון שמע ישראל וכו' ודא איהו חנוכה חנו כ"ה. אשר מבואר בזה"ק פ' שלח (דף קס"ה ע"א) עלה זית דא מלכא משיחא בריה דדוד ודא איהו דרמיו יונה דא ביומוי דנת דכתיב והנה עלה זית טרף בפיה, והוא עלה זית טרף וחטף ליקרא דיליה במה בפיה דקיימא על רישיה ומקבלא יקר מהאי יונה, והאי דכתיב טרף ולא טרפה כרכורא דא דעביד חילא ונצח. ומפרש רבינו זקני הקדוש בזה"ר חי כי טר"ף בפ"ה במספר דוד ב"ן יש"י.

בציצית מאיר יחודא עלאה שמע ישראל וכו' כנ"ל בשם התקונים כי ה' קשרים הם חמשה תיבות שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה וי"ג חוליות הם אח"ד. א"ב כל אלו השלשה מזוזה ונר חנוכה וציצית הם אגודים ואחודים אלו באלו וקשורים בקשר אחד שיוצאין כל אלו מיסוד הבינה ובשלשתן מאיר שם שד"י ושלשתן הם בחינות של יחודא עלאה. א"ב לזה בש"ס דילן כשרוצה לפסוק הלכה אשר נר חנוכה בשמאל כרב שמואל מדפתי, אומר והלכתא משמאל, כדי שתהא נר חנוכה משמאל ומזוזה בימין מחמת שהן קשורין זה בזה בבחינתן, לזה בא רבנו רב אחאי גאון בשאלות להוסיף על דבריהם הקדושים ואומר ובעל הבית מצויץ בציצית באמצע, כי גם ציצית נקשר במזוזה ונר חנוכה בכל בחינתן.

מזוזה בימין

אשר על כן מקום עמידתן הוא כן, מזוזה בימין שהיא המלכות, מזוזה מספר אדנ"י, אשר ב' הפצמין של הדלת שהן שתי המזוזות הן נצח הוד, מזוזת הימין נצח מזוזת השמאל הוד, כי כן נצח שהוא בקו ימין דאריך דרך ביאתו, אשר סוד המזוזה סוד יסוד אמא שגם הנצח שלה אינו מתפשט משם ולמטה בהוד אלא עומד דבוק עם יסודה שם, והמלכות שהוא המזוזה מקבלת מן יסוד אמא מקום עמידתה בשליש העליון בחזה דז"א. כי בכף ירך יעקב שנפגמו שני הירכין נצח דז"א והוד דרחל, ושמואל הנביא תיקן הנצח בסוד וגם נצח ישראל לא ישקר ודוד גם הוא תיקן את הנצח בסוד שאמר נעימות בימינך נצח כמו

שבארנו לעיל (בפרק כ"ה), לזה אז בימי מתתיהו בהארת האור של נס חנוכה כבר הנצח נתקן, לכן המזוזה מקום עמידתה בקו ימין נצח ומקבלת שם את החסדים מן יסוד אמא שהוא שם שד"י הנכתב במזוזה והי"ה מלגאו שד"י מלבר אשר שד"י הוא ביסוד אמא בסוד והיה שד"י בצריך כנ"ל וגם מקבלת החסדים מן המקום שהוא שם הוי"ה ב"ה יפ"י הפ"ה ופ"ו הפ"ה מספר מקו"ם קו"ף מן משקו"ף ומלכות היא ש"מ מן משקו"ף אשר שם הוא במספר שד"י הוי"ה, כמבואר בפע"ח (שער הק"ש פ"ט). ובהמזוזה הוא כתוב פסוק הראשון שמע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד שיש בו כ"ה אותיות שהם ה' חסדים כל אחד כלול מחמשה הרי הם כ"ה, כמבואר בזוהר הרקיע (פ' לך דף ל"ה ע"ב). אשר החסדים היוצאין מיסוד אמא אינם משתנים אף בהתפשטותן והם למטה כמו למעלה כמבואר בלק"ת (ישעי'), לכן המזוזה שעומדת שם בשליש העליון מקבלת את החסדים האלו שהם כ"ה ביחודא עלאה שמע ישראל. והחסדים של שד"י הם י"ג תקוני דיקנא, אשר כן שד"י במספר ב' פעם זק"ן כמבואר במאורי אור (מערכת הו' אות כ"ד), כי זקן גילוי היסוד הנקרא מזלא, אשר לזה מזוזה במספר אדנ"י אשר שם זה הוא שורש של י"ג תקוני דיקנא למעלה באריך, ומלכות הנקראת אדנ"י מקבלת את הי"ג תקוני דיקנא כדי להמשיך לה החסדים והרחמים כמבואר בשער הכוונות בדרושי חזרת העמידה (דרוש ה'). והוא כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רל"ג ע"ב) תליסר עלין אלין תליסר מכילין דרחמי דירתא כנסת ישראל מלעילא וכולהו אחידן בעקרא חדא.

נר חנוכה בשמאל

נר חנוכה בשמאל במזוזת ההוד, מקום עמידתה בהוד אשר כן מתתיהו בן חשמונאי כה"ג תיקן את ההוד בשמנה ימי חנוכה, אשר כן בנר חנוכה מאיר בהמנורה שם שד"י, כי בינה ומלכות ראש המנורה ונוף המנורה הן שתי נרות שהם שמות שד"י בבינה ומלכות, בבינה שם שד"י ברפה ובמלכות שם שד"י בדגש, אשר שד"י הוא ב' פעם זקן שהם הי"ג תקוני דיקנא המאירין בהמנורה, כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ט'). וגם השמן הוא במספר ט"ו פעם הוי"ה שהם י"ג הוי"ות של י"ג תקוני דיקנא ועוד ב' הוי"ות שהם ב' הפאות ב' הוי"ות הקודמין ל"ג תקוני דיקנא, כמו שבארנו לעיל (שם במדרגת השמן אות י"א). ועלה זית מרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו ואלין אינון כ"ה אתון דיהודא דאינון שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד אשר כ"ה אתון אינון דיהודא עלאה שמע הם ה' חסדים שהם כ"ה כנ"ל בזוהר הרקיע (פ' לך). והוא כדי להמתיק את גבורות ההוד אשר נר חנוכה עמידתו בשמאל קו ההוד.

בעל הבית מצויץ באמצע

בעל הבית מצויץ בציצית באמצע. שהוא יוסף הצדיק הנקרא בעל הבית סוד שנאמר בו אתה תהיה על ביתי, ויפקידהו על ביתו. אשר יוסף הוא בחינת יסוד אמא כמבואר בע"ח (שער הצלם פ"ג) ובלק"ת (פ' וישב), אשר סוד הציצית מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק דא צדיק חי העולמים יסוד אמא, שממנה יוצאין כל הד' ציצית אשר יסוד אמא הוא שם שד"י. אשר סוד הציצית הם

הרמונים של המעיל אשר מטטרו"ן במספר שד"י שמו כשם רבו, ויוסף נקרא נער סוד מה שכתוב והוא נער בחינת מטטרו"ן. כי יוסף ומטטרו"ן הכל אחד כמבואר בלק"ת (פ' וישב). אשר לזה מלאך מט"ט הוא נע"ר, חנוך, שד"י, והפנימית של מטטרו"ן הוא ב' המית"ן במספר ח"י, והחיצונית הוא רמו"ן שהם הרמונים. אשר יוסף שרשב טליתו על רחל כביכול בד' ציצית להמשיך לה החיות מכל הד' ציצית שהם ע"ב כמנין חס"ד, כי ה' קשרים וי"ג חולין הם ח"י, וד' ציצית הם ד' פעמים ח"י מספר ע"ב שהוא חס"ד סוד והוכן בחסד כסא. וגם כי הי"ג חולין בד' ציצית עולין במספר ב"ן ועם כ' קשרים הרי ע"ב כמנין חס"ד, כמבואר לעיל בשם רבינו המגיד הקדוש. אשר ה' קשרים הם חסדים וכל אחד כלול מן ה' הרי כ"ה, כמנין אתון דיהודא עלאה שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד. אשר ה' תיבות הראשונים שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה הם ה' קשרים וי"ג חולין כמנין אחד, כנ"ל בשם התקונים הקדוש. אשר בד' ציצית מאירין ד' פעם ע"ב ויעבר ה' על פניו ויקרא שלזה אומר רבינו המג"א להתעטף בציצית בשעת ויעבר, כנ"ל בשם רבינו המגיד ז"ל נתעטף הקב"ה כש"ץ בשעה שאמר הי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תיקוני דיקנא ואמר למשה אם יעשו בני כסדר הזה אני מוחל עונותיהם של ישראל כמבואר בש"ס במס' ר"ה (דף י"ז ע"ב) אשר הי"ג תיקוני דיקנא [שהם הזקן שרשם בשם] שדי ב' פעמים זקן כנ"ל המאיר בכל הג' במזוזה, ונר חנוכה, וציצית, אשר כל [בחינתן] אחת ... הבעל הבית שהוא יוסף יסוד דאמא שהוא שד"י עומד באמצע

הולדת או"א פ"ג) כי אהי"ה דההי"ן הוא ביסוד אמא בג"ת שלה. א"כ מחמת כי המזוזה שהיא המלכות מקום עמידתה בתחילת שליש העליון שהוא ממטה למעלה בסוף ב' שלישים, מקום עמידת המלכות בחוזה דו"א, במקום סוף יסוד אמא שהוא אהי"ה דההי"ן, לכן ארי"ה במספר מזוזה"ה עם קנ"א שהוא אהי"ה דההי"ן, אשר לזה ב' אותיות הראשונות של כאריה הם כ"א שהוא מספר אהי"ה, ומקבלת המזוזה שהיא המלכות החסדים דאמא שם, לזה עמידתה בימין מקום החסדים.

וכלביא הוא שם מ"ב המעלה ניצוצות מעשיה וסורף הרפ"ח ניצוצות מעשיה כמבואר במאורי אור (מערכת הל' אות כ"ג). אשר שם מ"ב הוא בחינת גבורה כמבואר בפע"ח (שער הק"ש פכ"ה). ובארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"א, ובמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ד' ואות י"ט) אשר ז' קני המנורה הם ז' ווי"ן במספר מ"ב שהוא שם מ"ב וז' נרות של המנורה הם ג"כ ז' ווי"ן שהם מ"ב, שהנרות הם מן צורת ההי"ן שבכל ה' יש ג' ווי"ן. לכן וכלביא מרמז על נר חנוכה שהיא המנורה בחינת גבורה, ומקום עמידתה הוא בקו השמאל שהוא הוד בחינת גבורה. אשר לזה ב' אותיות הראשונות של וכלביא הם כ"ו שהוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש. שכן בהמנורה מאיר נר מצוה שהוא שם הוי"ה ב"ה, כי יש ד' מיני שלהבות בנר נגד ד' אותיות השם. ב' שלהבות האחרונים הסמוכים אל הפתילות הם המושגות אך ב' העליונים אינם מושגים ענינם ומחותם, ואמנם לכן ד' שלהבות הנקראין מצוה כי הם סוד הוי"ה מ"צ בא"ת ב"ש י"ה והרי כי

בהציצית שלו ומשראה (חסר) רחל (חסר) להמשיך החסדים לצד ימין להמזוזה שהיא המלכות מזוזה במספר אדנ"י כנ"ל שעומדת (חסר) [בימין] [ב]נצה (חסר) ולצד שמאל לנר חנוכה המנורה שהיא ג"כ בחינת מלכות שעמידת בקו ההוד אשר [בכל ה]ג' במזוזה ונר חנוכה וציצית מאירין בהם הי"ג תקוני דיקנא, המאירין בהם י"ג שמות ע"ב במספר תתקל"ו, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ו). לכן מזוזה"ה נ"ר חנוכה"ה ציצית"ה במספר תתקל"ו עם חיי"ם, שכן הבעל הבית שהוא יוסף הצדיק ממשיך י"ג שמות החסדים של י"ג מכילין דרחמי, שהם י"ג תקוני דיקנא, להמלכות שהיא רחל בחינת כל הג', וממשיך לה חיים מן בחינה שלו, שהוא צדיק החי, בסוד אחרי ראותי את פניך כי עודך חי.

לכן יעקב אבינו הקדוש בברכתו ליהודה שהוא המלכות אשר רמז עד כה סוד חנוכה באמרו יהודה אתה יודוך אחיך וכו', ע"כ אמר כרע רבין כאריה וכלביא מי יקימנו. והוא כי סוד נר חנוכה הוא להמשיך מלמעלה הג' יחודים שהם נ"ר להמלכות מקום עמידתה למטה בנה"י. לזה אמר כרע רבין שסוד נר חנוכה הוא למטה בכריעה ורביצה בנה"י, שלזה כרע רבין במספר מכוון נ"ר חנוכה"ה עם נצ"ח הו"ד יסוד מקום עמידתה. ורוצה ג"כ לרמז שלשתן מזוזה בימין נר חנוכה בשמאל ציצית באמצע, לכן אמר [כרע רבין] כאריה כי אריה הוא בחינת חסד כי שם ע"ב יש בו רי"ו אותיות במספר ארי"ה כמבואר במאורי אור (מערכת הא' אות ק"א), וכן מבואר בלק"ת (פ' תשא) אריה בחינת אבא. ומבואר בע"ח (שער

עמידת נר חנוכה. אשר כל כוונת יעקב אבינו [בברכתו] יהודה אתה יודך אחיך להמשיך הנס חנוכה כמו שבארנו לעיל היטב ומבואר בפע"ח (בשער רח"פ פרק ד') תמשיך אליה ע"ב ס"ג מ"ה וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה וא"ז תתייחד עם דודה בג' יהודים שהם גימ' נ"ר לכן כאריה וכלבי"א מ"י יקימנ"ו במספר נ"ר חנוכה עם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

פרק לח

לא יסור שבט מיהודה.

יעקב אבינו המשיך אור של חנוכה שהוא אורו של משיח

הנה שבט הוא יסוד צדיק כמבואר בלק"ת (פ' בלק) סוד וקם שבט מישראל ובמאורי אור (מערכת הש' אות ה') ובאור עינים ממורי זקני רבינו (ח"ר מערכת הש') ויהודה הוא מלכות לכן אמר יעקב אבינו הקדוש לא יסור שבט שהוא היסוד מיהודה שהוא המלכות שיזדווג עמה במקום עמידתה בנה"י בחנוכה, אשר בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ב) כי מאיר בהמנורה שם אלקי"ם ב"ג אותיות שלו שהם י"ג תקוני דיקנא. א"כ בכל לילה מאירין הי"ג תקוני דיקנא שהם משורש שם אלקים ב"ג אותיות שלו. לכן ל"א יסו"ר שב"ט מיהוד"ה במספר ח' פעם אלקי"ם שמאיר בשמנה לילות של חנוכה, בכל לילה ולילה שם אלקי"ם ב"ג אותיות שלו, שהם הי"ג תקוני דיקנא המאירין בכל לילה ולילה בחנוכה.

ומחוקק מבין רגליו. הוא מקום עמידתה

אותיות ו"ה הם גלויות אך אותיות י"ה הם נעלמות באותיות מ"צ וזהו כי נר מצוה כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י'). אשר מקום עמידת נר חנוכה הוא בשמאל כדי שתקבל החסדים מיסוד אמא הנקרא טוב. לזה וכלבי"א במספר ב"ן עם טו"ב אשר ב"ן הוא נר חנוכה שהיא המנורה בחינת ב"ן נוקבא דו"א המקבלת מיסוד אמא שהוא טוב שכן החסדים דיסוד אמא אינם משתנים אף בהתפשטותן והם למטה כמו למעלה כמבואר בלק"ת (ישעיה). אשר בטו"ב נשרש החסד שכן ט' פעם ו"ב במספר חס"ד לכן טו"ב חס"ד במספר חנוכה לכן לבי"א במספר טו"ב הוי"ה אשר הוי"ה מאיר בנר מצוה בהמנורה בד' מיני שלחבות ובטוב נשרש חסד אשר טו"ב חס"ד הוא מספר חנוכה.

מי יקימנו. הוא בעל הבית שהוא יוסף הצדיק מצויץ בציצית באמצע אשר כן כתוב אצל יוסף וילבש אותו בגדי שש. שכן ש"ש במספר ציצי"ת. אשר הציצית יוצאין מיסוד דבינה בסוד מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק דא צדיק חי העולמים שהוא יוסף יסוד דבינה. אשר לזה מי הוא יסוד דבינה כמבואר באור עינים ח"ר ממורי רבינו זקני הקדוש (מערכת המ') והוא כמבואר בתקונים תיקון כ"א (דפוס פלוויטא דף נ"ה ע"ב) דא ה' תתאה זאת סלקא במ"י. אשר לזה מ"י שהוא יסוד דבינה בחינת יוסף הצדיק המשרבב טליתו בד' ציצית על רחל שהיא המלכות לכן אומר מי יקימנו הוא מקים ליהודה שהוא המלכות בחינת רחל. וממשיך ג"כ את האור לימין שהוא מקום עמידת המזוזה ולשמאל מקום

בחנוכה בנה"י, שכן מחקק הוא יסוד
 כמבואר בזה"ק פ' וילך (דף רפ"ו ע"א)
 במחקק דא יסוד. רגליו הם נצח הוד
 כמבואר בע"ח (שער כסא הכבוד פ"ג)
 ובפע"ח (שער הקר"ש פ"א). אשר בחנוכה
 מאירין הי"ג תקוני דיקנא אשר נכללת
 בב' מזלין יקירין שהם נוצר חסד ונקח,
 לכן ס"ת של ומחקק' מבין רגליו במספר
 ב' פעם מזל"א שהוא במספר יוס"ף שעל
 ידו נמשך הי"ג תקוני דיקנא, שכן
 הדיקנא ביסוד כמבואר בע"ח (שער אריך
 פ"ו, ובשער הנסירה פ"ג). אשר היסוד צדיק
 נקרא ח"י בסוד כי עודך חי, צדיק חי
 אקרי, ובהדיקנא מאירין י"ג שמות ע"ב
 במספר תתקל"ו, כמבואר בפע"ח (שער
 רח"פ פ"ו). לכן ל"א יסו"ר שב"ט מיהוד"ה
 ומחקק' מבין רגליו במספר נ"ר
 חנוכה תתקל"ו ח"י. אשר כן בהמנורה
 היו הגביעים שהם י"ג ע"ב כמו שבארנו
 לעיל (במאמר שמן המאור במדרגת המנורה אות
 כ"ד), אשר הגביע הוא בחינת יסוד שכן
 גבי"ע במספר מיל"ה כמבואר במאורי
 אור (מערכת ה' אות ל"ז).

אשר זה היה הגביע של יוסף שהוא יסוד
 צדיק, שהדיקנא בו ביסוד צדיק הנקרא
 חי, אשר לזה אמר יוסף על הגביע הלוא
 ידעתם כי נחש ינחש איש אשר כמני,
 אשר נחש הוא נ"ר ש"ל ח'נוכה. ינחש הוא
 נ"ח ש"ם ח"ם יפ"ת במספר תתקל"ו שהם
 י"ג פעם ע"ב המאירין בהדיקנא, כמבואר
 בספה"ק בית ישראל לזקני רבינו הקדוש
 (פ' נח) לדרכו דרך הקודש, וממנו נקח
 לדרכנו כאן כי י'נח"ש הוא יוסף נ"ר ש"ל
 ח'נוכה, כי הלכה כב"ה בנר חנוכה
 מוסיף והולך, בסוד יוסף שהוא המוסיף
 והולך, שכן המהדרין מן המהדרין עושין
 כן, סוד מלך הדר שורש של המהדרין,

אשר כן אמרה רחל אמנו בלידת יוסף,
 יוסף ה' לי בן אחר, אשר אח"ר במספר
 הד"ר שהוא בחינת יסוד צדיק, שהוא
 יוסף שהוא שם מ"ה החדש, המחדש
 במוכו בכל יום מן ימי החנוכה באור
 חדש הנגנו הנקרא טו"ב, אשר בטו"ב
 נשרש חסד שכן ט' פעם ו"ב במספר
 חס"ד אשר טו"ב חס"ד במספר חנוכה
 אשר נתגלה בחנוכה אורו של מלך
 המשיח לזה אמר עד כי יבא שילה ולו
 יקחת עמים כמו שמפרשין רש"י ז"ל
 והתרגום אשר שילה הוא מלך המשיח.

לזה יב"א שיל"ה במספר משי"ח אשר
 משי"ח במספר נח"ש הוא נ"ר של ח'נוכה
 אשר בחנוכה נמשך נימין חוורת שערות
 שהם נחש דקדושה, אשר החוורת הם
 בגולגלתא והנימין הם באוירא והשערות
 הם במוחא סתימאה, כמו שבארנו לעיל
 בפרק כ"ח אשר כל אלו נתגלו בחנוכה.
 אשר מלך המשיח הוא דוד בן ישי, לכן
 ר"ת של שילה ולו יקחת עמים במספר
 דו"ד ב"ן ישי אשר אורו נתגלה ע"י ולו
 שהם ל"ו נרות של חנוכה, אשר רבינו
 אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין בחנוכה
 להדליק הוא ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך
 למלכות שהיא ב"ן וע"י זה תאיר באור נר
 חנוכה. לכן יקח"ת עמי"ם במספר נ"ר
 חנוכה הוי"ה ע"ב הוי"ה ס"ג הוי"ה מ"ה
 הוי"ה ב"ן להמשיך מן הוי"ה של ע"ב ס"ג
 מ"ה שהם להדליק להוי"ה ב"ן שהוא נר
 חנוכה אשר ע"י זה תאיר המלכות בנר
 חנוכה שנתגלה אורו של מלך המשיח
 שיתגלה במהרה במהרה בימנו להחיש
 לנו ולכלל ישראל ישועות הנבאות
 עכשיו בימי מלחמות הנוראות וכימי
 צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות
 במהרה בימנו אמן סלה:

יום ועש"ק נשא את ראש בני גרשון י"א סיון או"ר מ"ם רקי"ע לפרט

מאמר ברכת הודאה

פרק לט

כוונת ברכות ההדלקה – ברכה ראשונה – נגד
אברהם אבינו

הנה רבותינו ז"ל תקנו לברך אצל הדלקת נר חנוכה שלשה ברכות להדליק נר חנוכה. ושעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה. ושהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה. כמבואר במס' שבת (דף כ"ג ע"א). ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ונדבר עתה בענין הברכות דע כי שורשם סובב על היות לה סוד יחוד אחד ונאה והוא סוד נר, שהוא סוד יחוד שם הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלקי"ם, הוי"ה אדנ"י, ונ' יחודים אלו גימ' נ"ר. והנה בברכות אלו רמוזים כל אלו ג' יחודים, דהיינו בברכה א' יחוד א' הוי"ה אהי"ה, ברכה ב' הוא יחוד ב' של הוי"ה אלקי"ם, ברכה ג' יחוד ג' של הוי"ה אדנ"י. אמנם תכונן תחילה להמשיך אליה ע"ב ס"ג מ"ה גימ' ק"פ כמנין להדליק עם הכולל, כי היא סוד שם ב", ולכן תמשיך אליה ע"ב ס"ג מ"ה, וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה, ואז תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם גימ' נ"ר. ותכונן לשם קדוש נח"ל שהוא ר"ת להדליק נר חנוכה, והוא המשכת אור עליון של הבינה לז"א עצמו מן הנחל העליון, כי בכח אור זה הבא עליו מלמעלה יש בו אור ליתן אליה להדליק ולהאיר אותה, וייתחד עמה ביחוד נ"ר הנ"ל, לכן תכונן

כי נחל עם הכולל הוא סוד שם מ"ה ובתוכו שם אהי"ה כזה ברבוע יו"ד ה"א ו"א א' א"ה אה"י אהי"ה ו' ה"א גימ' פ"מ. והוא כי סוד אחרונים דאהי"ה הוא סוד דם אדם שהוא דם ז"א, ומן א' שבתוך וא"ו דמ"ה נעשה אהי"ה גימ' ד"ם הבא לז"א מלמעלה מן אהי"ה שבאמא. גם לכונן להמשיך זה לשם ב"ן ומלוי אותיות דמלוי המלוי שהוא גימ' נח"ל. אח"כ תכונן להמשיך מס"ג אל הנוקבא, וזהו חנוכה שהוא ס"ג כ"ו אלו הם גימ' חנוכה, ותמשיכם למלכות.

אח"כ ברכה ב' במלת שעשה שהוא ש"ע ש"ה. ופירוש ש"ע הוא ב' פעמים אל"ף למ"ד שהוא הארת פנים העליונים מסוד א"ל, למתק אלקי"ם דיחוד ב' שהוא במלוי יודי"ן שהוא ש' ועם ה' אותיות אלקי"ם, הרי ש"ה. וב' שמות א"ל הם כזה, כי חנוכה הוא ס"ג כ"ו אשר עם ד' אותיות הוי"ה הפשוטים ועם הכולל במספר א"ל, וכן בס"ג במלוי יש יי"א גימ' א"ל, וב' א"ל אלו מתמלאין ונרמזו באותיות ש"ע מן שעשה. והנה בברכה ראשונה יכוין כשיאמר ברוך אתה ה', כי הוי"ה זו דע"ב דיודי"ן, גם תכונן אהי"ה דיודי"ן, ושניהן גימ' רג"ל, וזה עד שתכלה רגל מן השוק. ובברכה ב' כשמזכיר הוי"ה יכוין שהוא במלוי ס"ג ויחבר עמה אלקי"ם, והענין יכוין כי הוי"ה זו של ס"ג ונקודה בניקוד אלקי"ם.

ותתאה קאמר, שב לימיני לאתקשרא מערבית בדרומית שמאלא בימינא, בגין לתברא חיליהון דשאר עמין עכו"ם. נאם ה' לאדוני, נאם ה' דא יעקב, לאדוני דא ארון הברית אדון כל הארץ. ד"א נאם ה' דא יובלא, לאדוני דא שמיטה דכתיב בה אהבתי את אדוני, שב לימיני דהא ימינא ביובלא שריא ושמיטה בעי לאתקשרא בימינא.

סוד ארבע רוחות העולם

ורבותינו הקדושים מלאכי אלקים שרפי קודש רשפי רומה באור החמה, ובמקדש מלך, ובעטרת צבי, ובזוהר חי, ומורי בדמשק אליעזר, כולם מפרשין המאמר הזה לדרכם דרך הקודש. ואענה גם אני העני את חלקי לפרש בזה, והוא כי רשב"י מפרש הפסוק הזה בג' אופנים. לכן בתחילה אומר נאם ה' דרגא עלאה לדרגא תתאה תתאה קאמר, שב לימיני, הוא כי דרגא עלאה הוא ז"א קדישין, דרגא תתאה היא המלכות, מחמת כי המלכות היא סופה דכל דרגין לכן נקראת דרגא תתאה. ואומר לה ז"א שב לימיני לקבל ממני את החסדים, לאתקשרא מערבית בדרומית הוא כי מערבית היא המלכות דרומית הוא ז"א כמבואר במאורי אור (מערכת הד' אות כ"ו) סוד ד' רוחות העולם. והוא כמבואר בזוה"ק (פ' במדבר דף ק"ח ע"ב) מערבית דרומית היא אזלא לאתחברא בדרום כמה דדרום תליא במזרח ותוקפיה אזיל בשירותא ה"ג מערב אזלא (לאתחבקא) לאתאחדא בדרום הה"ד וימינו תחבקני ימינא דא הוא דרום בגין כך ינקא מתרין סטרין מצפון ומדרום הה"ד שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני שמאלו דא הוא

ובברכה ג' יכוין כשמוכיר הוי"ה שהוא של מ"ה ויחבר עמו שם אדנ"י. וכן מבואר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה דרוש א') ושם אומר רבינו כי להדליק נר חנוכה שהוא ר"ת נח"ל, להמשיך אור עליון מאמא לז"א, כדי שיהיה בו כח להתייחד עמה בג' היחודים שהם גימ' נ"ר. אשר אותו הנחל הוא נחל העליון נוצר חסד לאלפים שהוא בר"ת נח"ל.

ג' ברכות דנר חנוכה כנגד ג' אבות

אשר על כן נראה לי, השפל והנבזה, איש בזוי ונבזה, עפרא דארעא, בריה שפילה וגרועה, תולעתא זעירא דזעירין, לרמוז באלו השלשה ברכות השלשה אבות הקדושים, אברהם יצחק יעקב. כי הברכה הראשונה להדליק נר חנוכה הוא נרמזה באברהם, והברכה השנייה שעשה נסים הוא נרמזה ביצחק, והברכה השלישית שהחיינו הוא נרמזה ביעקב. אשר ע"ז מחמת כי הברכה הראשונה נאמר באברהם שהמשיך בזכותו נר חנוכה, לזה אמר אדונינו המלך ע"ה בתהלים (קפ"ט ק"י) לדוד מזמור נאם הוי"ה לאדני שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך. אשר רז"ל דרשו המזמור הזה נאמר על אברהם אבינו ע"ה, במס' נדרים (דף ל"ב) ובמס' סנהדרין (דף ק"ח), וכן רבותינו המפרשים ז"ל (רש"י ז"ל, והרד"ק ז"ל, והאבן עזרא ז"ל, והמצודות דוד) כולם מפרשין כל המזמור על אברהם אבינו ע"ה.

והנה איתא בזוה"ק (פ' בראשית דף נ' ע"ב) תו פתח ר"ש ואמר נאם ד' לאדוני שב לימיני עד אשית איביך הדום לרגליך. נאם ה' לאדוני, דרגא עלאה לדרגא

כי מחמת היחוד הגדול הנעשה בזו"ג ומקבלת את החסדים מן ז"א בעלה אז הם פב"פ ומבריחין כל החיצונים בזה.

יעקב, יסוד דאבא משפיע החסדים למלכות

נאם ה' לאדוני דא יעקב לאדוני דא ארון הברית אדון כל הארץ. הוא אופן הב' לפרש במה שאמר נאם ה' לאדוני ומפרש כי נאם ה' דא יעקב שהוא יסוד אבא כמבואר בע"ח (שער הכללים פ"י, ובשער הארת המוחין פ"א, פ"ח, ובשער יעקב ולאח פ"א). אשר כל תיקון המלכות אינו נעשה אלא ע"י יסוד אבא הנקרא חכמה סוד ה' בחכמה יסוד ארץ כמבואר בלק"ת (פ' ויקרא). וסוד אבא יסוד ברתא כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ח). לזה אומר לאדוני דא ארון הברית אדון כל הארץ. מחמת שמפרש עכשיו אשר יסוד אבא שהוא יעקב אומר לאדוני שהיא המלכות שב לימיני לקבל ממני כל החסדים לכן מביא ראיה מן זה הפסוק הנה ארון הברית אדון כל הארץ והוא כי ארון הברית הוא יסוד אבא כמבואר בע"ח (שער הארת המוחין פ"ח) ובמאורי אור (מערכת הא' אות קב"א) ארון נקרא יסוד אבא והתורה שבו הם אורותיו. אדון נקרא המלכות כמבואר במאורי אור (מערכת הא' אות י"ב). והוא מהזוה"ק (בהקדמת בראשית דף ב' ע"א). אשר לכן אומר יעקב שהוא יסוד אבא לרחל שהיא הנוקבא שב לימיני מחמת כי החסדים דיסוד אבא אינם משתנים אף שנמשכין מן מדרגה למדרגה אעפ"כ אינם מתעבים ומשתנים כלל והם למטה כמו למעלה וכל כך גדלה הארתן למטה כמו למעלה כמבואר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש ה'), ובפע"ח (שער יוה"כ פ"ג). עד אשית איביך הדום לרגליך.

צפון וימינו דא הוא דרום. ומפרש המקד"מ כי דרום הוא ז"א מערב היא המלכות והיא ינקא מתרין סטרין הם הגבורות מצפון והחסדים מן דרום בעת שהוא מחבק אותה בסוד וימינו תחבקני. וכן מבואר עוד שם (בדף ק"כ ע"א) ובתר בעי לקשרא לה בדרום דתמן הוא קשורא דכולא וגופא ביה אשתכח ועל דא מערבית דרומית. ומפרש המקד"מ פירוש מערבית דרומית לקשרא המלכות עם ז"א הנקרא דרום דתמן הוא קשורא דכולא כי בז"א מתקשרין מוחין דאריך ודא"א וגופא ביה אשתכח כי תפארת דז"א הנקרא גופא ומלכות שם היא דבוקה. וכן מבואר בסידורים בכוונת ובא לו לקרן, נוקבא. דרומית מזרחית, אבא עם ז"א, כי דרום הוא ז"א מזרח הוא אבא. מזרחית צפונית, מזרח אבא צפון אמא, צפונית מערבית אמא בברתא, מערבית דרומית נוקבא בז"א. וכן מבואר במש"ח (מס' תפלת העשיה פ"ח אות ג') ויכוין לקרן מלכות, דרומית ז"א, מזרחית חכמה, מזרחית צפונית אבא מזדווג עם אמא, צפונית מערבית אמא נותנת מוחין למלכות, מערבית דרומית אז מלכות מזדווגת עם ז"א.

ז"א נותן החסדים למלכות

לכן אומר כאן דרגא עלאה שהוא ז"א לדרגא תתאה שהיא המלכות קאמר שב לימיני לאתקשרא מערבית שהוא המלכות בדרומית שהוא הז"א. שמאלא בימינא המלכות שהיא בחינת שמאלא שכל בנין שלה הוא מן הגבורות בימינא שהם החסדים דז"א. בנין לתברא חליהון דשאר עכו"ם. הוא פירוש במה שאומר עד אשית איביך הדום לרגליך.

כי עיקר הברחת הקליפות והחיצונים שהם אויבי ד' להשפילם ולהכריתם הוא ע"י יסוד אבא כמבואר בע"ח (שער לאה ורחל פ"ז) ובלק"ת (פ' בראשית פ' ויקרא) כי כשהמוחין דאמא לבד נכנסין בנוקבא ואינם ע"י מוחין דאבא יש כח בחיצונים להתאחו בהם עיי"ש בדרוש הנגעים באורך, כי כאשר נכנסו גם המוחין דאבא אז אין להחיצונים יכולת כלל לדבק בשום אופן כי אבא דוחה לחיצונים לגמרי.

אמא נותנת חסדים למלכות

דבר אחר נאם ה' דא יובלא. הוא יסוד הבינה כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות ל"ח) והוא מבואר בזוה"ק ובתקונים וברבינו בהרבה מקומות עצמו מלספר כי יובל הוא הבינה או יסודה לאדוני דא שמטה, דכתיב בה אהבתי את אדוני היא המלכות, כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות ט') והוא כן ג"כ מבואר בזוה"ק ובתקונים וברבינו פעמים הרבה כי שמטה היא המלכות. ולזה מביא ראיה מן מה שנאמר אהבתי את אדוני שהוא בשנה השביעית שנת השמטה שהיא המלכות, שב לימיני דהא ימינא ביובלא שריא, מפרש אדונינו מורינו ורבינו זקני הקדוש אור עולם בזוהר חי חסד הראשון ביובלא יסוד דבינה ששם חמישים שערים, וזהו ימינא ביובלא שריא שורש החסדים יומא דאזיל עם כולחו יומין המבואר בלק"ת (ישעיה) ומבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' אות ז') בענין החסד הנקרא יומם משום דאזיל עם כולחו יומין, והנה מזה החסד שהוא הראשון המבואר בלקומי ישעיה שהוא תול"ע אבגית"ץ עומד ביסוד אמא ימינא

ביובלא שריא, מזה החסד מתפשטין חמשה חסדים ומתלבשין תוך חמשה ספירות שתחתיו שהם חמשה חסדים, אמנם הראשון שביסוד אמא הוא כולו חסד ממש לכן אינו במספר עם חמשה חסדים והוא השורש העומד ביסוד אמא ימינא ביובלא שריא כולו חסד כי החמשה שתחתיו אינם חסד ממש אמנם מתלבש בתוכם ענפי חסד הראשון כי הוא מאיר אל החסדים שמתפשטין שתחתיו וממתיק אותם. ובתוך החסד הראשון שביסודה ימינא ביובלא שריא כשהוא מאיר להמתפשטין מתלבש בו בינה דו"א ובתוך בינה דו"א מתלבשת אמא עלאה בינה. נמצא שכל הארה וחיות הנמשכת לששה קצוות ומלכות דאמא עלאה הוא על ידי חסד הראשון יומא דאזיל עם כולחו יומין שביסוד הבינה ימינא ביובלא שריא וע"י חסד זה המאיר להמתפשטין ואינו משתנה בכל אתר אף בהתפשטות ולכן כשהוא מתפשט בלי שום השתנות ממה שהוא למעלה יש בו כח לקבל הארות הבינה אמא עלאה ומשפיע ומאיר לכל שתחתיו המתפשטין בזו"נ וחסד זה שורש של כל החסדים של זו"נ. והוא ביסוד דאמא ימינא ביובלא שריא, הוא מקבל הארה מחסד דבינה יומא שורש לכל החסדים שורש לשורש, ואמא חסד שבה מאיר לשורש החסד העומד ביסודה הנקרא ימין סוד אברהם המבואר בכוונת אכילת ערב יוה"כ. וע"י אברהם ימינא דשריא ביסוד אמא יובלא על ידו נמשך הארה אל כל המתפשטין עכ"ל. ומה נעמו אמרותיו הקדושים דברי אלקים חיים. אשר לזה אומר הזוה"ק ושמטה שהיא המלכות בעי לאתקשרא בימינא לקבל

את החסדים מחסד הראשון דיסוד אמא שהוא שורש השרשים יומא דאזיל עם כולחו יומין שאינו משתנה אף בהתפשטותו דימינא ביובלא שריא.

והנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות י"ז במדרגת המנורה) אשר גוף המנורה שהיא המלכות היא בחינת אברהם בסוד בראשית באר שית, כי באר של אברהם ג' אותיות הראשונות משמו היא המלכות, ושית נעשה סוד מ"ה שהוא הוי"ה דאלפין, ונתחבר באר עם מ"ה ונעשה אברהם, אשר גם המלכות נקראת מ"ה, כמו שבארנו שם היטב. לכן נאמר: "נאם ה'" אשר דרגא עלאה שהוא ז"א אומר, "לאדני" שהיא דרגא תתאה בחינת מלכות, שהיא המנורה בחינת אברהם באר מ"ה, שב לימיני לאתקשרא מערבית הבחינה שלך בדרומית הבחינה שלי, שמאלא בימינא, הוא קו ההוד בחינה שלך, שעכשיו בימי חנוכה נתקן ההוד ע"י מתתיהו כה"ג בחינת אברהם, כמו שנאמר אתה כהן לעולם להלן במזמור הזה, אשר קו ההוד הוא שמאלא, ועכשיו יהיה נתקשר בימינא בקו הנצח שהוא ימינא לקבל החסדים למקום עמידתך בחנוכה בנצח הוד יסוד, אשר נצ"ח הו"ד יסו"ד במספר אבר"ם וכשנכנסו החמשה חסדים לתוכו אות ה' נעשה שמו אברהם בא"ר מ"ה שהיא המלכות, אשר נאמר אז שב לימיני לקבל את החמשה חסדים שהם אות ה' דאברהם, אשר אז יהיה הזווג שלנו שהוא הוי"ה אדני במספר נא"ם, ואתה תקבל את החסדים מן קו הנצח, שלזה נא"ם הוי"ה במספר ב"ן אדני הבחינה שלך.

וזה נעשה בחנוכה ע"י הדלקת הנרות בהשמן, שלזה ר"ת של נא"ם ה' לאדני ש"ב במספר שמ"ן, שהוא בא"ת ב"ש ביי"ט בחינת יסוד צדיק שלי הנקרא ח"י, כמו שבארנו לעיל במאמר שמן המאור (פכ"ד במדרגת השמן אות טו). אשר יסוד צדיק שלי נקרא אברהם סוד אבר"ר מ"ה, כי בהקראו שמו אברהם הוא יסוד אבא ובהקראו שמו אברהם הוא יסוד ז"א, כמבואר בלק"ת (פ' לך). אשר כל היחוד שלנו בחנוכה הוא בג' הברכות להדליק ושעשה ושהחיינו, אשר יחודים שלהם בברכה הראשונה ע"ב קס"א, בברכה השניה ס"ג אלקי"ם, בברכה השלישית מ"ה אדני, לכן ר"ת של נא"ם ה' לאדני ש"ב לימיני ע"ד אשית איביך הוא במספר ע"ב קס"א ס"ג אלקי"ם מ"ה אדני. אשר אז ע"י היחוד שלנו נכרתו כל הקליפות והחיצונים שהם איביך, לכן עד אשית איביך הדם לרגליך שהם ב' הרגלים שלך, כי עד עכשיו בימי חנוכה לא נתקן קו ההוד שלך רגל אחד מן רגליך, ועכשיו כשנתקן גם רגל השמאל שלך אז אשית איביך הדם לרגליך, לשני הרגלים שלך, שידחו את האיבים שהם החיצונים. והכח הוא ע"י היחוד של רגל ע"ב קס"א בברכה הראשונה שנאמר על אברהם, לכן האיבים הם הדם למטה מחמת לרגליך היחוד של ברכה הראשונה שהוא רגל.

(אשר לזה נא"ם הוי"ה לאדני ש"ב לימיני במספר להדליק נ"ר חנוכה עם ח' פעם טו"ב להמשיך בשמנה לילות של חנוכה בכל לילה את הטוב שכן החסד נשרש בטוב אשר ט' פעם ו"ב במספר חס"ד וטו"ב חס"ד במספר חנוכה)

פרק מ

להדליק גי' ע"ב ס"ג מ"ה – והם גי' בחי' הנמשכים
למלכות בני' אופנים מהוהר בפרק הקודם – ועי"ז
יש לה כת להתאחד עם בעלה – ונברתים כל הקלי'

וכל זה הוא במה שאומר הז"א שהוא
דרגא עלאה למלכות שהיא דרגא
תתאה: "נאם ה' לאדני שב לימיני",
אשר לכן כתיב בתהלים שם פסיק בין
שם הוי"ה ובין לאדני, שהפירוש הוא:
נאם הוי"ה, כי הוי"ה שהוא בחינת ז"א,
אומר להמלכות שהיא לאדני, בחינת
אברהם באר מ"ה, שב לימיני לקבל
החסדים מן הז"א שהוא ג"כ בחינת מ"ה,
אשר זה הוא השם הג' שאומר רבינו
לכוין אצל להדליק שמספרו עם הכולל
ע"ב ס"ג מ"ה, ומלכות מקבלת זה האור
של החסדים מכל אלו הג' שמות, כדי
שתוכל להדליק ולהאיר באור הנ"ר,
שהם הששה שמות הוי"ה אחי"ה, הוי"ה
אלקי"ם, הוי"ה אדני, ותתייחד עם דודה
בגר חנוכה הוזה.

ובאופן השני שאומר רשב"י ז"ל (בוזה"ק
הנ"ל) לפרש: נאם ה' הוא כי יעקב שהוא
יסוד אבא אומר לאדני שהיא ארון כל
הארץ, שתקבל את החסדים של יסוד
אבא שהוא ארון הברית. אשר לכן צוה
רבינו לכוין אצל להדליק גי' שמות ע"ב
ס"ג מ"ה, אשר שם הראשון הוא ע"ב
בחינת יסוד אבא שהוא יעקב, אשר
החסדים שלו אינם משתנים והם למטה
כמו למעלה, ומאירין מסוף העולם ועד
סופו. ואומר לה יסוד אבא שב לימיני
לקבל החסדים משם ע"ב שם הראשון
של להדליק.

הנה"ה טעות וכך צ"ל: אשר לזה נא"ם
הוי"ה לאדני ש"ב לימיני במספר לוי'
פעם טו"ב עם ב"ן שהוא להמשיך הטוב
לכל הלוי נרות של חנוכה, אשר בטוב
נשרש החסד, כי ט' פעם ו"ב במספר
חס"ד אשר טו"ב חס"ד במספר חנוכה
ובארנו וכו' ע"כ הנה"ה.

ובארנו לעיל (בפרק כ"ט) בשם התקונים
(תיקון תלסר) ומיד דעלה זית טרף בפיה
שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו,
ואלין אינון כ"ה אתוון דיחודא דאינון
שמע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אחד,
ודא איהו חנוכה חנו כ"ה. לכן ע"ד
אשית איבי"ך הד"ם לרגלי"ך במספר
שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה
אח"ד עם ב"ן שהוא המלכות בחינת
אברהם באר מ"ה. אשר אותיות אברם
במלוי כזה אל"ף בי"ת רי"ש מ"ם במספר
אלף קי"ג ואות ה' הנתוסף לאברם
שיהיה נקרא אברהם במספר סך הכל
אלף קי"ח יחודא עלאה שמ"ע ישראל
הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ומה שאות ה'
אינו במלוי כי מלוי הוא דין וגם מלוי
במספר אלפים ואברהם הוא איש חסד
לזה מה שנתוסף לו אות ה' הוא כולו
חסד בלי שום דין, כמבואר באור עינים
ח"ר ממורי זקני רבינו הקדוש זצ"ל.
וממנו נקח לדרכנו כאן, שכן אם נרמזו
בשמו יחודא עלאה שהוא שמע וכו',
שיש בו כ"ה אתוון, שהוא כ"ה בכסלו,
ודא איהו חנוכה חנו כ"ה, לזה בנאמר
עליו עד אשית איבי"ך הדם לרגלי"ך,
נרמזו יחודא עלאה עם ב"ן שהיא
המלכות, בחינת כ"ה, שהוא אברהם
באר מ"ה, הממשיך נר חנוכה בכ"ה
כסלו:

ובאופן השלישי שאומר רשב"י ז"ל בזה"ק הנ"ל לפרש: נאם ה' הוא כי יסוד הבינה אומר לאדני שהיא המלכות, שב לימיני דהא ימינא ביובלא שריא, לקבל את החסדים מן שורש החסדים של יובלא, שהוא החסד הראשון, יומם יצוה ה' חסדו, יומא דאזיל עם כולו יומין, שע"י חסד הזה המאיר אל המתפשטין ואינו משתנה בכל אתר אף בהתפשטות, ולכן כשהוא מתפשט בלי השתנות ממה שהוא למעלה, יש בו כח לקבל הארת הבינה אמא עלאה שהוא שם ס"ג, שם הב' של להדליק, שצוה רבינו לכיין אצל להדליק, ומשפיע זה החסד הראשון לכל מה שתחתיו, שהם זו"ג, וחסד זה הוא שורש של כל החסדים של זו"ג, והוא ביסוד דאמא ימינא ביובלא שריא, שהוא מקבל הארה מחסד דבינה יומא, שורש לכל החסדים, שורש דשורש, ואמא בשם ס"ג שלה מאיר לשורש החסד העומד ביסודה הנקרא ימין, סוד אברהם, הנאמר עכשיו כאן שב לימיני, לזה ושמטה שהיא המלכות בעי לאתקשרא בימינא לקבל אצל ברכת להדליק החסדים האלו, ואז ע"י כל אלו הג' שמות ע"ב יסוד אבא הנאמר באופן השני נאם ה', ס"ג יסוד אמא הנאמר באופן הג' נאם ה', מ"ה ז"א הנאמר באופן הראשון נאם ה', דרגא עלאה לדרגא תתאה, אשר המלכות מקבלת כל אלו החסדים של ע"ב ס"ג מ"ה יסוד אבא ויסוד אמא זו"א, תוכל להדליק ולהאיר בג"ר חנוכה ולהתייחד עם דודה בחנוכה. [רבינו מסדר השמות ע"ב ס"ג מ"ה כסדרן כפי סדר מדרגתן, ע"ב יסוד אבא, ס"ג יסוד אמא, מ"ה ז"א, והם הג' אופנים שאמר רשב"י ז"ל בזה"ק הנ"ל לפרש

נאם ה' לאדני שב לימיני אשר להדליק הוא ע"ב ס"ג מ"ה והמלכות היא שם ב"ן, ולכן תמשיך אליה ע"ב ס"ג מ"ה שהם הג' אופנים של פירוש הזה"ק של נאם ה', וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה, ואז תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם נ"ר. אשר אם יש לה ג' היחודים האלו אז מאירין פניה, ונעשה היא לבת אש, שהיא תב"ל, במספר הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדני, הד' שמות של הז' מרגלאין שמאירין בהמנורה, כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות כ). לכן נא"ם הוי"ה לאדני ש"ב לימיני במספר תב"ל רל"ב שהם אלו השמות של המרגלאין הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדני. הוי"ה דע"ב הוי"ה דס"ג הוי"ה דמ"ה הוי"ה דב"ן אשר ג' שמות הוי"ה דע"ב ס"ג מ"ה הם להדליק, הוי"ה דב"ן היא המלכות המקבלת האורות האלו, שתוכל להיות בבחינת נר להתייחד עם דודה בג' היחודים שהם נ"ר. אשר כוונת הברכות הוא ברכה הראשונה ע"ב קס"א, ברכה שניה ס"ג אלקי"ם, ברכה שלישית מ"ה אדני. אשר לברכה הראשונה נשלב לשם הוי"ה שם אהי"ה, ולברכה השניה נשלב שם אלקי"ם, ולברכה השלישית נשלב שם אדני, שכל אלו הג' שמות מתחילין באלפ"ין ומספרן עק"ב. לכן נא"ם הוי"ה לאדני ש"ב לימיני במספר ע"ב קס"א, ס"ג אלקי"ם, מ"ה אדני, אהי"ה אלקי"ם אדני, שאלו השמות הם כוונת כל הברכות, ואז תתייחד המלכות שהיא בחינת אברהם בא"ר מ"ה עם ז"א שהוא ג"ב בחינת מ"ה, וע"י זווגם הקדוש בחנוכה נכרתו כל הקליפות והמשמטנים שהם אויבי ה', שזוה נאמר ע"ד אשית

איבי"ך הד"ם לרגלי"ך במספר מ"ה פעם
הוי"ה:

פרק מא

מטה עזך ישלח הוי"ה מציון רדה בקרב
איביך.

הנה איתא בספר הקדוש קהלת יעקב
(מערכת חנוכה) אשר שמע מפי קדשם הני
תרי אריוותא שרפי קודש מלאכי ד'
צבאות רבינו הקדוש מלובלין ז"ל
ורבינו הקדוש המגיד מקאזנין ז"ל אשר
חנוכה הוא בחינת חנוך וזהו חנוך
דחנוכה וזה סוד חנוך לנער על פי דרכו
והעולם נברא בה' והיא ה' דחנוכה.

ונראה לי השפל והנבזה לומר פירוש על
דבריהם הקדושים השייכות לחנוך שהוא
מלאך מטטרו"ן לחנוכה. דהנה איתא
בזוה"ק (פ' בראשית דף כ"ז ע"א) אם תייבין
בתיובתא אתמר בהון ויורהו ה' עין ודא
עין חיים, וביה וימתקו המים. ודא משה
משיח דאתמר ביה ומטה האלקים בידו,
מטה דא מטטרו"ן, מסטריה חיים,
ומסטריה מיתה. כד אתהפך למטה איהו
עזר מסטרא דטוב, כד אתהפך לחויא
איהו כנגדו, מיד וינס משה מפניו. וכן
מבואר בפ' פינחס (דף רנ"ה ע"א) ודא
מטטרו"ן מטה. (וכן מבואר בפ' משפטים דף
קט"ו ע"א) בגין דמטה דאתמסר בידך הוה
דאילנא דטוב ורע. מטטרו"ן טוב, ס"מ
רע. ובען דחזרת בתיובתא ואתדבקת
באילנא דחיי, הא נפקת מעבד
ואתהדרת בן לקוב"ה, ומטה בידך יהא
עין חיים ו' דאיהו בן י"ה. וכן מבואר
בתקונים (תיקון ס"ה) מטה האלקים ודאי
דא מטטרו"ן. וכן מבואר במאורי אור

(מערכת חמ' אות ס"ד) מטה נקרא מטטרו"ן
ומ"ט של מטה הם מ"ט דמטטרו"ן.

גם מבואר בפע"ח (שער הומירות פ"ד) אשר
ביה כבוד יש ח"י אזכרות הוא סוד ט"ט
מן מטטרו"ן אשר ט"ט שבמט"ט הם
ברישא דז"א בסוד ט' תקוני דיקנא דיליה
והם כפולים ט' מעילא לתתא ומ' מתתא
לעילא ולכן יש בפסוקים אלו ח"י הוי"ו"ת.
וכתב שם הקדוש מהרנ"ש ז"ל כי ט"ט
שבמטטרו"ן רומזים בעת שא"א משפיע
הט' תקונים שלו לבד בט' תקונים דז"א
אז יש לז"א ח"י תקונים. וכן מבואר
בשער הכוונות (בדרושי תפלת השחר דרוש
א').

גם מבואר במש"ח (מס' תפלת היצירה פ"ג
אות ה') ומפני שבכלים אמצעים דז"א
דיצירה יש ששה צרופי שד"י שבהם ח"י
אותיות כנגד ח"י עלמין שבהם לפיכך
יכוין אותם בח"י פסוקים אות אחד בכל
פסוק, ויתחיל באות ראשונה דשד"י
כסדרו וילך על סדר היצירה עד כלותו.
והששה צרופין הם כזה שד"י שיי"ד דש"י
די"ש יש"ד יד"ש כמבואר בהסודרים של
הקדושים ר' שבתאי ור' אשר ור' קאפיל
ז"ל.

גם מבואר בלק"ת משלי (ובשער חלקוים
משלי) מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק
ונשגב כבר ידעת כי המגדל נקרא ש"ס
כמבואר אצלינו בסוד מה תעשה לשמך
הגדול והנה יש בה שם אדני"י וי"ב
אותיות עולה ע"ז וזה נקרא מגדל ע"ז כי
המגדל עולה כמנין ע"ז הוא שם ס"ג וי"ד
אותיות פשוט ומלוי.

גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) בברכה
יש י"ג תיבין נגד י"ג מכילין דרחמי
דאמא מקשטא לברתא לתקנא הוד
דידה וקשטא בח' מכילין דידה קדמאין

מן א"ל עד תמינאה נוצר חסד, ויכוין למכילתא חדא בכל יום שכל אחד כלול מן י"ג, וביום השמיני שהוא נוצר חסד מעוררת ביומה כל שאר המדות ע"י בטישה דנוצר עם ונקח שהם ב' מזלות עלאי ותתאי כדי להשפיע למלכות. גם בארנו לעיל במאמר שמן המאור (פכ"ד אות ח' במדרגת המנורה) אשר בהמנורה מאיר שם שד"י שהוא בחינת יסוד, אשר בראש המנורה שהיא בחינת אמא מאיר שם שדי ברפה, ובנוף המנורה שהיא בחינת מלכות מאיר שם שד"י זה בדגש ונמתק שם שדי זה במלכות הגם שהוא בדגש, ע"י שמאיר למעלה בראש המנורה ברפה בחינת רחמים. גם בארנו שם במדרגת המנורה (אות ט') אשר שם שד"י הוא במספר ב' פעם זקן שהוא ביסוד והוא המחבר ראש המנורה עם גוף המנורה כאחד.

גם בארנו לעיל (אות י"א) בהמנורה שהיא מלכות מנרתא דמתסדרא מאיר בשבחה דגונוני גליפאן דשמא אדנ"י אשר הוא בחינת י"ג תקוני דיקנא ב"ב אותיות שלו ומזל ונקח כולל כולם.

גם בארנו לעיל (אות כ"ד) אשר בהמנורה היה כ"ב גביעים שהם י"ג תקוני דיקנא דא"א וט' תקוני דיקנא דז"א. גם נודע מאמר רבותינו הקדושים לפרש מאמר רז"ל ואברהם זקן בא בימים עד אברהם לא הוה זקנה בעיא רחמי והוה זקנה שהמשיך רחמים לעולם מן תקוני דיקנא קדישא שהם הזקן העליון. גם בארנו לעיל (במאמר שמן המאור במדרגת השמן אות ט') כי השמן הוא בחינת שם ב"ט במספר אהי"ה והוא בחינת יסוד צדיק החי כמבואר בלק"ת (פ' עקב).

א"כ לזה אמרו רז"ל אשר פסוק יהי כבוד

ה' לעולם ישמח ה' במעשיו שר העולם אמרו. אשר לדעתי השפילה רצה מלאך מט"ט שהוא שר העולם לרמוז ענין של חנוכה אשר רבותינו הקדושים מלובלין ומקאזניץ ז"ל אמרו כי חנוך מחנוכה הוא מלאך מט"ט שהוא חנוך ואות ה' מחנוכה היא העולם שנברא באות ה' לכן אמר יה"י במספר כ"ה כי בכ"ה בכסליו נעשה הגם. אשר בארנו לעיל (בפרק כ"ט) בשם התקונים (תיקון תליסר) ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו ואלין אינון כ"ה אתוון דיחודא דאינון שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד ודא איהו חנוכה חנו כ"ה.

כבו"ד הוי"ה במספר ח"ן שהוא חן מחנוכה והוא ר"ת נ"ר חנוכה. אשר אז בחנוכה בברכת להדליק נר חנוכה צריך לכוין כי להדליק הוא ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך למלכות שהיא ב"ן כדי שתוכל להתייחד עם דוד"ה בנ"ר שהוא ג' יחודים הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקים הוי"ה אדנ"י. לזה אמר יה"י שהוא בכ"ה בכסלו אז כבוד הוי"ה שהוא שם הוי"ה בכל ד' מלואים שלו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן מאיר לעולם שהיא המלכות הנקראת עלמא.

אשר לזה הוי"ה לעול"ם במספר ט' פעם הוי"ה להאיר בהמנורה בט' תקוני דיקנא דז"א שהם ט"ט מן מטטרו"ן אשר הם נשפעים מא"א מן ט' תקונים שלו של הדיקנא ואז מאירין בט' תקוני דיקנא אלו דז"א שהם ט"ט מן מטטרו"ן ט' שמות הוי"ה ב"ה וב"ש. אשר בהמנורה מאירין ז' הבלים של ז' שמות ס"ג דאמא עלאה שעל ידיהם נעשית המנורה שהיא המלכות לבת אש. כי הבל ולהב הכל אחד הוא כמבואר בלק"ת (פ' שמות) כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד

במדרגת המנורה אות י"ח). לכן יהי כבוד
הוי"ה לעולם במספר ז' פעם הבל.
ישמח הם אתוון שם ח"י אשר הוי"ה
שד"י במספר שם אשר שניהם מאירין
בהמנורה בנר חנוכה כי הוי"ה מאיר בד'
מלואים שלו שהם כבוד ה' כנ"ל בברכת
להדליק נר חנוכה ושם שד"י מאיר ג"כ
בראש המנורה ובנוף המנורה לחבר
בינה ומלכות כאשר שד"י הוא
בחינת מטטרו"ן שמו כשם רב"ו כי
מטטרו"ן במספר שד"י ושני היתיו"ן שלו
הפנימית שהם ח"י הם ו' צרופין של שד"י
שיש בהם ח"י אותיות. אותיות ח"י מן
ישמח אשר ישמח הם אותיות משיח
שנתגלה אורו של מלך המשיח בחנוכה.
אשר שם שד"י הוא ב' פעם זקן י"ג
תקונים של הדיקנא דאריך אנפין ט'
תקונים של הדיקנא דז"א שהם הגביעים
של המנורה שהיו לזה כ"ב גביעים אשר
ט' תקונים דז"א הם סוד ט"ט של מטטרו"ן
שמו כשם רבו שד"י כביכול אשר
אברהם זקן בא בימים והמשיך את
הזקנה כביכול בעא רחמי והוה זקנה
אשר הוא בא"ר מ"ה בחינת מלכות
שהיא המנורה להמשיך לה בחנוכה כ"ב
תקונים אלו דא"א ודז"א. אשר הדיקנא
היא ביסוד שהוא שד"י והוא השמן
המאיר בשם ב"ט צדיק החי ט"ט של
מטטרו"ן אשר השמן נחתם בחותמו של
כה"ג שהוא אברהם בסוד אתה כהן
לעולם כמו שנאמר להלן במזמור הזה.
לכן הוי"ה במעשי"ו במספר חות"ם
שהוא השמן הנחתם בחותמו של כה"ג.
במעשי"ו במספר חת"ך סוד החתך חיים
לכל ח"י שהם ט"ט של מטטרו"ן ט' תקוני
דיקנא דז"א שהם ט' מתתא לעילא ט'
מעילא לתתא הנשפעים מאריך אנפין

בחנוכה אשר אותיות הראשונות של
חנוכה הם חנו"ך במספר פ"ד ב' פעמים
מ"ב שהם ז' הבלים כפולים בשורש ז'
שמות מ"ב כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן
המאור פכ"ד אות י"ח). אשר ז' הבלים הם
נמשכין מתיקון ואמת אור הפנים תרין
תפוחין קדישין כמבואר בזוה"ק באדר"ר
(פ' נשא דף קל"ג ע"ב) ובע"ח (שער דרושי הצלם
דרוש ב' כלל י"ז). לזה במעשי"ו במספר ש"ע
עם ח"ן שהוא נר חנוכה אשר אז בברכת
שעשה נסים אומר רבינו שמתגלין הש"ע
נהורין כי שעשה הוא ש"ע ש"ה כמבואר
בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר הש"ע נהורין
הם השמן של המנורה כמבואר בלק"ת
(תהלים) שלזה אמר דוד המלך ע"ה דשנת
בשמן ראשי כמו שבארנו לעיל (במאמר
שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ז') כי דוד
ביקש להמשיך לו כל הש"ע נהורין ולא
ק"ן לבד כמבואר בלק"ת (פ' נשא) סוד
למ"ש מן למשפחותם. והלא ז' הבלים
שורשם הם מן ז' הבלים של תיקון ואמת
כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג, ובשער דרושי
הצלם דרוש ב' כלל י"ז). לכן במעשי"ו
במספר דו"ד ב"ן יש"י עם מ"ב שהם ז'
הבלים ז' שמות של אנא בכח. לכן הוי"ה
במעשי"ו במספר ש"ע עם חנו"ך שהוא
מלאך מטטרו"ן אשר חנוך הם ד' אותיות
הראשונות מן חנוכה אשר בחנוכה
בברכת שעשה נסים נמשכין הש"ע
נהורין שהם משורש ז' הבלים הכפולים
שהם ב' פעם מ"ב במספר חנו"ך
הנמשכין הש"ע נהורין לאות ה' מן חנוכה
שהיא בחינת מלכות שהוא דוד שאמר
דשנת בשמן ראשי שהם הש"ע נהורין
אשר הם מאירין בהפנים העליונים בח'
פעם א"ל ג' מימין ג' משמאל ב' בחוטם
והוא סוד אברה"ם במספר ח' פעם א"ל

כמבואר בלק"ת (פ' חיי) אשר הש"ע נהורין הם כפולים ג"ם באבא א"ם באמא כמבואר בע"ח (שער אריך פי"ג). והענין הוא כי הנה הוא ב' מזלות שיש שם ב"ג תקוני דיקנא והם תיקון ח' שהוא מזל העליון ותיקון י"ג שהוא מזל תחתון והנה אבא נאחו במזל ח' העליון ואמא נאחו במזל י"ג תחתון ותרוייהו נחתי בשקולא עד טבורא בשוה אמנם בראשיהם למעלה המזל הח' שרשו גבוה למעלה בדיקנא יותר מן המזל הי"ג ואותו הפרש מועט שלקח אבא הוא זה הא' שלקח אבא יותר מאמא ונקרא אבא גם ואמא אם כמבואר בע"ח (שער הזווגים פ"ב).

א"כ לזה חנו"ך מן חנוכה במספר פ"ד שהם ג"ם וא"ם מן תרין מזלות נוצר חסד ונקא והגם שאבא טמיר וגניז יתיר ואינו מתגלה רק של אמא שהם א"מ מתגלין כמבואר שם (בשער אריך פי"ג). אבל הלא רבינו אומר אשר בחנוכה בברכה הראשונה שהיא להדליק נר חנוכה לכיון לשם נחל שהוא נוצר ח'סד ל'אלפים נחל העליון והוא המשכת אור העליון של הבינה לז"א כדי שיוכל לייחד עם המלכות ביחוד נר. והגם שמזל נוצר ממנו יונק אבא והוא גם שבאבא והוא גבוה יותר מן מזל ונקא שאמא יונקת ממנו א"כ אמאי אומר רבינו כאן בכוונת ברכת להדליק אשר נוצר חסד ל'אלפים הוא המשכת אור העליון של הבינה לז"א הלא מזל נוצר הוא של אבא. אבל באמת ניחא בזה היטב דברי רבינו כי נוצר הם אותיות רצון אשר רצון הוא הבינה כמבואר בלק"ת (תולדת). וסוד נוצר חסד ל'אלפים הוא כי יסוד דאבא שהוא החסד הוא טמיר ביסוד אמא הנקרא אהי"ה ואמא נוצר אותו וזהו נוצר חסד שהוא

יסוד אבא ומי נוצר את החסדים ל'אלפים היינו יסוד אמא קס"א כמנין א'לפ"ם לכן בינה נקרא נוצר גם ל'אלפים כי נוצר שהוא גימ' משה [כוונת רבינו בזה כי משה עם הכולל הוא במספר נוצר] בחינת ז"א הנה אמא שומרת ונוצרת ליסוד אבא הנקרא חסד ליתנו לז"א שהוא מלוי אלפין וזהו ל'אלפים כמבואר בלק"ת (פ' שמות). א"כ לזה אומר רבינו כאן בכוונת חנוכה כי להדליק נר ח'נוכה ר"ת נחל שהוא נוצר ח'סד ל'אלפים נחל העליון והוא המשכת אור העליון של הבינה לז"א מחמת כי אמא שהיא נוצר, שומרת ונוצרת ליסוד אבא הנקרא חסד שהוא הנחל ליתנו לז"א שהוא מלוי אלפין שם מ"ה במלוי אלפין וזהו ל'אלפים. א"כ באמת החסד בעצמו בשורשו הוא של אבא הנשמר ביסוד שלו והוא טמיר וגניז ביסוד אמא אשר היא נוצרת ושומרת אותו החסד ונותנת אותו לז"א בחנוכה בברכה הראשונה שהוא להדליק נר חנוכה נחל העליון. נוצר חסד ל'אלפים אשר באמת החסד הוא של אבא רק מחמת שהוא נשמר וננצר באמא לכן אומר רבינו שהוא המשכת אור העליון של הבינה לז"א. א"כ כפי זה הלא בחנוכה אם נמשך האור של מזל נוצר חסד ל'אלפים אשר באמת החסד בעצמו הוא של אבא רק שאמא שומרת ונוצרת אותו א"כ הלא בחנוכה נתגלו הש"ע נהורין של אבא ג"כ שהם במזל נוצר הגבוה באחד מן מזל ונקא שהוא סוד ג"ם באבא והלא אמא היא הנותנת לז"א את החסדים האלו של נוצר חסד ל'אלפים שהם של אבא באמת אשר תמיד הם טמירין ובחנוכה שנתגלה אור הגנוז הם נתגלו ע"י אמא. א"כ מכ"ש

אשר החסדים של הש"ע נהורין שבאמא שהם א"ם באמא ממזל ונקא בודאי נתגלו בחנוכה כי הלא הם תמיד גלויים ואינם טמירין. אשר ג"ם באבא ממזל נוצר, א"ם באמא ממזל ונקא הם במספר חנו"ך שהוא חנו"כ מן חנוכה לזה אמרו רבותינו הקדושים מלובלין ומקאזנין אשר חנו"כ מן חנוכה הוא חנוך שהוא מט"ט אשר אז בחנוכה נתגלו שניהן של אבא ושל אמא ומלכות שהיא ה' מן חנוכה מקבלת אותן להאיר פניה ע"י השמן של המנורה שהם הש"ע נהורין סוד דשנת בשמן ראשי שאמר דוד. והלא הם ח' פעם א"ל שורש שלהם כמספר אברהם אשר הוא המשיך נר חנוכה והברכה הראשונה להדליק נר חנוכה נאמר בשבילו מחמת שהוא בחינת שניהם שהוא בחינת אבא כמבואר בלק"ת (פ' תולדת) והוא ח' פעם א"ל כמבואר שם (כפ' חיי). אשר להדליק נר חנוכה הוא נחל העליון נוצר חסד לאלפים המתגלין ש"ע נהורין מן מזל העליון שהוא נוצר ומן מזל התחתון שהוא ונקא. אשר מזל נוצר חסד כולל כל הי"ג תקוני דיקנא ומזל ונקא ג"כ כולל כל הי"ג תקוני דיקנא רק שהחילוק הוא שמזל נוצר חסד הוא סוד ג' הוי"ת שמספרן מזל א' ונשרשין בכל הי"ב תקונים ומזל ונקא הוא סוד ג' שמות אהי"ה ונשרשין ג"כ בכל הי"ב תקונים ומזל הח' שהוא נוצר חסד מתלבש במזל הי"ג שהוא ונקא בסוד הוי"ה אהי"ה לכן על דרך זה באו"א אשר הם יונקים מאלו הוי"ה באבא אהי"ה באמא ולכן ע"י ב' מזלות אלו נכללין או"א ומזדווגין על ידו כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו). א"כ בברכה הראשונה להדליק נר חנוכה

שיש בה י"ג תיבין להמשיך את הי"ג מכילין דרחמי דבהון אמא מקשטת לברתא לתקן את ההוד שלה כנ"ל. הוא מחמת כי ברכה הראשונה להדליק נר חנוכה הוא נחל שהוא נוצר חסד לאלפים אשר הוא כולל כל הי"ג תקוני דיקנא והוא בחינת הוי"ה ומתלבש בחסד שלו במזל ונקא שהוא בחינת אמא אשר היא נוצרת ושומרת לחסד של אבא בתוכה והיא משפעת את האור הזה לו"א שיונק מן הנחל העליון הזה כדי שיוכל להתייחד עם המלכות ביחוד של נר חנוכה. וגם משפעת את האור הזה של נוצר חסד מזל הח' שהוא מתלבש בתוך מזל הי"ג ונקא. וגם משפעת את האור של מזל ונקא אשר שניהן כוללין את כל הי"ג תקוני דיקנא ומקשטת בהון לברתא שהיא המלכות ומשפעת לה כל הי"ג תקוני דיקנא אשר שורש שלהם הוא הוי"ה אהי"ה כנ"ל. א"כ ניחא הכל דברי רבינו אשר בברכה הראשונה יש י"ג תיבין והם י"ג תיקוני דיקנא. הוא מחמת כי להדליק נר חנוכה ר"ת נח"ל נוצר חסד לאלפים שהוא כולל כל הדיקנא וגם במה שאומר שאמא מקשטת בהון לברתא. הוא מחמת כי מזל נוצר מתלבש בתוך מזל ונקא בחינת אמא וגם מחמת שלזה נ' של נוצר גדולה כי אתוון רברבן הם בבינה והיא נוצרת ושומרת לחסד של אבא בתוכה ומשפעת השפע של י"ג תקוני דיקנא משני המזלות מן נוצר חסד ונקא הכוללים שניהם כל הי"ג תקוני דיקנא לזה אמא מקשטת בהון לברתא. אשר שני המזלין יקירין קדישין נוצר ונקא הם סוד הוי"ה אהי"ה לכן צוה רבינו לכיין בברכה הראשונה הוי"ה אהי"ה ובמלואיהם הם מזל נוצר הוא ע"ב דיודי"ן, מזל ונקא הוא אהי"ה

דיויד'ן קס"א במספר ונקח. לכן צוה רבינו לכוין בברכה הראשונה של להדליק נר חנוכה ע"ב קס"א.

וממילא מחמת כי ב' המזלות מהם יונקין או"א ג"ם באבא א"ם באמא שלזה מזל נוצר גבוה באחד יותר מן מזל ונקח אשר שורש של ש"ע נהורין הם משם מג"ם שבאבא וא"ם שבאמא לכן תיכף אחר הברכה הראשונה שהוא להדליק נר חנוכה בר"ת נוצר חסד לאלפים הנחל העליון אשר מתגלין אז ג"כ הש"ע נהורין הטמירין מן ג"ם שבאבא שהם נשרשין במזל נוצר. צוה רבינו בברכה שניה שעשה נסים לכוין ש"ע נהורין להמשיך מחמת שאז הם מתגלין שניהם של אבא ג"ם ואמא א"ם אשר ג"ם וא"ם הם במספר חנוך מלאך מטטרו"ן אשר אותיות הראשונות של חנוכה הם חנוך ונמשכין למלכות שהיא ה' מן חנוכה אשר שורש של הש"ע נהורין הוא אברהם אבינו ע"ה בשורש שמו ח' פעם א"ל כנ"ל אשר הוא נרמז בברכה הראשונה להדליק נר חנוכה. אשר אברהם זקן בא בימים בעא רחמי והוה זקנה והמשיך את הי"ג תקוני דיקנא. וט' דז"א שהם ט"ט דמטטרו"ן כנ"ל שכן ב' פעם זקן הם שד"י. בחינת אברהם אבר מ"ה שהוא היסוד כמבואר בלק"ת (פ' לך). אשר שד"י הוא מטטרו"ן שמו כשם רבו שאמר נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם ומבואר בזוה"ק פ' ויצא (דף קס"ב ע"א) ר' ייסא תו שאיל ואמר כתיב נער הייתי גם זקנתי האי קרא אוקמוה דשרו דעלמא אמרו איהו אמרו בחכמתא יתיר ממה דחשבין בני נשא אמר ליה ברי יאות הוא דהא ביחודא קדישא אתמר נער הייתי גם

זקנתי וחכי הוא. ומפרש המקד"מ כשעולה מט"ט לבריאה אז נעשה זקן וכשיורד ליצירה חוזר ונעשה נער וזה וישוב לימי עלומיו. וזקני רבינו הקדוש בעטרת צבי שם מדחה זה הפירוש ואומר שם ואין הדברים בנויים על האמת ונכון כי אין עליות וירידות העולמות נקראים על שם מט"ט רק על שם ז"נ ולמה לא נקרא סנד"ל נער וזקן הלא גם הוא עולה ויורד אשר הוא ז"א ברזא דעשיה ועוד כמה תשובות בדבר ומה לנו חסר בטעם פשוט אשר סוד מט"ט הוא ברזא דעין הדעת ונהפך ממטה לנחש ומנחש למטה ולפעמים הוא רחמים גמורים ואז נקרא זקן ונקרא שלוחא דרחמנא ונעשה זקן שנמתק כל הדינים שבו והנה כתב במאורי אור אשר שם שד"י אשר מט"ט שמו כשם רבו בגימ' מטטרו"ן הוא בגימ' ב' פעם זקן. ולזה נוכל לומר כאשר נמתק ונעשה כלו חסד נשאר בו מחצית שם שד"י הוא בגימ' זק"ן כי שם שד"י ישמש לחסד ולגבורה בטעם שד"י שהוא ד"י שאמר לעולמו די שלא יתפשט יותר הן לחסד שאמר לעולמו די והן לגבורה יאמר לצרותינו די ושם זה ביסוד וקיימא לן בתיקון י"ג עמודא דאמצעייתא נמיל לימינא וצדיק נמיל לשמאלא ושם שד"י הונח על מה שיש בו ד"י הוא בחינת הצמצום וכל בחינת צמצום הוא בחינת דין לכן שם זה שהוא ביסוד נוטה יותר לגבורה אמנם זקן ירמוז בעת התלבנו בלבנונית הארת עתיקא המאיר בכל העולמות נעשה זקן בעת רצון מחצית שם שד"י שנעשה כלו ימין ונכלל ונוטה לימין ונעשה עבד זקן ביתו של אברהם אבל נער נקרא בעת השתלחו לדין עכ"ל רבינו בעטרת צבי.

ואני נכדו הבזוי והנבזה והנמאס עפרא דארעא בריה שפילה ופחותה אומר בזה כי האמת הוא אשר שם שד"י הוא ביסוד וצדיק נטיל לשמאלא בחינת גבורה אבל הלא רבינו אומר בע"ח (שער העיבורים פ"ב) ובלק"ת (משלי) אשר יש שד"י בחינת דגש שהוא דין ויש שדי בחינת רפה שהוא רחמים א"כ לזה אני השפל אומר בפחד ובמורא כאשר נשתלח מט"מ לצורך דין ח"ו נקרא בשם נער כדברי רבינו הקדוש העטרת צבי אבל בעת שנשתלח לצורך רחמים אז נתגלה בכל השם שד"י בשלימותו שהוא ב' פעם זקן כדברי המאורי אור ומשיך י"ג תקוני דיקנא דא"א זקן העליון מחצית שם שד"י וגם ט' תקוני דיקנא דו"א שהם מחצית הב' של שד"י אשר בשני פעמים זקן הוא בא להמשיך רחמים מזקן העליון דא"א שיש בו י"ג תקונים ומזקן דו"א שיש בו ט' תקונים לכן נשלם שמו אז מטטרו"ן במספר שד"י שמו כשם רבו לצורך רחמים. לכן כשאמר הקב"ה חי וקיים לעד למשה רבינו ע"ה הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך וכו' כי שמי בקרבו ומפרש רש"י ז"ל זה מלאך מטטרו"ן שמו כשם רבו מטטרו"ן עולה שד"י. הוא כי אז בני ישראל הוצרכו לשמירה אחר חטא הידוע ולהמתיק את הדינים מעליהם לכן שלח הקב"ה למלאך מט"ט ואמר כי שמו בקרבו כדי להמשיך רחמים על בני ישראל ממקור הרחמים בכל השם שד"י בב' פעמים זק"ן מחצית השם מן זקן דא"א בי"ג תקונים ומחצית השם מן זקן דו"א ואז נשלם השם שד"י והוא אז בחינת רפה שהוא רחמים גמורים. והוא כמו בעת ברכת כהנים שנמשכו שניהם כביכול י"ג תקונים

דא"א וט' תקונים דו"א וביחד כ"ב תקונים כמבואר בפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ה כוונת ברכת כהנים). וגם הלא בארנו לעיל אשר בעת שנמשכו הי"ג תקוני דיקנא שהם כלולים בתרין מזלין יקירין קדישין נוצר חסד ונקה אז נמשכו גם הש"ע נהורין ג"כ שהם ג"ס באבא א"ס באמא מספר חנוך שהוא מט"ט אשר הש"ע נהורין שורשם הם בשמנה חוורתי דברישא דעתיקא קדישא שהם ב' שמות הוי"ת שהם הלבנונית דברישא כביכול כולם חסדים גמורים ואז נתגלה מצחא דאריך מצח הרצון הגנוז בו יסוד דעתיק שנקרא שלום וגם נתגלו הפנים העליונים באור הגדול באנפין נהירין ואז אבא ואמא וזו"נ יכולין להסתכל במצח דעתיקא וזווג שלהם שלם בכל קומתן כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). א"כ הוא בהתגלות אור גדול כזה אז נקרא מט"ט בשם שד"י בשלימותו והוא אז בבחינת רפה שהוא רחמים ואז אתוון ט"ט שבו הם בחינת ח"י צדיק חי אקרי וממשיך את הט' תקונים של ז"א מתתא לעילא ומעילא לתתא. אשר זה נתגלה בחנוכה בהמנורה בכ"ב גביעים שהם י"ג תקוני דיקנא דא"א וט' תקונים דו"א וביחד כ"ב אשר אז נקרא שד"י ב' פעם זקן שם שד"י בשלימות אשר אברהם נקרא זקן ואברהם זקן בא בימים בעא רחמי והוה זקנה והוא ג"כ ח' פעם א"ל שורש ש"ע נהורין המתגלין בג"ס שבאבא וא"ס שבאמא בחנוכה בברכה הראשונה שהיא להדליק נר חנוכה הנחל העליון המתלבש במזל ונקה שאמא נוצרת ושומרת החסד הזה דאבא לצורך לאלפים שהוא ז"א שם מ"ה באלפיו"ן ומקשטת לברתא ביי"ג מכילין דרחמי

שהם החסדים האלו ואז חנה כ"ו הבינה אמא עלאה שהיא חנ"ה שם ס"ג ממשכת האור לשניהם לז"א ולנוקבא שייתחדו בחנוכה ביחוד של נ"ר שהם הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י אשר חנו"כ מן חנוכה הוא חנוך מלאך מט"ט.

א"כ לזה נאמר מטה עוזך ישלח ה' מציון שכן מטה דא מט"ט המתהפך ממטה לנחש בעת שהוא נשלח לדין ונקרא נער ומנחש למטה בעת שנשלח לרחמים וממשיך את ה"ג מכילין דרחמי דא"א וט' מכילין דז"א אשר כולם נמשכין מבינה שהיא נוצרת לחסדים האלו אשר אמא היא בחינת ס"ג אשר בפשוט ומלוי יש י"ד אותיות לבן ס"ג י"ד במספר עז וגם שם אדנ"י עם י"ב אותיות שלו הם ג"כ במספר עז"ו אשר בשם אדנ"י ביי"ב אותיות שלו נשרשין הי"ב תקוני דיקנא ומזל ונקה כולל כולם הרי הם י"ג וזה סוד מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב שהוא מלאך מט"ט אשר בב' המיתו"ן של שמו בתוכו הוא צדיק החי וממשיך כל אלו מדות הרחמים לזה נאמר מטה עוזך שעל ידי מלאך מט"ט שהוא בחינת מטה כי מטה דא מט"ט שאז נתהפך מנחש למטה להמשיך רחמים שאז עוז נמשכו ע"י הבינה שהיא שם ס"ג וי"ד אותיות כמנין עז וגם שם אדנ"י וי"ד אותיות שהם נמשכו למלכות בחנוכה שהמלכות היא בחינת אדנ"י בחינת עז ואמא גם היא נקראת עז בשם ס"ג וי"ד אותיות מקשטת בהון לברתא בחנוכה אשר זה נמשך בברכה הראשונה להדליק נר חנוכה שנאמר בשביל אברהם שהוא בבחינה ואברהם זקן בא בימים אשר להדליק נר חנוכה הוא נחל העליון נוצר חסד לאלפים שהוא גבוה

ממזל ונקה באחד סוד ג"ם באבא שהוא בחינת אברהם הנאמר בשבילו להדליק נר חנוכה ברכה הראשונה. אשר סוד ג"ם שבאבא המתגלה בחנוכה מתגלה ממילא א"ם שבאמא אשר ג"ם וא"ם במספר חנוך ד' אותיות הראשונות של חנוכה הנמשכין למלכות אות ה' של חנוכה. אשר ג"ם וא"ם הם שורש של הש"ע נהורין שהם נשרשין באברה"ם בח' פעם א"ל בפנים העליונים. אשר ב' פעם א"ל במלואיהן הם במספר ש"ע כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג, ובפע"ח שער כוונת אמן פ"ג). לזה מט"ה עז"ך במספר חנוכ"ה עם ב' פעם א"ל. אשר הן הדיקנא והן הש"ע נהורין המתגלין בחנוכה שהוא חנוך מלאך מט"ט הם נשרשין בב' מזלין יקירין קדישין נוצר ונקה כנ"ל לזה נאמר ישלח ה' מציון שכל הכח של מטה עוזך נשלח מציו"ן במספר ב' פעם מזל לא גם באבא ואם באמא שהם ב' מזלין נוצר ונקה ב' פעם מזל במספר ציו"ן. אשר לזה מט"ה עז"ך ישל"ח הוי"ה מציו"ן במספר שד"י מטטרו"ן ג' פעם א"ל. שכן בהמשכה הזאת למלכות שהיא אות ה' מן חנוכה המצטרפת לאותיות חנו"כ מן חנוכה שהוא חנוך מלאך מט"ט הנקרא בשם רבו שד"י בשלימות ונשתלח לרחמים בקריאת שמו שד"י שהוא בחנוכה בהתגלות כל מדות הרחמים הן דא"א והן דז"א. אז המלכות מאירין פניה בהמשכת האור אליה בג' פעם א"ל במספר מג"ן כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ו, ובשער תפלת ר"ה פ"ד) אשר מאיר אל מימין הפנים ואל משמאל הפנים ואל בחוטם. אשר אז רדה בקרב איביך להכניע את היוונים הטמאים מחמת שנעשה היחוד פב"פ בשלימות הזווג

ועד וגם בחנוכה אשר ל"ו פעם ח"י הם הל"ו נרות של חנוכה שנתגלה אז אורו של מלך המשיח ול"ו פעם ח"י במספר תרח"ם שיקוים בנו מקרא שכתוב אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד אמן כן יאמר ד' במהרה בימנו אמן סלה:

יום שנכפל בו כי טוב ט"ו סיון לסדר קומה ה' ויפוצו איביך וינוסו משנאיך מפניך:

פרק מב

עמך נדבת ביום חילך בהדרי קדש מרחם משחר לך טל ילדתך.

מז' הבלים דר"ה נמשכים ז' קולות פנימים דיוה"כ, ומשם ז' מקיפי סוכה ומשם ז' נרות המנורה בחנוכה הנה איתא בדעת קדושים מרבינו זקני הקדוש (מאמר סוכת שלם פ"א) אשר מהארת קולות הפנימים אשר השגנו ביום צום הקדוש בכאן יסובבנו ההבלים בבחינת ז' קולות אשר הן ז' הבלים ממלואי ס"ג אשר כווננו בשופר במקיפי אמא אשר עברו ההבלים בתוכם ממדת ואמת, והוא צלא דמהמנותא אשר ימשכו ז' הבלים בבחינת אורות מקיפין עלינו בימים אלו, וכטעם ויעקב נסע סכתה אחר אשר הלך עשו לדרכו שעירה, בהאי שעיר דיהבין ליה במטול חובין דישראל אז יעקב מתקן הסוכה במדת אמת, אשר הן ז' הבלים הנמשכין ממדת ואמת. לזה נראה לי לומר בעזרת שמו יתברך דבר חדש אשר אלו ז' הבלים שכווננו בשופר במקיפי אמא, אשר עברו ההבלים בתוכם ממדת ואמת, ואותן ההבלים הן קולות הפנימים אשר השגנו ביום צום

בכל קומתן. אשר באם נתגלה אבא באורות שלו מבריה את החיצונים לגמרי כנ"ל וכאן נתגלה אבא בחנוכה בג"ם שלו שלזה בזה הכת רדה תהיה מושל בקרב איביך להכניעם לגמרי. אשר זה הכת נמשך בברכת להדליק נר חנוכה שנמשך הנחל העליון נוצר חסד לאלפים ג"ם שבאבא וע"י המלאך מט"ט אשר בברכה הראשונה צוה רבינו לכיון להדליק הוא ע"ב ס"ג מ"ה ונמשך למלכות שהיא שם ב"ן כ"ה מן חנוכה. א"ב נמשכו אז כל השמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם רל"ב וע"י מלאך מט"ט בשני הטייתן בתוך שמו שהם ח"י מתתא לעילא ט' ומעילא לתתא ט' והאורות הפנימים והמקיפין שהם ג"כ ח"י. א"כ הם ח"י בכפל לכן רד"ה בקר"ב איביך במספר רל"ב עם ח"י פעם ח"י אשר ב' פעם ח"י הם ל"ו שהם ל"ו נרות של חנוכה אשר אז בהדלקת נרות חנוכה נתגלו כל האורות האלו ע"י מלאך מט"ט שנאמר עליו מטה עזך ישלח ה' מציון רדה בקרב איביך אשר הם ל"ו נרות ובכל נר מאיר מלאך מט"ט באורו הגדול של כפל הטייתן שהם ח"י א"כ ל"ו פעם ח"י הם במספר תרח"ם סוד אתה תקום תרחם ציון שנאמר כן בכאן מט"ה עז"ך ישלח ה' מציון רד"ה בקר"ב איביך במספר ל"ו פעם ח"י עם שד"י מטטרו"ן שאז ממשך את כל האורות של י"ג מבילין דרחמי דא"א ושל ט' דז"א והש"ע נהורין שלזה נרמז בפסוק מטה עזך אחד יותר כי ל"ו פעם ח"י, [עם] שד"י מטטרו"ן במספר אלף רע"ו, והפסוק מטה עזך וכו' עולה אלף רע"ז הוא כי כל האורות האלו נמשכין מאור האין סוף ב"ה וב"ש אשר באורו מאירין כל האורות האלו לעולם

הקדוש שהן ז' קולות, ואותן ההבלים יסובבונו בחג הסכות שהוא צלא דמהימנותא אשר ימשכו ז' הבלים בבחינת אורות מקיפין עלינו בימים אלו, לכן אותן ההבלים שהם אורות מקיפין הם משומרים עד החנוכה ואז הם נתגלין בהדלקת המנורה. כי הלא בארנו לעיל במאמר שמן המאור (פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ח) אשר בהמנורה מאירין ז' הבלים שהם ז' מלואים של ז' שמות ס"ג של הבינה. א"כ שורש של אלו ההבלים הם נמשכין מהתגלות הראשון בר"ה בשופר, ומשם נמשכים להתגלות ביוה"כ יום צום הקדוש בהארת קולות הפנימים, ומשם נמשכים לחופף ולסכך עלינו במקיפי אמא אלו ממדת ואמת בחג הסוכות, ומחג הסכות נמשכין להתגלות בחנוכה בהדלקת המנורה, אלו ז' הבלים אשר ראשיתן הם בתקיעת שופר. וכטעם ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית אחר אשר הלך עשו לדרכו שעירה בהאי שער דיהבין ליה במטול חובין דישראל, אז יעקב מתקן הסוכה במדת אמת אשר הן ז' הבלים הנמשכין ממדת ואמת, וע"י אותן ז' הבלים של חג הסכות ויבן לו בית, המשיך אותן הבלים לבנות לו בית בחנוכה לתקן את המלכות שנקראת בית ע"י ל"ו נרות של חנוכה, ע"כ כתיב ויבן לו בית. אשר ל"ו מרמז על ל"ו נרות של חנוכה, שעל ידם נבנה המלכות שנקראת בית לייחד עם ז"א, ע"י קבלתה את השמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר, והוא ע"י הדלקת השמן בהמנורה שנעשה הנס בחנוכה ע"י השמן. לכן ויבן ל"ו בי"ת במספר חנוכה שמ"ה הב"ל שיעקב שמר את ההבלים של חג הסכות כטעם ויעקב

נסע סכתה על חנוכה לבנות לו בחנוכה בי"ת שהיא המלכות הנקראת בית. אשר לזה הב"ל במלוי כזה ה"ה בי"ת למ"ד במספר מלכות אשר מלכות במספר נ"ר חנוכה עם זק"ן, שכן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה מתגלין הי"ג תקוני דיקנא שהם זקן העליון שבהם אמא מקשטא לברתא שהיא המלכות. אשר הלא בי"ג תקוני דיקנא מתגלין י"ג שמות הוי"ה ב"ה וב"ש, כמבואר שם (בשער רח"פ פ"ו), וב' שמות הקודמין להי"ג תקוני דיקנא הם ביחד ט"ו שמות הוי"ה במספר שמ"ן כמבואר בדעת קדושים (מאמר שמן למאור פ"ט).

ומדרכו דרך הקודש אקח אני נכדו הבזוי והנבזה לדרכנו כאן. שכן י"ה פעם הוי"ה שהוא השמן הוא במספר יצחק יעקב, שכן שורש הדיקנא הוא יצחק כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח), ויעקב הוא שורש של אותן ז' הבלים שהם ז' מלואים של ז' שמות ס"ג בחינת אמא שהוא יצחק, כמבואר בעטרת צבי מרבינו זקני הקדוש (נפ' לך). א"כ בשורש של הבלים שניהם יצחק ויעקב נשרשים, כי יעקב במספר ז' פעם הוי"ה שהם אותן ז' שמות ס"ג משורש אביו יצחק שהוא בחינת אמא כמבואר בלק"ת (פ' תולדת), אשר יצחק הוא אמא ויצחק יעקב הם השמן שהוא י"ה פעם הוי"ה, אשר השמן הוא שורש של הדיקנא עם ב' שמות הקודמין שהם ח' חזרת דברישא דעתיקא שהם נמשכין להאיר בפנים דאריך אנפין, אשר שם מאיר תיקון ואמת שורש של ז' הבלים, אשר יעקב המשיך אותן מר"ה בתקיעת שופר ומיוה"כ בקולות הפנימים לתוך הסוכה, כטעם ויעקב נסע סכתה,

להאיר פני המלכות בחנוכה. לכן ביו"ם חיל"ך במספר חנוכה"ה עם הב"ל אשר הבל במלוי ה"ה בי"ת למ"ד במספר מלכו"ת. אשר מלכו"ת במספר נ"ר חנוכה"ה עם זק"ן, שהוא הזקן העליון בי"ג תקונים שלו הנקראין טו"ב, כמו שכתוב בפ' תשא (שמות ל"ג י"ט) ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם ה' לפניך, לכן בהדר"י במספר י"ג פעם טו"ב, אשר בטוב נשרש החסד שכן ט' פעם ו"ב במספר חס"ד. טו"ב חס"ד במספר חנוכה"ה. אשר אז בחנוכה בשמנה לילות נתגלו הי"ג תקוני דיקנא שבהם אמא מקשטא לברתא שהיא המלכות בחינת המנורה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). א"כ כשהם י"ג פעם טו"ב הם י"ג פעם חס"ד. א"כ הלא בהדיקנא מאירין י"ג שמות ע"ב שהם י"ג פעם חס"ד, כמבואר (שם פ"ו), לכן עמ"ך נדב"ת ביו"ם חיל"ך בהדר"י קד"ש במספר נ"ר חנוכה"ה י"ג פעם חס"ד ב' פעם א-ל, שכן שורש הדיקנא הוא בשם א"ל ובשני מצרי הדיקנא הם ב' שמות א"ל הנמשכין משני פאות הראש מן ב' שמות א"ל של שני שמות אלקי"ם כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) ובע"ח (שער אריך פ"א). אשר י"ג פעם ע"ב שהם י"ג פעם חס"ד הם במספר ל"ו פעם הוי"ה שהם ל"ו נרות של חנוכה שמאיר בכל נר שם הוי"ה ב"ה וב"ש בנר מצוה, אשר אותיות ו"ה הם במצוה ג"ב, ואותיות י"ה הם בא"ת ב"ש מ"צ של מצוה, כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י'), אשר הם ד' מיני שלהבות של הנר כמבואר בלק"ת (משלי), אשר הנרות של חנוכה הם בחינת הדרי קדש, שכן נאמר בחנוכה הנרות הללו קדש הם ואין לנו רשות

ואותן הבלים המשיך יעקב לחנוכה כטעם ויבן לו בי"ת ע"י הל"ו נרות, ושורש המשכה הוא מן ההבלים ומן אור של י"ג תקוני דיקנא זקן העליון, לכן ויב"ן ל"ו בי"ת במספר חנוכה"ה שמ"ן הב"ל כנ"ל.

א"כ אשר בחנוכה נתגלה האור של ז' הבלים המאירין בפנים העליונים דאריך אנפין בתיקון ואמת, ושורש וראשית המשכתן הוא בר"ה ע"י השופר. לכן אומר אדונינו מלכנו דוד המלך ע"ה עמ"ך נדב"ת (חסר כתיב) במספר שופר אותן הבלים נתגלו בחנוכה שהוא ביום חיל"ך שנתגלה הכח שלך בנס הנעשה ע"י השמן, שהוא בחינת יסוד צדיק חי בשם בי"ט שלו שהוא שמן בא"ת ב"ש כמבואר (בלק"ת פ' עקב), כמו שבארנו לעיל במאמר שמן המאור (פכ"ד במדרגת השמן אות ט). אשר יסוד צדיק החי נקרא כל לכן חיל"ך אתון ח"י כ"ל, אשר ע"י היסוד צדיק נמשך לה ההבלים להאיר פניה בחנוכה בכל הז' הבלים שתהיה לבת אש. כי הבל ולהב הכל אחד הוא כמבואר בלק"ת (פ' שמות). אשר הבלים אלו מקורן בפנים העליונים דאריך בתרין תפוחין קדישין, אשר מהני תפוחין נפקין חיון לעלמא, כמבואר בזוה"ק (פ' נשא באדרא רבא קדישא דף קל"ג ע"ב). לכן עמ"ך נדב"ת במספר להדלי"ק נ"ר חנוכה"ה עם חיי"ם, שאז בחנוכה ע"י המשכת הבלים להאיר פניה של המלכות שהיא המנורה בחינת רחל, אז נמשך לה חיי"ם מהני תפוחין קדישין דאריך אנפין, אשר מהם נפקין חיון לעלמא שהיא המלכות הנקראת עלמא. לכן חיל"ך במספר חיי"ם אשר החיים נמשך ע"י הבלים שמאירין באור הפנים דאריך אנפין

להשתמש בהם אלא לראותן בלבד. אשר לזה קד"ש במספר נ"ר חנוכה עם אדנ"י שהיא המלכות בחינת המנורה, אשר בחנוכה נמשך האור לזו"נ שיתייחדו בנ"ר מן הבינה אמא עלאה. כי בכוננת להדליק נר חנוכה תכוין לשם קדוש נח"ל שהוא ר"ת ל'הדליק נר חנוכה והיא המשכת אור עליון של הבינה לז"א, כי בכח אור זה של הבינה הבא עליו מלמעלה יש בו אור ליתן אליה להדליק ולהאיר אותה. אח"כ תכוין ג"כ להמשיך מן הבינה האור שלה להמלכות, והוא מן שם ס"ג שבבינה למלכות כ"ו שהוא הו"ה, וזהו חנוכה במספר ס"ג כ"ו כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד).

א"כ לפ"ז כל האור של חנוכה לעשות היחוד בזו"נ ע"י הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י במספר נ"ר הוא נמשך מן הבינה אמא עלאה. לכן כמו בחג הסוכות האם רבצת על האפרחים שהם זו"נ הבנים לסכך עליהם, כמבואר סוד זה בספר הקדוש ברכ"ע (מאמר סוכת שלם פ"ב), כן גם בחנוכה נמשך כל הכח של האור הנר להתייחד זו"נ מבינה אמא עלאה שהיא רבצת על הבנים שהם זו"נ, להמשיך להם האור שיתייחדו ביחוד של הנר. לכן קד"ש מרח"ם במספר רבצ"ת. אשר מצות נר חנוכה בל"ו נרות הוא למהדרין כדעת ב"ה, אשר אומר ודורש בזה כ"ק רבינו הגה"ק בבני יששכר (מאמר נר מצוה אות כ"ז) שהוא סוד הד"ר המלך החי, והוא סוד הנאמר הדר כבוד הודך חנוכה תיקון ההוד אז הוא מאיר מלך הדר בכבוד שלו כביכול ודפח"ת. וגם אני השפל והנבזה אומר בזה כפי שבארנו לעיל במאמר

שמן המאור (פכ"ד אות ט' במדרגת השמן) שהוא בחינת שם ביי"ט שמן בא"ת ב"ש הוא ביי"ט, והוא יסוד צדיק החי כמבואר בלק"ת (פ' עקב). א"כ הלא מבואר ברבינו הקדוש האריז"ל (בע"ת, ובפע"ת, ובשמנה שערים, ובלק"ת) הרבה פעמים אשר מלך הדר הוא בחינת יסוד צדיק. אשר הוא מזדווג עם מהיטבאל אשתו כביכול כמבואר בע"ח (שער התיקון פ"ב). אשר לזה נותנין השמן שהוא מלך הדר לתוך המנורה שהיא מלכות בחינת מהיטבאל אשתו כביכול ונעשה היחוד של נ"ר במ"ה וב"ן שהם ז"א ונוקבא, שכן מהיטבאל"ל הוא מ"ה יטבאל"ל מ"ה הוא הז"א יטבאל"ל הוא במספר ב"ן שהיא הנוקבא כמבואר שם (בשער התיקון ובשער שבה"כ פ"ח). א"כ לזה משח"ר במספר נ"ר חנוכה הדר"ר. שהוא יסוד צדיק הנקרא כ"ל. אשר הוא השמן שם ביי"ט יסוד צדיק החי שלזה נאמר בזוה"ק (פ' לך דף פ"ח ע"א) איהו שמן ואיהו טל שכן ביי"ט ח"י במספר ט"ל, כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל'). והלא יסוד צדיק הוא מלך הדר סוד המהדרין, שמדליקין ל"ו נרות. לזה ל"ך הם אתוון כ"ל שהוא היסוד צדיק בחינת השמן הנתון בהמנורה, אשר הוא מלך הדר, והשמן הוא הטל כי איהו שמן איהו טל, לזה נאמר לך טל שכן ל"ך ט"ל במספר חנוכה נזה המספר של ל"ך ט"ל הוא במספר חנוכה אמר לי בני מחמד נפשי ולבי הרב ר' יהודה יחיאל שיחי' ואם חכם בני ישמח לבי גם אני.]

ילדתך הוא כי חנוכה הוא רגל הילדים כמבואר בדעת קדושים (מאמר שמן למאור פ"ח) וזה לשונו של רבינו זקני הקדוש שם:

מרח"ם משח"ר ל"ך מ"ל ילדת"ך
במספר מכוון: שמ"ע ישראל"ל הוי"ה
אלקינו הוי"ה אח"ד, ברו"ך ש"ם כבוד
מלכותו לעולם ועד, הוי"ה אהי"ה
הוי"ה אלקים הוי"ה אדני, שהם השמות
של נ"ר ויש בהם כ"ה אותיות להמשיך
בחנוכה הברכה בכ"ה תברכו לברך את
עמו ישראל בישועות הנבאות. עכשיו
בימי מלחמות הנראות. וכימי צאתנו
מארץ מצרים יראנו נפלאות. אמן כן
יאמר ד'.

פרק מג

נשבע הוי"ה ולא ינחם אתה כהן לעולם
על דברתי מלכי צדק.

הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד
במדרגת המנורה אות י"ח) אשר בהמנורה
שהיא המלכות מאירין ז' הבלים כפולים
של שם מ"ה שהם י"ה יו"ד ה"א ו"ה וא"ו
ה"א שהם י"ד אותיות, והם שבעה
ושבעה מוצקות שראה זכריה הנביא
לנרות על ראשה. והוא כפי שבארנו
לעיל (במאמר מנורה המחורה פ"ה פ"ו בשם
התקונים תיקון ס"ט) אלו ז' הבלים כפולים
לקביל ז' שרגין דמנרתא כפולים,
דאתמר בהון שבעה ושבעה מוצקות,
ואינן י"ה יו"ד ה"א, ו"ה וא"ו ה"א, אילן
אינן שבעה ושבעה מוצקות. ובארנו שם
שאלו ז' הבלים הכפולים הם יוצאין מן
פה דו"א, אשר שם נגזר הדעת, כי דעת
גניז בפומא דמלכא, להקיף ז' תחתונות
של המלכות, אשר אלו ז' הבלים
הכפולים הם סוד שבועות שתים שהן
ארבע, כי יש בו ב' פעמים ז', י"ה יו"ד

וכבר חכמים הגידו כי חנוכה הוא הארת
חנוך מט"ט כמו שאמר רבינו חותני
הקדוש זצוקלה"ה [הוא זקני רבינו אור
עולם מרן צבי הקדוש מזידיטשוב זצ"ל]
כי רגל הילדים הוא חנוכה ופורים חנוך
וסנד"ל העולה פ"ר והם סוד הכרובים
אנפי רביא ומהם הברכה נמשכת עכ"ל
והוא כמו שבארנו לעיל (בפרק מ"א) בשם
רבותינו הקדושים שרפי קודש רבינו
הקדוש מלובלין זצ"ל ורבינו הקדוש
המגיד מקאזניץ זצ"ל, אשר חנוכה הוא
בחירת חנוך מט"ט שכן ד' אותיות
הראשונות מן חנוכה הוא חנוך, אשר
בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק כ"ט)
בשם התקונים (תיקון תליסר) ואיהו הוד
תמניא יומין דחנוכה לארבעה ועשרין
יומין דאינן בשכמל"ו ומיד דעלה זית
טרף בפיה שריה כ"ה על ישראל בכ"ה
בכסלו, ואלין אינן כ"ה אתון דיחודא
דאינן שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד,
ודא איהו חנוכה חנו כ"ה. ופירשתי שם
דבריו הקדושים כי יחוד של כ"ד אתון
דבשכמל"ו הם כ"ד קשומי כלה
שמקשמת בהם לפני המלך והיחוד הזה
הוא בחשאי, ויחודא עלאה שמע ישראל
בכ"ה אתון שהוא בכ"ה כסלו סוד
חנוכה חנו כ"ה הוא בקול לפרסומי
ניסא, כמו שהבאתי בשם דברי רבינו
הקדוש המגיד מקאזניץ ז"ל. אשר נשלב
ביחוד של שמע ישראל שיש בו כ"ה
אתון היחוד של נ"ר שיש בו ג"כ כ"ה
אתון, והם הששה שמות המאירין
בחנוכה הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקים
הוי"ה אדני, שהם בכחב"ד ובחג"ת
ובנה"י, הנמשכין בחנוכה למלכות
למקום עמידתה למטה בנה"י. לכן עמ"ך
נדב"ת ביו"ם חיל"ך בהדר"י קד"ש

ה"א הרי ז' – ו"ה וא"ו ה"א הרי ג"ב ז', נמצא כי שם הוי"ה נח"לק לב', חצי הראשון הוא ז' וחצי ב' הוא ז', הרי ב' שבועות, ואלו הם האבות כי הם עיקר השם במלואו. ואמנם הם ד', כי כשתמלא השם במלואו דמלואו הם כ"ח, והם ד' פעם ז', כי חצי השם הראשון יש בו ב' פעם ז' שהוא י"ד אותיות כזה יו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף, וכן חצי שם אחרון כזה וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף, הרי כי עיקר השם הוא ב' פעם ז', וזהו שבועות שתיים, אח"כ במלוי המלוי נעשה ד' שבועות, שהרי כ"ח אותיות דמלוי המלוי, כמבואר בלק"ת (פ' ויקרא בטעמ"צ ובעטרת צבי מרבינו זקני פ' מקץ), אשר י"ד וכ"ח הם במספר מ"ב, והוא שם מ"ב המושרש בו' הבלים האלו, כמבואר שם בתקונים הנ"ל, הכל כפי שפירשתי לעיל (במאמר מנורה הטהורה פ"ו). אשר ז' הבלים האלו הכפולים הם שורש השבועה, אשר ע"י אלו הבלים הכפולים נגרשין החיצונים מן המלכות ואינם יכולין ליניק ממנה כלום. לכן אומר נשבע הוי"ה שהוא שם מ"ה, בחינת ז' הבלים הכפולים היוצאין מן שם מ"ה בפשוט ובמלוי, שהם י"ה יו"ד ה"א ו"ה וא"ו ה"א, שיש בהם י"ד אותיות כנגד ז' שרגין דמנרתא כפולין, דאתמר בהון שבעה ושבעה מוצקות, אשר במלוי דמלוי יש כ"ח אותיות, ומצטרפין לי"ד ונעשה מ"ב שהוא שם מ"ב של אבגית"ן וכו' המאירין בהמנורה, כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות י"ט במדרגת המנורה). אשר אלו ז' שמות של אבגית"ן הם ג"כ שורש של ז' הבלים דבינה מן ז' מלואים של ז' שמות ס"ג המאירין בפנים העליונים והם ג"כ מאירין בהמנורה כמו שבארנו לעיל

(במאמר שמן המאור במדרגת המנורה פכ"ד וכמו שבארנו לעיל בפרק הקודם). לכן אומר נשבע הוי"ה שהם ז' הבלים הכפולים של שורש השבועה. ולא ינחם הם ז' הבלים של הבינה מן ז' מלואים של ז' שמות ס"ג שמספרן אמ"ת סוד שבועות אמת. אשר אמ"ת הוא אהי"ה פעם אהי"ה סוד הבינה והם כ"א מקיפין כמבואר בהקדמת הע"ח (כלל ה'). אשר ההבלים הלא המה כ"א י"ד הבלים מן שם מ"ה שהם שבעה ושבעה ז' הבלים של שמות ס"ג של הבינה והם ביחד כ"א הבלים להקיף לנוקבא שהיא המלכות. אשר לזה ול"א במספר הב"ל ינחם הוא סוד הבינה כי נחמה הוא בבינה כמבואר במאורי אור (מערכת ה') אות כ"ט). אשר שורש של כל הבלים האלו הם חסדים כי הבלים של שם מ"ה הם חסדים וגם הבלים של הבינה הנמשכין מאור הפנים של אריך אנפין הם ג"כ חסדים. לכן נשב"ע הוי"ה ול"א ינחם במספר חנוכ"ה עם ז' פעם חס"ד כי החמשה חסדים בכללותן ביסוד הם ו' ובכללות כללותן במלכות הם ז' כמבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל ח').

אתה כהן לעולם. הוא ג"כ נאמר על חנוכה כמו שבארנו לעיל היטב במאמר נרות המערכה (פרק ל"א בדרוש יהודה אתה יודוך אחיך), אשר המלכות נקראת אתה בעת תיקון ההוד שלה שנפגם בירך יעקב בהאבקו עם המלאך, ובחנוכה נתקן ההוד שלה סוד תמינאה בהודאה. ועל זה משבח דוד למנצח הודו. ואז בתיקון הוד שלה היא עולה על ג' קוי נה"י של הז"א, ואז משבחת ואומרת יהודה שהיא המלכות הנקראת אתה יודוך אחיך תמינאה בהודאה שהוא בחנוכה להודות

לעיל (במאמר שמן המאור אות כ' במדרגת המנורה ובאות י' במדרגת השמן). אשר השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י מאירין בהמנורה הנקראת תב"ל, והשמות א"ל אלקי"ם מצפ"ץ מאירין בהשמן, שכן א"ל אלקי"ם מצפ"ץ במספר שמ"ן ז"ך או זי"ת. אשר אז באם שמאירין הז' מרגלאין בהמנורה ובהשמן אז נתגלה האור של ש"ע נהורין של אור הפנים בשורש ב' שמות א"ל, אשר במלואו הק"ף הם במספר ש"ע כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"א). לכן נשבע הוי"ה ול"א ינח"ם את"ה כה"ן לעול"ם במספר נ"ר חנוכ"ה הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקי"ם מצפ"ץ י"ה אדנ"י א"ל א"ל:

על דברתי מלכי צדק. הוא כמבואר בזוה"ק (פ' בלק דף קצ"ג ע"ב), אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק מאן על דברתי מלכי צדק אלא כהן עלאה דא איהו דקיימא על דבר בגין דההוא דבר לא קיימא אלא בימינא וההוא דבר מאן איהו מלכי צדק כך שמיה ומאי דאמר דברתי בגין דאתקשר ביה בדוד וכל מילי שבחא דיליה בההוא דבר אתיין ועל דא דברתי ובגין כך אתה כהן. וכוונתו הקדושה בזה כי שואל הפירוש מה שאמר דוד המלך ע"ה על דברתי כמדבר בעדו וגם מאי וכוונתו מלכי צדק. אלא כהן עלאה שהוא יסוד אבא בחסד שלו, סוד הכהן שהוא חסד בסוד אבא יסוד ברתא. דא איהו דקיימא על דבר שהיא המלכות הנקראת דבר. בגין דההוא דבר שהיא המלכות לא קיימא אין לה קיום אלא בימינא שהוא הכהן סוד ימין שהוא יסוד אבא. וההוא דבר

ולחלל שלזה יודוך אחיך. אשר אם נתקן ההוד שלה אז היא עולה למקום גבוה ונעשה פרצוף שלה מהוד דאריך אנפין שהוא יומא דתלגא לבושיה כתלג חיוור זקנו לבנה כשלג כביכול, בסוד שאמר הסבא קדישא להחברייא שיאמרו לר' שמעון דאדכר יומא דתלגא שהוא אריך אנפין דזרענא פולין לחמשין ותרין גוונין שהוא שם ב"ן בחינת מלכות שנעשה פרצוף שלה מן הוד דא"א, ועל זה נאמר אתה כהן דלעילא שהוא אריך אנפין לעולם מהוד שלו נעשה תיקון המלכות הנקראת עולם, אשר המלכות אז בתיקון ההוד בחנוכה היא עולה על ג' קוי נה"י דז"א ונקראת אתה, לכן את"ה כה"ן לעול"ם במספר נ"ר חנוכה עם ג' פעם ק"ו שהם ג' קוין של נה"י. אשר זה נעשה בחנוכה בהדלקת הנרות, אשר צוה רבינו לכוין אצל אמירת להדליק נר חנוכה כי להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך להמלכות שהיא ב"ן שתוכל להתייחד עם ז"א ביחוד של הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י. אשר השמות האלו יש בהם כ"ה אותיות, ונתגלה האור שלהם של כל הד' מלואים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן בהדלקת נר חנוכה בכ"ה כסלו אשר האור הוא כי טוב בחסדים מגולים מן האור הנגנז אשר חסד נגנז בטוב שהוא האור, שכן ט' פעם ו"ב במספר חסד אשר טו"ב חס"ד במספר חנוכ"ה. לכן את"ה כה"ן לעול"ם במספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן עם כ"ה פעם טו"ב. אשר כ"ה טו"ב במספר אהי"ה יהי' שורש של הז' מרגלאין, שהם הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקי"ם מצפ"ץ י"ה אדנ"י, שהם המרגלאין של שבת"ק אשר הם מאירין בהמנורה ובהשמן כמו שבארנו

מאן איהו מלכי צדק כך שמיה. שהיא המלכות בחינת דוד המלך ע"ה. ומאי דאמר דברתי – כמדבר בעדו הוא בגין דאתקשר ביה בדוד שהוא הוא הבחינה הזאת שלו בחינת דבר שהיא מלכות, שלזה אמר דברתי כי דבר שהיא המלכות היא הבחינה שלי. וכל מלי שבחא דיליה של דוד בהוא דבר אתיין שהיא המלכות ועל דא דברתי לכן אמר דברתי כמדבר בעדו. ובגין כך אתה דא כהן שהוא יסוד אבא, שכל תיקון של המלכות שהוא נקראת דבר הוא ע"י יסוד אבא שהוא בחינת כהן. והוא ימינא כי אבא יסד ברתא וברתא באבא אתעבידת. כך מפרש רבינו זקני הקדוש מלאך ד' צבאות בעטרת צבי כאן. ומדרכו דרך הקודש אקח אני נכדו הבזוי והנבזה בריה שפילה וגרועה לפרש לענינו כאן ענין חנוכה, והוא כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ב') כי השמן הוא בחינת אבא ובארנו עוד שם (באות ט') כי השמן הוא בחינת יסוד החי א"כ הוא יסוד אבא שיסד ברתא, ונתון בהמנורה שהיא המלכות כדי לתקנה, לכן אומר אתה כהן שהוא יסוד אבא בחינת השמן הנתון בהמנורה שהיא לעולם שנקראת עולם. אשר יסוד אבא בחינת השמן דקיימא על דבר שהיא המלכות בחינת המנורה, בגין דהוא דבר שהיא המלכות לא קיימא אלא בימינא שהם החסדים דיסוד אבא שהוא השמן והוא דבר מאן איהו, מלכי צדק שהיא המנורה בחינת מלכות שנתון בה השמן שהוא יסוד אבא. ומאי דאמר דברתי, בגין דאתקשר ביה בדוד הבחינה שלו. לזה מדבר בעדו דברתי דבר שלי, אשר אז מזדווגת המלכות

בחנוכה עם ז"א במקום עמידתה, אשר היחוד שלהן הוא מ"ה תרע"א כמבואר בפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ה). לכן ע"ל דברתי במספר מ"ה תרע"א כמבואר בזוהר חי מרבינו זקני הקדוש (פ' בלק). אשר כן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד), שבחנוכה מתייחדין זו"ג בשמות מ"ה אדנ"י ונעשה הנ"ס במספר מ"ה אדנ"י. א"כ הלא אדנ"י במלואו הוא תרע"א א"כ נעשה היחוד של מ"ה תרע"א שהוא סוד ע"ל דברתי. אשר בשם מ"ה יש י' אותיות יו"ד ה"א ו"ו ה"א ובשם אדנ"י יש י"ב אותיות אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד וביחד כ"ב אותיות והם שם בן כ"ב אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם, שמות של ברכת כהנים, כמבואר בפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ו). ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ה) ע"י הכהן המדליק את המנורה, מאירין בהמנורה אלו השמות של ברכת כהנים. אשר אז ע"י ברכת כהנים הנמשך להמנורה, נמשך לה ג"כ אור הפנים מן הברכה יאר ה' פניו אליך ויחנך. אשר נאמר בזוה"ק (באדרא רבא פ' נשא דף קל"ג ע"ב) כתיב יאר ה' פניו אליך וכתוב באור פני מלך חיים באור פני מלך אלין אינון תרין תפוחין דתקרובתא דבוסמא דאמינא יאר ה' פניו אליך פנים דלבר דכד נהרין מתברך עלמא. אשר האור הזה הוא אור של ש"ע נהורין כמו שאומר שם בזוה"ק (בדף הזה) להלן, תאנא אלין תפוחין דסתימין נהירין וחורין תדירא ומנהון נהירין לתלת מאה ושבעין עיבר. אשר יוסף הצדיק בחינת יסוד מקבל אותן הש"ע נהורין ונעשה יפה תואר ויפה מראה מצד יופי פנים העליונים דא"א, שמשם שורש

פרק מד

אדנ"י על ימינ"ך מחיץ ביום אפו מלכים: הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ה' ואות ט"ז), כי המנורה שהיא המלכות נקראת נר, מחמת שמקבלת מן הז"א בעת החיבוק רמ"ח ותריין דרועין שלה הרי נר. כמבואר בזה"ק פ' תרומה (דף קס"ז ע"ב), נר אמאי אקרי נר אלא כד מקבלא מבין תריין דרועין רמ"ח שייפין עלאין אייה פתחת לגבייהו תריין דרועין דילה כדין אתכלילו אליו תריין דרועין בהו ואקרי נר. ופרשתי שם דברים הקדושים אשר רמ"ח שייפין עלאין אינם רמ"ח אברים של ז"א רק הם הע"ב שמות היוצאין מן ג' פסוקים ויסע ויבא ויט, שיש בהם רי"ו אותיות, ול"ב נתיבות החכמה, הם ביחד רמ"ח. המבוארין בזה"ק בפ' וירא (דף ק"ח ע"ב) ובפ' בשלח (דף נ"ב ע"א) ובפ' בהעלותך (דף קנ"א ע"א), אשר כל אלו הע"ב שמות הם מרומזין בחנוכה להאיר באורם הגדול להמנורה שהיא המלכות המאירה בחנוכה. ואבוא לסדר אותם אחד לאחד והחי עולמים יעזרנו על דבר כבוד שמו לומר בזה דברי אמת.

והו

שם הא' הוא זה"ו במספר טו"ב אשר ט' פעם ו"ב במספר חסד. טו"ב חס"ד במספר חנוכה"ה אשר השם הזה בג' מלואים שלו, כזה וי"ו ה"י וי"ו, וא"ו ה"א וא"ו, וי"ו ה"ה וי"ו, במספר חנוכה"ה ל"ו, שהם הל"ו נרות המדליקין בחנוכה שהוא טו"ב חס"ד אשר טוב הוא יסוד צדיק שהוא הברי"ת לכן ל"ו פעם טו"ב במספר ברי"ת שהוא רזא צדיק וטוב ל"ו לכן

החסדים כמבואר בלק"ת (פ' חיי). אשר יוסף הצדיק הוא מלך הדר יסוד צדיק החי שלא נאמר בו מיתה ח"ו, אשר הוא בחינת השמן המאיר בהמנורה שהוא יסוד צדיק. מחמת בחינתו שם ביי"ט שהוא בינה ו' בתים ו' פעמים ג' הם ח"י כמבואר בלק"ת (פ' עקב). אשר הדר הוא סוד של המהדרין בחנוכה להדליק ל"ו נרות סוד מוסיף והולך, שהוא יוסף הצדיק בסוד הוספה הנאמר אצלו שאמרה רחל אמנו יוסף ה' לי בן אחר. שכן אחר במספר הדר"ר אשר לזה נאמר על חנוכה הדר כבוד הודך שנעשה בחנוכה תיקון ההוד ואז הוא בחינת מלך הדר החי. אשר הש"ע נהורין נמשכין מתיקון ואמת, המאירין בתריין תפוחין דבוסמין קדישין בפנים העליונים דא"א. כמבואר שם באדרא רבא (דף קל"ג ע"ב) הנ"ל. לכן נשב"ע הוי"ה ול"א ינח"ם את"ה כה"ן לעול"ם ע"ל דברתי מלכ"י צד"ק, במספר אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם הדר"ר ש"ע. לכן מחמת כי יוסף הוא מלך הדר והוא מקבל יופי פנים העליונים שהוא יפה תואר ויפה מראה, ורחל אמו גם היא מקבלת הש"ע נהורין והיא יפת תואר ויפת מראה, בסוד למ"ש מן למשפחתם כמבואר בלק"ת (פ' נשא). לכן הדר"ר רח"ל במספר מכוון ואמ"ת. שהוא תיקונא שביעאה מן י"ג תקוני דיקנא בתריין תפוחין קדישין של אריך אנפין פנים העליונים מקור הש"ע נהורין, המתגלין בחנוכה בברכת שעשה נסים. שכן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל שעשה ש"ע נהורין להמשיך בחנוכה להאיר עלינו ועל כל עמו בית ישראל באור הגדול של הש"ע נהורין אמר כן יאמר ד':

מאיר השם וה' בחנוכה, שהוא כן וה' במספר טו"ב אשר השמן המאיר בהמנורה הוא בחינת טוב, רוא כשמן הטוב, שכן השמן בשמו בי"ט הוא בחינת יסוד צדיק החי לכן מאיר שם וה' שהוא טו"ב בחנוכה:

ילי

שם הב' הוא יל"י. הנה מבואר בשער הפסוקים (ישעיה) בפסוק ישראל לא ידע ובלק"ת (פ' תשא ובלקוטי ישעיה) כי שם זה יל"י הוא יוצא מן שם י"ה בפשוט ובמלוי כזה י"ה יו"ד ה"י, שעולה נ' כמנין יל"י שהם נ' שערי בינה. ורבינו אומר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה דרוש א') לכוין באמירת להדליק נר חנוכה ר"ת נח"ל שהוא נוצר חסד לאלפים. וגם לכוין בג' ברכות השמות שעולין במספרם נ"ר, שהם הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקים הוי"ה אדנ"י. א"כ הלא שם הוי"ה כ"ה וב"ש הוא בכל הג' ברכות, רק החילוק הוא כי בברכה הראשונה נצטרף עמו שם אהי"ה המתחיל באות א'. ובברכה השניה נצטרף עמו שם אלקים המתחיל באות א'. ובברכה השלישית נצטרף עמו שם אדנ"י המתחיל באות א'. א"כ הלא רבינו אומר בלק"ת (פ' שמות) ובפע"ח (שער הסליחות פ"ח), אשר נוצר חסד לאלפים הג' של נוצר הוא נ' גדולה בחינת אמא. כי אתוון רברבן הם באמא והוא בג' שערים שלה שהיא הג' גדולה של נוצר נוצרת לחסד של יסוד אבא בתוכה. א"כ נוכל לומר שזה כוונת רבינו במה שאומר בשער הכוונות לכוין אצל להדליק נר חנוכה נח"ל העליון שהוא נוצר חסד לאלפים. מחמת שצריכין להמתיק הג' שמות אהי"ה אלקים אדנ"י שמספרן

עקב, סוד הדינים, ומתחילין באלפי"ן. והמתקה שלהם הוא ע"י אמא שנוצרת בג' גדולה שלה של נוצר חסד שהם הג' שערים שלה של חסדים את החסדים דיסוד אבא בתוכה, ובה נמתקו הג' שמות האלו המתחילין באלפי"ן וזהו נוצר חסד. לאלפים לשמות המתחילין באלפי"ן, והם אהי"ה אלקים אדנ"י, שהם מצורפין לשלשה שמות הוי"ה בשלשה ברכות של הדלקת נר חנוכה. אם כן הוא לזה מחמת שהמתקה של אלו השמות אהי"ה אלקים אדנ"י, המתחילין באלפי"ן, נעשה ע"י נ' שערים של הבינה אמא עלאה, שהוא נ' של נוצר חסד. והלא השורש של הג' שערים הוא בבינה אמא עלאה השם יל"י לזה מאיר השם יל"י בחנוכה כדי לשמור את החסדים של יסוד אבא שהוא השמן בתוכה, ולהמתיק את הג' שמות אהי"ה אלקים אדנ"י המצורפין לשלשה שמות הוי"ה, בג' ברכות של הדלקת נר חנוכה, אשר השמות האלו כוונת כל הג' ברכות הם הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקים אדנ"י ויש בהם כ"ה אותיות. לכן השם יל"י במלואו כזה יו"ד למ"ד יו"ד במספר חנוכה עם כ"ה שהם הכ"ה אתוון של השמות האלו המאירין במספרם נ"ר בנר חנוכה.

סיט

שם הג' הוא סי"ט הנה מבואר בקהלת יעקב (מערכת הסי) כי זה השם סי"ט הוא משמות החסד שבשם ע"ב והוא בבינה כי סי"ט הוא מלשון סיטון בלשון תלמוד, כי הבינה נותנת מדה וגבול לכל הנמצאים כי הוא אומן העולם. א"כ הוא הגם שהוא בחינת דין שהוא מדה וגבול

יומם יצוה ה' חסדו יומא דאזיל עם כולו יומין ואינם משתנים אף בהתפשטותן למטה, כמבואר בלק"ת (ישעיה) על הפסוק אם יהיו חמאיכם כשנים וגו'. אשר השמן איהו שמן איהו ט"ל שהוא במספר בי"ט ח"י כמו שבארנו לעיל במאמר נרות המערכה (פרק ל') לפרש דברי הוזה"ק פ' לך (דף פ"ה ע"א).

א"כ לזה נתון לתוך הנרות של המנורה שהם בחינת שם סי"ט השמן והפתילה אשר השמן הוא שם בי"ט וצדיק החי יסוד אמא והוא שמן והוא ט"ל מקור החסדים להמשיך החסדים האלו למלכות שהיא הפתילה, בחינת י' פעם ב"ן, כל קומת המלכות. כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת הפתילה) שכן נקראת פתילה פתיל ה', שהמלכות שהיא אות ה' אחרונה יש לה י' שמות ב"ן בכל קומתה בהשלמה כי פתי"ל במספר י' פעם ב"ן. לכן השם הזה סי"ט במלואו כזה סמ"ך יו"ד טי"ת במספר י' פעם ב"ן שהוא פתי"ל עם ט"ל שהוא השמן בי"ט ח"י החסדים דיסוד אמא שאינם משתנים אף בהתפשטותן בתוך הנר להדליק המנורה להמשיך החסדים האלו אל המלכות שהיא הפתילה בכל י' שמות ב"ן שלה שהם כל קומתה בשלימות סוד הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים כמבואר בלק"ת (שמואל):

עלם

שם הד' הוא על"ם. הנה מבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ד) ובשער הכוונות (בדרושי העמידה דרוש ב') בכוונת קונה הכל, כי אור שקדם לעולם הוא יסוד אבא והיה מאיר מסוף העולם ועד סופו, כי הוא יוצא מפי

בחינת צמצום, הוא נמתק ע"י החסד שהשם הזה הוא משמות החסד שבשם ע"ב. אשר בחינת חסד הוא מתפשט בלי מדה וגבול כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קס"ח ע"ב) כי טוב הוא אינו מתפשט רק החסד כליל בגויה וחסד הוא מתפשט לתתא וזן לכולא עלמא.

א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר מנורה המורה פ"א) בשם הרעיא מהימנא פ' תרומה (דף קנ"ה ע"א) ובשם הוזה"ק חדש שיר השירים, אשר גוף המנורה היא המלכות שהם הקנים של המנורה, וראש המנורה היא הבינה שהם הנרות של המנורה, וכמו שבארנו (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות א' ואות ב'). הלא אם הנרות שהם בראש המנורה הם בחינת בינה הלא הם במדה וגבול, מחמת שהם כלי לקבל השמן והפתילה בתוכן. ושיעור היה כמה שמן ליתן בתוך כל נר ונר שהם הכלי חצי לוג שמן ללילי טבת הארוכים. א"כ אם הנרות במדה וגבול הם בחינת שם סי"ט שהוא בינה, בחינת מדה וגבול. ואעפ"כ הוא נמתק מחמת ששם זה הוא משמות החסד שבשם ע"ב. והחסד הוא השמן שהוא חסד של יסוד אבא, שאמא שהיא הבינה נוצרת בתוכה לחסדים של יסוד אבא להמתיק את הדינים, כמו שבארנו לעיל בשם יל"י כן גם כאן בשם סי"ט הוא נמתק ע"י השמן שהוא מקור החסדים. והוא בחינת חסדים דאמא ג"כ מחמת כי שמן בא"ת ב"ש הוא בי"מ, והוא בונה ו' בתים אשר ו' פעם ג' במספר ח"י והוא במספר אהי"ה בחינת בינה שהיא אמא עלאה, כמבואר בלק"ת (פ' עקב). א"כ השמן בבחינה זו הוא ג"כ יסוד אמא. אשר החסדים דיסוד אמא נאמר עליהם

יסוד אמא אור גדול עד מאוד וגנוז הקב"ה לצדיקים, שהוא תוך יסוד ז"א כי שם מתלבש ושם הוא גנוז לצדיק ההוא והוא סוד אור זרוע לצדיק והוא מסוף העולם ועד סופו. וכשיוצא ממנו אור אינו יוצא כל האור רק נשאר כמנין טוב גנוז ביסוד דז"א, והוא סוד אך טוב וחסד ירדפוני כי חסד אקרי כד אתפשט וטוב אקרי כד לא אתפשט. והענין כי שם היסוד הוא שם ע"ב במלוי יודי"ן והוא כמנין חסד, וכולו הוא אתפשט ויוצא לחוץ חוץ מחשבון טוב שאינו מתפשט ונשאר גנוז בפנים. וכשתסיר מנין הכ"ל מע"ב ישאר טוב. והרי מבואר כי האורות כמנין הכ"ל נתגלה והשאר כמנין טוב נגנו לצדיקים, צדיק וצדק לצורך זווג שברחל, כי גם אז יש זווג מן החוץ דאז"א נמצא כי ניתן אז לרחל ג' יסודות יסוד דאז"א ודז"א המלביש אותן. לכן זווג ישראל ברחל גדול מאוד ואינו רק ביום השבת.

ואומר בזה רבינו זקני הקדוש והנורא בדעת קדושים (מאמר שמן למאור פ"א) כי בחנוכה ע"י ההודאה והכרת ניסי ה' נגלה לנו טוב הגנוז מאור הגנוז כל שם ע"ב טו"ב והכ"ל ההעלם עם הגלוי, אשר הגלוי הוא חסד המתפשט, וטוב הוא ההעלם שאינו מתפשט, ובחנוכה נתגלה גם הטוב. לכן טו"ב חס"ד במספר חנוכה ואתפשטותא דטוב הוא הודאה לכן בחנוכה הוא נתקן להודות. וזהו הודו לד' כי טוב כי לעולם חסדו, אשר ע"י לד' על הטוב הנשלם אשר לעולם חסדו אז ניכר חסדו כי טוב. א"כ לפ"ז נראה לי נכדו הבזוי והנבזה לומר, אשר הלא אז ניתן לרחל ג' יסודות, יסוד אבא יסוד אמא ויסוד ז"א הנקראין טוב, בסוד אמרו

לצדיק כי טוב. וזה הוא ע"י טוב המתגלה מיסוד אבא שהוא השמן הנתון בהמנורה שהיא המלכות. א"כ מאיר אז בחנוכה שם על"ם, שהוא במספר חנוכ"ה עם ג' פעם טו"ב שהם הג' יסודות המתגלין אז למלכות שהיא המנורה בחינת רחל, יסוד אבא ויסוד אמא ויסוד ז"א אשר כולם נקראין טוב ומתגלין בחנוכה בחסדים שלהם להמתיק ג"כ את הדם דז"א שבא לו מן אהי"ה שבאמא ברבוע א' א"ה אה"י אהי"ה במספר ד"ם אשר חנוכה במספר מ"ה ד"ם שהוא דם שבז"א שהוא בחינת מ"ה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) בכוונת להדליק נר חנוכה שהוא נח"ל. וע"י ג' יסודות האלו יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א בחסדים שלהם המתגלין בחנוכה ע"י שם על"ם, שהוא מן השמות של החסדים שבשם ע"ב כמבואר בקהלת יעקב (ערך על"ם), נמתק ג"כ הדם. לזה על"ם במלוי כזה עי"ן למ"ד מ"ם, במספר ג' פעם יסוד"ד עם ד"ם. או כלך לדרך זה כי בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות ט' במדרגת השמן) שהוא שם ביי"ט, כי שמן בא"ת ב"ש ביי"ט, והוא בונה ו' בתים ו' פעם ג' הוא ח"י, לזה השמן הוא יסוד אמא כי ביי"ט במספר אהי"ה. גם בארנו לעיל במאמר נרות המערכה (פרק ל') לפרש דברי הוזה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) איהו שמן איהו טל, כי ביי"ט ח"י במספר ט"ל, ומבואר בלק"ת (סוף פ' ואתחנן) על הפסוק ולמקצה השמים אשר ביסוד הבינה יש ה' פעם ט"ל במספר קצ"ה. א"כ הלא זה הוא השמן שהוא יסוד אמא בשם ביי"ט והוא ט"ל ויש שם ביסוד אמא ה' פעם ט"ל כי נמשכין מרישא דבינה לבחינה אחרונה שלה שהוא אהי"ה דההי"ן. אשר אהי"ה

שבה, וחותם המלכות הוא ביסוד זה. וזה סוד אשר תנה הודך על השמים, כי הג' אהי"ה שהם במלואן במספר תנ"ה הם החותם וכללותן תנ"ה ונמשכין מבינה הנקרא אשר. וכן מבואר עוד בע"ח (שער הירח פ"ג) ובפע"ח (שער יוה"כ פ"א) כי החותם נעשה מן ג' אהי"ה במלואיהן קס"א קנ"א קמ"ג שהם במספר תנ"ה.

ואומר בזה רבינו זקני הקדוש בדעת קדושים (מאמר שמן למאור פ"א) הענין שהפך של שמן שנעשה בו נס חנוכה היה נחתם בחותם של כה"ג, כי החותם הוא עצם הברכה, איהו ברוך איהי ברכה, זה וזאת ברוך ברכ"ה, במספר תנ"ה מדת החותם הראשון העליון ומקור הברכה הוא מדת הכה"ג, אשר הוא בבחינת אור החכמה הנחתם בחותם הבינה יסוד דבינה.

אם כן לזה סמיכו שני השמות על"ם מה"ש זה לזה לרמוז ענין חנוכה, כי שם על"ם במלוי כזה עי"ן למ"ד מ"ם במספר חנוכה עם ג' פעם אדנ"י שהוא היסוד עצמו דנוקבא בחינת נקודת ציון שבה וחותם המלכות הוא ביסוד זה שיש בו ג' שמות אדנ"י שהם במספר קצ"ה. ושם מה"ש במלוי כזה מ"ם ה"י שי"ן במספר תנ"ה שהוא החותם עצמו הנמשכין מבינה אמא עלאה בסוד אש"ר תנ"ה הוד"ך, כי אש"ר היא הבינה ובג' שמות אהי"ה שלה במלואיהן נעשה החותם, אשר החותם הוא עצם הברכה של מדת כה"ג, ואיהו ברוך איהי ברכ"ה, שכן ברוך ברכ"ה במספר תנ"ה שהוא שם החותם בחינת שם מה"ש במלואו, שהוא ג"כ תנ"ה בחינת החותם. אשר הכה"ג שחתם השמן הוא אור החכמה בחינת

דהי"ן הוא ביסוד שלה כמבואר בע"ח (שער הולדת אור"א פ"ג). לכן שם על"ם במלוי כזה עי"ן למ"ד מ"ם במספר חנוכה עם ה' פעם מ"ל שהוא השמן הנתון בהמנורה, אשר שמן במספר י' פעם מ"ל. והוא כמו שמפרש רבינו זקני הקדוש בעמדת צבי שם בפ' לך (דף פ"ח ע"א) איהו שמן איהו מל כי י' פעם מ"ל במספר שמן. והוא כי רבינו אומר שם בלק"ת (ואתחנן) סוד ולמקצה השמים ועד קצה השמים כי שמים הוא י' פעם מ"ל ה' פעם מ"ל מיסוד אמא בשם אהי"ה דהי"ן, ה' פעם מ"ל ביסוד ז"א שהוא קצה השמים שכן קצ"ה במספר ה' פעם מ"ל. א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות א) כי השמן הוא יסוד ז"א דכתיש כתישין ומאיר למלכות שהיא שמן למאור ויסוד ז"א הוא שמן המאור. א"כ השמן לזה הוא י' פעם מ"ל ה' פעם מ"ל מחמת שהוא יסוד אמא בשם ביי"ט שלו ה' פעם מ"ל מחמת שהוא ג"כ יסוד ז"א:

מהש

שם הה' הוא מה"ש. הנה בעזרתו יתברך נדרוש סמוכין שם הד' על"ם שם הה' מה"ש.

דהנה רבותינו ז"ל אמרו במס' שבת שכשנכנסו יוונים להיכל טמאו כל השמנים עד שמצאו פך אחד של שמן שהיה חתום בחותם של כה"ג. ומבואר בהקדמת הע"ח (כלל ט"ו, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש י"א כלל י"ג) כי ביסוד דנוקבא יש ג' מלואין של אהי"ה דיודי"ן דהי"ן דאלפי"ן גימ' חות"ם כי הם חותם המלכות ביסוד שבה, ונמשכין מבינה אמא עלאה, והיסוד עצמו דנוקבא הוא ג' שמות אדנ"י והם בחינת נקודת ציון יסוד

אכא

שם הו' הוא אכ"א. הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ד) כי הכ"ב גביעים שהיו בהמנורה הם י"ג תקוני דיקנא דאריך אנפין מ' תקוני דיקנא דז"א וביחד כ"ב. לכן השם אכ"א במספר כ"ב שהם כל תקוני דיקנא דא"א ודז"א י"ג ומ' שהם ביחד כ"ב. גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ה) סוד עד שתכלה רגל מן השוק הנאמר בחנוכה הוא כי אנו מדליקין אותה עם שקיעת החמה כי אז הוא מדת לילה והיא יורדת למטה אל הבריאה וליצירה ולעשייה לתת טרף לביתה וחוק לנערותיה ואז אנו ממשיכין לה אותן האורות שהיו לה למעלה ולפי שעיקר המשכה היא מאותו האור הנמשכת אליה מן הראש שהוא הוי"ה אהי"ה כי כשהם מלאים ביוז"י הם בגימ' רג"ל, ואין האור הזה יכול להמשיך אליה אלא זמן מועט לכן גם מצות הדלקה אינה אלא זמן מועט וזהו עד שתכלה רגל מן השוק כי השוק הם העולמות התחתונים עד שתכלה אותו רשימו מן האור שנמשך אחריה למטה עד מקומה. לכן שם זה אכ"א במלואו כזה אל"ף כ"ף אל"ף במספר חנוכה"ה עם רג"ל סוד שתכלה רגל מן השוק.

כהת

שם הח' הוא כה"ת. הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי בחנוכה מאירין אלו הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקיים הוי"ה אדנ"י שיש בהם כ"ה אותיות לכן צריך להאריך באותיות כ"ה מן חנוכה בעת אמירת הברכה להדליק נר חנוכה. גם בארנו לעיל בשם על"ם בשם רבינו זקני הקדוש (בדעת קדושים) כי

משה רבינו שהיה כהן והוא אור החכמה בחינת מה"ש אתון של משה. ומה"ש במלואו הוא תנ"ה כנ"ל שהם ג' שמות אהי"ה קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה שהם החותם ביסוד המלכות שהיא שמן למאור. כי הו"א נקרא שמן המאור והמלכות נקראת שמן למאור כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות א'). הנמשכין השמות אלו שהם תנ"ה מבינה בסוד אש"ר תנ"ה הוד"ך, כי הבינה נקראת אשר יש לה ג' שמות האלו שהם תנ"ה ובחנוכה זמן תיקון ההוד אז נחתם השמן בחותם תנ"ה וזהו הודך שהוא בחנוכה והוא לצורך שמן למאור שידלק בהמנורה שהיא בחינת מלכות שהוא דוי"ד ב"ן יש"י. לכן ב' שמות האלו על"ם מה"ש במספר חנוכה"ה דוי"ד ב"ן יש"י שהוא מלך המשיח אשר אורו נתגלה בחנוכה:

ללה

שם הו' הוא לל"ה. הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"א) כי המנורה שהיא המלכות בחינת מנרתא דמתסדרא מאיר בה בשבחה דגווי גליפאן שמא אדנ"י. אשר י"ג תקוני דיקנא דאריך נשרשין בשם זה ב"ב אותיות שלו ומזל ונקה כולל כולם הרי י"ג. אשר רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי בשמנה לילות של חנוכה מאירין כל הי"ג תקוני דיקנא כי בכל לילה מאיר תיקון אחד ובליל ח' זאת חנוכה מאיר מן נוצר חסד עד ונקה. אשר לזה שם לל"ה במספר אדנ"י ובמלואו כזה למ"ד למ"ד ה"א במספר חנוכה"ה אדנ"י כי אז בחנוכה מתגלין הי"ג תקוני דיקנא שהם מושרשין בשם אדנ"י.

מאור הגנוז לרחל שהיא מלכות ה' האחרונה שהיא בחינת המנורה לכן שם הז"י הוא ה' י"ז כי לאות ה' שהיא רחל מלכות נתגלה המו"ב שהוא במספר י"ז. אשר הטוב הוא ג"כ הש"ע נהורין המאירין בפנים העליונים דאריך אנפין בג' שמות א"ל אל מימין הפנים אל משמאל הפנים א"ל בחוטם סוד מלך עוזר ומושיע ומגן כי מג"ן במספר ג' פעם א"ל כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ז, ובשער תפלת ר"ה פ"ד) ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"א) כי בהמנורה מאירין הש"ע נהורין ע"י השבעה רועים אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד שהם ז' קני המנורה שכל אחד מהשבעה רועים ממשיך בחנוכה הש"ע נהורין להמנורה. שכן צוה רבינו לכיון אצל ברכת שעשה נסים הש"ע נהורין באותיות ש"ע מן שעשה. אשר הן נמשכין מאור הפנים של אריך אנפין המאירין במגן ג' פעם א"ל. לכן שם זה הז"י במלואו כזה ה"א זי"ן יו"ד במספר מג"ן שהם ג' פעם א"ל שורש של הש"ע נהורין:

אלד

שם ה' הוא אל"ד. בעזרתו יתברך נדרוש סמוכין שם הז"י שם אל"ד. הוא כי רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי בחנוכה נעשה הזווג בזו"נ במקום עמידתן בנה"י. אשר מן הזווג שלהם נולדו נשמות והוא ע"י השם אל"ד שם הלידה כמבואר בפע"ח (שער תיקון הצות פ"ג) סוד אל דמי לך ר"ת אל"ד. לכן השם הז"י במלואו כזה ה"ה זי"ן יו"ד במספר מ"ה ב"ן, שהם זו"נ, ז"א מ"ה, נוקבא ב"ן. ובזווגם יחד כביכול נולדו נשמות ע"י השם אל"ד הסמוך לשם

בחנוכה נתגלה גם הטוב מן החסדים דשם ע"ב אשר בטוב נשרש החסד כי ט' פעם ו"ב במספר חסד טו"ב חס"ד במספר חנוכ"ה. לכן שם זה כה"ת במספר כ"ה פעם טו"ב כי ע"י השמות האלו שהם נ"ר ויש בהם כ"ה אותיות נתגלה הטוב הנשרש בו חסד אשר טו"ב חס"ד הוא חנוכ"ה. אשר י"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא נקראין טוב, כמו שכתוב בפ' תשא (שמות ל"ג י"ט) אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם ה' לפניך, והם נשרשין בשם אלקים כי שם זה במלואו י"ג אותיות כזה אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם והם י"ג תקוני דיקנא כמבואר בע"ח (שער אריך פ"א) ובפע"ח (שער הסליחות פ"ו). ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ב) כי בהמנורה שהיא מנרתא דמתסדרא מאיר בה שם אלקים שהוא בי"ג אותיותיו י"ג תקוני דיקנא זקן העליון דא"א. והלא רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה מאירין כל הי"ג תקוני דיקנא בכל לילה תיקון אחד ובליל ח' מן נוצר חסד עד ונקה. לכן שם זה כה"ת במספר נ"ר חנוכ"ה אלקי"ם כי אז בחנוכה נתגלה בהדלקת נר חנוכה הי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא הנשרשין בשם אלקי"ם:

פרק מה

אתאן לסדר הב' שהוא טור הב' מן ע"ב שמות.

הזי

השם הט' הוא הז"י. הנה בארנו לעיל בשם על"ם אשר בחנוכה נתגלה הטוב

שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ח"י כי בהמנורה מאירין ז' הבלים של הבינה אמא עלאה ומחמת האור הזה של ז' הבלים מאירין פניה של המלכות שהיא המנורה ונעשית לבת אש כי הבל ולהב חדא מילתא היא כמבואר בלק"ת (פי שמות). לזה שם לא"ו במספר הב"ל. אשר הב"ל במלוי כזה ה"ה ב"ת למ"ד במספר מלכו"ת שמאירין פניה בחנוכה ע"י ז' הבלים האלו:

החע

שם הי"ב הוא הה"ע. הנה בארנו לעיל (במאמר מנורה המהורה פ"א, ובמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ב') בשם הרעיא מהימנא פ' תרומה (דף קנ"ח ע"א) ומאן רישא דמנרתא בינה ה' עלאה דאית לה תלת קנין בדיוקנא דא ה' תלת ווי"ן דאינון תלת אבהן ה' תנינא תלת קנין תניינין בדיוקנא דא תלת ווי"ן ה' דאינון נצח הוד יסוד ו' מנרתא דאמצעיתא בן י"ה על שמיה אתקרי בינה איהו כליל ו' קנין לתתא בחושבן ו' בו' קנין דיליה. א"כ לפ"ז השלשה קנים של מנורה בראשה מצדה האחד הם אות ה' בציור תלת ווי"ן שהם חג"ת דבינה והשלשה קנים של מנורה בראשה מצדה השני הם ג"כ אות ה' שניה בציור תלת ווי"ן שהם נה"י דבינה. וקן האמצעי הוא אות ו' בינה בעצמה בן י"ה על שמיה אתקרי בינה שהוא כולל כל הששה קנים ומבואר בפע"ח (שער הק"ש פ"ז פ"ט) כי אות ע' היא הבינה אלנא דחיי בע' שמחן דילה.

א"כ לזה מרמז השם הזה הה"ע כי שלשה קני מנורה מצדה האחד היא אות ה' בציור תלת ווי"ן שהם חג"ת דבינה

הז"י. אשר הזווג של זו"נ נעשה בחנוכה ע"י השמות העולין נ"ר שהם הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). ואז מאיר אור הפנים דא"א באור הש"ע נהורין של הבינה הנח"ל העליון. אשר השורש של הש"ע נהורין הוא שס"ט ט' פעם מ"א במספר שס"ט. אשר היוונים הרשעים טמאו כל השמנים להמשיך הש"ע שלהם כי גם להם יש ש"ע בסוד כבגד יאכלם ע"ש שכן טמ"א הוא ט' מ"א במספר שס"ט שורש של הש"ע נהורין. ואבינו אב הרחמן המרחם עלינו האיר בנס של השמן שהם בחינת הש"ע נהורין כמבואר בלק"ת (תהלים) בפסוק דשנת בשמן ראשי. והמשיך הש"ע נהורין ששורשם שס"ט ט' פעם מ"א מצד הקדושה שהוא השמן הנחתם בחותם של כה"ג כמבואר בע"ח (שער אריך פי"ג) כי שורש של הש"ע נהורין הוא ט' פעם מ"א שהוא שס"ט. לכן שם אל"ד במלואו כזה אלף למ"ד דל"ת במספר נ"ר שס"ט שהם ט' פעם מ"א שורש של הש"ע נהורין ואז מאיר הנר בששה שמות שלו להתייחד לזו"נ בזווגם. כי הש"ע נהורין גורמין כל הזווגים הן בא"א והן באו"א והן בזו"נ כמבואר שם בשער אריך פי"ג.

לאו

שם הי"א הוא לא"ו. בעזרתו יתברך נדרוש סמוכין כי השם אל"ד מרמז כי בחנוכה מאירין הש"ע נהורין שהם ז' שמות ס"ג. אשר מהם נמשכין ז' מלואים שלהם שהם ז' פעם הבל המאירין בפנים העליונים דא"א, ונמשכין לבינה אמא עלאה כמבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ז). אשר בארנו לעיל (במאמר

הראשונה הוי"ה אהי"ה אשר זה הוא מן הג' יהודים של נ"ר אשר הוי"ה אהי"ה הוא כשהוא שוה עד הכתר. והרב ר' קאפיל ז"ל בסדור שלו אומר שהוא קשר הראשון של חב"ד. ואין זה סתירה לדברי רבינו שאומר שהיחוד הזה הוא בכתר. כי בפע"ח (שער העמידה פ"ב בכוונת המבדק את עמו ישראל בשלום) אומר רבינו ג"כ שם בדרך הב' אלו היחודים שהם נ"ר, ויחוד של הוי"ה אהי"ה הוא בכתר ובו כלולין כל המוחין חב"ד. א"כ ממילא היחוד הזה הראשון שהוא בכתר הוי"ה אהי"ה הוא ג"כ בחב"ד מחמת שהמוחין חב"ד כלולין בכתר.

א"כ לפ"ז הלא מבואר הוא בפע"ח (שער העמידה פ"ב בכוונת האל) אשר המוחין חב"ד הם השמות א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י. כי א"ל שד"י הוא בדעת א"ל הוי"ה הוא בחכמה א"ל אדנ"י הוא בבינה. לכן מאיר השם מב"ה בחנוכה שמספרו הוי"ה אהי"ה היחוד הראשון של נר המאיר בחנוכה שהוא בכתר ובו כלולין המוחין חב"ד שהם א"ל שד"י דעת א"ל הוי"ה חכמה א"ל אדנ"י בינה לזה השם מב"ה במלואו כזה מ"ם ביי"ת ה"א במספר א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י שהם מאירין בחנוכה ביחוד הראשון של נ"ר.

הרי

השם חט"ו הוא הר"י. הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות ח"י) כי בהמנורה מאירין ז' הבלים של ז' מלואים מן ז' שמות ס"ג וגם עוד ז' הבלים כפולים מן שם מ"ה שהם י"ה יו"ד ה"א ו"ה וא"ו ה"א והם שבעה ושבעה מוצקת לנרות על

ושלשה קני מנורה מצדה השני הוא אות ה' בציור תלת ווי"ן שהם נה"י דבינה והם ב' ההי"ן של השם הה"ע. וקן האמצעי הוא גופא דבינה בן י"ה על שמים אתקרי בינה שהיא אות ע' עצמותה של הבינה שהוא אות ע' של השם הה"ע אשר הקן הזה הוא כולל כל הששה קנים א"כ יש בהקן הזה התכללות של כל השבעה קנים אשר כל אחד כלול מעשר הרי ע' שהיא אות ע' של שם הה"ע אשר הנם דחנוכה נעשה בהמנורה אשר ברישא דמנרתא מאיר השם הה"ע:

יזל

שם הי"ג הוא יז"ל. הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל ברכת שעשה נסים כי אותיות ש"ע מן שעשה הוא המשכת ש"ע נהורין בחנוכה. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות כ"א) כי בהמנורה מאירין הש"ע נהורין. אשר הש"ע נהורין הם י' פעם ל"ז כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ד) גם יש ש"ע באופן אחר והוא מן י' פעם מלוי ס"ג שהוא גימ' ל"ז וי' פעם ל"ז גימ' ש"ע עכ"ל. ומבואר שם בפרק י"ג כי הש"ע נהורין של אבא טמירין, רק של אמא הם מתגלין. א"כ לפ"ז מאיר שם יז"ל בחנוכה כי הוא י' ל"ז שהם י' פעם ל"ז במספר ש"ע. אשר של אבא טמירין יתיר, רק של אמא מתגלין, לכן שם יז"ל במלוי כזה יו"ד זי"ן למ"ד במספר קס"א שהוא שם אהי"ה במלוי יודי"ן בחינת אמא המתגלית בש"ע נהורין שלה בחנוכה.

מבה

שם הי"ד הוא מב"ה. הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל ברכה

ע"ב קס"א בחינת זכו"ר וע"ץ החי"ם. מ"ל
הוא השמן של המנורה שהוא יסוד אמא
בשם ב"ט הח"י שהוא במספר ט"ל
המאיר בחנוכה.

פרק מו

אתאן לסדר השלישי שהוא טור הג' מן
הע"ב שמות:

לאו

השם הי"ז: הוא לא"ו. הנה כבר דברנו מן
זה השם שהוא ג"כ השם הי"א, ובעזרתו
יתברך נדבר כאן עוד בזה השם, ונדרוש
סמוכין. כי הנה בארנו לעיל (בפרק מ"ב)
אשר יעקב אבינו ע"ה מן הכח שנסע
סכתה בנה לו בית שהוא רוא דחנוכה
שהם הל"ו נרות הנדלקין בחנוכה אשר
האורות של ז' הבלים הנמשכין ע"י
השופר בר"ה וביוה"כ הם הקולות
הפנימים, ובחג הסוכות יסובבנו אלו
ההבלים, ומן חג הסוכות שומר אותם
יעקב אבינו על חנוכה שיתגלו אז
בהדלקת המנורה בל"ו נרות. לכן השם
הק"ם והשם לא"ו שניהם במספר יעקב
שהוא במספר ז' הווי"ת אשר הם ז' שמות
ס"ג ומהם נמשכים הז' מלואים שלהם
שהם הז' הבלים האלו המאירין בחנוכה
לכן השם לא"ו במלואו כזה למ"ד אל"ף
וי"ו במספר או"ר אשר אז מאיר האור
הזה ע"י יעקב אבינו כי הוא המשיך את
האור הזה. לכן השם לא"ו הזה במלואו
למ"ד אל"ף וי"ו במספר יעקב כ"ה שהוא
כ"ה כסלו אשר אז מאירין השמות הוי"ה
אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י
במספר נ"ר שיש בהם כ"ה אותיות סוד
כ"ה תברכו:

ראשה שראה זכריה הנביא. אשר כל
אלו ג' מיני ז' הבלים הם מושרשים בשם
מ"ב של אבגית"ץ וכו' כמבואר בתקונים
(תיקון ס"ט) בעובדא דבעל קבין. א"כ הרי
הם ג' פעם מ"ב המאירין בהמנורה
שנעשה בה נס בחנוכה. לכן מאיר
בחנוכה השם הר"י שהוא במספר חנוכ"ה
עם ג' פעם מ"ב. אשר שורש של הבלים
האלו הם נמשכין מתיקון ואמת המאיר
בתרין תפוחין קדישין פנים העליונים
דאריך אנפין כמבואר בע"ח (שער דרושי
הצלם דרוש ב' כלל י"ז). לכן השם הר"י
במלואו כזה ה"א רי"ש יו"ד במספר
חנוכ"ה עם ואמ"ת.

הקם

השם הט"ז: הוא הק"ם. בעזרתו יתברך
נדרוש סמוכין, כי הנה בארנו לעיל
(במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות
כ"ב) כי בהמנורה שהיא המלכות נמשכין
אליה החמשה חסדים שהם ה' פעם טו"ב.
לכן השני שמות האלו הר"י הק"ם
במספר ש"ס ה' פעם חס"ד. אשר נודע
מרבנו שבעת שיש לה למלכות החמשה
חסדים אז מזדווגין זו"נ פב"פ, ואז נעשה
היחוד של זכו"ר שהוא רג"ל וע"ץ החי"ם
שהוא ע"ב קס"א מספר כן, כמבואר
בע"ח (שער הכללים פי"א, ובשער שבה"כ פ"ב,
ובשער או"א פי"י, ובשער הזווגים פי"ז). אשר
החמשה חסדים נמשכין אליה ע"י יסוד
אמא והוא השמן בשם ב"ט שלו שהוא
יסוד אמא אשר הוא בחינת צדיק החי
אשר ב"ט ח"י במספר ט"ל איהו שמן
איהו טל כמו שפרשתי דברי הזוה"ק פ'
לך (דף פ"ח ע"א) לעיל (במאמר נרות המערכה
פ"ל). לכן שם הק"ם במלואו כזה ה"א קו"ף
מ"ם במספר רג"ל ט"ל אשר רג"ל הוא

כלי

השם החי: הוא כלי. הנה מבואר בתקונים (בתקונא קדמאה) שראשי נמלא טל מאי נמלא טל אלא אמר קוב"ה אנת חשיבת דמיומא דאתחבר בי מקדשא דעאלנא בביתא דילי ועאלנא בישובא לאו הכי דלא עאלנא כל זמנא דאנת בגלותא הרי לך סימנא שראשי נמלא טל ה"א שכינתא בגלותא שלימו דילה וחיים דילה איהו טל ודא איהו יו"ד ה"א וא"ו וה"א איהי שכינתא דלא מחושבן טל אלא יו"ד ה"א וא"ו דסליקו אתוון לחשבון טל דאיהו מליא לשכינתא מנביעו דכל מקורין עלאין. גם מבואר בלק"ת (תרי עשר) סוד אהי"ה כטל לישראל כבר ידעת כי סוד הטל נחית ממוחא והנה יסוד אמא שהוא דעת דו"א יש בו טל זה כי יש שם אהי"ה דההי"ן שבו טל אותיות במילוי ומילוי דמילוי כזה אהי"ה, אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה, אל"ף למ"ד פ"א ה"ה ה"ה יו"ד וא"ו דל"ת ה"ה ה"ה וזה אהי"ה כטל שאהי"ה בעצמו טל. ומבואר עוד שם (בלקוטי ישעיה) כי יש ג' מיני טל א' יהי"ו דאלפין גימ' טל. ב' הוא טל אותיות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. ג' טל אותיות שיש בשם אהי"ה דההי"ן פשוט ומלוי, ומלוי דמלוי. גם מבואר בלק"ת (פ' עקב) ושמן בא"ת ב"ש ב"ט כמנין יהי"ו ושם ב"ט ביסוד ולזה נקרא ח"י לפי ששם זה בונה ו' בתים שהם ח"י אותיות שכולם מתקבצים ביסוד לזווג. ובארנו כן לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ט').

לזה פרשתי דברי הזוה"ק פ' לך (נדף פ"ח ע"א) איהו שמן איהו טל כי ב"ט ח"י במספר טל. ומבואר במאורי אור (מערכת

הכ' אות ל"ו) כי כלי נקרא יסוד דנוקבא על שם אות י' זעירא שנכנס בה ונעשה מכלה כלי, וכל יסוד נקרא כלי ובפרט יסוד דנוקבא. א"כ הלא רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר צריך לכוין אצל ברכת להדליק נר חנוכה כי להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך האור לב"ן שהיא המלכות. אשר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן יש בהם טל אותיות ונמשך אז האור הזה בזווג זו"ג במקום עמידתו בחנוכה בנה"י והו"א נותן לה טפת הטל שהיא אות י' ונעשית מן כלה כלי אשר הטפה היא השמן הנתון בהמנורה שהיא בחינת מלכות נוקבא דו"א והשמן הלא הוא שם ב"ט שהוא יהי"ו אשר במלואו יו"ד ה"א וא"ו הוא במספר טל אשר שכינתא שלימו וחיים דילה טל שהוא מאתוון יו"ד ה"א וא"ו דאיהו מליא לשכינתא מנביעו דכל מקורין עלאין. אשר הו"א שהוא יו"ד ה"א וא"ו בחושבן טל הלא הוא מקבל הטל מאמא עלאה כי דעת שלו הוא יסוד דאמא שהוא אהי"ה דההי"ן בפשוט ובמלוי ובמלוי דמילוי הם טל אותיות אשר אהי"ה גם הוא בחושבן ב"ט שהוא ח"י והוא בחינת יסוד דאמא ג"כ. ומן הדעת דו"א שהוא יסוד דאמא בחינת הטל באהי"ה דההי"ן נמשך הטל ליסוד שלו אשר הו"א הוא ג"כ טל יהי"ו במלוי יו"ד ה"א וא"ו בחושבן טל והוא השמן כי שמן בא"ת ב"ש ב"ט בחושבן יהי"ו. ואז בהדלקת נר חנוכה בהשמן הנתון בהמנורה נמשך אליה הטפין האלו של השמן בחינת הטל ונעשות כלי מן כלה כלי ואז נשלמו כל הד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אצל להדליק נר חנוכה אשר כל הד' שמות יש בהם טל אותיות. לכן מאיר בחנוכה השם כלי שהוא שם החי

על בחינת השמן שהוא ח"י הנתון לתוך המנורה שהיא הכלי להמשיך לה הטל מכל אלו הבחינות לכן כל"י במספר ט"ל אהי"ה או ט"ל יה"ו אשר הוא שם ביי"ט וביי"ט ח"י הוא ט"ל ונעשית אז המלכות שהיא המנורה מן כלה כל"י.

לוי

שם הי"ט: הוא לו"ו. הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות כ' במדרגת המנורה) אשר מאירין בהמנורה הו' מרגלאין של שבת"ק שהם השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ן א"ל אלקי"ם מצפ"ן י"ה אדנ"י אשר בהמנורה מאירין השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ן י"ה אדנ"י במספר תב"ל שהיא לב"ת אש, כי לב"ת אתון תב"ל. ובהשמן מאירין השמות א"ל אלקי"ם מצפ"ן במספר שמ"ן ז"ך או זי"ת. אשר כל השמות של המרגלאין יוצאין מן כ' שמות אהי"ה יה"ו כמבואר בזוה"ק פ' יתרו ברע"מ נרף צ"ב ע"א. לכן השם לו"ו מאיר בחנוכה שהשם הזה במספר אהי"ה יה"ו שורש של השמות של המרגלאין. אשר אז כשמתקשמת המלכות שהיא המנורה באלו השמות של המרגלאין אז יש לה כל החמשה חסדים. שהם ה' פעם א"ל בסוד חסד א"ל כל היום כמבואר בלק"ת (פ' וישב). לכן השם לו"ו בפשוט ובמלוי ובמלוי דמלוי כזה לו"ו למ"ד וא"ו וא"ו למ"ד מ"ם דל"ת וא"ו אל"ף וא"ו אל"ף וא"ו במספר הוי"ה הוי"ה מצפ"ן א"ל אלקי"ם מצפ"ן י"ה אדנ"י עם ה' פעם א"ל לקשט המלכות שהיא המנורה בחנוכה בשבע מרגלאין שלה ולהמשיך לה החמשה חסדים שהם ה' שמות א"ל סוד חסד א"ל כל היום:

פהל

שם הכ': הוא פה"ל. הנה בארנו לעיל בפרק מ"א בשם רבותינו הקדושים רבינו מלובלין ז"ל ורבינו המגיד מקאזניץ ז"ל, אשר חנוכה הוא בחינת מלאך מטטרו"ן שהוא חנוך לכן ד' אותיות הראשונות של חנוכה הוא חנוך. וגם בארנו כן בפרק מ"ב בשם תלמידם זקני רבינו הקדוש מרן צבי מזידיטשוב זצ"ל המובא בדעת קדושים, (מאמר שמן למאור פ"ח) שאמר אשר רגל הילדים הם חנוכה ופורים שהם מטטרו"ן וסנדלפון, אשר חנוכה בחינת מט"ט, פורים בחינת סנד"ל. א"כ המלאך מט"ט שמו כשם רבו שד"י שהוא במספר מטטרו"ן. וגם הוא נקרא נער כי הפסוק נער הייתי וגם זקנתי שר העולם אמרו שהוא מט"ט כמאמר רז"ל. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ח') כי בהמנורה מאיר שם שד"י בדגש וברפה למעלה בראש המנורה מאיר שם שד"י בחינת רפה שהיא הבינה ולמטה בגוף המנורה מאיר שם שד"י בדגש שהיא המלכות ונמתק שם שד"י של המלכות שהוא דגש ע"י שם שד"י של הבינה שהוא רפה. א"כ הוא הלא מט"ט שמו כשם רבו שד"י שעולה מטטרו"ן וגם נקרא נער חנוך אשר שם שד"י הוא ג"כ בחינת יסוד שהוא השמן צדיק החי אשר בנס חנוכה נחתם השמן בחותם הבינה שהם ג' שמות אהי"ה במלואיהן קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה סוד אשר תנ"ה הודך, בסוד איהו ברוך, איהו ברכה, שכן ברוך ברכ"ה במספר תנ"ה, והוא חותם השמן כמבואר בדעת קדושים מרבינו זקני (מאמר שמן למאור פ"א). א"כ לכן מאיר בחנוכה שם פה"ל שהוא במספר חנוך א"ל שהוא

ואם כן ראינו שגם בלילה הראשונה נעשה נס. ודברי הוזה"ק הזה שמביא רבינו הטו"ז הוא בפ' לך (דף פ"ח ע"א) וברכאן דלעילא לא משתכחי אלא במה דאית ביה ממשא ולא איחו רקניא מנלן מאשת עובדיה דאמר לה אלישע הגידי לי מה יש לך בבית דהא ברכאן דלעילא לא שריין על פתורא רקניא ולא באתר רקניא מה כתיב ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוך שמן מאי אסוך אלא אמרה ליה שיעורא דהאי משחא לא איחו אלא כדי משיחת אצבעא זעירא אמר לה נחמתני דהא לא ידענא האיך ישראן ברכאן דלעילא בדוכתא רקניא אבל השתא דאית לך שמן דא הוא אתר לאשתכחא ביה ברכאן. וכן מבואר בפ' יתרו (דף פ"ז ע"ב) אשר ברכה היא אמא עלאה בריכה העליונה ששם מימי החכמה נאספים לתוכה המברכת למלכות בריכה התחתונה, והם ק' ברכות כי ס"ג ול"ז גימ' ק' וכנגדם במלכות י' אדנים לקבל ק' ברכות, כמבואר במאורי אור (מערכת הבי' אות ל"ה). והוא כמבואר בפע"ח (שער הברכות פ"א) בכוונת מאה ברכות בכל יום תחילה צריך להמשיך ק' ברכות אלו מן אמא אל ז"א כי מן הברכה העליונה שהיא אמא עלאה מתפשטין בו ק' ברכות והם בחינת נה"י דאמא הנכנסין לז"א בבחינת מוחין והם בחינות ברכות ממש וגם הם מלשון ברכים כי ברכי אמא שהם נה"י שבה מתפשטין בו. והנה הם שם ס"ג כי ס"ג הוא באמא והיא מתפשטת שם בז"א עד שליש עליון דתפארת שהוא החוזה דז"א שהם ו' ספירות ושליש ספירה שהם כחב"ד חו"ג ושלש תפארת הרי שם ס"ג וכל זה הוא

ממשיך חסדים דבינה שהיא א"ל למלכות שהיא ג"כ א"ל. אשר הבינה נקראת א"ל מבואר בע"ח (שער הארת המוחין פ"ח) ובפע"ח (שער ספירת העמר פ"ו). ומלכות נקראת א"ל מבואר בזה"ק פ' במדבר (דף קי"ט ע"ב) ובפ' קרח (דף קע"ז ע"א). א"כ לזה שם פה"ל בפשוט כזה פה"ל ובמלוי כזה פ"א ה"א למ"ד ובמלוי דמלוי כזה פ"א אל"ף ה"א אל"ף למ"ד מ"ם דלית במספר נע"ר חנוך שד"י תנ"ה או נע"ר חנוך מטמרו"ן תנ"ה אשר תנה הוא החותם של השמן שהוא יסוד צדיק בחינת שד"י שנקרא כן מט"ט ואז איחו ברוך איחי ברכה במספר תנ"ה שהוא החותם להמשיך הברכה עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד':

גלך

שם הכ"א: הוא גל"ך. הנה רבינו הגדול הבית יוסף בהל' חנוכה (סימן תר"ע) מקשה למה קבעו שמנה ימים חנוכה כיון דהשמן שבפך היה בו כדי להדליק יום אחד נמצא שלא נעשה נס אלא לז' ימים. ומתריץ בזה רבינו הגדול הטו"ז דלמפרע אנו רואין שגם בלילה הראשונה היה הנס דמצינו בספר הזוהר על פסוק מה יש ליכי בבית שאין הוא יתברך עושה נס ליתן ברכה אלא במה שיש כבר בעולם ואפילו הוא דבר מועט אז הוא יתברך נותן ברכה להרבות המעט משא"כ בדבר ריקן אין שייך בו ברכה לעשות בריה חדשה ע"כ ניחא כאן דאלו נדלק כל מה שהיה בלילה הראשון לא היה מקום לנס לחול על שום דבר אלא ודאי דגם בלילה הראשון נשתייר ממה שהיה ראוי לה וממנה נשתייר ועל אותו השויר באה הברכה שנעשה שם נס להרבות אותו

מקום הסתום. ואח"כ יוצאין החסדים ומתגלין מיסוד אמא מן החזה ולמטה דו"א והם ב' שלישי תפארת ונה"י דו"א הרי הם ל"ז והם בחינת מלוי דשם ס"ג המתגלה מן השם דס"ג עצמו וכללות ס"ג ול"ז הרי הם ק' ברכות אל ז"א. ואח"כ צריך להמשיכם גם אל המלכות הנקראת אדנ"י ותכוון לציוור שם זה באופן זה כי אות א' הוא צורת יו"י ואות נ' הוא צורת י"נ כי יו"ד יושבת על ראש הנ' כעין קוץ נמצא כל השם זה הוא בזה האופן יו"י דינ"י והוא בגימ' ק' וזה הוא סוד מאה אדנים. וכן הוא כוונת הסכך של הסוכה כי סכ"ך במספר ק' והוא ס"ג ול"ז של הבינה השם ס"ג בעצמו והמלוי שלו שהוא ל"ז. והוא כמבואר בשער הפסוקים (פ' ויצא) ובלק"ת (שם) כי הבינה יש לה שני בחינות השם ס"ג בעצמו במקום המכוסה עד החזה דו"א ומלוי של ס"ג שהוא ל"ז במקום המגולה מן החזה ולמטה. וזה סוד ששה בני לאה ובת אחת עיי"ש. אשר לזה בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל"ג ופרק ל"ה) שהנשם של חנוכה היה בפך של שמן שכן פ"ך הוא במספר ס"ג ול"ז אשר שניהם הם חסדים של הבינה שנקראת ברכה שהיא בריכה העליונה שמימי החכמה נאספים לתוכה המברכת למלכות בריכה התחתונה במאה ברכות שהם ס"ג ול"ז. אשר המלכות מקבלת הברכה הזאת מן בינה אמא עלאה בשם אדנ"י שהוא בציוור יו"י דינ"י במספר ק' סוד מאה אדנים. אשר לזה בארנו לעיל (במאמר מנורה המהורה פ"ב) בשם הזוהר חדש שיר השירים ובמאמר שמן המאור (פכ"ד במדרגת המנורה אות י"א) כי במנרתא מתסדרא מאיר בשבחה דגווני גליפאן שמה אדנ"י. אשר הוא מקבל מן הבינה

רישא דמנרתא המאה ברכות שהם ס"ג ול"ז כי הבינה היא הברכה בריכה העליונה רישא דמנרתא מברכת למלכות גופא דמנרתא במאה ברכות האלו שהם ס"ג ול"ז אשר לזה בנס דחנוכה שהיה צריך לחול ברכה על השמן שהוא הברכה מן הבינה אמא עלאה מחמת שהיא בחינת ברכה היה השמן שהוא מימי החכמה נאספים בפך שהוא בינה כי פ"ך הוא ס"ג ול"ז שורש הברכה של הבינה. לכן בחנוכה מאיר השם נל"ך שהוא במספר ק' שורש הברכה של הבינה ס"ג ול"ז להמשיך למלכות בחנוכה הברכה של הבינה שהיא מקור הברכה:

י"י

שם הכ"ב: הוא יי"י: הנה בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל"א) אשר המנורה היה לה ג' כלים גביעים כפתורים פרחים והם הנ' כלים שאומר רבינו בע"ה (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל ט"ו) בחינת פנימים אמצעים חיצונים שהם נפש רוח נשמה. והם ג"כ ל' כלים שאומר רבינו בשער הפרצופים (דרוש ב') כי לכל פרצוף חוץ מן הז"א יש י' ספירות הנקראים כלים ונח"ל לקים לג' חלקים והם י' כלים, חיצונית מדור אל הנפש, י' כלים אמצעים מלובשים תוך החיצונים והם מדור אל הרוח, י' כלים פנימים מלובשים תוך כלים אמצעים והוא מדור אל הנשמה, והם הם ל' כלים, אבל גובה קומן אינם אלא י' לפי שהם י' תוך יו"י תוך י' [ומה שאומר רבינו בשער תיקון נוקבא שאין למלכות רק ג' כלים, ובשער הפרצופים ל' כלים כבר תרצתי דברי רבינו היטב לעיל שם בפרק ל"א] א"כ

לכן מאיר בחנוכה שם יי"י שהם הל' כלים י' כלים חיצונים מדור להנפש י' כלים אמצעים מדור להרוח י' כלים פנימים מדור לנשמה והם הגביעים והכפתורים והפרחים של המנורה מחמת שכל אחד כלול מן י' הרי הם ל' ג' יודי"ן של זה השם.

מלה

שם הכ"ג: הוא מל"ה: הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות ט'). במדרגת השמן כי השמן הוא בחינת יסוד צדיק ע"י שם בי"ט שלו שהוא בונה ו' בתים ו' פעם ג' הרי ח"י. ומבואר בלק"ת (פ' בראשית) גם יוסף יסוד מצא חן כי זווג תלוי בעינים כמאמר רז"ל נטלת מאור עיניו של אדם ואור היסוד בא מעינא פקיהא בסוד הנה עין ה' אל יריאיו למיחלים לחסדו יסוד המצפה לחמשה חסדים שיכנסו בו לכן נח ויוסף שהם ביסוד אבא לקחו אור שבעינים שהוא חן להזווג וזהו ויט אליו חסד כי ענין חן הזה הוא התפשטות ה' חסדים. אשר מקור של ה' חסדים הוא השם א"ל כמבואר שם (כפ' וישב) סוד וילקט יוסף את כל הכסף. א"כ לזה חנוכה הוא אותיות הראשונות הוא חן שהוא השמן הטוב בחינת יסוד שהוא יוסף שמצא חן כי הזווג תלוי בעינים ואור היסוד שהוא השמן הטוב בא מעינא פקיהא בסוד הנה עין ה' אל יריאיו למיחלים לחסדו יסוד המצפה לחמשה חסדים שיכנסו בו אשר שורש שלהם הוא שם א"ל סוד חסד אל כל היום לכן אומר רבינו בלק"ת (פ' וישב) כי ה' פעם א"ל עם הכולל במספר יוס"ף שהוא המלקט את כל החמשה חסדים

אשר שורשן מן שם א"ל וממשיך אותם מעינא פקיהא מקום החן אשר נח אתוון חן, ויוסף שכתוב אצלו וימצא יוסף חן בעיניו שהם ביסוד אבא שהוא השמן בחינת שמן הטוב יסוד אבא אור החכמה לקחו אור שבעינים שהוא חן להזווג וזהו ויט אליו חסד כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים. אשר בחסד נשרש טוב כי ט' פעם ו"ב הוא במספר חסד. טו"ב חס"ד במספר חנוכ"ה שאותיות הראשונות הם ח"ן ואותיות וכו"ה במספר א"ל שורש של החמשה חסדים אשר ענין חן זה הוא התפשטות החמשה חסדים הנקראים טוב אשר יוסף שהוא איש החן הוא ג"כ טוב אמרו לצדיק כי טוב. א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ב) אשר נמשכין אל המנורה החמשה חסדים. אשר שורשן הם מאור העינים שהוא חן הנשרש בחנוכה בשני אותיות הראשונות ויוסף הצדיק שהוא השמן של המנורה בחינת טוב מצא חן בזווג התלוי בעינים וממשיך את החן שהוא טוב שורש של החסדים למלכות שהיא המנורה שהוא ג"כ בחינת חן סוד חן אשה על בעלה. לכן מאיר השם מל"ה בחנוכה שהוא במספר ח"ן טו"ב אשר לזה השם הזה במלואו כזה מ"ם למ"ד ה"ה במספר חנוכ"ה ח"ן טו"ב:

ההו

שם הכ"ד: הוא חה"ו. הנה רבינו אומר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה דרוש א') ובפע"ח (שער רח"פ פ"ד) וכן מבואר במש"ח (מס' כסלו פ"ב אות ג') אשר בחנוכה יעקב ורחל מזדווגים בהוד והיא מקבלת מהוד שלא על ידו אלא מעצמה כי נתקן הוד זה

בשמנה ימי חנוכה ע"י מתתיהו בן יוחנן כה"ג, לפיכך אומרים על הנסים במודים שהיא ברכת ההוד אשר נ"ס במספר מ"ה אדנ"י, מ"ה הוא יעקב, אדנ"י היא רחל מלכות נוקבא דיליה. גם מבואר במאורי אור (מערכת הח' אות א') כי אות הח' מורה על בחינת הוד ספירה הח'. א"כ לזה מאיר בחנוכה השם חה"ו, כי רחל שהיא אות ה', יעקב שהוא אות ו', מזדווגין בהוד בחנוכה שהוא אות ח'. אשר לזה נקדם בהשם הזה אות ה' קודם לאות ו' מחמת שבימי החול רחל מפילה אליו יעקב בנצח ורחל בהוד סוד איהו בנצח איהי בהוד ומקבלת אור ההוד על ידו אבל בחנוכה הוא זמן תוספת קדושה שמקבלת אור ההוד שלא על ידו ואינה מפילה אליו רק מקבלת מעצמה אור של ההוד. לכן היא מוקדמת בזה השם להורות גודל מעלתה בחנוכה שאז שני מלכים משתמשים בכתר אחד בשוה ולא הוא גדול ממנה שגם היא מקבלת אור ההוד מעצמה שלא על ידו אשר אור ההוד הוא אות ח'.

פרק מז

אתאן לסדר הרביעי שהוא טור הרביעי מן הע"ב שמות:

נתה

שם הכ"ה: הוא נת"ה. הנה רבותינו הקדושים אמרו בש"ס שבת אשר השמן של הפך היה נחתם בחותמו של הכה"ג. אשר שם החותם הוא נת"ה ג' שמות אהי"ה במלואן קס"א קנ"א קמ"ג סוד אשר נת"ה הודך. ומבואר בדעת קדושים

מרבין זקני הקדוש (במאמר שמן למאור פ"א) אשר החותם של הכה"ג הוא עצם הברכה איהו ברוך איהי ברכה זה וזאת במספר תנ"ה מדת החותם העליון ומקור הברכה הוא מדת הכה"ג אשר הוא בבחינת אור החכמה הנחתם בחותם הבינה יסוד דבינה. א"כ לזה מאיר בחנוכה השם נת"ה אתון תנ"ה שם החותם שנחתם בו השמן בחותם הכה"ג שהוא אור החכמה בחינת ברוך ובינה החותמת היא ברכ"ה אשר ברוך ברכ"ה במספר נת"ה שם הזה המאיר בחנוכה. אשר אז בחנוכה נעשה הזווג ביסוד ומלכות שהוא השמן בחינת יסוד והמנורה בחינת מלכות אשר בשניהם נמשך החן וימצא יוסף חן, חן אשה על בעלה כמו שבארנו לעיל אצל השם הכ"ג מל"ה. לכן השם נת"ה במספר נ"ר חנוכ"ה עם ב' פעם ח'.

הא

שם הכ"ו: הוא הא"א: הנה מבואר במאורי אור (מערכת הא' אות א'). כי אות א' הוא בחינת חכמה ובחינת בינה. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות ב') במדרגת המנורה, כי ראש המנורה היא הבינה בז' נרות שלה וגוף המנורה היא המלכות בז' קנים שלה גם בארנו שם (במדרגת השמן אות ב') כי השמן הוא בחינת אבא שהוא חכמה. א"כ לכן מאיר השם הא"א בחנוכה כי המלכות שהיא אות ה' גוף המנורה מקבלת האור שלה מן השמן הנתון בתוך המנורה שהוא בחינת אבא חכמה אות א' וגם מקבלת מן ראש המנורה שהיא הבינה אמא עלאה אות א' א"כ כשהמלכות שהיא אות ה' מקבלת מן חכמה ובינה שהם ב' אלפי"ן לכן

מורה על זה השם הא"א כי המלכות שהיא המנורה אות ה' מקבלת מן א' חכמה א' בינה. גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לבוין אצל להדליק נר חנוכה כי להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה ומלכות היא שם ב"ן ותמשיך לה ע"ב ס"ג מ"ה וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה ואז תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם גימ' נ"ר. א"כ לכן השם הא"א במלואו כזה ה"ה אל"ף אל"ף במספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן להמשיך האור מן ע"ב ס"ג מ"ה שהם אבא ואמא וז"א לב"ן שהיא המלכות שתוכל לדלוק ולהתייחד עם ז"א בג' היחודים שהם נ"ר בחנוכה:

ירת

שם הכ"ז: הוא יר"ת: הנה רבינו זקני הגאון הקדוש אור עולם באוצר החיים (פ' בהעלותך מצוה שפ"א) אומר כי זה השם יר"ת הוא תיקון של ז' מלבין קדמאין להוציא ניצוצין ומספר זה השם הוא פא"י סא"ל חת"ך סוד פס"ח כי אות פ' של פסח הוא שם פא"י אות ס' של פסח הוא שם סא"ל. אות ח' של פסח הוא שם חת"ך. ומה נעמו שם דבריו הקדושים לענין הפסח, ומדרכו דרך הקודש אקח אני נכדו הבזוי והנבזה שפל אנשים אשר אין בי לא תורה ולא חכמה ולא יראה, לבאר זה הענין של אלו השמות פא"י סא"ל חת"ך שעולין במספר השם יר"ת לענין חנוכה שאנחנו עסוקין בו כאן והוא כמבואר בפע"ח (שער הזמירות פ"ה) ובשער הזמירות (בדרושי תפלת השחר דרוש א') כי פותח את ידך יש בו ג' כוונות, א' באשרי דזמירות, וא' באשרי ובא לציון, וא' באשרי דקודם מנחה, ובכל זמן מן ג'

זמנים האלו יש כוונה בפני עצמה עם היותם דרך אחד. והנה ר"ת פות"ח א"ת ידי"ך פא"י והוא שם אחד מן ע"ב שמות של ויסע ויבא ויט, גם סודו הוא חיבור ב' שמות הוי"ה אדנ"י יאהדונה"י, גם ס"ת פות"ח א"ת ידי"ך חת"ך שם הפרנסה. גם תכוין כי שם הנזכר הוא בהילוף אתב"ש הוא סא"ל והוא שם אחד משמות ע"ב דויסע ויבא ויט, גם שם סא"ל הוא בגימ' שם פא"י כמנין יאהדונה"י בר"ת פא"י והנה כל הכוונות שבפרשה זו הם שוות בג' זמנים שאומרים אשרי והחילוק שביניהם אינו אלא בכונת שם חת"ך בלבד וזה ענינו כי בזמירות בשחרית תכוין כי שם חת"ך שורשו הוא יוצא מחילוף ותמורת הוי"ה שהוא בגימ' מצפ"ץ שהוא בגימ' ש' גם שם אלקי"ם ביודי"ן הוא בגימ' ש'. וכבר נתבאר במקום אחר כי שם מצפ"ץ להיותו תמורת הוי"ה לכן הוא רחמים מעורב בדין אך להיותו חילוף לכן מספרו כמו אלקי"ם דיודי"ן וזה סדרן הוי"ה ואח"כ מצפ"ץ ואח"כ אלקי"ם כי שם אלקי"ם הוא יותר דין מכולם. והנה בזמירות שעדיין לא התפללנו תפלת השחר ולא ירד שפע עליון אלא שעל כל זה הוא בחינת בוקר אשר בו שלט אברהם איש החסד לכן שם מצפ"ץ שהוא ממוצע בדין הוא המאיר עתה ונמצא כי שם זה הוא הנקרא חת"ך עם היות שמקורו הוא מן ג' שמות שהם הוי"ה מצפ"ץ אלקי"ם על כל זה כל אחד הוא כפי הזמן והשעה.

והנה עתה בזמן הזמירות הנה השם הזה יונק משם מצפ"ץ הממוצע והוא באופן זה כי מצפ"ץ גימ' ש' כמנין אלקי"ם דיודי"ן ואם תסיר שורש שם אלקי"ם כפשוטו שהוא פ"ו שהוא שורש של הדינין ישאר

גימ' ר"ח והנה בבוקר שעדיין ז"נ אב"א ושני האחוריים הם בחינת דינין וכל אחור הוא שם אלקי"ם ונמצא ששני האחוריים הם שני פעמים ר"ח וב' פעם ר"ח בגימ' חת"ך. גם פירוש חת"ך הוא לפי שכל האחוריים הם בסוד רבוע השמות וכאשר תרבע שם אלקים כזה א' אל"ה אלקי"ם בגימ' ר' ועם הי"ג אותיות דמלוי יודי"ן והכולל הרי רי"ד כמנין ר"ח והנה הם ב' אחוריים שהם שני פעמים ר"ח שהם גימ' חת"ך גם זה עצמו הוא הבנת לשון חת"ך כי בחינת האחוריים שם מקום החתוך כי שם מתחתכין וננסרין לשנים בעת הנסירה ונמצא כי שם חת"ך הנזכר בס"ת הם סוד ב' האחוריים דזו"ג הנקראין הוי"ה אלקי"ם [נוסחא אחרינא הוי"ה אדנ"י] הנרמזים בר"ת פא"י העולה יאהרונה"י שהוא חיבור זו"ג. אבל כוונת שם חת"ך בזמן המנחה הוא נגזר משם אלקי"ם לפי שאז הוא זמן הדין והכוונת שוות אל הנ"ל כי כאשר תסיר ב' האחוריים דאלקים במלוי יודי"ן ב' שמות שרשי אלקי"ם שהם פ"ו פ"ו ישארו חת"ך על דרך הנזכר ממש. וכוונת שם חת"ך באשרי שקודם ובא לציון אשר אז כבר התפללנו תפלת שחרית וירד השפע וגם הוא בחינת בוקר שהוא חסד גמור אז הוא נגזר משם הוי"ה שהוא רחמים והוא הוי"ה דע"ב שהוא מבחינת החכמה ששם הוא הוי"ה דע"ב דיודי"ן. והנה נודע בסוד והחכמה תחיה בעליה כי כל המזון והפרנסה באה מן החכמה והוא סוד פותח את ידיך יודי"ך שהם הד' יודי"ן שבהויה דע"ב דיודי"ן וכל אחד כלולה מעשר וי' מי' הרי הד' יודי"ן הם ת' וכ"ח אותיות שיש במלוי המלוי שיש בהויה זו הרי הכל גימ'

חת"ך ולהיות זה שם חת"ך הנה הוא שם הפרנסה. והרי נתבאר ג' חילוקים שיש בכוונת שם חת"ך בג' זמנים הנזכרים אבל כל שאר הכוונות שבפסוק הנזכר הם שוים בג' זמנים הנזכרים והנה במלת ומשביע ג"כ תכוין שהוא בגימ' חת"ך הנזכר ותכוין בו ג"כ בענין כוונת שם חת"ך הנזכר. ונלפע"ד חיים כי הראשון הוא שני אחוריים דלאה עם ישראל והשני הוא דישראל ורחל כך הגירסא בשער הכוונות. ובפע"ח הגירסא ונלפע"ד חיים כי הראשון הוא ב' אחוריים דלאה וישראל והב' הוא נגד אחוריים דרחל וישורן. וכך מביאין הכוונה זו שאומר רבינו מהרחו"ו ז"ל בסידור הקדוש ר' שבתי ז"ל ובסידור הקדוש ר' אשר ז"ל והמשנת חסידים הקדוש ז"ל (במס' תפלת היצירה פ"ד אות ז') כי חת"ך הוא ר"ח אחד ברוח האחור של ישראל שהוא כנגד לאה, ורוח האחד יש ללאה כנגדו דומה לו הרי חת"ך מספר שני פעמים ר"ח שבמקום חת"ך בישראל ולאה. ומשביע"ע אף הוא מספר חת"ך ויוצא על דרך האמור משני רוחות שבאחורי ישורן ורחל אשר היא בר"ת לכ"ל ח"י רצו"ן.

ק' איך שייך נסירה בלאה והנה הרב הקדוש ר' קאפיל ז"ל בסדור שלו קול יעקב אומר בזה ומה שנרמז ב' פעמים חת"ך בס"ת פות"ח א"ת ידי"ך וג"כ ומשביע"ע במספר חת"ך הוא כי היא דבוקה עם ז"א בב' מקומות הא' כנגד התפארת הב' כנגד היסוד והרחו"ו ז"ל כתב הא' נגד ישראל ולאה והא' נגד ישראל ורחל ולא ירדתי לסוף דעתו ואפשר כי איזה טעות נפל בכתב כי ישראל ולאה אינם עומדים אחור באחור

רק פני לאה נגד אחוריו ואינם דבוקים כלל כמו שמבואר בדבריו כמה פעמים ואין צריך נסירה עכ"ל.

ישוב לדברי רבינו מהרחו"ו

ומה אני השפל הבזוי ונבזה שפל אנשים בריה שפילה וגרועה נבזית ונמאסת תולעתא זעירא דרחיש ברחישין ועירין בעפרא דארעא כי לפי דבריו טעו ח"ו כל הקדושים הנ"ל ר"ש ור"א והמש"ח שמביאין דברי רבינו רח"ו ז"ל בזה בסתם וגם הקדוש השרף פע"ח מביא בזה דברי רבינו מהרחו"ו ז"ל בסתם וח"ו ח"ו לומר כי כולם טעו בזה. לכן נראה לי לתרץ דברי רבינו מהרחו"ו ז"ל הקדושים שח"ו לא טעה בזה והעיקר בדבריו כי הוא נאמן בכל בית רבינו הקדוש האר"ז"ל.

והוא בראשון מה שאומר ומקשה כי ישראל ולאח אינם עומדים אב"א ואין צריך שם נסירה. הלא מפורש הוא בפע"ח (שער ר"ה פ"א) כי רישא דנוקבא הוא באחור שלו נגד החזה ומשם ולמעלה הוא מקום לאה וביום א' דר"ה ננסר מרישא דז"א עד התפארת שלו ועד בכלל ולהיות נוסלת ביום זה כל הנסירות הללו לכן הוי דינא קשיא ויום ב' דר"ה שאינו ננסר אלא הפרק העליון דנצח שלו שהיא חכמה שלה ולכן הוי דינא רפיא ולכן הוי ב' ראשים ממש כי זה הוי מקומה הא' בלאה מראש שלה שהוא דינא קשיא והב' מראש רחל הוא דינא רפיא. ועוד שם בפ"ב ונמצא כי הכתר שלה ננסר ביום זה וכל פרצוף לאה כולה ננסר ביום א' דר"ה ולכן נקרא דינא קשיא ג"כ למעם זה ונמצא כי ביום א' ננסר לאה לגמרי ועוד הכתר דרחל.

ועוד שם בפ"ב בדיבור המתחיל וכפי הנלע"ד משם הוא שלאח לוקחת הדינין ע"י אמא להיותה במקום מכוסה מחזה ולמעלה ואחר שננסר לאה כולה עם עקביים שלה הנכנסים תוך כתר דרחל נמצא ביום א' דר"ה ננסרה לאה וכתר רחל ואח"כ חוזרין המוחין תוך ז"א לנסור את רחל מהחזה ולמטה שכבר היא במקום מגולה ויכולה לקבלם ע"י ז"א עצמו משא"כ בלאה וא"כ נמצא כי כל לאה ננסרת קודם השופר ביום א' דר"ה. ועוד שם ואח"כ נכנסו נה"י דאמא תוך לאה לנסרה ויצאו משם לז"א לנסר את רחל. ועוד שם ענין הנסירה הנה כשבאין מוחין לז"א נתקנת רחל מחציו ולמטה אב"א אך לאה אינה נגדלת חציה אחור העליון עד שאלו אורות החסדים המגולים דנ"ה למעלה ביסוד הבינה יבקעו ויתגלו החסדים ואז נתקנת לאה והרי נתקנו זו"נ אב"א לגמרי בכל ארכו. וכן מבואר כל אלו הדברים בשער הכוונות בדרושי ר"ה אשר נסירה הוא גם בלאה והיא ננסרת ביום א' דר"ה. וכן מבואר בע"ח (שער הנסירה סוף פ"א) והענין כי כבר נתקנה לאה אב"א מרם רחל כי תחילה יוצאין הארת לאה ואח"כ הארת רחל ועדיין שתיהן נפרדות עם שמקבלות שתיהן הארתן ע"י ז"א ואח"כ בנסירה מתחברת שתיהן יחד פרצוף אחד ע"י שנכנסו נה"י דאמא בתוכם ונמצאת גם רחל עצמה עולה אב"א עד כתר דז"א ע"י התחברות עם לאה ואפשר שיתלבש רחל בלאה. הרי מבואר להדיא אשר גם בלאה נעשה הנסירה כמו ברחל. וכן מבואר בשער תיקון נוקבא פ"ב כלל ח' וכפי הנלע"ד הוא שלאח לוקחת הדינין ע"י אמא להיותה במקום מכוסה מהחזה

ולמעלה ואחר שננסרה לאה כולה עם עקבים שלה הנכנסין תוך כתר רחל נמצא כי ביום ראשון של ר"ה ננסרה לאה וכתר דרחל ואח"כ חזרו המוחין תוך ז"א לנסר את רחל מן החזה ולמטה שכבר היא במקום מגולה ויכולה לקבלם ע"י ז"א עצמו משא"כ בלאה וא"כ נמצא כי כל לאה ננסרת קודם שופר ביום א' דר"ה והנסירה היא שמקבלת גבורות חדשות ע"י אמא וננסרה אז. ואחר השופר ביום א' ע"י השופר ההוא עצמו באו המנצפ"ך חדשים לרחל אלא שהם ע"י ז"א עצמו וננסר כתר רחל ביום א' עצמו אחר השופר. כלל העולה כי הם צריכין בין ללאה בין לרחל הנקראין ירושלים וציון צריכות ב' מיני גבורות קשות וממותקות שהם הישנות קשים וחדשות מתוקים אלא שהקשות דלאה לוקחות ע"י ז"א והמתקות ע"י אמא ושניהן נקראין קשות בערך דיני רחל המתקות. ודרחל הקשות והמתקות שניהן נמשכין לה ע"י ז"א עצמו אלא שאלו הם קודם השינה ואלו הם אחר השינה שהוא סוד השופר. ונמצא א"כ כי המ"נ נעשה קודם כל דבר ואח"כ נכנסו נה"י דאמא תוך לאה לנסרה ויצאו משם בז"א לנסר את רחל:

הרי מבואר להדיא אשר גם בלאה שייך נסירה. וגם הלא הה"ק ר' קאפיל ז"ל סותר דברי עצמו שהרי שם בסידור שלו בכוונת תיקון חצות הוא אומר שם והנה כבר בארנו שעמידת לאה ורחל מאחורי ז"א הוא באופן זה שלאה עומדת למעלה כנגד חב"ד וחו"ג ושליש תפארת דז"א. ורחל מתחלת משליש תפארת של ז"א עד למטה ובכל אחת יש י' ספירות שלמות והנה כאשר מתחילין המוחין

לבוא אל ז"א מיד נתקנת פרצוף לאה וננסרת מן אחורי ז"א לבוא פב"פ לצורך הזווג וצריך להשלים האחוריים שלהם שהיה תחילה בעת עמידתם אחור באחור היה כותל אחד משמש לשניהם בסוד ד"ו פרצופים ועתה שנעשה הנסירה בסוד ויקח את הצלע כמ"ש בכתבי האריז"ל צריך להשלים את האחוריים והוא ע"י נשמות הצדיקים וכו' עכ"ל. הרי שהוא בעצמו ז"ל אומר להדיא שגם לאה עומדת אב"א עם ז"א ונעשה בה נסירה לצורך הזווג ע"י השלמה.

והנה כן מצאתי ביפה שעה על השער הכוונות דפוס ירושלים בדרושי ר"ה (דרוש ג' אות י"א) על מה שאומר רבינו שם וכבר נודע כי לאה עומדת למעלה מכתר רחל ונמצא כי פרצוף דלאה כולו וגם הכתר דרחל ננסרו ביום זה. מקשה שם היפה שעה ואם תאמר נסירה ברחל ניחא יען אחוריהם דרחל ודז"א דבוקים וכותל אחד משמש בין שניהם כנודע שע"כ צריך נסירה להפרידם אבל לאה וז"א עמידתם הם פנים דלאה באחורי דז"א מופרדים וקיימי בעת בריאתם ומה שייך נסירה בין ז"א ולאה. ומתרץ שם דע כי לאה האמורה בדברי רבינו ז"ל שצריכה נסירה אינה לאה העומדת פניה כנגד אחורי ז"א שהיא נבנית ונתקנת מאחוריים דאמא שנפלו ועיין בשער א"א פרק ט"ז [בע"ח שלנו בכל הדפוסים אין בשער א"א רק י"ד פרקים ובע"ח של היפה שעה היו בכתב יד ט"ז פרקים ואותן השני פרקים הם בכל הע"ח בדפוס פרק ח' ופרק ט' משער אנ"ך, וכן אומר בהגה"ת ובאורים בע"ח דפוס ירושלים באות ג' שכתב ז"ל והנה דוגמת אור"א הם ז"א ורחל השוים בקומתם ודוגמת

ישראל סבא ותבונה הם יעקב ורחל הקטנים מן החזה ולמטה דו"א והבן זה כי יש יעקב שהוא חצי תחתון דו"א והוא המזדווג עם רחל הקטנה ויש יעקב ולאה שהם אחוריים דאו"א הרי בהדיא שיש לאה שאינה אחוריים דאמא סוד הדבר כתבו רז"ל בשער פרצופי זו"נ פ"ה ז"ל והרי הם ד' פרצופים כל אחד מן י' ספירות והם אבי"ע וכולם יחד נקראין ז"א ובכל פרצוף מהם יש בו דבר ונוקבא שוים בקומתם מחוברים יחד ובזה תבין כמה מיני פרצופים יש ברחל עד החזה או עד הדעת או עד הכתר והם פרצופים גמורים זה בתוך זה וכולם רחל בהתכללם בפרצוף אחד והבן זה מאוד מאוד איך הכלל והפרט שוים לגמרי גם שכל ד' פרצופים דרחל המתלבשים זה תוך זה נקרא רחל פרצוף שלם שוה אל הז"א ב' מלכים משתמשים בכתר אחד. אמנם כל דבר ונוקבא שבכל פרצוף שבזו"נ הם שוים יחד אלא שהנוקבא תחילה נקודה אחת ואח"כ נגדלת יותר. וא"כ מבואר הדבר כי נסירת לאה האמורה בדברי רבינו ז"ל היא רחל נוקבא דפרצוף חג"ת דו"א העומדת מן הדעת שלו ולמטה והיא הנסרת והיא נקרא על שם לאה ונמצא שביום א' דר"ה ננסרת הנוקבא דפרצוף חג"ת דו"א וכתר דרחל והיא רחל האמורה בסתם בכל מקום נוקבא דפרצוף נה"י דו"א עכ"ל.

אבל במחילת כבוד קדושת היפה שעה בזה האריך נוכל לומר בזה אשר מה שאומר רבינו כי בר"ה ביום א' שנעשה הנסירה בלאה כוונתו על רחל פרצוף חג"ת דו"א והיא נקרא על שם לאה. הלא רבינו אומר בפע"ח (שער ר"ה פ"א פ"ב) טעם במה שבר"ה יום א' הוא דינא קשיא

וביום ב' הוא דינא רפיא מחמת שביום א' נעשה נסירת לאה שהיא בחינת דינין תקיפין וביום ב' נסירת רחל שהיא דינא רפיא וכוונת רבינו בזה כמו שאומר בע"ח (שער לאה ורחל פ"ב) והנה בפ' כתיב בענין אדה"ר ויאמר זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי ובתקונים אמרו כי הם ב' נשין חד דגרמי וחד דבשרא והענין כי לאה נקרא עצם שהיא דינים קשים כעצם ועוד כי היא בחינת הצלע כי הרי לאה מקומה היא אחורי הצלעות שהם עצמות אבל רחל היא בשר מבשרו דינא רפיא במקום גילוי החסדים. ואם כדברי היפה שעה אשר ביום א' דר"ה ג"כ הנסירה ברחל פרצוף חג"ת רק שהיא נקראת על שם לאה א"כ ביום א' דר"ה צריך להיות דינא רפיא כמו ביום ב' כי רק לאה היא דינא קשיא ולא רחל. כי לאה בחינת עצם ורחל בחינת בשר. והו"ן לזה מדברי רבינו בעצמו בפע"ח ובשער הכוונות בענין נסירת ר"ה שמביא רבינו פעמים רבות אשר ביום א' נעשה נסירת לאה נראה מדבריו הקדושים שכוונתו על לאה האמיתית שמקום עמידתה למעלה מן החזה. ולא על פרצוף חג"ת דו"א בחינת רחל הנקראת על שם לאה:

הן אמת שהוא כדבריהם של הח"ק ר' קאפיל והיפה שעה אשר לאה מקום עמידתה הוא עם ז"א פנים באחור שהוא פניה של לאה באחור ז"א כמבואר בע"ח (שער מוחין דצלם פ"ד) ואשר היות הכתר על ראש ז"א יורד גם הוא ונתפשט ונמשך עד החזה והלביש וכיסה את לאה העומדת שם פניה נגד אחורי ז"א. ובשער דרושי הצלם (דרוש ה') ואמנם לאה עומדת שם פניה באחור עם ז"א מחציו ולמעלה. ועוד שם הנה אותו החוורתי ממתיק דיני

אחוריים דלאה העומדת פניה באחור
ז"א. ובשער פרצופי ז"נ (פ"ה) גם דע כי
אחורי יעקב נגד פנים דז"א ופני לאה
כנגד אחור דז"א. ובשער הארת המוחין
(פ"א) כי כמו שבארנו כי לאה פניה אחורי
ז"א כן דור המדבר פניה כלפי אחורי
יעקב. ובשער יעקב ולאה (פ"ב) והנה
כאשר נתקנו ז"נ ועלו למעלה במקומם
באצילות הנה ז"א שהוא ישראל נגדל
בזמן העיבור הב' ואז מתארכין רגליו
ומתפשטין עד למטה בבחינת ישרון ואז
גם נוקבא רחל עומדת אב"א מן החזה
ולמטה נמצא ז"נ מפסיקין בין לאה
ליעקב ובתחילה שהיה ז"א קטן קודם
התיקון ולא היו מתפשטין רגליו עד
למטה היה שם מקום לסבול ג' פרצופים
לאה יעקב רחל זה בצד זה ועתה
שנתפשטו רגלי ז"א למטה אין מקום
לסבול ד' פרצופים יחד ואז עלתה לאה
למעלה ועמדה באחורי ז"א פנים באחור
עד החזה. ובשער רחל ולאה (פ"ב) גם
ענינו לומר כי לאה העומדת בקשר היא
רואה את אחור ז"א כי היא עומדת ופניה
נגד אחורי ז"א. ובפע"ח (שער התפילין פ"ב)
וזה שאמרו רז"ל וראית את אחורי מלמד
שהראהו הקב"ה למשה קשר של תפילין
כי לאה היא העומדת אחורי ראש של
ז"א בסוד קשר של תפילין ואינה כדוגמת
רחל אב"א עם ז"א אלא פנים באחור כי
פני לאה הם נגד אחוריים דז"א וזהו.
וראית את אחורי כי לאה הנקרא קשר
של תפילין היא רואה את אחורי ז"א כי
פניה מביטים אל אחורין. ובשער חג
המצות (פ"ה) כי לאה פניה עומדת כנגד
אחורי ז"א אחוריה כנגד החיצונים.
ובלק"ת (פ' ויצא) והנה רחל נקרא יפת
תואר לפי שהיא אב"א עם ז"א וניכרין

פניה אבל לאה היותה פנים נגד אחור
ולא ניכר פניה לא נאמר בה יפת תואר
וכנגד ד' קשר של תפילין שבראש והוא
נגד עורף הראש פנים נגד עורף ז"א ולא
כן רחל.

אשר לזה בע"ח (שער הפרצופין דרוש ה')
כשחושב רבינו את פרצופי של המלכות
אצל פרצוף דעיבור אומר והנה המלכות
והנוקבא של הפרצוף הזה היא שוה
בשוה אליו אחד שהיא גדולה בסוד
אב"א ואלו הב' שוין בקומתן ונקרא יעקב
ורחל ובפרצוף דיניקה אומר שם רבינו
וגם בפרצוף הב' הזה דיניקה יש נוקבא
שוה בשוה בקומתו מתחלת מסוף
השליש הראשון של הדעת דגדלות
הנקרא לאה ואינו אומר עמידתן אב"א
מחמת כי פרצוף לאה היא פנים באחור
כנ"ל מכל המקומות.

והרב יפה שעה ז"ל אומר שם בשער
הפרצופין דרוש ה' דע כי מסתפקא לי כי
רבינו ז"ל בפרצופי נה"י כתב שהיא
אב"א אבל בשאר הנוקבות דשאר
פרצופין לא כתב שהם אב"א כלל ולפי
זה נראה כי אין צריך נסירה אלא
הנוקבא בצירוף נה"י לבד ושאר הנוקבא
בשאר הפרצופין אינם צריכין נסירה
להפרידן כי אינה אב"א עמו. אמנם
בשער הנארה פ"א כתב רז"ל שגם לאה
צריכה נסירה [היא הראיה שאני הבאתי
לעיל משם] ולאה היא נוקבא דפרצוף
חג"ת ובשער עיבור יניקה ומוחין פ"ב
כתב רבינו ז"ל שחציו העליון. דפרצוף
נה"י דז"א נסר וניתן ללאה אלמא שגם
נוקבא דפרצוף חג"ת צריכה נסירה. הוא
הולך בזה לשיטתו אשר לאה האמיתית
אשר מקום עמידתה הוא למעלה מן
החזה והתחלתה הוא מן הדעת דז"א

מאחוריו היא אינה צריכה נסירה מחמת שמקום עמידתה הוא פנים באחור ונסירה לא שייך רק בפרצוף רחל שעמידתה הוא אב"א ומה שרבינו אומר במקצת מקומות כי לאה צריכה נסירה כוונתו על פרצוף חג"ת בחינת יניקה שהיא רחל ונקראת על שם לאה כמו שהבאתי לעיל דבריו ביפה שעה על שער הכוונות.

אבל במחילת כבוד קדושתו הרמה לבבי לא כן ידמה רק מה שאומר רבינו כי גם בלאה שייך נסירה כוונתו על לאה האמיתית ולא על פרצוף חג"ת שהיא רחל ונקראת בשם לאה מכל הראיות שהבאתי לעיל. ועוד ראיה מפורשת כי בלאה שייך נסירה דהנה מבואר בשער הכוונות בדרושי ר"ה דרוש ו' ונמצא כי מיום א' דר"ה עד סוף ליל חג עצרת כולם הם או זוג ישראל עם לאה או זוג יעקב עם לאה ולכן נקרא ר"ה כי כן לאה היא ראש רחל כנודע בסוד עקב ענוה יראת ה' ומה שאנו מכוונים בכל תפלות אלו הימים בברכת אבות במלך עוזר ומושיע ומגן להחזירה פב"פ או הכל בסוד לאה ולא ברחל כי רחל אין נסירתה נגמרת אלא עד סוף י' ימי תשובה ספירה אחת בכל יום מהם אבל לאה ננסרת לנמרי ביום א' ובכל יום ויום חוזרת פב"פ עמו ולזה תקנו ענין זכרנו לחיים קודם מלך עוזר כי במלות אלו נרמז נסירת לאה וכבר נתבאר אצלינו שזהו סוד הנסירה ואינה נעשית אלא ע"י השינה והדרמיטא שהיא א' מס' במיתה לכן אנו אומרים שזכירה תהיה לחיים ולא למיתה. וכן מבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ו).

ועוד ראיה אשר בלאה שייך נסירה

מסידור הה"ק ר"ק בעצמו שאומר בכוונת למען שמו באהבה בתפלת ר"ה ועתה כוונתנו להעלות מ"נ מאהבה ב' אהבה עליונה ליחוד או"א כדי שימשכו אור מא"א לצורך הנסירה כי אחר שנגמרו הפרצופים של ז"א ולאה ורחל ויעקב אך שלאה ורחל עדיין עומדים אחור באחור עם ז"א וכדי להעלות לאה ולהביאה פב"פ כי זוג ר"ה הוא עם לאה וצריך נסירה בין האחוריים והוא ע"י דורמיטא שהוא עצמו סוד העלאת מ"נ. הרי במחילת כבוד קדושתו אלף פעמים כי למעלה אצל כוונת פותח את ידך הוא מדתה בקל דברי רבינו מהרחו"ו ז"ל במה שאומר כוונת חת"ך על ישראל ולאה כי הלא לאה אין שייך בה נסירה מחמת עמידתה פנים באחור וכאן אומר כי גם לאה עומדת אב"א עם ז"א וצריכה נסירה. וגם שם בסידור בכוונת תפלת המנחה אצל באהבה אומר ג"כ הוא בעצמו באהבה תכוין להעלותם בהיכל אהבה שהוא כנגד חסד שבתפארת הכולל כל ההיכלות לצורך הנסירה ואז חוזרים ישראל ולאה פב"פ מחזה ולעילא. ועוד ראיה אשר בלאה שייך נסירה דהנה מבואר בסידורים של הקדושים ר' שבתי ז"ל ו"כ אשר ז"ל בכוונת אמירת באהבה אצל עמידה דתפלת מנחה ותפלת ערבית. עתה צריך לעלות מ"נ מהיכל אהבה הב' שבהיכל קודש קדשים הכולל כל היכלות לפי שעתה צריכה נסירה שנשלמה פרצופה מאחוריו וצריכה לאה מוחין לנסרה ולהביאה פב"פ וא"צ עתה דורמיטא כמו בר"ה רק שז"א מעלה מ"נ לבדו בכח המ"נ שבהיכל רצון הנ"ל שהוא קודש קדשים היכל תפארת ג"כ ומעלה מ"נ לאמא וע"י זה יוצאת אמא

עמידתה פנים באחור. וכן בלק"ת (פ' בהעלותך) אומר רבינו על הפסוק פה אל פה אדבר בו פירוש כי לאה סוד פה מאחוריו אב"א והנה כשחזרו פב"פ פה אל פה אדבר בו והזווג בסוד הדבור כמ"ש ראוה מדברת והלשון יסוד כנגד ברית מעור ומראה היא לאה אין מראה אלא שכנגד הפנים. הרי אומר אשר גם לאה היא אב"א ורבינו בעצמו (בפ' ויצא) אומר כי לאה עמידתה פנים באחור שלזה לא נאמר בה יפת תואר כמו שהבאתי לעיל.

לזה נראה לי השפל איש בזוי ונבזה בריה שפילה וגרועה נבזית ונמאסת לומר בזה ולתריץ כל דברי רבינו קודש קדשים האריז"ל בזה וממילא בזה יתורצו דברי תלמידו הקדוש אור עולם באוצר החיים רבינו ר' חיים וויטאל ז"ל בזה במה שהבאתי לעיל שמקשה עליו הרב הקדוש ר' קאפיל ז"ל בסדור שלו לענין פותח את ידך.

והוא כי רבינו אומר בשער יעקב ולאה (פ"ב) מפני ג' טעמים עמידת לאה פנים באחור דו"א. א' שיש יתרון לאבא מאמא שהיה בו כח לקבל הארה דרך פנים ממש ונודע הוא כי גם יעקב מקבל הארה מן אבא שהוא שורשו ולכן היה כח באחוריו אבא שהם כלולים מן י' ספירות להתתקן כולם בעת התיקון ונעשה מהם יעקב פרצוף שלם מן י' ספירות של אחוריים וגם לסבת היותו בחינת דכורא שהם יותר מעולים ומובחרים ומעולים מכל הנקבה אבל לאה הנעשית מאחוריים של אמא שלא היה אז בה כח לקבל הארה דרך פנים שלה לכן גם עתה לא היה בה כח באחוריים דאמא להתתקן כל י' ספירות שלה רק המלכות

ממנו ומזדווגת עם אבא ומולידה מוחין חדשים ללאה ומכניסם בלאה שלא ע"י ז"א ונגדל כוחה וננסרת מאחוריו ובאה לפניו ומזדווגת עם ישראל מחזה ולמעלה. והוא כמו שבבוקר בתפלת שחרית שאז הזווג יעקב ברחל אז הכוונה באמירת באהבה אצל העמידה דשחרית כי עתה נשלמה פרצוף רחל רק שעומדת אב"א וצריכה מוחין יותר עליונים כדי להיות פב"פ ובזה נגדלת כמוהו כל אחוריו אב"א ואח"כ צריך לנסרה ובאה אמא ונסרה להביאה פב"פ כמבואר בסדורים והוא מן הפע"ח (שער העמידה פט"ז) ובשער הכוונות (דרושי העמידה דרוש ב). כן גם בתפלת המנחה ובתפלת מעריב אשר במנחה הזווג ישראל ולאה ובמעריב הזווג יעקב ולאה ג"כ הכוונה אשר לאה עומדת אז אב"א וצריכה לאה מוחין לנסרה ולהביאה פב"פ לצורך הזווג.

רק שעומד לפנינו דבר אחד לתריץ דברי רבינו הקדוש האריז"ל שבכל המקומות שהבאתי לעיל אומר אשר מקום לאה הוא עמידתה פנים באחור ז"א. ובשער הכוונות (בדרושי הלילה דרוש ד') אומר והנה נודע שבתפלת ערבית הזווג הוא מיעקב ולאה ולפי שבהיות לאה באחוריו ז"א היא עד החזה שלו בלבד א"כ גם בחזירתה פב"פ להזדווג עם יעקב אינה מתפשטת רק עד החזה דו"א בלבד ואחר תפילת ערבית חוזרת לאה למקומה אחור באחור כבתחילה ונמצאו אז לאה ורחל שתיהן אחור באחור עם ז"א לפי שרחל עמדה עם ז"א אב"א גם בעת תפלת ערבית כי הזווג לא היה רק יעקב בלאה. וזה סותר ח"ו כל המקומות שהבאתי לעיל מרבינו בעצמו אשר לאה

שלה עשירית לבד וממנה לבדה נעשית פרצוף לאה. ובהיות בחינה אחרת שבה יתרון לאמא על אבא והוא שאחוריים דאמא קבלו הארה יתירה ונמתקו יותר מאחוריים דאבא אין ספק שהאחוריים של אמא שירדו למטה קבלו עתה בהיות או"א פנים ואחור כשנתקן רישא דעתיק קבלו הארה גדולה מן אמא מה שלא קבלו האחוריים של אבא שירדו ולסבה זו היתה יתרון ללאה מיעקב והוא שהיה בה כח לעלות למעלה מהחזה דו"א ויעקב נשאר למטה מהחזה אלא שלחיותו זכר עומד בפני ז"א ולאה שהיא נקבה עמדה באחור. טעם ב' מפני שעיקר יניקתה ממלכות דתבונה המתלבשת תוך ז"א גם היא והנה היא למעלה בראש ז"א ולכן צריכה לעלות לאה למעלה לקבל הארתה ממנה אמנם יעקב כל יניקתו הוא למטה שהוא מן היסוד אבא המתגלה מחזה דו"א ולמטה ולכן נשאר למטה. טעם ג' כי כל טעם היות רחל אב"א עם ז"א מפני כי היא נקבה אשר היא דינים קשים ובפרט שהיא אחרונה שבאצילות וקרובה להחיצונים ורגליה יורדות מות ואנו יראים מן החיצונים שלא יתאחזו באחוריים וע"כ היא באחור עם ז"א אבל לאה שהיא עומדת למעלה באחורי ג'ר דו"א אין החיצונים יכולין להתאחזו בה כמו ברחל העומדת במקום ד' תחתונים דו"א ועוד כי איננה נוקבא דו"א העיקרית. ועוד כי איננה מכלל ה' ספירות הכוללים כל האצילות אמנם היא אחוריים של הספירה הג' ואין קפידה כל כך אם יתאחזו בה החיצונים כמו ברחל ועוד כי הנה היא אחוריים של אמא אשר נודע כי אמא היא הדוחה את הקליפות ובורחין ממנה ולכן אין בה

אחיזה אל החיצונים כמו ברחל. וא"ת והרי אם לא יועיל לא יזיק והלא טוב יותר הוא שתהיה אב"א והתשובה הוא כי נתבאר לעיל כי הקליפה צורך גבוה כדי שיהיה שכר ועונש בעולם הזה וכמאמר רז"ל טוב מאוד זה מלאך המות ומוכרח שגם הקליפות יקחו חלקם וחיותם ורצה המאציל כי הבחינה היותר מועט שיש בכולן והיא אחורי לאה כי אין שם כל כך אחיזה כמו באחורי המלכות רחל ולכן הניח אחורי לאה נוטין לחוץ בגלוי כדי שיתאחזו שם החיצונים וינקו משם כדי חיותן לבד משא"כ אם היו נאחזין ברחל שהיא אחיזה גדולה. הרי לפניך שאין דבר המוכרח להיות אשר יהיה מקום עמידת לאה פנים באחור רק מפני שהיא מאחוריים דאמא אין לה רק מלכות שהיא ספירה עשירית דאמא ומחמת שיש לאמא יתרון יותר מאבא ולאה קבלתה מאמא לזה היא עולה למעלה מן החזה ולא יעקב ומקום עמידתה הוא פנים באחור. וגם מחמת שקבלתה ממלכות דתבונה שהיא בראש ז"א לכן היא עולה למעלה ומקום עמידתה הוא פנים באחור. וגם מחמת שאין להחיצונים אחיזה בה. אבל כוונת רבינו בזה הוא רק מקום עמידתה בסדר הפרצופין. אז היא עומדת פנים באחור ז"א למעלה מן החזה מפני אלו הטעמים. אבל כשצריך להיות זווה בישראל שהוא ז"א עם לאה או ליעקב עם לאה וצריכה לאה לקבל מוחין חדשים לצורך הזווג פב"פ עם ישראל שהוא ז"א או עם יעקב אז ננסרה לאה לעמוד אב"א גם היא כדי שתוכל לחזור לעמוד פב"פ בעת הזווג. והוא כי הלא לצורך מוחין חדשים עבור הזווג פב"פ צריכין או"א להודווג והם

ממשיכין המוחין להנוקבין או לרחל או ללאה כפי הזמן. והזווג שלהם הוא ע"י העלאת מ"נ מן הז"א. כי בעת שז"א ולאה שניהן צריכין מוחין או תיקון הפרצוף שלהם או ז"א ורחל או יעקב ולאה או יעקב ורחל אז שניהן צריכין להעלות מ"נ לאו"א כדי שיתנו או"א מוחין לבניהן אבל כשאין צריך רק מוחין ללאה לבדה או לרחל לבדה אז הז"א לבדו עולה בסוד מ"נ לאו"א כמבואר בשער הכוונות בדרושי העמידה דרוש ב' ובפע"ח (שער העמידה פט"ו). ועוד בשער הכוונות (בדרושי הלילה דרוש ד') ואעפ"י שבכל הזווגים דאו"א צריך שיעלו שניהם זו"נ בסוד מ"נ אין זה אלא כשהזווג הוא לצורך שניהם אבל הזווג הזה דאו"א איננו אלא לצורך תיקון הנוקבא בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע ולכן מספיק שז"א לבדו יעלה מ"נ לצורך נוקבא.

וענין העלאת מ"נ הוא הסתלקות המוחין מן ז"א בחינת שינה הפלת דורמיטא שמסתלקין נה"י דאמא ממנו ועולין למעלה. א"כ הוא כמבואר בפע"ח (שער הקר"ש פכ"א בלל ד') ענין הנסירה הוא כי היא אינה דבוקה עמו רק להיותה יונקת המוחין שלה דרך אחוריו על ידו ובהסתלק המוחין ממנו אין לה קשר עמו וננסרה וזכור זה ומניה שם הרב הקדוש מהרנ"ש ז"ל נלע"ד שזאת מדברת בלאה כי ברחל לא שייך זה הענין כי רחל עם ז"א הם בסוד ד"ו פרצופין וכותל אחד ביניהם אבל לאה הפנים שלה נגד אחור ז"א ולא שייך בה נסירה אחרת כי אם בזה האופן. וכוונתו הקדושה בזה כי רחל אשר עמידתה תמיד אב"א עם ז"א בכותל אחד דבוקה עמו חצי כותל אחד לז"א וחצי כותל לנוקבא כמבואר בע"ח

(שער דרושי נקודות פ"ו). א"כ אף בהסתלקות המוחין מן הז"א הלא עדיין היא דבוקה עמו בכותל אחד לזה צריכין לבוא מוחין מאמא או מז"א שהם הגבורות ומנסרין אותה ובר"ה אשר אז עיקר הזמן של הנסירה נעשה הנסירה בעשרה ימים מן ר"ה עד יוח"כ כמבואר בשער הכוונות ובפע"ח (בכוונות ר"ה) באורך הדברים אבל לאה שאינה בכותל אחד עם ז"א רק בסדר עמידת הפרצופין היא עומדת פנים באחור א"כ כשצריכה להזדווג פכ"פ שצריך להיות נסירה אז בהסתלקות המוחין מן הז"א אין לה עוד קשר עמו וננסרה תיכף לזה בר"ה נעשה הנסירה בלאה תיכף ביום א' דר"ה.

והנה מבואר בע"ח (שער רחל ולאה פ"ב) עור בעד עור וכל אשר לאדם יתן בעד נפשו כי רחל היא נוקבא האמיתית של ז"א והיא בת זוגו ממש לפי שהיא מכלל הי' נקודות הכוללת עולם האצילות והיא מלכות האחרונה שבהם אבל לאה עיקרה היא אחוריים דאמא שנפלו כאן למטה במקום הזה ואיננה אשתו לז"א רק בדרך השאלה לבד בהיותה נופלת כאן למטה נדבקת בעורו של ז"א אבל רחל היא נפשו כי המלכות נפש ז"א רוח. עוד טעם אחר כי הנה מקום לאה היא למעלה במקום אורות הסתומים כי יסוד אמא מגיע עד החזה לכן הארה שלה אינה אלא בחינת עור לבד כמו שכתוב אצלנו בענין צורת ד' קשר של תפילין של ראש שהיא לאה וקשר אינו רק בחינת עור לבד אבל רחל שהיא תפילה של יד יש בה עור בחינת בתים של תפילין של יד וגם מוחין ממש בסוד פרשיות והענין בקיצור כי לאה היא נגד מקום הכסוי של האורות עוברת הארה מועטת דרך עור

דו"א לחוץ אליה מן המוחין שלו ולא מן המוחין עצמן רק מהלבושים והכלים שלהם שהם נה"י אמא ולכן נרמז בד' קשר של תפלין של ראש כי היא דלה וענייה ומה שלוקחת צורת ד' כנגד ד' מוחין אינה רק הארה בעלמא. דרך האור. וכן מבואר שם בפ"ו כי לאה היא רק הארה בעלמא אות ד' קשר של תפלין. וכן מבואר בפע"ח (שער התפלין פ"ב) והנה לאה זו אינה לוקחת הארת מוחין דו"א ממש כמו רחל אבל היא לוקחת הארה בעלמא העוברת דרך העור של ז"א ולכן היא נרמזת בבחינת קשר של תפלין שאין שם בחינת פרשיות ממש כמו בתפלין עצמם רק עור לבד להורות שאינה יכולה לקחת מן המוחין עצמם רק מן המלבושין שלהם שהם נה"י דאמא ומשם לוקחת הארה מועטת מן המוחין לכן יש בקשר הזה צורת ד' להורות שהיא דלה וענייה ולהורות ג"כ על לקיחתה הארה מועטת מן הד' מוחין לכן צורתה ד' וכן מבואר שם (בשער ר"ה פ"ו, ובשער הסליחות פ"ג) ובלק"ת (פ' ויצא ובלקט"י איוב).

א"כ בעת שצריכה לאה להזדווג בישראל שהוא ז"א או ביעקב צריכין לבנות פרצופה או רק עד החזה שהם בספירות חב"ד חו"ג ושליש העליון דתפארת או בכל אורך ז"א או יעקב. הגם שרבינו אומר בפע"ח (שער העמידה פ"ב בכוונת האל) אשר האל אותיות לאה ולפי שרחל היא נקודה לבד צריכה פרצוף לגמרי אך לאה שהיא אחוריים של בינה אין צריך רק זכר בעלמא במלת האל להעלותה בכאן ולהדביקה בנה"י דאמא במקומה הראשון וכן מבואר בשער הכוונות (בדרושי העמידה דרוש ב'). אבל זה הוא רק

בתפילת שחרית אשר אז עיקר הזווג ביעקב ורחל. רק מחמת שאז לאה ג"כ נכללת ברחל כי כשמתחלת הבינה להכנס בלאה אז לוקחת ללאה ולרחל ומחברם יחד לפרצוף אחד ואז היא גדולה כמותו כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ז) כוונת באהבה ובשער הכוונות שם א"כ אין צריכין לעשות פרצוף גמור ללאה רק באמירת האל להעלותה למעלה ולהדביקה בנה"י דאמא במקומה הראשון ואז כשעלתה בנה"י דאמא אז נכנסין נה"י דאמא בלאה ונכללת ברחל ונעשין פרצוף אחד וכל כלים דלאה נותנם אז לרחל לצורך הזווג. א"כ מחמת שאז אין בלאה זווג לכן די רק העלאה לבד זכר בעלמא. אבל בעת שנעשה הזווג בלאה עם ישראל שהוא ז"א די עם יעקב אז צריכין מקודם לבנות פרצופה אב"א כדי שתוכל לחזור ולעמוד פב"פ ולהזדווג עמו כמבואר בשער הכוונות בדרושי העמידה דרוש ב' בכוונת באהבה כי אין יכולת לנוקבא להזדווג פב"פ עמו אלא עד שתהיה מתוקנת קודם באחוריים שלה ותהיה שוה כמוהו אב"א. א"כ בלאה אשר בבוקר אצל אמירת י"ג מדות קודם נפילת אפים שנעשה אז זווג ישראל ולאה למעלה מן החזה ורחל אז תחת המטה כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ג). אז מתחיל תיקון פרצוף לאה אצל אמירת האל ואצל ברכת כהנים נתקן חכמה ובינה שלה ועדיין חסר לה יסוד שלה כדי שתוכל להזדווג עם ישראל לכן משאלת לה הבינה אמא עלאה היסוד שלה עם המ"נ שלה כדי שתוכל להזדווג עם ישראל כמבואר בפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ו, ובשער הסליחות פ"ג). ואז אשר

באמירת ויעבור נגמר תיקון פרצוף לאה או ננסרת ובאה בפני ישראל ומזדווגת עם ישראל פב"פ. כמבואר במש"ח (מס' שארית האצילות פרק ח' אות ג'). א"כ בשנעשה נסירה או בלאה. ממילא היא עומדת או אב"א לצורך הזווג שתזדווג בישראל אצל אמירת ויעבור פב"פ כמבואר להדיא בפע"ח (שער התפילה פ"ז בסדר עליית העולמות חול ושבת) ודע כי בתפלת שחרית דחול או לאה עם ישראל אחר באחור ויעקב עם רחל פב"פ רק שיעקב יורד בנצח ורחל עולה בהוד וכן מבואר בשער הכוונות בדרושי שינוי התפלות דרוש א' דע כי בימי החול בתפלת שחרית או זווג של יעקב עם רחל פב"פ רק שיעקב יורד בנצח דו"א ורחל עולה מן הבריאה ועומדת בהוד דו"א אבל ישראל עם לאה הם אב"א. אשר לפי דעת הרב הקדוש ר' קאפיל ז"ל הנ"ל שמקשה על רבינו מהרחו"ו ז"ל ומדחה דבריו במה שאומר שענין חת"ך שם הנסירה הנעשה בישראל ולאה מחמת כי ישראל ולאה עומדין תמיד פנים באחור. יוקשה לפי דבריו שיסתרו ח"ו דברי רבינו בבי מקומות האלו שאומר אשר ישראל ולאה עומדין אב"א לדבריו שאומר בכמה מקומות אשר ישראל ולאה עומדין פנים באחור כמו שהבאתי לעיל. אבל לדברינו ניחא עכשיו היטב דברי רבינו הקדוש האריז"ל וממילא בזה יתורצו דברי תלמידו רבינו מהרחו"ו ז"ל כי האמת הוא בסדר עמידת הפרצופין עומדת לאה פנים באחור אבל או היא רק בחינת עור בלבד הארת מלכות דתבונה בחינת ד' קשר של תפילין שהיא דלה ועניה ומקבלת המוחין ע"י ז"א אבל בעת שהיא צריכה להזדווג עם ישראל או

עם יעקב או מוכרחין לתקן את הפרצוף שלה באחור שלה כדי שתוכל להזדווג וגם להמשיך לה מוחין חדשים לצורך הזווג או מחמת שאין צריכים לתקן רק פרצוף שלה ולא פרצוף שניהם ז"א ולאה או יעקב ולאה רק פרצוף לאה לבד או אין צריכין שניהן לעלות למעלה לאו"א לצורך העלאת מ"נ ודי בזה שז"א לבדו מעלה מ"נ ונעשה הסתלקות המוחין מן ז"א שזה הוא ענין העלאת מ"נ בז"א. וממילא כשמסתלקין המוחין ממנו או לאה שהיה עמידתה פנים באחור ננסרת ממנו מחמת שאין לה קשר עמו כמו שהבאתי לעיל מהפע"ח שער הק"ש פכ"א כלל ד' עם הגה"ת מהרנ"ש ז"ל או ממילא נשארה לאה לעמוד אב"א מחמת שאין לה מוחין וגם היא אינה רק הארה בעלמא אות ד' דלה ועניה קשר של תפילין של ראש ולצורך הזווג צריכין לתקן פרצופה. לכן בעמידה דשחרית אומר רבינו שעומדת אב"א עם ישראל והוא לצורך הזווג ישראל ולאה באמירת ויעבור קודם נפילת אפים. אשר לזה באמירת האל אצל עמידה דשחרית נעשה תיקון לו"ק שלה מן הדעת ולמטה ובנשיאת כפים נעשה תיקון לחכמה ובינה שלה ועדיין חסר לה בחינת יסוד ואצל ויעבור נותנת לה אמא היסוד שלה ג"כ ונגמר אז תיקון פרצופה מן החזה ולמעלה כל מקום עמידתה של לאה ונעשה אז זווג ישראל ולאה מן החזה ולמעלה אצל ויעבור. א"כ ניחא מה שאומר רבינו במקומות הנ"ל שבתפלת שחרית עומדת לאה בישראל אב"א הוא מחמת שצריך להיות אחר התפילה זווגה עם ישראל וקודם הזווג צריך להיות נסירה שתעמוד אב"א בתיקון פרצופה

כשהיא עומדת אב"א נעשה נסירה ע"י שם חת"ך בישראל באחור שלו ובלאה באחור שלה והוא כי תיכף אחר תפלת העמידה דשחרית צריך להיות זוג ישראל ולאה למעלה מן החזה אצל ויעבור קודם נפילת אפים:

אתאן לתפלת המנחה שאז ג"כ נעשה זוג ישראל ולאה. ואז לצורך תיקון פרצופה אין צריך נסירה בהפלת תרדמה שהיא הדורמיטא על ז"א מחמת שכבר נשלם פרצופה באחור שלה בבוקר באמירת ויעבור כנ"ל וכלל בידנו מרבינו האריז"ל בפע"ח (שער התפלה פ"ו) כי אחר תפלת שחרית מסתלקין רק המוחין מזו"נ ולאה אבל רשימו נשאר בהם כל היום עד שתחשך הלילה וע"י אותו רשימו נשארינן בגדלותם כל היום עד הלילה כי הרשימו שלהם הנשאר בתוכם מעמידם במדת גדלותם. א"כ כמו שאומר רבינו בפע"ח (שער העמידה פס"ז) ובשער הכוונות (בדושי העמידה דרוש ב') אשר בבוקר הגם שנעשה נסירה כדי לעשות הזווגים פכ"פ אבל אין צריך הז"א להפלת תרדמה כי אף בלא הפלת תרדמה מספיק לפי שעתה כבר קבל ז"א עד עתה מוחין שלימים מן או"א ולכן אף אם יסתלקו ממנו כדי לתתם אל הנוקבא עדיין נשאר בו רשימו יתירה ואין צריך להפלת תרדמה ונעשה הנסירה מאליה ואין צריכין להזכיר ענין הנסירה בפירוש כי רק בר"ה מוכרח להיות נסירה בהפלת תרדמה ודורמיטא לפי שאז יום בריאת עולם בתחילת האצילות ובתחילת ביאת המוחין בז"א אשר לא היה אז בו עדיין לא מוחין ולא רשימו דלהון כלל. א"כ כמו בבוקר שנעשה הנסירה ביעקב ורחל ובישראל ולאה לצורך זוגם. בעמידה דשחרית זוג

כמבואר ג"כ בע"ח (שער דרושי נקודות פ"ו). ובוזה נחא מה שאומר רבינו בלק"ת (פ' בהעלותך) שהבאתי לעיל אשר מה שאמר הקב"ה פה אל פה על משה הוא כי לאה בסוד פה מאחוריו אחור באחור. הוא מחמת ששם רוצה לומר אשר משה שהוא ז"א מזדווג בלאה שהיא כלתו והלא קודם הזווג צריך להיות הנסירה בלאה שתעמוד אב"א שבזה יתקון פרצופה שנכנסין בה נה"י דאמא שמסתלקין מן ז"א ונכנסין בה. לכן אומר שם רבינו כי לאה מאחוריו אב"א ומחמת כי שם מיירי מן זוג הנעשה בפה כמו שאמר הקב"ה חי לקיים ועד פה אל פה אדבר בו לכן אומר רבינו שם פירוש כי לאה בסוד פה שהוא מלכות מאחוריו אב"א. הוא כי אב"א הוא לצורך תיקון פרצופה. שתוכל להזדווג עם ישראל שהוא משה ולאה היא כלת משה כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל י"ט, ובשער פנו"ח דרוש ו') ובזוהר הרקיע בפירוש רבינו על ספרא דצניעותא (דף קכ"ה). לזה אומר שם רבינו והנה כשחזרו פכ"פ פא"פ אדבר בו. הוא שנעשה עכשיו הזווג בלאה בפה מחמת שנעשה תיקון פרצוף שלה ע"י הנסירה. והזווג בסוד הדבור כמ"ש ראוה מדברת והלשון יסוד כנגד ברית מעור מראה היא לאה אין מראה אלא שכנגד הפנים. א"כ יכול לעשות בפה כל הזווג עם לאה. לכן ממילא נחא עכשיו דברי רבינו מהרחו"ו ז"ל במה שאומר אצל כוונת חת"ך שלזה פות"ח א"ת יד"ך ס"ת חת"ך ומשבי"ע ג"כ במספר חת"ך לרמז על ישראל ולאה בשני אחוריים שלהם. הוא כמו שאמר רבו הקדוש אשר בתפלת שחרית לצורך הנסירה עומדת לאה אב"א וממילא

להדיא במש"ח (מס' תפלת היצירה פ"ד אות ז').

אתאן לתפלת ערבית שאז הוונג יעקב ולאה למעלה מן החוזה ולצורך תפילה זו אין צריך שום נסירה של אב"א להשלים פרצוף לאה כי כבר נשלם פרצופה בתפלת המנחה לצורך זווגה עם ישראל שהוא ז"א. רק מחמת שבתפילת ערבית צריך להיות הוונג של לאה עם יעקב לכן צריכה לאה עכשיו בתפילת ערבית מוחין חדשים לצורך זווגה עם יעקב. אשר המשכת מוחין חדשים נעשה ע"י העלאת מ"נ של ז"א למעלה לאו"א ומסתלקין המוחין מן הז"א למעלה שיוצאין נה"י דאמא שהם המוחין מן הז"א לצורך מ"נ א"כ ממילא בהסתלקות המוחין מן הז"א אז אין שוב קשר ללאה עמו ונעשה נסירה ולא כמו בבוקר ובתפלת המנחה נסירת אב"א של לאה רק הנסירה היא עכשיו ענין הסתלקות המוחין בהעלאת הז"א מ"נ לאו"א וע"י מ"נ זה יוצאת אמא ומזדווגת עם אבא ומולידה מוחין חדשים בלאה ונכנסין בלאה שלא ע"י ז"א ומתגדל כוחה וננסרה ובאה בפני ז"א ועומדת על צדה מחוזה ולמעלה צד ימין שלה בצד שמאל ישראל ופניה כנגד יעקב בפניו שיעקב מושך עצמו ומחפך על צדו השמאלי בימין ישראל ומזדווג עמה פב"פ כמבואר במש"ח (מס' אצילות דערבית פ"ד אות ב') ובסידור הקדוש ר' שבת ז"ל.

ואחר תפלת ערבית חוזרת לאה למקומה אחר באחור כבתחילה עם ז"א ונמצאו אז לאה ורחל שתיהן אב"א עם ז"א לפי שרחל עמדה עם ז"א אב"א גם בעת תפלת ערבית כי הוונג לא היה רק יעקב בלאה כמבואר בשער הכוונות בדרושי

יעקב ורחל ובאמירת ויעבור זווג ישראל ולאה. בלי תפלת תרדמה ודורמיטא רק הסתלקות המוחין מן ז"א לצורך העלאת מ"נ לאו"א והוא מחמת שיש בז"א רשימו יתירה בקבלת המוחין שלו מן או"א כנ"ל כן בתפלת המנחה הגם שנעשה הוונג בישראל ולאה וקודם לזה נעשה נסירה בהם אבל מחמת הרשימו שנשאר כל היום עד הלילה אין צריך תפלת תרדמה ודורמיטא לז"א רק הסתלקות המוחין לבד לצורך העלאת מ"נ וגם מחמת שצריכה לאה לקבל מוחין חדשים מוכרח להיות נסירה מן עמידתן אב"א אבל בלי תפלת תרדמה ודורמיטא כמבואר להדיא בסידור הקדוש ר' שבת ז"ל בכוונת תפלת המנחה אצל באהבה. עתה צריך לעלות מ"נ מהיכל אהבה הב' שבהיכל קודש קדשים הכולל כל היכלות לפי שעתה צריך נסירה שנשלמה פרצופה מאחוריו וצריכה לאה מוחין לנסרה ולהביאה פב"פ ואין צריך עתה דורמיטא כמו בר"ה רק שז"א מעלה מ"נ לבדו בכח המ"נ שבהיכל רצון שהוא קודש קדשים היכל תפארת ג"כ ומעלה מ"נ לאמא וע"י זה יוצאת אמא ממנו ומזדווגת עם אבא ומולידה מוחין חדשים ללאה ומכניסם בלאה שלא ע"י ז"א ונגדל כוחה וננסרת באחוריו ובאה לפניו ומזדווגת עם ישראל מן החוזה ולמעלה עכ"ל. א"כ כשנעשה בתפלת המנחה נסירה בלאה באחוריו אז שפיר אומר רבינו מהרחו"ו ז"ל כי כוונת חת"ך הכפול באמירת פותח את ירך ומשביע מורה על ישראל ולמה שננסרו באחוריים שלהם ורחל וישורן. כי ב' פעם רוח"ה הוא חת"ך. חת"ך האחד הוא ישראל ולאה וחת"ך אחד ישורן או יעקב ורחל וכן מבואר

הלילה דרוש ד'. והטעם הוא אשר לאה חוזרת אז אב"א ולא פנים באחור כסדר עמידתה בעמידת הפרצופין נראה לי השפל והנבזה הוא כמבואר בפע"ח (שער התפלה פ"ז) כי רק ביום אחר התפלה הגם שמסתלקין המוחין אבל נשאר רשימו אשר מחמת אותה רשימו נשארו בגדלותן כל היום ולא נתמעט קומתן כלום ואין צריך הז"א להפלת תרדמה ודורמיטא לצורך הנסירה רק הסתלקות המוחין לצורך העלאת מ"נ כדי שתקבל לאה מוחין חדשים בתפלת המנחה לצורך זיווגה בישראל ובתפלת ערבית לצורך זיווגה ביעקב אבל אחר תפלת ערבית מחמת חשכת לילה אפילו אותה הרשימו של המוחין שהיה בהם מסתלקת. והוא כי מרחל מסתלקת תיכף בהתחלת הלילה משחשבה הרשימו שלה ומתמעטת לנקודה אחת ומז"א ולא עדיין אין מסתלקין המוחין בתפלת ערבית מחמת שצריך עוד בתפלת ערבית להיות זיווג של יעקב ולאה אבל תיכף אחר תפלת ערבית מסתלקין כל המוחין עד גמירא אפילו הרשימו ג"כ א"כ אז גם לאה חוזרת לאחורי ז"א לעמוד אב"א כמו רחל וגם לאה נתמעט עכשיו פרצוף שלה ואז בלילה מוכרח להיות נסירה מן השינה שהוא הפלת תרדימה ודורמיטא לא כמו ביום שאין צריך שינה הפלת תרדימה ודורמיטא לצורך הנסירה מחמת שיש בבוקר בז"א כל המוחין וגם אחר התפילה יש בו רשימו מן המוחין אז נעשה הנסירה מאליה אבל בלילה אחר תפילת ערבית מוכרח להיות נסירה ע"י שינה של ז"א עד חצות לילה ואז נמצאת לאה שלימה לגמרי בכל מדת ז"א ולוקחת ט' ספירות

של רחל ג"כ ונעשה אז בחצות לילה זיווג של יעקב ולאה. אשר לזה אומר רבינו ג"כ בפע"ח (שער תיקון חצות פ"ב) אשר אחר תפלת ערבית חוזרת גם לאה לאחור עם רחל כי בעת תפלת ערבית עמדה רחל באחור ועתה חוזרת ג"כ לאה עמה באחור. הוא מחמת זה הטעם כמו שאומר בשער התפלה פ"ז כנ"ל מחמת הסתלקות הרשימו של המוחין ג"כ ואז נתמעטה גם לאה לנקודה אחת לזה עמידתה אב"א כדי להגדיל פרצופה עד חצות לילה ע"י נסירת שינה והכנסת המוחין של אמא בתוכה. אשר אז בחצות הזיווג של לאה הוא גדול מן ג' זיווגים שלה שנעשה בבוקר באמירת ויעבור עם ישראל ובתפלת המנחה ג"כ עם ישראל ובתפילת ערבית עם יעקב שאז הזיווג הוא רק למעלה מן החזה והזיווג נעשה ע"י יסוד בינה ויסוד ז"א ויסוד לאה קשר של תפילין כי כשתחזור לאה להזיווג עמו באלו התפלות פב"פ מתחבר היסוד של לאה שהוא בחינת ד' קשר של תפילין של ראש עם יסוד בינה ונעשה רחם אחד להזיווג עם יסוד ז"א כמבואר בע"ח (שער רחל ולאה פ"ו, ובשער שבה"כ פ"ג) ובלק"ת (פ' וייצא). אבל על כל זה אין הזיווגים האלו בלאה רק עד החזה דז"א אבל הזיווג דחצות לילה של לאה עם יעקב נעשה בכל קומתן בכל אורך של הז"א. א"כ אז צריך להיות לצורך הגדלת כל פרצופה נסירה של שינה בהפלת תרדמה ודורמיטא. והגדלה הוא שעומדת אב"א וע"י כניסת המוחין נה"י. דאמא בתוכה וגם שרחל נותנת אז לה כל הכלים שלה שהם ט' ספירות שלה והיא נשארת נקודה אחת ויורדת לעולם הבריאה סוד רחל מבכה על בניה שזהו כל הסוד של

תיקון חצות הכל כמבואר באורך הדברים בפע"ח (שער תיקון חצות) ובשער הכוונות (בדרושי הלילה). וע"י עסק התורה אחר חצות לילה שעוסקים הצדיקים בעולם הזה הם מעלין אותה מעט מעט עד שנמצא כי באור הבוקר נגמרה זו הנקודה של רחל למעלה באצילות ואז לאה חוזרת ומתמעטת וחוזרת לעמוד באחורי ז"א אב"א ואחר זה בסדר קר"ש באמירת בשכמל"ו של יחוד קר"ש ובאמירת האל בעמידה ובנשיאת כפים ובאמירת ויעבור נגמר שוב פרצופה ונעשה בה הזווג כמבואר בשער התפלה פ"ו שהבאתי לעיל.

נמצינו למדין עכשיו מכל זה אשר לאה רק בעמידת סדר הפרצופין עמידתה הוא פנים באחור אבל לצורך הזווג או בישראל או ביעקב לפי סדר הזמנים שיש לה ד' זוגים בכל יום בחצות לילה עם יעקב בכל אורך ז"א ובבוקר באמירת ויעבור עם ישראל למעלה מן החזה ובתפלת מנחה ג"כ עם ישראל למעלה מן החזה ובתפלת ערבית עם יעקב ג"כ למעלה מן החזה אז בכל אלו הזוגים קודם הזווג עמידתה היא אב"א כמו רחל ונעשה נסירה לפי הזמן או בהסתלקות המוחין לבר או בהסתלקות המוחין ובתפלת תרמדה ודורמימא ג"כ א"כ לפ"ז בר"ה עד יוה"כ שבכל אלו העשרה ימים נעשה רק הזווג בלאה ולא ברחל כמו שהבאתי לעיל דברי רבינו מן השער הכוונות (בדרושי ר"ה) ובפע"ח (שער ר"ה ותפלת ר"ה). לזה אומר רבינו שם שבר"ה נעשה נסירה לאה מחמת שקודם זווג מוכרח להיות נסירה ולהעמידה אב"א להגדיל פרצופה ואח"כ חוזרת פב"פ ונעשה הזווג עמה.

א"כ ניחא עכשיו דברי רבינו שלא יהיו סתורין כי בע"ח (שער מוחין דצלם פ"ד, ובשער דרושי הצלם דרוש ה', ובשער פרצופי ז"נ פ"ה, ובשער הארת המוחין פ"א, ובשער יעקב ולאה פ"ב, ובשער רחל ולאה פ"ב) ובפע"ח (שער התפלין פ"ב, ובשער חג המצות פ"ה) ובלק"ת (פ' ויצא) אומר שם רבינו כי לאה מקום עמידתה הוא פנים באחור. ובפע"ח (שער התפילה פ"ו, ובשער תיקון חצות פ"ב, ובשער הסליחות פ"ג) ובשער הכוונות (בדרושי הלילה דרוש ד') ובלק"ת (פ' בהעלותך) אומר רבינו אשר לאה עומדת אב"א עם ז"א. אבל לפי שבארנו לעיל היטב דברי רבינו הם מיושרין וקלורין לעינים ובצדק ובמישור נאמרים כי בכל המקומות שאומר רבינו אשר מקום עמידתה הוא פנים באחור מיירי מן מקום סדר עמידת הפרצופין שלא בעת הזווג של לאה ובכל המקומות שאומר רבינו אשר מקום עמידתה הוא אב"א מיירי מן שעת הזווג אשר יש לה בכל יום ד' זוגים בחצות ליל עם יעקב ובבוקר באמירת ויעבור עם ישראל ובתפלת המנחה עם ישראל ובתפלת ערבית עם יעקב. אז מוכרח להיות נסירה כדי להגדיל פרצופה או בקבלת מוחין חדשים לפי צורך הזמן לכן מוכרחת היא לעמוד מקודם אב"א.

א"כ לפי זה אם שייך בלאה נסירה ג"כ כמו ברחל אשר הנסירה הוא מן אב"א להעמידה פב"פ. א"כ שפיר אמר רבינו הקדוש מהרחו"ו ז"ל תלמיד נאמן ביתו של רבינו קודש קדשים האריז"ל בכוונת פותח את ידך שהוא שם חת"ך לצורך הנסירה אחור אחד בישראל ואחור אחד בלאה ומשביע הוא ג"כ חת"ך אחור אחד ברחל ואחור אחד ביעקב או בישורון. אשר גם בלאה שייך נסירה של אב"א

ומתורין היטב קושית הרב הקדוש ר' קאפיל שמקשה על רבינו מהרחו"ו ז"ל בזה כנ"ל אדרבא מוכרחין אנחנו לומר בדברי מהרחו"ו ז"ל אשר בזה יתורצו דברי רבינו האריז"ל שלא יהיו סתורין ח"ו כנ"ל ובפרט שהוא בעצמו הה"ק ר' קאפיל בכוונת תיקון חצות ובכוונת באהבה של תפלה מנחה ומעריב מביא הוא בעצמו אשר גם בלאה שייך נסירה והיא עומדת אז אב"א ולפי דברינו נראה הכל בעזרת שמו יתברך. ברוך החונן לאדם דעה לזכות רבותינו הקדושים האריז"ל ותלמידו מהרחו"ו ז"ל יעמוד לי להאיר עיני בתורה הקדושה לחדש חידושי דאורייתא אמיתים:

א"כ היוצא לנו מכל זה אשר השמות פא"י סא"ל חת"ך הם שמות הנסירה. א"כ הלא זמן של הדלקת נר חנוכה היא בתחילת הלילה אשר אז זמן של הסתלקות המוחין וגם הרשימו של המוחין נסתלק א"כ אז הזמן של עמידת רחל אב"א ואנחנו רוצין ע"י הדלקת נר חנוכה להמשיך הזווג של יעקב ורחל בנה"י דז"א פב"פ אשר אז בתחילת הלילה אין הזמן לזווג של רחל בכל לילות השנה של חול חוץ מלילות שבת"ק רק באלו השמנה לילות של חנוכה. אשר כנ"ר אז יש ג' יחודים הוי"ה אהי"ה בכתר וחב"ד הוי"ה אלקי"ם בחג"ת. הוי"ה אדנ"י בנה"י מקום הזווג כי היחוד הזה של הוי"ה אדנ"י של נה"י הוא כסדר מקום עמידתן רק שממשיכין אז כל הג' יחודים כדי להצטרף אותן להשלים היחוד של נ"ר של אלו הששה שמות אשר אותיות שלהם הוא כ"ה אתוון דיחודא עלאה וגם נעשה הנס בכ"ה כסלו. לכן מאיר השם יר"ת

בחנוכה שכן השמות פא"י סא"ל כל אחד במספר היחוד הוי"ה אדנ"י להורות על היחוד הנעשה בלילות חנוכה ביעקב ורחל במקום עמידתן בנה"י דז"א. אבל מחמת שהוא אז בלילה זמן הסתלקות המוחין עם הרשימו ומוכרח לקבלת מוחין לצורך הזווג וגם להחזרת פב"פ של רחל להיות נסירה לזה גם השם חת"ך מאיר אז שהוא שם הנסירה שהוא מקום חת"ך שנחתך בעת הנסירה שהוא באחוריים כמו שאומר רבינו מהרחו"ו שהבאתי לעיל בכוונת פותח אתך ירך. א"כ הלא כל אלו הג' שמות שהם פא"י סא"ל חת"ך במספר יר"ת לכן מאיר שם זה בחנוכה. אשר פא"י סא"ל במספר יעקב שנעשה עמו אז הזווג ברחל. אשר לזה חת"ך במספר נ"ר עם ב' פעמים חנוכה. שכן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) להמשיך אור הבינה שהיא חנ"ה שם ס"ג לז"א כדי שיוכל להתייחד ברחל ביחוד של הנ"ר וגם חנוכה הוא ס"ג כ"ו להמשיך ג"כ אור הבינה למלכות שהיא רחל שתתייחד עם דודה ביחוד הנ"ר. אשר בעת הנסירה כל המשכת המוחין הוא ע"י הבינה שמסתלקת מן הז"א ונכנסת לתוך המלכות בנה"י שלה שהם המוחין. אבל נשמתו שהם המוחין שנסתלקו ממנו היו מושכין לו חסד וחיות אל ההיא קיסמא דחיותא שנשאר בתוכו בגוף בעת השינה מן חסד דבינה והיא מתפשטת בתוכו ואז הדינין והאחוריים מסתלקין ונאחזין באחור של הנוקבא וזהו הסוד אתי חסד ופריש לון ובאתרהא שקיע רחמי שהוא חסד הבינה כמבואר בשער הכוונות (בדרושי ר"ה דרוש ב') ובפע"ח (שער ר"ה פ"ב) ובע"ח (שער הנסירה פ"א). וגם אל תחשוב שנשאר הז"א בלי

מוחין כי אז באין לו מוחין מאבא ואמא עלאין ואותן שהיו בז"א שהיו מיש"ס ותבונה והם ו' פרקין תתאין הם נותנין להנוקבא נמצא שמישיג הוא מעלה יתירה ע"י הנסירה כמבואר בפע"ח (שער ר"ה סוף פרק ב').

עכ"פ בין כך ובין כך שניהן ז"א ורחל גם בעת הנסירה יש להם מוחין מאמא וגם חסד שלה לכן בעת היחוד של נ"ר מרומזין ב' פעם חנוכה לרמז על מוחין של הבינה שנותנת לשניהם כליל חנוכה לכן שם חת"ך במספר נ"ר עם ב' פעם חנוכה:

שאה

שם הכ"ח: הוא שא"ח: הנה מבואר בע"ח (שער עתיק פ"ב, ובשער ז"א פ"ג, ובשער אנ"ך פ"ה פ"ט) אשר בז"א ונוקבא בשניהם יש בכל אחד מ"ה וב"ן. גם מבואר בשער אצילות (בקיצור פ"ב) ובשער שבה"ב (פ"ח) ובלק"ת (פ' קדושים) ובפ' תזריע במעמ"צ כי מלך הדר החי הוא בחינת יסוד צדיק גם מבואר בשער התיקון (פ"ג) כי שם מהיטבאל הוא מ"ה יטבאל אשר יטבאל במספר ב"ן א"כ הם מ"ה וב"ן להורות כי מ"ה הוא דכורא יטבאל שהוא ב"ן היא הנוקבא בחיותה לעצמה שם ב"ן הוי"ה דההי"ן ונתבסמת עמו זה עם זה לכן נקרא שם ט"ב להורות שיצא מהן רע והוברר הטוב.

א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ט') אשר השמן הוא בחינת יסוד צדיק שהוא שם בי"ט הבונה ו' בתים אשר בג' אותיות שלו והם ו' בתים הם מספר ח"י. ורבינו אומר אשר בחנוכה נעשה הזווג בזו"נ בעת הדלקת

נר חנוכה אשר זו"נ הם מ"ה וב"ן אשר מ"ה וב"ן הם בחינת מהיטבאל שהוא מ"ה יטבאל במספר ב"ן. לכן מאיר בחנוכה שם שא"ה במספר הדר מהיטבאל אשר הדר הוא צדיק החי שהוא השמן מהיטבאל הוא שנתבסמו זה עם זה ע"י שהוברר מהם הרע ונמשך הטוב לכן השם שא"ה במספר י"ח פעם טו"ב אשר בטו"ב נשרש החסד שכן ט' פעם ו"ב במספר חס"ד. טו"ב חס"ד במספר חנוכה אשר אז באם נעשה הזווג ע"י הדר שהוא השמן בזו"נ שהם מ"ה וב"ן אז נמשך להם החסדים. שהם ז' חסדים כמבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל ח'). לזה השם שא"ה במספר חנוכה עם ז' פעם א"ל סוד חסד אל כל היום כי השמות א"ל הם מקור של החסדים כמבואר בלק"ת (פ' וישב):

ריי

שם הכ"ט: הוא ריי: הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד בכוונת ברכת שעשה נסים) לכוין באותיות ש"ע מן שעשה להמשיך אז בהדלקת הנרות הש"ע נהורין. ומבואר בלק"ת (תהלים סימן פ"ד) גם צפר מצאה בית ודרור קן לה הנה יש ש"ע נהורין כמנין צפ"ר והם מצאו בית להאיר בזו"ן אבל ודרור היינו הנוקבא שמטה דרור תתאה אפילו שז"א משיג ש"ע שלמים. הנוקבא עיקר הארתה רק ק"ן שנתן לה בעלה שהיה שלו. וכן מבואר בשער הלכותיים (בתהלים סימן פ"ד) גם צפר מצאה בית דע שהש"ע נהורין מתחלקין בסוד ק"ן וזהו גם צפר מצאה בית פירוש צפ"ר עולה ש"ע מצאה בית ודרור שהיא מלכות ק"ן לה תסיר מש"ע ק"ן נשאר אר"ך לו מהש"ע נהורין ובזה תבין מ"ש

לכן מאיר בחנוכה השם או"מ שהוא במספר הוי"ה אהי"ה היחוד הראשון. ובמלוי כזה אל"ף ו"ו מ"ם במספר הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י הב' יחודים להשלים יחוד של נ"ר ע"י השם או"מ בפשוט ובמלוי להאיר פני המלכות באור הנ"ר:

לכב

שם הל"א: הוא לכ"ב: הנה בארנו לעיל (בפרק מ"ב) אשר אותן ז' הבלים של השופר שנמשך בר"ה הם מאירין בחנוכה אצל הדלקת נר חנוכה מחמת כי בהמנורה מאירין אלו ז' הבלים באור הפנים של המלכות שהיא המנורה. אשר מאור הפנים נמשך חיים כמבואר בזה"ק פ' נשא באדרא רבא (דף קל"ג ע"ב) מהני תפוחים נפקין חיין לעלמא. לכן מאיר השם לכ"ב בחנוכה שהוא במלואו כזה למ"ד כ"ף ב"ת במספר שופר כי אותן ז' הבלים של השופר מאירין בחנוכה וממשיכין חיים לעלמא למלכות שנקראת עלמא שהיא בחינת שם ב"ן. לכן שם לכ"ב במספר ב"ן הנמשכין אליה אותן ז' הבלים מן השופר. אשר לזה מחמת שע"י הבלים אלו מאירין פניה ונמשך לה חיים. לכן זה השם לכ"ב במלואו הנ"ל למ"ד כ"ף ב"ת במספר להדליק נ"ר חנוכה עם חיי"ם. אשר כל כוונת השופר הוא אברהם יצחק יעקב דוד כי תקיעה הוא אברהם שברים הוא יצחק תרועה הוא יעקב דוד כמבואר בפע"ח (שער השופר פ"ד). כן גם כאן הלא בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ז אות י"ח) אשר ראש המנורה שהיא הבינה הוא יצחק גוף המנורה הוא אברהם בא"ר מ"ה ודוד שהם בחינת מלכות קנה האמצעי אות ו'

באדרא כד אסתכלן אנפוי דא"א באנפוי דז"א כדין מתארכין אנפוי דז"א ואתקרי ארך אפים הרי לך בפירוש כי ז"א אתקרי ארך על שם אר"ך נהורין שיש לו מהש"ע הה"ד ה' שהוא ז"א ארך אפים שהוא ז"א. א"כ כשהנוקבא אין לה רק ק"ן וארך חסירים לה וצריך להשלים לה גם האר"ך נהורין ששורשן הם ר"ך להאיר פניה לצורך הזווג כי הש"ע נהורין גורמין להזווג כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). אשר הש"ע נהורין נמשכין לה ע"י יוסף יסוד צדיק. כי נמשך לה היופי מן הש"ע נהורין הנמשכין עד היסוד שהוא יוסף הנקרא שלום שהוא ג"כ גימ' ש"ע נהורין היורדין להיסוד הנקרא ו' הרי שע"ו גימ' שלום לכן היה יוסף יפה תואר ג"כ ותחילתן לוקחן יוסף ומהם הולכין אל אחוריים הנקרא רחל כמבואר בלק"ת (פ' נשא). אשר בכח זה שלוקחת כל הש"ע נהורין היא חזרת פב"פ ומאירין פניה. לכן מאיר בחנוכה השם רי"י במספר ר"ך להמשיך הר"ך נהורין לק"ן של הנוקבא שיהיה לה בשלימות כל הש"ע נהורין לצורך הזווג אשר בברכת שעשה מכוונין זה להמשיך כל הש"ע נהורין לנוקבא.

אום

שם הל': הוא או"ם: הנה רבינו אומר אשר בחנוכה מאירין הששה שמות. הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י במספרן נ"ר. הוי"ה אהי"ה הוא היחוד של כתב"ד. הוי"ה אלקי"ם הוא היחוד של חג"ת הוי"ה אדנ"י הוא היחוד של נה"י וצריכין להמשיך בחנוכה לנוקבא למטה מקום עמידתה בנה"י כל היחודים האלו כדי שתתייחד בדודה ביחוד הזה של נ"ר

הוא יעקב עמודא דאמצעיתא כי שלשה קני המנורה מצדה האחד ושלשה קני מנורה מצדה השני הם ח"ג נהי"מ קנה האמצעי הוא עמודא דאמצעיתא תפארת בן י"ה א"כ לפ"ז כל המנורה היא מורכבת במרכבה העליונה אברהם יצחק יעקב דוד כמו השופר לכן מאיר שם לכ"ב בחנוכה כי בפשוט השם לכ"ב במספר ב"ן שהוא דו"ד. ובפשוט לכ"ב ומלואו למ"ד כ"ף ביי"ת ביהר במספר אברהם יצחק יעקב. נמצא ע"י השם זה לכ"ב מאירין כל הד' רגלים של המרכבה בהמנורה בחנוכה אברהם יצחק יעקב דוד:

ושר

שם הל"ב: הוא ושר: הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות י') כי השמן שהוא שמן זית הוא בחינת ג' שמות א"ל אלקי"ם מצפ"ן שמספרן זי"ת אשר אלו הג' שמות הם מן הו' מרגלאין שהם ז' שמות המאירין בשבת"ק. לכן מאיר שם ושר בחנוכה שהוא במספר חנוכה זי"ת אשר זי"ת במספר אלו הג' שמות א"ל אלקי"ם מצפ"ן. אשר רבינו צוה לכוין אצל ברכת להדליק נר חנוכה בר"ת נח"ל שהוא נוצר חסד לאלפים כמבואר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה) אשר נוצר חסד לאלפים הוא מזל"א עלאה והוא נשרש בג' הויות של י"ג תקוני דיקנא שמספרן מזל"א כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו). לכן זי"ת שמאיר מן השם הזה ושר בחנוכה הוא במספר נ"ר חנוכה עם מזל"א שהוא נוצר חסד לאלפים הנשרש בר"ת של להדליק נר חנוכה. אשר השם הזה נוצר חסד לאלפים הוא מורה שאמא נוצרת ביסוד

לחסדים של יסוד אבא בתוכה כמבואר בלק"ת (פ' שמות). לכן השם ושר במלואו כזה וי"ן שי"ן רי"ש במספר נוצר חס"ד לאלפי"ם עם טו"ב פעם טו"ב אשר שניהן יסוד אבא ויסוד אמא נקראים טובים אשר השמן של המנורה יש לו אלו ב' הבחינות שהוא יסוד אבא בחינת חכמה וגם שם ביי"ט שהוא יסוד אמא אשר שניהן הם טובים להמשיך הטוב בחנוכה ע"י השם ושר אשר בטוב נשרש חסד כי ט' פעם וי"ב במספר חס"ד. טו"ב חס"ד במספר חנוכה להמשיך טוב וחסד עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד':

פרק מח

אתאן לסדר החמישי שהוא טור החמישי מן הע"ב שמות:

יהו

שם הל"ג הוא יחו: הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות י') כי השמן הוא השם ביי"ט בחינת יסוד צדיק כי ג' אותיות ביי"ט בונים ו' בתים שהם ח"י כמבואר בלק"ת (פ' עקב). אשר צדיק החי הוא אות ו' כמבואר בזוה"ק ובתקונים וברבינו פעמים רבות עצמו מלספר. לכן מאיר בחנוכה השם יח"ו אותיות ח"י ו' להמשיך להמנורה ע"י השמן את החמשה חסדים. אשר בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ב) כי בהמנורה מאירין החמשה חסדים. לזה מאיר השם יח"ו שהוא ח"י ו' שעל ידי היסוד צדיק שהוא השמן נמשכין החמשה חסדים. לכן השם יח"ו במלואו כזה יו"ד חיי"ת וי"ו במספר

מזידיטשוב ז"ל פלג אלקים מלא מים כי השם אלקים הוא בחינת גבורות ודינים אם תפלגו לשנים יהיה ב' פעמים טו"ב הוי"ה שהם חסדים מלא מים ודפח"ח זי"ע. א"כ לפי שבארנו (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ב) כי בהמנורה שהיא בחינת גבורות מאיר שם אלקי"ם. וצריכין להמתיק אותו מן הגבורות ולהמשיך את החסדים אשר המתקה שלו הוא ע"י טו"ב הוי"ה בחינת חסדים אשר הם חמשה ונכללין כל אחד בהחמשה הרי הם כ"ה ונמשכין ע"י ח"י שהוא הצדיק בחינת טו"ב ג"כ לכן מאיר בחנוכה שם לה"ח שהוא במספרו כ"ה וח"י וגם טו"ב הוי"ה:

כוק

שם הל"ה: הוא כו"ק: הנה מבואר בע"ח (שער כסא הכבוד פ"ו) אשר ג' מיני מ"ב יש באצילות ובבריאה וביצירה והוא שם מ"ב של אצילות הוא שם הוי"ה שיש בו ד' אותיות בפשוט ובמלוי אלפי"ן י' אותיות וכ"ח אותיות מלוי דמלוי דאלפי"ן. שם מ"ב דבריאה הם ב' שמות אהי"ה יה"ו. שם מ"ב דיצירה הוא שם מ"ב הרמוז בו' שמות של אבגית"ן קרעשט"ן נג"ד יכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ב) כי מאיר בהמנורה שם הוי"ה בנר מצוה. אשר שם הוי"ה יש לו בפשוט ובמלוי ובמלוי דמלוי מ"ב אותיות. גם בארנו (שם באות י"ט) כי בהמנורה מאירין אלו ז' שמות מ"ב אבגית"ן וכו'. גם בארנו שם (באות כ') כי בהמנורה מאירין הז' מרגלאין שהם ז' שמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ן א"ל אלקי"ם מצפ"ן י"ה אדנ"י

חנוכ"ה עם ה' פעם חסד. ויש אחד יתיר כי צריכין להמשיך את החמשה חסדים מבעל החסד מיחידו של עולם חי וקיים לעד מקור החסד וכן מבואר בספר הקדוש בית ישראל (פ' נח) מזקני רבינו הקדוש מרן צבי ז"ל מזידיטשוב, ובספר הקדוש דעת קדושים מהתנו זקני רבינו הקדוש מרן יהודה צבי ז"ל מראזדל (במאמר חג הקציר פ"ו) כי החמשה חסדים הם נחשבינ' למספר שס"א במספר ה' פעם חס"ד עם מקורן להמשיך אותן ממקור החסדים יחידו של עולם בעל החסד להטות כלפי חסד וסימן הוא כי שס"א שהם ה' פעם חס"ד עם מקורן הם במספר בא"ר מים חיים"ם. להמשיך החסדים מבאר מים חיים על כלל ישראל במהרה אמן כן יאמר ד':

להח

שם הל"ד הוא לה"ח: הנה הנס חנוכה נעשה ע"י השמן הנחתם בחותם של כה"ג בכ"ה כסלו אשר השמן הוא בחינת יסוד צדיק שהוא חי אשר נמשכו אז החמשה חסדים למלכות שהיא המנורה שכל אחד כלול מכל החמשה הם כ"ה חסדים אשר לזה נאמר ואמרתם כה לחי לקשר המלכות שהיא בחינת כ"ה ליסוד צדיק שהוא חי לעשות הזווג ביסוד ומלכות בחנוכה שהם כ"ה ח"י אשר התקשרות שלהם הוא ע"י החמשה חסדים שהם כ"ה הנמשכים למלכות שהיא המנורה ע"י הצדיק שהוא השמן הנדלק בהמנורה. לכן מאיר השם לה"ח בחנוכה שהוא במספר כ"ה ח"י להמשיך החסדים שהם כ"ה ע"י השמן שהוא ח"י. אשר החסדים הם טו"ב הוי"ה כמו שאמר כ"ק זקני רבינו הקדוש אור עולם מרן צבי

אשר מקורן היוצאין משם אלו הו' מרגלאין הם ב' שמות אהי"ה יהי"ו שם מ"ב דבריאה.

א"כ לפי זה מאירין בהמנורה כל אלו ג' מיני מ"ב דאצילות ודבריא ודבריא ודבריא לכן מאיר בחנוכה שם כו"ק במספר ג' פעם מ"ב להורות שבהמנורה מאירין בה אלו ג' מ"ב:

מנד

שם הל"ו: הוא מנד: הנה מבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רל"ז ע"ב) מ' פתיחא מלכא תתאה ומפרש רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הזוהר שהוא המלכות. גם מבואר בלק"ת (פ' תצא) בטעמי מצות כי השם אדנ"י אותיות א"י שבו הם בלאה אותיות ד"נ שבו הם ברחל. א"כ לפי זה השם מנד"ד הוא בחינת רחל שהיא מלכא תתאה בחינת מלכות. ומבואר בפע"ח (בשער רח"פ פ"ד) כי היחוד הראשון של הברכה הראשונה להדליק נר חנוכה הוא הוי"ה אהי"ה שהוא בכתר. אשר בכתר כולל כל המוחין והוא רחמים גמורים כמבואר בע"ח (שער מוחין דצלם פ"א פ"ז). ובפע"ח (שער העמידה פ"ב). ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ותבין בברכת להדליק נר חנוכה לשם קדוש נח"ל שהוא ר"ת של להדליק נר חנוכה והוא המשכת אור עליון של הבינה לז"א מן הנח"ל העליון כי בכח אור זה הבא עליו מלמעלה יש בו אור ליתן אליה להדליק ולהאיר אותה כדי שיוכל להתייחד עמה ביחוד נר הנ"ל. א"כ הלא הבינה היא ג"כ בחינת הוי"ה אהי"ה כי הוי"ה הוא כמבואר בשער הפסוקים (פ' ואתחנן) ובלק"ת (שם) אשר אמא היא בחינת שם הוי"ה. ושם

אהי"ה הלא הוא שורש בחינתה כמבואר בזוה"ק ובתקונים וברבינו פעמים רבות עצמו מלספר. א"כ לשניהם לז"א ולנוקבא נמשכו אלו הב' שמות הוי"ה אהי"ה כי לז"א נמשך אור עליון של הבינה שהיא הוי"ה אהי"ה ולהנוקבא שהיא רחל שם מנד"ד נמשך בחנוכה היחוד הראשון הוי"ה שהוא בכתר אשר בכתר כלול כל המוחין. לכן מאיר בחנוכה שם מנד"ד שהוא במספר ב' פעמים הוי"ה אהי"ה. אשר השם מנד"ד במלואו כזה מ"ם נו"ן דל"ת במספר כתר כי היחוד הראשון הוי"ה אהי"ה שהוא בכתר נמשך בחנוכה לרחל שהיא מנד"ד אשר במלואו הוא בכת"ר וגם לז"א נמשך האור מן הנח"ל העליון שהיא הבינה בחנוכה שיוכל להתייחד בנוקבא ביחוד הנר אשר הבינה היא הוי"ה אהי"ה לכן השם מנד"ד מאיר בחנוכה שהוא בפשוט ב' פעמים הוי"ה אהי"ה ובמלואו כתר והוא בעצמו בפשוט בשמו מנד"ד בחינת רחל אשר נמשכין לה לצורך היחוד כל האורות האלו בחנוכה:

אני

שם הל"ו: הוא אני: הנה מבואר בלק"ת (פ' יתרו) אשר אני נקרא המלכות בסוד שם ב"ן ומ' אותיות עולין אני. אשר המלכות היא המנורה וז' נרותיה שהם ז' הגבורות המאירין בה כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז). א"כ צריכין הגבורות להמתקה ע"י החסדים ולהמשיך רחמים אשר החסדים ורחמים נמשכין מאור הפנים כמו שכתוב באור פני מלך חיים ואומר בזה רבינו הכה"ג בספרו הקדוש והנורא ברכ"ע (מאמר תרי"ג מצות פרק י') כי פנ"י מל"ך חיי"ם במספר רחמי"ם, ואף

אני השפל והנבזה אומר בזה כי מאור הפנים נמשך חסדים ורחמים אשר חס"ד רחמי"ם במספר ש"ע שהם הש"ע נהורין המאירין בחנוכה כמו שאומר רבינו לכוין בברכת שעשה נסים ש"ע מן שעשה הם הש"ע נהורין המאירין באור הפנים. באור פני מלך חיים. אשר באור"ר במספר הד"ר שהוא יסוד צדיק החי בחינת יצחק ק"ץ ח"י מלך הדר החי הנמתק בשורשו וממשיך חסדים של אור הפנים בחס"ד רחמי"ם. שהם ש"ע הנמשכין ממצח הרצון הגנוז בו יסוד דעתיק הנקרא שלום במספר שע"ו הכולל כל הש"ע נהורין עם אור הפנים עצמן שהם אות ו' כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). אשר שלום שהוא יסוד הוא בחינת יצחק ק"ץ חי הממשיך הש"ע נהורין מן יסוד דעתיק הגנוז במצח הרצון המאיר בש"ע נהורין, אשר לזה מחמת כי באור"ר במספר הד"ר שהוא יצחק לזה פנ"י מל"ך חיים"ם במספר רחמים אשר ר"ח מן רחמים במספר יצחק מים מן רחמים הם חסד כי מים הם חסדים ונמתק ברחמים עצמו ג"כ בחינת יצחק שהוא גבורה ע"י מים שהם חסדים כמבואר במאורי אור (מערכת הר' אות כ'). א"כ רחמים הוא בחינת יעקב שהוא תפארת הכולל חסדים וגבורות וממזוג המדות להמתיק הגבורות ר"ח של יצחק ע"י חסדים שהם מים אשר חס"ד רחמי"ם במספר ש"ע הנמשכין ע"י כל הג' אבות הקדושים כי אברהם הוא רח"ם מן רחמים כמספר שמו רח"ם. שהוא ח' פעם א"ל המאירין בפנים העליונים במקור הש"ע נהורין כמבואר בלק"ת (פ' חיי). יצחק הוא ר"ח מן רחמים הוא מלך הדר הדר הוא לכל חסידיו יופי פנים העליונים

יסוד דעתיק ק"ץ ח"י שורש ש"ע נהורין המאירין באור פני מלך חיים אשר באור"ר במספר הד"ר שהוא יצחק הנמשך על ידו הש"ע נהורין. יעקב הוא רחמים הממזוג המדות אשר יעקב"ב יעקב"ב במספר ש"ע. אשר רחמי"ם במספר יעקב"ב עם ב' פעם ח"ץ סוד וימצא יוסף חן, חן אשה על בעלה, אותיות הראשונות חן מן חנוכה ונשאר אתון וכ"ה במספר א"ל. אשר ב' פעם א"ל במלואן הק"ף במספר ש"ע כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ד) ובפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ד, ובשער כוונת אמן פ"ג, ובשער תיקון חצות פ"ד). אשר אברהם הוא גוף המנורה יצחק הוא ראש המנורה כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ז). השמן הוא בחינת יצחק יעקב שכן הוא במספרו כמו שבארנו שם (במדרגת השמן אות י"א). אשר כולם כל האבות הקדושים הם בחינת רחמים כנ"ל. לזה המתקה לשם אנ"י שהוא בחינת גבורה שם ב"ן ומ' אותיות שהיא המנורה מקשה זהב שורש הגבורה. הוא רחמים אשר ברחמים נשרש מים שהם חסד אשר חס"ד רחמי"ם במספר ש"ע נהורין. שהם מקור החסדים כמבואר בלק"ת איוב על הפסוק המשל ופחד עמו. לכן מאיר שם אנ"י בחנוכה שכן אני בפשוט ומלואו כזה אל"ף נו"ן יו"ד במספר רחמי"ם אשר הג' אבות הקדושים כולם נשרשים ברחמים כנ"ל להמשיך בזכותם רחמים באור פני מלך חיים שהוא רחמים על כלל ישראל במהרה אמן בן יאמר ד':

חעם

שם הל"ח: הוא חעם: הנה מבואר במאורי אור (מערכת אות ח') כי אות הח'

מורה על בחינת הוד ספירה הח'. גם מבואר בפע"ח (שער הקר"ש פ"ז פ"ט) כי אות ע' הוא הבינה סוד ע' שמהן דבאילנא דחיי היא הבינה. גם מבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רל"ז ע"ב) ש סתימא מלכא עלאה ומפרש רבינו הקדוש מהרחו"ו ז"ל בגליון הוזהר שהיא הבינה. א"כ לפי זה כל השם חע"ם הוא בחינת בינה. אשר ראש המנורה היא הבינה ומאיר בה שם שד"י ברפה וגוף המנורה היא המלכות ומאיר בה ג"כ שד"י בדגש אשר נמתק שם שד"י של המלכות שהוא דגש בחינת דין ע"י שם שד"י שהוא בבינה בראש המנורה שהוא רפה בחינת רחמים כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המנורה פכ"ד במדרגת המנורה אות ז'). א"כ לזה מאיר שם חע"ם בחנוכה שהיא הבינה בחינת אמא עלאה עד הוד אתפשטת בחינת אות ח' מן השם חע"ם לתקן מדת ההוד של רחל בחנוכה שנפגם בירך יעקב ולהמתיק את השם שד"י של המלכות שהיא המנורה שהוא בחינת דגש ע"י השם שד"י שלה שהוא רפה בחינת רחמים. לכן השם חע"ם במלוי כזה חיי"ת עי"ן מ"ם במספר ב' פעם שד"י להמתיק הדינים ע"י הרחמים של הבינה שהיא רחמים גמורים כמבואר בע"ח (שער או"א פ"ז כלל ד', ובשער הזווגים פ"ד).

רהע

שם הל"ט: הוא רה"ע: הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה מאירין הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר ויש בהם כ"ה אותיות לכן צריך להמשיך אותיות כ"ה אצל תיבת חנוכה בברכה הראשונה לכיון זה. לכן מאיר שם רה"ע

בחנוכה שהוא במספר נ"ר כ"ה אשר כ"ה פעם נ"ר במספר ו' אלפים ר"נ. והוא דהנה בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם התקונים (תיקון תלסר) אשר בחנוכה מאירין תריין יחודין דקריאת שמע, יחודא עלאה שמע ישראל, יחודא תתאה ברוך שם. אשר יחודא תתאה הם הכ"ד קשומי כלה דאתקשמת בהון בחשאי בחנוכה ויחודא עלאה בקלא לפרסומי ניסא והוא בכ"ה כסלו ביחוד הנ"ר בששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שיש בהם כ"ה אותיות כמו ביחודא עלאה. גם בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ט) אשר בהמנורה מאירין הו' שמות של מ"ב שהם אבגית"ן וכו'. לכן מאיר בחנוכה שם רה"ע שהוא במספר נ"ר כ"ה אשר כ"ה פעם נ"ר שהם במספר ו' אלפים ר"נ הם במספר שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ברוך ש"ם כבוד מלכותו לעולם ועד. אבגית"ן קר"ע שמ"ן נג"ד יכ"ש במ"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פז"ק שקי"ו צי"ת אהי"ה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה. אשר כל המשכה הזאת של יחודא עלאה יחודא תתאה וגם הו' שמות מ"ב המאירין בחנוכה בהמנורה שהיא המלכות בחינת שם יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה שהוא ב"ן הוא ע"י הבינה שהיא אהי"ה שכן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי חנוכה הוא ס"ג כ"ו להמשיך מן הבינה שהיא ס"ג להמלכות שהיא כ"ו. אשר הבינה שהיא ס"ג היא בחינת שם אהי"ה והמלכות שהיא כ"ו הוי"ה בפשוט הוא במלוי במספר ב"ן. לכן ע"י השם רה"ע המאיר בחנוכה הממשיך לכל אלו המשכות של יחודא עלאה יחודא תתאה וגם הו' שמות מ"ב להאיר בהמלכות

שהיא המנורה. מאירין אלו הב' שמות אהי"ה ב"ן שכן ראש המנורה שהיא הבינה מאיר בה שם אהי"ה גוף המנורה שהיא המלכות מאיר בה שם ב"ן:

י"ז

שם המ' הוא י"ז הנה מבואר במאורי אור (מערכת ה' אות א') כי אות ה' מורה בכל מקום י' דשם קדישא ונקרא יסוד י' זעירא והוא כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רט"ו ע"ב) תא חזי רזא דברית קדישא היא את יו"ד דמתעטרא ברשימו עלאה ודא איהו דאתרשים בברית תדיר לעלמין. גם מבואר בתקונים (בתיקון שתין ותשע דף קט"ז ע"ב, ובתיקון שבעין דף ק"ב ע"א) ובע"ח (שער פנו"ח דרוש י"ג) כי אות י' היא המלכות נוקבא דז"א. גם מבואר במאורי אור (מערכת ה' אות א') הנה אות ז' יורה על היות הנוקבא גוברת על בעלה י' על ו' ובעת רצון נקרא זה עטרה בראש צדיק ומפרש שם היאיר נתיב שהוא כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קנ"ח ע"א) י' אשת חיל עטרת בעלה תגא דספר תורה כצורת ז' מסטרא דעלמא דאתי. והלא בארנו לעיל (כמאמר מנורת המאור פ"א, ובמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה) שזה הענין שם בזוהר תרומה ברעיא מהימנא מיירי מן המנורה אשר גוף המנורה היא המלכות שהקנים בצורת וו"ן וראש המנורה היא הבינה שהיא עטרה על רישיה אשת חיל עטרת בעלה י' על ו' תגא דס"ת כצורת ז' מסטרא דעלמא דאתי אשר עלמא דאתי היא הבינה כמבואר בע"ח (שער הזווגים פ"ה, ובשער ציור העולמות פ"ג). א"כ לזה מאיר בחנוכה השם יי"ז אשר ב' יודין מורין על יסוד ומלכות שנעשה בהם הזווג בחנוכה ע"י אות ז'

שהיא הבינה. שכן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר מן הבינה נח"ל העליון נמשך אור לז"א שייתיחד בחנוכה עם המלכות ביחוד הנ"ר ולהנוקבא שהיא המלכות ג"כ נמשך אור מן הבינה שכן חנוכה הוא ס"ג כ"ו ס"ג היא הבינה כ"ו היא המלכות. אשר בעת רצון הבינה היא עטרה בראש צדיק אשת חיל עטרת בעלה. ובארנו לעיל (כמאמר נרות המערכה פכ"ו) בשם אבותי הקדושים שרפי קודש רבינו זקני הגאון הקדוש בזוהר חי (פ' פקודי) ורבינו זקני מורי הקדוש בדמשק אליעזר (פ' פקודי) כי שם השתפ"א היוצא מא"ת ב"ש מן שם צבאות הוא במספר כת"ר עליון או עטר"ת בעל"ה. אשר בהמנורה מאיר שם זה השתפ"א כמו שבארנו שם באורך. א"כ הלא בחנוכה שהם ימי הרצון נמשך האור מן כת"ר עליון כמו שאומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד ביחוד הראשון של נ"ר). א"כ כשנמשך האור אז מכתר עליון שהוא במספרו השתפ"א. אז הבינה מאירה באור זה שהיא רישא דמנורה עטר"ת בעל"ה י' על ו' לנופא דמנורה שהיא המלכות באור של כת"ר עליון שהוא שם השתפ"א אשר אז הבינה בבחינה עטר"ת בעל"ה שהוא ג"כ שם השתפ"א וזה נעשה בחנוכה בעת רצון שהם ימי הרצון. לכן מאיר בחנוכה השם יי"ז שהוא במלואו כזה יו"ד יו"ד זי"ן במספר חנוכה עם ח"י אשר ח"י פעם חנוכה במספר מכון ע"ת רצון השתפ"א אשר השתפ"א הוא כת"ר עליון ועטר"ת בעלה שנמשך מכת"ר עליון האור ע"י אמא עלאה שהיא הבינה עטר"ת בעל"ה עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

פרק מט

אתאנן לסדר השישי שהוא טור השישי מן הע"ב שמות:

ההה

שם המ"א: הוא הה"ה: הנה מבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ז, ובשער תפלת ר"ה פ"ד) אשר בעת שמאירין במלכות הש"ע נהורין שהיא בעת זווג יעקב ברחל פב"פ אז מאירין בפניה של המלכות ג' שמות א"ל שמספרן הוא מג"ן. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"א) כי בהמנורה מאירין הש"ע נהורין מרישא דחוורתי להאיר פניה. ושם בארנו במדרגת השמן אות ז' כי השמן בעצמו הוא בחינת הש"ע נהורין המאירין מרישא דחוורתי דאריך אנפין. ורבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בברכת שעשה נסים צריך לכוין באותיות ש"ע מן שעשה להמשיך בחנוכה הש"ע נהורין. א"כ לכן מאיר בחנוכה השם הה"ה כי נודע מרבינו אשר כל אות ה' יש לה ג' מלואים ביו"ד בה"ה בא' כזה ה"י ה"ה ה"א שהם במספר א"ל א"כ בג' ההי"ן של השם הה"ה במלואיהן ביודי"ן בההי"ן באלפי"ן כזה ה"י ה"ה ה"א. ה"י ה"ה ה"א ה"י ה"ה הם במספר ג' פעם א"ל המאירין בחנוכה בפניה של המלכות בעת זווגה ביעקב שכן אומר רבינו שם בפע"ח (שער רח"פ) אשר בחנוכה הוא הזווג של יעקב ורחל אשר שם א"ל אחד מאיר בימין של הפנים ושם א"ל הב' מאיר בשמאל הפנים ושם א"ל הג' מאיר בחוטם.

מיכ

שם המ"ב: הוא מיכ: הנה מבואר בזוה"ק

פ' פינחס (דף רל"ו ע"ב) מ' פתוחה מלכא תתאה ומפרש רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הזהר שהיא המלכות. גם מבואר בתקונים (תיקון שתי' ותשע דף קט"ז ע"ב, ובתיקון שבעין דף ק"כ ע"א) ובע"ח (שער פנו"ח דרוש י"ג) כי אות י' היא המלכות. גם מבואר במאורי אור (מערכת הכ' אות א') כי אות כ' כפופה היא רחל הכופפת רגליה שלא יאחווה החיצונים א"כ לפי זה נמצא כי השם הזה מי"כ הוא בחינת מלכות בג' אותיות אלו שכולם הם בחינת מלכות. גם מבואר במאורי אור (מערכת המ' אות ס"ה) מי נקרא בינה עלאה ג' שערי בינה שלו גימ' מ"י. ופשוט הוא בזוה"ק ובתקונים וברבינו במקומת הרבה אשר הבינה נקרא מי בג' שערים שלה שהם גימ' מ"י. גם מבואר שם במאורי אור (מערכת הכ' אות א') כי כל אות כ' הוא בכתר. גם מבואר בשער הכוונות בדרושי מוסף שבת ובפע"ח (שער השבת פ"ב) כי שם הכתר הוא שם ס"ג. גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד בכוונת חנוכה) כי נמשך בחנוכה האור של הבינה אמא עלאה לנוקבא דז"א שהיא המלכות כדי שתוכל להתייחד עם דודה ביחוד של הנר שלזה חנוכה הוא במספר ס"ג כ"ו ס"ג היא הבינה כ"ו היא המלכות. א"כ לכן מאיר השם מי"כ בחנוכה שהבינה בחינת מ"י בג' שערים שלה. אשר שער הג' של הג' שערים הוא שער הכתר כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג) ובפע"ח (שער הג' השבועות פ"א) ובשער הכוונות (בדרושי הג' השבועות דרוש א'). אשר לזה מאיר בהכתר שם ס"ג בחינת בינה. אשר כ' של השם מי"כ הוא הכתר שהוא שם ס"ג בחינת בינה המאיר בחנוכה בשם ס"ג שהוא שם הכתר למלכות שהוא כ"ו

שהם נצח הוד א"כ הלא ביסוד קשר של נה"י כי הב' שוקיים הם נצח הוד והוא בעצמו יסוד שהוא ו' זעירא השניה של הב' ווי"ן. גם מבואר בקהלת יעקב (מערכת הל') אשר אות ל' הם הג' מוחין חב"ד שכל אחד כלול מיו"ד הרי ל' לשון למוד סוד אוריינ תליתאה חב"ד. וזה שכתב באותיות דר"ע למד הוא לב מבין דעת. לב סוד ל"ב נתיבות החכמה. מבין בינה. דעת הלא הוא הדעת הרי בלמד סוד חב"ד. עכ"ל הקהלת יעקב. א"כ הרי רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה ביחוד הנר המאירין למלכות הם הג' קשרים חב"ד חג"ת נה"י המאירין בהם הששה שמות הוי"ה אה"ה בחב"ד הוי"ה אלקיים בחג"ת הוי"ה אדנ"י בנה"י. א"כ לכן מאיר בחנוכה השם וו"ל שהוא מורה על היחוד הזה של נר המאיר בחנוכה אשר היחוד של הנר הוא בג' קשרים חב"ד חג"ת נה"י. א"כ אות ו' ראשונה הוא היסוד דאית ביה שית פרקין נגד ב' שוקיים נצח הוד והוא קשר של נה"י קשר התחתון של היחוד נ"ר. אות ו' שניה הוא התפארת דאית ביה ג"כ שית פרקין נגד ב' הזרועות חסד גבורה והוא קשר של חג"ת קשר האמצעי של היחוד נ"ר. אות ל' הוא חב"ד. הקשר העליון של היחוד נ"ר. א"כ בשם זה וו"ל יש כל היחוד של נר בג' קשרים שלו נה"י חג"ת חב"ד רק שבכאן בשם זה מחמת שהווי"ן קודמין לאות ל' היחוד נחשב מתתא לעילא. כן עכשיו נוכל לומר בשם הי"ט לו"ו אלו האותיות עצמן של השם וו"ל שם נחשב היחוד הזה של נ"ר בג' קשרים חב"ד חג"ת נה"י מעילא לתתא מחמת שבשם לו"ו אות ל' שהוא חב"ד הוא קודם להווי"ן. אשר נודע מרבינו

מן חנוכה והיא ג"כ בחינת השם הזה מי"כ וכל האור הנמשך בחנוכה הוא ע"י המנורה אשר ראש המנורה היא הבינה גוף המנורה היא המלכות כמו שבארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"א, ובמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה). לזה השם מי"כ מורה על שניהן על בינה ומלכות לקשר אותן בהמנורה בקשר אחד סוד אחת היא לאמה.

וול

שם המ"ג: הוא וו"ל: הנה לעיל בשם הי"ט שהוא לו"ו הם אותיות האלו של שם הזה וו"ל: ושם דברנו אשר השם הזה הוא אה"ה יה"ו שורש של המרגלאין של השבת המאירין בחנוכה ג"כ. וכאן נראה לי השפל והנבזה בריה גרועה נבזית ונמאסת לומר בזה בדרך זה דהנה מבואר ברבינו בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו, ובשער הנסירה פ"א, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג) ובפע"ח (שער הלולב פ"א) כי הנה נודע בסוד וקרא זה אל זה כי בתפארת יש י"ב פרקין כמנין זה והם סוד ו' שבתפארת שבמלואן הם ב' ווי"ן ו' גדולה ו' זעירא הנה התפארת הוא ו' גדולה והענין שהוא כולל ו' קצוות שבו והוא ג"כ נגד ו' פרקין שבב' זרועות. והיסוד ג"כ כנגד ו' פרקין שבב' שוקיים שהם נצח הוד כמבואר בזוה"ק (פ' נשא) וצדיק יסוד עולם דכליל שית בקרטיפא חדא עכ"ל רבינו א"כ לפי זה התפארת שיש בו ו' קצוות שבו והוא ג"כ נגד ו' פרקין שבב' זרועות א"כ הלא בתפארת קשר של חג"ת כי הב' זרועות הם חסד וגבורה זרוע ימין חסד זרוע שמאל גבורה והוא בעצמו תפארת שהוא ו' גדולה הראשונה. היסוד שיש בו ו' פרקין ג"כ כנגד ו' פרקין שבב' שוקיים

בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש י"ד) כי בכל ספירות יש בחינת אור ושר ואור חוזר מן ז"א למלכות אור ושר ומן מלכות לז"א אור חוזר. א"כ אלו השני שמות שהם שוין באותיותיהן שם הי"ט הוא לו"ו אות ל' קודם להווי"ן מורה על יחוד הנר של חנוכה באור ושר מן הז"א למלכות. ושם המ"ג וו"ל הווי"ן קודמין לאות ל' מורה על יחוד הנר של חנוכה באור חוזר מן המלכות לז"א:

אלקיים. אות ל' הוא יחוד חב"ד הוי"ה אהי"ה. אשר לזה השם הי"ט לו"ו במספר מ"ב והשם מ"ג וו"ל ג"כ במספר מ"ב והם מ"ב כפולים כמבואר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג) שכל הזווגים הם בחינת מ"ב כפול שאין לך נקודה דלא אתכלילת מעילא לתתא ומתתא לעילא וא"כ הרי הם מ"ב כפולים:

ילה

שם המ"ד: הוא יל"ה: הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ענין על הנסים כי בנצח הוא שם הוי"ה שהוא שם מ"ה ובהוד שם אדנ"י ומ"ה ואדנ"י גימ' נ"ס. גם מבואר שם כי מתתיהו בן יוחנן כה"ג תיקן ההוד באלו השמנה ימים של חנוכה לכן מקבלת איהי אור ההוד מן ההוד עצמו שלא על ידו רק על ידה בעצמה לכן אנו אומרים על הנסים בברכת מודים שהוא כנגד ההוד. חנוכה הוא נצח שהוא ענף החכמה סוד שמן משחת קודש ולכן היה הנס בשמן וע"י כהן עכ"ל. ובארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל') אשר השמן הוא בחינת טל לפרש בזה מה שמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) איהו שמן איהו טל כי השמן הוא שם ביי"ט בא"ת ב"ש ובונה בג' אותיות שלו ו' בתים שהם ח"י כמבואר בלק"ת (פ' עקב) לכן ביי"ט ח"י במספר ט"ל. א"כ לזה מאיר שם יל"ה בחנוכה שהוא במספר מ"ה שהוא בנצח שורש של השמן שהוא נצח ענף החכמה סוד שמן משחת קודש ולכן היה הנס בשמן אשר נ"ס הוא מ"ה אדנ"י אשר אדנ"י הוא בהוד תיקון ההוד בחנוכה ע"י מתתיהו כה"ג אשר נעשה הנס על ידו בהשמן שהוא ט"ל. ביי"ט ח"י לכן השם יל"ה בפשוט במספר מ"ה

הגם שאומר רבינו שם בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר כוונת יחוד הנר של אלו השמות הוא שבחנוכה המלכות עומדת בנה"י לבד ואנו ממשיכין לה אור מן ג' יחודים אלו עליונים לעשות אותה נר וזה החילוק הוא שבין נר חנוכה לנר שבת שבנר שבת היא עולה למעלה עד הראש ובנר חנוכה מורידין הנר למטה למקומה ולא שהיא עולה למעלה וזה הוא כוונת נר חנוכה כשמוריד ידו להדליק כי היא למעלה מן ג' טפחים שהוא נגד נה"י שהם ג' טפחים ולמטה מן י' טפחים שאינה עולה עד הראש ואנו ממשיכין לה האור מן הראש. האמת הוא כך שבחנוכה נמשך לה האור מן הראש שעל זה מורה יחוד הנר שהוא השם לו"ו. אות ל' הוא יחוד חב"ד הוי"ה אהי"ה. אות ו' הראשונה הוא יחוד חג"ת הוי"ה אלקיים. אות ו' השניה הוא יחוד נה"י הוי"ה אדנ"י וזה הוא באור ושר בחינת מ"ד של הז"א והנוקבא נותנת מ"ג מיסוד דנוקבא שלה נקודת ציון שלה עמיקא דבירא באור חוזר לצורך הזווג שלהם באור חוזר שעל זה מורה יחוד הנר שהוא השם וו"ל אות ו' הראשונה הוא יחוד נה"י הוי"ה אדנ"י אות ו' השניה הוא יחוד חג"ת הוי"ה

שהם ל' פעם א"ל ובזה חתם ספר תהלים בסוד זווגא דפומא הנעשית ע"י כל השירות והתשבחות בבחינת נשיק"ה ולזה במזמור הזה הללו אל בקדשו שאין במזמור הזה שום שם משמות שאינם נמחקים זולת שם א"ל ושם י"ה. לרמזו על זה י"ה פעם א"ל שהוא מספר נשיק"ה עכ"ל ודורש בזה רבינו זקני הגאון הקדוש בספרו כתם אופיר על מגלת אסתר בפסוק ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו שלזה אנו כופלין הפסוק כל הנשמה תהלל יה להורות כביכול על דביקות ונשיקות שלנו אל הקב"ה והרי הן ד' פעם נשיקה תרין רוחין כפולין במספר ב' פעמים כ"ל הנשמה תהלל י"ה שכן תהלל במספר נשיק"ה כל הנשמה י"ה ג"כ במספר נשיקה וכופלין ב' פעמים על ד' נשיקין של ז"א ב' ושל נוקבא ב' תרין רוחין כפולין אשר ד' פעם נשיק"ה במספר ס' פעם א"ל שהוא השם סא"ל שהוא במספר הפסוק ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו סוד שם סא"ל סמ"ך א"ל שיתמתק הרע לגמרי בסוד הארת נשיקין דרחימו אהבת חסד עכ"ל ודפח"ח זי"ע.

וגם אני נכדו איש בזוי ונבזה כעפרא דארעא אנקוט בשפולי גלימא דהני תרי ארייותא ארזי לבנון אדירי התורה הברית כהונת עולם והכתם אופיר ואומר בזה לענין חנוכה והוא כי רבותינו הקדושים אמרו בש"ס שבת אצל ענין נס חנוכה שקבעום ועשאום ימים טובים בהלל והודאה וכן בנוסח על הנסים אומרים וקבעו שמנת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול. אשר הודאה והלל הוא בשירות ותשבחות

ובמלואו כזה יו"ד למ"ד ה"ה במספר אדנ"י ט"ל ונצטרף הפשוט שהוא יל"ה למלואו שהוא אדנ"י ט"ל ונעשה נ"ס ע"י השמן שהוא טל דנטיף מעתיקא קדישא אשר נס הוא מ"ה אדנ"י והשמן הוא ט"ל שהוא יל"ה בפשוט ובמלואו מ"ה אדנ"י ט"ל. מ"ה אדנ"י הוא נ"ס והשמן הוא שעל ידו נעשה הנס בנצח ובהוד אשר השמן הוא ט"ל:

סאל

שם המ"ה: הוא סא"ל: הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה מקום עמידתה של הנוקבא הוא בנה"י אשר שם יחוד הוי"ה אדנ"י ונעשה שם הזווג פב"פ ביעקב ורחל. לזה מורה השם סא"ל שהוא במספר הוי"ה אדנ"י להאיר בחנוכה במקום עמידתן בעת הזווג בנה"י. ונודע מרבינו בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש ד') שקודם כל זווג הגופני התחתון הוא מקודם זווג הנשיקין בפה הן באו"א הן בזו"ג ומבואר בזה"ק פ' תרומה (דף קמ"ז ע"ב) ושם בע"ח (שער הכללים פ"ב, ושער הולדת או"א פ"ד, ושער מ"ג ומ"ד דרוש ט') שיש חילוק בין מ"ג של זווג תחתון אל הנשיקין כי המ"ג הם בחינה אחת שהדבורא נותן בה מ"ד והיא מעלת מ"ג אבל הנשיקין הם כפולין לכן נעשה מהן ד' רוחין והם תרין דבורא ותרין דנוקבא שהם מתערבין של זה בזה וזה בזה יחוד אהבה. ואומר ודורש בזה רבינו הכה"ג בספרו הקדוש ברכ"ע (מאמר יחוד שם שמים פרק א') שעל זה נאמר בסוף תהלים כל הנשמה תהלל יה אשר תהלל במספר נשיק"ה שהם סוד י"ה פעם א"ל כ"ל הנשמה י"ה ג"כ במספר תהלל שהוא מספר נשיק"ה שהוא כפול תרין רוחין

בסוד זווג הפה סוד דביקות רוחא ברוחא שהוא זווג הנשיקין אהבת חסד. אשר רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל ברכת שעשה נסים להמשיך הש"ע נהורין להמתיק שם אלקים שהוא ביודי"ן מספר ש' ובאותיות הם ה' אותיות שהם אותיות ש"ה מן שעשה. ומבואר בע"ה (שער אריך פי"ג) כי הש"ע נהורין נמשכין מן השמנה חוורתי דברישא דאריך אנפין הנמשכין להאיר על הפנים בתרין תפוחין קדישין ומהם נמשכין ח' תקוני דיקנא דכהנא רבא דבתמניא תקונין אתתקן שהוא סוד החסד בחינת זה החוורתי שהוא שם ע"ב דיודי"ן גימ' חס"ד ואח"כ מתפשטין אלו החוורתי בגרון דא"א אשר משם נעשין ב' פעם מ"ב שהם שורש השמנה חוורתי ואלו הם בחינת אחה"ע בגרון שהוא גימ' מ"ב מ"ב ולפיכך יש שם זווג אחד הנעשה ע"י החיך והגרון. וכוונת רבינו בזה שאומר שנעשה שם זווג אחד ע"י החיך והגרון הוא כמו שאומר רבינו שם בע"ה (שער הולדת אורא פ"ד, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג) כי זווג הנשיקין נעשה בפה ע"י החיך וגרון גיכ"ק בחיך אחה"ע בגרון והלשון הוא יסוד ומזווג את החיך וגרון וממנו תוצאות חיים. א"כ לפי זה כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ג') אשר השמן של המנורה הוא בחינת דיקנא דכהנא רבא דבתמניא תקונין אתתקן והוא חסד מלגאו ומלבר. גם בארנו (שם באות ז') אשר השמן הוא בחינת ש"ע נהורין שלזה ביקש דוד דשנת בשמן ראשי שהם הש"ע נהורין דבחורתי דרישא כמבואר בלק"ת תהלים אשר השמן הוא הש"ע נהורין. א"כ לפי זה הלא הש"ע נהורין מקורן מן

השמנה חוורתי דברישא ב' הויו"ת אשר בכל הויו"ה יש בפשוט ד' אותיות ובמלוי י' אותיות ובמלוי דמלוי כ"ח אותיות הרי הם יחד מ"ב ובב' הויו"ת הם ב' פעם מ"ב אשר החוורתי נמשכין להאיר על הפנים בש"ע נהורין שהוא השמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שהיא דיקנא דכהנא רבא דבתמניא תקונין אתתקן אשר אותן השמנה תקוני דיקנא דכהנא רבא נמשכין מאותן השמנה חוורתי דברישא שמן הטוב המאירין בפנים להמשיך השמנה תקונים אליו דיקנא דכהנא רבא שהוא זקן אהרן אשר בחנוכה סוד השמן המאיר בהמנורה הוא סוד אליו שמנה תקוני דיקנא דכהנא רבא אשר נעשה הנס על ידי כהנא רבא בהשמן הארת הפנים העליונים דאריך אנפין אשר משם נמשכין אליו תמניא תקוני דיקנא שהוא סוד החסד זה החוורתי שהוא שם ע"ב דיודי"ן במספר חסד ומן הפנים מתפשטין אלו החוורתי בגרון דא"א אשר משם נעשין ב' פעם מ"ב שם הי"ט לו"ו שהוא במספר מ"ב ושם המ"ג וו"ל בגוף אותיות אלו ג"כ במספר מ"ב שהם שורש השמנה חוורתי אשר השמנה חוורתי הם שורש של הש"ע נהורין המאירין בחנוכה ושורש של תמניא תקונין דדיקנא דכהנא רבא שהוא השמן הנעשה בו נס אשר מתפשטין אלו החוורתי בשני פעם מ"ב בחנוכה שהם ב' השמות של שמות ע"ב המאירין בחנוכה והם השם הי"ט והשם מ"ג לו"ו וו"ל שהם ב' פעם מ"ב ואלו הם בחינת אחה"ע בגרון שהוא במספר ב' פעם מ"ב ונעשה שם זווג אחד בגרון ע"י החיך והגרון שהוא זווג הנשיקין הנעשה בפה להודות ולהלל בדביקות רוחא

לכן ש"ה מן שעשה הוא השם סא"ל במלואו מחמת כי הלא מן הש"ע נהורין המאירין בחנוכה מהארת פנים העליונים ע"י השמן משם נמשך זווג הנשיקין הנעשה ע"י השם סא"ל שהוא ס' פעם א"ל ובמלואו הוא שה לזה אומרים שעשה שהוא ש"ע שהם הש"ע נהורין. ש"ה הוא השם סא"ל לכן מאיר השם סא"ל בחנוכה. אשר הש"ע נהורין גורמין כל הזווגים הן זווג הנשיקין והן זווג התחתון כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). ובחנוכה נעשה הזווג ביעקב ורחל בנה"י מקום עמידתן ביחוד הוי"ה אדנ"י לכן מאיר לזה עוד בחנוכה שם סא"ל שהוא במספר הוי"ה אדנ"י:

ערי

שם המ"ו: הוא ער"י: הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ג) כי המנורה היתה מזהב טהור כולה מקשה אחת בחינת גבורה אשר הם חמשה גבורות מנצפ"ך שמספרן פ"ר כמספר השם ער"י. והמתקה לזה הוא ג"כ בשם הזה ער"י כי הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי בברכה הראשונה של להדליק נר חנוכה יש י"ג תיבות נגד י"ג מכילין דרחמי דאמא מקשמת בהון לברתא לתקן הוד דידה. גם מבואר במאורי אור (מערכת ה' אות כ"ד) זקן ב' פעמים גימ' שד"י כי הזקן גילוי היסוד הנקרא מולא. גם מבואר בשער הכוונות בדרושי חנוכה אשר תבין בר"ת להדליק נר חנוכה הוא שם קדוש הנקרא נח"ל היוצא מר"ת נוצר חסד לאלפים וענינו הוא אור הנמשך מן אמא לז"א כדי שיהיה בו כח להתייחד עמה בג' היחודים שהם בגימ' נ"ר. גם מבואר

ברוחא בשירות ותשבחות בבחינת כל הנשמה תהלה י"ה. אשר עיקר זווג הנשיקין נעשה ע"י שם י"ה כמבואר שם בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג). אשר תהלה"ל במספר נשיק"ה. כ"ל הנשמ"ה י"ה ג"כ במספר נשיק"ה וכפולין הפסוק ב' פעמים שכן זווג הנשיקין הנעשה בפה להודות ולהלה הוא בתרין רוחין כפולין בז"א תרין רוחין ובנוקבא תרין רוחין א"כ הפסוק כ"ל הנשמ"ה תהלה י"ה ככפל במספר ס' פעם א"ל שהוא במספר ד' פעם נשיק"ה מחמת כי זווג הזה הוא תרין רוחין כפולין אשר בפעם אחת נשיקה הוא במספר י"ה פעם א"ל ובתרין רוחין כפולין הם ס' פעם א"ל שהוא השם סא"ל ס' א"ל. לכן מאיר בחנוכה השם סא"ל שהוא ס' א"ל להורות על זווג הנשיקין הנעשה בחנוכה בפה להודות ולהלה דביקות רוחא ברוחא אשר הנם נעשה ע"י השמן תמניא תקונין בדיקנא דכהנא רבא לכן קבעום שמנה ימים שהם שמנה תקונים אלו דדיקנא דכהנא רבא בהלל והודאה כי הלא השמנה חוורתי שהם שורש של הש"ע נהורין שהוא השמן הנעשה הנם על ידו ועל ידי הכה"ג סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן א"כ הלא השמנה חוורתי אלו נמשכין לפומא קדישא לעשות שם זווג הנשיקין בפה להודות ולהלה בחדק וגרון ולשון בתרין רוחין כפולין יחוד אהבה שהוא נשיק"ה י"ה פעם א"ל ובתרין רוחין כפולין ס' פעם א"ל. א"כ הלא השם סא"ל שהוא מורה ע"ז ס' א"ל שהם ס' פעם א"ל במלואו כזה סמ"ך אל"ף למ"ד הוא במספר ש"ה. לזה כפי שאומר רבינו לכוין אצל שעשה נסים כי ש"ע מן שעשה הם הש"ע נהורין.

בע"ח (שער הולדת או"א פ"ה) ובשער המצות (פ' קדושים) ובלק"ת שם דע כי כמו שלמעלה יש י"ג תקוני דיקנא עלאין בבחינת דעת בסוד הראש הנקרא זקן העליון כן יש זקן תחתון למטה ביסוד וגם בו כוללת י"ג תקונים ואל זה הסוד הנפלא רמזו רז"ל במה שכתוב גדולה מילה שנכתרו עליה י"ג בריתות. גם מבואר בזוה"ק פ' נשא באדרא רבא (דף קל"ב ע"א) ותאנא כל תקוני דיקנא לא אשתכח אלא ממוחא דרישא. ושם באדרא זוטא (דף רפ"ח ע"ב) וכל אינון שערי וכל אינון נימין ממוחא סתימאה נפקין. גם מבואר בפע"ח (שער השבת פכ"ב) אמנם סוד עת רצון הוא כבר ידעת כי במצח דא"א אתפשט ביה חד נהורא ונקרא רצון עלאה שהוא יסוד עתיק יומין ובנין כך נקרא מצח רצון ועתה במנחה דשבת מגלה העתיקא קדישא מצחא דיליה הנקרא מצח רצון וע"י כן נכפין הדינין של מצחא תתאה דז"א ואז חוזר להיות רצון כמוהו והענין כי הלא במנחה שבת בארנו כי איך הז"א עולה בדיקנא דא"א עצמו עד מזל הנקרא נוצר חסד והוא סוד רצון העליון כי סוד חסד עליון המתפשט במצח עתיק הנקרא רצון הוא עצמו יורד עד דיקנא דעתיק במזל ושם נקרא נוצר חסד כי חסד ההוא למעלה נקרא רצון ולמטה נקרא נוצר ואותיותיהן שוין וכן מבואר בע"ח (אריך פ"ט) כי היסוד מתגלה במצח שהוא סוד רישא תנינא ומשם מתגלה בדיקנא בסוד הרצון והדיקנא אינה אלא ביסוד לכן הנשים אין להם זקן. גם מבואר שם (בשער הנסירה פ"ג) כי זה המוח עלאה דאריך אנפין [הוא מוחא סתימאה שורש של הדיקנא היוצאת משם] מתעורר ע"י יסוד דא"א

אמנם אין כח מוח עלאה עצמו יורד עד או"א כי גדלה מעלתו עד מאוד אבל זה המוח דא"א כל גילוי הוא בדיקנא דא"א. ואמנם כל זה אינו רק בבחינת התעוררות יסוד תחתון דא"א המתלבש בזו"ג וזה סוד סרים אין לו זקן כי הרי מכח היסוד מתעורר דיקנא עלאה גם מבואר בלק"ת (פ' תולדת) כי מזל נוצר היא רצון כי הבינה נקראת רצון והיא מדת החסד גם מבואר עוד שם בפ' שמות ובפע"ח (שער הסליחות פ"ח) כי נ' דנוצר חסד היא גדולה כי כל אותיות גדולות שבתורה הם בבינה כי מדת נוצר חסד הוא בבינה לכן נ' גדולה נגד נ' שערי בינה. גם בארנו (לעיל במדרגת המנורה אות ז' במאמר שמן המאור פכ"ד) כי בהמנורה מאיר שם שד"י. אשר שד"י הוא ב' פעם זק"ן שהם זקן העליון של א"א ב"י"ג תקונים שלו וזקן התחתון למטה ביסוד ג"כ ב"י"ג תקונים שהוא סוג הצמר שבראשי כבשים וסוד המצר א"כ כפי שאומר רבינו אשר בחנוכה מתגלין הי"ג תקוני דיקנא דא"א דבהון אמא מקשטת לברתא לתקן הוד דידה. הלא הי"ג תקוני דיקנא העליונים דא"א יוצאין מן מוחא סתימאה שלו שהוא המוח כי כל תקוני דיקנא לא הוו אלא ממוחא דרישא שהוא המוח הזה והלא התעוררות המוח שיתגלה בדיקנא כי כל התגלות המוח דא"א הוא בדיקנא שלו. הוא נעשה ע"י התעוררות היסוד התחתון אשר מכח היסוד מתעורר דיקנא עלאה. א"כ ממילא לפי זה אז נעשה בהתעוררות זה של היסוד התגלות זקן התחתון של היסוד ג"כ שיש לו י"ג תקוני דיקנא כי הלא הדיקנא אין לסרים ולנשים. א"כ בהתגלות התעוררות של היסוד דא"א בדיקנא תתאה ב"י"ג תקונים שלו סוד

הצמר אז מתעורר מוח העליון שורש של זקן העליון מקום יציאתם ונתקשרו זה בזה זקן העליון בזקן התחתון ונתגלו שניהם בהתקשרות אחד בהתגלות החסדים כי ב' פעם י"ג במספר הוי"ה ב"ה וב"ש מדת הרחמים אשר ב' פעם זק"ן הוא שד"י כי הזקן גילוי היסוד הנקרא מזל"א שהוא מזל נוצר חסד אשר יסוד דעתיק גנוז במצח דאריך ומתגלה במצח שהוא חד נהורא שנקרא רצון עלאה שמתפשט במצח. שהוא חד מורנא יאה בסימא כמבואר באדרא זוטא (דף רפ"ח ע"ב). ואותו הרצון המתגלה במצח הוא עצמו יורד עד הדיקנא במזל"א של נוצר חסד ושם נקרא נוצר חסד כי חסד ההוא למעלה נקרא רצון ולמטה נוצר אשר נוצר היא הבינה אמא עלאה כי הבינה נקראת רצון והיא מדת החסד בנ' גדולה של נוצר שהם נ' שערי בינה. כי כמו שיש נ' שערי בינה של גבורה כן יש נ' שערי בינה של חסד כמבואר בע"ה (שער דרושי הצלם דרוש ב' אות ו'). א"כ לפי זה דברי רבינו במה שאומר (בפע"ה שער רח"פ הנ"ל) אשר בברכת להדליק נר חנוכה יש י"ג תיבות נגד י"ג מכילין דרחמי דאמא מקשטת בהון לברתא לתקן הוד דידה הם מתאימים עם דבריו הקדושים במה שאומר בשער הכוונות בדרושי חנוכה הנ"ל אשר להדליק נר חנוכה ר"ת הוא שם קדוש נח"ל שהוא נוצר חסד לאלפים וענינו הוא אור הנמשך מן אמא לז"א כדי שיהיה בו כח להתייחד עמה בנ' היחודים שהם בנימ' נ"ר. הוא כי הלא כל המשכת הי"ג תקוני דיקנא להמשיך רחמים הוא ע"י התעוררות היסוד שהוא זקן התחתון דא"א שיש בו י"ג תקוני דיקנא בסוד גדולה מילה שנכרתו עליה י"ג בריתות

שאו בהתעוררות זה מתעורר המוח העליון שהוא מוחא סתימאה מקום יציאת הי"ג תקוני דיקנא העליונים אשר אז בהתעוררות זה יסוד דעתיק שהוא כולו חסד הגנוז במצח דאריך אנפין מתגלה ברצון שלו בסוד מצח הרצון ונמשך הרצון הזה שהוא כולו חסד לדיקנא העליונה למזל נוצר ונעשה מן רצון של יסוד דעתיק נוצר חסד לאלפים של הדיקנא שהוא הנח"ל שם קדוש שהוא נח"ל שהוא להדליק נר חנוכה אשר נוצר חסד שהוא מזל"א הוא בחינת אמא עלאה שהיא הבינה כי הבינה היא הרצון והיא מדת החסד בנ' גדולה של נוצר שהם נ' שערי בינה של חסד שלה שהוא י"ס הבינה אשר זה האור נמשך לז"א כדי שיהיה בו כח להתייחד עם המלכות בחנוכה בנ' היחודים שהם נ"ר אז ממילא בזה המשכה של אמא עלאה שהיא הבינה אז מקשטת ברצון הזה של מזל"א עלאה המתגלה בדיקנא מן הרצון של יסוד דעתיק מצחא דעתיקא קדישא מצח הרצון בי"ג מכילין דרחמי האלו לברתא שהיא המלכות לתקן הוד דידה בחנוכה ע"י התגלות הרצון ונוצר חסד אשר הנ' גדולה של נוצר חסד היא הבינה ומדת הבינה הוא הרצון שהוא חסד לזה נוצר חסד שהוא נמשך מן הרצון העליון. והוא עיקר הדיקנא בנ' הויות שלו שהם במספר מזל"א כמבואר בע"ה (שער הולדת או"א פ"ו). וע"י השמן שהוא ג"כ בחינת י"ג תקוני דיקנא כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות ה'). אשר השמן הזה נדלק בחנוכה בהמנורה והוא נצח ענף חכמה. אשר נצח והוד הם גם נצח הוא מ"ה הוד הוא אדנ"י ומספר מ"ה אדנ"י הוא גם והיסוד

הוא נ' שערי בינה שהוא י"ם במספר הרי נסים כמבואר שם בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). והוא כי ממילא כשנתגלו הי"ג תקוני דיקנא בנ' שערי בינה של אמא לתקן ההוד של המלכות הלא הי"ג תקוני דיקנא הם השמן ג"כ שהוא נצח וי"ג תקוני דיקנא שהם נ' שערי בינה של חסד מחמת הנ' גדולה של נוצר שהוא רצון העליון בזקן העליון הלא זקן העליון שורש שלו הוא במוחא עלאה דאריך אנפין והלא התגלות הזקן העליון בנ' שערי בינה של אמא עלאה אינו מתגלה רק בהתעוררות היסוד שהוא זקן התחתון ג"כ שורש נ' שערי בינה האלו של חסד אותיות י"ם של הנסים. אשר הנ' שערי בינה של חסד שורש של זקן העליון וזקן התחתון שהם במספר שד"י אשר שורש שם זה תמיד הוא ביסוד כמבואר בע"ח (שער כסא הכבוד פ"ז). הם החמשה חסדים אשר כל אחד כלול מעשר הרי נ' כמבואר בפע"ח (שער הלולב פ"א) ובלק"ת (פ' וישב). והחמשה גבורות שהם ה' גבורות מנצפ"ך הם ג"כ כלולין כל אחד מעשר הרי נ' שערים של גבורה אשר אלו הנ' שערים של גבורה הם ה' גבורות מנצפ"ך כמבואר בע"ח (שער מנצפ"א פ"ה). אשר השם ער"י הוא במספר מנצפ"ך גבורת הפ"ר. לכן נמתק בעצמו השם הקדוש הזה ער"י ומאיר בחנוכה במלואו וטובו שכן השם הזה ער"י במלוי כזה עי"ן רי"ש יו"ד במספר שד"י רצו"ן אשר שד"י הוא ב' פעם זק"ן שהוא זקן העליון של א"א וזקן התחתון של א"א ביסוד בכ"ו תקונים שלהם שבכל אחד י"ג הרי בשניהם כ"ו ואמא שהיא שם ס"ג מקשטא בהון לברתא לזה אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי חנוכה הוא

במספר ס"ג כ"ו והוא מבואר לדרכנו כאן כי אמא בחינת ס"ג מקשטא לברתא ולז"א בכ"ו תקונים י"ג של זקן העליון י"ג של זקן התחתון אשר אז בהתעוררות זה של שד"י שהוא ב' פעם זק"ן אז מתגלה המצח העליון ברצון של יסוד דעתיק שהוא כולו חסד כמו שכתוב אצל אהרן הכהן והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני הוי"ה אשר ע"י הכה"ג נעשה הנס בחנוכה להמשיך המצח הרצון וכ"ו תקונים של זקן העליון וזקן התחתון כי בהתעוררות היסוד בזקן התחתון ב"ג תקונים שלו אז מתעורר מוחא עלאה מקום יציאת זקן העליון ב"ג תקונים שלו ונמשך רצון העליון דיסוד דעתיק בהתגלות המצח הרצון ונעשה בדיקנא נוצר חסד אשר נוצר הם אותיות רצון למעלה רצון במצח ולמטה בדיקנא נוצר שהיא הבינה בנ' גדולה שלה שהם הנ' שערים של החסד דיסוד אותיות ים של הנסים ואז נמשך הברכה בשניהם בנצח והוד שהם מ"ה אדנ"י אתוון נ"ס של נסים וזה הוא ע"י השם שד"י שהוא במספר שמו ב' פעם זק"ן ואז נמשך הרצון. לכן מאיר בחנוכה השם ער"י במלואו וטובו שהוא במספר שד"י רצו"ן ונמתקו אז הגבורות מנצפ"ך שהם ער"י בפשוט להמתיק כל הגבורות והדינים מעל כלל ישראל עכשיו בימי מלחמות הנוראות ולהמשיך רצון העליון בהתגלות הנסים וכימי צאתנו מארץ מצרים יעשה עמנו החי עולמים נסים ונפלאות אמן כן יאמר ד':

עשל

שם המ"ז: הוא עש"ל: הנה מבואר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה) אשר צריך שיכוון

לשם קדוש נח"ל שהוא ר"ת נוצר חסד לאלפים שהוא ג"כ ר"ת להדליק נר חנוכה והוא המשכת האור עליון של הבינה לז"א כי בכח אור זה הבא עליו מלמעלה יש בו אור ליתן אליה להדליק ולהאיר אותה כדי שיוכל להתייחד עמה ביחוד נ"ר. וג"כ לבוין להמשיך זה לשם ב"ן ומלוי אותיות המלוי דמלוי שהוא גימ' נח"ל וכוונתו בזה כמבואר בפע"ח (שער הזמירות פ"ב) באמרך נפשינו חכתה לה' תכוין ר"ת נח"ל בשם ב"ן שם זה ג"כ בפשוט ומלוי ומלוי דמלוי שהם ל"ו אותיות הרי ב"ן ול"ו גימ' נח"ל ושם זה בעשיה הנקרא נפש. ונלעפ"ד חיים כי כשמשמין א' בכל וא"ו מהם אז הוא ל"ו ושם זה הוא גימ' ב"ן ול"ו שהוא נח"ל עכ"ל. והוא כזה הוי"ה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה יו"ד וא"ו דל"ת ה"ה ה"ה וא"ו וא"ו ה"ה ה"ה כמבואר במשנת חסידים (מס' תפלת העשיה פרק י' אות ז'), ובסידורים של הקדושים של ר' שבתי ז"ל, ור' אשר ז"ל, ובשרף פע"ח (בשער הזמירות), ולפלא בעיני בזה שבסידור קול יעקב של הה"ק ר' קאפיל ז"ל אומר בתפלת הודו שם בפסוק נפשינו חכתה לה' ר"ת נח"ל שהוא שם ב"ן ועם ד"ל אותיות שיש במלוי מלואו הרי פ"ו גימ' אלקי"ם ועם ב' כוללים הוא נח"ל. למה הוצרך לכוללים בזה הרי רבינו מהרחו"ו ז"ל אומר בעצמו שכוונת רבינו בזה ל"ו אותיות הוא להשים אות א' בתוך הווי"ן אז יש במכוון ל"ו אותיות:

וכוונת רבינו מהרחו"ו ז"ל במה שאומר להשים א' תוך הוא"ו הוא כמו שאומר רבינו בזהר הרקיע (רף מ"ד ע"א) וענין אבן ירמוז ג"כ לשם ב"ן שבמלכות שהוא הוי"ה במלוי ההי"ן אלא שיש א' תוך

הוא"ו להורות על הבינה המשפעת ביסוד שלה אשר רמוז בו' שניה דמלוי וא"ו שהוא היסוד שלה אשר לזה מחמת כי שימת אות א' תוך הוא"ו הוא להורות על הבינה המשפעת ביסוד שלה למלכות בו' שניה דמלוי הוא"ו שהוא היסוד של הבינה ואות א' הוא השפע קודש בעצמו סוד אל"ף בינה. א"כ לזה אומר רבינו בכוונת חנוכה בפע"ח ובשער הכוונות לבוין באמירת להדליק נר חנוכה שם זה של נח"ל היוצא מן נפשינו חכתה לה' שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות והלא לא יש רק ל"ד אותיות רק מה מחמת כי הלא שם בכוונת חנוכה תיכף אחר זה אומר רבינו לבוין בתיבת חנוכה ס"ג כ"ו שהיא הבינה המשפעת למלכות. א"כ הוא אשר אז בחנוכה השפע של המלכות הוא מן הבינה והלא השפע הוא אות א' לתוך הוא"ו של שם ב"ן אשר קודם שמקבל שם ב"ן השפע מן הבינה הוא ו"ו בלא אל"ף ואז אין לשם ב"ן בפשוט ובמלוי ובמלוי דמלוי רק ל"ד אותיות ואז המלכות שהוא שם ב"ן רק דלה ועניה בלי שפע הבינה אבל כשהבינה אמא עלאה משפעת בה שפע קודש שהוא אות א' ע"י היסוד שלה אז נעשה מן ב"ן אב"ן בל"ו אותיות בפשוט ובמלוי ובמלוי דמלוי. לכן צוה רבינו בכוונת חנוכה לבוין אצל אמירת להדליק נר חנוכה ר"ת נח"ל שהוא שם ב"ן בל"ו אותיות שלו אשר ב"ן ול"ו הוא במספר נח"ל והלא זה הוא רק בהשפעת שפע קודש של הבינה אשר כן הוא בחנוכה שהבינה משפעת בה שפע אות א' שתהיה בבחינת אבן. וכן מבואר במש"ח (ח"ס כסלו פ"ד אות ג') ובסידורים של הקדושים ר' שבתי ור' אשר ז"ל בכוונת להדליק נר חנוכה לבוין

שם נח"ל שם ב"ן ול"ו אותיות באלפיון תוך הווי"ן. א"כ הוא לזה מדליקין בחנוכה ל"ו נרות על כוונה זו מחמת כי אז שם ב"ן בל"ו אותיות לא בבחינת ד"ל אותיות ונעשה מן ב"ן אבן בהשפעת שפע קודש מן הבינה ע"י היסוד שלה אות ו' השניה של אות מלוי הוא"ו. א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ט"ו) אשר הבינה שהיא ראש המנורה מתחממת בתריסר תחומין שהם י"ב גבולי אלכסון לארבע סטרי עלמא אשר הם י"ב שבטים בבינה ז"א ומלכות, והם י"ב אבנים של יעקב אבינו אשר שם מראשותיו שנעשו אבן אחת, שהמשיך שפע הבינה ביסוד שלה למלכות שתהיה בבחינת אבן באות א' תוך הוא"ו, ותהיה אז בל"ו אותיות אשר אב"ן ל"ו מספר חנוכה. ב"ן ול"ו במספר נח"ל שהוא השם הקדוש נח"ל היוצא מן ר"ת נפשינו חכתה לד', ובכאן בחנוכה להדליק נר חנוכה. אשר האבן הזאת מתחממת בתריסר תחומין שהיא הבינה, ונותנת האור שלה ב"ב אבנים שהם השבטים שהם בחינת ז"א ומלכות כמבואר בלק"ת (פ' ויצא). אשר בכל אבן מאיר שם הוי"ה ב"ה וב"ש שהוא בכל שבט ושבט. לכן מאיר שם עש"ל בחנוכה שהוא במספר י"ב פעם הוי"ה עם נח"ל אשר כן הוא בעת שנעשה השם ב"ן בבחינת אבן הלא אז יש לו ל"ו אותיות שהם הל"ו נרות של חנוכה, ואז הוא בבחינת אב"ן אות א' תוך הוא"ו אשר ב"ן ול"ו הוא נח"ל. אב"ן ול"ו הוא נר חנוכה. והאבן הזאת הוא בשורש של י"ב אבנים המאירין בהם י"ב שמות הוי"ה, שהוא השם עש"ל י"ב פעם הוי"ה עם נח"ל שהוא האבן.

ולכוונה הראשונה שאומר רבינו לכוין בלהדליק נר חנוכה נוצר חסד לאלפים המשכת אור עליון של הבינה לז"א להאיר עליו מלמעלה, כי בכח אור זה הבא עליו מלמעלה יש בו אור ליתן אליה להדליק ולהאיר אותה כדי שיוכל להתייחד עמה ביחוד נ"ר. אשר נ' של נצר חסד גדולה, כי כל אותיות גדולות שבתורה הם בבינה, כי מדת נוצר חסד הוא בבינה לכן נ' גדולה נגד נ' שערי בינה. כמבואר בלק"ת (פ' שמות) אשר הנ' שערי בינה שהם מן החסדים הם החמשה חסדים שהם ביסוד בינה וכל אחד כלול מעשר כי כל חסד הוא הוי"ה, וי' אותיות המלוי הנכללין בכל חסד מאלו, נמצא כי ה' חסדים כל אחד כלול מן י' הם נ' שערי בינה, שהם יורדין משערי בינה שהוא היסוד דאמא שנפתח ויוצאין ה' חסדים בו כמבואר בלק"ת (פ' וישב). א"כ אם הנ' של נצר חסד הוא מורה על נ' שערי בינה של חסדים שהם החמשה חסדים. אשר נמשכין החסדים ממקורן מיסוד הבינה בעל החסד שנפתח היסוד שלה ויוצאין החמשה חסדים שבו. אשר לזה דורשי רשומות אבותי הקדושים רבינו זקני בבית ישראל (פ' נח) ורבינו זקני חתנו בדעת קדושים (מאמר חג הקציר פ"ו) אומרים רמז לזה כי בא"ר מ"ם חיי"ם במספר שם"א שהם החמשה חסדים עם מקורן בעל החסד שהוא יסוד הבינה א"כ לכן מאיר שם עש"ל בחנוכה שהוא בפשוט עש"ל ובמלואו וטובו כזה עי"ן שי"ן למ"ד במספר נצ"ר חס"ד לאלפ"ם עם שם"א בא"ר מ"ם חיי"ם. אשר הבאר מים חיי"ם היא הבינה ביסוד שלה שנפתח להמשיך את החמשה חסדים בחנוכה ע"י מזל נצר חסד לאלפים הנח"ל העליון שהוא

אותיות רחבו וחשבונו הנקרא ארכו הוא ל"ד כחשבון בוכ"ו. וכן מבואר בע"ח (שער או"א פ"ו, ובשער הזווגים פ"ו, ובשער מיעוט הירח פ"ב) כי גידול המלכות נעשה ע"י שם בוכ"ו חילוף אהי"ה שבבינה נשם מדבר רבינו ג"כ מהענין שם זה שהוא במספר ד"ל, שהם ד' פעם ל' במספר ק"ך צרופי אלקים ואכ"מ] ומבואר עוד בשער מ"ג ומ"ד (דרוש י"א כלל ט' וכלל ט"ו) יש בבינה שם אהי"ה והוא מתחלף בשם בוכ"ו, ואלו הב' שמות נכנסים בנוקבא דז"א במוחין דילה, והם בחינת מ"ג שביסוד ומלכות, וירדו שם ע"י אצבעות יד בינה שהם מנצפ"ך ותחילה יורדין בג' מוחין שלה כדי שאח"כ בעת הזווג יהיה כח במ"ג שבה שביסוד שלה ולעלות ע"י הארת ב' הנ"ל שבמוחין שלה הנמשך עד היסוד שבה המ"ג. והמ"ג אשר שם הוא ב"ן דההי"ן. והנה ב' שמות הנ"ל אהי"ה בוכו הוא גימ' נ"ה רומז אל הנ"ל שיש בה ג' מוחין וביחינת שם ב"ן שביסוד הרי נ"ה. וגם שם בוכ"ו גימ' יד"ך לרמז ליד בינה שירדה למטה ביסוד נוקבא, וביד זו ירדו ב' שמות אהי"ה בוכ"ו למטה במלכות, וגם שם בוכ"ו מהארתו נעשית ונגדלת קומת הנוקבא כי שיעור קומתה שהוא כמספר שם בוכ"ו הנ"ל, הם שלשים באמה ארכו וד' רחבו של היריעות כמנין ד"ל אותיות של מילוי המילוי דאדנ"י. וכן מבואר בשער רוח הקודש (יחוד ד' דף מ"ה ע"א) ועוד בע"ח (שער ז"א פ"ד) לענין מוחין של הנוקבא מן שם זה בוכ"ו. ובפע"ח (שער קר"ש שעל המטה פ"ז) כוונת בידך אפקיד רוחי.

א"כ אשר בחנוכה נעשה הזווג של יעקב ורחל במקום עמידתן בנה"י שלהם והלא בעת הזווג נכנסין אלו הב' שמות אהי"ה

להדליק נר חנוכה אשר הנ' של נצר גדולה שהם הנ' שערי בינה בחינת החמשה חסדים שכל אחד כלול מעשר. שם הוי"ה ב"ה וב"ש הוא כל חסד וחסד מן החמשה חסדים, ויש בו במלואו י' אותיות, הרי כל חסד כלול מן י' הם נ' שערי בינה הנפתחין בחנוכה, להמשיך משם ה' חסדים עם מקורן בא"ר מים חיים שהם ש"ס הוא ה' פעם חס"ד, ואות א' יותר הוא המקור יסוד הבינה הבאר מים חיים, אשר זה מרומז בשם עש"ל בפשוט ובמלואו להאיר בחנוכה להמשיך החסדים מן הנח"ל העליון בלהדליק נר חנוכה שהוא נח"ל נצר חסד לאלפים עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד':

מיה

שם המ"ח: הוא מי"ה: הנה מבואר בפע"ח (שער הזמירות פ"ה) אשר בנין המלכות וגידול שלה, נעשה ע"י שם בוכ"ו של הבינה בחינת קו המדה. כי שם אהי"ה הוא בבינה וחילוף שלו הוא השם בוכ"ו כי אחר א' הוא ב', אחר ה' הוא ו', אחר י' הוא כ', אחר ה' הוא ו', הרי בוכ"ו. ויוצא השם זה מן ב'כל ו'בידך כ"ח ו'גבורה. וכן מבואר שם (בשער העמידה פ"ז) בכוונת מלך עוזר ומושיע ומגן כי אז נעשה בנין המלכות ע"י השם בוכ"ו שהוא חילוף אהי"ה, לכן צריך לכוין אז השם בוכ"ו כי ע"י אות ב' מן בוכ"ו נעשית המלכות מלך, וע"י אות ו' מן בוכ"ו נעשית עוזר, וע"י אות כ' מן בוכו נעשית ומושיע, וע"י אות ו' של בוכו נעשית ומגן. וכן מבואר שם (בפרק י"ח) שזה סוד אורך היריעה שלשים באמה ורוחב היריעה ארבע באמה, כי שם זה ד'

בוכ"ו במלכות בשילוב כזה אבהויכה"ו במוחין שלה והם בחינת המ"נ שביסוד שלה שתעלה מ"נ בעת הזווג היורדין לה ע"י יד הבינה שהוא שם זה בוכ"ו שעולה במספר יד"ך ותחילה יורדין בג' מוחין שלה אשר היא שם ב"ן וב"ן וג' מוחין הם נ"ה כמספר אהי"ה בוכ"ו כדי שבעת הזווג יהיה כח במ"נ שלה שביסוד שלה ולעלות ע"י ב' שמות אהי"ה בוכ"ו שבמוחין שלה הנמשך עד היסוד שלה המ"נ אשר המ"נ הם הב' שמות אהי"ה בוכ"ו ג"כ במספר נ"ה כמו הג' מוחין ושם ב"ן שהם נ"ה וגם שם בוכ"ו שהוא חילוף אהי"ה גימ' יד"ך שהיא יד הבינה שירדה למטה ביסוד נוקבא בהדלקת נר חנוכה שמורדין האור למטה וביד זו ירדו הב' שמות אהי"ה בוכ"ו למטה במלכות אשר כל גידול של המלכות שהיא המנורה נעשה ע"י השם בוכ"ו שהוא משורש אהי"ה. בסוד אורך היריעה שלשים באמה ורוחב ארבע באמה במספר בוכ"ו. לכן מאיר בחנוכה השם מי"ה במספר אהי"ה בוכ"ו. אשר רח"ל במספר ז' פעם בוכ"ו בז' ספירות שלה שהם ז' קני המנורה להאיר עלינו ועל כל ישראל בחסדים טובים אמן כן יאמר ד'.

פרק נ

אתאן לסדר השביעי שהוא מור השביעי מן הע"ב שמות:

והו

שם המ"ט: הוא וה"ז: הנה לעיל (בשם הראשון) דברנו מן זה השם לענין כי זה

השם הוא במספר טו"ב. והשם הקדוש הזה הוא כפול כאן בשם המ"ט, וכל דבר שנאמר ונשנה לא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בו. לזה נראה לי לומר בזה כי זה השם במלואו כזה וא"ו ה"ה וא"ו במספר ל"ו, לרמז על הל"ו נרות שמדליקין בחנוכה, אשר ל"ו פעם נ"ר במספר תשעה אלפים. והוא כי בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פ' כ"ד במדרגת המנורה אות י"ט) אשר בהמנורה מאירין הז' שמות מ"ב של אבגית"ן וכו'. גם בארנו לעיל (בשם המ"ה) אשר השם סא"ל מורה כי הוא ס' פעם א"ל שהם ד' פעם נשיק"ה תריין רוחין כפולים יחוד אהבה. גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה מאירין הי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא כי בברכה הראשונה להדליק נר חנוכה יש י"ג תיבות שהם הי"ג מכילין דרחמי דבהון אמא מקשטא לברתא לתקן את ההוד שלה. גם מבואר שם כי להדליק נר חנוכה הוא ר"ת נח"ל שם ב"ן ול"ו אותיות, כי כשמימיין אות א' לתוך הווי"ן, אז יש בשם ב"ן ל"ו אותיות, ועם ב"ן בעצמו הרי מספר נח"ל כמו שבארנו לעיל היטב (אצל השם המ"ז עש"ל). א"כ לזה ל"ו פעם נ"ר שמדליקין בחנוכה ל"ו נרות שהם במספר תשעה אלפים, הם במספר הווי"ה הווי"ה א"ל רחום וחנו"ן אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד ואמ"ת, נצ"ר חס"ד לאלפיים נש"א עו"ן ופש"ע וחטא"ה ונקת. אבגית"ן קר"ע שט"ן נג"ד יכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת. ס' פעם א"ל שהם ד' פעם נשיקה נח"ל חנוכ"ה כי בחנוכה בהדלקת הל"ו נרות נתעוררו כל האורות האלו להאיר בשם וה"ו שהוא במלואו וטובו וא"ו ה"ה וא"ו במספר ל"ו,

להמשיך כל האורות האלו בחנוכה למלכות שהיא הנח"ל ב"ן ול"ו.

דני

שם הנ': הוא דנ"י: הנח השם הזה הוא אותיות די"ן בחינת גבורה וגם במלואו כזה דל"ת נו"ן יו"ד במספר תק"ס שהם ב' פעם מנצפ"ך ג"כ בחינת גבורה. והמתקה לזה הוא ע"י הג' ברכות שמברכין בחנוכה אצל הדלקת הנרות שצוה רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין בברכה הראשונה ע"ב קס"א. בברכה השניה ס"ג אלקי"ם. בברכה השלישית מ"ה אדנ"י. אשר אז נעשה הזווג ביעקב ורחל. ונמשך אז לרחל המוחין חב"ד, כי בלי מוחין אי אפשר להיות זוג. אשר המוחין חב"ד הם אהי"ה הוי"ה אהי"ה במספר חיים, סוד חיי המלך כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ו) כוונת זכרנו לחיים. לכן מאיר השם הזה דנ"י בחנוכה בהמתקה, שכן השם הזה במלואו וטובו הוא במספר ע"ב קס"א ס"ג אלקי"ם מ"ה אדנ"י אהי"ה הוי"ה אהי"ה אשר אהי"ה הוי"ה אהי"ה במספר חיים חיי המלך להמשיך חיים עלינו ועל כל ישראל אמן:

החש

שם הנ"א: הוא החש: הנח רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה נמשך אור העליון של הבינה לז"א, כדי שיוכל להתייחד עם המלכות ביחוד של נ"ר בחנוכה. וגם נמשך האור מן הבינה למלכות, שתוכל להתייחד עם דודה ביחוד הנ"ר. אשר לזה חנוכה במספר ס"ג כ"ו. ס"ג היא הבינה, ומאירה לז"א ונוקבא שהם כ"ו. אשר לזה בברכה הראשונה צוה רבינו לכוין שם אהי"ה

במלוי יודי"ן שהוא אל"ף ה"י יו"ד ה"י במספר קס"א, ובברכה השניה צוה רבינו לכוין שם ס"ג יו"ד ה"י וא"ו ה"י. אשר שניהם ס"ג קס"א הם בחינת בינה ומספרם דר"ך, כנודע מכוונת ר"ח אלול הנותן בים דר"ך. לכן מאיר שם הח"ש בחנוכה שהוא במספר ס"ג קס"א חנוכ"ה, שכן בחנוכה כל הכח של הזווג שמזדווגין זו"נ, הוא ע"י אור הבינה, שמאירה לשניהם בשמות שלהם ס"ג קס"א:

עמם

שם הנ"ב: הוא עמם: הנח רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין בברכה הראשונה ר"ת להדליק נר חנוכה הוא נח"ל, שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות בחינת המלכות, להמשיך לה אור של יחוד הנר. ובברכה שניה שעשה נסים לכוין כי ב' אותיות הראשונות של שעשה הם ש"ע, להמשיך הש"ע נהורין למלכות להאיר פניה, להמתיק אותיות ש"ה מן שעשה שהוא שם אלקים ביודי"ן במספר ש', ובפשוט הוא ה' אותיות אלקי"ם. אשר ש"ע נהורין הם ב' שמות א"ל במלואן במספר ש"ע. והם כי חנה מן חנוכה במספר ס"ג שהוא הוי"ה פשוטה ומלאה אשר הפשוטה הוא כ"ו וד' אותיותיה ועם הכולל הרי מספר א"ל. וכן בס"ג עצמו במלוי יש ייא"י במספר א"ל, הרי ב' שמות א"ל שהם במלואן ש"ע. א"כ לזה מאיר בחנוכה שם עמם שהוא במספר נח"ל עם ב' פעם א"ל. אשר נח"ל היא המלכות שם ב"ן ול"ו אותיות, ב' א"ל הם הש"ע נהורין להאיר פניה של המלכות שהיא הנח"ל, שם ב"ן ול"ו אותיות, להמתיק גבורות אלקים ש"ה מן שעשה

מעלינו ומעל כל עמו בית ישראל אמן כן
יאמר ד':

ננא

שם הנ"ג: הוא ננא: הנה בארנו לעיל
(במאמר מנורת המאור פ"ה, ובמאמר שמן המאור
פכ"ד במדרגת המנורה אות י"א אות י"ב) כי
בהמנורה מאירין הב' שמות אדנ"י
אלק"ם שיש בהם ט' אותיות והם שמות
הגבורה, והמתקן ע"י ט' שמות הוי"ה
שמאיר בכל אות של הב' שמות אדנ"י
אלק"ם שם הוי"ה, להמתיקן ע"י אור
המנורה שמאירין בה ט' הוי"ת. לכן
מאיר בחנוכה שם ננ"א שהוא במלואו
כזה נו"ן אל"ף במספר חנוכה עם ט'
פעם הוי"ה אשר ט' פעם הוי"ה במספר
לצדיק, סוד אור זרוע לצדיק. כי שמות
הוי"ה בחינת חסדים הם האור הזרוע
לצדיק, שהוא ממשיך אותן להמתיק
הגבורות והדינים של שמות אדנ"י
אלק"ם. אשר הצדיק הוא מלך המשיח
שהוא מלך הדר החי, אשר על ידו נמשכו
החסדים ונתגלה אורו בחנוכה. כמבואר
בספר הקדוש בני יששכר בשם רבינו
הרוקח ז"ל, ובשם רבינו המהר"ל מפראג
ז"ל, ובשם רבינו פינחס מקאריץ ז"ל,
אשר בחנוכה נתגלה אורו של מלך
המשיח. לכן השם ננ"א בפשוט עם מלואו
במספר משיח ב"ן דו"ד שיתגלה במהרה
בימנו אמן כן יאמר ד':

נית

שם הנ"ד: הוא נית: הנה מבואר בפע"ח
(שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה מקבלת
המלכות ג' יחודים הוי"ה אהי"ה בכתר,
הוי"ה אלק"ם בחג"ת, הוי"ה אדנ"י
[בנה"י], שתוכל להתייחד עם הו"א ע"י ג'

יחודים האלו, שמספר שלהם נ"ר. גם
מבואר בלק"ת (פ' בראשית) אשר באר
העליון הוא ב"ן קנ"א במספר בא"ר אשר
ב"ן קנ"א הוא הוי"ה אהי"ה, כי ב"ן הוא
הוי"ה, קנ"א הוא אהי"ה דהיי"ן. באר
התחתון הוא הוי"ה אלק"ם הוי"ה אדנ"י
ג"כ במספר באר אשר מן באר העליון
ב"ן קנ"א נברא הו"א בו' קצוות שלו
ומבאר התחתון הוי"ה אלק"ם הוי"ה
אדנ"י נבראת המלכות. א"כ לפי זה
שניהן ז"א ונוקבא התחלת בריאותן הוא
ע"י הבאר של הבינה באר עליון ובאר
תחתון. א"כ הלא רבינו אומר שם (בפע"ח
שער רח"פ פ"ד) שלצורך יחוד הנ"ר שתוכל
המלכות להזדווג עם ז"א, שניהן ז"א
ונוקבא מקבלין את האור שלהם מן
הבינה. א"כ לכן מאיר בחנוכה שם נ"ת
שהוא במלואו וטובו כזה נו"ן יו"ד תי"ו
במספר נ"ר חנוכה בא"ר. כי בחנוכה
מקבלין שניהן ז"א ונוקבא האור שלהם
מן הבינה, שהיא בחינת ב' מיני באר
שהם באר עליון ובאר תחתון. אשר
מבאר עליון ב"ן קנ"א מקבל הו"א האור
שלו, ומבאר תחתון הוי"ה אלק"ם הוי"ה
אדנ"י מקבלת המלכות האור שלה, ואז
כשמקבלין שניהן ז"א ונוקבא בחנוכה
האור שלהם מן הבינה אמה עלאה שהיא
הבאר, אז יכולין ז"א ונוקבא להתייחד
בחנוכה ביחוד הנ"ר, שהם הששה שמות
הנ"ל הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלק"ם הוי"ה
אדנ"י:

מבה

שם הנ"ה: הוא מבה: הנה בארנו לעיל
במאמר שמן המאור (פכ"ד במדרגת המנורה
אות כ' ובמדרגת השמן אות י') אשר בהמנורה
והשמן מאירין הז' מרגלאין של שבת"ק.

פוי

שם הנ"ז: הוא פוי: הנה השם הזה במספר א"ל אדנ"י. ומבואר בפע"ח (שער השבת פ"ט) כי השם א"ל אדנ"י במלואו כזה: אל"ף למ"ד אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד שהם הק"ף תרע"א במספר תתנ"ו. והלא בארנו לעיל (בשם המ"ה שהוא סא"ל) אשר נעשה בחנוכה זווג הנשיקין שהוא מן ד' פעם רוח תרין רוחין כפולין יחוד אהבה כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קמ"ו ע"ב) ובע"ח (שער הולדת או"א פ"ד, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש ט', דרוש י"ג). א"כ לכן מאיר בחנוכה שם פוי"י שהוא א"ל אדנ"י, אשר א"ל אדנ"י במלואו וטובו במספר תתנ"ו סוד כי לעמך ישראל נתת"ו באהבה, אשר נתת"ו במספר ד' פעם רוח"ה שהוא יחוד של הנשיקין, אשר בחנוכה נעשה היחוד הזה כמו שבארנו לעיל היטב (אצל השם מ"ה סא"ל):

פרק נא

אתאן לסדר השמיני שהוא טור השמיני מן הע"ב שמות.

נמם

שם הנ"ז: הוא נמם: הנה מבואר במאורי אור (מערכת הני אות א') כי נ' כפופה היא רחל, שצריכה להיות כפופה מפחד של החיצונים. והוא כמבואר בזוה"ק פ' אחרי (דף ס"ו ע"ב) נ' כפופה דא מטרוניתא, ועוד שם בפ' בעלותך (דף קנ"ה ע"א) נ' כפופה נוקבא. וכן מבואר בלק"ת (פ' תרומה) כי רחל היא נ' כפופה שחזרת אורה אליה כדי שלא יתאחזו בה החיצונים וזהו נ' כפופה שמעלה

והם הוי"ה, הוי"ה, מצפ"ן, א"ל, אלקי"ם, מצפ"ן, י"ה אדנ"י. אשר בהמנורה מאירין השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ן י"ה אדנ"י שמספרן תב"ל, ובהשמן מאירין השמות א"ל אלקי"ם מצפ"ן שמספרן זית כמבואר בלק"ת (פ' תצוה) בטעמ"צ. אשר שורש של אלו השמות הם אהי"ה יהי"ו שמספרן מ"ב, כמבואר בזוה"ק פ' יתרו (דף צ"ב ע"ב) ובפע"ח (שער השבת פ"ה). א"כ לזה מאיר בחנוכה השם מב"ה כי המלכות שהיא ה', מקבלת את השמות של ז' מרגלאין הנ"ל מן ב' שמות אהי"ה יהי"ו שהם מ"ב. אשר שניהן המנורה והשמן הם בחינת מלכות כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות א') כי גוף המנורה היא בחינת מלכות, ובמדרגת השמן (אות א') כי השמן הוא בחינת מלכות ונקרא שמן למאור, כי יסוד ז"א הוא שמן המאור ומלכות היא שמן למאור. א"כ לפ"ז שניהן המנורה והשמן הם בחינת מלכות אות ה', ומקבלין ביחד את הוי"ה מרגלאין השמות הנ"ל מן ב' שמות אהי"ה יהי"ו שהם מ"ב, לכן מאיר בחנוכה השם מב"ה:

או כלך לדרך זה כי בחנוכה נעשה הזווג של יעקב ורחל אשר לצורך הזווג נמשכין להם המוחין חב"ד, שהם א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י. כי א"ל שד"י הוא מוח הדעת, א"ל הוי"ה מוח חכמה, א"ל אדנ"י מוח בינה, כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ב) בכוונת האל. לכן מאיר בחנוכה שם מב"ה, כי במלואו וטובו כזה מ"ם בי"ת ה"א במספר א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י כל התלת מוחין חב"ד לצורך הזווג של נר:

בעמוד התורה מרבינו זקני הקדוש (מאמר
היחוד פ"ג אופן ח'). וממנו נקח לדרכנו אשר
הם במספר א"ל אלקי"ם מצפ"ן שמות
שמאירין בהשמן הנדלק בהמנורה, אשר
על ידי השמן נעשה הנס בחנוכה להאיר
בשם נמ"ם בפשוט ובמלואו וטובו.

י"ל

שם הנ"ח: הוא י"ל: הנה כבר דברנו מן
השם הב' שהוא יל"י אותיות י"ל השם
הזה.

ונראה לי השפל והנבזה לומר בכאן ענין
השם הזה י"ל המאיר בחנוכה והוא
דחנה מבואר בתקונים (תיקון שתי' ותשע דף
ק"י ע"א) תלת טפין עלאין דאינון סגולתא
דאזדריקו ממוחא סתימא, אינון קוצא
דאת י' לעילא, וקוצא דילה לתתא, וגוי
באמצעיתא דילה. מוחא דאזדריקו ג'
טפין אלין מינה, איהי י' ודא י' דאיהי
לעילא מאת א' י' לתתא מן א' מוחא
תנינא ותלת טפין דאזדריקו מינה אינון
סגול' וכ"ו ולקבל אלין תלת טפין אינון ג'
יודי"ן דאינון ביו"ד ה"י וא"ו ה"י דמעידין
על עלת כל העלות דעליה אתמר אני
ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים.
ומפרש הכסא מלך, ג' יודי"ן בשם ס"ג
שבבינה שהוא יו"ד ה"י וא"ו ה"י דמעידין
על עילת כל העילות הוא אין סוף ב"ה,
ואלו ג' יודי"ן רמוזין באות י' קוץ עליון
ותחתון ואמצע. קוץ עליון אני ראשון,
קוץ תחתון ואני אחרון, קוץ אמצעי
ומבלעדי אין אלקים. וכן הוא הרמז בג'
יודי"ן דס"ג י' ראשונה אני ראשון, יו"ד
אחרונה אני אחרון, י' אמצעית ומבלעדי
אין אלקים: ושית תקונים אלו ג' טפין
הראשונים שהם סגולתא הם ממוחא
סתימא דאריך, שהם אות י' קוצא

אורה למעלה. גם מבואר בזוה"ק פ'
פינחס (דף רל"ו ע"ב) מ' פתיחא מלכא
תתאה מ' סתימא מלכא עלאה. ומפרש
רבינו מהרחו"ו ז"ל אשר הם בינה
ומלכות. גם מבואר עוד בפ' אחרי (דף ס"ז
ע"ב) מ' פתוחה דהוא כד דכר אתחבר
עמה מ' סתומה יובלא דהא סתימין
ארחא. גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד)
לכוין בברכת להדליק נר חנוכה כי
חנוכה במספר ס"ג כ"ו, כי ס"ג היא
הבינה כ"ו היא המלכות, ואז בחנוכה
נעשה הזווג של יעקב ורחל בנה"י דז"א
מקום עמידתן פב"פ. א"כ לכן מאיר
בחנוכה השם נמ"ם כי המלכות שהיא
רחל בחינת נ' כפופה עכשיו בחנוכה היא
בחינת מ' פתיחא כד דכר שהוא יעקב
אתחבר עמה בזווג של חנוכה בנה"י
פב"פ. אשר מקבלת אורה לצורך הזווג
מן פ' סתימא יובלא ומלכא עלאה שהיא
הבינה שם ס"ג. אשר לזה ס"ג כ"ו הוא
במספר חנוכה. אשר אז נעשה הנס
בהמנורה שהיא בחינת מלכות. לכן
מאיר בחנוכה שם נמ"ם אשר בפשוט
נמ"ם ובמלואו כזה נו"ן מ"ם מ"ם במספר
דוי"ד ב"ן יש"י שהוא המלכות ואורו של
מלך המשיח המתגלה בחנוכה. אשר אז
נעשה הנס ע"י השמן המאיר בהמנורה.
אשר השמן הוא בחינת ג' שמות א"ל
אלקי"ם מצפ"ן במספר שמ"ן ז"ך או זי"ת
כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד
במדרגת השמן אות י') א"כ לכן מאיר
בחנוכה השם נמ"ם, שכן בפשוט נמ"ם
ובמלואו נו"ן מ"ם מ"ם במספר נ"ר חנוכה
עם א"ל הוי"ה. אשר א"ל הוי"ה במלוי,
אשר מלוי א"ל כזה אל"ף למ"ד ומלוי
הוי"ה בד' מלואיו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אז
הק"ף רל"ב במספר זי"ת, כמבואר

לעילא, וקוצא לתתא, וגיו באמצעיתא, שהוא רישא, גזעא, שבילא, המבואר בזוה"ק פ' בלק (דף ר"ג ע"ב, ר"ד ע"א), וג' טפין השניים מן מוחא תנינא שהם סגול' מאבא שהוא מוחא תנינא, שהם ג"כ אות י', רק שהחילוק הוא כי הג' טפין היוצאין ממוחא חכמה סתימאה, הם בחינת סגולתא, והג' טפין שהם באבא שהוא מוחא תנינא, הם בחינת סגול, וכשהם נמשכין לאמא הם תלת יודין שבשם ס"ג. אשר סודן הוא אני ראשון, ואני אחרון, ומבלעדי אין אלקים, באות י' בתלת קוצין, וכן תלת יודין דשם ס"ג: א"כ הלא השמן הנתון בהמנורה הלא הוא נמשך ממוחא חכמה סתימאה בתלת טפין, שהם אות י', רישא, גזעא, שבילא, שהם התלת קוצין של אות י' הראשונה מן השם יי"ל המאיר בחנוכה בהשמן הנתון תוך המנורה, שהם בחינת סגולתא, י' לעילא מן א', אשר מוחא סתימאה הוא רישא תליתאה מן התלת רישין שהם באריך אנפין, המבוארין בזוה"ק באדרא זוטא (דף רפ"ח ע"א). ומשם נמשכין לאבא אדם תנינא, אשר באבא אלו התלת טפין הם בחינת סגול', שהם ג"כ בחינת אות י' בתלת קוצין, רישא, גזעא, שבילא. וכשנמשכין מאבא אלו התלת טפין אשר במקורן במוחא סתימאה דאריך הם סגולתא, וכשמגיעין לאבא הם סגול, ואם מגיעין לאמא הם נעשין ג' יודין, אות ל'. אשר ראש המנורה שהם הז' נרות הם בחינת בינה, אמא עלאה, שהם הג' יודין מן שם ס"ג, אני ראשון, ואני אחרון, ומבלעדי אין אלקים.

א"כ לפי זה נדרוש סמוכין בעזרת החי עולמים. והוא כפי שבארנו לעיל בשם

הקודם לזה השם יי"ל הלא הוא נמ"ם, אשר השם הזה נמ"ם (הוא השם הראשון מן טור השמיני), שבארנו לעיל פרושו, אשר רחל שהיא המלכות גוף המנורה אות נ' כפופה, החוזרת אורה לאחוריה מפחד החיצונים, אבל עכשיו בחנוכה נעשית היא בחינת מ' פתוחה, מלכא תתאה, ואין לה שוב שום פחד, מחמת כי מ' פתוחה שהיא מלכא תתאה הוא כד אתחבר עמה דכורא שהוא יעקב המזדווג עמה בחנוכה, ומקבלת אז מן ס' סתומה שהיא מלכא עלאה. לכן מפרש עכשיו שהבינה אמא עלאה שהיא ס' סתומה מלכא עלאה אות ס' השניה מן השם נמס, מקבלת האור הזה לצורך הזווג של בניה יעקב ורחל המזדווגין בחנוכה, מן השם הסמוך לזה השם שהוא יי"ל אשר המפין האלו לצורך הזווג הם מקודם אות י' ברישא גזעא שבילא בתלת קוצין, אות י' לעילא מן א' במוחא סתימאה מקום של מקור השמן היוצא ממנו כל טפות השמן לצורך כל הזווגים והיא י' ראשונה של השם הזה הקדוש יי"ל, ומשם נמשכין הג' טפין האלו שהם השמן לאבא שהוא מוחא תנינא. אשר השמן נקרא אבא והוא ג"כ אות י' בתלת קוצין רישא גזעא שבילא אות י' לתתא מן א' אשר הוא אות י' השניה מן השם הקדוש הזה יי"ל. אשר השני יודין הם סגול סגולתא, והוא השמן הנתון בתוך המנורה שהיא בינה בראש המנורה בז' נרותיה, ושם בראש המנורה הם תלת יודין אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים, שהם הג' יודין בשם ס"ג יו"ד ה"י וא"ו ה"י והם אות ל' מן השם הזה יי"ל, כי ג' יודין הם ל'. והלא רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר המלכות מקבלת אורה בחנוכה

מן הבינה שהיא שם ס"ג ולכן חנוכה הוא ס"ג כ"ו. לזה גוף המנורה שהם ז' קנים של המנורה בחינת מלכות מקבלים הטפין האלו שהוא השמן, סגולתא סגול מאריך ומאבא, וג' יודי"ן משם ס"ג, ומזדווגת על ידיהן ביעקב ונעשה בחנוכה הזווג ביעקב ורחל בנה"י שלהם. שנה"י הוא ג"כ ג' טפין אות ל' כמבואר בע"ח (שער הולדת אר"א פ"ה), ונעשה הזווג בחנוכה בזווג הנ"ר שהם הששה שמות, הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י, שמספרן נ"ר ויש בהם כ"ה אותיות. לכן מאיר השם יי"ל בחנוכה כי במלואו וטובו כזה יו"ד יו"ד למ"ד הוא בסמפר חנוכה כ"ה, שהם הכ"ה אותיות של אלו השמות, שעל ידן נעשה הזווג ביעקב ורחל בחנוכה:

הרח

שם הנ"ט: הוא הרח: הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי זמן הדלקת נר חנוכה הוא בתחילת הלילה והוא עד שתכלה רגל מן השוק, כי השוק הם העולמות התחתונים, עד שתכלה אותה רשימו מן האור שנמשך אחריה למטה עד מקומה. לכן ההדלקה עושה מצוה ולא ההנחה, כי אין אנו מעלין אותה ומקומה כלל, אלא שאנו ממשיכין לה אור מלמעלה אל מקומה לבד היינו ההדלקה. ולכן אסור להשתמש לאורה, כי כדי להיות אור הקודש העליון יורד עד למטה אשר שם מקומה, במקום אשר מצויין שם החיצונים, ואנו חוששין שלא יתאחזו באור העליון, ולכן אין להנות מן האור.

ופסקינן הלכתא במס' שבת (דף כ"ב ע"א) מזוזה בימין נר חנוכה בשמאל, והרביתי חזון לזה לעיל (במאמר נרות המערכה פל"ז). ומבואר במשנת חסידים (מס' מזוזה פ"א אות

י') כי אחורי הג' שמות הוי"ה אלקינו הוי"ה יכתוב חילופם ג' שמות כוז"ו במוכס"ז כוז"ו להפחיד החיצונים היונקים מן החילוף. גם מבואר בפע"ח (שער הברכות פ"ג) כי ג' ידות הן יד הגדולה היא הוי"ה אלקינו הוי"ה שהיא מימין. יד החזקה משמאל חילוף ג' שמות האלו שהם כוז"ו במוכס"ז כוז"ו. א"כ מחמת כי נר חנוכה הוא בשמאל בחינת יד החזקה, וזמן הדלקה הוא בתחילת הלילה וזמן שליטת החיצונים, ואנו ממשיכין לה אור הקודש העליון, ואסור להשתמש לאורה שלא יתאחזו החיצונים באור העליון ולכן אין להנות מן האור. לכן מאיר בחנוכה השם הר"ח במספר כוז"ו במוכס"ז כוז"ו הנכתב על המזוזה מימין, להפחיד את החיצונים הרוצים ח"ו להתאחזו בנר חנוכה משמאל באור הקודש העליון. ומאיר גם בנר חנוכה השם הר"ח שמספרו אלו הג' שמות כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, להבריא את החיצונים מן הנר חנוכה.

או כלך לדרך זה שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות כ' במדרגת המנורה ואות י' במדרגת השמן) אשר בהמנורה והשמן מאירין הו' מרגלאין דשבת"ק והם השמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקי"ם מצפ"ץ י"ה אדנ"י אשר ד' שמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י מאירין בהמנורה שתהיה לב"ת אש, וג' שמות א"ל אלקי"ם מצפ"ץ שמספרן זי"ת או שמן זי"ד, מאירין בהשמן הנתון המנורה, לכן מאיר השם הר"ח בחנוכה. שכן השם הזה במלואו וטובו כזה ה"ה רי"ש חי"ת במספר מכוון חנוכה הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקי"ם מצפ"ץ י"ה אדנ"י, שהם האור של השמן והמנורה:

מצר

שם הס': הוא מצר: הנה חכז"ל אמרו בש"ס שבת אשר הנם של חנוכה נעשה בהשמן הנחתם בחותם של חכז"ג. אשר שמות של החותם הם תנ"ה, והם ג' שמות של אמא עלאה אהי"ה דיודין קס"א, אהי"ה דההי"ן קנ"א, אהי"ה דאלפי"ן קמ"ג, אשר אלו הג' שמות קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה. ואומר בזה רבינו זקני הגדול והקדוש בדעת קדושים (מאמר שמן למאור פ"א) שהחותם של השמן הנעשה ע"י חכז"ג הוא עצם הברכה, איהו ברוך איהי ברכ"ה זה וזאת גימ' תנ"ה מדת החותם העליון. לכן השם מצ"ר בחנוכה לרמז על חותם של השמן שהוא ברוך וברכ"ה בחינת תנ"ה מדת החותם העליון אשר כן השם הזה מצ"ר במלואו וטובו כזה מ"ם צדי"ק רי"ש במספר מכוון נ"ר חנוכה תנ"ה שהוא ברוך וברכ"ה להמשיך הברכה עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

ומב

שם הס"א: הוא ומ"ב: הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד), אשר בחנוכה שניהם ז"א ונוקבא מקבלין האור שלהם מן הבינה אמא עלאה, כדי שיוכלו להתייחד ביחוד הנר, שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר. א"כ לכן מאיר בחנוכה השם ומ"ב כי אות ו' הוא ז"א. אות מ' פתוחה היא מלכא תתאה כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רל"ו ע"ב). והוא כד אתחבר דכורא עמה היא מ' פתיחא. שזה הוא בחנוכה שזו"ג מזדווגין יחד אשר הם בחינת אותיות ו"מ המקבלין שניהן בחנוכה את האור שלהם מן הבינה אמא

עלאה שהיא אות ב' מן השם ומ"ב כמבואר בתקונים הקדוש (תיקון תמני סרי דף ל"ג ע"ב) ב' היא אמא עלאה. אשר האור הנשפע בשפע קודש מאמא עלאה בחנוכה לזו"ג הם החסדים שלה שהם ז' פעם חסד. לכן השם ומ"ב במלואו וטובו כזה ו"ו מ"ם ביי"ת במספר ז' פעם חסד להמשיך החסדים עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

יהה

שם הס"ב: הוא יחה: הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ב') כי השמן הוא בחינת אבא שהוא אות י' בחינת חכמה. גם בארנו שם (במדרגת המנורה אות ב') כי המנורה היא בראשה בחינת בינה אמא עלאה אות ה', וגוף המנורה היא בחינת רחל שהיא המלכות נוקבא דז"א. א"כ שניהן השמן וראש המנורה שהם אבא ואמא אותיות י"ה מאירין להמנורה, שהיא בגופה בחינת מלכות אות ה' אחרונה לכן מאיר בחנוכה שם יח"ה אשר אות י' הוא השמן בחינת אבא. אות ה' ראשונה היא ראש המנורה בחינת בינה אמא עלאה. אות ה' אחרונה היא גוף המנורה המקבלת האור מהם מאבא ואמא השמן וראש המנורה:

ענו

שם הס"ג: הוא ענו: הנה מבואר בלק"ת (פ' חוקת) עלי באר ענו לה. כבר הודעתין איך ע"י ג' שמות מ"ב עולה מלכות, והם מ"ב דע"ב וס"ג ומ"ה, וג' מ"ב גימ' קב"ו כמנין אדנ"י ברבוע. וזה סוד עלי באר ענו לה, ר"ל כי ע"י ג' מ"ב אלו שהם גימ' ענו שמהן תוכל הבאר לעלות וזהו עלי באר ענו לה. ומבואר בע"ח (שער כסא הכבוד פ"ז)

שהוא במספר ג' מ"ב לעלות המלכות
שהיא רחל גוף המנורה, ע"י השם עניו
שהוא ג' מיני מ"ב, סוד עלי באר ענו לה:

מחי

שם הס"ד: הוא מחי: הנה מבואר בלק"ת
(פ' בראשית) גם יוסף יסוד מצא חן כי זווג
תלוי בעינים, כמאמר רז"ל נוטלת מאור
עיניו של אדם, ואור היסוד בא מעינא
פקיחא בסוד הנה עין ה' אל יריאיו
למיחלים לחסדו, יסוד המצפה לחמשה
חסדים שיכנסו בו. לכן נח ויוסף שהם
ביסוד אבא לקחו אור שבעינים שהוא חן
להווג, וזהו ויט אליו חסד, כי ענין חן זה
הוא התפשטות ה' חסדים. א"כ לפי זה
כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד
אות י' במדרגת השמן) אשר השמן הוא שם
בי"ט בחינת יסוד צדיק, אשר הוא נוטל
החן שבעינים לצורך הווג, אשר ענין חן
זה הוא התפשטות ה' חסדים שיכנסו בו,
שיתן אלו ה' חסדים למלכות שהיא
המנורה בעת הווג. לכן מאיר השם מח"י
בחנוכה שהוא במספר ח"ן. אשר זה
נעשה ע"י להדליק נר חנוכה כי להדליק
הוא ע"ב ס"ג מ"ה, ומלכות היא שם ב"ן
ותמשיך אליה ע"ב ס"ג מ"ה, וע"י זה
תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר
חנוכה, ותתייחד עם דודה בג' היחודים
שהם גימ' נ"ר כמבואר בפע"ח (שער רח"פ
פ"ד). א"כ ע"י השם מח"י שהוא במספר
ח"ן לצורך הווג אז נמשך האור מן ע"ב
ס"ג מ"ה שהוא להדליק למלכות שהיא
ב"ן, שע"י זה תמשיך ודולקת ותעשה נר
חנוכה להתייחד עם דודה בג'. לכן
השם מח"י מאיר בחנוכה כי השם הזה
מח"י במלואו וטובו כזה מ"ם ח"ית יו"ד
במספר להדליק נ"ר חנוכה אשר ב'

כי שם מ"ב דאצילות הוא שם הוי"ה שיש
לו בפשוט ד' אותיות ובמלוי י' אותיות
ובמלוי דמלוי כ"ח אותיות ס"ה מ"ב. שם
מ"ב דבריאא הם ב' שמות אהי"ה יה"ו
גימ' מ"ב: שם מ"ב דיצירה הוא שם מ"ב
הרמוז בר"ת אבנית"ן וכו'. גם צריך
שתדע כי ד' הויות הם א' הוי"ה דע"ב
דיודי"ן באצילות, הוי"ה דס"ג בבריאא,
הוי"ה דמ"ה ביצירה, ודב"ן בעשיה, והנה
בכל הוי"ה דג' ראשונות הנ"ל אצילות
בריאא יצירה יש בהם סוד מ"ב אתוון, כי
ד' אותיות הפשוטים, וי' אותיות המלוי
וכ"ח אותיות המלוי דמלוי, הרי מ"ב
דהוי"ה דע"ב ודהוי"ה דס"ג ודהוי"ה
דמ"ה. אבל בהוי"ה דב"ן שהוא בעשיה
אין בה מ"ב אתוון. ובארנו לעיל (במאמר
שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י') כי
בהמנורה מאיר שם הוי"ה בנר מצוה בד'
מיני שלהבות, אשר שם הוי"ה יש בו מ"ב
אותיות בפשוט ובמלוי ובמלוי דמלוי,
והוא בע"ב באצילות, ובס"ג בבריאא,
ובמ"ה ביצירה. גם בארנו שם (במדרגת
המנורה אות י"ט) כי בהמנורה מאירין ז'
שמות מ"ב אבנית"ן וכו' שהם ביצירה.
גם בארנו שם (במדרגת המנורה אות כ') כי
בהמנורה והשמן מאירין ז' מרגלאין
דשבת"ק שהם ז' שמות הוי"ה הוי"ה
מצפ"ן א"ל אלקי"ם מצפ"ן י"ה אדנ"י
אשר שורש של אלו השמות הם הב'
שמות שהם אהי"ה יה"ו בבריאא אשר
אהי"ה יה"ו הם מ"ב. א"כ בהמנורה
מאירין כל מיני מ"ב דאצילות ודבריאא
ודיצירה, אשר ג' מ"ב הם במספר עניו
והם כמנין אדנ"י ברבוע שהיא המלכות
בחינת גוף המנורה, שמהן מהשמות אלו
ג' מיני מ"ב, תוכל הבאר לעלות סוד עלי
באר ענו לה. לכן מאיר בחנוכה שם עניו

נרות של חנוכה אשר י"ג פעם ע"ב הם ל"ו פעם הוי"ה שמאיר בכל נר ונר מן הל"ו נרות בחנוכה, אשר המשכת הדיקנא היה ע"י הכה"ג מתתיהו שנתלבש במדת אהרן הכה"ג זקן אהרן לכן השם הזה דמ"ב במלואו דל"ת מ"ם ביי"ת במספר מתתיהו אדנ"י, שכן הי"ג תקוני דיקנא של אריך אנפין הם נשרשין בשם אדנ"י כמבואר בשער הכוונות (בדרושי חזרת העמידה דרוש ה'). אשר מן שם אדנ"י שבאריך שורש הי"ג תקוני דיקנא נמשך למלכות הנקראת אדנ"י. אשר אדנ"י במלואו הוא תרע"א שהוא שער, בחינת מזל ונקה הכולל כל הי"ג תקוני דיקנא, ומתלבש במזל הח' נוצר חסד הכולל ג"כ כל י"ג תקוני דיקנא, אשר ב' מזלות מזדווגים כאחד. ואלו הב' מזלות הם השני טיפין שהיו בזקן אהרן סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן כמבואר בלק"ת (פ' תולדות). אשר מזל נוצר הוא אות י', מזל ונקה הוא אות ה', לכן מאיר השם דמ"ב בחנוכה, שכן במלואו דל"ת מ"ם ביי"ת במספר תרע"א עם י"ה פעם טו"ב, שהוא השמן הטוב שורש ב' מזלות נוצר חסד ונקה המזדווגין, שהם ב' טיפין מרגליות שהיו תלויין בזקנו של אהרן, אשר בחנוכה מתתיהו כה"ג מתלבש במדת אהרן אשר הב' מזלות הם אותיות י"ה, ונמשכין בזקן אהרן להמשיך הטוב עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

מנק

שם הס"ו: הוא מנק: הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין יחוד הנ"ר אצל השלשה ברכות של הדלקת נר חנוכה בברכה הראשונה הוי"ה אהי"ה,

חנוה הם יוסף יסוד מצא חן לצורך הזווג וכן אשה על בעלה כביכול לכן ר"ת של נר חנוכה הוא חן וב' אותיות הראשונות של חנוכה הוא ג"כ חן אשר ח"ן שהוא מספר השם הזה מח"י המאיר בחנוכה:

פרק נב

אתאן לסדר התשיעי שהוא טור התשיעי מן הע"ב שמות:

דמב

שם הס"ה: הוא דמב: הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ד') כי השמן של המנורה הוא בחינת שמן הטוב על הראש הנמשך מאור אין סוף ב"ה וב"ש חי וקיים לעד, ומתפשט בגרון דאריך אנפין שהוא הבינה שלו, ושם מתבקע הגרון ומתגלה הדיקנא ביי"ג תקוני דיקנא שלה יורד על הזקן זקן אהרן. אשר מתתיהו כה"ג בעת שנעשה הנס על ידו, היה מתלבש בו בחינת אהרן הכהן. כמבואר בהרמ"ז ז"ל (פ' בהעלותך קמח:) אשר בכל (כה"ג) [כהן] בהדלקת המנורה בשמן מתלבש בו ניצוץ אהרן הכהן בזקן אהרן. אשר בהדיקנא מאירין י"ג פעם ע"ב, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ו). שזה סוד הגביעים של המנורה י"ג ע"ב כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ד). לכן מאיר בחנוכה השם דמ"ב שכן השם דמ"ב בפשוט הזה ובמלואו וטובו כזה דל"ת מ"ם ביי"ת במספר תתקל"ו עם ל"ו. אשר תתקל"ו הם י"ג פעם ע"ב המאירין ביי"ג תקוני דיקנא, שהם הגביעים של המנורה וגם השמן הנדלק בהמנורה. ל"ו הם הל"ו

של הדין והגבורה אהי"ה אלקי"ם אדנ"י להמשיך הרחמים עלינו ועל כל ישראל אמן כן יאמר ד'.

איע

שם הס"ז: הוא אי"ע: הנה בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פל"ב) אשר בחנוכה מאיר השם הקדוש טפמפי"ה, היוצא מן אהי"ה יהי"ו הממולאין בההי"ן כזה: אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה, יו"ד ה"ה ו"ו, במספר טפמפי"ה, והוא השם המעלה ניצוצין מעמקי הקליפות, כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ט, ובשער השבת פ"א). אשר זה השם הוא בחינת יסוד צדיק שהוא השמן בשם ב"ט, שהוא במספר אהי"ה או יהי"ו כמבואר בלק"ת (פ' עקב) כי שמן בא"ת ב"ש הוא ב"ט כמנין אהי"ה, ויש לו ג' אותיות כמו יהי"ו ובונה ו' בתים שהם במספר ח"י. לכן השמן הוא יסוד צדיק כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות י').

אשר השם טפמפי"ה הוא במספר השם הקדוש כוון במלואו כזה כ"ף וא"ו זי"ן וא"ו כמו שבארנו לעיל (שם במאמר נרות המערכה פל"ב). אשר השם הזה כוון בפשוט הוא במספר ט"ל שהוא השמן ב"ט ח"י כמו שבארנו (לעיל בפרק ל') לפרש דברי הוזה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) איהו שמן איהו טל כי ב"ט ח"י הוא במספר ט"ל אשר השם טפמפי"ה מאיר בחנוכה שכן חנוכה במספר פ"ט ב' פעמים ט"פ ט"פ של זה השם הקדוש כמבואר בספר הקדוש דברי חיים מהגאון הקדוש אור עולם באוצר החיים מצאנו זצ"ל (בדרושי חנוכה) ואותיות י"ה של זה השם כי זה השם הוא בחינת יסוד צדיק שהוא השמן, אשר השמן הוא

בברכה השניה הוי"ה אלקי"ם, בברכה השלישית הוי"ה אדנ"י. א"כ מאירין בכאן ג' שמות אהי"ה אלקי"ם אדנ"י שמות המתחילין באלפי"ן בחינות דינים וגבורות ומספרן עקב, והמתקתן ע"י ג' שמות הוי"ה של הג' ברכות המצורפין לשלשה שמות אלו. בברכה הראשונה נצטרף לאהי"ה, ובברכה השניה מצטרף לאלקי"ם, ובברכה השלישית מצטרף לאדנ"י, אשר ג' הויות הם י"ב אותיות ועם הכולל י"ג, שהם שורש של י"ג תקוני דיקנא. והכולל הוא תיקון נוצר חסד הכולל כל הדיקנא ונקרא מזל שיש בו ג' הויות כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו). אשר ע"י השמן נמשך אלו הי"ג תקוני דיקנא, בסוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן, כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ד') ולעיל בשם הס"ה הקודם לזה). ודורש ואומר בזה רבינו זקני הגדול והקדוש בדעת קדושים (מאמר שמן למאור פ"ט) כי ע"י השמן נמשכין ג"כ ב' הויות של שני הפאות הראש הקודמין לי"ג תקוני דיקנא. לכן שמ"ן במספר י"ה פעם הוי"ה, והם י"ג פעם הוי"ה לי"ג תקוני דיקנא, ב' הויות לשני פאות הראש. א"כ כשנמשכין ע"י השמן הנדלק בהמנורה י"ג מכילין דרחמי, וגם הרחמים מן ב' הויות הקודמין להם אז נמתקו אלו הג' שמות אהי"ה אלקי"ם אדנ"י שהם עק"ב בחינת דין ומתחילין באלפי"ן. לכן מאיר השם מנ"ק בחנוכה שכן השם הזה בפשוט מנ"ק ובמלואו וטובו כזה מ"ם נו"ן קו"ף במספר י"ה פעם הוי"ה אהי"ה אלקי"ם אדנ"י. אשר ע"י השמן הנדלק בהמנורה שהוא י"ה פעם הוי"ה מקור הרחמים נמשך כל מדת הרחמים להמתיק השמות

בחינת אבא אות י', וג"כ בחינת אמא אות ה', כי הוא בא"ת ב"ש ב"ט במספר אהי"ה שהוא אמא אות ה' ושורש של זה השם הם הב' שמות אהי"ה יהי' כנ"ל אשר במלואיהן במלוי ההי"ן במספר זה השם טפטפ"ה. אשר אהי"ה פעם יהי' במספר אמ"ת שהוא החותם אמת הנחתם בו השמן של הכה"ג. והשמן בעצמו יסוד צדיק אות ו' החי נצטרף לאמת, ונעשה ואמת תיקון הו' מן י"ג תקוני דיקנא המאיר בפנים העליונים, אשר מהני תפוחין קדישין נפקין חיין לעלמא כמבואר בזה"ק באדרא רבא (דף קל"ג ע"ב). לכן מאיר השם אי"ע בחנוכה שהוא במלואו וטובו כזה אל"ף יו"ד עי"ן במספר טפטפ"ה חיי"ם. אשר חיים הם חיי המלך המוחין אהי"ה הוי"ה אהי"ה במספר חיים הנמשכין למלכות בחנוכה לצורך הווג, ע"י הצדיק החי שהוא השמן המאיר בהמנורה, אשר השמן הוא בחינת שניהם אבא באות י' חכמה, ואמא באות ה' בינה, בשם ב"ט שלו אשר או"א הם הוי"ה אהי"ה. לכן השם אי"ע המאיר בחנוכה בפשוט אי"ע ובמלואו אל"ף יו"ד עי"ן, במספר הוי"ה אהי"ה טפטפ"ה ב"ט אהי"ה יהי' ט"ל, שכל אלו הבחינות הם בהשמן, שהוא בחינת אבא ובחינת אמא ובחינת יסוד צדיק:

חבו

שם הס"ח: הוא חבו: הנה בעזרתו יתברך נדרוש סמוכין כי השם הקודם אי"ע מורה על הארת השם טפטפ"ה שם היסוד צדיק לכן סמוך לו השם חבו' שהוא ג"כ השם של יסוד צדיק. אשר רבינו אומר בפע"ח (שער העמידה פ"ט כוונת תקע בשופר)

כי שניהם הם לתיקון היסוד. לכן טפטפ"ה חבו' במספר הד"ר שהוא מלך החי בחינת יסוד צדיק אשר הוא מקבץ הנדחים והנשברים לתקן הכלים בסוד נדחי עמו ישראל, ע"י שממשיך האור מן יופי פנים העליונים בסוד יוסף יפה תואר ויפה מראה, מן תיקון ואמת שהם יופי פנים העליונים תרין תפוחין קדישין, וממשיך היופי לרחל בחינת מלכות להיותה יפת תואר ויפת מראה. אשר לזה הד"ר רח"ל במספר ואמ"ת שורש של הש"ע נהורין המאירין בפנים העליונים בחדשים הנמשכין מן שמנה חזורתי דברישא דעתיקא. לכן מאיר השם חבו' בחנוכה שכן חבו' בפשוט ובמלואו חית" ביי"ת ו"ו במספר נ"ר חנוכה ואמ"ת חס"ד. אשר כן צוה רבינו לשלב שם ע"ב בברכת תקע בשופר עם חבו' כזה יחזקאל, שלזה נדחי' במספר ע"ב שהוא חסד כמבואר שם (בשער העמידה פ"ט). אשר זה נמשך בנר חנוכה ע"י השם חבו' להמשיך החסד ולאסוף הנדחים ולתקן את הכלים הנשברים, ע"י מלך הד"ר סוד המהדרין מוסיף והולך, סוד יוסף הצדיק המוסיף והולך וממשיך יופי פנים העליונים מתיקון ואמת, שהוא הד"ר רח"ל, ע"י השמן שהוא טפטפ"ה שהם הטפין כביכול, אשר טפטפ"ה חבו' הם במספר הד"ר, ואז כשנמשך ע"י יופי פנים העליונים אז וימצא יוסף ח"ן וכן אשה על בעלה המרומזין ב' פעם חן בר"ת נ"ר חנוכה, וב' אותיות הראשונים של חנוכה אשר יוסף יסוד מצא חן בזווג התלוי בעינים הנמשך מעינא פקיהא, שלזה אין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותן בלבד, להמשיך אור העינים שהוא חן הנשרש ביופי פנים העליונים

בתיקון ואמת שהוא הדר רחל, להמשיך את האור בהדלקת נר חנוכה שהוא האור החכמה בחינת השמן המאיר בהמנורה בחנוכה שהוא אור התורה הקדושה, כי אור המנורה הוא אור התורה, אשר לזה אמר אדונינו דוד המלך ע"ה גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. כי השם חב"ו בפשוט חב"ו ובמלואו ח"ת ב"ת ו"ו במספר ג"ל פעם הוי"ה ב"ה וב"ש לגלות עינינו בתורתו הקדושה אמן כן יאמר ד'.

ראה

שם חס"ט: הוא ראה: בעזרתו יתברך נדרוש סמוכין, כי השם הקודם לזה הוא חב"ו המקבץ הנדחים ומתקן את הכלים הנשברים שהם השבעה מלכים, אשר השבירה שלהם היה בעינים כמבואר בע"ח (שער דרושי נקודות פ"א). אשר לזה המהדרין מן המהדרין מוסיפין בנר חנוכה והולכין לתקן את כל השבעה מלכים, אשר המהדרין הם סוד מלך הדר ומהדרין מן המהדרין הם ב' פעם הדר, שכן הדר הוא ביסוד והדר הוא במלכות כמבואר בע"ח (שער שבה"כ פ"ח). אשר ג' מלכים הראשונים עיקר המלכים שהם בלע יובב השם כמבואר בקול ברמה בפירוש האדרא רבא באורך הדברים. והם תלת עלמין (א) בריאה יצירה עשיה מלך בלע מארי תריסין, מלך יובב מארי דיבבא, מלך חשם מארי דיללה, והם תקונם ע"י אלו השמות א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י. כי א"ל שד"י הוא תיקון והמתקה של מלך בלע. אל הוי"ה הוא תיקון של מלך יובב. א"ל אדנ"י הוא תיקון של מלך חשם כמבואר בקול ברמה ובמבוא שערים באורך הדברים.

והתיקון שלהם נעשה בחנוכה בהדלקת נר חנוכה שהם לראותן בלבד שם רא"ה בראיית העינים לתקן אותם ולהמשיך אלו השמות שהם תקונם. לכן מאיר השם ראה בחנוכה כי שם רא"ה בפשוט ובמלוי במספר נ"ר חנוכה א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י:

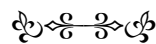
יבמ

שם הע': הוא יבמ: הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד), כי להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה, להמשיך אליה ע"ב ס"ג מ"ה, כי היא סוד שם ב"ן, וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה, ואז תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם גימ' נ"ר. א"כ כל המשכת הנ"ר בחנוכה ע"י ע"ב ס"ג מ"ה, כדי שהמלכות שהיא שם ב"ן תמשיך ותדלוק ותאיר ותעשה נר חנוכה. לכן מאיר שם יב"מ בחנוכה שהוא במספר ב"ן. אשר היחוד של נ"ר מזווג בחנוכה ליעקב ורחל במקום עמידתן בנה"י אשר רחל היא בחינת שם ב"ן, ונמשך אליה האור מן ע"ב ס"ג מ"ה שהם להדליק. לכן השם יב"מ הוא י' פעם מ"ב במספר יעק"ב רח"ל המזדווגין בחנוכה ביחוד של הנ"ר:

היי

שם הע"א: הוא היי: הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה נמשכו ג' יחודים למלכות והם יחוד הוי"ה אהי"ה בברכת להדליק. יחוד הוי"ה אלקי"ם בברכת שעשה. יחוד הוי"ה אדנ"י בברכת שהחיינו. וכל הג' יחודים במספר נ"ר, להמשיך אליה הנר הזה. אשר יש באלו השמות כ"ה אותיות, לכן יאריך בב' אותיות כ"ה של חנוכה עד

גם בארנו שם (במדרגת המנורה אות י"ט) כי בהמנורה מאירין ז' שמות מ"ב שהם אבגית"ן וכו'. גם בארנו לעיל (בשם המ"ה שהוא סא"ל) אשר הוא מרמז על ס' פעם א"ל המאירין בחנוכה בזווג הנשיקין הנעשה בחנוכה. אשר זווג הנשיקין נעשה בהתדבקות רוחא ברוחא תרין רוחין כפולין יחוד אהבה, שאז וימצא יוסף חן וגם חן אשה על בעלה המרומזין ב"ר"ת נ"ר ח'נוכה, וגם בשני האותיות הראשונות של חנוכה, כמו שבארנו לעיל בכמה מקומות הרבה מענין הזה של חן. לכן מאירין בכללות כל הע"ב שמות בחנוכה אשר מספר שלהם תשעה אלפים קמ"ג שהם במספר א"ל רחוקים וחנו"ן אר"ך אפ"ם ור"ב חס"ד ואמ"ת נצ"ר חס"ד לאלפ"ם נש"א עו"ן ופשי"ע וחטא"ה ונק"ה. אבגית"ן קרעשט"ן נגדיכ"ש בטרצת"ג חק"ב מנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת שד"י ס' פעם א"ל ח"ן להמשיך מכל אלו האורות הקדושים ברכות וישועות להחיש לנו ישועות הנבאות. בנאולה שלימה במהרה בימינו אמן כן יאמר ד':



פרק נג

א"כ היוצא לנו מכל אלו הדרושים של הע"ב שמות אשר מאירין בחנוכה ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ה' ואות ט"ז) אשר אלו השמות ע"ב, הם בחינת חיבוק סוד וימינו תחבקני. לכן נאמר אדנ"י על ימינך כי בחנוכה מחמת יחוד הנר נעשה מקודם

שיכוין בג' יחודים העולין נ"ר. א"כ לזה מאיר בחנוכה השם הי"י שמספר שלו הוא כ"ה שהוא יחוד הנר המאיר בחנוכה בכ"ה אותיות:

מום

שם הע"ב: הוא מום: הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) בברכה להדליק נר חנוכה יש י"ג תיבות, נגד י"ג מכילין דרחמי, דאמא מקשטא לברתא לתקנא הוד דידה. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ב) כי בהמנורה שהיא בחינת מלכות מאיר השם אלקים שיש בו במלואו י"ג אותיות, שהם י"ג תקוני דיקנא, והוא במלוי יודי"ן במספר מצפ"ן שורש של הי"ג תקוני דיקנא, בתרין פאות הראש ובתרין מצרי הדיקנא. ובארנו ג"כ שם (במדרגת השמן אות י"א) כי שמ"ן במספר י"ה פעם הוי"ה שהם י"ג פעם הוי"ה של י"ג תקוני דיקנא, ועוד ב' פעם הוי"ה הקודמין לי"ג מדות הרחמים שהם שני פאות הראש. א"כ לכן מאיר השם מו"ם בחנוכה שהוא במספר אלקי"ם המשכת של הדיקנא בחנוכה ע"י המנורה והשמן המאירין בחנוכה אשר כל הע"ב שמות במספר תשעה אלפים קמ"ג כמבואר בהיכל הברכה מרבינו זקני (בפ' בשלח לענין תחום שבת) ומדרכו הקודש נקח לדרכנו כאן לענין חנוכה כי בארנו כאן בשם מו"ם כי בהמנורה מאירין הי"ג תקוני דיקנא המאירין בחנוכה לתקן הוד דמלכות ע"י שמקשטת אמא לברתא. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ט"ז) כי מאיר בהמנורה שם שד"י שהוא ב' פעם זקן, זקן העליון וזקן התחתון דא"א שיש בשניהם בכל אחד י"ג תקוני דיקנא.

חיבוק הימין, שהו"א מחבק למלכות שהיא בחינה אדנ"י על ימינו, שחובקה על זרועותיו כביכול. לכן נאמר אדנ"י שהיא המלכות. עכשיו בחנוכה על ימין היא על ימינו סוד וימינו תחבקני, אשר החיבוק הוא ע"י הע"ב שמות המאירין בחנוכה בכללות ובפרטות, כמו שבארנו לעיל בדרושים הקודמים היטב.

א"כ לפי זה נעשה בחנוכה כל הג' בחינות חיבוק זווה נישוק. והוא כמבואר בע"ח (שער הפרצופים דרוש ב') ובענין חיבוק נישוק זווה, הם ג' פרצופים ג' זווגים דעיבור יניקה ומוחין. כי בהתחברם יחד הכל בפרצוף אחד לכן הזווה דפרצוף גמור הוא ביסוד האמיתי תחתון, וזווה פרצוף היניקה שהם נקרא חג"ת נקרא חיבוק, וזווה עליון דפרצוף עליון דמוחין לבדו נקרא נשיקין. כמו כן בחנוכה נעשה כל הג' בחינות. כי החיבוק נעשה ע"י הע"ב שמות שתהיה במדרגת נ"ר, רמ"ח ותרין דרועין הם נ"ר כמו שבארנו לעיל היטב באורך (כמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ט"ז). נשיקה נעשה בחנוכה ע"י השם סא"ל שם המ"ה מן הע"ב שמות המאירין בחנוכה. זווה נעשה ביעקב ורחל במקום עמידתן בנה"י שלהם, הנמשך לשם יחוד של ששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר. אשר כמו בחיבוק נשיקה זווה, שהם פרצוף עיבור יניקה ומוחין, אשר זווה הוא ביסוד שהוא בנה"י, חיבוק הוא בחג"ת, נשיקה הוא במוחין. א"כ כן הם הג' יחודים של נר כי הוי"ה אהי"ה שהוא בכחב"ד הוא במוחין בחינת נשיקה. הוי"ה אלקי"ם שהוא בחג"ת הוא בחינת חיבוק. הוי"ה אדנ"י שהוא בנה"י הוא בחינת זווה. ונעשה

בחנוכה כל הג' בחינות חיבוק נשיקה זווה. אשר אז ע"י הבחינות חיבוק נשיקה זווה אין שוב פחד מהחיצונים. לזה אומר מחין ביום אפ"ו מלכים שהם מלכי יוון הטמאים שטמאו כל השמנים ומצאו פך אחד שהיה חתום בחותמו של כה"ג ולא היה בו להדליק אלא יום אחד ונעשה בו נס והדליק שמנה ימים.

לכן אדנ"י ע"ל ימינך מח"ץ ביו"ם אפ"ו מלכים במספר שמ"ן נ"ר מזל"א. כי השמן שנעשה בו נס, הם נמשכין מן הטפי מרגליות כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן, שמזדווגין ב' מזלות נוצר ונקח ונמשך הרצון של מזל"א למעלה בראש רצון, ולמטה בזקן נוצר, ונמשך ע"י השמן שהוא שורש מזל"א יחוד הנ"ר של חנוכה, שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י. אשר ע"י יחוד הנ"ר מזדווגין יעקב ורחל בחנוכה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר השמן שנמשך על ידו יחוד הנ"ר, הוא בחינת יסוד צדיק החי שהוא שם חב"ו, שם הס"ח מן הע"ב שמות כמו שבארנו לעיל (בפרק הקודם). אשר אז בחנוכה נעשה ע"י יחוד הנ"ר ג' בחינות חיבוק זווה נשיקה, בכחב"ד ובחג"ת ובנה"י, וזה נמשך ע"י השמן יסוד צדיק שם חב"ו. לכן אדנ"י ע"ל ימינך מח"ץ ביו"ם אפ"ו מלכים במספר חיבוק נשיקה זווה חנוכה חב"ו. שכל זה נעשה בחנוכה ע"י השמן שהוא שם חב"ו. אשר לזה אמרו רז"ל בש"ס שבת (דף כ"א ע"ב) נעשה בו נס, והדליקו ממנו ח' ימים. ומקשה רבינו הגדול חב"י ז"ל הלא ביום הראשון לא היה נס, ואמאי קבעו שמנה ימים, לא היה לקבוע אלא ז' ימים. ולדרכנו ניהא בעזר החי עולמים. כי

רבותינו ז"ל כווננו בלשונם כוונה מיוחדת, שאמרו נעשה בו נס, אותיות ב"ו של השם חב"ו, אשר ב"ו במספר ח', וממילא לזה קבעו שמנה ימים, שהוא אות ח' להשלים השם חב"ו שעל ידו נעשה הנס. לכן בש"ס שלנו כתיב והדליקו ממנו ח' ימים, ולא כתיב שמנה ימים על כוונה זו להשלים השם חב"ו, שהוא השמן צדיק החי, הממשיך הטפין עלאין ממקום הרצון שהוא במצח העליון דאריך אנפין. לכן אדנ"י ע"ל ימינך מח"ץ ביו"ם אפ"ו מלכ"ם במספר נ"ר חנוכה רצון חב"ו טו"ב, שאז נמשך בנר חנוכה הרצון ע"י השם חב"ו שהוא צדיק החי בחינת טוב, אשר בטוב נשרש חסד כי ט' פעם ו"ב במספר חסד. טו"ב חס"ד במספר חנוכה. אשר השמן שנעשה בו נס שהוא השם חב"ו, הוא בחינת אבא עלאה שהוא חכמה, לכן חנוכה במספר חכמה חב"ו. אשר חכמה הוא כח מ"ה לעשות מן דם שהוא אה"ה ברבוע במספר דם, לבחינת אד"ם שהוא מ"ה להמתיק את הדם, שלזה ד"ם מ"ה במספר חנוכה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). וע"י השמן שהוא חכמה כח מ"ה נמתק הדם אשר השמן שהוא חכמה הוא אבא עלאה בחינת חסד ונמתק גבורת הדם. לכן אמרו רז"ל בש"ס שבת (דף כ"ב ע"א) אלא אמר רב יוסף אבוהון דכולהו דם. שהוא הצדיק החי יוסף הצדיק, שהוא השמן בחינת יסוד צדיק שמוסיף והולך בנר חנוכה, מהדרין מן המהדרין מלך הדר החי, וממתיק גבורת הדם ונעשה אדם ישר שהוא מ"ה החדש כמבואר בע"ח (שער שבה"כ פ"ה, ובשער התיקון פ"ב פ"ג). והוא בחינת חכמה שהוא אבא לכן אומר רב יוסף שהוא יוסף

הצדיק מלך הדר החי שם מ"ה החדש כ"ח מ"ה שהוא חכמה, אבוהון שהוא אבא דכולהו דם, שע"י אבוהון דכולהו שהוא אבא עלאה בחינת השמן נמתק הדם ונעשה אדם ישר השלם, שהוא שם מ"ה החדש, אשר הוא בחינת יסוד צדיק מלך הדר"ר שהוא שם שד"י בחינת יסוד, המאיר בהמנורה שהיא בחינת מלכות שם אדנ"י המאיר ג"כ בהמנורה. אשר בשם אדנ"י נשרשין י"ג תקוני דיקנא דאריך אנפין ומאירין למלכות הנקראת אדנ"י כמבואר בשער הכוונות (בדרושי חזרת העמידה דרוש ה'). לכן אדנ"י ע"ל ימינך מח"ץ ביום אפ"ו מלכ"ם במספר נ"ר חנוכה שד"י אדנ"י, כי בנר חנוכה המאיר בהמנורה מאירין אלו חב' שמות להמשיך הי"ג תקוני דיקנא, כי שד"י הוא ב' פעם זקן להמשיך זקן העליון וזקן התחתון דאריך אנפין שיש בכל אחד י"ג תקוני דיקנא הנשרשין בשם אדנ"י:

פרק נד

ידין בנוים מלא גויות מחץ ראש על ארץ רבה (תהילים ק"ו). הנה ר"ת של ידין ב'נוים מלא הוא השם יב"ם שבארנו לעיל (בשם הע' מן הע"ב שמות). כי השם יב"ם הוא במספר ב"ן, וגם י' פעם מ"ב במספר יעק"ב רח"ל, המזדווגין בחנוכה בנה"י שלהם במקום עמידתן. לכן מרומז כאן זה השם בר"ת שהוא במספר ב"ן, אשר בחנוכה כל המשכה של ע"ב ס"ג מ"ה שהם גימ' להדליק הוא למשוך האור לב"ן שהיא המלכות בחינת המנורה, אשר היא

רבה כי נמשכין המוחין שהם ראש בחינת כתר הכלול בו המוחין חב"ד, על ארץ רבה שהיא המלכות הנקראת ארץ רבה ברביה והמשכה ובגדולה, מחמת שנמשך לה אלו המוחין גבוהין שהם בחינת ראש. אשר לזה רבה במספר או"ר. אשר המוחין הם חכמה בינה דעת, יחוד הראשון שהוא הוי"ה אהי"ה מן יחוד של נ"ר. אשר הם ג' שמות א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י, כי א"ל שד"י הוא מוח דעת, א"ל הוי"ה הוא מוח חכמה, א"ל אדנ"י הוא מוח בינה, כמבואר בפע"ח (שער העמידה פי"ב) לכן ארץ רב"ה במספר א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י:

בחנוכה נמשך יחוד הזכירה ואור הפנים כמו בג'

רגלים ושמיני עצרת

או כלך לדרך זה כי היוונים הטמאים רצו להמשיך על ישראל עם קדושו בחינת השכחה שהיא בחינת אחריים, כמו שאומרים בנוסח הודאה: "כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל להשכיחם תורתך", והקב"ה חי וקיים לעד עשה גם ע"י השמן להמשיך הזכירה מבחינת פנים, לזה נאמר ידן בגוים שהם היוונים הטמאים מלא גויות למלאות הגויות שלהם פגרים מתים מחין ראש שהכה אותם בראש על ארץ רבה שלא יוכלו להוסיף לקום, כמו שמפרשין שם בתהלים רבותינו המפורשים ז"ל. לכן ממילא כשנכנע מלכות הרשעה אז נתרום קרן הקדושה ונתבטל כח השכחה ונמשך כח יחוד הזכירה מבחינת פנים, אשר יחוד הזכירה הוא מן הכתפין, כי כתף ימין דאריך אנפין יורד עד אבא שהוא לימינו יו"ד פעם ה"י יו"ד פעם ה"ה גימ' כת"ף, ושל יודי"ן גובר על של ההי"ן

בחינת רחל המזדווגת עם יעקב אשר י' פעם מ"ב במספר יעקב רח"ל. אשר יעקב הוא בחינת תפארת שהוא הוי"ה, רחל היא המלכות שהיא אדנ"י. לכן ס"ת של ידן בגוים מלא הוא אמן במספר הוי"ה אדנ"י, יעקב ורחל המזדווגים בחנוכה. ואותיות הנשארים באמצע של ידן בגוים מלא הם במספר ס"ג שהיא הבינה המאירה בחנוכה לשניהם ליעקב ולרחל, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פי"ד), שלזה חנוכה במספר ס"ג כ"ו. אשר הבינה שהיא ס"ג מאירה בחנוכה בז' הבלים שלה, שהם ז' מלואים שלה מן ז' שמות ס"ג, אשר ז' שמות ס"ג במספר אמת, למלכות להאיר פניה. כי הבל ולהב חדא מילתא היא כמבואר בלק"ת (פ' שמות) כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ח). לכן ס"ת של בגוים מלא גויות הוא אמת. מלא גויות במספר מלכות, להמשיך הז' הבלים האלו ממדת אמת שהם ז' פעם ס"ג למלכות, להאיר פניה שהיא המנורה. אשר אמת הוא החותם, אהי"ה פעם אהי"ה במספר אמת, שהוא החותם על השמן הנדלק בהמנורה. לכן ס"ת של מחין ראש במספר שמן, שהוא המשכת הטפין ממוחא סתימאה לתרין מזלין יקירין נוצר ונקח, שהם השני טפין מרגליות התלויים בזקנו של כה"ג זקן אחרן, ותריין מזלין מזדווגין, ומהם נמשך הכח לאו"א שיזדווגו, ומולידין מוחין לבניהן זו"ג שהם יעקב ורחל המזדווגין בנה"י שלהם בחנוכה, מקום עמידתן. לכן ר"ת של גויות מחין ראש במספר נ"צח הוד יסוד. אשר אז נמשך בחנוכה היחודים מן הכתר עד נה"י לצורך זווג של יעקב ורחל. לכן נאמר ראש על ארץ

בתרין כתפין שהם תרין עמרין דחו"ג והם האלף יאורין הנזכרין בפ' וארא (דף כ"ז ע"ב) בזוה"ק, אשר תרין כתפין הם ב' צבאות לז"א ולנוקבא בחינת נצח והוד, כי כתף דאריך הנשלב בע"ב של אבא הוא מנצח דעתיק, וכתף הב' דאריך הנשלב בקס"א דאמא הוא מהוד דעתיק, והם נמשכין בחנוכה לנוקבא לתקן ההוד ידיה, ואז ע"ב קס"א הנשלבים בכתפין הם ג"כ נמשכין לנוקבא, כי שורש הכתפין יו"ד ה"י יו"ד ה"ה במספר אדנ"י שהיא רחל, אשר אדנ"י יו"ד ה"י יו"ד ה"ה במספר ק"ל שהיא רחל שדעתה ק"ל, והכתפין הם אלף כי ב' פעם כתף במספר אלף סוד א' דא"ה, ואותיות י"ה דא"ה הם אבא ואמא שהם בדיקנא דא"א הנמשכת בחנוכה ב"ג תקונין שלה, שבכל לילה נמשך תיקון אחד ובז' לילות ז' תקונים ובליל השמינית ו' תקונים מן נוצר עד ונקח. אשר נוצר ונקח שהם ב' מזלות הם עיקר הדיקנא שהם שורש ומקור לחסדים וגבורות דא"א. אשר על ידיהם נמשך יחוד הזכירה שהוא זכור ע"ב קס"א הנשלבין בב' כתפין שהם אלף, אשר אלף זכור הם אלף רג"ל, וב' מזלין יקירין נוצר ונקח הם עיקר הדיקנא, אשר הדיקנא נמשכת בחנוכה ע"י השמן שהוא מקור של הדיקנא, מחמת שהוא כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וזקן אהרן שהם ב' טיפי מרגליות התלויין בזקנו של אהרן, שהם הב' מזלין הממשיכין הזכירה ג"כ, אשר ע"י הזכירה נמשך אור הפנים כמו ברגלים ובשמע"צ, כמעט שלוש פעמים בשנה יראה כל זכור"ך את פני ה' אלקיך, וכמעט יראה יראה שהקב"ה חי וקיים לעד מתגלה אז באור הפנים יחוד של זכור הנשלב

כאשר תשלב שניהם שהוא סוד דכורא, ונשלב כתף ימין עם ע"ב שבאבא התלוי בו, וכתף גימ' צבאות עם הכולל כי מנצח דעתיק נעשה, וכתף שמאל דא"א יורד עד בינה העומדת לשמאלו יו"ד פעם ה"ה יו"ד פעם ה"י גימ' כתף, ושל ההי"ן גובר על של יודי"ן כאשר תשלבם כי הם סוד נוקבא, וזהו שילוב כתף שמאל עם קס"א שבאימא התלויה בו, וכתף גימ' צבאות עם הכולל כי מהוד דעתיק נעשה. וע"ב קס"א הנשלבים כאן שהם יו"ד ה"י וי"ו ה"י אלף ה"י יו"ד ה"י במספר זכור"ך שמהם בא הזכירה, ויו"ד ה"י יו"ד ה"ה גימ' אדנ"י שנמשכת לרחל הנקראת בן שדעתה ק"ל גימ' יו"ד ה"י יו"ד ה"ה ואדנ"י, וב' פעמים כתף גימ' אלף, וזו היא הא' דא"ה, ואותיות י"ה דא"ה הם או"א שהם בדיקנא דא"א שעיקרא היא ב' מזלות, שהם שורש ומקור לחסד וגבורה דאריך אנפין כמבואר בפע"ח (שער יו"כ פ"ב) ובסידורים (בכוונת תפלת מוסף דר"ה) באמירת איה בקדושת כתר. ולזה דורש ואומר רבינו הכה"ג בספרו הקדוש ברכ"ע (מאמר אור פני מלך פ"א), לזה כתיב שלוש פעמים בשנה יראה כל זכור"ך, שאז נמשך יחוד של הכתפין שהם נשלבים בזכור"ך שהוא ע"ב קס"א, כמעט כל זכור"ך. לכן שלוש פעמים בשנה (שמות ל"ד כ"ג) במספר אלף רג"ל שהם ב' הכתפין עם שילוב שלהם ע"ב קס"א שהוא רג"ל, ולכן גם בשמיני עצרת נמשך יחוד הזכירה הזה, כי ביום השמיני עצרת"ת (במדבר כ"ט ל"ה) ג"כ במספר אלף רג"ל שהוא רגל הד' של המרכבה כביכול ודפח"ת. א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ז כ"ז כ"ח) אשר בחנוכה מאיר השם צבאות

בהכתפין שהם אלף רג"ל, הנמשך גם בחנוכה להכניע קליפת יון מלכות הרשעה שרצו להשכיחם תורתך. ואז כשהם נכנעים נמשך יחוד הזכירה אלף רג"ל סוד אי"ה דקדושת כתר וזה הוא ב' מזלין קדישין שהוא השמן. א"כ ידי"ן בנויים מל"א נוי"ת מח"ץ רא"ש ע"ל אר"ץ רב"ה במספר מכוון חנוכה אלף רג"ל ב' פעם מזל"א שמ"ן, כי ע"י השמן שנעשה בו גם נמשך יחוד הזכירה של הכתפין שזיכור אותנו החי עולמים לפקוד אותנו ברחמים בזכירה לטובה אמן כן יאמר ד':

פרק נה

מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש:

הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי באמירת להדליק נר חנוכה תכוין ר"ת נחל והוא שם קדוש, והוא המשכת אור העליון של הבינה לז"א, כי בכח האור הזה הבא עליו מלמעלה, יש בו אור ליתן אליה להדליק ולהאיר אותה, כדי שיוכל להתייחד עמה ביחוד נ"ר שהם ה' שמות הוי"ה אחי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נר. גם להמשיך מן הנחל לשם ב"ן שהיא המלכות, כי שם ב"ן ול"ו אותיות של המלוי ומלוי דמלוי הם במספר נח"ל. והרביתי חזון בזה לעיל (בשם המ"ז שהוא שם עש"ל מן הע"ב שמות). שהוא בהשים אלפין תוך הווי"ן כזה יו"ד וא"ו דל"ת ה"ה ה"ה וא"ו וא"ו ה"ה ה"ה, שאז המלכות נקראת אב"ן, כמו שבארנו לעיל שם באורך הדברים. א"כ לזה נאמר מנחל שהוא נחל העליון אור של הבינה,

שהוא בחינת ב' שמות ס"ג קס"א במספר דר"ך כי בשם הוי"ה של הבינה היא בחינת ס"ג ובאהי"ה של הבינה היא קס"א. ישתה הז"א כי בכח האור הזה הבא עליו מלמעלה שהוא אור הבינה, הנרמו בברכה הראשונה להדליק נר חנוכה שהוא נחל והוא שותה מן הנחל הזה על כן ירים ראש שהם המוחין שלו. כי נה"י דבינה הם המוחין דז"א והוא שותה תמיד מן הנחל שלה, ובפרט בחנוכה בא האור שלו בתוספת אור הקדושה מן ר"ת להדליק נ"ר חנוכה שהוא מ'נח"ל מן להדליק נ"ר חנוכה הברכה הראשונה שהוא האור של נוצר חסד לאלפים שהוא אור הבינה, ושומרת ונוצרת לאור של אבא בתוכה, שהוא השמן הנתון בראש המנורה בחסדים דאבא, וראש המנורה היא הבינה, אשר בכח האור הזה יש בו אור הזה ליתן אליה להדליק ולהאיר אותה, כדי שיוכל להתייחד עמה ביחוד נ"ר של חנוכה, אשר אז גם האור הזה נמשך למלכות שהיא שם ב"ן ול"ו אותיות במספר נחל. לכן ר"ת של מנחל בדרך ישתה הוא יב"ם, שם הע' מן הע"ב שמות, שהוא במספר ב"ן וגם י' פעם מ"ב במספר יעקב רחל המזדווגין בחנוכה בנה"י שלהם. אשר מחמת כאן נרמו בר"ת בחינת רחל שהיא המנורה בחינת מלכות המזדווגת בחנוכה עם יעקב לזה נרמו ג"כ בס"ת מנחל בדרך ישתה ס"ת כל"ה שהיא המלכות המקבלת את החמשה חסדים דבינה לתוכה בעת הזווג אשר כל אחד כלול מן י' הרי כל"ל מן כלה והיא בחינת ה' אחרונה הרי כלה כמבואר בפע"ח (שער ספירת העומר פ"ו), ובשער הלולב פ"א). אשר גם היא שותה מן

סוד יסוד צדיק בשם ב"ט שלו כמו שבארנו לעיל (כמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות י'). לכן מנח"ל בדר"ך ישת"ה על כ"ן ירים רא"ש במספר אברהם יצחק להדלי"ק נ"ר חנוכה י"ג פעם ע"ב. אשר אברהם הוא הברכה הראשונה להדליק נר חנוכה, והמשכה הוא ב"ג תקוני דיקנא ע"י השמן שהוא יסוד צדיק שהוא יצחק סוד ק"ץ ח"י, אשר שניהם אברהם יצחק הם סוד הדיקנא, להמשיך ע"י השמן שנעשה בו נס בחנוכה, להמשיך י"ג פעם חסד שהם י"ג שמות ע"ב מקור הרחמים והרצון שיהיה נמשך עלינו ועל כל ישראל רחמים ורצון עכשיו בימי מלחמות הנוראות ולהחיש לנו ישועות הנבאות וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות לגאלנו במהרה אמן בן יאמר ד': כ"ח תמוז עזר"ת לפ"ק:

פרק נו

כונת ברכה שניה שעשה נסים – נגד יצחק אבינו –

ע"פ מזמור המנורה למנצח בנגינות

אתאן לברכה השניה שעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה והקדמנו לעיל (בפרק ל"ט) שהיא נגד יצחק אבינו ע"ה. אשר לזה אמר אדונינו מלכנו דוד המלך ע"ה "מזמור המנורה", למנצח בנגינות מזמור שיר. אלקים יחנונו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה.

הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אח"כ ברכה ב' במלת שעשה שהוא ש"ע ש"ה, ופירוש ש"ע הוא ב' פעמים אל"ף למ"ד, שהוא הארת פנים העליונים מסוד א"ל,

נחל דבינה שהיא דרך ס"ג קס"א שהיא דרך. א"כ לצורך יחוד הנ"ר בחנוכה שניהן ז"א ונוקבא שותין כדי שיוכלו להתייחד ביחוד של הנ"ר המאיר בו אור השמן, שהוא בחינת ב' מזלות נוצר ונקה שני טיפין מרגליות התלויין בזקנו של אהרן הכהן, סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וזן אהרן. א"כ אז נאמר על בן ירים ראש שהם הב' מזלות נוצר ונקה שמספרן ראש, וסימן לדבר הרמז הקדוש הזה כי ס"ת של בן ירים ראש הוא שמ"ן, אשר שמ"ן במספר י"ה פעם הוי"ה שהם י"ג פעם הוי"ה מן י"ג תקוני דיקנא וב' הוי"ת מן תרין פאות הראש שהם ב' הוי"ת הקודמין לי"ג תקוני דיקנא, אשר שמן גם הוא במספר יצחק יעקב כי שניהם הם מקור הדיקנא. יצחק הוא מקור הדיקנא כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) הרבה מזה הענין. יעקב הוא מקור הדיקנא כמבואר בזוה"ק פ' אחרי (דף ס"ו ע"ב) אמר ר' חייא מאי טעמא יעקב קדמא הכא אלא בגין דיעקב כללא דאבהן והוא אילנא קדישא בגין כך ו' דשמא קדישא ביה אחידא והכי קרינן יעקב בו'. ר' יצחק אמר וא"ו באתווי י"ג מכילן, דירית ירותא די"ג מבויעין דמבועא סתימא קדישא. אשר כל זה נעשה ע"י השמן שורש הדיקנא הנמשכת ברחמים בחנוכה ב"ג מכילין דרחמי. שהם י"ג פעם ע"ב המאירין בהדיקנא כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ו) סוד מרדכי אסת"ר. והקדמנו לעיל בזה המאמר (פל"ט) אשר הברכה הראשונה להדליק נאמר על אברהם אבינו ע"ה שגם הוא סוד הדיקנא, ואברהם זקן עד אברהם לא הוה זקנה, בעא רחמי והוה זקנה, וכל המשכה הוא ע"י השמן. שהוא

למתק אלקים דיהוד ב' הוי"ה אלקים שהוא במלוי יודיין שהוא ש' ועם ה' אותיות אלקים הרי ש"ה. וב' פעם א"ל אלו הם כי הוי"ה פשוטה ומלאה והנה הפשוטה הוא כ"ו וד' אותיות ועם הכולל הרי א"ל, וכן בס"ג יש ייא"י גימ' א"ל הרי ב' פעם אל, וב' א"ל מתמלאין ונרמזו באותיות ש"ע מן שעשה שהם ש"ע נהורין. וכן מבואר בשער הכוונות (בדרוש חנוכה דרוש א') ברכה ב' שעשה נסים במלת שעשה תכוין שהוא חיבור ש"ע ש"ה, פירוש שתכוין להמשיך הארת פנים העליונים, שהם ב' שמות א"ל ומילוייהם כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד העולים בגימ' ש"ע, ותמשיכם אל שם אלקים דמילוי יודיין העולה בגימ' ש', ועם ה' אותיות הפשוטות ה' הרי ש"ה מן שעשה ש"ע ש"ה, ובזה יתמתק שם אלקים הנזכר. וב' שמות א"ל אלו הם סוד הוי"ה דס"ג שבארנו במלת חנוכה שהוא כ"ו וס"ג, שהוא הוי"ה בפשוט ובמלוי והנה בפשוט הוא א"ל כי חשבונה הוא כ"ו וד' אותיות והכולל הרי א"ל, וגם במלואה דס"ג יש בו אותיות ייא"י. שהוא בגימ' א"ל ואלו ב' שמות א"ל מתמלאים, והם בגימ' ש"ע מן שעשה עכ"ל רבינו שם בשער הכוונות.

ש"ע נהורין שורש חסדים מאורי אור בז"א,

ממתיקין מאורי לילה בנזק'

וכוונת רבינו הקדוש בזה שאומר להמתיק גבורות אלקים בה' אותיות שלו, נראה לדעתי הקלושה בזה לומר, כי בארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"ב בשם הזוהר חדש בדרוש המנורה שם) זהב כולח, רוא דבי דינא בשמא אלקים. ובארנו כן במאמר שמן המאור (פכ"ד במדרגת המנורה

אות י"ב) כי המנורה שהיא של זהב היא ה' גבורות דשם אלקים, כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) ובשער המצות (פ' בהעלותך) ובלק"ת בטעמ"צ (פ' בהעלותך) כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת באחור ז"א, וז' נרותיה הם שבעה קצוותיה מחסד עד המלכות שבה, וכמו שהחסדים המתפשטין בו' קצוות דז"א הם נקראין ה' אורות מאירין שהם ה' פעם אור דמעשה בראשית, כן החמשה גבורות המתפשטין בנזקבא בז' קצוות שלה הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שם, שהם ז' קצוות, שהם בחינות של המאורות, אלא של ז"א נקראין מאורי יום ושל נוקבא נקראין מאורי לילה. א"כ הלא ה' גבורות הם ה' אותיות של אלקים המתפשטין בז' קצוות שלה, המאירין בז' נרות של המנורה והם נקראין מאורי לילה בחינת גבורות וצריכין להמתקה של חסדים. והלא הש"ע נהורין הם מקור של החסדים מחמת שהם נמשכין מן שמנה חוורתי דברישא דעתיקא ונמשכין עד הפנים דאריך, ואז בהתגלות הש"ע נהורין באור הפנים מתגלה ג"כ מצח הרצון שכולו חסדים שהוא רעוא דרעוין, הנמשך מן יסוד דעתיק הגנוז במצח דאריך כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). וגם מבואר בלק"ת (איוב) על הפסוק המשל ופחד עמו, כי המשל הם החסדים שעולה ש"ה שהם הש"ע נהורין, כי לעולם אור הם החסדים והם מאירין בפנים כי חסד א"ל במלוי ב' פעמים גימ' ש"ע נהורין והם בפנים.

גבורות של אור נמתקים ע"י חסדים דאור, מקור

הגבורות נמתק ע"י מקור החסדים

לכן מחמת כי אורות של המנורה הם

מאורי לילה בחינת גבורות של אלקים בה' אותיות שלו, המתפשטין בז' קצוות של המנורה שהיא המלכות שהם הז' נרות שלה וצריכין להמתקה. לכן אומר רבינו שצריכין להמשיך מדה כמדתו, מחמת שהגבורות הם אור, צריכין להמשיך חסדים של אור, להמתיק את הגבורות של אור. אשר החסדים של אור הם ש"ע נהורין המאירין באור הפנים דאריך אנפין שהוא נקרא אור יום, מקור של כל האורות של החסדים, ושם התגלות המצח רצון רעוא דרעוין, ושם גנוז יסוד דעתיק ג"כ מקור החסדים, כי לית שמאלא בהאי עתיקא כולא ימינא, והיסוד כולו בחינת פנים שהוא בחינת חסדים, וע"י זה יומתקו הגבורות דאלקים. לכן צוה רבינו לכוין אצל אמירת שעשה ש"ע ש"ה, להמתיק הגבורות של אלקים שהם גבורות של המנורה ה' גבורות הם ה' אותיות אלקי"ם, ע"י הש"ע נהורין המאירין באור הפנים העליונים, ונמשכין בחנוכה להמנורה להמתיק כל הגבורות. אשר הגבורות של הנוקבא הם ביסוד ז"א שהוא יצחק ק"ץ ח"י, כי החמשה גבורות הנקראים יצחק הם ביסוד הנקרא ח"י שהוא סיום וקץ הנוף, אשר הוא מכון כנגד דעת של רחל, ומשם נמשכין לרחל מן היסוד ז"א שהוא יצחק ק"ץ ח"י כמבואר בע"ח (שער פרצופי זו"נ פ"ג).

ש"ע נהורין בברכה שניה ממתקין לג' מלואי

אלקים על ידי נר חנוכה וג' הוי"ה אלהי"ם

לזה מחמת כי הברכה השניה שעשה נסים הוא כנגד יצחק מקור הגבורות של אלקים וצריכין להמתקה, לכן הם נמתקין ע"י הש"ע נהורין אור הפנים העליונים

דאריך מקור החסדים. אשר לזה אומר רבינו כאן, אשר אלו הש"ע נהורין הנמשכין הם מבחינת ב' שמות א"ל הנשרשין בשם ס"ג, כי הוי"ה פשוטה דס"ג הוא כ"ו ועם ד' אותיות והכולל הם במספר א"ל, וגם אותיות ייא"י דס"ג במספר א"ל, הרי ב' פעם א"ל ובמלואיהן הם ש"ע, כי ב' פעם הק"ף הוא במספר ש"ע. הוא מחמת כי הלא הש"ע נהורין דאבא הם טמירין וגניזין, כי רק אמא מתגלית בש"ע שלה, כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). ומבואר בלק"ת (פ' תולדות) כי יצחק הוא בחינת אמא עלאה. גם מבואר בע"ח (שער או"א פ"ו כלל ד', ובשער הזווגים פ"ד) כי בינה העליונה היא רחמים פשוטים, לזה יצחק בעצמו שהוא בחינת בינה, אמא עלאה, רחמים פשוטים, כי רק מסמרהא דינים מתערין מינה, ממשיך בחנוכה בברכה השניה הש"ע נהורין, שהם מתגלין מבחינתו בחינת אמא, אשר היא שם ס"ג.

לכן אומר רבינו כאן בכוננת ברכת שעשה לכוין הש"ע נהורין מן הב' פעם א"ל, שהם בשם ס"ג בפשוט ובמלא, אשר ב' א"ל הם במלוי ש"ע והם חסד א"ל, להמתיק גבורות אלקים שהם אותיות ש"ה מן שעשה. והלא נודע מרבינו בהרבה מקומות בספריו הקדושים שלו, אשר שם אלקים יש לו עוד ב' מלואים בההי"ן ובאלפ"י, כי יש לו ג' מלואים ביודי"ן הוא מספר ש', בההי"ן הוא מספר רצ"ה, באלפ"י הוא מספר אר"ץ. וצריכין כולן המתקה כי כולן כל הג' שמות אלקי"ם יש בהם בכל אחד ה' אותיות שהם החמשה גבורות. לכן שעשה במספר נ"ר חנוכה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אלקי"ם

שהם ג' הוי"ת ממתיקין לג' שמות אלקי"ם, שהם בג' מלואין ביודי"ן בההי"ן באלפי"ן. אשר כן אומר רבינו כי היחוד הב' של יחוד הנ"ר הוא הוי"ה אלקי"ם, ומתגלה בברכה השניה שהוא שעשה נסים. והלא אלקי"ם יש לו ג' מלואין ביודי"ן בההי"ן באלפי"ן וכולם הם בחינת גבורות, לכן הם נמתקו בתיבת שעשה שהוא נ"ר חנוכה עם ג' פעם הוי"ה אלקי"ם, שהם ג' פעמים יב"ק, שנמתקו הגבורות של ג' שמות אלקי"ם במלואיהן ע"י החסדים של ג' הוי"ת והוא כמבואר בלק"ת (פ' וישב) סוד שלו הייתי ויפרפרני כי ע"י ג' פעם יב"ק שהם ג' פעם הוי"ה אלקים נתפרפרו הדינים ונמתקו ויורדין למטה.

לכן נאמר אלקים יחננו ויברכנו שיומתקו הגבורות של אלקים של המנורה, שהם ה' גבורות של אלקים בה' אותיותיו, המתפשטין בז' קצוות של המלכות שהיא המנורה בז' נרות שלה מחסד עד מלכות וצריכין ז' חסדים להמתקה. לכן אלקי"ם יחננו ויברכנו במספר ז' פעם חס"ד. אשר מקור של החסדים הם הש"ע נהורין הנמשכין עכשיו בברכה השניה. לזה נאמר יאר פניו אתנו סלה כי סלה הוא בעתיקא כולל כל הספירות, ס' הוא ו' קצוות, ל' הוא ג' ראשונות, ה' מלכות, כמבואר במאורי אור (מערכת הס' אות ל"ה) והוא כמבואר בזוה"ק פ' ויקרא (דף כ' ע"א) ואתה נשאתי עון חטאתי סלה, דא לעילא לעילא אתר דעתיקא קדישא שריא. א"כ נאמר יאר פניו אתנו שיהיו נמשכין הש"ע נהורין שהם אור הפנים סלה שהוא עתיקא הוא יאר פניו אתנו. אשר השמן הוא בחינת ש"ע נהורין

כמבואר בלק"ת (תהלים) שאמר דוד המלך ע"ה דשנת בשמן ראשי. והיה מבקש שיבא השפע זה ע"י נתיב ז"א שהוא היסוד למדתו נוקבא. וזה שכתוב ינחני במעגלי צדק ואז יתוסף רכ"א נהורין בנוקבא, כי תחילה אין לה רק ק"ן נהורין והנה ר"ך וק"ן גימ' ש"ע והוא נקרא שמן וזהו דשנת בשמן ראשי עכ"ל. אשר הנתיב ז"א שהוא היסוד הוא בחינת שם שד"י, אשר השם הזה מאיר בהמנורה כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ח). אשר יצחק הוא ק"ן ח"י בחינת יסוד ז"א כנ"ל. אשר על ידו נמשכו הר"ך נהורין לנוקבא שיהיה לה בשלימות כל הש"ע נהורין שהם השמן המאיר בהמנורה. לכן אלקי"ם יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה במספר נ"ר חנוכה שמ"ן שד"י ש"ע, כי ע"י השמן המאיר בנר חנוכה נמשכו ע"י יסוד ז"א שהוא שד"י כל הש"ע נהורין לנוקבא שהיא המנורה בחינת מלכות אשר השמן הם הש"ע נהורין הנמשכין ע"י יסוד ז"א שהוא שד"י בחינת יצחק אשר הברכה השניה שעשה נסים נאמרה כנגדו שאז יאר פניו אתנו סלה בזכות יצחק אבינו אמן כן יאמר ד'.

פרק נו

לדעת בארץ דרכך בכל גוים ישועתך: הנה מבואר בפע"ח אשר בחנוכה נעשה הזווג ביעקב ורחל פכ"פ. גם מבואר בע"ח (שער אריך פי"ג) אשר הש"ע נהורין גורמין להזווג. גם מבואר שם (בשער הקליפות פ"ב) אשר המפה הנמשכת ע"י הזווג הוא מן מוח הדעת כי הוא המכריע

נסים בחנוכה.

או כלך לדרך זה: דהנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ענין על הנסים כי בנצח שם הוי"ה דמ"ה, ובהוד שם אדנ"י, והם מ"ה אדנ"י גימ' נ"ס, ויסוד כליל בגווייהו הכולל ג' שערים גימ' י"ם, לכן נקרא על הנסים נ"ס י"ם, והנה נמצא כי נצח הוד נקראו נסים לכן אומרים בחנוכה ופורים על הנסים. אשר שם אדנ"י במלואו הוא תרע"א ונתחברת המלכות שהיא תרע"א עם ז"א שהוא מ"ה והם בבחינת מ"ה תרע"א, ונתגלה אז האור של שני השמות מ"ה תרע"א שיש בהם כ"ב אותיות יו"ד ה"א וא"ו ה"א אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, והם השמות אנקת"ם פסת"ם פספס"ם דיונסים"ם השמות של ברכת כהנים, אשר מ"ה הוא בנצח שהוא השמן נצח ענף החכמה, והוד הוא אדנ"י אשר הוא במלואו תרע"א, אשר בחנוכה נתגלו שניהם בתקונם כמבואר שם בפע"ח (שער רח"פ). והלא הם בחינת נס, כי מ"ה אדנ"י במספר נס, ואותיות י"ם של נסים הוא היסוד הכולל בגווייהו שהוא כולל ג' שערים גימ' י"ם הרי נסים. אשר היסוד הוא מלך הדר שהוא יצחק מלך החי הממשיך חיים לשבעה מלכים המתים להחיותם בסוד מחיה מתים, כי מחי"ה הוא ס"ג אשר התחלת המיתה שלהם היה בנקודות העינים בשם ס"ג, והתיקון שלהם הוא ג"כ ע"י הבינה שהיא בחינת ס"ג במספר מחיה, כמבואר בע"ח (שער דרושי נקודות פ"א, ובשער התיקון פ"א), אשר חנוכה במספר ס"ג כ"ו, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר בחנוכה נתקנו המלכים בתיקון ראית העינים שאין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראות

והמחבר התרין מוחין חכמה ובינה של הזכר ואי אפשר שום זווג אם לא ע"י הדעת לכן נקרא הזווג בלשון דעת והטעם כי אם אין דעת אין זווג כלל. גם מבואר שם (בשער רחל ולאה פ"ו) סוד הנותן בים דרך הוא בחינת דרך הבא מן היסוד אל הנקבא, שהוא מן היסוד ז"א אל המלכות רחל. גם מבואר במקד"מ על הזוה"ק פ' לך (דף ע"ה ע"א) כי סוד גוי הוא בחינת ז"א בג' בחינות שלו, עיבור יניקה מוחין. כי בימי העיבור הוא בחינת ג' תלת כלול בתלת, ובימי היניקה הוא בחינת ו' בו' קצוות שלו, ובימי הגדלות הוא בחינת י' בכל י' ספירות שלו. ורבינו זקני הגדול והקדוש בעטרת צבי (שם) אומר בדרך זה כי הג' יורה ג' ראשונות והו' לו' קצוות והי' למלכות נקודת הבנין אשר בה נכלל הכל סוד העטרה. והחילוק בין ב' הפירושים הוא, כי לפירוש המקד"מ הוא מפרש מלמטה למעלה, ולפירוש רבינו בעט"צ מפרש מלמעלה למטה. גם מבואר במאורי אור (מערכת הגי' אות ז') כי גוי גימ' חוה והוא תואר לנוקבא דקדושה גוי קדוש. והוא כמבואר בלק"ת (פ' לך) גוי גימ' י"ט כמנין חו"ה שהיא רחל מלוי דמ"ה. א"כ לפי זה שניהן ז"א ונוקבא הם בחינת גוי". לכן נאמר לדעת בארץ דרכך שיהיה הזווג ביעקב ורחל בחנוכה שהם זו"נ ע"י הדעת, כי אי אפשר שום זווג אם לא ע"י הדעת, אשר רחל היא בחינת ארץ מלכות נוקבא דז"א והזווג הוא ע"י הדרך מן יסוד ז"א לנוקבא ונמשך מן מוח הדעת, ואז בכל גוים שהם זו"נ ששניהם נקראין גוי, ישועתך נמשכו הש"ע נהורין שלך שהם ישועתך, אשר הש"ע נהורין גורמין להזווג, אשר הש"ע נהורין נמשכין בברכה השניה שעשה

בחינת יסוד הכולל נ' שערים בגוויה אתוון י"ם של נסים שהם החסדים דבינה לצורך הוונג, אשר יסוד הוא מלך הדר שהוא יצחק הממשיך חיים לכל ישראל ולברך את כל ישראל בהשמות של ברכת כהנים אמנן כן יאמר ד':

פרק נח

יודוך עמים אלקים יודוך עמים כלם. הנה בארנו לעיל (בפרק נ"ו) אשר בברכה השניה שעשה נסים צריכין להמתיק גבורות של אלקים שהם ה' גבורות מנצפ"ך ה' אותיות של אלקים, אשר המתקה הוא ע"י שם א"ל, אשר בב' שמות א"ל הם הש"ע נהורין הרמוזין באותיות ש"ע מן שעשה. לכן נאמר יודוך עמי"ם במספר א"ל אלקי"ם חנוכה, שכן בחנוכה נעשה המתקה הזאת ע"י שם א"ל ונמתקו הגבורות של אלקי"ם. אשר תמינאה בהודאה וביה הוה משבח דוד הודו לד' ודא הוד ודאי למנצח הודו בהון רמוזין נצח והוד ואינון נסין כמבואר בתקונים (תיקון תליסר), כפי שפרשתי המאמר הזה לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט). לכן נאמר יודוך עמים שהוא הודאה בחינת הוד שנתקן בחנוכה ע"י מתתיהו כה"ג, והשמן הוא נצח, ענף חכמה, אשר שניהם נצח והוד אינון נסין, שלזה אנחנו אומרים על הנסים בחנוכה. ואז נעשה בחנוכה היחוד של נ"ר, של הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר. לכן נאמר יודוך עמי"ם אלקי"ם במספר חנוכה עם הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י, וגם הוא במספר חנוכה עם ב"ן קנ"א, הרי היחוד

בלבד, ואז המהדרין מן המהדרין שהם מלך הדר, מוסיף והולך בחינת יוסף הצדיק, שהוא יצחק ק"ץ ח"י הממשיך להמלכים חיים, ע"י השמן הנדלק בהמנורה שהוא בחינת יסוד צדיק כתית למאור כתיש כתישין, הכולל בגוויה נ' שערים דבינה שהם החסדים אותיות י"ם מן נסים, ונעשה אז התיקון בכל העולמות, ונעשה ממילא בזמן התיקון הוונג בזו"נ בחנוכה בתיקון נצח והוד שהם נס מן נסים בחינת מ"ה אדנ"י, אשר אדנ"י במלואו הוא תרע"א ונעשה היחוד של מ"ה תרע"א בכ"ב אותיות שלהם ונמשך ממילא השמות של ברכת כהנים, אשר ע"י הכהנים נעשה הנס, שלזה צוה רבינו המור אורח חיים לקרות ביום ראשון של חנוכה הפרשה של ברכת כהנים מחמת שנעשה הנס על ידיהם. לכן מחמת שברכת שעשה נסים הוא כנגד יצחק אבינו ע"ה, שהוא מלך הדר הממשיך חיים לתקן כל העולמות ולהמשיך הוונג בזו"נ בחנוכה, וממילא נמשך השמות של ברכת כהנים, לכן לדעת באר"ץ דרכ"ך בכ"ל גוי"ם ישועת"ך במספר מכוון אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם הד"ר חיי"ם, אשר הד"ר חיי"ם במספר עז"ר שאז המלכות עם ז"א בבחינת עזר שהוא זכה הוונג פכ"פ כביכול, וזה נמשך ע"י הנסים שאנחנו אומרים בברכה שניה שעשה נסים, אשר בתיבת נסים מרומז כל זה ג"ם י"ם, כי ג"ם הם נצח והוד התיקון של חנוכה בהשמן ובירך יעקב, אשר נצח והוד הם מ"ה אדנ"י, וממילא הם מ"ה תרע"א אשר ע"י מ"ה תרע"א נמשכו השמות של ברכת כהנים אשר נעשה הנס בהשמן על ידיהם, אשר השמן הוא

עמי"ם כל"ם במספר ב' פעם נ"ר עם נח"ל, אשר ב' פעם נ"ר הם שתי נרות בינה ומלכות המאירין בהם הנרות היחודיים של נ"ר, ומלכות שהיא נח"ל שם ב"ן ול"ו אותיות מקבלת אלו הנרות שתאיר בחנוכה ביחודים של נ"ר:

פרק נט

ישמחו. הנה רבינו צוה להמשיך אותיות כ"ה של חנוכה אצל הברכה להדליק נר חנוכה, לרמוז על היחוד של נר שיש בהשגה שמות האלו הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י כ"ה אותיות. לכן נאמר ישמחו שהוא במספר נ"ר חנוכה כ"ה. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות י') כי השמן הוא בחינת יסוד צדיק החי בשם ב"ט שלו. כי ג' אותיות בונים ו' בתים הרי ח"י כמבואר בלק"ת (פ' עקב). א"כ כשהשמן הוא בחינת יסוד צדיק דכתיב כתישין הלא הוא בחינת ב' יסודות של אבא ושל אמא, כי השמן הוא בחינת אבא והוא בחינת יסוד ג"כ הרי הוא יסוד אבא. וגם השמן בא"ת ב"ש הוא ב"ט במספר אהי"ה שהיא אמא, וכשהוא בחינת יסוד הרי הוא יסוד אמא ג"כ. אשר ע"י ב' יסודות אלו נמשך הרצון ונמתקו ב' דמעות של כוחות הדין שהם ב' פעם דמעה במספר רח"ל בחינת גבורות ודינים, וע"י הרצון העליון שהם ב' היסודות קפ"ד יסוד אבא, קס"א יסוד אמא נמתקו הדינים שהם הדמעות כמבואר בפע"ח (שער הזמירות פ"ה בכוונת לכל חי רצון). א"כ לכן נאמר ישמחו שהוא במספר ח"י רצון כי אותיות חי הם

של הוי"ה אהי"ה שהוא הבא"ר, כי ב"ן הוא הוי"ה קנ"א הוא אהי"ה דההי"ה, ונמצא כי נרמוז בכאן כל היחוד של נ"ר. אשר בחנוכה נמשכו הי"ג תקוני דיקנא שמאירין בהם י"ג שמות הוי"ה ב"ה וב"ש. לכן יודו"ך עמי"ם אלקי"ם יודו"ך במספר י"ג פעם הוי"ה.

או כלך לדרך זה דהנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל להדליק נר ח' חנוכה ר"ת נח"ל, שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות שלו במספר נחל, להמשיך אליה אור של היחוד נ"ר השגה שמות המאירין בחנוכה, כדי שתוכל להתייחד עם דודה ביחוד הנ"ר. לכן יודו"ך עמי"ם אלקי"ם יודו"ך במספר נ"ר נח"ל, להמשיך היחוד של נ"ר למלכות שהיא בחינת נח"ל, שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות, אשר אז ביחוד הזה צריכין להמשיך את המוחין להמלכות שהם חב"ד. אשר מוח דעת הוא א"ל שד"י, מוח חכמה הוא א"ל הוי"ה, מוח בינה הוא אל אדנ"י, כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ב בכוונת האל). לכן יודו"ך עמי"ם אלקי"ם יודו"ך עמי"ם במספר א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ו'), אשר ראש המנורה היא הבינה נ"ר אחד שהוא היחוד של הנ"ר, גוף המנורה היא המלכות ג"כ נ"ר אחד שהוא היחוד של הנר, וא"כ בינה ומלכות הם ב' נרות כי בשניהן שייך סוד זה הנ"ר של השמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שעולין נר, כמבואר בלק"ת (משלי). אשר המלכות בקבלתה יחוד של הנ"ר אז היא בחינת נח"ל שם ב"ן ול"ו אותיות שעולה נח"ל כנ"ל, שהוא מרומז אצל להדליק נר ח' חנוכה. לכן כל הפסוק יודו"ך עמי"ם אלקי"ם יודו"ך

מפורשין בתיבת ישמחו ונשארינן אותיות שמ"ו שהוא במספר רצו"ן להמשיך בחנוכה רצון העליון ע"י שמן יסוד צדיק החי. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ה במדרגת המנורה אות י') כי בהמנורה מאיר נר מצוה שהוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש, אשר בראש המנורה שהיא הבינה בז' נרות שלה מאירין ז' שמות הוי"ה ב"ה וב"ש בנר מצוה, ובגוף המנורה שהיא המלכות ג"כ מאירין ז' שמות הוי"ה ב"ה וב"ש בז' קנים שלה. א"כ מאירין בהמנורה י"ד שמות הוי"ה, לכן ישמחו"ו במספר י"ד פעם הוי"ה, המאירין בהמנורה בראש המנורה שהיא הבינה ובגוף המנורה שהיא המלכות. אשר לזה נאמר ישמחו וירננו שהם ראש המנורה וגוף המנורה כי ישמחו הוא שמחה שהוא באמא עלאה שהיא הבינה סוד אם הבנים שמחה' כמבואר במאורי אור (מערכת הש' אות נ"ח). רנה הוא במלכות כי היא מרננת ואומרת שירה לבעלה כמבואר שם (מערכת הר' אות כ"ח), ומבואר בפע"ח (שער רח"פ) כי עיקר המשכה בחנוכה ביחוד של הנר הוא מן היחוד הראשון הוי"ה אהי"ה, אשר כשהם מלאים ביודי"ן אז הוי"ה הוא ע"ב אהי"ה הוא קס"א ושניהם ביחד ע"ב קס"א במספר רגל, סוד עד שתכלה רגל מן השוק. לכן וירננו"ו במספר חנוכה רגל סוד שתכלה רגל מן השוק, שאז זמן הדלקה של השמן בלילות דחנוכה אשר נעשה הנס בשמן ואז נמשך האור מן הבינה שהיא ראש המנורה בחינת ישמחו לגוף המנורה שהיא וירננו אשר הבינה היא שם ס"ג, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי חנוכה במספר ס"ג כ"ו אשר הבינה שהיא ס"ג מאירה למלכות

שהיא כ"ו. והלא הבינה היא ראש המנורה והמלכות היא גוף המנורה, וזמן הדלקה הוא עד שתכלה רגל מן השוק, אשר רגל הוא ע"ב קס"א. לכן ישמחו"ו וירננו"ו במספר שמ"ן רגל ס"ג, אשר השמן הוא בחינת יסוד צדיק שהוא חי ומאיר בהמנורה בנר מצוה, שהוא שם הוי"ה בד' מיני שלהבות כמבואר בלק"ת משלי ובפע"ח (שער השבת פ"ד). לכן נאמר ישמחו"ו וירננו"ו לאמ"ם שהם במספר נ"ר חנוכה עם ח"י פעם הוי"ה ב"ה וב"ש. אשר שמן הוא ט"ו פעם הוי"ה, ועוד ג' פעם הוי"ה במספר מזל"א שהוא השמן הנדלק בהמנורה, סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וזקן אהרן, שהם ב' טיפי מרגליות התלויות בזקנו של אהרן ב' מזלות קדישין נוצר ונקח עיקר הדיקנא הנשרשת בג' הוי"ה, כמבואר בע"ח (שער הולדות או"א פ"ו) ובלק"ת (תולדות). אשר לזה ישמחו"ו וירננו"ו לאמ"ם במספר נ"ר חנוכה שמ"ן ג' פעם הוי"ה, אשר הוא ממילא המספר נ"ר חנוכה ח"י פעם הוי"ה. כי שמ"ן הוא ט"ו פעם הוי"ה שהם י"ג הוי"ה של י"ג תקוני דיקנא וב' הוי"ה של תרין פאות הראש כמבואר בדעת קדושים מרבינו זקני הקדוש (מאמר שמן למאור פ"ט).

אשר אז בחנוכה מזדווגין יעקב ורחל בנה"י שלהם פכ"פ, ולצורך הזווג צריכין להמשיך להם את המוחין, כי בלי מוחין אי אפשר להיות זווג. אשר המוחין הם חב"ד א"ל שד"י הוא מוח דעת, א"ל הוי"ה הוא מוח חכמה, א"ל אדנ"י הוא מוח בינה, כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ב בכוונת האל). לכן ישמחו"ו וירננו"ו לאמ"ם כ"י במספר נ"ר חנוכה א"ל שד"י א"ל הוי"ה א"ל אדנ"י. ובארנו לעיל

(בפרק נ"ד) בפסוק ידין בגוים, אשר מחמת שהיוונים הטמאים רצו להמשיך את השכחה להשכיחם תורתך, לכן נמשך בחנוכה יחוד הזכירה של הכתפין הנשלבים בע"ב קס"א, אשר ב' פעם כת"ף במספר אלף, ע"ב קס"א הוא רג"ל והרי הם אלף רג"ל, שהוא שלו"ש פעמי"ם בשנ"ה ביו"ם השמיני עזר"ת. גם בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"א ובמדרגת השמן אות ז') כי שניהם בהמנורה והשמן מאירין הש"ע נהורין. כמו שבארנו (לעיל פרק נ"ו) שלזה נתקן בחנוכה ברכת שעשה נסים, כי ב' אותיות ש"ע הם הש"ע נהורין המאירין בחנוכה בהמנורה והשמן. אשר הש"ע נהורין מאירין מחוורתי דרישא באור פנים העליונים, אשר הפנים העליונים הם אות ו', כי במצח דאריך נתלבש יסוד דעתיק שהוא אות ו', ואז הש"ע נהורין הם בחינת שלום, כי של"ם הם ש"ע ועם אות ו' הם שלום, שהוא יסוד הכולל כל השע"ו נהורין, כמבואר בע"ח (שער אריך פי"ג). אשר שלום שהוא יסוד צדיק הוא בחינת טו"ב, סוד אמרו צדיק כי טוב, אשר בטוב נשרש החסד, כי ט' פעם ו"ב במספר חסד. טו"ב חס"ד במספר חנוכה. לכן ישמח"ו וירננ"ו לאמ"ם כ"י תשפ"ט במספר אלף רג"ל שלו"ם טו"ב. אשר אלף רג"ל הוא יחוד הזכירה של הכתפין הנשלבין בע"ב קס"א. שלו"ם הם השע"ו נהורין המאירין ביסוד דעתיק הנקרא שלום, שהם הש"ע נהורין עם אות ו', אשר היסוד הנקרא שלום טו"ב כולל כל השע"ו נהורין שהם שלו"ם המאירין בחנוכה. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ז) כי בהמנורה מאירין השמות של ברכת כהנים שהוא

שם כ"ב, וכמו שבארנו לעיל באורך (בפרק נ"ז). אשר כל זה נמשך למלכות שהיא נח"ל, שם ב"ן ול"ו אותיות, כי השמות האלו הם משורש מ"ה תרע"א היחוד בזו"נ פכ"פ. אשר גם המלכות נתמלאה באות א' תוך הוא"ו, ונעשה מן שם ב"ן י' אותיות שהוא כזה יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה ואז המלכות בחינת אבן. אשר הכח הזה משפעת לה הבינה ביסוד שלה שהוא אות ו' כמבואר בזוהר הרקיע (דף מ"ד ע"א). א"כ הוא הלא יסוד הבינה הוא השמן שהוא שמן הטוב בחינת יסוד צדיק; לכן ישמח"ו וירננ"ו לאמ"ם כי תשפ"ט עמ"ם במספר אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם. נח"ל טו"ב: ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה נעשה הזווג ביעקב ורחל בנה"י שלהם מקום עמידתן, הנמשך להם אז סוד יחוד של רג"ל שהוא מן אבא ואמא פכ"פ. ע"ב הוא פנים אבא, קס"א הוא פנים אמא, סוד עד שתכלה רגל מן השוק. ובארנו לעיל (אצל הע"ב שמות בשם המ"ה שהוא סא"ל) אשר בחנוכה בזווג של יעקב ורחל בנה"י פכ"פ ביחוד הרג"ל, אז הם מזדווגין ג"כ מקודם בזווג הנשיקין שהוא תרין רוחין כפולין, ד' פעם נשיק"ה, שהם ס' פעם א"ל. שעל זה מורה השם הקדוש סא"ל ס' א"ל. והוא סוד כ"ל הנשמ"ה תהל"ל י"ה, כמו שבארנו שם אצל השם סא"ל באורך הדברים. לכן ישמח"ו וירננ"ו לאמ"ם כ"י תשפ"ט עמ"ם מיש"ר במספר רג"ל נצ"ח הו"ד יסו"ד ס' פעם א"ל, שהם ד' פעם נשיק"ה תרין רוחין כפולין. אשר הזווג הזה נעשה ביעקב ורחל. סוד הנאמר וישק יעקב לרחל כביכול כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קמ"ו ע"ב).

ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה נתגלו הי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא, אשר בהם אמא מקשטא לברתא לתקן ההוד דידה שתוכל להתייחד בז"א ביחוד הנ"ר. אשר י"ג מכילין דרחמי שהם הי"ג תקוני דיקנא מאירין בהם י"ג שמות ע"ב סוד מרדכי" אסת"ר כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר לזה מרמזין הגביעין של המנורה, כי גביע הוא י"ג ע"ב כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות כ"ד). גם בארנו (שם באות כ' במדרגת המנורה) כי בהמנורה מאירין הז' מרגלאין של שבת שהם הז' שמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקי"ם מצפ"ץ י"ה אדנ"י. אשר בהמנורה מאירין ד' שמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י, ובהשמן מאירין ג' שמות א"ל אלקי"ם מצפ"ץ, וביחד בהמנורה ובהשמן הם ז' שמות אלו המרגלאין. אשר א"ל אלקי"ם מצפ"ץ במספר זי"ת או שמ"ן זי"ך כמבואר בלק"ת (פ' תצוה במעמ"צ) ובשער הפסוקים (פ' שמות). גם בארנו שם (במדרגת המנורה אות ו') כי ראש המנורה וגוף המנורה הם בינה ומלכות, והם שתי נרות אשר בשניהן מאיר יחוד של הששה שמות, הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר, ובבינה ובמלכות ראש המנורה וגוף המנורה, הם כפול ב' פעם נ"ר. א"כ לזה ישמח"ו וירננ"ו לאמי"ם כ"י תשפ"ט עמי"ם מיש"ר ולאמי"ם במספר תתמ"ט תתקל"ו, ב' פעם נ"ר חנוכה. כי תתמ"ט הם הז' מרגלאין המאירין בהמנורה ובהשמן, הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקי"ם מצפ"ץ י"ה אדנ"י. תתקל"ו הם י"ג פעם ע"ב. ב' פעם נ"ר חנוכה הם השתי נרות בינה ומלכות ראש המנורה וגוף המנורה

המאירין בהם ב' היחודים של נ"ר בחנוכה. ומבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) אשר המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת עמו באחור, וז' נרותיה הם שבעה קצוותיה מחדד עד המלכות שבו וכמו שהחסדים המתפשטין בו"ק דז"א, הם נקראין ה' אורות מאירין שהם ה' פעם אור דמעשה בראשית, כן החמשה גבורות המתפשטין בנוקבא בז' קצוות שלה הם ג"כ אורות שבה, המאירין בז' נרות המנורה שם שהם ז' קצוות שהם בחינות של הנוק. אלא של ז"א נקראין מאורי יום, ושל נוקבא נקראין מאורי לילה. א"כ לפ"ז בנוקבא שהיא המנורה מתפשטין ה' גבורות בז' קצוות שלה והם נקראין מאורי לילה, אשר החמשה גבורות האלו הם ה' אותיות אלקים שהם ה' גבורות מנצפ"ך.

יחודא עילאה ותתאה הנמשכין בחנוכה ובארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק כ"ט) בשם התקונים (תיקון תליסר) ואיהו הוד תמניא יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין דאינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה כסלו ואלין אינון כ"ה אתוון דיחודא דאינון שמע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ודא איהו חנוכה חנו כ"ה ופירשתי שם בשם רבינו המגיד הקדוש מקאזניץ זצ"ל כי יחודא תתאה בשכמל"ו הם הכ"ד קשומי כלה שמתקשטת בהון הכלה שהיא המנורה בחינת מלכות בחנוכה. אשר היחוד הזה בשכמל"ו הוא בחשאי סוד ציקי קדרה שנותנין לבת מלך. ויחודא עלאה שמע ישראל הוא בקלא לפרסומי

דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא המתגלין בחנוכה שהם מקור הרחמים, ממתיקין להדם שהוא בחינת גבורות. ולזה הלא רבינו אומר שם בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי אמא מקשטא לברתא בי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא. א"כ כשהיא המלכות נוקבא דז"א מקבלת הקשוטין שהם הי"ג מכילין דרחמי בחינת י"ג תקוני דיקנא, לכן בעת הזווג בחנוכה מקבל הז"א את החסדים האלו שהם מקור הרחמים בחסדים של שמות א"ל, סוד חסד א"ל כל היום, ואל זועם בכל יום, על הדינים להכפותן ולהמתיקן להמשיך חסדים ורחמים, לכן ממילא בזה נמתק גבורת של הדם. א"כ לזה ישמח"ו וירננ"ו ולאמי"ם כ"י תשפ"ט עמי"ם מיש"ר ולאמי"ם באר"ץ תנח"ם במספר מכוון א"ל רחום וחנון אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד ואמ"ת. נצ"ר חס"ד לאלפיים נש"א עו"ן ופש"ע וחמא"ה ונק"ה עם ד"ם. שנמתק הדם ע"י הי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא.

ומבואר בש"ס שבת שהשמן שנעשה בו נס היה חתום בחותם של כה"ג. אשר החותם נעשה ע"י ג' שמות אהי"ה במלואיהן קס"א קנ"א קמ"ג שהם במספר תנ"ה גם מבואר בפע"ח (שער השבת פ"ד) ובלק"ת (משלי) אשר בהמנורה מאיר שם הוי"ה בנר מצוה בד' מיני שלהבות. א"כ ע"י החותם שהוא מן שמות אהי"ה, וע"י הנר מצוה שהוא מן שם הוי"ה, מצורף יחד היחוד הראשון של הוי"ה אהי"ה של יחוד הנר. כי היחוד הזה הוא עיקר המשכה מאותו האור הנמשך לה מן הראש, שהוא הוי"ה אהי"ה מן הכתר כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר אז נעשה הזווג ביעקב ורחל פכ"פ ויש לה

ניסא שיש בו כ"ה אותיות שנעשה הנס בכ"ה כסלו, כמו שאומר התקונים כי יחוד שמע ישראל דא איהו חנוכה חנו כ"ה. אשר היחוד של הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י יש בהם כ"ה אותיות כמו ביחוד שמע ישראל. א"כ הלא אז צריכה המנורה שהיא המלכות המתקה להמתיק את החמשה גבורות מנצפ"ך שלה, המתפשטין בו קצוות שלה המאירין בו נרות של המנורה, לעשות מן הגבורות שהם מאורי לילה חסדים שהם מאורי יום כמו בז"א. א"כ לכן ישמח"ו וירננ"ו לאמי"ם כ"י תשפ"ט עמי"ם מיש"ר ולאמי"ם באר"ץ במספר מכוון שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ברו"ך ש"ם כבוד מלכותו לעולם וע"ד עם מנצפ"ך, להמתיק את הגבורות מנצפ"ך ע"י תרין יחודין קדישין, יחודא עלאה יחודא תתאה. אשר ע"י הכ"ד קשוטי כלה וע"י כ"ה של שמע שהם ג"כ כ"ה אותיות של יחוד הנ"ר, נמתקו הגבורות מנצפ"ך ונעשין ג"כ מאורי יום כמו החסדים של ז"א, ומאירין בשניהם בחנוכה בז"א ונוקבא שהיא המנורה מאורי יום שהם החסדים.

ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי נחל שהוא בר"ת להדליק נר חנוכה הוא עם הכולל במספר פ"ט, שהוא שם מ"ה עם דם, אהי"ה ברבוע הוא דם. ונשלב שם מ"ה עם אהי"ה כזה יו"ד ה"א ו' א' א"ה אה"י אהי"ה ו' ה"א. כי שם זה מורה ענין אמא המאירה בז"א בהתלבשה בתוכו. אשר מ"ה ד"ם במספר חנוכה. וכן מבואר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה דרוש א') א"כ הדם צריך להמתקה לעשות מן דם מ"ה לכן הי"ג מכילין

כל הי' ספירות שלה מן הכתר עד המלכות. לכן ישמח"ו וירננ"ו לאמ"ם כ"י תשפ"ט עמ"ם מיש"ר ולאמ"ם באר"ץ תנח"ם סל"ה במספר כתר"ר חכמ"ה בינ"ה חס"ד גבור"ה תפאר"ת נצ"ח הו"ד יסו"ד מלכו"ת תנ"ה הוי"ה אשר תנ"ה הם שמות אהי"ה, קס"א קנ"א קמ"ג החותם של השמן. הוי"ה הוא המאיר בהמנורה בנר מצוה להאיר עלינו ועל כל ישראל באור הנר, להאיר מתוך חשכה לגאלנו במהרה במהרה, ונזכה לראות בנחמת ציון וירושלים אמן כן יאמר ד'. יום ועש"ק אדר"ח מנחם אב ע"ת או"ר לפ"ק:

פרק ס

יודוך עמים אלקים יודוך עמים כלם. הנה לעיל (בפרק נ"ח) בארנו כן הפסוק הזה. וכאן שהוא כפול ונשנה עוד הפעם וכל דבר שנאמר ונשנה, לא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בו. והוא כי רבותינו אומרים בש"ס שבת שננס חנוכה נעשה ע"י השמן. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות י') כי השמן בא"ת ב"ש הוא ביי"ט שהוא במספר אהי"ה שהוא אמא עלאה. ובארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם התקונים (תיקון תלסר), תמינאה בהודאה וביה הוה משבח דוד הודו לד' ודא הוד ודאי. ומפרש רבינו המגיד הקדוש מקאזניץ (בספרו אור ישראל) כי הוא שם ודא"י סוד הודאי שמו כן תהלתו, ובו עלה משה למרום, לבינה אשר עד הוד אתפשטת, כי ודא"י במספר אהי"ה, ודוד שהוא בחינת הוד, מחמת שנעשה הבחינה שלו

שהוא בחינת מלכות, מפרק התחתון דהוד דאריך אנפין, מקבל בחנוכה התיקון להוד שלו, ומשבח בהוד הודו לד'. אשר חנוכה נתקן בהודאה וחלל מפני זה. א"כ לכן נאמר יודוך שהוא הודאה, בחינת הבינה אשר היא השמן הנעשה הנס על ידו, והוא שם ביי"ט שהוא אהי"ה אמא עלאה, שהיא שם ודא"י ג"כ שבו הוה משבח דוד הודו לד', ודא הוד ודא"י שהוא השם ודא"י ג"כ במספר אהי"ה. אשר הנס נעשה בכ"ה כסלו, ונעשה אז תיקון ע"י מתתיהו כה"ג למלכות שהוא דוד בחינת כ"ה, ומאיר אז בחנוכה הנ"ר, שהם הששה שמות, הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שיש בהם כ"ה אותיות. לזה יודוך במספר אהי"ה כ"ה או ביי"ט כ"ה או ודא"י כ"ה, אשר כולן אהי"ה ביי"ט ודא"י הם בחינת השמן שהוא אמא שנעשה הנס על ידו, אשר אהי"ה ביי"ט ודא"י במספר ס"ג. לכן אומר רבינו בפע"ח (שער רפ"ה פ"ד) לכוין בתיבת חנוכה שהוא במספר ס"ג כ"ו, שהבינה שהיא ס"ג מאירה למלכות שהיא כ"ו, והוא מפורש היטב לדרכנו כאן, כי אהי"ה ביי"ט ודא"י שמות של הבינה הם במספר ס"ג שהיא ג"כ הבינה.

יודוך עמים. הנה בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל') אשר השמן הוא בחינת מל, כמו שפרשתי דברי הוזה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) איהו שמן איהו מל, כי ביי"ט ח"י במספר ט"ל. אשר הטל הזה שהוא השמן יורד מתלת רישין בגולגלתא י"ג חוורת, ובאורא י"ג נימין, ובמוחא חכמה סתימאה י"ג תקונין שהם י"ג תקוני דיקנא, אשר כולם ג' פעם י"ג הם במספר ט"ל, סוד כשמן הטוב על הראש יורד על

מלבוש"ש כי נמשך מן אור פני אל. גם זה הוא הענין הנזכר בזוה"ק בסבא דמשפטים כי לבוש הנשמה הוא אלוה על פסוק בבגדו בה. כי אלוה הוא א"ל ו"ה, פירוש הדבר כי הלבוש שהוא מן אל הוא נמשך אל הזו"ג הנקראים ו"ה שבהוי"ה. וכן מבואר [בפע"ח] שער העמידה (פ"ב) סוד המברך את עמו ישראל בשלום כי בשלום אותיות מלבוש"ש שהוא חשמ"ל ואו"ר פניא"ל מלבוש הקדושה הנמשך ע"י שם א"ל להלביש לזו"ג שהם ו"ה.

א"כ הלא רבינו אומר בע"ח (שער אריך פ"ג) אשר הש"ע נהורין דאבא טמירין וגניזין יתיר, רק אמא מתגלין בש"ע נהורין שלה, אשר עם הח' חוורתי דברישא הם שש"ח נהורין, שהם ו' פעם ס"ג, שמות הבינה, ומאירין בפנים ג"כ בב' שמות א"ל במלואיהן שהם ג"כ שש"ח כנ"ל. כי שמות א"ל הם ג"כ בחינת בינה כמבואר בע"ח (שער הארת המוחין פ"ח) ובפע"ח (שער ספירת העומר פ"ו). לזה אומר רבינו עוד שם בפע"ח (שער התפלה פ"ג) כי המלבוש"ש של זו"ג שהוא החשמ"ל אורפניא"ל הנ"ל הוא כי הבינה נועלת את בניה ושומרת אותן ומקפת אותן.

א"כ הלא רבינו אומר עוד בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר כל הכח של הזווג בזו"ג שיזדווגו בחנוכה ביחוד של הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י, הוא נמשך ע"י הבינה שהיא נחל העליון והיא נותנת האור לז"א וכן לנוקבא. והלא האור של הבינה הוא המלבוש"ש אור של החשמ"ל שהוא אורפניא"ל שהם שמות הבינה, או ו' שמות ס"ג, או ב' שמות א"ל במלואיהן עם הששה אותיות של המלואים וב'

הזקן זקן אהרן, כי כשיורד המל הזה שהוא השמן על הזקן הם ב' טיפי מרגליות שתלויים בזקנו של אהרן הכהן, והם ב' מזלות קדושות נוצר ונקח, אשר מכל הי"ג תקונים הם נקראין מזל, והם מזדווגין יחד ומשפיעין השפע קודש בזו"ג שיזדווגו בחנוכה ביחוד של הנ"ר. אשר כן הוא שמ"ן ט"ל חנוכה במספר להדליק נ"ר חנוכה, או ברו"ך כבו"ד הוי"ה ממקומ"ו שאמר יהודה המכבי בעת מלחמותיו עם היוונים הטמאים, כמו שבארנו שם לעיל באורך הדברים. לכן יודו"ך עמי"ם במספר ט"ל מזל"א חנוכה, אשר השמן שהוא ט"ל מזל"א מתגלה האור שלו בחנוכה לזו"ג, כדי שיוכלו להזדווג יחד ביחוד הנ"ר.

יודוך עמים אלקים. הנה אנחנו עוסקים עכשיו בברכה השניה שעשה נסים, אשר אמר רבינו לבוין בברכת שעשה להמשיך הש"ע נהורין כמו שבארנו לעיל היטב (בפרק נ"ו). ומבואר בע"ח (שער אח"פ סוף פ"ה) כי באזן ימין דעתיקא הם ג' פעם ס"ג, וכן באזן שמאל הם ג' פעם ס"ג, וביחד הם ו' פעם ס"ג במספר שש"ח נהורין, שהם נמשכין אל הפנים אשר הם הש"ע נהורין, עם השמנה חוורתי של ב' הוי"ת דחוורתי דברישא מצד פני הראש הנמשכין אל הפנים. וכן מבואר שם בשער אריך (פ"ד). גם מבואר בפע"ח (שער התפלה פ"ב) סוד המלבוש הוא גימ' שע"ח והם סוד שש"ח נהורין עלאין שיש בפנים העליון, והוא כי יש בכל פן אחד שם א"ל והוא במלואו קפ"ה, וכן בפן הב' א"ל שהוא במלואו קפ"ה, וב' פעמים קפ"ה הרי הם שש"ע נהורין, וששה אותיות דמלואיהן ושני אותיות א"ל פשוטים הרי שע"ח. וזה ג"כ סוד שם או"ר פניא"ל גימ'

שמות א"ל פשוטים, שהם שע"ח נהורין המלבוש הזה, שהוא שם אלו"ה סוד המלבוש, אשר מן שם א"ל שהיא הבינה בשם ס"ג שלה ג"כ, נותנת אור המלבוש שהוא אור החשמל ואור הפנים ואור האזנים שהם ג"כ בחינת בינה כמבואר שם (בשער אה"פ פ"ה), לזו"ג שיזדווגו בחנוכה באור הנ"ר המאיר בחנוכה לצורך יחוד וזווג של זו"ג פב"פ.

לכן נאמר יודו"ך עמי"ם אלקים במספר נ"ר אלו"ה כי ע"י שם אלו"ה שהוא המלבוש המאיר מן א"ל לזו"ג שהם ו"ה הם מזדווגין בחנוכה ביחוד הנר, אשר שם א"ל של אלו"ה הם השע"ח נהורין המתגלין בחנוכה כמו שאומר רבינו אצל ברכת שעשה נסים כנ"ל. אשר שם אלקים יש לו ג' מלואים וכולם צריכין להמתקה בחנוכה שלזה אומר בבאן יודו"ך עמים אלקים שע"י הודאה בימי חנוכה שנתקן להודות ולהלל יומתק שם אלקים בג' בחינות שלו של ג' מלואים בידו"ן בההי"ן באלפ"ן. והוא כי רבינו זקני איש אלקים הקדוש אומר בדעת קדושים (מאמר חג המצות פ"ה) אומר כי ג' שמות אכדט"מ שהם שמות הבינה חילופי אלקים, הם במספר רכ"ב סוד רכב אלקים, ולזה בפסח מצרים ניתן הדם על ג' מקומות, על המשקוף, ועל שתי המזוזות, כי שם זה אכדט"מ הוא סוד אלקים חיים (כמבואר בפע"ח (שער חג המצות פ"א) כי לסיבת מציאת שם זה נקרא הבינה אלקים חיים וכל מקום שתמצא כתוב אלקים חיים הוא רומז לשם זה) וממתיק לגבורת הדם, לכן ניתן בשם זה אכדט"מ אות ט' בין ד' לאות מ' להפריד בין אותיות ד"ם, ולכן בשם זה אכ"ד פעם ט"מ במספר טו"ב פעמים

חס"ד נמתק הכל ונמשך חיים עכ"ל רבינו זקני הקדוש.

ואני נכדו איש בזוי ונבזה בריה שפילה וגרועה אקח מדרכו דרך הקודש ענין פסח לענין חנוכה, והוא כי ג' אותיות הראשונות של אכדט"מ הם במספר כ"ה אשר בכ"ה בכסלו נעשה הנס, וגם יחוד הנר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקים הוי"ה אדנ"י יש בהם כ"ה אותיות. וגם בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם התקונים (תקון תליסר) אשר בחנוכה מאירין הב' יחודים של קר"ש, יחודא עלאה שמע ישראל ויחודא תתאה ברוך שם, אשר יש בהם מ"ט אותיות כ"ה וכ"ד, כי הוד תמניא יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין דאינון בשכמל"ו, ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה כסלו, ואלין אינון כ"ה אתוון דייחודא דאינון שמע ישראל, ודא איהו חנוכה חנו כ"ה [עכ"ל]. לכן ב' אותיות האחרונות של השם הקדוש אכדט"מ הם ט"מ שהם התרין יחודין אלו שמע וברוך שיש בהם מ"ט אותיות המאירין בחנוכה. אשר השם הזה אכדט"מ הוא חילוף אלקים וממתיק לגבורות של אלקים, ואות ט' בא בין אותיות דם להפריד אותיות דם להמתיק את הדם, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) שהוא אהי"ה ברבוע ומ"ה ד"ם במספר חנוכה, וכמו שבארנו לעיל (בפרק ג"ג) סוד מאמר חכז"ל [שבת כ"ב ע"א] אבוהון דכולהו דם. לזה מורה גם ע"ז אות ט' שהוא טוב להפריד בין אותיות דם. אשר אכ"ד פעם ט"מ שהם כ"ה פעם ט"מ [סוד כ"ה של שורש חנוכה] במספר טו"ב פעמים חס"ד, שכן טוב חס"ד במספר

חנוכה"ה המאיר בו בשמנת ימים התרין יחודין יחודא עלאה יחודא תתאה שיש בהם מ"ט אתון, ומאיר בחנוכה היחוד של הנ"ר שיש בו כ"ה אתון, אשר כ"ה מ"ט הוא השם אכדט"מ. אשר ג' שמות האלו במספר רכ"ב סוד רכ"ב אלקי"ם [ג"כ סוד בר"ך שאומרים אצל הסדר בליל פס"ח ואכ"מ] ואז נמתקין ע"י ג' שמות אכדט"מ ג' שמות אלקים במלואיהן. אשר בברכה השניה שעשה נסים היחוד הוי"ה אלקים ושם אלקים צריך להמתקה, לכן נשלבין יחד היחודים הקדושים, כי הלא רבינו צוה לכוין אצל אמירת שעשה להמשיך הש"ע נהורין אשר הם שע"ח מן ב' שמות א"ל במלואיהן כנ"ל, אשר שע"ח הוא סוד המלבו"ש, וסוד החשמ"ל, וסוד אורפניא"ל, הנמשכין מן שם אלו"ה שהוא א"ל ו"ה, כי מן שם א"ל שהיא הבינה נמשכו השע"ח נהורין בחנוכה אצל אמירת שעשה נסים להלביש לזו"ג אותיות ו"ה מן אלוה בלבוש של החשמ"ל, ולהאיר פניהם באור הפנים שהוא אור פני אל, ולהמשיך אור האזן של עתיקא מקור ושורש החשמ"ל והמלבו"ש. א"כ אם אז הבינה מאירה בשם אלו"ה להמשיך האור הזה. אז ממילא נמתקו גבורות של ג' שמות אלקים במלואיהן ע"י שם אלו"ה במלואו כזה אל"ף למ"ד וי"ו ה"י שהוא בסמפר

חנוכה"ה המאיר בו בשמנת ימים התרין יחודין יחודא עלאה יחודא תתאה שיש בהם מ"ט אתון, ומאיר בחנוכה היחוד של הנ"ר שיש בו כ"ה אתון, אשר כ"ה מ"ט הוא השם אכדט"מ. אשר ג' שמות האלו במספר רכ"ב סוד רכ"ב אלקי"ם [ג"כ סוד בר"ך שאומרים אצל הסדר בליל פס"ח ואכ"מ] ואז נמתקין ע"י ג' שמות אכדט"מ ג' שמות אלקים במלואיהן. אשר בברכה השניה שעשה נסים היחוד הוי"ה אלקים ושם אלקים צריך להמתקה, לכן נשלבין יחד היחודים הקדושים, כי הלא רבינו צוה לכוין אצל אמירת שעשה להמשיך הש"ע נהורין אשר הם שע"ח מן ב' שמות א"ל במלואיהן כנ"ל, אשר שע"ח הוא סוד המלבו"ש, וסוד החשמ"ל, וסוד אורפניא"ל, הנמשכין מן שם אלו"ה שהוא א"ל ו"ה, כי מן שם א"ל שהיא הבינה נמשכו השע"ח נהורין בחנוכה אצל אמירת שעשה נסים להלביש לזו"ג אותיות ו"ה מן אלוה בלבוש של החשמ"ל, ולהאיר פניהם באור הפנים שהוא אור פני אל, ולהמשיך אור האזן של עתיקא מקור ושורש החשמ"ל והמלבו"ש. א"כ אם אז הבינה מאירה בשם אלו"ה להמשיך האור הזה. אז ממילא נמתקו גבורות של ג' שמות אלקים במלואיהן ע"י שם אלו"ה במלואו כזה אל"ף למ"ד וי"ו ה"י שהוא בסמפר רכ"ב סוד רכ"ב אלקי"ם שהם הג' שמות אכדט"מ בחינת בינה, שלסיבת שם זה נקרא הבינה אלקים חיים להמשיך חיים כדי להמתיק בחנוכה ג"כ להדם. אשר בשם זה בא אות ט' בין אותיות ד"ם להפריד הדם ולהמתיקו.

והנה בארנו לעיל (אצל הע"ב שמות בשם

גם בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות י') כי השמן הוא בחינת יסוד צדיק החי בשם ב"ט שלו. לכן מאיר שם אלו"ה בחנוכה שכן אלו"ה במלואו כזה אל"ף למ"ד וא"ו ה"א במספר צדי"ק. אשר כל האור הנמשך הוא ע"י השמן הצדיק המאיר בחנוכה סוד אור זרוע לצדיק, לכן מאיר בחנוכה שם אלוה שכן אלוה במלואו כזה אל"ף למ"ד וי"ו ה"ה במספר אור"ר. אשר נודע מרבינו בע"ח (שער שבה"כ פ"ג) אשר היסוד צדיק עולה עד הדעת וממשיך משם אור הדעת לצורך הזווגים. אשר בכל הזווגים נמשך הדעת כי בלי דעת אי אפשר להיות זווג כמבואר בע"ח (שער הקליפות פ"ב) ובפע"ח (שער חג המצות פ"א). אשר שם הדעת הוא אהו"ה. אשר בד' מלואים שלו כזה אל"ף ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י וא"ו ה"י. אל"ף ה"א וא"ו ה"א אל"ף ה"ה וי"ו ה"ה.

במספר תקצ"ו סוד קצו"ת החשן הנודע. לכן שם אלו"ה בד' מלואיו הנ"ל שהם אל"ף למ"ד וי"ו ה"י. אל"ף למ"ד וא"ו ה"י. אל"ף למ"ד וא"ו ה"א. אל"ף למ"ד וי"ו ה"ה במספר שם הדעת אהו"ה בד' מלואיו עם נ"ר כזה אל"ף ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י וא"ו ה"י. אל"ף ה"א וא"ו ה"א. אל"ף ה"ה וי"ו ה"ה. הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלקי"ם, הוי"ה אדנ"י, אשר ע"י היחוד הנ"ר מזדווגין זו"ג

בחנוכה, ואז עולה השמן שהוא יסוד צדיק עד הדעת, וממשיך אור הדעת לזו"ג, אשר שם הדעת הוא אהו"ה, אשר בד' מלואיו הנ"ל עם נ"ר הוא שם אלו"ה בד' מלואיו המאיר בחנוכה סוד אור החשמ"ל והמלבוש"ש ובשלו"ם ואורפניא"ל. אשר אז באם נמשכין ב' השמות אלו"ה אהו"ה בעת הזווג של זו"ג אז נמשך להם יחוד של הזכירה שהוא יחוד הכתפין הנשלבין ביחוד של הרגל שהוא ע"ב קס"א יחוד של חנוכה שהוא שתכלה רגל מן השוק. אשר תרין כתפין שהם תרין עטרין, עטרא דחסד כתף ימין, עטרא דגבורה הוא כתף שמאל, וב' פעם כת"ף במספר אלף ונשלב עם רג"ל שהם אלף רג"ל. במספר שלו"ש פעמים בשנה, או ביו"ם השמיני"י עצר"ת, כמו שבארנו לעיל (בפרק נ"ד בפסוק ידן בנוים). אשר יחוד הרג"ל של ע"ב קס"א הוא בחינת זכור"ר שהוא יסוד צדיק סוד זוכ"ר הברית שהוא ע"ן החי"ם כי ע"ן החי"ם במספר רג"ל או זכור"ר דחושבנניהו כהדדי הוה. אשר ע"ן החי"ם הוא בחינת יסוד צדיק מלך הד"ר החי, אשר על ידו ימשך חיים להחיות המלכים המתים ולתקן להכלים הנשברים ע"י השמן שהוא יסוד צדיק שנעשה הנם על ידו בחנוכה, כדי שמהדרין מן המהדרין שהם בחינת הדר מוסיפין והולכין בחינת יוסף הצדיק להמשיך חיים, אשר יסוד צדיק עולה עד מוח הדעת שכלול ג' מוחין שהם אהי"ה הוי"ה אהי"ה במספר חי"ם שהם חי המלך, סוד מלך חפ"ן בחיים וממשיך החיים האלו למלכות נוקבא דיליה ע"י שהוא יפה תואר ויפה מראה מן שורש יופי פנים העליונים אשר שם שורש החיים. כי מהני תרין תפוחין נפקין חיים

לעלמין כמבואר בזוה"ק באדרא רבא (דף קל"ג ע"ב). אשר הש"ע נהורין נשרשין באינן חיים בפנים העליונים, אשר הש"ע נהורין הם המלבוש שע"ת נהורין ש"ע עם תרין חוורתי דברישיא שהוא שם אלו"ה א"ל ו"ה כי השורש הוא ע"י שם א"ל שנתמלא בב' שמות שלו שהם ב' פעם הק"ף שהם במספר ש"ע שהם גורמין להזווג, והזווג הוא ע"י הדעת אשר שם הדעת הוא אהו"ה לכן מאירין ב' השמות. האלו בחנוכה אלו"ה אהו"ה שכן במלואיהן כזה אל"ף למד וי"ו ה"י – אלף למ"ד וא"ו ה"י – אלף למ"ד וא"ו ה"א. אלף למ"ד וי"ו ה"ה. אלף ה"י וי"ו ה"י. אלף ה"י וא"ו ה"י. אלף ה"א וא"ו ה"א. אלף ה"ה וי"ו ה"ה. הם במספר אל"ף רג"ל הד"ר יחוד הכתפין שהוא יחוד הזכירה הנמשך ע"י מלך הד"ר הדורא דמלכא לבטל כח היוונים הטמאים שרצו להשכיחם תורתך וע"י יחוד הזכירה נתבטל כוחם. ואז יודו"ך עמי"ם אלקי"ם בהודאה בחנוכה ע"י המשכת יחוד הנר והמלבוש שהוא אלו"ה כי יודו"ך עמי"ם אלקי"ם במספר נ"ר אלו"ה, וממילא בהמשכה זו נמשכו כל היחודים יחוד הזכירה ויחוד הדעת והשע"ת נהורין שהם המלבוש להקיף אותנו ואת כל בית ישראל בחסדים של המלבוש אמן כן יאמר ד'.

פרק סא

ידוך עמים אלקים יודוך.

הנה מבואר בע"ת (שער תיקון נוקבא פ"ז) ובשער המצות (פ' בהעלותך) ובלק"ת בטעמ"צ (פ' בהעלותך) כי המנורה היא רחל

נוקבא דז"א העומדת באחור ז"א, וז' נרותיה הם שבעה קצוותיה מחדסד עד המלכות שבו. וכמו שהחסדים המתפשטין בז"ק דז"א הם נקראין ה' אורות מאירין שהם ה' אור דמעשה בראשית, כן החמשה גבורות המתפשטין בנוקבא בז' קצוות שלה הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שם, שהם ז' קצוות שהם בחינות של המאורות. אלא של ז"א נקראין מאורי יום, ושל נוקבא נקראין מאורי לילה. א"כ הגבורות של הנוקבא שהיא המנורה צריכין להתקנה. ומבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) כי מול נוצר חסד הוא יסוד שבכתר, וכבר ידעת כי חסד מתגלה בפומא דאמה, והוא כי ה' חסדים עומדים ביסוד לתת להנוקבא ולכן נקרא חסד. ולמען זה נקרא זה תיקון הח' מזלא עלאה, כי הוא סוד יסוד הכתר המזיל טללי ברכה וחסדים טובים, לכן תיקון זה הוא של ע"ב כמנין חס"ד ומיניה יונק אבא כי הוא דכורא. אמנם תיקון הי"ג הוא ונקמה וגם הוא נקרא מזלא כי הוא החסד שבכתר, והוא ג"כ מול ויורד בפומא דאמה והוא אהי"ה דיודי"ן גימ' ונקמה. לכן מזה המול הי"ג יונקת אמה שהיא סוד אהי"ה. גם מבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל ח') כי החסדים בשורשם הם ה', וכשנכללין ביסוד הם ו', וכללות כללותם הם במלכות הרי הם ז'. א"כ הלא השמן הוא בחינת ב' מזלות קדישין נוצר חסד ונקמה שהוא סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן והם ב' טיפי מרגליות שהיו תלויין בזקנו של אהרן, והוא כי סדר התלבשות פרצוף א"א הוא זה, אבא הוא מלביש זרוע ימינו וחצי גופו, אמה זרוע שמאלו

וחצי גופו עד הטבור ואלו הן התפלין שאנו מניחין בזרוע שמאל שאנו מעלין הנוקבא באמה שהיא זרוע שמאל דא"א, וז"א מלביש הירך הימיני עד הטבור ונוקבא הירך השמאלי עד הטבור, וזה סוד איהו בנצח איהי בהוד, וזקן א"א מגיע עד הטבור ששם ראש ז"א וזה שכתוב על הראש שהשפע נוזל על הראש דז"א, אבל קודם שמגיע על הראש דז"א יורד על הזקן, ואח"כ ז"א נותן לנוקבא בסוד פתחי לי אחותי שראשי נמלא טל. כמבואר בלק"ת (פ' תולדת). א"כ לפ"ז ראשית המשכה הוא מתרין מזלין נוצר חסד ונקמה שהם יסוד שבכתר וחסד שבכתר, אשר החסדים של חסד שבכתר ושל יסוד שבכתר נוזלין לפום אמה כדי לתת להנוקבא, אשר בהגיען ליסוד הם נכללו בו ונעשין ו', ובהגיען למלכות נכללו בכללות כללותן ונעשין ז' חסדים, וסדר המשכתן הם דרך אבא ואמה כי מן ב' מזלות יורדין החסדים לאו"א מחמת שהם למעלה מן זו"ג, כי או"א מלבישין לאריך בשני זרועות וחצי גופו עד הטבור, ומן או"א הם נמשכין לז"א שהוא מלביש ירך ימיני דאריך, והז"א מקבל אותן החסדים ליסוד שלו כדי לתת אותם להנוקבא שלו שהיא המנורה, להמתיק את החמשה גבורות המתפשטין בז' נרותיה של המנורה ונקראין מאורי לילה, ובעת הזווג אז נותן הוא להנוקבא את הז' חסדים האלו שהם ז' הויו"ת, בסוד פתחי לי אחותי שראשי נמלא טל. מחמת שראשית המשכה היא מן הראש סוד כשמן הטוב על הראש, ומשם יורדין החסדים להזקן, יורד על הזקן זקן אהרן שהם זווג ב' המזלות בסוד ב' הטפין אשר

מן הג' אופנים, הג' הוי"ת שהם נשרשים
בי"ג תקוני דיקנא הם נתונים לזו"נ שהם
יעקב ורחל. לכן יודו"ך עמי"ם אלקי"ם
יודו"ך עמי"ם במספר יעקב רח"ל ג'
הוי"ת: שהם הג' הוי"ת של י"ג תקוני
דיקנא, שהוא השמן הנתונים לשניהם
בעת הזווג בחנוכה:
יודו"ך עמי"ם אלקים יודו"ך עמי"ם כלם.
הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד
במדרגת המנורה אות י"ד) כי בהמנורה מאיר
שם צבאות, בשם הזוהר חדש שיר
השירים. ובארנו פירוש הדברים באורך
(במאמר נרות המערכה בפרקים כ"ו כ"ז כ"ח) כי
זו"נ ננסרים בחנוכה ונעשה ז"א כותל
שלם בעטרא דחסדים בשם צבאות
והנוקבא כותל שלם בעטרא דגבורות
בשם צבאות והם הב' כתפין שנשלבין
בהם צבאות מנצח והוד דעתיק כפי
שבארנו לעיל (בפרק נ"ד) בהפסוק ידן
בגוים. א"כ לזה יודו"ך עמי"ם אלקי"ם
יודו"ך עמי"ם כלם במספר צבאות
חנוכה כי בחנוכה מאיר השם הזה
בשניהם:

פרק סב

מערכת יג' מילואי שם הוי"ה ב"ה

ארץ נתנה יבולה יברכנו אלקים
אלקינו:

ארץ. הנה מבואר בפע"ח (שער רפ"ח פ"ד)
ובשער הכוונות בדרושי חנוכה, (דרוש א')
לכוין בחנוכה אצל ברכת להדליק נר
חנוכה נחל, שהוא שם ב"ן ול"ז אותיות
דמלוי המלוי שהוא גימ' נחל. ובארנו
לעיל (בשם המ"ז מן הע"ב שמות) אשר כוונת
רבינו בזה כמו שאומר בשער הזמירות

מהם יונקין אבא ואמא שהשמן הוא
בחינת שניהם. אבא שהוא בחינת חכמה.
אמא שהוא בחינת שם בי"ט שהוא
אהי"ה, ומשם נומל הז"א כדי להזדווג
בנוקבא ובעת הזווג נותן לה אלו החסדים
להמתיק את הגבורות המתפשטין בו'
קצוות שלה שהם ז' נרות. לכן יודו"ך
עמי"ם אלקי"ם יודו"ך במספר ז' פעם
הוי"ה עם ב' פעם מזל"א. אשר ז' הוי"ת
הם הז' חסדים, וב' מזלות הן נוצר ונקח
אשר הם יסוד שבכתר וחסד שבכתר,
שהחסדים עומדים בפומא דאמה לתת
אותם להנוקבא שהיא המנורה, להמתיק
את הגבורות שלה שהם מאורי לילה
ולעשות אותם מאורי יום:

יודו"ך עמי"ם אלקים יודו"ך עמי"ם. הנה
בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד.
במדרגת השמן אות ה') כי השמן שהוא
משורש י"ג תקוני דיקנא שהם ג' הוי"ת
והם מתחלקין לז"א ולנוקבא. כי ג' יה"ו
הם נתונים לז"א, וג' ההי"ן נתונים
לנוקבא כמבואר בלק"ת (תולדות). או
בדרך זה ג' יודי"ן ג' ווי"ן לז"א ו' ההי"ן
לנוקבא כמבואר בזוהר הרקיע (פ' ויצא)
או בדרך זה י"ב יודי"ן לאריך ט' ווי"ן
לז"א ו' ההי"ן לנוקבא כמבואר בפע"ח
(שער חזרת עמידה פ"ז) ובשער הכוונות (דרושי
חזרת עמידה דרוש ה'). ובחנוכה נעשה הזווג
ביעקב ורחל בנ"ה שלהם מקום עמידתן,
ומקבלין את הי"ג תקוני דיקנא
בהתחלקות הזה. כי בחנוכה נתגלו הי"ג
תקוני דיקנא כמבואר בפע"ח (שער רח"פ
פ"ד). כי גם בדרך הג' שאריך לוקח י"ב
יודי"ן, אבל בעת הזווג הלא כולם
נמשכים לזו"נ שהם יעקב ורחל כדי
להמתיק את הגבורות של הנוקבא שהיא
המנורה בז' נרותיה. א"כ בכל אחד ואחד

מאיר השם הראשון בחנוכה שהוא ע"ב במספר חסד כי בחנוכה נמשך האור. אשר אור לעולם הוא חסד כמבואר בלק"ת (איוב). אשר בחסד ננזו הטוב, כי מ' פעם ו"ב במספר ע"ב שהוא חסד שם ע"ב כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י. אשר יו"ד ה"י פעם וי"ו ה"י במספר אלף רצ"ה. כי בארנו לעיל (בפרק נ"ד) אשר מחמת כי היוונים הטמאים רצו להשכיחם תורתך לכן נמשך בחנוכה יחוד הכתפין של הזכירה שהוא אלף רל"ג, כי אלף הם ב' פעם כת"ף, רל"ג הם ע"ב קס"א הנשלבים בהכתפין. גם אומר רבינו לכוין אצל ברכת שעשה נסים להמשיך הש"ע נהורין בשני אותיות הראשונים של שעשה שהם ש"ע, אשר הם נשרשין בשני פעם א"ל במלואיהן הם במספר ש"ע, והב' א"ל הם כי שם ס"ג בפשוט הוא כ"ו ועם ד' אותיות שלו והכולל הרי א"ל. וגם כי האותיות ייא"י מן שם ס"ג הם במספר א"ל. לכן כשמאיר בחנוכה השם הראשון של ה"ג שמות שהוא שם ע"ב אשר הוא בכפל יו"ד ה"י פעם וי"ו ה"י במספר אלף רצ"ה. ממילא נמשכין בחנוכה היחודים של הזכירה ושל הש"ע נהורין. כי אלף רצ"ה במספר מכוון אלף רג"ל ב' פעם א"ל, שהם מקור של הש"ע נהורין הנשרשין בשם ס"ג. אשר חנ"ה מן חנוכה הוא במספר ס"ג כבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד).

השם הב' הוא ס"ז. המאיר בחנוכה כי ס"ז הוא ב"ן י"ה, כי השמן הנתון בהמנורה להאיר למשוך למלכות החסדים. אשר המלכות היא ב"ן והשמן הלא הוא בחינת חכמה שהוא אבא עלאה, וגם הוא בחינת שם ב"ט שהוא במספר אה"ה בחינת בינה, אשר אבא

(פ"ב) בכוננת נפשינו חכתה לד' אשר הוא ר"ת נחל שם ב"ן ול"ו אותיות ואומר שם רבינו מהרחו"ו ז"ל אשר כוונת רבינו בזה להשים אלפין תוך הווי"ן, כזה יו"ד וא"ו דל"ת ה"ה ה"ה וא"ו ה"ה ה"ה. ועם הווי"ה פשוטה ומלואו יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה יש ל"ו אותיות. אשר אז כשהשים א' תוך הוא"ו, אז נעשית המלכות מן ב"ן אב"ן, אשר נעשין אז מן י"ב אבנים אבן אחת, סוד אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, ונעשית אשת חיל עטרת בעלה עטרה בראש צדיק. אשר אב"ן ל"ו במספר חנוכה. לכן נאמר. ארץ שהיא המלכות בחינת רחל בחנוכה מחמת הנח"ל היא נעשית בחינת אבן כי רח"ל אב"ן במספר אר"ן:

ארץ נתנה. הנה מבואר בספר הקדוש ברכ"ע. (מאמר אילו של יצחק פ"ב) כי ב"ב חדשי השנה מאירין י"ג שמות הווי"ה במלואיהן שהם כזה, ע"ב ס"ז ס"ג ס"ב ח"ן ז"ן ד"ן ג"ן ב"ן מ"ט מ"ח מ"ה מ"ד. המתחילים בשם ע"ב ומסתיימים בשם מ"ה. והם י"ג הווי"ת העולים תשכ"ד. ובשנה מעוברת מאיר בכל חודש שם הווי"ה במלואו, שבחודש אדר השני מאיר השם מ"ד ובשנה פשוטה נבלע דמו בתוכו ונכלל כאחד בחודש אדר ב' השמות כאחד. והוא מאריך שם לענין חודש תשרי, סנהדרין, כסא רחמים. ומה נעמו דברות קדשו המתוקים לחיך.

ואבוא אני איש בזוי ונבזה ונמאס, בריה השפילה, תולעתא זעירא דזעירין דרחיש ברחישין זעירין בעפרא דארעא, לפרש ענין אלו השמות לענין חנוכה. כי אלו השמות הם מאירין ב"ג תקוני דיקנא שהם כנגד חדשי השנה וכנגד י"ב שבטים כמבואר בלק"ת (פ' ויצא). א"ב

ואמא הם אותיות י"ה, והמנורה שהיא המלכות בחינת ב"ן מקבלת החסדים מן השמן הנתון בתוכה שהוא בחינת שניהם אבא ואמא. אשר ב"ן פעם י"ה במספר שפת סוד שפת אמת כי שפ"ת במספר ל' פעם הוי"ה. אשר ל' פעם הוי"ה שהם במספר ב"ן פעם י"ה סוד שפ"ת אמת הם ג"כ במספר נ"ר חנוכה אמ"ת אשר אמ"ת הוא אהי"ה פעם אהי"ה שהוא חותם אמת כמבואר בהקדמת הע"ה (כלל ה') ובפע"ח (שער רח"פ פ"ד) בכוונת חנוכה. אשר השמן שנעשה גם על ידו נחתם בחותם אמת הזה.

או כלך לדרך זה כי שם הב' שהוא ס"ז המאיר בחנוכה הוא כ"ה מ"ב, שהוא השם אלוי"ה שם המלבוש, והחשמ"ל, ואורפניא"ל, מן השורש של השע"ה נהורין הנשרשין ג"כ בב' שמות א"ל כמבואר בפע"ח (שער התפלה פ"ב) כמו שבארנו לעיל (בפרק ס' אצל הפסוק יודוך עמים) אשר ו' פעם ס"ג שהם ג"כ במספר שע"ה, שהם ג' שמות ס"ג בפן הא' הימין, ועוד ג' שמות ס"ג בפן הב' השמאל, וס"ג אחד בהוטם, הרי ז' שמות ס"ג במספר אמ"ת כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ד). אשר אמת הוא החותם של השמן שנעשה בו גם בחנוכה בכ"ה כסלו ע"י השמן הטוב, אשר כ"ה מו"ב במספר אלוי"ה, אשר בטוב נשרש החסד כי ט' פעם ו"ב במספר חס"ד, מו"ב חס"ד במספר חנוכה. אשר עיקר המשכה למלכות בחנוכה ביחוד הנר הוא הוי"ה אהי"ה המשכה מכתר שנמשך האור מן הראש כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכן אלוי"ה הוי"ה אהי"ה במספר חנוכה:

השם הג' הוא ס"ג. המאיר בחנוכה כי חנוכה הוא ס"ג כ"ו, והוא שיונקת

המלכות מאמא עלאה הנקראת חנ"ה העולה ס"ג, כי חנה בבינה ושם שם ס"ג כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר ס"ג שהיא הבינה היא בחינת אהי"ה. אשר אהי"ה ברבוע הוא במספר ד"ם. ובחנוכה צריכין להמתיק את הדם כמבואר שם. לכן שם ס"ג בכפל כזה יו"ד ה"י פעם וא"ו ה"י במספר י"ג פעם ע"ב עם ד"ם. שנמתק הדם ע"י ה"י ג' שמות ע"ב המאירין בהדיקנא, אשר בהם מקשטא אמא לברתא בחנוכה. כמבואר שם (בפ"ו) אשר בהדיקנא מאירין י"ג שמות ע"ב. א"כ כפי שאומר רבינו אשר בחנוכה מאירין ה"י ג' תקוני דיקנא, דבהון אמא מקשטא לברתא, ממילא מאירין י"ג שמות ע"ב שמות החסד א"כ נמתק על ידיהם הדם.

השם הד' הוא ס"ב. המאיר בחנוכה כי רבינו אומר לבוין אצל שעשה נסים כי ב' אותיות ש"ע של שעשה הם הש"ע נהורין, אשר הם ב' שמות א"ל במלואיהן במספר ש"ע. וא"ל אחד הוא הוי"ה פשוטה עם הד' אותיות והכולל הוא במספר א"ל. וא"ל אחד הוא כי ייא"י מן שם ס"ג הוא במספר א"ל. הרי מן שם ס"ג יוצאין ב' שמות א"ל אשר במלואיהן הם ש"ע כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). א"כ לכן מאיר בחנוכה השם ס"ב שהוא במספר ב' פעם א"ל כדי להמשיך בחנוכה את הש"ע נהורין. אשר הש"ע נהורין הם כפולין בפן הא' ובפן הב', והם תש"ם אורות סוד והאדמה לא תשם ושעש"ע יונק כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג) ובלק"ת (פ' חיי). אשר הש"ע נהורין מאירין ביוסף יסוד צדיק, לכן היה יפה תואר ויפה מראה שמקבל יופי פנים העליונים ביופי החן כמבואר שם בלק"ת. ורחל גם היא יפת תואר ויפת מראה

שמקבלת הש"ע נהורין והיא בעלת חן כמבואר בלק"ת (פ' נשא). לכן השם ס"ב שהוא כזה יו"ד ה"י ו"ו ה"י כשתאמר בכפל יו"ד ה"י פעם ו"ו ה"י במספר חנוכה תש"ם ב' פעם ח"ן. שכן בחנוכה מאירין הש"ע נהורין הכפולין שהם תש"ם אורות מקור היופי והחן סוד וימצא יוסף חן, חן אשה על בעלה, אשר לזה בחנוכה מרומז ב' פעם חן כי נר חנוכה ר"ת חן וב' אותיות הראשונים של חנוכה הם חן:

שם הח' הוא נ"ח שהוא ח"ן. המאיר בחנוכה כנ"ל ביופי הש"ע נהורין אשר הם מקור של חסדים כמבואר בלק"ת (איוב). אשר יוסף שהוא היסוד מצא חן ומצפה לחמשה חסדים שיכנסו בו לצורך הזווג ברחל שגם הוא בעלת חן, סוד חן אשה על בעלה, כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים כמבואר בלק"ת (פ' בראשית). אשר כל המשכה של הש"ע נהורין בחנוכה הוא להאיר פני המלכות שהיא רחל בש"ע נהורין שהם החסדים, ואור החן כדי להמתיק את הגבורות של המנורה שהיא המלכות, אשר הגבורות הם בחינת מאורי לילה וע"י אלו החסדים של האור החן נמתקו ונמשכו חסדים. לכן השם הזה ח"ן שהוא כזה יו"ד ה"י ו"ו ה"י כשתאמר בכפל יו"ד ה"י פעם ו"ו ה"י במספר תש"ם אדנ"י, להמשיך הש"ע נהורין הכפולין להמנורה שהיא המלכות בחינת אדנ"י כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"א). כי בהמנורה שהיא המלכות מאיר שם אדנ"י מדה כמדתו בשם הזוהר חדש שיר השירים.

שם הו' הוא נ"ז. המאיר בחנוכה כי נ"ז הוא במספר א"ל הוי"ה, אשר א"ל הוי"ה במלוי כזה אל"ף למ"ד, יו"ד ה"י ו"ו ה"י,

יו"ד ה"י ו"ו ה"י, יו"ד ה"א ו"ו ה"א, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה במספר זי"ת. אשר זי"ת הוא במספר שמ"ן ז"ך וזי"ת, או שמ"ן ז"ך במספר א"ל אלקי"ם מצפ"ן, הג' שמות של הו' מרגלאין דשבת המאירין בהשמן כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות י"). אשר ע"י השמן הנתון בהמנורה שהיא המלכות נעשה בחנוכה הזווג בזו"ג שהם הוי"ה אדנ"י, ז"א הוי"ה, נוקבא אדנ"י. לכן השם הזה נ"ז שהוא כזה יו"ד ה"י ו"ו ה"י כשתאמר בכפל יו"ד ה"י פעם ו"ו ה"ה במספר שמ"ן עם ש"פ, והוא יחוד של הוי"ה אדנ"י כזה י' פעם א' ה' פעם ד' ו' פעם נ' ה' פעם י' שהם זו"ג המזדווגין בחנוכה.

שם הו' הוא נ"ד שהוא שם ד"ן. המאיר בחנוכה כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל') בשם הזוה"ק פ' לך (דף פ"ה ע"א) איהו שמן איהו טל, ופרשתי שם כי שמן בא"ת ב"ש הוא ב"ט, אשר הוא בונה ו' בתים שהם ח"י כמבואר בלק"ת (פ' עקב). ובי"ט ח"י במספר ט"ל. אשר הטל הזה שהוא השמן הוא נמשך ממוחא סתימאה שורש של הדיקנא, סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וקן אהרן, שהם ב' טיפי מרגליות התלויין בזקן אהרן, שהם הב' מזלות נוצר חסד ונקח. אשר אבא שהוא אות י' יונק מן מזל נוצר חסד. ואמא שהיא אות ה' יונקת מן מזל ונקח. והן מזדווגין זה עם זה, והז"א יונק מהם הטל הזה ונותן להנוקבא שלו כמבואר בלק"ת (פ' תולדות). א"ב לכן מאיר השם ד"ן הזה בחנוכה כי ד"ן הוא ט"ל י"ה. כי השמן המאיר בהמנורה שהוא הטל, נמשך מן ב' מזלין יקירין אשר מהם יונקין אבא ואמא שהם י"ה, אשר מהם בא השפע קודש הטפין עלאין

אבן, סוד אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, אשת חיל עמרת בעלה, לכן מאיר בחנוכה השם ג'ן שהוא במספר אב'ן שם ב'ן ול'ו אותיות שהוא נחל להדליק נר חנוכה. אשר נר הם הג' יהודים הוי"ה אהי"ה בכחב"ד, הוי"ה אלקי"ם בחג"ת, הוי"ה אדנ"י בנה"י. הנמשכין למלכות שהיא רחל בחינת המנורה שעומדת בנה"י להזדווג שם עם יעקב בחנוכה. אשר אז המלכות היא בחינת אבן שהוא נחל שם ב'ן ול'ו אותיות. אשר נחל הוא להדליק נר חנוכה והשמות הנתוספין בכל ברכה לשמות הוי"ה הם אהי"ה אלקים אדנ"י. בברכה הראשונה אהי"ה, ובברכה השניה אלקים, ובברכה השלישית אדנ"י. לכן מאיר בחנוכה השם הזה ג'ן שהוא כזה יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה כי כשתאמר בכפל יו"ד ה"ה פעם וא"ו ה"ה במספר להדליק נר חנוכה אהי"ה אלקי"ם אדנ"י.

שם הט' הוא ג"ב שהוא ב'ן. המאיר בחנוכה כי כל המשכות היחודים של ניר ושל להדליק הוא לשם ב'ן שהוא המלכות בחינת המנורה שתזדווג עם יעקב בנה"י פב"פ. אשר מקודם נעשה הנסירה בזו"ג ע"י השם חת"ך כמו שבארנו לעיל היטב אצל השמות ע"ב בשם יר"ת ואחר הנסירה הם מזדווגין פב"פ ונמשך האור מן ע"ב ס"ג מ"ה שהוא להדליק לב'ן שהוא המלכות. לכן מאיר שם הזה ב'ן בחנוכה כי כשתאמר בכפל יו"ד ה"ה פעם ו"ו ה"ה במספר חת"ך ע"ב ס"ג מ"ה ב'ן:

שם הי' הוא מ"ט. המאיר בחנוכה כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם התקונים (תיקון תליסר) ואיהו הוד

לז"א וממנו בשעת הזווג להנוקבא שהיא המנורה המאירה בחנוכה. אשר לזה ט"ל פעם י"ה במספר חנוכה מלכו"ת. כי להדליק עם הכולל במספר ע"ב ס"ג מ"ה, להמשיך האור שלהם לב'ן שהיא המלכות כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כוונת להדליק. אשר ע"ב הוא אבא, ס"ג היא אמא מ"ה הוא ז"א. ומן או"א שהם ע"ב ס"ג נמשך לז"א שהוא מ"ה, ומהם נמשך לז"א שהוא מ"ה וממנו בשעת הזווג למלכות שהיא ב'ן. אשר לזה השם ד'ן שהוא כזה יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה כשתאמר בכפל יו"ד ה"ה פעם וי"ו ה"ה במספר ע"ב ס"ג מ"ה ב'ן מלכו"ת, שכל המשכה בחנוכה ע"י הטל שהוא השמן בחינת י"ה שהם ע"ב ס"ג, נמשך ע"י ז"א שהוא מ"ה לב'ן שהיא המלכות. אשר גם עוד כשתאמר בכפל השם ד'ן שהוא יו"ד ה"ה פעם וי"ו ה"ה במספר כ"ח פעם הוי"ה אשר כ"ח הוי"ה במספר ד'ן, השם הזה המאיר בחנוכה לבטל כח היוונים הטמאים שרצו להשכיחם תורתך, וע"י כ"ח הוי"ה שהם כ"ח פעם הוי"ה הנשרשים בשם ד'ן שהם במספר תשכ"ח נתבטל כוחם של היוונים ונמשך הזווג של זו"ג ע"י כ"ח פעם הוי"ה שהם במספר ע"ב ס"ג מ"ה ב'ן מלכו"ת.

שם הח' הוא ג'ג שהוא ג'ן. המאיר בחנוכה. כי להדליק נר חנוכה ר"ת נחל שהוא שם ב'ן ול'ו אותיות במספר נח"ל, שהוא כשתשים אות א' לתוך הווי"ן אז השם ב'ן ל'ו אותיות. כזה הוי"ה יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה, יו"ד וא"ו דל"ת ה"ה ה"ה וא"ו ה"ה ה"ה, ואז נעשה השם ב'ן י' אותיות במספר אבן, שהוא שהבינה משפעת ביסוד שלה לתוך אות ואו בהשימה אות א' לתוכה ונעשה מן בן

קמ"ג במספר תנ"ה. לכן מאיר שם מ"ח בחנוכה שהוא א"ל טו"ב כי טו"ב פעם א"ל במספר תנ"ה חס"ד כי ע"י השמן הנקרא טוב בסוד כשמן הטוב על הראש שנעשה בו גם ע"י החותם תנ"ה נמשך החסד שהוא טוב. ושיעור הדלקת של השמן בחנוכה הוא עד שתכלה רגל מן השוק אשר רגל הוא ע"ב קס"א כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכן מאיר השם הזה מ"ח בחנוכה כי כשתאמר שם מ"ח בכפל כזה יו"ד ה"א פעם ו"ו ה"ה במספר נ"ר חנוכה רג"ל:

שם הי"ב הוא מ"ח: המאיר בחנוכה כי הז"א מקבל אור מן הבינה ושותה מן הנחל שלה סוד מנחל בדרך ישתה כדי שיוכל להזדווג בחנוכה בנוקבא שלו שהיא רחל בחינת המנורה ביחוד הנ"ר. אשר המנורה שהיא רחל היא בחינת גבורה ומתפשטין בה ה' גבורות בז' קני המנורה מחסד עד המלכות שבה ובז"א מתפשטין ה' חסדים ג"כ בז' קצוות שלו מחסד עד המלכות שלו וחסדים של ז"א שהוא בחינת שם מ"ה נקראין מאורי יום ושל הנוקבא שהם הגבורות נקראין מאורי לילה כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) ובשער המצות (פ' בהעלותך) ובלק"ת בטעמ"צ (פ' בהעלותך). וחלא הגבורות האלו צריכין להמתיקן לכן בשעת הזווג נותן לה הז"א שהוא בחינת שם מ"ה את החסדים שהם מאורי יום להמתיק לגבורות הנוקבא שיתהפכו לחסדים ויאירו גם הם במאורי אור יום. לכן מאיר שם מ"ה בחנוכה כי כשתאמר שם מ"ה בכפל כזה יו"ד ה"א פעם וא"ו ה"א במספר נ"ר חנוכה עם ז' פעם הב"ל המאירין בחנוכה בהמנורה:

תמניא יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין דאינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו ואלין אינון כ"ה אתוון דיהודא דאינון שמע ישראל הוי"ה אלקיננו הוי"ה אח"ד ודא איהו חנוכה חנ"ו כ"ה. והבאתי שם דברי רבינו המגיד הקדוש באור ישראל כי היחוד בשבמל"ו שיש בו כ"ד אתוון הוא בחשאי שהם כ"ד קשומי כלה והיחוד שמע ישראל בכ"ה אתוון הוא בקלא לפרסומי ניסא דחנוכה. א"כ לכן מאיר השם מ"ט בחנוכה כי הלא תרין יחודין אינון יש בהם מ"ט אותיות כ"ה כ"ד אשר שניהם מאירין בחנוכה בכ"ד קשומי כלה בחשאי ובקלא לפרסומי ניסא. ובארנו לעיל (כמאמר שמן המאור פכ"ד אות י"ח) כי בהמנורה מאירין ז' הבלים שהם ז' מלואים מן ז' שמות ס"ג היוצאין מפה הבינה שהיא ראש המנורה להאיר באלו הבלים למלכות שהיא גוף המנורה שתהיה לבת אש כי הבל ולהב חדא מילתא היא כמבואר בלק"ת (פ' שמות).

לזה כשתאמר שם זה מ"ט בכפל כזה יו"ד ה"א פעם וא"ו ה"ה יהיה במספר נ"ר חנוכה עם ז' פעם הב"ל המאירין בחנוכה בהמנורה:

שם הי"א הוא מ"ח. המאיר בחנוכה שהשם הזה הוא במספר א"ל טו"ב אשר שם א"ל הוא מקור של החסד בסוד חסד א"ל כל היום וטוב הוא ג"כ בחינת חסד כי ט' פעם ו"ב במספר חסד אשר טו"ב חס"ד במספר חנוכה אשר נעשה בו גם ע"י השמן שהוא השמן הטוב הנחתם בחותמו של כה"ג בחותם של הבינה בג' שמות אהי"ה במלואיהן שהם קס"א קנ"א

לילה ומאירין בהדקלת נר חנוכה באור יום שהם חסדים:

שם הי"ג הוא מ"ד: המאיר בחנוכה ובא בהמתקה ע"י שם מ"ה הסמוך לו כי מ"ה מ"ד במספר חנוכה ונבלע דמו בתוכו בלי התפשטות הדם שהם הגבורות שנמתקו ע"י החסדים של שם מ"ה שהוא חסדים. אשר החסדים נמשכו למלכות שהיא המנורה ע"י היסוד ז"א שהוא הצדיק החי לכן מאיר שם מ"ד בחנוכה כי כשתאמר בכפל שם מ"ד כזה יו"ד ה"א פעם ו"ו ה"א במספר ח"י פעם הוי"ה שהוא סוד חי הוי"ה יסוד צדיק החי שהוא יסוד ז"א הממשיך החסדים להנוקבא להמתיק גבורת הדם ולעשותן חסדים. אשר השמות של יסוד צדיק הם ב' השמות טפמפי"ה חב"ו שמספר שלהם הוא הד"ר מלך החי המחיה את הכלים הנשברים בסוד מהדרין מן המהדרין בחנוכה שמוסיפין והולכין בל"ו נרות ב' פעמים ח"י סוד הדר ביסוד צדיק וסוד הדר במלכות להמשיך ע"י הזווג כל החסדים אשר אז מאירין פניה של המלכות. בסוד אין אדם יכול להסתכל בפני חוה כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ד). אשר אלו ז' הכלים מאירין בהמנורה מן ז' מלואים של ז' שמות ס"ג של הבינה כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ח"י). לכן מאיר שם מ"ד בחנוכה כי כשתאמר בכפל שם מ"ד כזה יו"ד ה"א פעם ו"ו ה"א במספר טפמפי"ה חב"ו ז' פעם הב"ל אשר טפמפי"ה חב"ו במספר הד"ר שהוא יסוד צדיק סוד ח"י הוי"ה בחינת השמן שהוא חי. הממשיך את החסדים למלכות שהיא המנורה בחנוכה מן כל אלו י"ג שמות הוי"ה

במלואיהן המאירין בחנוכה אשר כל הי"ג שמות הוי"ה במלואיהן הם במספר תשכ"ד כמבואר בסה"ק ברכ"ע מאמר אילו של יצחק פ"ב לענין ר"ה ומדרכו דרך הקודש נקח לדרכנו כאן לענין חנוכה. כי רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכיון בכרכה הראשונה להדליק נר חנוכה ע"ב קס"א. ובכרכה השניה ס"ג אלקיים ובכרכה השלישית מ"ה אדנ"י. אשר כולם ע"ב קס"א ס"ג אלקיים מ"ה אדנ"י במספר תצ"ב. גם אומר שם רבינו לכיון אצל להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך האורות של ע"ב ס"ג מ"ה לב"ן שהיא המלכות וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה ואם תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם נ"ר.

א"כ לכן מאירין כל הי"ג שמות הוי"ה בכללן בחנוכה שהם במספר תשכ"ד שכן תצ"ב רל"ב במספר מכוון תשכ"ד אשר תצ"ב הם כוונת שמות של כל הג' ברכות ע"ב קס"א ס"ג אלקיים מ"ה אדנ"י. רל"ב הם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אשר אצל תיבת להדליק נמשכו האורות של ע"ב ס"ג מ"ה לב"ן שהיא המלכות כדי שתמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה להתייחד עם דודה בג' היחודים שהם נ"ר. אשר כל אלו השמות הם שמות הוי"ה בחינת חסד הנמשכין בחנוכה להמתיק גבורה המנורה שהם מאורי לילה ולעשותן חסדים מאורי אור יום. לכן נאמר אר"ץ נתנה כי אר"ץ נתנה במספר תשכ"ד חס"ד. אשר י"ג שמות הוי"ה במלואיהן הם תשכ"ד בחינת חס"ד אשר כולם מאירין בחנוכה להמשיך החסדים עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

פרק סג

ונמתקו ע"י ברנה שהוא ב' רנ"ה כי ב' פעם רנ"ה הם ל' פעם טו"ב.

ומדרבנו דרך הקודש נקח לדרכנו כאן לענין חנוכה כי הלא כל עסקינו בחנוכה להמתיק גבורות המנורה שהיא רחל שהם מאורי לילה שלא נאמר בהם כי טוב ולהפוך אותם לחסדים שהם מאורי אור יום שנאמר בהם וירא אלקים את האור כי טו"ב שהם ל' פעם טו"ב ב' פעם רנ"ה שאז הנוקבא מזמרת ומרננת לבעלה ז"א בהמשכת החסדים אליה ולעשותה מאורי אור יום סוד תאיר כאור יום חשכת לילה. לכן נאמר אר"ץ נתנה יבול"ה במספר נ"ר חנוכה עם ל' פעם טו"ב סוד את האור כי טוב להאיר בהדלקת נר חנוכה באור מאורי יום שהם חסדים שנאמר בהם כי טוב.

ארץ נתנה יבולה יברכנו. הנה בארנו לעיל במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ח"י כי בהמנורה מאירין ג' מיני ז' הבלים. שהם ז' הבלים של ז' מלואים משמות ס"ג של הבינה. וגם ז' הבלים כפולים של שם מ"ה כזה י"ה יו"ד ה"א. ו"ה וא"ו ה"א סוד שבועות שתיים שהן ארבע והן שבעה ושבעה מוצקות נרות הכפולים שראה זכריה הנביא. כמבואר בתקונים (תיקון שתיין ותשע דף ק"ד ע"א) אלו ז' הבלים אינן כפולים לקביל ז' שרגין דמנרתא כפולים דאתמר בהון שבעה ושבעה מוצקות ואינן י"ה יו"ד ה"א. ו"ה וא"ו ה"א אילן אינן שבעה ושבעה מוצקות כמו שפרשתי היטב לעיל (במאמר מנורת המאור פ"ד) זה המאמר. אשר כל אלו הבלים הם להאיר פניה של המלכות אשר בעת הזווג מקבלת את החמשה חסדים מן ז"א להפוך את

ארץ נתנה יבולה. הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ') ובמדרגת השמן אות י' כי בהמנורה ובהשמן מאירין הו' מרגלאין של שבת"ק שהם ז' שמות אלו הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקיים מצפ"ץ י"ה אדנ"י. אשר בהמנורה מאירין ד' שמות הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י שהם במספר תב"ל ו' פעם חס"ד ובהשמן מאירין ג' שמות א"ל אלקיים מצפ"ץ שמספרן שמ"ן ז"ך או זי"ת הרי שמן זית זך. לכן נאמר אר"ץ נתנה יבולה שהם במספר מכוון הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקיים מצפ"ץ י"ה אדנ"י כל הו' מרגלאין המאירין בהמנורה ובהשמן.

או כלך לדרך זה כי הנה רבינו הכהן הגדול אומר בספה"ק ברכ"ע (מאמר פרי עץ הדר פ"ב) כי רבינו אומר בפע"ח (שער הזמירות פ"ה) בכוונת לכל חי רצון ר"ת רחל להמתיק ע"י הרצון ב' דמעות של העינין אשר ב' פעם דמעה במספר רח"ל. ולזה אומר בזה שם הברכ"ע כי עי"ן עם דמע"ה במספר רמ"ט והם ב' דמעות שנפלו בכל לילה בחצות ובהאיר היום שנמשך החוט של חסד שהוא אות ו' ונצטרף לעין דמע"ה שהם רמ"ט ונעשה מספר רנ"ה ובתריין עיינין הם ב' פעם רנ"ה שהם מספר ל' פעם טוב לכן נאמר וירא אלקים את האור כי טוב שכן כ"י טו"ב במספר ל' פעם טוב כי תיבת כ"י הוא מספר ל' הרי כי טוב ל' פעם טוב שהם ב' פעם רנ"ה לכן נאמר הזורעים בדמעה ברנה יקצורו כי בדמעה הוא ב' דמעה שהם הב' דמעות מתריין עיינין

הגבורות של המנורה שהם מאורי לילה ולעשותן מאורי אור יום ואז בקבלתה את החסדים אז נמשכו לה כל כ"א ההבלים להאיר פניה כביכול שהם ז' הבלים דשמות ס"ג וי"ד הבלים שהם ז' כפולים דשם מ"ה וביחד הם כ"א הבלים. לכן נאמר אר"ץ נתנ"ה יבול"ה יברכנו במספר כ"א פעם הב"ל עם ה' פעם חס"ד הנמשכים כולם בחנוכה להמנורה לעשות מן מאורי לילה שהם גבורות מאורי אור יום שהם חסדים:

ארץ נתנה יבולה יברכנו אלקים. הנה רבותינו אומרים בש"ס שבת שהנס נעשה בשמן הנחתם בחותמו של כה"ג. אשר החותם הוא מן הבינה בג' שמות שלה קס"א קנ"א קמ"ג שהם במספר תנ"ה. גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכיוון כי להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה ונמשך מהם האור למלכות שהיא ב"ן וע"י זה תמשוך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה כדי שתוכל להתייחד עם דודה בג' היחודים שהם נ"ר. א"כ לפ"ז בחנוכה מאירין כל הד' מלואים של שם הוי"ה ב"ה וב"ש ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם במספר רל"ב וגם הלבושין שהם הג' שמות אה"ה במלואיהן שהם קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה החותם של השמן. אשר רל"ב תנ"ה הם במספר תרפ"ז סוד אשה כי תזריע כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל י"א) ובלק"ת (פ' ויחי). אשר אז נעשה הזווג בזו"נ ומאירין פניהן פב"פ כביכול באור של השמן שהוא אור של ש"ע נהורין הנמשכין אצל ברכת שעשה נסים. כי ש"ע מן שעשה הם הש"ע נהורין כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר השמן הוא בחינת ש"ע נהורין כמו שאמר דוד המלך ע"ה דשנת בשמן ראשי

כמבואר בלק"ת תהלים. אשר השמן שהוא האור של הש"ע נהורין המאיר בפניהן של זו"נ הוא נמשך מאור פנים העליונים תרין תפוחין קדישין תיקון השביעי מן הי"ג תקוני דיקנא שהוא תיקון ואמת כמבואר בזוה"ק באדרא רבא (דף קל"ג ע"ב) ובע"ח (שער אריך פי"ד). לכן נאמר אר"ץ נתנ"ה יבול"ה יברכנו אלקים במספר תרפ"ז ואמ"ת חנוכה כי בחנוכה בשעת הזווג נמשך ע"י השמן כל השמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קס"א קנ"א קמ"ג שהם תרפ"ז וגם הש"ע נהורין המאירין בפניהם הנמשך מתיקון ואמת אור פנים העליונים. ארץ נתנה יבולה יברכנו אלקים אלקינו.

הנה בארנו לעיל בשם המ"ה מן הע"ב שמות שהוא סא"ל אשר בחנוכה נעשה ביעקב ורחל זווג הנשיקין שהוא תרין רוחין כפולין יחוד של אהבה כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קמ"ז ע"ב) ובע"ח (שער הולדת או"א פ"ד, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג). אשר ד' פעם רו"ח במספר תתנ"ו. אשר לזה אמרו רבותינו אבותי הקדושים רבינו זקני הקדוש מרן צבי מוידמשוב זצ"ל ורבינו זקני הקדוש מרן יצחק יהודה יחיאל מקמארנא זצ"ל שלזה אומרים בשבת"ק בתפלת שחרית כי לישראל עמך נתתו באהבה כי שבת"ק זמן של יחוד זווג של הנשיקין שהוא זווג של אהבה בתרין רוחין כפולין שהם ד' פעם רו"ח מספר נתנ"ו ודפח"ח. ומדרבם דרך הקודש נקח לדרכנו כאן לענין חנוכה שאז נעשה ג"כ זווג הנשיקין שהוא ב' פעם רוח מספר תתנ"ו אשר אז מזדווגין יעקב ורחל אשר יעקב הוא בחינת הוי"ה רחל היא בחינת אדנ"י אשר בשעת הזווג נשלבים זה בזה שם הוי"ה ב"ה וב"ש

בשם אדניי ב"ה וב"ש. לכן נאמר אר"ן נתנה יבולה יברכנו אלקים אלקינו במספר חנוכה תתנו ש"פ כי בחנוכה נעשה הוונג ביעקב ורחל וזוג הנשיקין שהוא ד' פעם רוח מספר תתנו ומתייחדין זה בזה י' פעם א' ה' פעם ד' ו' פעם נ' ה' פעם י' שהוא יחוד של הוי"ה אדניי ב"ה וב"ש: במספר סא"ל שם זוג הנשיקין:

פרק סד

יברכנו אלקים וייראו אותו כל אפסי ארץ

הנה מבואר במאורי אור (מערכת הב' אות ל"ה) כי ברכה מצד אמא עלאה בריכה העליונה ששם מימי החכמה נאספים לתוכה המברכת למלכות בריכה התחתונה והם ק' ברכות כי ס"ג ול"ז גימ' ק' וכנגדם במלכות ק' אדנים לקבל ק' ברכות. והוא כמבואר בפע"ח (שער הברכות פ"א) ענין כוונת כללות מאה ברכות שחייב אדם לברך בכל יום אשר תיקן דוד המלך ע"ה תחילה צריך להמשיך ק' ברכות אלו מן אמא אל ז"א כי מן הברכה העליונה שהיא אמא עלאה מתפשטין בו ק' ברכות והם בחינת נה"י דאמא הנכנסין לז"א בבחינת מוחין והם בחינת ברכות ממש וגם הם מלשון ברכיים כי ברכי אמא שהם נה"י שבה מתפשטין בו והנה הם נתבאר בדרוש ששה בני לאה אשת יעקב ודינה אך הכוונה בקצרה הוא כי הם שם ס"ג כי ס"ג הוא באמא והיא מתפשטת שם בז"א עד שליש עליון דתפארת שהוא החזה דז"א שהם ו' ספירות ושליש ספירה שהם

כחב"ד חו"ג ושליש תפארת הרי שם ס"ג וכל זה הוא מקום הסתום ואח"כ יוצאין החסדים ומתגלין מיסוד אמא מן החזה ולמטה דז"א והם ב' שלישי תפארת ונה"י דז"א הרי הם ל"ז והם בחינת מלוי דשם ס"ג המתגלה מן השם דס"ג עצמו וכללות ס"ג ול"ז הרי הם ק' ברכות אל ז"א. ואח"כ צריך להמשיכם גם אל המלכות הנקראת אדניי ותכוין לצייר שם זה באופן זה כי אות א' הוא צורת יו"י ואות נ' הוא צורת י"נ כי יו"ד יושבת על ראש הנ' כעין קוץ נמצא כל צורת השם הזה הוא בזה האופן יודיניי והוא בגימ' ק' סוד מאה אדנים עכ"ל. והוא כמבואר בשער הפסוקים (פ' ויצא) ובלק"ת (פ' ויצא) כי אמא עלאה שהיא הבינה יש לה ב' בחינות אחד הוא מקום המכוסה שהוא עד החזה דז"א והוא עד סיום יסוד שלה ב' הוא משם ולמטה מקום הגלוי והנה מקום המכוסה הוא בחינת שם ס"ג ובחינת הגלוי הוא מילוי שם ס"ג שהוא ל"ז והטעם כי במקום הכיסוי הוא שם ס"ג ממש כי הוא סוד הבינה עצמה אך מן החזה ולמטה אין הבינה מתפשטת אלא מילוי שלה שהם סוד החסדים שהיו סתומים והיתה היא ממולאת מהם ועתה יצא אותו המלוי שהם אותן החסדים לחוץ ואז נתגלה המילוי שהוא תוך שם ס"ג והוא סוד מילוי שהוא ל"ז כי הוא ממש מילוי עכ"ל. וזה הוא סוד הסכך כי סכך במספר ק' שהם החסדים דאמא המכוסים והמגולים שהם ס"ג ול"ז במספר ק' כמבואר בפע"ח (שער חג הסוכות פ"ד).

ובארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פל"ג פל"ה) כי לכן היה הנס של חנוכה בפך של שמן כי פ"ך הוא במספר ס"ג ול"ז

ברכות ס"ג ול"ז הפ"ך של שמן שנעשה בו נס בחנוכה. כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ס"ו, ובמאמר נרות המערכה פל"ג פל"ה). אשר בתריסר תחומין שהבינה מתחתמת מאירין י"ב שמות הוי"ה ב"ה וב"ש והם י"ב גבולי אלכסון. לכן יברכנו אלקים וייראו אותנו כ"ל אפסי ארץ במספר נ"ר חנוכה מתתיהו י"ב פעם הוי"ה. להמשיך עלינו ועל כל עמו בית ישראל במאה ברכות ואז וייראו אותו כל אפסי ארץ בהמשכת ברכות וישועות אמן כן יאמר ד'.

פרק סה

כונת ברכת שהחיינו – נגד יעקב אבינו ע"ה – בסוד מזמור מ"ה למנצח על שושנים לבני קרח אתאן לברכה השלישית שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה. והקדמנו לעיל (בפרק ל"ט) שהוא כנגד יעקב אבינו ע"ה. אשר לזה נאמר בתהילים מ"ה למנצח על שושנים לבני קרח משביל שיר ידירות. רחש לבי דבר טוב. הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ) כי הברכה ג' שהחיינו הוא נגד נה"י והיחוד של נר הוא הוי"ה אדנ"י ושם מזדווגין יעקב ורחל נה"י מקום עמידתו. ומבואר בסידורים שהחיינו יסוד וקימנו נצח והוד לזמן הזה מלכות. א"כ ר"ת של ר'חש ל'בי ד'בר מ'וב כמספר נצ"ח הו"ד יסו"ד, זווג של חנוכה דנעשה ביעקב ורחל, אשר יעקב הוא בחינת אמת תתן אמת ליעקב, אשר נעשה הנס בחנוכה בהשמן הנחתם בחותם של כה"ג בחותם אמת, שהוא אהי"ה פעם אהי"ה חותם הבינה, הממשכת האור של הנחל שלה

החסדים דאמא המכוסים והמגולים אשר אמא היא הברכה בריכה העליונה שהוא הפך ששם מימי החכמה שהוא השמן בחינת חכמה נאספים לתוכה המברכת למלכות שהיא המנורה בריכה התחתונה במאה ברכות שהם ס"ג ול"ז הסתום והגלוי אשר כנגדם במלכות ק' אדנים לקבל המאה ברכות שהם ס"ג ול"ז בציור שם אדנ"י יוידני". אשר בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"א) כי בהמנורה שהוא המלכות מאור שם אדנ"י בגווני גליפאן. שהוא שם אדנ"י הזה בציור הזה שהוא במספר ק' בחינת המאה ברכות שמברכת אמא למלכות שתקבל את החסדים האלו הסתומים ס"ג והמגולים לז' שהם ביחד ק'. כמו שבארנו לעיל ג"כ אצל השם הכ"א מן הע"ב שמות שהוא השם נל"ך. לכן נאמר יברכנו אלקים שאמא עלאה שהיא אלקים תברך לז"א ולמלכות בחנוכה בברכה שלה שהיא הבריכה העליונה אשר מימי החכמה שהוא השמן בחינת אבא שהוא חכמה נאספים לתוכה ומברכת לזו"ג במאה הברכות האלו שהם ס"ג ול"ז החסדים המכוסים והמגולים וכמו אז בימי מתתיהו בן יוחנן כה"ג שנעשה הנס בפך שהוא הברכה של אמא ס"ג ול"ז במספר פ"ך כן גם עתה יברכנו אלקים שהיא הבינה אמא עלאה בחסדים האלו שהם המאה ברכות אשר הם מוחין לז"א ולנוקבא נה"י דאמא שהם ברכות ממש אז וייראו אותו כל אפסי ארץ כל החסדים האלו הנמשכין ע"י אמא עלאה שהיא אלקים אשר נאמר יברכנו אלקים אשר אמא עלאה מתחתמת בתריסר תחומין לארבע סמרי עלמא וממשכת הברכות שלה שהם מאה

ליעקב ורחל שיזדווגו בחנוכה בנה"י. לכן רח"ש לבי דב"ר טו"ב במספר חנוכה"אמ"ת נצ"ח הו"ד יסו"ד. אשר נה"י הם בחינת שהחיינו וקימנו, אשר מלכות שהיא רחל בחינת לזמן הזה מזדווגת עם יעקב שם בחנוכה, וע"י השמן הנתון בהמנורה נחתם יסודה נקודת ציון שלה בחותם אמ"ת שהוא חותם הבינה חותמו של יעקב, אשר ברכת שהחיינו נאמר בעבורו. אשר הבינה מתחתמת בתריסר תחומין לארבע סטרי עלמא שהם י"ב גבולי אלכסון המאירין בהם י"ב שמות הוי"ה ב"ה וב"ש, והם ו' קצוות של ז"א ו' קצוות של הבינה, אשר הו"ק של ז"א מתלבשין בהו"ק של הבינה, ונעשית הבינה ב"ן י"ה דאתלבשת במאני דדכורא, כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ט"ו). אשר הבינה בואת המדרגה של ב"ן י"ה היא ראש המנורה כמבואר בזוה"ק ברע"מ פ' תרומה (דף קנ"ה ע"א) כמו שבארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"א). אשר היא מאירה לגוף של המנורה ב"ב הוי"ות האלו שהם ב' ווי"ן סוד וקרא זה אל זה, אשר גוף המנורה היא המלכות בחינת רחל. לכן רחש לבי הם אותיות רח"ל שיי"ב שכן שיי"ב במספר י"ב פעם הוי"ה. אשר הן כולם חסדים בחינת טוב שכן החסד נשרש בטוב כי ט' פעם ו"ב במספר חסד אשר טו"ב חס"ד במספר חנוכה"ה. לכן נאמר רחש לבי שהם הי"ב הוי"ות הנמשכין בחנוכה מן הבינה ראש המנורה לרחל שהיא המלכות גוף המנורה, דבר טוב שהם החסדים טובים מן שמות הוי"ה, כי לב הוא בינה ומלכות כמבואר בע"ח (שער פרצופי זו"נ פ"ד). אשר הבינה שהיא לב ראש המנורה, נותנת

החסדים למלכות שהיא גוף המנורה ג"כ בחינת לב. אשר היחוד של ברכת שהחיינו הוא מ"ה אדנ"י כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד), אשר אדנ"י במלואו הוא תרע"א והם מ"ה תרע"א במספר תשי"ו, שהוא סוד הנאמר אצל יעקב אבינו כבואו לפני אביו יצחק אבינו ויבא לו יין וישת, ואומר בזה רבינו זקני מרן הקדוש בעטרת צבי (פ' תולדות) כי יעקב כיוון אז היחוד של זו"נ במ"ה תרע"א שהוא היחוד שלו בהזדווגו ברחל, כי יעקב הוא מ"ה רחל היא תרע"א ונעשה היחוד של וישת, ובזה המשיך לעצמו הברכה של יצחק אביו ודפח"ח. ומדרכו דרך הקודש נקח לדרכנו כאן כי היחוד של ברכת שהחיינו הוא מ"ה אדנ"י א"כ הוא מ"ה תרע"א לכן רח"ש לבי דב"ר טו"ב במספר מ"ה תרע"א עם א"ל הוי"ה. אשר א"ל הוי"ה במלוי: אל"ף למ"ד, יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יו"ד ה"י וא"ו ה"י, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה, במספר זי"ת או שמ"ן ז"ך, שהוא היסוד דכתיש כתישין, ונעשה הזווג ביעקב ורחל שהם מ"ה תרע"א, ע"י השמן שהוא שמן המאור דכתיש כתישין, להמציא החסדים של הזי"ת שמן ז"ך לרחל שהיא תרע"א שם אדנ"י. אשר שהחיינו שהוא יסוד בחינת צדיק הח"י הוא השמן ונמתקו בזה הגבורות של מאורי לילה של רחל בחינת המנורה שהם גבורות, ונתהפכו למאורי אור יום שהם חסדים סוד א"ל הוי"ה ויאר לנו כי ע"י א"ל הוי"ה במלואו שהוא שמן זית וך המאיר בהמנורה באור יום חסדים נמתקו הגבורות של לנוי שהם גבורות של אלקי"ם במספר לנוי שהם מאורי לילה של המנורה:

אמר אני מעשי למלך. הנה מבואר

בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה נמשכו ג' יחודים למלכות שהיא רחל והם יחוד א' של הראש שהוא הוי"ה אהי"ה שהוא בכתר הכלולין בו חכמה ובינה יחוד ב' של חג"ת שהוא הוי"ה אלקי"ם יחוד ג' של הוי"ה אדנ"י שהוא בנה"י וכולם עולין למספר נ"ר שע"י היהודים של נ"ר מזדווגים יעקב ורחל בחנוכה ומבואר במאורי אור (מערכת המ' אות מ"ד) כי אות מ' של מלך הם נהי"מ אות ל' של מלך הם חג"ת אות ק' הוא חכמה ובינה וגם כתר. א"כ לזה נאמר אמר אני מעשי למלך כי מעש"י במספר יעקב רח"ל ומבואר בלק"ת (פ' יתרו) כי המלכות נקראת אני כי שם ב"ן ומ' אותיות שלו במספר אני. לכן אומרת המלכות שנקראת אני. אמר אני מעש"י הזווג שלי בחנוכה שאני מזדווג עם יעקב הוא ע"י למלך בג' היחודים שהם נ"ר כי אות ק' של מלך הם כח"ב יחוד הוי"ה אהי"ה. אות ל' של מלך הם חג"ת יחוד הוי"ה אלקי"ם. אות מ' של מלך הם נה"י הנמשכין אלי הבחינה שלי מלכות יחוד הוי"ה אדנ"י אשר כולם הם עולים במספר נ"ר וע"י הנ"ר אני מזדווג עם יעקב בחנוכה שהיחוד הזה הוא מעש"י. יעקב ורח"ל. אשר אז ע"י הזווג הזה נמשך עת רצון בחדשים שנמתקו הגבורות מאורי לילה של המנורה בחינת גבורות אלקי"ם ונמשכו מאורי אור יום החסדים של הוי"ה בחינת עת רצון. לכן אמ"ר אני מעש"י למלך במספר ע"ת רצון הוי"ה. אשר לזה אומרת המלכות ואני הבחינה שלי שאני נקרא כן אני שם ב"ן ומ' אותיות שהם עולין אני תפילתי לך הוי"ה עת רצון התפלה שלי הוא שיהיה הזווג פב"פ עמך הוי"ה כביכול

שאו נמשכו החסדים שלך שהם חסדים של הוי"ה בחינת עת רצון אשר לזה הוי"ה ע"ת במספר מלכות ונמשך הרצון העליון. ואז אלקים שהם הגבורות בחינת מאורי הלילה של המנורה שהם גבורות ברב חסדך ענני שיומתקו ברב חסד של חסדים שלך שהם בחינת הוי"ה רב חסד. באמת ישעך ואז נמשכו ישעך הש"ע נהורין שלך בחנוכה אשר הם אור הפנים העליונים מתיקון ואמת תרין תפוחין קדישין. אשר כן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי בברכה השניה שעשה נסים נמשכו בחנוכה הש"ע נהורין שלך. ונעשה הזווג ביעקב ורחל ע"י היחודים של הנ"ר. אשר להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה ונמשך האור מהם לב"ן שהיא המלכות רחל וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה ואז תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם גימ' נ"ר כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). לכן אמ"ר אני במספר נ"ר ב"ן כי היחודים של נ"ר המלכות מתייחדת עם דודה ונעשית נר חנוכה אשר המלכות היא שם ב"ן בחינת רח"ל ומזדווגת עם יעקב לכן אמ"ר אני במספר נ"ר ב"ן. מעש"י במספר יעקב. רח"ל. למלך הוא היחוד של נ"ר כח"ב חג"ת נהי"מ כנ"ל. לשוני עט סופר מהיר. הנה מבואר במאורי אור (מערכת הל' אות י"ב) לשון הוא היסוד. גם מבואר שם (במערכת הע' אות י') עט עם הכולל גימ' יסוד כי הוא עט סופר מהיר כי צריך מהירות בעת הזווג וכוונתו הקדושה כמבואר בעמוד התורה מרבינו זקני (מאמר היחוד פ"ג אופן מ"ו) כי בכל הששה רועים מצינו לשון מהירות באברהם נאמר ויאמר מהרי שלש סאים קמח סלת. ביעקב כתיב למה זה מהרת.

במשה וימהר משה ויפול ארצה. באהרן והולך מהרה וכפר על העדה. ביוסף וימהר יוסף כי נכמרו רחמיו. בדוד וימהר דוד וירץ לקראת הפלשתי. זולת ביצחק לא מצינו מהירות והוא כי ענין המהירות הוא על דרך מרוצת המים כי כן מרוצת החסדים אבל הנבורות הם אש נכפפת ומסוכסכת עכ"ל ודפח"ח. לכן נאמר לשוני שהוא היסוד שעל ידו הולכין החסדים אל המלכות שהיא המנורה להמתיק את הנבורות שלהם מאורי לילה. הוא עט סופר מהיר שהולכין החסדים במהירות כמרוצת המים מיד להמתיק את הנבורות אשר שמות של החסדים הם א"ל הוי"ה. לכן לשוני במספר נ"ר חנוכה עם א"ל הוי"ה. אשר א"ל הוי"ה במלואיהן אל"ף למ"ד. יו"ד ה"י וי"י ה"י יו"ד ה"י וא"י ה"י יו"ד ה"א וא"י ה"א יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה במספר זי"ת או שמ"ן ז"ך הרי שמן זית זך היוצאין החסדים מן זית שהוא יסוד דכתיב כתישין אשר החסדים הם השמ"ן ז"ך סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וזקן אהרן ומשם נמשך ליסוד ז"א שהוא ג"ב נקרא טוב ומשם למלכות שהיא המנורה הנקראת כ"ה ונמשך השמן שהם החסדים טובים בכ"ה כסלו. לכן ע"ט סופ"ר במספר כ"ה פעם טו"ב. מהי"ר במספר ט"ז פעם טו"ב. הרי ע"ט סופ"ר מהי"ר במספר מ' פעם טו"ב כמספר פר"ת סוד בן פרת יוסף שהוא ממשיך כל החסדים טובים להמתיק על ידיהן את הנבורות שהם בחינת די"ן. לכן פר"ת במספר ה' פעם חס"ד ה' פעם די"ן שנמתקו החמשה גבורות של מאורי לילה מן המנורה שהם ה' פעם די"ן ע"י ה' פעם חס"ד שהם מאורי אור יום חסדים

טובים. לכן ע"ט סופ"ר מהי"ר במספר ה' פעם חס"ד ה' פעם די"ן. אשר הם מ' פעם טו"ב אשר בטוב נשרש החסד כי מ' פעם ו"ב במספר ע"ב שהוא חסד א"ב במ' פעם טו"ב נשרשין מ' פעם חסד שהם במספר שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אח"ד ברו"ך ש"ם כבוד מלכותו לעולם ועד נ"ר חנוכה אדנ"י. כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם התקונים (תקן תליסר) ואיהו הוד תמניא יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין דאינון בשכמל"ו ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו ואלין אינון כ"ה אתוון דיחודא דאינון שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אח"ד ודא איהו חנוכה חנו כ"ה ופירשתי בשם רבינו המגיד הקדוש מקאזנין זצ"ל כי יחודא תתאה בשכמל"ו הם כ"ד אותיות שהם הכ"ד קשומי כלה הניתנין לה בחשאי ויחודא עלאה שמע ישראל הוא בקלא לפרסום ניסא דחנוכה הנעשה בכ"ה כסלו לכן יש ביחוד שמע כ"ה אותיות סוד חנוכה חנו כ"ה. והלא הכ"ד קשומי כלה הם כ"ד צרופין בשם אדנ"י. לכן מרומזו כאן לתריין יחודין הנשרשין במ' פעם טו"ב שהם מ' פעם חס"ד נ"ר חנוכה אדנ"י. אשר נ"ר הם הג' יחודים של השלשה ברכות להדליק שעשה שהחיינו אשר בכל ברכה נזכר שם הוי"ה כ"ה וב"ש ונתוסף אליו עוד שם שיהיה היחוד של הנר בג' ברכות כי בברכה הראשונה נתוסף שם אהי"ה להוי"ה ובברכה שניה נתוסף שם אלקי"ם להוי"ה ובברכה השלישית נתוסף שם אדנ"י להוי"ה. אבל עיקר השמות של הברכות בכל השלשה ברכות הם ג' שמות הוי"ה. אשר צוה רבינו לכיון שם

הוי"ה בברכה הראשונה הוי"ה דע"ב ובברכה השניה הוי"ה דס"ג ובברכה השלישית הוי"ה דמ"ה. א"כ בג' ברכות הם ע"ב ס"ג מ"ה. אשר נודע מרבינו בע"ח (שער כסא הכבוד פ"ז). ובפע"ח (שער הקדושים פ"א) כי בג' מלואים של הוי"ה ע"ב ס"ג. מ"ה יש בכל אחד מ"ב אותיות בפשוט ד' אותיות במלוי י' אותיות ובמלוי דמלוי כ"ח אותיות הרי ביחד מ"ב ובשם ב"ן אין בו רק ט' אותיות במלוי לכן אין בו מ"ב. א"כ כפי שצוה רבינו לכוין בג' הברכות בשם הוי"ה ע"ב ס"ג מ"ה א"כ יש באלו הברכות ג' פעם מ"ב. אשר שם מ"ב הוא סליק ולא נחית ואתער גו מחשבה עלאה כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קל"ב ע"ב). א"כ השם מ"ב הוא בראש וכן מבואר בלק"ת (פ' תצוה) בטעמ"צ ענין אורים ותומים כי האורים הם שם מ"ב ברישא דמלכא. ומבואר בע"ח (שער או"א פ"י) ובפע"ח (שער הקר"ש פכ"ה) אשר אותיות הפשוט של שם הוי"ה הם בכתר ואותיות המלוי של שם הוי"ה הם בחכמה ואותיות מלוי המלוי הם בבינה. א"כ לפ"ז הם בכתר חכמה ובינה. אשר רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) שעיקר המשכה בחנוכה הוא מאותו האור הנמשכת אליה מן הראש שהוא הוי"ה אהי"ה. והלא היחוד של הוי"ה אהי"ה הוא בכתר חכמה ובינה א"כ אז נמשך שם מ"ב פשוט בכתר מלוי בחכמה מלוי דמלוי בבינה וכן הוא עוד בב' הברכות שעשה ושהחיינו א"כ הלא הם ג' פעם מ"ב. לכן כפי שבארנו לעיל בשם התקונים אשר שורש של חנוכה הוא הב' יהודים של קר"ש יהודא עלאה שמע ישראל יהודא תתאה ברוך שם שהם כ"ה כ"ד. לכן רח"ש לב"י דב"ר

מו"ב אמ"ר אנ"י מעש"י למל"ך לשונ"י ע"ט סופ"ר מהי"ר במספר שמ"ע ישראל"ל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ברו"ך ש"ם כבוד מלכותו לעולם וע"ד חנוכה עם ג' פעם מ"ב שהם הג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה שיש בכל אחד מ"ב אותיות פשוט ומלוי ומלוי דמלוי שהם כתר בפשוט חכמה במלוי בינה במלוי דמלוי בחינת יחוד הא' של הנר שהוא שם הוי"ה. דהוי"ה אהי"ה שהוא עיקר המשכה מחמת שנמשך מן הראש אשר מ"ב הוא ברישא סליק ולא נחית ומשם נמשך היחודים ג"כ להוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שהם ב' הוי"ת של ס"ג מ"ה שיש בהם ג"כ בכל אחד מ"ב אותיות כדי להשלים יחוד של הנר בכ"ה אותיות שהם האותיות כ"ה מן חנוכה אשר היחוד של נ"ר נעשה ע"י ג' הוי"ת בג' ברכות אשר בג' הוי"ת שהם ע"ב ס"ג מ"ה הם ג' פעם מ"ב. לכן נרמזו בכאן בפסוק רחש לבי ג' פעם מ"ב:

פרק סו

יפיפית מבני אדם. הוצק חן בשפתותיך. על כן ברכך אלקים לעולם. הנה מבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל ח"י) ובפע"ח (שער ר"ה פ"ב) ובלק"ת (פ' לך) ובשער הפסוקים ובשער הלוקמים (פ' לך) ובשער המצות (פ' ואתחנן) אשר תרדמ"ה במספר תרגו"ם. והוא כי נסירת האחוריים היתה ע"י תרדמה שהוא תרגום כי הלא בכל ספירה וספירה מן י' ספירות יש הוי"ה אחת והאחור שלה הוא הוי"ה אחת ברבוע והוא בנימ' ע"ב והנה אחורי חב"ד הם ג' ע"ב שהם רי"ו וכן

נאמר יפיי"ת מבני אד"ם במספר נח"ל תרדמ"ה שהם ט' פעם ע"ב להמתיק את הדינים שלה שמקבלת בעת הנסירה קודם הזווג ע"י השמות הוי"ה דע"ב שהם חסדים.

או כלך לדרך זה דהנה מבואר בפע"ח (שער קר"ש שעל המטה פ"י ובשער תיקון חצות פ"ד) כי לצורך עשיית מ"נ ברחל לצורך הזווג אומרים אתה תקום תרחם ציון תבנה חומות ירושלים כי ציון היא הנקודה הפנימית שלה של היסוד. והם ג' פעם רי"ו שמספרן תרח"ם והם ציון בשם הוי"ה כי צורת ה' ראשונה ר"ו ועם י' הרי רי"ו. אח"כ תחבר ה' בצורת ר"י עם ו' הרי רי"ו ב'. אח"כ תחבר ו' עם ה' אחרונה והוא רי"ו ג' כי צורת ה' הוא ר"י ועם ו' הקודם הרי רי"ו הנה הם ג' רי"ו כמנין תרח"ם עכ"ל. נמצא כפי שמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בלילות דחנוכה נעשה הזווג של יעקב ורחל והלא לצורך הזווג צריכין לעשות מ"נ ברחל ע"י ג' פעם רי"ו שהם במספר תרח"ם סוד תרחם ציון שהוא נקודת ציון יסוד של רחל לצורך המ"נ שלה לכן נאמר יפיי"ת מבני אד"ם במספר תרח"ם חנוכה כי בחנוכה לצורך הזווג של רחל נעשה ע"י שם הוי"ה ב"ה וב"ש המאיר בהמנורה בנר מצוה ג' פעם רי"ו שהם תרח"ם כדי להיות לה מ"נ לצורך הזווג הנעשה בחנוכה עם יעקב.

או כלך לדרך זה כי הנה מבואר בפע"ח (שער רפ"ח פ"ד) כי בחנוכה בזמן הדלקת הנרות נמשך היחוד של ע"ב קס"א שהוא במספר רג"ל סוד שתכלה רג"ל מן השוק. גם מבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) כי המנורה שהיא רחל מתפשטין בה ה' גבורות מאורי הלילה בו' ספירות שלה

אחורי חג"ת וכן אחורי נה"י הרי ג' רי"ו כמנין תרגו"ם שהוא תרדמ"ה וכולם ניתנין אל המלכות בעת הנסירה. ומה שמקשה שם רבינו מהררו"ו ז"ל שהרי האחוריים אינם אלא שמות אלקי"ם. מתרץ שם בע"ח דפוס ירושלים בהנהגות בשם השמן ששון כי החיצונות הם שמות אלקי"ם ובפנימית הם שמות הוי"ה ואהי"ה. לכן מה שאמר רבינו שמתחברים עם המלכות ט' שמות הוי"ה דע"ב כוונתו על הפנימית של האחוריים שהם שמות הוי"ה. והאמת אתו שכן מבואר בע"ח (שער אר"א פ"ו ובשער הזווגים פ"ז) ובשער הכוונות (בדרושי חג הפסח בדרוש ב') אשר שמות של חיצוניות דאחוריים הם שמות אלקי"ם ושמות דפנימית של אחוריים הם שמות הוי"ה ואהי"ה. נמצא מזה כי בעת הנסירה שנעשה למלכות שננסרים כל הדינים מן ז"א בעת הפלת התרדמ"ה וניתנין למלכות ע"כ לצורך המתקת הדינים ניתנין לה ט' שמות ע"ב שהם חסד והם מבחינת הפנימית של האחוריים [וכבר הארכתי בזה הענין בספרי זה במאמרי חג הסוכות מאמר צמח דוד פרק ק"כ] א"כ לפ"ז הלא בארנו לעיל (אצל הע"ב שמות בשם יר"ת) אשר בחנוכה לצורך הזווג יעקב ורחל בנה"י פב"פ נעשה אז נסירה ברחל כדי להעמידה פב"פ והיא מקבלת כל הדינים בשעת הנסירה והוא נשאר רחמים א"כ צריכין להמתיק את הדינים בשעת הנסירה לכן נתחברו אליה ט' שמות ע"ב שהם חס"ד והם מן הפנימית של האחוריים. ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל אמירת להדליק נר חנוכה ר"ת נחל שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות במספר נח"ל שהיא המלכות בחינת ב"ן. א"כ לכן

מחסד עד המלכות. א"כ צריכין להמתקה ע"י ז' חסדים שיתפשטו בעת הזווג ב' ספירות שלה מחסד עד המלכות להמתיק את הגבורות שלה מאורי לילה ולעשותן מאורי יום שהם חסדים. לכן נאמר יפ"פ"ת מבנ"י אד"ם במספר רג"ל עם ז' פעם חס"ד.

הוצק חן בשפתותיך. הנה מבואר בקהלת יעקב ערך חן שהוא בחינת יסוד ומלכות סוד וימצא יוסף חן. חן אשה על בעלה. כמאמר רז"ל במס' סוטה (דף מ"ז.) גם בארנו לעיל (אצל הע"ב שמות בשם יר"ת) כי בחנוכה נעשה זוג הנשיקין קודם זוג הגופני התחתון. ומבואר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש ט') כי כל הנשיקה הוא מבחינת הבל הפה היוצאין מן הריאה אל הגרון שהוא הבינה כי כל ז' הבלים מבינה שהוא הגרון נפקו וכנגדם ז' תיבות בפסוק ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין. גם מבואר בזהר הרקיע (דף קכ"ה ע"א) ובשער מאמרי רשב"י ז"ל (דף ל' ע"ב) בפירוש רבינו על ספרא דצניעותא כי בנשיקין שנושקין זה לזה ולאתדבקא רוחא ברוחא הוא ע"י נ"ה העליונים והם השפתים ואז מתעוררים נה"י התחתונים לפעול פעולתם ואות ברית קודש נכנס במקומו והנה כאשר נצח הוד העליונים פועלים לאתדבקא רוחא ברוחא ע"י הנשיקין בן נה"י התחתונים פועלים לאתדבקא גופא בגופא.

א"כ נעשה זוג הנשיקין ביעקב ביסוד שלו. שהוא חן עם המלכות שהיא ג"כ חן בתוך הפה ע"י השפתים הנושקין שהם נצח הוד העליונים אשר אז מתעוררים נצח הוד התחתונים ג"כ לפעול פעולתם ונעשה זוג הגופני של יעקב ורחל ג"כ אשר זוג הנשיקין נעשה בכח ז' הבלים

היוצאים מן הריאה אל הגרון בסוד ישקני מנשיקות פיהו. לכן נאמר הוצק חן בשפתותיך כי הוצ"ק ח"ן במספר ז' פעם הב"ל אשר הזוג נעשה ביסוד ומלכות בתוך הפה אשר חן הוא יסוד ומלכות לזה נאמר הוצק חן שהם יסוד ומלכות בשפתותיך שהם נצח והוד העליונים הנושקין זה לזה כביכול. אשר לזה נאמר ברכת שהחיינו שהיא כנגד יעקב המזווג בזוג הנשיקין ברחל אשר שהחיינו הוא יסוד. וקימנו נצח הוד והגיענו לזמן הזה מלכות. שהוא זוג העליון הנעשה בפה ביסוד ומלכות ע"י השפתיים שהם נצח הוד ואז מתעוררים נה"י התחתונים ג"כ לפעול פעולתם בזוג התחתון.

או כלך לדרך זה דהנה מבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ו) כי המנורה היא בחינת רחל מלכות נוקבא דז"א ומתפשטין בה ה' גבורות ב' ספירות שלה שהם ז' נרותיה מחסד עד המלכות. והם בחינת מאורי לילה. א"כ צריכין להמתקה ומבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) הנה אמרנו בכוונת אתה גבור שיש אֶלֶף ות"ה גבוראן וכולם בשורש גבורה אחת שהם פ"ר גבורות אשר ה' פעם פ"ר במספר אֶלֶף ת' ועם ה' גבורות עצמן שהם השורש הרי אֶלֶף ת"ה גבורות שהוא סוד אתה גבור כי אתה הוא אֶלֶף ת"ה. כמו כן יש ג"כ אֶלֶף ת"ה חסדים וכולם הם בשורש חסד אחד שהוא ורב חסד כי לכן נקרא בסופו ו' ורב חסד ר"ל רב של חסדים שכולם יוצאין ממנו והנה ור"ב חס"ד עולה פ"ר והם סוד ה' חסדים וכל חסד כלול מכל החמשה הרי ה' פעם פ"ר גימ' אֶלֶף ות' ועם ה' חסדים שהם השורש הרי אֶלֶף ות"ה.

לכן נאמר הוצ"ק ח"ן בשפתותיך

שהיא הבינה ודרך הנרות שנתון שם השמן נמשך הברכה מן הבינה אל המלכות גוף המנורה בריכה התחתונה והברכה היא ס"ג ול"ז שהם מאה אשר במלכות מצויירין בשם אדנ"י עצמו המאה ברכות יוידנ"י. לכן נאמר על כן ברכך אלקים שהיא הבינה אמא עלאה לעולם שהיא המלכות הנקראת עולם במאה ברכות האלו שהם ס"ג ול"ז ברכת הפך של שמן שהיו של ס"ג ול"ז מן הבינה שמברכת למלכות בריכה התחתונה.

או כלך לדרך זה כי הנה רבינו אומר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ו) ובשער המצות (פ' בהעלותך) ובלק"ת (פ' בהעלותך) אשר המנורה בחינת רחל נוקבא דז"א בחינת גבורה ומתפשטין בז' נרות שלה הגבורות מחד עד המלכות והגבורות האלו הם מאורי לילה וצריכין להמתקה להמשיך חסדים אליהם לעשותן מאורי יום שהם בחינת חסדים. לכן בחנוכה נמשך למלכות היחוד של הנ"ר להמתיק את הגבורות שלה. והוא בברכה הראשונה הוי"ה אהי"ה והם ע"ב קס"א בברכה השניה הוי"ה אלקי"ם והם ס"ג אלקי"ם. בברכה השלישית הוי"ה אדנ"י והם מ"ה אדנ"י אשר כל השמות מן כל הברכות שהם ע"ב קס"א ס"ג אלקי"ם מ"ה אדנ"י במספר תצ"ב וגם נמשכו אליה ז' שמות הוי"ה בז' קנים שלה כי בכל קן מאיר שם הוי"ה שהוא נר מצוה בד' שלהבות שלו שהם מצוה בחינת שם הוי"ה כי ו"ה מפורשין מ"צ בא"ת ב"ש הם י"ה הרי כל שם הוי"ה ב"ה וב"ש ובז' קנים הם ז' הויות וממתיקין לכל הגבורות שהם בז' נרות שלה שהם הז' קנים. לכן נאמר ע"ל כ"ן ברכ"ך אלקי"ם לעול"ם

במספר אלף ת"ה עם חס"ד שהוא שם ע"ב שהוא שורש החד המשיפע לתיקון ורב חסד את החסדים שהם כלולים כל חסד מכל החמשה והם ה' פעם ור"ב חס"ד שעם החמשה חסדים הרי אלף ת"ה הנמשכים ממקור של החסדים שהוא שם ע"ב. הממתיקין לגבורות של המנורה בחנוכה לעשותן מן מאורי לילה שהם גבורות אלף ת"ה לבחינות מאורי יום שהם חסדים אלף ת"ה ה' פעם ור"ב חס"ד עם החסדים.

על כן ברכך אלקים לעולם. הנה בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פל"ג פל"ה, ובמאמר הזה פס"ד). כי ברכה מצד אמא עלאה בריכה העליונה ששם מימי החכמה נאספים לתוכה המברכת למלכות בריכה התחתונה והם ק' ברכות כי ס"ג ול"ז גימ' ק' וכנגדם במלכות ק' אדנים לקבל ק' ברכות. אשר לכן נעשה הנס של חנוכה בפ"ך שהוא במספר ס"ג ול"ז שהם החסדים הסתומים עד החזה ו' ספירות כחב"ד חו"ג ושליש עליון דתפארת והחסדים המגולים של ב' שלישי דתפארת התחתונים ונה"י אשר ס"ג הם השמות עצמן ול"ז הם המלואים של השמות. ס"ג אשר המלוי שלו במספר ל"ז וביחד ס"ג ול"ז הם ק' סוד מאה ברכות וכשנמשכין למלכות הם ק' אדנים כי אז השם אדנ"י במלכות הוא יוידנ"י במספר ק' אשר מימי החכמה הנאספים לתוך הבינה הוא השמן בחינת חכמה וזוה השמן שהוא חכמה מחמת שהבינה היא ראש המנורה לכן מברכת למלכות שהוא גוף המנורה בריכה התחתונה במאה ברכות שהם ס"ג ול"ז. אשר לזה השמן שהוא מימי החכמה נתון בתוך הנרות למעלה בראש המנורה

במספר ע"ב קס"א ס"ג אלקי"ם מ"ה
 אדנ"י ז' פעם הוי"ה. אשר ע"י כל אלו
 השמות נמתקין הגבורות של המנוחה
 מאורי לילה ונעשין חסדים מאורי יום.
 אשר גם חנוכה נעשה ע"י הכהנים
 החשמונאים שלזה צוה רבינו הטור אורח
 חיים להתחיל לקרות בהנוכה מן ברכת
 כהנים אשר ע"י ברכת הכהנים נמשכים
 החסדים מן י"ג תקוני דיקנא של אריך
 אנפין ומן ט' תקוני דיקנא דועיר אנפין
 שהם מקור הרחמים והחסדים לכן נאמר
 יפ"פ"ת מבנ"י אד"ם הוצ"ק ח"ן
 בשפתותי"ך ע"ל כ"ן ברכ"ך אלקי"ם
 לעול"ם במספר יברכ"ך הוי"ה וישמר"ך.
 יא"ר הוי"ה פני"ו אלי"ך ויחנ"ך יש"א ד'
 פני"ו אלי"ך ויש"ם ל"ך שלום עם י' פעם
 טו"ב שהם חסדים טובים להמשיך לכל י'
 ספירות של המלכות החסדים טובים
 להמתיק הגבורות שלה ומעלינו ומעל כל
 עמו בית ישראל שיתחפכו הימים האלו
 לששון ולשמחה בביאת גואל צדק
 במהרה לנוה שאנן אמן כן יאמר ד'.
 ועש"ק ח' מנחם אב ע"ת או"ר לפ"ק:

פרק סז

חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך.
 הנה בעת שנאבק יעקב אבינו עם שרו
 של עשו ונפגם הירך שלו אז נפגם הוד
 דרחל ונצח דיעקב אשר הנצח נתקן ע"י
 שמואל הנביא ודוד המלך, והוד דרחל
 תיקן מתתיהו כה"ג בעת שנעשה גם
 דחנוכה, ואז נתחברו בחנוכה נצח והוד
 יחד בתקונם, כי נצח הוא שם מ"ה והוד
 הוא שם אדנ"י, אשר מ"ה אדנ"י במספר
 נ"ס לזה אומרים על הנסים בברכת

הודאה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד),
 וכמו שבארנו לעיל (במאמר מנורת המאור
 פ"א) היטב ענין זה. א"כ נאמר הנבואה
 הזאת לבני קרח המשוררים של המזמור
 הזה על מתתיהו כה"ג חגור חרבך על
 ירך גבור שהוא יעקב אבינו הנקרא גבור
 כמו שאנחנו אומרים בהושענא רבא
 למען גבור הנאבק עם עם שר אש. לתקן
 ע"י חרבך של מתתיהו הירך של הגבור
 שהוא יעקב ויתקנו בזה הודך שהוא הוד
 דרחל. והדרך שהוא נצח דיעקב כי הָדָר
 הוא נצח כמבואר במאורי אור (מערכת
 אות ה') הדר נקרא הנצח והוא חבר ההוד
 הוד והדר לפניו כי נצח הוד לפני
 התפארת. כי עדיין בימי בני קרח שהיו
 קודם שמואל הנביא עדיין לא נתקן הנצח
 ג"כ ונתנבאו על שניהם נצח והוד
 שיתקנו.

או כלך לדרך זה כי רבינו אומר בפע"ח
 (שער רח"פ פ"ד) לבוין אצל ברכת שעשה
 נסים להמשיך את הש"ע נהורין להמתיק
 את הגבורות של שם אלקים שהם
 אותיות ש"ה של שעשה שהוא אלקי"ם
 ביודי"ן הוא ש' וה' אותיות של אלקים
 הרי ש"ה. ונודע מרבינו בע"ח (שער אריך
 פ"ג) אשר הש"ע נהורין הם כפולין בפנים
 העליונים בפן הא' ובפן הב' סוד והאדמה
 לא תש"ם ור"ת של מפני שיבה תקום
 ושעש"ע יונק על חור פתן. אשר הש"ע
 נהורין הם נשרשין בתיקון השביעי של
 הי"ג תקוני דיקנא שהוא תיקון ואמת
 תרין תפוחין קדישין כמבואר ג"כ בזוה"ק
 באדרא רבא (דף קל"ג ע"ב). לכן חגור
 חרבך במספר ואמ"ת שהוא תיקון
 השביעי מן י"ג תקוני דיקנא שממנו
 יוצאין להאיר הש"ע נהורין הכפולין שהם
 תש"ם. לכן חגור חרבך ע"ל ירך

אשר המתקה של אלקים הוא טוב הוי"ה כמאמר של רבינו זקני איש האלקים הקדוש מרן צבי ז"ל מזידיטשוב פלג אלקים מלא מים כשתרצה להמתיק את הגבורות של שם אלקים להמשיך חסדים אז נתפלגו הגבורות של אלקים ונעשין ב' פעמים טו"ב הוי"ה מלא מים ונעשה אז מלא חסדים שהם חסדים הנקראין מים. לכן חגו"ר חרב"ך ע"ל יר"ך גבו"ר הוד"ך והדר"ך במספר ע"ת רצון עם טו"ב פעם הוי"ה אשר ע"י עת רצון בחנוכה נמשכו החסדים של טו"ב הוי"ה להמתיק את הגבורות של אלקים שהם מאורי הלילה של המנורה ולעשותן מאורי יום:

פרק סח

והדרך צלח רכב על דבר אמת וענוה צדק ותורך נוראות ימינך. הנה בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם התקונים (תיקון תליסר) כי בחנוכה נתגלו ב' היחודים הקדושים של שמע ישראל וברוך שם. ואיהו הוד תמניא יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין דאינון ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה כסלו ואלין אינון כ"ה אתוון דיחודא דאינון שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד ודא איהו חנוכה חנו כ"ה. אשר יחוד בשבמל"ו שהוא יחודא תתאה הם הכ"ד קשויי כלה המתקשטת בחנוכה כביכול כי ביחוד הזה יש כ"ד אותיות. ויחוד שמע ישראל שהוא יחודא עלאה שיש בו כ"ה אותיות הוא בקלא לפרסומי ניסא בכ"ה כסלו כמו שבארנו לעיל שם בשם

גבו"ר הוד"ך והדר"ך במספר מכוון להדליק נ"ר חנוכה תש"ם שהם הש"ע נהורין הכפולין המאירין בחנוכה: או כלך לדרך זה. כי בארנו לעיל (בפרק נ"ד ובפרק נ"ט) אשר מחמת כי היוונים הטמאים רצו להמשיך את השכחה להשכיחם תורתך לכן נמשך בחנוכה יחוד הזכירה של הכתפין שהם ב' כתפין כתף ימין כתף שמאל כי ב' פעם כת"ף במספר אָלף הנשלבין בע"ב קס"א מספר זכור או ע"ן החיים להמשיך את הזכירה מע"ן החיים אשר ע"ב קס"א במספר רג"ל והם ביחד אָלף רג"ל מספר שלוש פעמים בשנ"ה או ביו"ם השמיני עצרת כמו שבארנו שם לעיל בשם רבינו הכה"ג הברכ"ע זצ"ל כי בד' רגלים חג המצות חג השבועות חג הסוכות שמיני עצרת נמשך יחוד הזכירה של הכתפין סוד יראה כל זכורך. כן נמי בחנוכה כ"ה כסלו ג"כ נמשך יחוד הזה של הזכירה ב' כת"ף שהם אָלף עם רג"ל לבטל כח שכחת היוונים הטמאים. לכן נאמר חגו"ר חרב"ך ע"ל יר"ך גבו"ר הוד"ך והדר"ך במספר אָלף רג"ל כ"ה כי בכ"ה בכסלו נמשך היחוד הזה של הזכירה דכתפין: או כלך לדרך זה כי רבותינו הקדושים ז"ל אמרו כי בטוב נשרש חנוכה כי ט' פעם ו"ב מספר חס"ד טו"ב חס"ד מספר חנוכה. גם בארנו לעיל (בפרק ס"ה) כי בחנוכה נמשך העת רצון מלמעלה שהוא ע"ת היא המלכות ונמשך לה רצון העליון למעלה במצח רצון בהתגלות המצח ולמטה בדיקנא נוצר אותיות רצון להמשיך ע"י הרצון העליון החסדים מן שם הוי"ה ב"ה וב"ש שהוא שורש של הרצון להמתיק את הגבורות של אלקים

רבינו המגיד הקדוש מקאזנימץ ז"ל. אשר כל המשכה הזאת נמשכת בחנוכה ע"י השמן שנעשה בו נס אשר השמן הוא בחינת יסוד צדיק שהוא הברי"ת במספר ל"ו פעם טו"ב רזא צדיק ומוב ל"ו שהם הל"ו נרות של שמן הנדלקין בחנוכה. לכן נאמר והדר"ך צל"ה רכ"ב ע"ל דב"ר אמ"ת וענו"ה צד"ק ותור"ך נוראו"ת ימינ"ך במספר שמ"ע ישראל"ל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד. ברו"ך ש"ם כבו"ד מלכות"ו לעול"ם וע"ד עם ברי"ת שהוא השמן יסוד צדיק החי שעל ידו נמשכו תריין יחודין אלין קדישין להמשיך גם הטו"ב א"ל הל"ו נרות הנדלקין בחנוכה.

או כלך לדרך זה כי בארנו בפרק הקודם כי בחנוכה נמשך ברכת כהנים מחמת שנעשה הנס על ידיהן אשר ברכת כהנים הוא המשכת הדיקנא קדישא בי"ג תקונים של אריך אנפין ובט' תקונים של הדיקנא קדישא דזעיר אנפין. אשר שורש הברכה נמשך ע"י הכהנים מתלת רישין עלאין ביחוד ברכה קדושה כמבואר בפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ה). ואז ע"י הברכה נעשה הזווג בזו"נ בחנוכה ומאירין בפניהם כל הש"ע נהורין ר"ך וק"ן הנמשכין ג"כ בחנוכה בברכת שעשה נסים כמו שאומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). לכן נאמר והדר"ך צל"ה רכ"ב ע"ל דב"ר אמ"ת וענו"ה צד"ק ותור"ך נוראו"ת ימינ"ך במספר מכון יברכ"ך הוי"ה וישמר"ך. יא"ר הוי"ה פני"ו אלי"ך ויחנ"ך. ישא הוי"ה פני"ו אלי"ך ויש"ם ל"ך שלו"ם עם ש"ע שהם הש"ע נהורין המאירין בחנוכה בהדלקת נרות חנוכה. או כלך לדרך זה כי בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל"ב) כי בחנוכה

מאירין הב' שמות אלו טפמפי"ה חב"ו אשר שניהם הם בחינת יסוד צדיק שהוא השמן המזווג ליעקב ורחל בחנוכה וממשיך לה כל ה' ספירות שלה מכתר עד מלכות אשר יעקב ורחל הם אותיות ו"ה המזדווגין שניהן ונמשך ע"י השמן הטמין עלאין ע"י השם טפמפי"ה. אשר השם הזה מורה על חנוכה כי פ"ט במספר חנוכה. וב' פעמים הם באור ישר ובאור חוזר אשר המשכת הזווג הוא ע"י או"א שהם אתון י"ה כמבואר בספד"ק דברי חיים מרבינו הקדוש אור עולם באוצר חיי"ם מצאנו זצ"ל בדרושי חנוכה וממנו נקח לדרכנו כאן לכן נאמר והדר"ך צל"ה רכב על דבר אמת וענוה צדק ותור"ך נוראות ימינ"ך במספר כת"ר חכמ"ה בינ"ה חס"ד גבור"ה תפאר"ת נצ"ח הו"ד יסו"ד מלכו"ת טפמפי"ה חב"ו ו"ה אשר לזה אם תצרף אותיות ו"ה לאותיות י"ה של טפמפי"ה יהיה בשלימות שם הוי"ה ב"ה וב"ש המאיר בהמנורה בנר מצוה כמבואר בלק"ת משלי ובפע"ח (שער השבת פ"ד). ונמשך אז הזווג ביעקב ורחל פב"פ בכל ה' ספירות שלהם:

או כלך לדרך זה דהנה בארנו לעיל (אצל הע"ב שמות בשם הקדוש סא"ל) כי בחנוכה נעשה ג"כ זווג הנשיקין ביעקב ורחל ע"י ד' פעם נשיקה שהם ס' פעם א"ל סוד כ"ל הנשמה תהל"ל י"ה. אשר אז בזווג הנשיקין נמשך עת רצון מן רצון העליון כי זווג הנשיקין הוא בהיכל הרצון כמבואר בזוה"ק פ' בראשית (דף מ"ד ע"ב) היכלא דא דאיהו רצון רעוא דכולא מאן דקשר קשרין וסליק לון הכא דא הוא דאפיק רצון מ"ד בחביבותא. ובפ' פקודי

רצון הוא נוצר. והלא בחנוכה אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי מתגלין י"ג תקוני דיקנא בחנוכה דאמא מתקשטת בהון לברתא לתקן הוד דידה. א"כ כשנעשה אז זווג הנשיקין ג"כ ביעקב ורחל אשר אז נמשך עת רצון בכל העולמות אז נמשך הרצון ממצחא דעתיקא היכל הרצון אשר למעלה במצח הוא רצון ולמטה בדיקנא הוא נוצר חסד שהוא עצמו העת רצון אלא שהחילוק הוא באותיות למעלה אותיות רצון ובדיקנא למטה אותיות נוצר ונעשה נוצר חסד. אשר זווג הנשיקין הוא תריין רוחין כפולין ד' פעם נשיק"ה ב' פעמים כ"ל הנשמ"ה תהל"ל י"ה והם ס' פעם א"ל אשר מזה נמשך ע"ת רצון ונוצר חסד. א"כ לכן נאמר והדר"ך צל"ח רכ"ב ע"ל דב"ר אמ"ת וענו"ה צד"ק ותור"ך נוראו"ת ימינ"ך במספר מכון ס' פעם א"ל או ד' פעם נשיק"ה ע"ת רצון נצ"ר חס"ד אשר הוא אותיות רצון כי בתוה"ק כתיב נצר חסד ו' בפ' תשא רק עכשיו בהמשכת הרצון העליון ממצח הרצון אשר נתלבש שם במצח יסוד דעתיק שהוא אות ו' נמשך הרצון מן אות ו' הוה לנצר ונעשה נוצר מלא ו' אותיות רצון שהוא בהמשכת עת רצון לכל העולמות ולכל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

פרק סט

או כלך לדרך זה. והדרך. הוא הנצח כי הדר נקרא הנצח והוא חבר ההוד הוד והדר לפניו כי נצח הוד לפני התפארת כמבואר במאורי אור (מערכת הה' אות ד). א"כ כפי שמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד)

(דף רנ"ג ע"ב) היכלא שתיתאה דא הוא היכלא דאקרי היכלא דרצון דאיהו רעוא דאקרי מוצא פי ה' חדוה דאתדבקוהא דכולא והכא איהו רעוא דרעוין ברזא דכתיב כחוט השני שפתותיך רעוא דכל נשמתין דנפקי מההוא מוצא פי ה'. האי היכלא היכלא דרעוא דקיימן הכא כל שאלתין וכל בעותין דעלמא בגין דרעוא דכל רעוין כד נשיקין אשתכחו ברזא דכתיב וישק יעקב לרחל וכדין כד נשיק דא לדא כדין אקרי עת רצון בגין דהא כדין שלימו אשתכח וכל אנפין נהירין וכד צלותין סלקין כדין איהו עת רצון לאשתכחא ועל דא כתיב ואני תפילתי לך ה' עת רצון דאיהו חבורא דא עם דא. גם מבואר באדרא זוטא (דף רפ"ה ע"ב) מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא רצון אקרי דהא רישא עלאה דא סתים לעילא דלא אתיידע פשיט חד טורנא בסימא יאה דאתכליל במצחא ובגין דאיהו רעוא דכל רעוין אתתקן במצחא ואתגלייא בבוסיטא האי מצחא אקרי רצון וכד רצון דא אתגלייא רעוא דרעוין אשתכח בכולהו עלמין וכל צלותין דלתתא מתקבלין ומתנהרין אנפוי דזעיר אנפין וכולהו ברחמי אשתכח וכל דינן אתשמרין ואתכפיין. ומבואר בפע"ח (שער השבת פכ"ב) כי סוד עת רצון הוא כי חסד עליון המתפשט במצח עתיק הנקרא רצון הוא עצמו יורד עד דיקנא דעתיק במזלא ושם נקרא נוצר חסד כי חסד ההוא למעלה נקרא רצון ולמטה נקרא נוצר ואותיותיהן שוין. נמצא לפ"ז כי בעת רצון המתגלה אז מצחא דעתיקא רעוא דרעוין חסד דעתיק הוא עצמו יורד ומתגלה בדיקנא במזלא דנוצר חסד כי למעלה הוא רצון ולמטה נוצר חסד כי

כי חנוכה הוא נצח ענף החכמה סוד שמן משחת קודש ולכן היה הנס בשמן וע"י כהן. אשר הנס היה שהיה חתום השמן בחותמו של כה"ג שהוא חותם אמת אהי"ה פעם אהי"ה שהוא חותם הבינה. לכן אומר. והדרך שהוא השמן בחינת נצח סוד שמן משחת קודש צלח רכב על דבר אמת שהוא החותם שנחתם בו השמן. אשר השמן הוא בחינת יסוד צדיק החי שהוא מלך הדר המחיה ומקים לכל כלים הנשברים לכן והדרך הם אתון הד"ר כ"ו במספר הוי"ה ב"ה וב"ש שהוא בחינת יסוד כמבואר באור עינים ח"ר למורי זקני רבינו הקדוש זצ"ל והוא כמבואר בן בפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ג) בכוונת הקדושה כי שם הוי"ה ב"ה וב"ש הוא ביסוד. א"כ השמן שהוא הדר בחינת יסוד הלא מאירין בו ב' שמות חב"ו טפטפ"ה שהם במספר הד"ר. לכן והדרך הוא טפטפ"ה חב"ו הוי"ה כולן שמות היסוד שהוא השמן אשר על ידו מזדווגין בחנוכה יעקב ורחל.

וכלל בידנו מרבינו אשר כמו בינה ותבונה נעשין לפעמים פרצוף אחד בן רחל ולאה ג"כ נעשין פרצוף אחד והוא כי כשהזווג הוא לרחל או לאה משאלת ונותנת בהלוואה הגוף והכלים שלה לרחל כדי שתתארך וכן להיפך לוקחת לאה הגוף של רחל והכל נקרא לאה כמבואר בפע"ח (שער תיקון הצות פ"ב). א"כ בליל חנוכה כשנעשה הזווג ברחל או משאלת לאה הגוף והכלים שלה לרחל ונעשין פרצוף אחד. לכן והדרך צל"ח במספר חנוכה לא"ה רח"ל. אבל מחמת שעיקר הזווג נעשה אז בחנוכה ברחל לכן מרומז כאן רחל מפורש כי אותיות ל"ח של צלח עם ר' של רכב הם אותיות רחל

והאותיות צב"ב הנשארים הם במספר הוי"ה אלקי"ם לרמזו בזה כי הלא בארנו לעיל בע"ב שמות בשם יר"ת אשר בחנוכה נעשה הנסירה ברחל לכן נאמר צלח לשון וצלחו הירדן שהוא לשון בקיעה שהוא הנסירה. אשר בבוא הוי"ת שהם רוח והם סוד המוחין דז"א אז נגדל ז"א ונעשה בן י' ספירות גזרות אף בבחינת הכלים ואז ננסרת הנוקבא ממנו ולקחה הדין של אלקי"ם והז"א הוי"ת ואז נקראין הוי"ה אלקי"ם שמא שלים ולכן ננסרת ממנו כי הוי"ת דוחין אלקי"ם ונתנה לנוקבא כמבואר בע"ח (שער מנת"א פ"ח). ואז גם לזה מרמזין השמות הוי"ה אלקי"ם. כי כאשר זווג ז"נ אב"א אז ז"א לבדו נקרא הוי"ה אלקי"ם לפי שמתחילה ניתנין אלו המוחין לו ואח"כ נמשכין אליה אך כשהם פב"פ אז נמשכין לשניהן ביחד וזה סוד יחוד הוי"ה אלקי"ם בכל מקום כי בעת נתינת המוחין מאו"א אליהם אז ז"נ נקראין הוי"ה אלקי"ם כמבואר בע"ח (שער הזווגים פ"ג).

נמצא לזה מרומז כאן הוי"ה אלקי"ם בשני בחינות בחינה א' בשעת הנסירה הנעשה בחנוכה אז הז"א הוא בחינת הוי"ה ורחל בחינת אלקי"ם מחמת כי בשעת הנסירה לוקחת כל הדינים והגבורות שהם אלקי"ם. הבחינה הב' בשעת הזווג פב"פ של ז"נ בחנוכה אשר מקבלים אז המוחין מאו"א שהוא השמן בחינת שניהן אז נמשכין המוחין מהם הוי"ה אלקי"ם לשניהם לזו"ג ונקראין שניהם הוי"ה אלקי"ם שמא שלים. ולא יוקשה בעיניך שהרי בחנוכה הזווג הוא רק ביעקב ורחל ולא בז"א ורחל שיהיו נקראין יעקב ורחל הוי"ה אלקי"ם שמא שלים שהרי רבינו אומר שם בב' המקומות בשער מנת"א

ובשער הזווגים ז"א ונוקבא וכוונתו על ז"א ורחל ולא על יעקב ורחל שעמידתן למטה בנה"י. אבל באמת הוא כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"כ ובשער הכוונות בדרושי העמידה דרוש ו') כי הלא אי אפשר ליעקב להזדווג עם רחל אלא ע"י מה שנותן לו מן הז"א לכן כל תיקון תפלתו הוא בז"א כדי שיומשך ממנו וירד שפע ממנו ליעקב ויזדווגו יעקב ורחל לכן תכלית הכוונה אינו אלא בזעיר אנפין עכ"ל. א"כ לפ"ז גם יעקב ורחל יש להם מדרגה זו של הוי"ה אלקים שהוא שמה שלים מחמת שכל כוחו של יעקב הוא מן הז"א. א"כ לכן נרמז כאן צל"ח רכ"ב רח"ל הוי"ה אלקים שהוא שמה שלים כי צריך האדם בתפלתו לחבר שמה שלים שהוא הוי"ה אלקים שלא יש שמה שלים אלא השמות האלו. כי השם של הוי"ה אלקים גימ' יב"ק הוא שמה שלים הכולל כל העולמות ואין לך שם הכולל כל העולמות כשם זה לכן נקרא שם זה שמה שלים יותר משאר שמות כמבואר שם בפע"ח (שער העמידה פ"כ, ובשער הכוונות בדרושי העמידה דרוש ו') כוונת המברך את עמו ישראל בשלום. והוא כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קס"א ע"ב) ובפ' ואתחנן (דף רס"ד ע"א) אלא כולא חד דכד מתייחדין תרין שמהן אלין דא ביחודא חד ודא ביחודא חד כדין תרין שמהן אלין אתעבירו חד ואתכלילו דא בדא והוי כולא שמה שלים ביחודא חדא ובכ"ן הוי"ה הוא האלקים דהא כדין אתכליל כולא דא בדא למהוי חד. ולזה מחמת כי בחנוכה נעשה הנסירה אשר שם הנסירה הוא שם חת"ך שהוא מקום חתך שנחתך בעת הנסירה כמבואר בפע"ח (שער הזמירות פ"ח). כמו שבארנו לעיל היטב

באורך (אצל הע"ב שמות בשם יר"ת). לכן והדר"ך צל"ח רכ"ב במספר חת"ך זק"ן. והוא כי הלא שם חת"ך הוא שם מצפ"ן כמבואר שם בשער הזמירות בכוונת פותח את ירך. ומבואר בע"ח (שער אריך פי"א) ובפע"ח (שער הסליחות פ"ז) כי שורש של הזקן העליון שהם י"ג תקוני דיקנא הוא שם מצפ"ן באופן זה כי ד' תקונים עלאין הם סוד ד'. מוחין וזה סוד מ' דמצפ"ן ומ' תקונים הנשארים הם צ' דמצפ"ן והטעם כי הד' ראשונים דתקוני דיקנא נכללין בכתר חכמה שבו כי אלו יש להם מעלה יתירה כי הם כוללים רישא דעתיק אח"כ הט' נמנין מבינה ולמטה ואח"כ להיות שעל כל זה יש יתיר לבינה ממה שתחתיה לכן חזר למנות הח' בפני עצמן והם פ' דמצפ"ן ואח"כ צ' אחרונה הם מ' דז"א הרי שבכל שם מצפ"ן נכללין הי"ג תקונים. לכן מחמת כי בעת הנסירה בחנוכה שמרמז על זה שם חת"ך מקבלת רחל כל הדינין. לכן תיכף באו בהמתקה בהתגלות הזקן שהוא שם מצפ"ן שורש הי"ג תקוני דיקנא דא"א ומ' תקוני דיקנא דז"א שהם רחמים גמורים. אשר הזווג נעשה ביעקב ורחל לכן והדר"ך צל"ח רכ"ב במספר יעקב עם י"ג פעם א"ל שהם שורש כל הזקן כי בכל תיקון ותיקון מצטרף שם א"ל שהוא חסד אל כל היום ואל זועם בכל יום על הדינים להכפותן כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח). א"כ לכן בכאן אצל והדר"ך צלח רכב מרומז כל זה כנ"ל והדר"ך צל"ח הוא חנוכה לא"ה רח"ל כי אז נעשין פרצוף אחד אצל הזווג הזה של יעקב ורחל. צל"ח רכ"ב הם רח"ל הוי"ה אלקים שמה שלים לרמז על שני הבחינות כנ"ל שמות הנסירה ושמות

המוחין בעת הזווג פב"פ. והדר"ך צל"ח רכ"ב הוא חת"ך זק"ן חתך הוא שם הנסירה זקן הם הי"ג תקוני דיקנא דא"א מ' תקוני דיקנא דז"א שגשרשין בשם מצפ"ן. אשר בחנוכה נתגלין שניהם י"ג דא"א ומ' דז"א כי לזה בהמנורה היו כ"ב גביעים י"ג דא"א מ' דז"א כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד, במדרגת המנורה אות כ"ד). והדר"ך צל"ח רכ"ב הוא יעקב י"ג פעם א"ל מחמת כי מרומז כאן רחל בתיבות צלח רכב לכן מרומז ג"כ יעקב. שהוא בחנוכה נעשה הזווג בהם ביעקב ורחל. ומחמת כי רחל בעת הנסירה מקבלת כל הדינים והגבורות לכן באו תיבף בהמתקה בהתגלות הזקן בי"ג שמות א"ל שמות החסדים והרחמים כי בן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ) כי בחנוכה מתגלין הי"ג תקוני דיקנא בכל לילה תיקון אחד ובליל ח' מן נוצר עד ונקה. והלא בהם מתגלין י"ג שמות א"ל לכן מרמוז כאן ג"כ י"ג שמות א"ל.

אשר אז בהזווג הזה של יעקב ורחל מאירין פניה של רחל באור של הש"ע נהורין בחנוכה כי בתיבת שעשה בברכה השניה נמשכו הש"ע נהורין לרחל כמו שאומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כוונת שעשה נסים אשר הש"ע נהורין מקורן ב' שמות א"ל שהם במלואיהן במספר ש"ע כמבואר בע"ח (שער אריך פי"ג) ומבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ד) כי אז מאירין ברחל ג' שמות א"ל א"ל בימין א"ל בשמאל א"ל בחוטם. א"כ מאירין בחנוכה ברחל ט"ז פעם א"ל י"ג פעם א"ל של הי"ג תקוני דיקנא הנ"ל ועוד ג' א"ל בפניה בימין ובשמאל ובחוטם. אשר לזה מלכו"ת במספר ט"ז פעם א"ל מחמת שמאירין בה כל אלו השמות א"ל. לכן

והדר"ך צל"ח רכ"ב במספר חנוכ"ה ט"ז פעם א"ל אשר ט"ז פעם א"ל הם במספר מלכו"ת כי בחנוכה מאירין בה כל אלו השמות של י"ג תקוני דיקנא ושל הש"ע נהורין וחוטם שהם ביחד ט"ז פעם א"ל. אשר רבינו צוה לכוין בחנוכה אצל ג' הברכות אלו השמות ע"ב קס"א בברכה הראשונה. ס"ג אלקי"ם בברכה השניה. מ"ה אדנ"י בברכה השלישית אשר ביחד הם במספר תצ"ב וגם אומר רבינו אשר אצל שעשה נמשכו הש"ע נהורין שהם ב' שמות א"ל והלא אז כשמאירין בפניה ב' שמות א"ל בפן הימין ובפן השמאל אז מאיר ג"כ בחוטם שם א"ל כנ"ל הרי הם ג' שמות א"ל כמבואר ג"כ בפע"ח (שער העמידה פי"ז כוונת מגן אברהם, ובשער תפלת ר"ה פ"ד הנ"ל). לכן והדר"ך צל"ח רכ"ב במספר ע"ב קס"א ס"ג אלקי"ם מ"ה אדנ"י ג' פעם א"ל. אשר השמות האלו הם כל כוונת הברכות של חנוכה. אשר כל המשכה הוא בחנוכה ע"י השמן שהוא יסוד צדיק המושך שפע קודש שהוא הטל מלמעלה מן גולגלתא דאריך כי איהו שמן איהו טל שמן לסטר ימינא. ומסטר דמינא נפקי ברכאן לעלמא ומתמן אתמשח מלכותא קדישא. כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ה ע"א) וכמו שפרשתי דבריו הקדושים לעיל (בפרק ל'). אשר מלכותא קדישא המנורה שנמשך לה השמן שהוא הטל מן גולגלתא דאריך סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שהם ב' טיפי מרגליות התלויות בזקנו של אהרן שהם ב' מזלות נוצר חסד ונקה שעל ידיהם נמשך השמן שעל הראש למלכות שהיא המנורה כמו שבארנו בפרקים הקודמים הרבה מזה. לכן והדר"ך צל"ח רכ"ב במספר שמ"ן

ט"ל ב' פעם מזל"א. אשר ב' פעם מזל"א במספר יוס"ף שהוא יסוד צדיק בחינת השמן שהוא בי"ט ח"י במספר ט"ל. העולה יוסף הצדיק שהוא השמן עד הדעת להמשיך משם טפות השמן שהם ט"ל לצורך המנורה שהיא המלכות אשר ע"י השמן אתמשך מלכותא קדישא שהיא המנורה הנתון בה השמן להאיר. אשר שם הדעת הוא אהו"ה ובמלואיו כזה אל"ף ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י וא"ו ה"י אל"ף ה"א וא"ו ה"א. אל"ף ה"ה וי"ו ה"ה במספר קצו"ת [סוד קצות החשן שלבש הכה"ג ואכ"מ] לכן. והדר"ך צל"ח רכ"ב ע"ל במספר חנוכ"ה קצו"ת השם הדע"ת בכל ד' מלואיו הנמשך בחנוכה כי השם הזה של הדעת שהוא אהו"ה הוא במספר טו"ב אשר בטוב נקשר חסד כי ט' פעם ו"ב במספר חס"ד טו"ב חס"ד במספר חנוכ"ה. לכן מש"ך חסד"ך לידעי"ך במספר קצו"ת שהוא שם הדעת בכל ד' מלואיו אל"ף ה"י וי"ו ה"י אל"ף ה"י וא"ו ה"י אל"ף ה"א וא"ו ה"א אל"ף ה"ה וי"ו ה"ה שכן בחנוכה זמן החסד הנקשר בשם הדעת שהוא מספרו טוב אז נמשכו החסדים שבדעת מכל הד' מלואים של שם הדעת. אשר החסדים הם חמשה הנמשכין ממקורן מבעל החסד שהוא בא"ר מ"ם חיי"ם כמבואר בבית ישראל מרבינו זקני הקדוש (פ' נח) ובדעת קדושים מרבינו זקני (מאמר חג הקציר פ"ו). לכן צל"ח רכ"ב ע"ל במספר חנוכ"ה בא"ר מ"ם חיי"ם שהם החמשה חסדים עם מקורן מקור בא"ר מ"ם חיי"ם שהוא בעל החסד הממשיך החסדים למלכות בחנוכה. אשר אז בחנוכה נמשכו י"ג תקוני דיקנא דא"א וט' תקוני דיקנא דז"א אשר הם נשרשין בשם מצפ"ן כנ"ל.

אשר בי"ג תקוני דיקנא דאריך ובט' דז"א מאיר שם טדה"ד כי אותיות ט"ד הם י"ג לרמזו על י"ג תקונים דא"א. ואותיות ה"ד מרמזים על ט' דז"א כי ט"ד במספר י"ג ה"ד במספר ט'. אשר הם כ"ב גביעים של המנורה י"ג וט' כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ד). אשר אז נמשך השמן שהוא הט"ל הנמשך מן התלת רישין עלאין י"ג חוורתי דגולגלתא י"ג נימין דאורא. י"ג תקוני דיקנא דמוחא חכמה סתימאה אשר הם ג' פעם י"ג במספר ט"ל. אשר שם הט"ל הוא שם כוז"ו במספר ט"ל כמבואר בפע"ח (שער הברכות פ"ג, ובשער הקדושים פ"ג, ובשער העמידה פ"ח כוונת מוריד הטל, ובפ"ט כוונת ברכת חונן הדעת). לכן צל"ח רכ"ב ע"ל במספר חנוכ"ה מצפ"ן טדה"ד כוז"ו שכן בחנוכה ע"י אלו השמות נתגלו הי"ג תקונים דא"א והט' תקונים דז"א אשר שורשם נמשך מן שורש הטל שהוא שם כוז"ו. אשר הטל הוא השמן כי איהו שמן איהו טל כמו שהבאתי לעיל מן הוזה"ק (פ' לך דף פ"ח ע"א). ובהשמן מאירין ג' שמות של השמות דמרגלאין. דשבת"ק א"ל אלקי"ם מצפ"ן ובהמנורה מאירין ד' שמות דמרגלאין דשבת"ק הוי"ה הוי"ה מצפ"ן י"ה אדנ"י. אשר שורש של המרגלאין הם הב' שמות אהי"ה יהי"ו כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ' ובמדרגת השמן אות י'). לכן והדר"ך צל"ח רכ"ב ע"ל דב"ר במספר אהי"ה יהי"ו הוי"ה הוי"ה מצפ"ן א"ל אלקי"ם מצפ"ן י"ה אדנ"י שהם השמות דמרגלאין עם מקורן המאירין בהמנורה ובהשמן. אשר אז בחנוכה מאירין הש"ע נהורין בהמנורה שהיא רחל להאיר פניה אשר הם נמשכין מאור

פנים העליונים דאריך אנפין שהוא תיקון ואמת דאתפני משערי כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג) אשר הש"ע המאירין בהמנורה שהיא המלכות בחינת רחל הוא השמן שהוא אור של הש"ע נהורין כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ז') שלזה אמר דוד המלך ע"ה דשנת בשמן ראשי כמבואר בלק"ת (תהלים). אשר השמן הוא בחינת יסוד צדיק מלך הדר הדורא דמלבא הדרת פנים זקן המקבל יופי פנים העליונים בח' פעם א"ל שלזה יוסף יסוד צדיק יפה תואר ויפה מראה כמבואר בלק"ת (פ' ח"י). והוא נותן אותן יופי פנים העליונים שממשיך מאריך אנפין מתיקון ואמת לרחל שתהיה יפת תואר ויפת מראה כמבואר בלק"ת (פ' נשא). אשר לזה הד"ר רח"ל במספר ואמ"ת. לכן צל"ח רב"ב ע"ל דב"ר במספר הד"ר ואמ"ת כי מן תיקון ואמת ממשיך הש"ע נהורין יופי פנים העליונים ונותנן לרחל הנמשכין בחנוכה בברכת שעשה נסים לרחל שהיא המנורה כמו שאומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כוונת שעשה נסים. אשר אם נמשכין כל האורות האלו בחנוכה ע"י השמן שהוא מלך הדר יסוד צדיק אז נעשה בחנוכה הזווג של יעקב ורחל שהם מ"ה וב"ן יעקב הוא מ"ה רחל היא ב"ן והם יחד בחינת מהיטבאל שהם מ"ה יטבאל כי יטבאל במספר ב"ן כמבואר בע"ח (שער התיקון פ"ג) לכן ע"ל דב"ר במספר הד"ר מהיטבאל. אשר הד"ר מהיטבאל במספר ח"י פעם טו"ב. להורות שיצא מהן הרע ונמשך ע"י מלך הדר שהוא צדיק החי את הטוב כמבואר שם בשער התיקון. אשר כן הוא בחנוכה כי השמן הוא צדיק החי מלך הדר

הממשיך בחנוכה את הטוב כי בטוב נקשר החסד כי ט' פעם ו"ב במספר חס"ד. טו"ב חס"ד במספר חנוכה. לכן ע"ל. דב"ר במספר ח"י פעם טו"ב במספר הד"ר מהיטבאל. אשר השמן הוא נמשך מאורא רישא תנינא מתלת רישין הנמשך ברוחא דנשיב מסתרא דסתרינ טמירא דטמירין עתיק דעתיקין סתימא דסתים בגו סתמו דסתמינ הנמשך ונגנו באות י' שיצא מאור ונעשה אור סוד הנאמר יהי אור ואבא יסוד ברתא שהיא המלכות נוקבא דז"א שהיא המנורה בסוד הנאמר לריח שמניך טובים כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ח'). אשר באורא הזה שהוא רישא תנינא מתלת רישין מקור המשכת השמן לצורך המנורה שהיא המלכות המאירה בחנוכה. שם באורא מאירין ג' שמות הוי"ה דס"ג כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ד). א"כ לכן רב"ב ע"ל דב"ר במספר נ"ר חנוכה ג' פעם ס"ג אשר רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי עיקר המשכת האור בחנוכה למלכות הוא מן שם ס"ג כי חנוכה הוא במספר ס"ג כ"ו. אשר אז בחנוכה נעשה הזווג יעקב ורחל, ולאה משאלת כל הכלים שלה וגופה לרחל לצורך הזווג כמו שבארנו לעיל כי והדר"ך צל"ח במספר חנוכה לא"ה רח"ל. לכן ר"ת של ריבב ע"ל ד'בר במספר לא"ה רח"ל. ורבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ) כי צריך לכוין אצל להדליק כי הוא מספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך למלכות שהיא ב"ן וע"י זה תמשוך ותדליק ומאירה באור הנר להתייחד עם דודה ביחוד הנ"ר. א"כ כל האור הוא נמשך לצורך הזווג מן כל הד' מלואים של שם הוי"ה ב"ה וב"ש שהם

ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם רל"ב. לכן ס"ת של רכב' עלי' דבר' הוא רל"ב שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אשר כל אלו המשכות הם מן הנס הנעשה בחנוכה ע"י השמן הנחתם בחותם אמת. אהי"ה פעם אהי"ה שהוא מספר אמ"ת כמבואר בהקדמת הע"ח (כלל ה'). לכן נאמר והדרך צלח רכב על דבר אשר כל היחודים שאמרנו עד כאן שנמשכו בחנוכה הוא ע"י אמת מחמת שהשמן נעשה בו נס ונחתם בחותם של אמת שהוא חותם הבינה אהי"ה פעם אהי"ה. אשר הבינה אמא עלאה מקשטא לברתא בחנוכה בי"ג תקוני דיקנא לתקן את ההוד שלה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר ברתא היא המלכות בחינת המנורה המאירה בחנוכה שהוא דויד בן ישי. ובי"ג תקוני דיקנא מאירין י"ג שמות ע"ב שהם מספר תתקל"ו סוד מרדכי אסת"ר כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ו). לכן והדרך צלח רכב ע"ל דב"ר אמ"ת במספר תתקל"ו דויד ב"ן ישי. אשר אז בחנוכה לצורך הזווג עולה היסוד שהוא השמן עד הדעת להמשיך משם השמן הטוב שהיא טפת החסדים שבדעת אשר שם הדעת הוא אהו"ה ובד' מלואיו אל"ף ה"י וי"ו ה"י. אלף ה"י וא"ו ה"י. אל"ף ה"א וא"ו ה"א. אל"ף ה"ה וי"ו ה"ה הוא מספר קצו"ת [סוד קצות החשן הנודע ואב"מ] הנמשך למלכות שם אדנ"י אשר במלואו הוא תרע"א. אדנ"י תרע"א במספר תשל"ו. לכן והדרך צלח רכב ע"ל דב"ר אמ"ת במספר קצו"ת תשל"ו כי מן שם הדעת בד' מלואיו נמשך השמן הטוב בחנוכה למלכות שהיא אדנ"י תרע"א. אשר מכל אלו היחודים הנמשכים בחנוכה הנרמזים בפסוק הזה נעשה הזווג

ביעקב ורחל. אשר אז לאה משאלת כל הגוף שלה והכלים לרחל לצורך הזווג ונעשין אז פרצוף אחד כמו בינה ותבונה כנ"ל. לכן כשאמר מקודם והדרך צלח רכב על דבר אמת שרמזו כל היחודים שרמזנו עד כה שהם נמשכין לצורך הזווג הנעשה בחנוכה לכן אומר ועונה צדק שהם לאה ורחל כי לאה היא בחינת ענוה כמבואר בע"ח (שער רחל ולא פ"ג) צדק היא רחל כמבואר בפע"ח (שער הזמירות פ"ה). ותורך הוא יעקב תורה שבכתב כמבואר בע"ח (שער הכללים פ"א ובשער הארת המוחין פ"ח ושער יעקב ולא פ"א). אשר הוא מזווג עם שניהם לאה ורחל שנעשין עכשיו פרצוף אחד מחמת שעיקר הזווג בחנוכה הוא ברחל. אשר שניהן לאה ורחל נקראין נוראות כי יעקב שנקרא נורא מתחלק לב' חצאין מן החוזה ולמעלה הוא פרצוף לאה מן החוזה ולמטה הוא פרצוף רחל סוד נוראות בצדק תעננו כמבואר בע"ח (שער מיעוט הירה פ"ג). לכן אומר ותורך נוראות כי יעקב שהוא תורך מזדווג בשניהן בלאה ורחל שהם נוראות הנעשין עכשיו בחנוכה פרצוף אחד ועיקר הזווג הוא ברחל: אשר אז ימינך נמשכו לצורך הזווג החמשה חסדים שהם ה' פעם הוי"ה ב"ה וב"ש במספר ימינך להמשיך החסדים והרחמים עלינו ועל כל ישראל אמן בן יאמר ד'.

פרק ע

הציץ שנונים עמים תחתיך יפלו בלב אויבי המלך.
הנה בארנו (לעיל במאמר נרות המערכה פרק

ל) אשר השמן הוא בחינת טל כמו שמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ה ע"א) איהו שמן איהו טל מתמן אתמשה מלכותא קדישא. כי השמן הוא בחינת יסוד צדיק בשם ב"ט ח"י במספר ט"ל. אשר הטל הם הטפין הנמשכין מן המוח ויורדין דרך היסוד צדיק למלכות שהיא המנורה ולכן נתון השמן תוך המנורה להאיר. לכן אומר חצ"ך שהם ג' טפין דמוחין והם יורים ח"ן למטרה היא ממרוניתא וחצים מצד היסוד הנקרא ח"ן רובה קשת כמבואר במאורי אור (מערכת הח' אות נ"א) וכן מבואר בלק"ת פ' ויחי ובלקוטי שמואל בחצים של יהונתן ודוד). אשר לזה חצ"ך במספר חנוכה ט"ל כי בחנוכה נמשך השמן שהוא הטל לצורך מלכותא קדישא שהיא המנורה אשר הטל הם החצים ג' טפין דמוחין שיורים ח"ן למטרה שהיא הממרוניתא בחינת המנורה וחצים מצד היסוד שהוא השמן הנקרא ח"ן רובה קשת. אשר היסוד שהוא השמן הוא מלך הדר כמבואר בע"ח (שער אצילות בקיצור פ"ב ובשער שבה"כ פ"ח). אשר הוא הממשיך הטפין שהם חצי השמן בשם טפמפי"ה שהם הטפין הרמוזין בשם זה וגם בשם חב"ו. אשר שם השמות טפמפי"ה חב"ו במספר הדר"ה הדורא דמלכא. אשר אז הזווג פב"פ בסוד נצבה שגל לימינך שהוא סוד חזרת פב"פ. ואז מאירין בה ב' שמות א"ל במלוי שהם במספר ש"ע אשר א"ל אחד במלואו מאיר בפן הימין ובנקב אחד בחוטם וא"ל אחד מאיר במלואו בפן השמאל ובנקב חב' בחוטם כי ב' נוקבין אית בחוטמא וכל אחד ארכו ש"ע שהם ב' א"ל האלו ועם אות ה' שיש בנקבא דפרדשקא הם ש"ע"ה כי יש ב' ההי"ן בב'

נוקבין שהם נמשכין מן ג' ההי"ן שבג' שמות אלקי שאומרים בשמ"ע אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ד). וכן מבואר בלק"ת פ' יתרו) ועשה חסד לאלפים הנה ועשה כתיב חסד ו' שהם ש"ע נהורין והם מתפשטין בחוטמא דא"א שהם ש"ע"ה עלמין ומתפשטין באורכא דחוטמא והכל חסדים וזהו ועשה חסד לכן חצ"ך שנוניים במספר הדר"ה ש"ע"ה אשר הדר"ה הוא היסוד שהוא השמן בחינת שמות טפמפי"ה חב"ו במספר הדר"ה ואז מאירין הש"ע"ה נהורין בפני הנקבא שהיא המנורה. שכן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לבוין בברכת ש"ע"ה נסים להמשיך את הש"ע נהורין בב' אותיות ש"ע מן ש"ע"ה. אשר הם ש"ע"ה נהורין כנ"ל. אשר כל המשכה של הש"ע נהורין הוא מן השמנה חוורת דברישא דעתיקא אשר עם השמנה חוורת האלו שהם ב' הויות הם ש"ע"ה נהורין כמבואר בע"ח (שער אח"פ פ"ה ובשער אריך פ"ד) שהם ו' פעם ס"ג במספר ש"ע"ה. לכן ר"ת של חצ"ך ש'נוניים ע'מים הוא ש"ע"ה אשר ע"י הש"ע נהורין נתבטלו כל המשטינים ונקרעו ונופלין תחת הקדושה בשם קר"ע שט"ן כי קר"ע במספר ש"ע כמבואר בדעת קדושים מרבינו זקני הקדוש (מאמר נר מצוה פ"ג). וממנו נקח לדרכנו כאן שהיו צריכין להגביר כח הקדושה להאיר מתוך חשכה בחנוכה ולהשפיל מלכי יון הטמאים שהם בחינת חשך. אשר הש"ע נהורין הם בחינת שם י"ה בחינת אבא ואמא כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). לכן חצ"ך שנוניים עמי"ם במספר קר"ע שט"ן י"ה. [כאן נפתח בכת"י סוגריים ולמטה כתוב הגה"ה כאן הוא הטעות עד הזווג] (אשר

פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם נח"ל מ"ל. אשר אז בחנוכה נמשך יחוד הזכירה לבטל כח היוונים שרצו להמשיך כח של השכחה להשכיחם תורתך אשר יחוד של הזכירה הוא ב' פעם כת"ף שהם אלף הנשלבים בע"ב קס"א במספר זכו"ר שהם ביחד אלף רג"ל מספר שלו"ש פעמי"ם בשנ"ה או ביו"ם השמיני"י עצר"ת כמו שבארנו לעיל בפרק נ"ד בפסוק ידן בנזים בשם רבינו הכה"ג בספד"ק ברכ"ע (מאמר אור פני מלך) אשר אז המלכות בכל קומתה ב' ספירות שלה שהם י' פעם ב"ן כי אז הזווג פב"פ סוד הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים שהם י' פעם ב"ן כמבואר בלק"ת שמואל. ובפע"ח (שער קריאת ס"ת פ"ז) כוונת עלינו לשבח. לכן חצי"ך שנוני"ם עמי"ם תחתי"ך יפל"ו בל"ב במספר אל"ף רג"ל תק"ך חנוכ"ה. אשר בחנוכה נמשך יחוד הזכירה לבטל כח שכחת היוונים שיחוד הזכירה הוא אל"ף רג"ל ואז המלכות מלא קומתה ב' פעם ב"ן פב"פ בעת הזווג) הגה"ה עד כאן הוא טעות.

אשר בחנוכה מקשטא אמא לברתא בי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא כדי לתקן הוד דילה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). ומבואר שם בפ"ו כי הי"ג תקוני דיקנא מאירין בהם י"ג הוי"ת שהם במספר תתקל"ו ואלו הי"ג תקוני דיקנא נכנסין תוך אבא ומאבא לאמא ולהיותן שהם נכללין קודם ביסוד אבא ואח"כ נכללין ביסוד אמא ג"כ ונכנסו ג"כ אל הז"א אשר יסוד אבא מלוכש גו יסוד אמא ויסוד אמא הוא קצר ויסוד אבא הוא עורף ויוצא לחוץ לתוך החלל הגוף של ז"א. ומבואר בזוה"ק (פ' פינחס דף רל"ג

הש"ע נהורין הם כפולין בפן הא' ובפן הב' והם תש"ם נהורין אשר עם אור המצח שגנוז בו יסוד דעתיק שהוא אות ו' הם תשמ"ו נהורין כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). סוד שמו"ת בני ישראל הנודעים. אשר של אבא ממירין וגניזין רק של אמא מתגלית כמבואר שם בשער אריך. וכשאמא מתגלית להאיר פני המלכות שהיא המנורה או מקשטא אמא לברתא בי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא לתקן ההוד דמלכות שהיא ברתא דאמא כמבואר בפע"ח (שער רפ"ח רח"פ פ"ד). אשר בי"ג מכילין דרחמי שהם הי"ג תקוני דיקנא מאירין י"ג שמות ע"ב כמבואר (שם פ"ו). לכן חצי"ך שנוני"ם עמי"ם תחתי"ך במספר תשמ"ו תתקל"ו אשר תשמ"ו הם הש"ע נהורין הכפולין המאירין בחנוכה. תתקל"ו הם י"ג פעם ע"ב המאירין בי"ג תקוני דיקנא המתגלית ג"כ בחנוכה. אשר הנס של חנוכה נעשה ע"י הכהנים שלוח צוה רבינו הטור (או"ח תרפ"ד) להתחיל לקרות ביום ראשון דחנוכה מברכת כהנים אשר מברכין בשמות של שם כ"ב אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם. אשר הנס שנעשה הוא בהשמן שהוא טל כי איהו שמן איהו טל כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) כמו שפרשתי לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל') ורבינו אומר (בפע"ח שער רח"פ פ"ד) אשר להדליק נר חנוכה ר"ת נחל שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות במספר נח"ל. שמקבלת בחנוכה האור של נחל השמן שהוא הטל הנמשכין הטפין מן מוחא דעתיקא להמשה למלכותא קדישא כמבואר שם בזוהר לך מתמן אתמשה מלכותא קדישא. לכן חצי"ך שנוני"ם עמי"ם תחתי"ך יפל"ו במספר אנקת"ם

ע"ב) תליסר עלין אלין תליסר מכילין דרחמי דירתא כנסת ישראל מלעילא וכולהו אחידין בעקרא חדא ואיהו ברית חדא ודוגמא דברית יסודא דכולא. ומפרש שם רבינו המקד"מ ז"ל כי המלכות מקבלת שניהם י"ג תקוני דיקנא דאריך העליונים וגם י"ג תקוני דיקנא התחתונים מן זקן התחתון דא"א כי י"ג העליונים משפיעים בי"ג התחתונים ומשם מקבלת המלכות הארת התחתונים ג"כ. אשר שם בזקן התחתון של א"א יש ג"כ י"ג תקוני דיקנא כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ה) ובלק"ת במעמ"צ (פ' קדושים) ובשער המצות (פ' קדושים) ודע כי כמו שיש זקן העליון יש למטה זקן התחתון סביב היסוד כי כמו שיש י"ג תקוני דיקנא עילאה כך יש י"ג תקוני דיקנא תתאה ביסוד וזה סוד גדולה מילה שנכתרו עליה י"ג בריתות וזה הצמר שבכבשים סוד מן המצר והבל בקרבנו הביא מצמר הזה הלבן והמשיכה למטה במלכות לפיכך שעה הקב"ה אל הבל ואל מנחתו. ומבואר במאורי אור (מערכת ה' אות כ"ד) זקן ב' פעמים גימ' שד"י כי זקן גילוי היסוד הנקרא מזל. א"כ כפי שאומר רבינו כאן בכוונת חנוכה כי יש בברכה הראשונה י"ג תיבות והם י"ג מכילין דרחמי שבהון אמא מקשטא לברתא לתקן חוד של המלכות בחנוכה. א"כ לפ"ז המלכות מקבלת בחנוכה הי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא מעצמה מאמא שלא ע"י ז"א מחמת כי הלא אמא בעצמה מקשטא להמלכות בהון. והלא כשמקבלת הי"ג תקוני דיקנא עלאין אז מקבלת ג"כ הי"ג תקוני דיקנא תתאין ג"כ כי י"ג העליונים משפיעים בי"ג התחתונים והמלכות מקבלת

משניהם. אשר בחנוכה מקבלת אותן דרך אמא שמקשטת לה בהון כדי לתקן החוד שלה. א"כ מקבלת ב' פעם זקן שהם שדי. זקן העליון של א"א וזקן התחתון של א"א שהוא הצמר הלבן. אשר מקודם מקבלת אותן אמא עלאה אותן ב' פעם זקן דרך אבא עלאה אשר ב' פעם זקן הם במספר שד"י ובחנוכה מקשטת בהון אמא עלאה לברתא שהיא המלכות באותן ב' פעם זקן שהם שד"י. אשר לזה לדעתי השפילה והבזויה אומר רבינו בפע"ח (שער השבת פ"ד) ובלק"ת (משלי) כי בינה ומלכות הם שתי נרות ומאיר בבניה שם שד"י ובמלכות שם שד"י כי כל חיבורם וזווגם הם ע"י יסוד שנקרא שד"י בין למעלה ובין למטה בבניה ובמלכות ואמנם שד"י שבבניה הוא רפה ושדי שלמטה במלכות הוא דגש לכן בין שדי ילין רפה רמו אל הבינה. והוא כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור במדרגת המנורה פכ"ד אות ז'). לכן חצי"ך שנוני"ם עמי"ם תחת"ך במספר שד"י שד"י ח"י תתקל"ו שהוא כל המשכת הדיקנא זקן העליון וזקן התחתון בחנוכה הנמשכין ע"י אמא שמאיר בה שד"י ב' פעם זק"ן ביסודה שהוא ח"י והיא מקשטא בהם לברתא שהיא המלכות בחינת המנורה בב' פעם זק"ן שהם שד"י אשר בהזקן מאירין י"ג שמות ע"ב שהם תתקל"ו.

והנה אומר רבינו זקני הקדוש בדעת קדושים (מאמר שמן למאור פ"א) כי אדונינו דוד המלך אומר אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי כי כן מו"ב עם חס"ד במספר חנוכ"ה אשר הוא ההעלם עם הגלוי טוב לגנוז וחסד הוא המתפשט ואתפשטותא דטוב הוא הודאה להודות לד' כי טוב

כי הוא צפון ממיר וגניז ופנימי מכולם
דטוביה גניז בגוויה.

א"כ לפ"ז כשאומר רבינו בשער העמידה
אשר בעת שנתגלה הטוב אז נתגלה
לרחל ג' יסודות יסוד אבא ויסוד אמא
ויסוד ז"א. בודאי כוונת רבינו על הצלם
הפנימי של היסוד שלהם שמורה על
הזווג פב"פ שהוא מה רב טובך אשר
הצלם הפנימי הוא אות מ'. ולא על שני
הבחינות של היסוד צ' פשוטה וצ' כפופה
שהם בבחינת הזווג אב"א. כי הלא מה
שאומר רבינו בשער העמידה שנתגלה
לרחל הג' יסודות דא"א ודו"א הוא בעת
שמזדווגת רחל בישראל פב"פ בזווג
המובחר והלא איך נמשיך אז לרחל
יסודות של צ' פשוטה וצ' כפופה שהם
מורים על זווג אב"א. אלא ודאי כוונת
רבינו בזה שאז נתגלו לרחל הג' יסודות
דא"א ודו"א מבחינת אות מ' שהוא יסוד
הפנימי המורה על הזווג פב"פ. א"כ
בחנוכה כשנתגלה הטוב מן שם ע"ב ג"כ
ונשלם להכל כדי להשלים כל שם החסד
אז נתגלו לרחל הג' יסודות דא"א ודו"א
אשר כל אחד אז בבחינת מ' יסוד צ'
הפנימי המורה על הזווג פב"פ. א"כ לפ"ז
נתגלו לרחל בחנוכה ג' מתי"ן שהם ג'
צדיקים טובים והלא כשהיא פב"פ בזווג
אז היא עם הז"א בבחינת מ"ה תרע"א
שיש בהם כ"ב אותיות יו"ד ה"א וא"ו ה"א
אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד ונתברכת המלכות
שהיא תרע"א בברכת כהנים בשם בן
כ"ב שהם השמות אנקת"ם פסת"ם
פספס"ם דיונסי"ם כמבואר בפע"ח (שער
חזרת העמידה פ"ו).

א"כ בחנוכה שנעשה הנס ע"י הכהנים
בהשמן הטוב דאתפשטותא דטוב הוא

וע"י ההודאה והכרת ניסי ד' יגלה לנו
טוב הגנוז כי כן כתב רבינו בשער
העמידה כי טוב הוא יסוד אבא הגנוז
ביסוד זעיר והוא שם ע"ב ומנין הכל
מתפשט ויוצא לחוץ להשלים ולזון את
הכל ולכן אתפשטותא דטוב איהו הודאה
דאקרי חסד אשר אנחנו המודים על חסד
ה' הוא תכלית כוונת הבורא המיטיב
עמנו להכיר חסדו ואז נקרא חסד וכמעט
הודו לד' כי טוב כי לעולם חסדו. אשר
ע"י ההודאה לד' על הטוב נשלם אשר
לעולם חסדו אז ניכר חסדו כי טוב ולכן
מבואר בהאריז"ל כי חנוכה הוא בחוד
והנס היה ע"י השמן שהוא הטוב כמעט
כשמן הטוב דאתפשטותא דטוב הוא
הודאה עכ"ל רבינו זקני. א"כ לפי דברי
קדשו של רבינו זקני אשר בחנוכה
נתגלה הטוב של שם ע"ב ג"כ ונשלם
החסד אשר התפשטות הטוב איהו
הודאה שהוא תיקון ההוד בחנוכה. א"כ
הלא מבואר שם בדברי רבינו בפע"ח
(שער העמידה פ"ו בכוונת קונה הכל) אשר בעת
שנתגלה הטוב ג"כ של שם ע"ב ונשלם
טו"ב עם הכ"ל שהם במספר חס"ד ונשלם
החסד אז נתגלה לרחל ג' יסודות שהם
יסוד אבא ויסוד אמא ויסוד ז"א. גם
מבואר בפע"ח (שער פרקי הצלם פ"ו) כי צ'
דצלם החיצון הוא צ' פשוטה רומז
שמתפשט בסוד אב"א כי צלם החיצון
עומד עם נוקבא אב"א ויש בו אחיזה
להחיצונים בהתפשטותו. וצ' דצלם
התיכון הוא צ' כפופה וגם הוא אב"א אך
איננו מתפשט אל החיצונים כמו החיצון
ואין אל החיצונים אחיזה בו אפילו שהוא
אב"א. ויסוד שבכולם שבחלק הצ' דצלם
הפנימי הוא אות מ' מורה על הזווג פב"פ
ונקרא מה רב טובך אשר צפנת ליראיך

פרק עא

חציך שנונים עמים תחתיד יפלו בלב אויבי המלך.

הנה בארנו לעיל (נפרק ג"ד) בפסוק ידין בגוים אשר מחמת כי היוונים הטמאים רצו להמשיך את השכחה כמו שאומרים בנוסח הודאה כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל להשכיחם תורתך. לכן נמשך יחוד הזכירה שהוא יחוד הכתפין תרין עטרין דחסדים וגבורות הנשלבים בע"ב קס"א שהוא מספר רג"ל או זכו"ר אשר לזה של"ש פעמי"ם בשנ"ה מספר אלף רג"ל או ביום השמיני"י עצר"ת כמו שהבאתי שם בשם רבינו הברכ"ע (במאמר אור פני מלך) אשר כל המשכה הוא בעת שנעשה הזווג ביעקב ורחל פב"פ בחנוכה. לכן חצי"ך שנונים עמי"ם תחתיד יפלו בל"ב במספר חנוכה אלף רג"ל יעקב רח"ל כי בחנוכה בעת הזווג נמשך ליעקב ורחל היחוד של הכתפין הוא יחוד של הזכירה לבטל כח השכחה.

והנה מבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת באחור ז"א וז' נרותיה הם שבעה קצוותיה מחסד עד המלכות שבו וכמו שהחסדים המתפשטין בו"ק דז"א הם נקראין ה' אורות מאירין שהם ה' פעם אור של יום ראשון דמעשה בראשית כן החמשה גבורות המתפשטין בנוקבא בז' קצוות שלה הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שם שהם ז' קצוות שהם בחינות של המאורות אלא של ז"א נקראין מאורי יום ושל נוקבא נקראין מאורי לילה. א"כ לפ"ז צריכין הגבורות של הנוקבא המתקה לעשותן ג"כ מאורי

הודאה שהוא בחנוכה שלזה צוה רבינו הטור או"ח בהלכות חנוכה (פי' תרפ"ד) להתחיל לקרות בחנוכה בברכת כהנים מחמת שהנס נעשה ע"י הכהנים. והלא הנס היה באתפשטותא דטוב הנשלם להכל שיהיה התגלות כל שם החסד שהוא ע"ב טוב והכל כבקשת דוד המלך ע"ה אך טוב וחסד ירדפוני בהתפשטות הטוב ג"כ והלא אז בהתגלות הטוב אז נתגלו לרחל ג' היסודות יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א בבחינת הפנימי שלהם אות מ' שהוא מורה על הזווג פב"פ והלא בחנוכה נעשה הזווג ביעקב ורחל פב"פ ואז התפשטות הטוב והתגלות ג' יסודות לרחל שהם ג' טתי"ן. אשר בחנוכה אומר רבינו לכוין בברכה השלישית יחוד מ"ה אדנ"י וגם כוונת על הנסים הוא כי מ"ה אדנ"י במספר נ"ס כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). א"כ הלא שם אדנ"י הוא תרע"א והם מ"ה תרע"א הזווג שהוא פב"פ וא"כ כשהם בבחינת מ"ה תרע"א אז נמשך להם השמות מברכת כהנים שם בן כ"ב. א"כ אז נמשכו השמות של ברכת כהנים עם ג' טתי"ן שהם ג' היסודות יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א וכולם הפנימים המורים על זווג פב"פ לכן חצי"ך שנונים עמי"ם תחתיד יפלו במספר מכון אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם עם ג' פעם מ' שהם הג' יסודות הפנימים אשר לזה צוה הקב"ה שיהיה השמן זית וך כי ז"ך הוא ג' פעם מ' שהם הג' יסודות הפנימים בבחינת אות מ'. אשר השמן זית הוא ג' בחינות אלו יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א ואז נתגלה הטוב הנשלם להכל ואז טו"ב עם הכ"ל הם חס"ד להמשיך חסדים עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

הצי"ך שנוני"ם עמי"ם תחתי"ך יפל"ו בל"ב אויב"י במספר מכוון אלף ל"ה תשל"ו. אשר אלף ל"ה הם ה' פעם או"ר של יום ראשון דמעשה בראשית להתהפך על ידיהם מאורי לילה שהם הגבורות למאורי יום שהם חסדים ועל ידיהם יומתק ג"כ גבורת ההוד שהוא שם אדנ"י ותרע"א ביחד תשל"ו.

פרק עב

הצי"ך שנוני"ם עמי"ם תחתי"ך יפל"ו בלב אויב"י המלך:

בקושית השמ"ש (שער ז"א פ"ג) בחלוקת מ"ה וב"ן
בפרצופי האצילות

הנה איתא בע"ח (שער ז"א פ"ג) כי ז"א מלביש לבדו לכל נה"י דא"א אשר שם החו"ג דימין ושמאל ע"כ לקח חו"א לבדו חו"ג חו"ב דמ"ה וב"ן בזכר ועל דרך זה בנוקבא כי היא מלבישת לז"א המלביש את ב' צדדי אריך אנפין. באופן כי אין בכל ה' ספירות מי שיהיה בו מ"ה וב"ן בזכר ומ"ה וב"ן בנוקבא כי אם זו"נ למעם הנ"ל. ועוד מעם אחר עם הנ"ל, כי בכל בחינות דעתיק וא"א ואו"א נתוסף בו שינוי אחד בענין הזכר והנקבה שבהם, וע"כ השינוי שנתוסף בהם בזו"נ הוא זה כי כל אחד משניהן כלול ממ"ה וב"ן. ועוד מעם אחר כי למעלה אין ניכר רק זכר לבד והנוקבא כלולה בו וע"כ המח של הזכר מ"ה לבדו ושל נוקבא ב"ן לבדו אך אבא ואמא זכר ונוקבא גמורים בפרצופים גמורים נפרדין וכל אחד צריך לתת מחלקו לכל אחד מבניו לבן או לבת וע"כ הבן שהוא ז"א יורש או"א ולקח מ"ה

יום ע"י החסדים שהם מאורי יום והם ה' פעם אור של יום ראשון דמעשה בראשית. ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כוונת על הנסים כי נצח הוא שם מ"ה והוד שם אדנ"י. מ"ה אדנ"י במספר נ"ס ויסוד כליל בגווייהו הכולל נ' שערים גימ' ים לכן נקרא על הנסים נס ים. א"כ הבחינה של חנוכה הוא שם אדנ"י שהוא בהוד אשר כל תיקון של הוד נעשה בחנוכה והוא שם אדנ"י כי הלא הנצח שהוא שם מ"ה אינו צריך שום תיקון כי כבר נתקן ע"י שמואל. הנביא ודוד המלך כמבואר בלק"ת (שמואל) רק ההוד הוא שנתקן בחנוכה ע"י מתתיהו כה"ג ושם מ"ה שהוא בנצח אומר רבינו שם בכוונת על הנסים שהוא בפורים. אבל בחנוכה הוא שם אדנ"י שהוא בהוד אשר במלואו הוא תרע"א ואדנ"י תרע"א במספר תשל"ו כמבואר בלק"ת (פ' מקץ) סוד ק"ן הימין למעלה. א"כ נמצא מזה אשר צריכין להמשיך בחנוכה ה' אורות שהם ה' חסדים מאורי יום ה' פעם אור דיום ראשון דמעשה בראשית כמו בז"א הם נמשכין שהם בנין הז"א בחינת חסדים כן צריכין להמשיך להנוקבא שהיא המנורה ג"כ אלו ה' אורות שהם חסדים ה' פעם אור דמעשה בראשית כדי להמתיק בהם את החמשה גבורות של המנורה שהם מאורי לילה אשר ע"י החסדים דאורות של מעשה בראשית יתהפכו הגבורות של המנורה שהם מאורי לילה ויהיו מאורי יום ואותן האורות מאורי יום יאירו ג"כ להנוקבא בבחינה שלה שם אדנ"י שהוא בחינת ההוד שורש הגבורות ויתוקן זה ג"כ ע"י אלו החסדים שהם מאורי יום אשר שם אדנ"י הוא במלואו תרע"א. אדנ"י תרע"א הוא תשל"ו. לכן

וב"ן, ונקבה יורשת או"א בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע ולקחה מ"ה וב"ן. ובשער המוחין (פ"י) מבואר נמצא כי אבא יש לו מ"ה וב"ן, ואמא לקחה מ"ה וב"ן, ויש"ס מ"ה וב"ן, ותבונה מ"ה וב"ן, אך אריך אנפין ועתיק אינו כן רק הזכרים לקחו מ"ה לבדו והנקבות ב"ן לבדם לכן הם מחוברים בפרצוף אחד, אך באו"א שהם זכר ונקבה נפרדין מוכרח שכל אחד יהיה בו מ"ה וב"ן כדי שלא יתפרדו לגמרי, וזה סוד הבן בחכמה וחכם בבניה, וכן על דרך זה בזו"נ כי ז"א יש לו ו' קצוות דב"ן ו' קצוות דמ"ה, ונוקבא יש בה מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן. נמצא כי בז"א יש בו חו"ג שהם מ"ה וב"ן וכן בנוקבא. ומקשה שם בהגה"ה צ"ע שהרי לעיל אמרנו (שער ז"א פ"ג) שאין בכל ה' ספירות שיהיה בו מ"ה וב"ן בזכר ומ"ה וב"ן בנוקבא כי אם בזו"נ. וכן בע"ח דפוס ירושלים (בשער ז"א פ"ג) מגיה שם השמ"ש [הוא הגה"ק ר' שלום שרעבי ז"ל] עיין לקמן (שער המוחין פ"י) כי הניחו בצ"ע. וכן בע"ח דפוס חדש ירושלים בשער ז"א (פ"ג) אות י' מקשה זו הקושיא ומסיים וצ"ע ליישב הסתירות.

ול' השפל והנבזה בריה פחותה וגרועה ושפילה נבזית ונמאסת נראה בעזר החי העולמים ליישב זה אשר דברי רבינו הקדוש האר"י החי ז"ל בצדק ובמישור נאמרים בזה ואין שום סתירה ח"ו בדבריו הקדושים. והוא כי יותר היה להם להקשות על רבינו לא משער המוחין רק מיניה וביה בשער ז"א, שאומר באופן כי אין בכל ה' ספירות מי שיהיה בו מ"ה וב"ן בזכר ומ"ה וב"ן בנוקבא כי אם בזו"נ. משמע מדבריו כי אין לאו"א מ"ה וב"ן ותיכף שם במעם הג' אומר כי או"א זכר

ונוקבא גמורים בפרצופים גמורים נפרדין וכל אחד צריך לתת מחלקו לבניו וע"כ הבן שהוא ז"א יורש או"א ולקח מ"ה וב"ן ונוקבא יורשת או"א ולקחה מ"ה וב"ן. א"כ כשהם יורשין לאבא ואמא (ו)לוקחים מהם מ"ה וב"ן כל אחד. א"כ הרי מפורש כאן במקומו כי גם לאו"א לכל אחד יש מ"ה וב"ן, דאל"כ שאין לאו"א מ"ה וב"ן לכל אחד מה הם יורשים. הרי אומר שהירושה שיורשים זו"נ מאו"א כל אחד הוא מ"ה וב"ן, כי הז"א יורש מ"ה וב"ן מאו"א, והנוקבא גם היא יורשת מ"ה וב"ן. א"כ לפ"ז יש סתירה ח"ו מיניה וביה במקום אחד. וח"ו ח"ו לומר כן שיסתור רבינו את עצמו בתוך כדי דיבור.

אבל באמת לא קשה כלל באם שנדייק בדבריו הקדושים היטב. והוא כי בשער עתיק (פ"ב) מבואר כי הנה ז"א ונוקבא אשר בהם עיקר המיתה כי בהם היו ענין ז' המלכים שמתו ולכן בהם זו"נ ממש בפרצופין נפרדין אחד מחבירו, ומה שתמצא לפעמים שהם מחוברים אינן אלא בהיותן אב"א, כי אז אחוריהם דבוקים יחד וכותל אחד משמש לשניהן וצריכין נסירה באחור להפרידם. ואמנם או"א אשר היה בהם ביטול ולא היה בהם מיתה בפועל כמו שהיה לזו"נ, לכן היה בהם ג"כ בחינת זכר ונקבה כל אחד בפני עצמו, פירוש בבחינת ב' פרצופים זו"נ, אבל נתוסף בהם חיבור עצום והוא שהם דבוקים יחד פב"פ תמיד בכותל אחד בלבד משמשת לשניהן ואין ביניהן פירוד כלל, לא כמו זו"נ שבהיותן אב"א מתחברים ובהיותן פב"פ נפרדין. וזה המעם שאמרו בהרבה מקומות בספר הזוהר אבל או"א לא מפסיק רעותא

דתרווייהו לעלמין כחדא נפקין וכחדא שריין לא אפסיק דא מן דא ולכן זוונייהו תדיר דלא פסיק. וכן מבואר בשער או"א (פ"ז כלל ה') עוד יש חילוק אחר והוא כי או"א חד גופא ממש מתדבקין דא בדא.

כל הפרצופים יש בהם מ"ה וב"ן

ובזה נבוא בעזרתו יתברך לתרין דברי רבינו והוא כי האמת הוא כי בכל פרצופי האצילות שהם עתיק, ואריך אנפין, ואבא ואמא, וישראל סבא ותבונה, וז"א ונוקבא, יש בכל אחד מ"ה וב"ן, כמבואר להדיא בשער שבירת הכלים (פ"ז) כלל הדברים בקיצור נמרץ כי אין לך שום ניצוץ קטן בכל האצילות שאין בו מ"ה וב"ן. וכן עוד שם להלן (בפרק הזה) נמצא כי יש באבא ויש"ס מ"ה וב"ן בכל אחד מהם, וכן באמא ותבונה, וכן בזו"נ רחל עלאה שהיא לאה ויעקב ונוקבא רחל תתאה מהחזה ולמטה יש מ"ה וב"ן בכל אחד מהד'. וכן מבואר בשער תיקון נוקבא (פ"ב כלל ט') כי בכל החמשה פרצופים יש בהם מ"ה וב"ן בין בזכרים בין בנקיבות.

השינויים בין פרצופי עתיק ואריך

אך החילוק ביניהם הוא כן בסדר מ"ה וב"ן שלהם. והוא כי בעתיק שהוא בחינת ה' ראשונות של כתר של הנקודים, ששם לא היה ביטול כלל מעולם, לכן בחינת זכר ונקבה שבו שהם מ"ה וב"ן נתערבו יחד לגמרי ושניהן מעורבין יחד זה בזה בימין בפני עצמו וכן בשמאלו, ואינם כמו אריך אנפין, וזה שכתוב באדרא לית שמאלא בהאי סתימאה כולא ימינא. והענין כי בא"א הזכר בימין והנוקבא בשמאל, אבל בעתיק צד ימין שבו כלול

ממ"ה וב"ן וכן בצד שמאל א"כ שוין הם, ואין הפרש בין ימינו לשמאלו. אמנם בחינת הנוקבא והזכר שבו הוא באופן אחר, והוא שהם ב' בחינות פנים ואחור, כי בין צד ימינו ובין צד שמאלו יש בו בחינת מ"ה מצד הפנים ובחינת ב"ן מצד האחור, ובוזה הוא חיבור נפלא גדול מאוד. ובוזה תבין כי לעולם לא תמצא שיש בעתיק פנים ואחור כמו שיש בכל השאר ממנו ולמטה. והענין כי העתיק מצד האחד יש לו מ"ה ומצד השני יש ב"ן. והוא באופן זה, כי ודאי שבשם מ"ה יש פנים ואחור, וכן בשם ב"ן יש פנים ואחור, והם דבוקים אחור דמ"ה באחור דב"ן, והפנים דמ"ה מצד זה ופנים דב"ן מצד זה, ונמצא שמצד זה נכרים ונראים פני מ"ה ומצד זה פני ב"ן, והאחוריים דשניהם דמ"ה וב"ן מכוסים זה לזה מבפנים תוך ב' בחינות פנים, א"כ אין מתגלה בעתיק בחינת אחור כלל, ולכן כולו נקרא בחינת פנים. אבל א"א אשר שם מ"ה עומד לבדו לימינו הפנים מצד זה ואחור מצד זה, וב"ן בשמאלו פנים דב"ן מצד זה והאחוריים מצד זה, נמצא שב' הפנים של מ"ה וב"ן הם מצד אחד וב' האחוריים של מ"ה וב"ן מצד האחר ולכך יצדק בו פנים ואחור כמבואר בע"ה (שער עתיק פ"ב, וכן מבואר בשער אנ"ך פ"ט) והנה תראה כי עתיק כלול מ"ה וב"ן ושניהם זכר ונקבה פרצוף אחד, והנה אחוריים דמ"ה וב"ן באמצע זה הפרצוף ופנים דמ"ה מצד אחד ופנים דב"ן מצד הב' וב' בחינות אחוריים ביניהן.

אריך אנפין שהוא מבחינת הכתר של הנקודות לא היה בו אפילו ביטול, ואמנם הוא מן ה' אחרונות של הכתר דב"ן, ונודע כי בנה"י של הכתר דנקודים היה

קצת ביטול כאשר ירדו להעשות כלים מוחין לאו"א, ולכן גם בו היה בחינת זו"נ אלא שנתוסף להם תיקון וחיבור נוסף והוא ששניהן היו פרצוף אחד הזכר והנקבה שבו באופן זה כי בחינת שם מ"ה שבו נתון בכל צד ימין ובחינת שם ב"ן שבו היה בצד שמאלי שבו ושניהם דבוקים יחד בבחינת פרצוף אחד, וזהו ענין מה שכתוב בזוהר שהכתר הוא זכר לחוד בלי נוקבא ר"ל בלי נוקבא נפרדת ממנו, ומה שאנו אומרים שיש זכר ונקבה הוא היות נמצאים בו ב' בחינות אלו של מ"ה וב"ן בימינו ובשמאלו אשר הם בחינת זכר ונקבה בכל מקום אבל לא שיש בו זו"נ נפרדין בב' פרצופין. ובוזה תבין איך או"א מלבישין לא"א זה לימינו וזה לשמאלו, כן הדבר בא"א עצמו, צד ימין שבו הוא מ"ה דכורא, וצד שמאל הוא ב"ן נוקבא כמבואר בשער עתיק (פ"ב). ומה שכתב רבינו בשער שבה"כ (פ"ז). אמנם בא"א לא היה כן יען כי אין לו נוקבא נפרדת לכן כל צד ימין היה מ"ה לבד וכל צד שמאל היה ב"ן או אפשר שצד ימין כלול מ"ה וב"ן ושניהם זכרים וצד שמאל מ"ה וב"ן ושניהם נוקבא וצ"ע. הנה בכאן בשער שבה"כ מסתפק רבינו מהרחו"ו ז"ל בזה. אבל כנראה שבשער עתיק היה לו בפשוט ששמע מרבינו אשר בא"א צד ימין שהוא דכורא הוא מ"ה לבד וצד שמאל שהוא נוקבא הוא ב"ן לבד, ולא מעורבבים מ"ה וב"ן בכל צד ביחד, דאל"כ שגם א"א בצד ימין הוא כלול מ"ה וב"ן וצד שמאל הוא כלול מ"ה וב"ן, מה החילוק בין א"א לעתיק. אלא ודאי שבעת שכתב רבינו מהרחו"ו ז"ל שער שבירת הכלים היה מסופק האיך שמע מרבינו ענין מ"ה וב"ן בא"א

לכן מביא ב' אופנים, ואח"כ כשכתב שער עתיק היה פשיטא ליה כמו באופן א', כי בא"א אין מעורבבין מ"ה וב"ן בכל צד כמו בעתיק, רק בא"א צד ימין הוא דכורא הוא מ"ה לבד צד שמאל הוא נוקבא הוא ב"ן לבד, וזה הוא החילוק מן עתיק לא"א כי בעתיק בכל צד שניהן מתערבבין מ"ה וב"ן בימין ובשמאל ולא כן בא"א, רק גם בא"א הגם כי מ"ה בצד ימין וב"ן בצד שמאל אבל אין לו פרצופים נפרדין רק הכל הוא פרצוף אחד.

ומה שאומר רבינו בשער אנ"ך (פ"ה) והנה עתיק יש בו שם מ"ה דכורא שבו וב"ן נוקבא שבו וכן א"א מ"ה דכורא וב"ן נוקבא אך משם ואילך לא היה כך והיו [שם ב'] שינויים ושניהן אחד והענין כי בא"א ועתיק היה הזכר והנקבה שבכל פרצוף מהם מחוברים יחד בפרצוף אחד כי עתיק הוא ונוקבא פרצוף אחד לכן הזכר היה ממ"ה לבדו והנוקבא דב"ן לבדו, וכן הענין בא"א, אך משם ואילך נפרדו הזכר מהנקבות כי אבא זכר ואמא נקבה ואינם מחוברים כמו עתיק וא"א אמנם הם נפרדין בב' פרצופין זכר לעצמו ונקבה לעצמה, וגם בזה גרם שינוי אחר כי כיון שהם נפרדין אם יהיה הזכר ממ"ה לבדו והנוקבא מב"ן לבדה יהיה פירוד גמור ביניהן ואין שם מיתוק הדינין ולכן מוכרח שיהיה הזכר כלול ממ"ה וב"ן חסד דין, וכן הנוקבא כלולה ממ"ה וב"ן חסד דין, ועם זה יהיה הזכר עם הנקבה קצת חיבור אעפ"י שאינם חיבור גמור כזכר ונקבה פרצוף עתיק או בפרצוף א"א, וכן הענין בז"א ונוקבא נמצא כי כפי זה הם ד' זכרים וד' נקבות כוללים האצילות ואמנם ב' זכרים וב' נקבות

דמ"ה. ובנוקבא היא דב"ן לבדה שהוא שני הבחינות של מ"ה וב"ן של הנוקבא הם מן ב"ן והם מן מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. וכן הענין באריך אנפין כי הזכר שלו הוא ממ"ה כי שני הבחינות שלו הם ממ"ה והיינו מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה. והנוקבא שלו מב"ן לבדה כי שני הבחינות שלה הם מב"ן והיינו מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן [הבחינות מאבא ואמא וז"א ונוקבא נדבר להלן בזה בעזר החי עולמים] וזה הוא עשיית הפרצופים של עתיק וא"א כי בשניהם הבחינות של הזכר שניהם זכרים כי מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה הם בחינת דכר, והבחינות של הנוקבא שניהם נקבות כי מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן הם בחינת נוקבא.

סדר עמידתן דא"א

אבל סדר עמידתן חילוק הוא בין עתיק ובין א"א והוא כי בעתיק מחמת כי הוא מבחינת ה' ראשונות של כתר של הנקודים ששם לא היה ביטול כלל מעולם לכן בחינת זכר ונקבה שבו שהם מ"ה וב"ן נתערבו יחד לגמרי ושניהן מעורבין יחד זה בזה בימין בפ"ע וכן בשמאלו. כוונת דברות קדשו בזה כי המ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה דב"ן וב"ן דב"ן נתערבו זה בזה בימין וכן בשמאל וזה שכתב להלן אבל בעתיק יומין צד ימין שבו כלול ממ"ה וב"ן וכן בשמאל כי שניהן בסדר עמידתן נתערבו זה בזה הבחינות של הזכר עם הבחינות של הנקבה. אבל בא"א אינו כן כי הבחינות של הזכר שהם מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה הם בימין והבחינות של הנוקבא שהם מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן הם בשמאל ואינם מעורבין זה בזה כמו בעתיק כי זה החילוק הוא שבין עתיק

העליונים כל זוג מהם פרצוף אחד [והזוג הא' הם פרצוף אחד] הנקרא עתיק והזכר מ"ה לבדו והנוקבא ב"ן לבדה, והזוג הב' הם פרצוף אחד דא"א והזכר מ"ה לבדו והנוקבא ב"ן לבדה, אך הזוג ג' הג' או"א ב' פרצופים זכר ונקבה והזכר מעורב ממ"ה וב"ן והנוקבא ממ"ה וב"ן נמצא כי כל כללות האצילות נעשה ממ"ה וב"ן בכללותן. אין זה סתירה למה שכתב רבינו בשער עתיק הנ"ל אשר בעתיק שניהן דכר ונוקבא שבו כל אחד מעורב ממ"ה וב"ן, וכאן כתב אשר גם עתיק הזכר מ"ה לבדו והנוקבא ב"ן לבדה. וגם שם כתב רבינו כי בזה עתיק אינו כמו אריך אנפין וכאן בשער אנ"ך כתב כי כמו שהוא בעתיק כן הענין בא"א כי בשניהם הזכר ממ"ה לבדו והנוקבא מב"ן לבדו כי רק באו"א ובז"א ונוקבא הם מעורבבים ממ"ה וב"ן שניהם אבל לא בעתיק ובא"א ששניהם שוין בכל אחד מהם הזכר מ"ה לבדו והנוקבא ב"ן לבדה.

אבל באמת אין זו סתירה ח"ו וכאן בשער אנ"ך כוונתו הקדושה בזה כי בעתיק מחמת שהוא ונוקבא פרצוף אחד לכן הזכר הוא ממ"ה לבדו. היינו מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה. והנוקבא דעתיק מב"ן לבדה. היינו מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. כי בזכר דעתיק ב' הבחינות שלו הם מן מ"ה. כי גם הב"ן של הזכר אינו מבחינת ב"ן של ב"ן רק של ב"ן דמ"ה. והנוקבא דעתיק ב' הבחינות שלה הם מן ב"ן. כי גם המ"ה של הנוקבא שלו הוא אינו מן מ"ה דמ"ה רק של מ"ה דב"ן. לכן דייק בלישניה רבינו הקדוש בזה כי בעתיק הזכר ממ"ה לבדו שהוא שני הבחינות של מ"ה וב"ן של הזכר הם מן מ"ה, והם מ"ה דמ"ה וב"ן

לאריך. כי בדבר אחד הם שווין כי בשניהם בעתיק ואריך הזכר נעשה מבחינת דבר שהוא מ"ה והם מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה והנוקבא נעשית מבחינת נוקבא שהיא ב"ן והם מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן וכן אומר הצמח הקדוש (בשער שבה"כ פ"ז בהנה"ה שם). אבל בדבר אחד הם מחולקים כי בעתיק בסדר עמידתו שני הבחינות שלו מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה. ומ"ה דב"ן וב"ן דב"ן הם מעורבים בימין וכן בשמאל שלו אבל באריך אינם מעורבים כי בימינו הוא מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ובשמאלו הוא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן וא"כ ניהא דברי רבינו בשני המקומות בשער עתיק (פ"ב) ובשער אנ"ך (פ"ה) בלי סתירה ח"ו.

פרצופי או"א

אבא ואמא אשר היה ביטול ולא היה בהם מיתה בפועל כמו שהיה בז"א ונוקבא לכן היה בהם ג"כ בחינת זכר ונקבה כל אחד בפני עצמו. פירוש בבחינת ב' פרצופים זו"נ. אבל נתוסף בהם חיבור עצום והוא שהם דבוקים יחד פב"פ בכותל אחד משמש לשניהן ואין ביניהן פירוד כלל, לא כמו ז"א ונוקבא שבהיותן אב"א מתחברים ובהיותן פב"פ נפרדין, וזה הטעם שאמרו בהרבה מקומות בזה"ק אבל או"א לא מפסיק רעותא דתרווייהו לעלמין כחדא נפקין וכחדא שריין לא מפסיק דא מן דא ולכן זווגייהו תדיר ולא פסיק, כמבואר בשער עתיק (פ"ב) וכן מבואר בשער או"א (פ"ז כלל ה') עוד יש חילוק אחר והוא כי או"א חד גופא ממש מתדבקין דא בדא. וזה הוא בשעת זווג שלהם שאינו נפסק לעולם הם כחד חשיבי, אבל בשעת

עשיית פרצוף שלהם הם ב' פרצופים נפרדין כי אבא זכר ואמא נוקבא ואינם מחוברים כמו עתיק וא"א אמנם הם נפרדין בב' פרצופין זכר לעצמו ונוקבא לעצמה וגם בזה גרם שינוי אחר כי כיון שהם נפרדין אם יהיה הזכר מ"ה לבדו והנוקבא מ"ן לבדה יהיה פירוד גמור ביניהן ואין שם מיתוק הדינין, ולכן מוכרח שיהיה הזכר כלול מ"ה וב"ן חסד דין, וכן הנוקבא כלולה מ"ה וב"ן חסד דין ועם זה יהיה הזכר עם הנוקבא קצת חיבור אעפ"י שאינם חיבור גמור כזכר ונקבה פרצוף עתיק או בפרצוף א"א כמבואר בשער אנ"ך (פ"ה) ועוד שם בפרק זה אך הזוג הג' או"א ב' פרצופים זכר ונקבה והזכר מעורב מ"ה וב"ן והנוקבא מ"ה וב"ן. כוונת דברות קדשו בזה כי אבא נעשה מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה שהוא חסד, וממ"ה דב"ן וב"ן דב"ן שהוא דין. וכן אמא שהיא הנוקבא נעשה מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה שהוא חסד, וממ"ה דב"ן וב"ן דב"ן שהוא דין. א"כ לפי זה בשעת עשיית הפרצוף שלהם שהוא בעת לקיחתן מ"ה וב"ן אז באבא שהוא דבר נעשה מן מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן שהם בחינת נוקבא נעשה באבא בפרצוף שלו לבחינת דבר, והוא מוכרח ליקח כן מחמת שאם לא יקח רק מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה שהם שניהם בחינת מ"ה לבד יהיה פירוד גמור בין אבא לאמא ולא יהיה ח"ו מיתוק הדינין, לכן מקבל אבא שני הבחינות של דבר מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה חסד, ושל נוקבא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן דין ונמתקו הדינים של מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן ע"י מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה חסד. וכן הוא באמא שהיא נוקבא נעשה מן מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה שהם בחינת

דבר נעשה באמא בפרצוף שלה לבחינת נוקבא.

ואמא מוכרחת ליקח כן לפרצופה מחמת שאם לא תקח רק מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן שהם שניהם בחינת ב"ן לבד יהיה פירוד גמור לבין אבא לאמא ולא יהיה מיתוק הדינין, לכן מקבלת אמא שני הבחינות של נוקבא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן בחינת דין, ושל דבר מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה בחינת חסד, ונמתקו הדינים של מ"ה דב"ן וב"ן ע"י החסדים של מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה הכל כמו באבא. אשר לזה אומר רבינו שם בשער אנ"ך (פ"ה) ואמנם ב' זכרים וב' נקבות העליונים כל זוג מהם פרצוף אחד, והזוג הא' הם פרצוף אחד עתיק והזכר מ"ה לבדו והנוקבא ב"ן לבדה, והזוג הב' הם פרצוף אחד דא"א והזכר מ"ה לבדו והנוקבא ב"ן לבדה, אך הזוג הג' אבא ואמא ב' פרצופים זכר ונקבה, והזכר מעורב מ"ה וב"ן והנוקבא מ"ה וב"ן. כוונת קדשו בזה כי החילוק הוא כמו שבארנו כי עתיק ואריך שניהן הן בחינת הדבר שלהם והן הבחינת נוקבא שלהם נעשה הזכר מן מ"ה לבד שהוא מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה והנוקבא מן ב"ן לבד שהוא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן אבל באו"א תיכף בעת עשיית פרצופן הם נעשין כל אחד ממ"ה וב"ן כי אבא נעשה ממ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה. ומ"ה דב"ן וב"ן דב"ן דב"ן ואמא גם היא נעשית כן ממ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה. ומ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. וכן מבואר בשער שבה"כ (פ"ז) נמצא כי יש באבא ויש"ס מ"ה וב"ן בכל אחד מהם, וכן באמא ותבונה, וכן בזו"נ רחל עלאה שהיא לאה, ויעקב ורחל תתאה מהחזה ולמטה, יש מ"ה וב"ן בכל אחד מהד'. אמנם בא"א לא היה כן יען אין לו

נוקבא נפרדת, לכן כל צד ימין היה מ"ה לבד, וכל צד שמאל היה ב"ן, או אפשר שצד ימין כלול מ"ה וב"ן ושניהם זכרים, וצד שמאל מ"ה וב"ן ושניהם נוקבא. כוונתו הקדושה בזה כמו שבארנו כי או"א וביש"ס ותבונה בכל [אחד] מהם יש מ"ה וב"ן היינו כי כל אחד מהם לוקח מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. [מן] ז"א ונוקבא נדבר להלן בעזר החי עולמים]. אמנם בא"א היה רבינו מהרחו"ו ז"ל מסופק עדיין אם צד ימין שלו הוא רק מ"ה דמ"ה ולא ב"ן דמ"ה וכן בצד שמאל הוא רק ב"ן דב"ן ולא מ"ה דב"ן. או אפשר שצד ימין כלול מ"ה וב"ן שהם מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה שלזה אומר ושניהם זכרים כי גם ב"ן דמ"ה הוא בחינת זכר מחמת שהוא של מ"ה. ובצד שמאל מ"ה וב"ן ושניהם נוקבא. שהם מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן שלזה אומר ושניהם נוקבא כי גם מ"ה דב"ן הוא בחינת נוקבא מחמת שהוא של ב"ן. אבל בשער אנ"ך נפשט לרבינו מהרחו"ו ז"ל ספיקו ואומר שם (בפ"ה) בפשימות כמו האופן הב' שהיה מסופק בו בשער שבה"כ שאומר או אפשר והוא כי שהוא כן כמו האו אפשר כי א"א לוקח הזכר שהוא צד ימין שלו מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה והנוקבא שלו שהוא צד שמאל שלו לוקחת מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. וכל זה בעתיק וא"א כי בלקיחת המ"ה וב"ן שניהן שוין, אבל באו"א שהם בתחילה פרצופים נפרדין ומוכרחין תיכף בשעת הלקיחת המ"ה וב"ן לקחת לשניהן כדי להמתיק הדינים ע"י החסדים, לכן כל אחד מהם לוקח שניהם כי בין אבא ובין אמא לוקחין כל אחד מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. וכן מבואר בשער המוחין (פ"י)

ותבונה כשהפרצוף שלהם נעשה ג"כ מזאת הבחינה הלא נעשית זאת הבחינה אצל אמא ותבונה לבחינת נוקבא.

וכל זה הוא אצל אבא ואמא וישסות בעת עשיית הפרצוף שהם פרצופים נפרדים אבל בעת זיווגם שהם תרין רעין דלא מתפרשין באחדותא חדא בחביבותא חדא. ולכן נקרא זה השביל דלא אתיידע לא לעילא ולא לתתא כי לעולם הזיווג עם הנתיב ולא אתיידע אם הוא לעילא בחכמה ואם הוא לתתא בבינה מרוב חיבורו עמה כמבואר בפע"ח (שער הברכות פ"ב). לכן אז נתערבו כל הבחינות שלהם של מ"ה וב"ן של אבא ויש"ם באמא ותבונה ושל אמא ותבונה באבא ויש"ם והוא כמו בעתיק שבארנו לעיל שנתערבו כל הבחינות של מ"ה וב"ן שלו יחד זה בזה כן הוא באו"א וישסות. לכן אומר רבינו בשער אנ"ך (פ"ט) אך באו"א יש מ"ה וב"ן אלא שהם ב' פרצופים דבוקים יחד תמיד פכ"פ דוגמת עתיק וכל כך הם דבוקים עד שנחשבים שניהם לפרצוף אחד ונקרא אבא וכן באמא היא כך כי הם ב' פרצופין דמ"ה וב"ן אלא שהם דבוקים מאוד פכ"פ דוגמת עתיק. ודייק רבינו הקדוש לומר בזה דוגמת עתיק והוא כי רק בעתיק נתערבו יחד המ"ה וב"ן שלו של ימין בשמאל ושל שמאל בימין וכן בימין עצמו ובשמאל עצמו נתערבו יחד מחמת כי עתיק הוא מן ה' ראשונות של כתר דנקודות אבל אריך אנפין מחמת כי הוא מן ה' אחרונות דכתר דנקודות לכן לא נתערבו אצלו המ"ה וב"ן רק בימינו הוא מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ובשמאלו הוא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן ולא נתערבו יחד כמו

נמצא כי אבא יש לו מ"ה וב"ן ואמא לקחה מ"ה וב"ן ויש"ם מ"ה וב"ן ותבונה מ"ה וב"ן. אך א"א ועתיק אינו כן כי רק הזכרים לקחו מ"ה לבדו והנקבות ב"ן לבדם לכן הם מחוברים בפרצוף אחד אך באו"א שהם זכר ונקבה נפרדין מוכרח שכל אחד יהיה בו מ"ה וב"ן כדי שלא יתפרדו לגמרי וזה סוד הבן בחכמה וחכם בבינה. כוונת דברות קדשו מפורש כמו שבארנו כי החילוק בין א"א ועתיק לבין או"א ויש"ם ותבונה, כי א"א ועתיק לקחו הזכרים שלהם שהם צד ימין שלהם מ"ה וב"ן בדרך זה מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה שזה הוא הבחינה של מ"ה לבדו כי הלא גם ב"ן דמ"ה הוא בחינת מ"ה. והנוקבין שהם צד שמאל שלהם לקחו מ"ה וב"ן בדרך זה מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן שזה הוא הבחינה של ב"ן לבדו כי הלא גם מ"ה דב"ן הוא בחינת ב"ן. אבל או"א וישסות מחמת שהם פרצופים נפרדין לקחו כל אחד הן הזכרים שלהם והן הנקבין שלהם לשניהן ומ"ה וב"ן היינו מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה דב"ן וב"ן דב"ן לקח אבא ויש"ם שהם הזכרים וכן אמא ותבונה לקחו כמותם בבחינת הזאת עצמה מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה דב"ן וב"ן דב"ן.

אבל הגם שאבא ויש"ם שהם הזכרים לקחו בחינות מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן שזאת הבחינה היא בחינת נוקבא מחמת שהם דב"ן אבל אצל אבא ויש"ם כשהפרצוף שלהם נעשה ג"כ מזאת הבחינה הלא נעשית זאת הבחינה אצל אבא ויש"ם לבחינת דבר וכן הוא באמא ותבונה שהם נוקבין ולקחו בחינות מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה שזאת הבחינה היא בחינת דבר מחמת שהם דמ"ה אבל אצל אמא

שבארנו לעיל בשם רבינו בשער עתיק (פ"ב). אבל או"א וישסו"ת הם במדרגה זו כמו עתיק מחמת רוב חבורן בשעת הזווג ונחשבין שניהן לפרצוף אחד וכותל אחד לשניהם וחדד השיב, לכן נתערבו יחד המ"ה וב"ן שלהם של אבא ויש"ס באמא ותבונה ושל אמא ותבונה באבא ויש"ס כמו בעתיק. כי האמת הוא כי אבא ויש"ס ואמא ותבונה הם ב' פרצופין דמ"ה וב"ן כנ"ל אלא שהם דבוקים מאוד פב"פ דוגמת עתיק לכן נתערבו הבחינות של הדבורין בנוקבין ושל נוקבין בדבורין. א"כ לפ"ז הבחינה של מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן שלקח אבא או יש"ס לצורך פרצוף שלו ונעשה זה הבחינה בחינת דבר שהוא פרצוף אבא, עכשיו בעת הזווג נתערב שוב הבחינה הזאת באמא מחמת אחדותן כחד ורוב חבורן ונעשה כותל אחד לשניהן כנ"ל. וכן הוא הבחינה של מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה שלקחה אמא או תבונה לצורך פרצוף שלה ונעשה זו הבחינה בחינת נוקבא שהוא פרצוף אמא. עכשיו בעת הזווג נתערב שוב הבחינה הזאת באבא מחמת אחדותן כחד ורוב חבורן ונעשה כותל אחד לשניהן א"כ כל הבחינות של המ"ה וב"ן של כל אחד נתערב בחבירו כביכול.

פרצופי ז"ן

ז"א ונוקבא אשר בהם היה עיקר מיתת המלכים ולכן בהם דבר ונוקבא ממש בפרצופין נפרדין אחד מחבירו, ומה שתמצא לפעמים שהם מחוברים אינן אלא בהיותן אב"א כי אז אחוריהם דבוקים יחד וכותל אחד משמש לשניהן וצריכין נסירה באחור להפרידן כמבואר בשער עתיק (פ"ב). לזה עשיית פרצופן ג"כ

כמו באו"א היינו כי ז"א נעשה מן מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה שהם ו"ק דמ"ה ונעשים דכורא שבו, וגם מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן שהם ו"ק דב"ן ונעשין מלכות שבו, שהם ג"כ דכורא שלו בעמרת היסוד. ונוקבא לוקחת מלכות דמ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ומלכות דמ"ה דב"ן וב"ן דב"ן ונעשים כל הבחינות אצלה בחינת נוקבא גם דמ"ה דמ"ה כמבואר בשער שבה"כ (פ"ז) ובשער ז"א (פ"ג) ובשער אנ"ך (פ"ה) ובשער המוחין (פ"י). א"כ יש בכל אחד מהם הן בז"א והן בנוקבא מ"ה וב"ן אשר בז"א שהוא דבר נעשה גם בחינת הנוקבא שהם מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן לבחינת דבר שהרי מהם נעשה הפרצוף שלו. וגם במלכות נוקבא שלו נעשה גם בחינת הדבר שהם מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה לבחינת נוקבא שהרי מהם נעשה הפרצוף שלה. וכן נשאר הבחינה שלהם גם בשעת הזווג כן מחמת כי ז"א ונוקבא גם בשעת הזווג הם פרצופין נפרדין ואינם כמו או"א שהם באחדות אחד וכותל אחד לשניהם לכן בשעת הזווג של או"א שהוא תמיד ואינו נפסק כלל נתערבו המ"ה וב"ן שלהם של זה בזה כמו בעתיק כביכול כנ"ל. אבל בז"א ונוקבא אינו כן שגם בשעת הזווג הם פרצופין נפרדין לכן אינם מתערבין המ"ה וב"ן שלהם כלל ונשארינן בהם כמו בשעת עשיית הפרצוף שלהם. לזה אומר רבינו בשער אנ"ך (פ"ט) ובז"א ונוקבא יש גרעון אחר כי כל מה שהולכין הפרצופין ויורדין ממדרגתן מתגלה מאוד פרודם בבחינת המ"ה וב"ן ולכן ניתוסף פרודיהן בחלק מ"ה וב"ן שבזו"ג. והענין כי הז"א כולו בחינת מ"ה והנוקבא כולה בחינת ב"ן והם נפרדין לזמנין אב"א ולזמנין

ונתערבו שני הבחינות יחד של מ"ה וב"ן שלהם. א"כ לזה הז"א כולו בחינת מ"ה והנוקבא כולה ב"ן. והם נפרדין לזמנין אב"א ולזמנין פב"פ. כפי זמן של הזווגים של התפלות והעבודות.

סיכום סדר כל הפרצופין

א"כ לכן אומר רבינו בשער ז"א (פ"ג) באופן שאין בכל ה' ספירות מי שיהיה בו מ"ה וב"ן בזכר ומ"ה וב"ן בנוקבא. כי אם ז"א ונוקבא. והוא כי ז"א ונוקבא מחולקין הם מכל הפרצופין של ה' ספירות שהם עתיק וא"א ואו"א וישסו"ת. והוא כי בעתיק בשעת הלכיהה עשיית הפרצוף שלו לוקח הזכר צד ימין שלו מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה והנוקבא צד שמאל שלו לוקחת מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן ואח"כ בעמידה שלו נתערבו כולן יחד מחמת שעתיק הוא תמיד פרצוף אחד והוא נעשה מן ה' ראשונות דכתר דנקודות א"כ נתערבו המ"ה וב"ן שלו יחד זה בזה. וא"א ג"כ עשיה שלו כמו עתיק והגם שאצלו אינם נתערבין המ"ה וב"ן רק בצד ימין הם הבחינות מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ובצד שמאל מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן מחמת כי הא"א הוא מן ה' אחרונות דכתר דנקודות אעפ"כ יש חילוק בין א"א לבין ז"א ונוקבא כי הא"א הוא תמיד פרצוף אחד ושניהם מ"ה וב"ן הם דבוקים בפרצוף אחד. ואו"א וישסו"ת הגם שבהם נתערבו יחד בשעת עשיה המ"ה וב"ן ומן בחינת הב"ן נעשה בחינת דכר ויש"ס באבא ומן בחינת המ"ה נעשה בחינת נוקבא באמא ותבונה כמו בז"א ונוקבא אעפ"כ יש חילוק, כי באו"א וישסו"ת בשעת הזווג נתערבו יחד ונעשין כותל אחד פרצוף אחד, א"כ הבחינות של

פב"פ. וכונתו הקדושה בזה כי מחמת שז"א ונוקבא הם שני פרצופין נפרדין לכן מתגלה מאוד ג"כ פרודם בבחינת המ"ה וב"ן היינו שאינם מתערבין יחד המ"ה וב"ן שלהם יחד כמו בעתיק ואו"א וישסו"ת רק מה שלקח הז"א שהוא הזכר מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה דב"ן וב"ן דב"ן נשארו כולם בבחינת דכר אצלו. ומה שלוקחת הנוקבא מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה דב"ן וב"ן דב"ן נשארו כולם בבחינת נוקבא אצלה. ולזה ניתוסף פרודיהן בחלק מ"ה וב"ן שבזו"ג שהם בשעת הזווג אינם מתערבים כלל. והענין כי הז"א כולו בחינת מ"ה. כי הבחינה שלו שלקח בשעת עשיה מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה הלא הם בחינת מ"ה שהם דכר וגם הבחינה מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן שלקח בשעת עשיה נשארו אצלו בבחינת מ"ה מחמת שהלא הז"א הוא דכר שהוא מ"ה ועשיית פרצוף שלו הוא מאלו הבחינות והוא נשאר בשעת הזווג ג"כ פרצוף נפרד א"כ כל הבחינות שלו הם כולו בחינת מ"ה. וכן הנוקבא שלו כולה בחינת ב"ן כי הבחינה שלה שלקחה בשעת עשייה מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן הלא הם בחינת ב"ן שהם נוקבא וגם הבחינה מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה שלקחה בשעת עשיה נשארו אצלה בבחינת ב"ן, מחמת שהלא הנוקבא שהיא המלכות היא בחינת נקבה כביכול שהוא ב"ן ועשיית פרצוף שלה הוא מאלו הבחינות והיא נשארה בשעת הזווג ג"כ פרצוף נפרד א"כ כל הבחינות שלה כולן בחינות ב"ן. לכן אומר רבינו כי הז"א כולו בחינת מ"ה והנוקבא כולה בחינת ב"ן מחמת כי בשעת הזווג הם ג"כ פרצופין נפרדין לא כמו או"א שהם מחוברין בשעת הזווג כותל אחד ממש

אחד ממש וכחד חשיבי, אבל ז"א ונוקבא בשעת הזווג הם ג"כ פרצופים נפרדין. א"כ עכשיו מיושבים כל הקושיות שהקשו בעלי הגה"ה בע"ה והיפה שעה על רבינו ובצדק ובמישור נאמרים בלי שום סתירה ח"ו. ברוך החונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה:

בזיווג דנשיקין דזו"ג הם שנים לפרצופים העליונים וכל זה הוא בזווג של זו"ג וזו"ג התחתון שז"א נותן מ"ד ונוקבא נותנת מ"נ אבל בזווג הנשיקין כחדא חשיבי כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קמ"ו ע"ב) ד' רוחין אינן ואינן רוחין דרחימו וחדוה דכל שייפי גופא בלא עציבו כלל ד' רוחין אינן בנשיקה כל חד וחד כליל בחבריה וכד האי רוחא כליל באחרא והאי אחרא כליל בהאי אתעבידו תרין רוחין כחדא וכדין מתחברין בדביקו חד אינן ארבע בשלימו ונבעין דא בדא ואתכלילו דא בדא וכד מתפשטין אתעביד מאינן ארבע רוחין חד איבא ואיהו רוחא חדא דכליל מן ד' רוחין. ומפרש רבינו בע"ה (שער מ"ג ומ"ד דרוש ט') ד' רוחין אינן בנשיקה וכל חד וחד כלול בחבריה פירוש שהזווג התחתון אינו נכפל שהרי הוא נותן מ"ד והיא מ"נ אבל כאן הוא הזווג כפול שכמו שהזכר נושק פה הנוקבא גם היא נושקת פה הזכר ונמצא שבנשיקות הזכר יש בו ב' בחינות א' הוא ההבל עצמו שנמשך ע"י הנשיקה והוא שורש ההבל עצמו והב' מה שנתערב עם ההבל של הנוקבא תוך הפה ונעשה בחינת נוקבא ושורשו הוא זכר וכן על דרך זה הנשיקות הנוקבא אל הז"א שהרי כשנשקה אותו בהכרח נשאר בה שורש הבל של הנשיקה והב' מה

הנוקבא נתערבו בזכר והבחינות של הזכר נתערבו בנוקבא. אבל בז"א ונוקבא גם בשעת הזווג הם פרצופין נפרדין, א"כ הם חלוקין מכל הפרצופין שהם עתיק ואריך ואבא ואמא וישראל סבא ותבונה שכולם הם בפרצוף אחד. עתיק ואריך תמיד הם פרצוף אחד, ואו"א וישסו"ת נעשין פרצוף אחד בשעת הזווג וכחדא חשיבי א"כ הם כמו עתיק כנ"ל. אבל ז"א ונוקבא תמיד הם בפרצופין חלוקין הן בשעת עשיית פרצופן והן בשעת הזווג. א"כ כשלא נתערבו בהם המ"ה וב"ן של הזכר בנוקבא והמ"ה וב"ן של הנוקבא בזכר. לכן אומר רבינו באופן שאין בכל ה' ספירות מי שיהיה בו מ"ה וב"ן בזכר ומ"ה וב"ן בנוקבא כי אם ז"א ונוקבא. היינו שישארו המ"ה וב"ן שלקחו בשעת עשייתן ולא יתערבו זה בזה וזה בזה הוא רק בז"א ונוקבא, שגם בשעת הזווג שלהם, המ"ה וב"ן שלקחו בשעת עשיית הפרצוף שלהם הוא נשאר בשעת הזווג ג"כ כן כמו שהיו מקודם. אשר המ"ה וב"ן שלקח הז"א בעת עשיית הפרצוף שלו נשאר בחינת דבר, והמ"ה וב"ן שלקחה הנוקבא בעת עשיית הפרצוף שלה נשאר בחינת נוקבא. והגם שגם באריך אנפין אינם מתערבין המ"ה וב"ן שלהם. אבל הלא הוא תמיד בפרצוף אחד כביכול כמו עתיק אבל ז"א ונוקבא הם תמיד בפרצופין נפרדין. א"כ ניהא השתא ג"כ דברי רבינו שאומר שם בשער ז"א כי ז"א ונוקבא יורשין המ"ה וב"ן שלהם מן או"א כי או"א נותנים מחלקם לבניהם. הוא כדברינו האמורים לעיל כי גם או"א כל אחד מהם נעשה ממ"ה וב"ן, רק החילוק הוא בין או"א לבין ז"א ונוקבא בשעת הזווג. כי או"א נעשים כמו עתיק בפרצוף

שנתערב עם הבל של הזכר שניתן בו מפי הנוקבא אליו ונעשה בחינת זכר ושורשו היא נוקבא. גם מבואר בזה"ק פ' פקודי (דף רנ"ג ע"ב) האי היכלא היכלא דרעוא דקיימן הכא כל שאלתין וכל בעותין דעלמא בגין דרעוא דכל רעוין כד נשיקין אשתכחו ברזא דכתיב וישק יעקב לרחל וכדין כד נשיק דא לדא כדין אקרי עת רצון בגין דהא כדין שלימו אשתכח וכל אנפין נהירין וכד צלותין סלקין כדין איהו עת רצון לאשתכחא ועל דא כתיב ואני תפלתי לך ה' עת רצון דאיהו חבורא דא עם דא.

א"כ לפ"ז בעת זווג הנשיקין כביכול אז הם תרין רוחין כפולין המתערבין אלו באלו, מפה הו"א לפה הנוקבא ונעשה בחינת נוקבא ושורשו הוא זכר. ומפה הנוקבא לפה הו"א נעשה בחינת דכר ושורשו הוא נוקבא. א"כ אז נתערבו המ"ה וב"ן שלהם כמו באו"א ונעשה מן ד' רוחין כד מתפשטין חד איבא ואיהו רוחא חדא דכליל מן ד' רוחין והוא מחמת רוב חבורן בעת זווג הנשיקין כביכול אשר אז בזווג הנשיקין אקרי עת רצון דהא כדין שלימו אשתכח וכל אנפין נהירין והוא כי בזווג התחתון זו"ג אין מתערבין זה בזה אבל בזווג הנשיקין הם מתערבין זה בזה, לזה אז שלימו אשתכח גם בזו"ג כביכול כי בזווג הנשיקין ז"א ונוקבא הם בבחינתן כמו עתיק ואריך ואו"א ויש"ס ותבונה שגם בזו"ג מתערבין אז המ"ה וב"ן שלהם זה בזה ונמשך מזה עת רצון. א"כ הלא בארנו לעיל (בדרושי הע"ב שמות בשם סא"ל) אשר בחנוכה נעשה ביעקב ורחל זווג הנשיקין א"כ נעשה ע"י תרין רוחין כפולין שהם ד' רוחין אינן בנשיקה וכל חד וחד כלול בחבריה. א"כ

לזה חצי"ך שנוני"ם עמי"ם תחת"ך יפל"ו בל"ב אויב"י המל"ך במספר ד' פעם רוח"ה שהוא תתנ"ו סוד כי לישראל עמך נתת"ו באהבה. ע"ת רצו"ן ב' פעם מ"ה וב"ן. שהם תתנ"ו תתי"ו קצ"ד אשר תתנ"ו הם ד' רוחין אינן בנשיקה וכל חד וחד כלול בחבריה. תתי"ו הוא מספר ע"ת רצו"ן כי בזווג הנשיקין נמשך עת רצון כמאמר הזוהר פקודי הנ"ל, קצ"ד מספר ב' פעמים מ"ה וב"ן כי בזווג הנשיקין נתערבו מ"ה וב"ן שלו בשלה ושלה בשלו והם תרין רוחין כפולין א"כ הם ב' פעמים מ"ה וב"ן, ואז כדין שלימו אשתכח וכל אנפין נהירין וכד צלותין סלקין כדין איהו עת רצון לאשתכחא ועל דא כתיב ואני תפלתי לך ה' עת רצון דאיהו חבורא דא עם דא יעקב ברחל כמו של הפרצופין עתיק ואריך ואו"א וישסו"ת אשר משם יומשך עלינו ועל כל ישראל עת רצון בחסד ורחמים אמן כן יאמר ד'.

יום ועש"ק חמשה עשר באב ע"ת אור:

שש אנכי על אמרתיך כמוצא שלל רב:

פרק עג

כסאך אלקים עולם ועד. הנה בארנו לעיל (בפרק ס') אשר בחנוכה מאיר השם אכדמ"מ שהוא חילוף אלקים, להמתיק את הגבורות של המנורה שהם ה' גבורות ה' אותיות של שם אלקי"ם. אשר לזה אותיות אכ"ד של זה השם אכדמ"מ הם במספר כ"ה. שהוא בכ"ה בכסלו נעשה הנס, וגם כוונת חנוכה הוא כי הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י יש בהם כ"ה אותיות. ואותיות מ"מ

תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם נ"ר כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). לכן אלקי"ם עול"ם במספר רל"ב שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, להמשיך את האור מן ע"ב ס"ג מ"ה למלכות שהיא ב"ן. אשר בחנוכה צריכין להמשיך חמשה אורות של חסדים מאורי יום, שהם החמשה פעם אור של יום ראשון דמעשה בראשית, כדי להמתיק את הגבורות של המנורה שהיא המלכות שם ב"ן כמו שבארנו לעיל (בפרק ע"א). לכן עול"ם וע"ד שב"ט מיש"ר במספר ה' פעם או"ר עם ב"ן. אשר האורות האלו נמשכו ע"י מתתיהו כה"ג. לכן שב"ט מיש"ר במספר מתתיהו כה"ג אשר מברך לבני ישראל בברכת כהנים בשם כ"ב, שע"י אלו השמות של ברכת כהנים נמתקו החמשה גבורות של המנורה שהם ה' פעם אלקי"ם. לכן כסא"ך אלקי"ם עול"ם וע"ד שב"ט מיש"ר שב"ט מלכות"ך במספר אנקת"ם פסת"ם פספס"ם דיונסי"ם עם ה' פעם אלקי"ם. להמתיק את הגבורות מעלינו ומעל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

פרק עד

אהבת צדק ותשנא רשע על כן משחק אלקים אלקיך שמן ששון מחברך.

הנה בארנו לעיל (מאמר נרות המערכה פרק כ"ט) בשם התקונים (תיקון תליסר) אשר בחנוכה מתגלין תריין יחודין קדישין שמע וברוך שם. כי ואיהו הוד תמניא יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין דאינון בשכמל"ו ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה כסלו ואלין

הם מרמזין על תריין יחודין קדישין יחודא עלאה שמע ישראל. יחודא תתאה ברוך שם שיש בהם מ"ט אותיות כ"ה ביחוד שמע כ"ד ביחוד ברוך המאירין בחנוכה. לכן נאמר כסא"ך אלקים הכסא של אלקים שהוא שם אכדט"מ שהם האותיות הקודמין לשם אלקי"ם וממתיקין אותן. עולם ועד הוא לצורך המלכות שנקראת עולם ועד דתמן ויעודא דכולא כמבואר במאורי אור (מערכת הו' אות ב.). אשר לזה כסא"ך אלקי"ם עול"ם וע"ד במספר נ"ר חנוכה"ה אכדט"מ.

אשר זה השם הוא בחינת בינה המתחממת בתריסר תחומין לארבע סטרי עלמא כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ט"ו): שהם ו' קצוות של הבינה המתלבשת בו"ק של ז"א, ונקראת בינה ב"ן י"ה על שמה, ומאירה בהם למלכות בחנוכה שהיא גוף המנורה, כי הבינה הוא ראש המנורה ב"ן י"ה בו' קצוות שלה, ומתלבשין בהו' קצוות של הז"א והם י"ב פעם הוי"ה ב"ה וב"ש המאירין בתריסר תחומין לארבע סטרי עלמא, שהם ד' אותיות הוי"ה בכל שם כביכול. וע"י הארה זו הנמשכת למלכות גוף המנורה נמתקו הגבורות שלה שהם מאורי לילה ונעשו מאורי יום. לכן אלקי"ם עול"ם וע"ד במספר י"ב פעם הוי"ה. אשר הנם של חנוכה נעשה ע"י מתתיהו כה"ג לכן שב"ט מיש"ר במספר מתתיהו [מישר חסר ו' כתיב]. ורבינו צוה לכוין אצל להדליק כי הוא במספר ע"ב ס"ג מ"ה, להמשיך למלכות שהיא שם ב"ן האור של ע"ב ס"ג מ"ה, וע"י זה האור תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה ואז

אינן כ"ה אתון דיהודא דאינן שמע ישראל ודא איהו חנוכה חנו כ"ה. והבאתי שם פירוש רבינו המגיד מקאזנין ז"ל כי יחוד בשכמל"ו הוא המשכת כ"ד קשומי כלה המתקשמת המלכות בחנוכה מאמא עלאה, ויחוד שמע הוא בקלא לפרסומי ניסא. אשר כ"ד קשומי כלה הם כ"ד שמות אדנ"י. ואז כשמתקשמת בכ"ד קשומי כלה מאירין פניה בש"ע נהורין שלזה אומר רבינו לכין אצל ברכת שעשה נסים להמשיך את הש"ע נהורין. אשר שורש של הש"ע נהורין הם ט' פעם מ"א במספר שס"ט ועם שער הכולל הם ש"ע כמבואר בע"ח (שער אריך פי"ג). לכן נאמר אהב"ת צד"ק ותשנ"א רש"ע במספר כ"ד פעם אדנ"י עם ט' פעם מ"א. אשר כ"ד פעם אדנ"י הם הכ"ד קשומי כלה שמתקשמת בהם בחנוכה. ט' פעם מ"א הם אור של הש"ע נהורין המאירין ג"כ בחנוכה.

על כן משחך אלקים אלקיך. הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פי"ד) אשר בחנוכה צריכין לכין אצל הג' ברכות יחוד של הנר. והוא בברכה ראשונה הוי"ה אהי"ה, בברכה השניה הוי"ה אלקי"ם, בברכה השלישית הוי"ה אדנ"י, וכולן הם מספר נ"ר. א"כ לפ"ז הלא שמות הנתוספין בג' ברכות אלו הם אהי"ה אלקי"ם אדנ"י. כי שמות הוי"ה ב"ה וב"ש הלא הם מפורשין בכל ברכה וברכה, רק הג' שמות אהי"ה אלקי"ם אדנ"י הם הנתוספין כדי להשלים יחוד של הנ"ר. לכן ע"ל כ"ן משחך אלקי"ם אלקי"ך במספר להדליק נ"ר חנוכה אהי"ה אלקי"ם אדנ"י.

שמן ששון מחברך. הנה מבואר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג ני"ד) לפרש מה

שמבואר בהקדמת זוה"ק בראשית (דף א' ע"א) וכמה דדיוקנא דברית אודרע במ"ב זווגים. פירוש הנה ו' דשמא קדישא הוא דיוקנא דברית כי היסוד הוא ארוך דומה לאות ו' וזהו דיוקנא דברית והנה זה ו' הוא סוד חוט השדרה הממשכת הטפה ממוח הדעת לתתא ביסוד שאחר שנזדווגו ביסוד זווג העליון ג' ראשונות בסוד הטפה שהם הנשיקין והם ב' אותיות י"ה מן הוי"ה או אח"כ נתפשטה הטפה ההיא שיצאה מזווג העליון וירדה דרך חוט השדרה שהוא ו' דהוי"ה ואז נתפשטו ה' חסדים מחסד עד הוד ואח"כ כללות ה' חסדים ביסוד ונשלמה אות וא"ו ונמצא שתחילה היתה הטפה אות י' ואח"כ נתארכה ונעשית ו' בו"ק שנתפשטה בהם. וזה שאמר בתקונים שהאי טפה אתארכת בעמודא דאמצעיתא ואתעביד אות ו'. ואחר התפשטות ה' חסדים שם בגופא שהוא אות ו' שם הוא בסוד מ"ב שאלו ה' קצוות הם סוד ו' שמות הראשונים שם מ"ב ולפי שכבר ידעת שכל קצה כולל ו"ק לכן בכל שם יש ו' אותיות שהם אבגית"ן קרעשט"ן נג"ד יכ"ש במ"ר צת"ג חק"ב מנ"ע יג"ל פז"ק. אח"כ אותו הרגל התחתון של הוא"ו דק מאוד היא נקודת העטרה של היסוד דמות י' קטנה רגל ו' גם היא כלולה מכל הו"ק לכן היא צורת קוין שהוא ו' קטנה ודקה וזו הן' שהוא שם הו' דמ"ב שקוציית ויש בו ג"כ ו' אותיות למעם הנ"ל וזו הנקודה נכנסת ביסוד הנוקבא שהיא ה' דהוי"ה בנקודת ציון שבה ואז נקרא גמר הזווג ונמצא ששם זה האחרון הוא בחינת העטרה שהוא מלכות שביסוד וגם שהיא נכנסת ביסוד דמלכות לכן שם האחרון של מ"ב

הברכות פ"ב). אח"כ נתפשטה המטה שיצאה מזווג העליון. וירדה דרך חוט השדרה שהוא ו' דהוי"ה ואז נתפשטו ה' חסדים מחדש עד הוד, ואח"כ כללות ה' חסדים ביסוד, ונשלמה אות וא"ו אשר אלו ה' חסדים נמשכו להמנורה להמתיק את הגבורות שלה, שגם הם נתפשטו בהמנורה מחדש עד הוד בעת בנין גופה, ועכשיו בשעת הזווג נמתקו הגבורות ע"י אלו החסדים לעשות מן מאורי לילה מאורי יום שהם חסדים. ונמצא שתחילה היתה המטה אות י', ואח"כ נתארכה ונעשית ו' בוי"ק שנתפשטה בהם. וזה שאומר בתקונים והאי טפה אתארכה בעמודא דאמצעיתא ואתעביד אות ו' אשר האי אות ו' הוא ג"כ היסוד שהוא השמן ששון. והוא בחינת אות ט' יסוד הפנימי שמורה על הזווג פב"פ כי הוא צפון טמיר וגניז מכולם בסוד מה רב טובך אשר צפנת ליראיך כמבואר בע"ח (שער פרקי הצלם פ"ו). ואחר התפשטות ה' חסדים שם בגופא שהוא אות ו' שם הוא בסוד מ"ב, שאלו הו' קצוות הם סוד ו' שמות הראשונים שם מ"ב המאירין בחנוכה אלו השמות מ"ב כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ט). אשר כל קצה של הוי"ק כולל הוי"ק לכן בכל שם יש ו' אותיות. אח"כ אותו הרגל התחתון של הו"א דק מאוד היא נקודת העטרה של היסוד דמות י' קטנה רגל ו' גם היא כלולה מכל הוי"ק לכן היא צורת קוץ שהיא ו' קטנה ודקה, וזו הו' שהוא שם ו' שקוצי"ת שם ו' דמ"ב ויש בו ג"כ ו' אותיות וזו הנקודה נכנסת ביסוד הנוקבא שהוא ה' דהוי"ה בנקודת ציון שבה ואז נקרא גמר הזווג בחנוכה. לכן אהב"ת צד"ק ותשנ"א

מכנים אותו בזוהר אל המלכות. ויובן היטב שאחר הזווג העליון דנשיקין נמשכו החסדים למטה בגופא עכ"ל רבינו.

גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי בחנוכה נזדווגו יעקב ורחל במקום עמידתן בנה"י דו"א. ובארנו לעיל (בדרושי הע"ב שמות דרוש שם הקדוש סא"ל) אשר בחנוכה נעשה ג"כ זווג הנשיקין קודם זווג התחתון. א"כ הלא דיוקנא דברית אודרע במ"ב זווגים כי ו' דשמא קדישא הוא דיוקנא דברית כי היסוד הוא ארוך דומה לאות ו'. שהוא השמן בחינת יסוד צדיק כמבואר בלק"ת (פ' עקב) וכמו שבארנו הרבה מזה בפרקים הקודמים אשר השמן שהוא היסוד הוא בחינת ששון שהוא הצדיק כמבואר בזוה"ק פ' בלק (דף ר"ב ע"ב) אמר ר' שמעון צדיק ששון אקרי ומן יומא דכנסת ישראל נפלת בגלותא אתמנעו ברכן מלנחתא לעלמא מהאי צדיק. בההוא זמנא מה כתיב ושאבתם מים בששון דא צדיק ממעיני הישועה אלין אבא ואמא. והנה זה הו' שהוא השמן ששון הוא סוד חוט השדרה הממשיך המטה ממוח הדעת לתתא ביסוד שאחר שנזדווגו ביסוד בזווג העליון ג' ראשונות, בסוד המטה שהם הנשיקין הנעשין בחנוכה, והם ב' אותיות י"ה מן הוי"ה שהם חכמה ובינה בחינת או"א, שמשם מושך השמן ששון ממעיני הישועה שהם אבא ואמא שלכן נאמר כאן שמן ששון מחברך, כי השמן ששון שהוא היסוד צדיק מושך המטה קודש, מחברך שהם או"א חברים שהם תרין רעין דלא מתפרשין לעלם. ושביל ונתיב שלהם לא אתיידע אי הוא לעילא אי הוא לתתא מרוב חבורן כמבואר בפע"ח (שער

רש"ע ע"ל כ"ן משח"ך אלקי"ם אלקי"ך
 שמ"ן שש"ן מחבר"ך במספר אבגית"ן
 קר"ע שט"ן נג"ד יכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב
 מנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת עם ט' פעם
 הוי"ה ב"ה וב"ש שהוא יסוד הפנימי אות
 ט' דטוביה גניז בגויה המורה על הזווג
 פב"פ. בסוד אור זרוע לצדי"ק שכן
 לצדי"ק במספר ט' פעם הוי"ה שהוא
 היסוד הפנימי אשר הוא השמן ששון
 המושך אור הטפה מלמעלה מחברך
 שהם אותיות י"ה אבא ואמא שהם חברך
 ואח"כ נמשכה דרך חוט השדרה שהוא
 אות ו' שהם הו"ק, וכל קצה של הו"ק. לכן
 בכל שם של שמות מ"ב יש ו' אותיות,
 אשר הם מאירין בחנוכה בסוד הל"ו
 נרות שהם ו' פעם ו', האור של אלו הו'
 שמות הראשונים אבגית"ן קר"ע שמ"ן
 נג"ד יכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב מנ"ע יג"ל
 פז"ק וע"י רגל הדק של הו' שהוא השם
 שק"ו צי"ת נשלם שם הוי"ה ב"ה גמר
 הזווג, אשר שם הוי"ה מאיר בהמורה
 בנר מצוה, והוא יסוד הפנימי ששון
 מחברך המושך בבחינתו בחינת ששון
 שהוא צדיק, מאו"א שהם י"ה בחינת
 חברך ועל ידו הוא אור זרוע לצדיק שהם
 ט' הוי"ת יסוד הפנימי שהוא השמן הטוב
 שהוא צפון וטמיר וגניז מכולם הנחתם
 בחותם של כה"ג, והפך הזה היה טמיר
 וגניז מפני שהוא היסוד הפנימי ובחנוכה
 נתגלה הטוב הזה כי אתפשטותא דטוב
 איהו הודאה דאקרי חסד כמבואר
 בזוה"ק פ' תרומה (דף קס"ח ע"ב). שהוא
 בחנוכה זמן הודאה להתפשט הטוב עם
 החסד כמעט שאמר דוד אך טוב וחסד
 ירדפוני כל ימי חיי כי טוב חס"ד
 במספר חנוכה. אשר אז בחנוכה
 מקשטא אמא לברתא בי"ג תקוני דיקנא

לתקן הוד דידה כמבואר בפע"ח (שער
 רח"פ פ"ד). אשר ברתא היא המלכות
 שהוא דו"ד ב"ן יש"י שהתפלל אך טוב
 וחסד ירדפוני, כי בחנוכה שהוא טו"ב
 חס"ד יומשכו לו בהתקשמות אמא
 לברתא הי"ג מכילין דרחמי, שהם י"ג
 תקוני דיקנא שהם בחינת טוב, כמו
 שכתוב אני אעביר כל טובי על פניך
 וקראתי בשם ה' לפניך, שהם הי"ג תקוני
 דיקנא. וגם נתגלה בהם החסד כי בי"ג
 תקוני דיקנא מאירין י"ג שמות ע"ב שהם
 י"ג פעם חסד כמבואר בפע"ח (שער רח"פ
 פ"ד). לכן אהב"ת צד"ק ותשנ"א רש"ע
 ע"ל כ"ן משח"ך אלקי"ם אלקי"ך שמ"ן
 שש"ן מחבר"ך במספר נ"ר חנוכה א"ל
 רחום וחנו"ן אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד
 ואמ"ת נצ"ר חס"ד לאלפי"ם נש"א עו"ן
 ופ"ש"ע וחמא"ה ונק"ה דו"ד ב"ן יש"י,
 שהוא בחינת כנסת ישראל. אשר כנסת
 ישראל ירתא אלין תליסר מכילין דרחמי
 מלעילא כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף
 רל"ג ע"ב). להמשיך משם חסדים טובים
 עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן
 יאמר ד':

פרק עה

מר ואחלות קציעות כל בגדתיך מן
 היכלי שן מני שמחוד:
 הנה איתא בזוהר חדש פ' חוקת (דף ס"ד
 ע"ב) מר דא אברהם דאקרי הר המר
 ואחלות דא יעקב. קציעות דא יצחק. כל
 בגדתיך באלין תלת גוונים חיזור וירוק
 וסומק אשתלימו אינון לבושי
 דארגוונהא.
 וכוונתו הקדושה מר דא אברהם דאקרי

ביסוד ז"א שהזווג להם בפרקים, שם יש גלוי אל הטפה שהם ה' חסדים הם אברהם שנתגלה ה' חסדים. ויעקב שהוא תפארת בחינת הגוף מבואר בזוה"ק ובתקונים וברבינו האריז"ל פעמים אין מספר. א"כ לכן אומר בזוה"ק פ' ויקרא הנ"ל אריתי מורי עם בשמי גוף וברית שהם אברהם ויעקב כי אברהם הוא בחינת ברית ויעקב הוא בחינת גוף אשר הם כחד חשבינין.

אשר ממילא מר דא אברהם שהוא החסד, כי אברם ואברהם הוא חסדים שהם הטפה דאבא, אלא שהחסדים הללו כשהם ביסוד ז"א אז הם בסוד אברהם אבר מ"ה כי שם מ"ה הוא שם שהוא יעקב שהוא שם מ"ה. א"כ לכן גוף וברית חשבינין חד יעקב ואברהם, ושם התגלות הטפה שהם החסדים כשהם למטה ביסוד ז"א שהוא אברהם. לכן אומר בזוהר חדש מר דא אברהם דאקרי הר המר שהוא אברהם בחינת ברית יסוד צדיק, שהוא בחינת החסדים דיסוד אבא כשהם ביסוד ז"א אז הם בסוד אברהם אבר מ"ה כי שם מ"ה הוא שם שהוא יעקב בחינת אהלות שהם בשמים אשר מורי עם בשמי הם גוף וברית כחד חשבינין יעקב אברהם. קציעות דא יצחק שהוא בחינת גבורה, כמבואר בפע"ח (שער הקרבנות פ"ה) בכוונת הקטורת כי קציעה הוא גבורה שהוא יצחק. לזה כל בגדתיך באלין תלת גוונים חיוור וירוק וסומק אשתלימו אלין לבושין דארגוניהא. שהם חג"ת. חיוור הוא חסד, וירוק הוא תפארת, וסומק הוא גבורה. באלין תלת גוונים נשלמו הלבושין של המלכות בארגוניהא שלהם הגוונים שלה.

ונראה לי השפל הבזוי והנבזה אשר אין

הר המר. שהוא חסד כמבואר בזוה"ק פ' ויקרא (דף ג' ע"ב), אריתי מורי דא חסד דרגא דאברהם דאתמר עליה אלך לי אל הר המר וכן מבואר בפע"ח (שער הקרבנות פ"ה) כי ב"א סממני הקטרת מור הוא אברהם בחינת חסד, כמ"ש אלך לי אל הר המר. ואהלות דא יעקב. הנה התרגום מפרש ואהלות שהם בשמים וכן מפרשין רבותינו ז"ל רש"י והאבן עזרא והרד"ק והמצודות. והשורש הוא כמו שמפרש רש"י ז"ל (בפ' בלק) כאהלים נטע ד' בתרגומו לשון מור ואהלות וכן מפורש שם בתרגום בשל אונקלוס כבוסמיא דנציב ה'. וכן מפורש בשיר השירים מור ואהלות עם כל ראשי בשמים. א"כ לפ"ז ואהלות הם בשמים ומבואר בזוה"ק פ' ויקרא ברע"מ (דף ד' ע"א) אריתי מורי עם בשמי גוף וברית. וכוונתו הקדושה כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רכ"ג ע"ב) איש תם גוף וברית חשבינין חד. וכן מבואר בתקונים (תיקון תלתין ותשע) ושמעין דגוף וברית דאינון חד. וכן מבואר בע"ח (שער פרצופי ז"נ פ"ג) ובפע"ח (שער הברכות פ"ה).

גם מבואר בלק"ת (פ' לך) ויאמר ה' אל אברם לך, כבר ידעת כי אברם ואברהם הוא חסדים שהם הטפה דאבא, אלא שהחסדים הללו כשהם ביסוד ז"א אז הם בסוד אברהם אבר מ"ה כי שם מ"ה הוא שם, וכשהם ביסוד אבא אז הוא בסוד אברם כי תבונה מ"ם סתומה והיא אבר מ'. ועוד כי בהיות החסדים למעלה באבא אין גילוי אל הטיפה שהוא ה' חסדים, כי שם הזווג הוא תדיר ולא מתפרשין לעלמא, לכן לא נודע שעת הוצאת הטפה, לכן שם הם בסוד אברם כי אין שם גילוי להם. אבל כשהם למטה

בי לא תורה ולא חכמה ולא יראה בריה פחותה שבפחותים נבזית ונמאסת לפרש דברי הוזהר חדש בזה שמפרש מר ואהלות קציעות על האבות הקדושים והם הבשמים הטובים. אשר כוונת הוזהר חדש הקדוש לפרש הפסוק הזה על הי"ג תקוני דיקנא שהם הבשמים הטובים והם הבגדים של הגוונים יקירין הנמשכין למלכות. אשר בני קרח המשוררים את המזמור הזה נתנבאו על זה להמשיך למלכות את הי"ג תקוני דיקנא. והוא דהנה מבואר בזה"ק פ' נשא באדרא רבא (דף ק"א ע"א) תאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכולא נפיק מאודנוי ונחית סוחרניה דפומא קדישא ונחית וסליק וחפי בתקרובתא סגי דבוסמא טבא חוורא דיקירא ונחית בשקולא וחפי עד טבורא הוא דיקנא יקירא מהימנא שלימא דנגדין ביה י"ג מבויעין נביעין דמשח רבות טבא בתלת עשר תקונין מתתקנא. גם מבואר בקול ברמה (דף ל"ב ע"א) כי הי"ג תקוני דיקנא נקראין מכילין דרחמי מפני שהם כלים לשפע שבתוכה והשפע הוא רחמים ולכן נקראין דרחמי.

גם מבואר בספח"ק בית ישראל מזקני רבינו הקדוש (בפ' נח) ואברהם זקן בא בימים נודע מאמר רז"ל עד אברהם לא הוה זקנה, וראיתי בספר הה"ק מו"ה נחום מטשארנאביל דהיינו התגלות הדיקנא קדישא בי"ג מדותיו ב"ה וב"ש ודפח"ח. ולהיות בשביל זה בא הזקן בימים ר"ל בהתלבשות המדות, כי נודע היות השערות מלשון שיעור וימים בסוד הכלים. וד' ברך מלשון בריכות מים. ויהיה הפירוש כן ואברהם היינו החסד עליון התלבש בזקן בא בימים, ויהיה

מלשון ולמקוה המים קרא ימים הוא הכלי המחזיק החסדים. וד' ברך את אברהם עשה ברכה בכל שיתפשטו החסדים דרך צינורות כמין הבריכה, ולכן כתיב את אברהם היינו כל הצדיקים יהיו המה הצינורות כמין הבריכה להמשיך ברכה בכל המדות העליונים ותחתונים, והכל בבחינת החסדים מדתו של אברהם אבינו. להמשיך בכל היינו ע"י הצדיק דכלול כולא בגוויה ומתנשא לכל היינו הכנסת ישראל בהיותה בזווגא חדא עמו נקראת על שמו לראש שתהיה עמרת בעלה עכ"ל זקני רבינו הקדוש. והוא כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ו) כי הי"ג תקוני דיקנא נכנסין תוך אבא ומאבא לאמא. ולהיותן שהם נכללין קודם ביסוד אבא ואח"כ נכללין ביסוד אמא ג"כ ונכנסו ג"כ אל הז"א, וכבר ידעת כי יסוד אבא מלוכש גו יסוד אמא ויסוד אמא הוא קצר ויסוד אבא הוא עודף ויוצא לחוץ לתוך הגוף של ז"א ומשם היסוד אבא הוא בסוד מור עובר ומתגלה ברחל והוא סוד מרדכי ואסתר עיי"ש. א"כ לפ"ז הוא זאת הבחינה הוא באברהם אבינו ע"ה כי הוא סוד אברהם אברהם, כי אברהם הוא בחינת יסוד אבא, ואברהם הוא יסוד ז"א. ואדרבא התגלות מפת החסדים הוא בבחינת יסוד אבא אשר אין גילוי אל המפה שהם ה' חסדים, מחמת כי שם הזווג באמא תדיר ולא מתפרשין לעלמא לכן לא נודע שעת הוצאת המפה, לכן שם הם בסוד אברהם כי אין שם גילוי להם, אבל כשהם למטה ביסוד ז"א שהזווג להם בפרקים, שם יש גילוי אל המפה שהם ה' חסדים הם שם אברהם שנתגלה ה' חסדים. אבל בהתגלות

בפסוק שאחריו מר שהוא אברהם אבינו כי אריתי מורי הוא אברהם שהוא בחינת החסדים של הי"ג תקוני דיקנא אשר עוברים ע"י אברהם לרחל שהיא המלכות בהתגלות של בחינתו יסוד אבא וגם בזווגו מבחינתו יסוד ז"א שהם אברהם אברהם אשר שם הוא מ"ה בחינת יעקב, לכן אהלות הוא יעקב כי הלא גוף שהוא יעקב וברית שהוא אברהם כחד חשיבין, כי הלא אברהם שהוא יסוד בבחינתו שהוא יסוד ז"א אב"ר מ"ה, הלא מ"ה הוא יעקב. אשר המשכת החסדים ההם הם הי"ג תקוני דיקנא שהם השפע של רחמים בתוך הכלים ולבושין וע"י יסוד אבא נתגלו. והי"ג תקוני דיקנא בעצמם הם בוסמין טבין שהם הבשמים, כי האי דיקנא מהימנותא דכולא נפיק מאודנוי ונחית סוחרניה דפומא קדישא ונחית וסליק וחפי בתקרובתא סגי דבוסמין טבין, שהם הבשמים מר ואהלות והוא דיקנא יקירא מהימנא שלימא דנגדין ביה י"ג נביעין מבויעין דמשח רבות טבא, שהוא השמן הטוב על הראש יורד על הזקן וגם השמן ששון מחברך. וע"י אלו החסדים של אברהם יעקב שהם מר ואהלות נמתקו הגבורות והדינין של הי"ג תקוני דיקנא שהם קציעות ג"כ בבחינת יצחק שהוא גבורה. והוא שורש של הדיקנא, כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ה). אשר הוא מחמת כי הדיקנא הם שערות בחינת שיעור ומדה והם נמשכין ממוחא סתימאה שנתלבש בו גבורה דעתיק, ובי"ג תקוני דיקנא מתגלה שם א"ל החסד הזועם על הדינין להכפותן ולהמתיקן כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ה). לכן אומר בזוהר חדש מר דא אברהם ואהלות דא יעקב קציעות דא

החסדים של הי"ג תקוני דיקנא שהם מקודם ביסוד אבא המלוכש ביסוד אמא, ויסוד אמא הוא קצר ויסוד אבא שהוא אברהם מתגלה לחוץ ליסוד ז"א שהוא אברהם אבר מ"ה כי שם מ"ה שהוא יעקב הוא שם. והוא בבחינת מור עובר, כי מור הלא הוא אברהם הוא מתגלה ברחל באלו הי"ג תקוני דיקנא. א"כ היא מקבלת הי"ג תקוני דיקנא מאברהם בב' בחינותיו ביסוד אבא ויסוד ז"א. כי הלא יסוד אבא מתגלה בה אלו הי"ג תקוני דיקנא ברחמים ובחסדים, ויסוד ז"א מזווג עמה בזווג. א"כ הלא אז נאמר ואברהם זקן בא בימים שהמשיך הוקנה שהם הי"ג תקוני דיקנא, אשר הם י"ג מכילין דרחמי כי הם הכלים לשפע שבתוכן והשפע הוא רחמים, לכן נקראין רחמי אשר הכלים הם נקראים ימים, לזה נאמר בא בימים בהכלים אלו מלאים רב טוב, וד' ברך שנעשה בריכה את אברהם שהוא הצדיק בב' בחינותיו יסוד אבא ויסוד ז"א, שיתפשמו החסדים לרחל שהיא בכל סוד מתנשא לכל לראש שע"י החסדים האלו היא אשת חיל עמרת בעלה.

א"כ לפי שהקדמנו בפרק הקודם כי שמן ששון הוא יסוד צדיק בשם הזוה"ק (פ' בלק). והלא הוא בשני הבחינות יסוד אבא ויסוד ז"א כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות א' ואות ב'). א"כ כשאמרו בני קרח בפסוק הקודם על בן משחך אלקים אלקיך שמן ששון מחברך, כי הלא השמן ששון מושך הי"ג תקוני דיקנא מן אבא ואמא שהם החברך ומשם משחך למלכות, כי כל המזמור הזה מדבר במדרגת המלכות נוקבא דז"א מה שנמשך אליה. לזה אומר תיכף

יצחק אשר על ידיהם נמשכו הי"ג תקוני דיקנא לרחל שהיא המלכות. כל בגדותיך באלין תלת גוונין חיוור וירוק וסומק שהם אברהם יצחק יעקב חג"ת אשתלימו אלין לבושי דארגוונהא כי הי"ג תקוני דיקנא הלא הם בחינת לבושיין וכלים י"ג מכילין דרחמי, מפני שהם כלים ולבושיין לשפע שבתוכה והשפע הוא רחמים לכן נקראין דרחמי, ואז נשלמו למלכות הלבושיין דרחמי שהם הבשמים מר ואהלות קציעות ע"י כל הג' אבות הקדושים. כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רל"ג ע"ב) אלין תליסר מכילין דרחמי דירתא כנסת ישראל מלעילא וכולהו אחידן בעקרא חדא ואיהו ברית חדא. אשר י"ג מכילין דרחמי שהם הי"ג תקוני דיקנא הם י"ג מדות, וג"כ נקראין ימים ונקראין טוב לכן אומר רבינו הכה"ג בספרו הקדוש ברכ"ע (מאמר אילו של יצחק פרק ל"ג) כי הוא בסוד אוהב ימים לראות טוב, כי לראו"ת במספר י"ג פעם מד"ה והם נכללים כולם לטוב, לכן נאמר אצל משה רבינו ע"ה ותצפנה"ו במספר י"ג פעם מד"ה בתחילת לידתו, וכן בהסתלקות שלו נאמר ויקבור אותו בג"י שהם הי"ג מכילין דרחמי. לכן הלא מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה מתגלין הי"ג מכילין דרחמי שהם הי"ג תקוני דיקנא. אשר הם בחינת כלים ולבושיין שהם בגדי המלכות שהיא המנורה, המתגלין ע"י אברהם יצחק יעקב שהם הבשמים בוסמין טבין שהם מר ואהלות קציעות. לכן מ"ר ואהלו"ת קציעו"ת במספר חנוכה אברהם יצחק יעקב י"ג פעם מד"ה אשר הם כל בגדותיך הלבושיין והכלים שבהם מתקשטת המלכות כי אעפ"י שאין לה

דיקנא, מקומות דיקנא יש לה כמבואר בזוהר הרקיע (פ' בראשית). אשר כל המשכה הוא ע"י ב' היסודות יסוד אבא ויסוד אמא כנ"ל. הנקראים שן כמבואר במאורי אור (מערכת הש' אות ס') והוא כמבואר בע"ח (שער פרצופי זי"ג פ"ד) והנה נודע כי מה שמאיר הוא החיצונית והאחוריים שלהם כי הפנימים הוא בפנים ואינו מאיר לחוץ אלא האחוריים מבחוץ כלפי גופא דז"א והוא פשוט. והנה האחוריים של אבא הם קפ"ד, והאחוריים של אמא הם קס"ו. אשר שניהם במספר ש"ן לזה אומר מן היכלי שן שהם ב' היסודות דאז"א קפ"ד קס"ו, משם נמשכין הי"ג תקוני דיקנא למלכות. אשר לכן אומר היכלי כי הי"ג תקוני דיקנא הם בחינות היכלות וכלים לשפע רחמים שבתוכם. מני שמחוך מפרש רש"י הקדוש ז"ל היכלות אשר ממני הם שמחוך הנותנים שכר. והוא מפורש לדרכנו כי באם שנמשך לה כל הי"ג מכילין דרחמי שהם ההיכלות והם בחינת י"ג תקוני דיקנא, אשר ע"י זה נמתקן כל הגבורות של המלכות, לכן היכלות האלו אשר ממני, כי ז"א בעלה מושך לה אלו ההיכלות שהם הכלים והלבושיין סוד כל בגדותיך והם נמשכין מן היכלי שן שהם ב' היסודות דאז"א אז שמחוך שמחה וחדוה למלכות שהיא שכינה הקדושה כביכול. אשר המלכות נקראת שמחה וחדוה דקוב"ה כמבואר בתקונים (תיקון עשרין וחד דף נ"ט ע"א).

פרק עו

בנות מלכים ביקרותיך נצבה שגל

לימינך בכתם אופיר:

הנה בארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"א) בשם הזוה"ק פ' תרומה (דף קנ"ח ע"א) כי המנורה יש לה שתי בחינות ראש המנורה היא הבינה, גוף המנורה היא המלכות בחינת רחל אשר רחל היא מאנא לשמשא לבעלה דאיהי שכינתא מנרתא דיליה. ובינה שהיא ראש המנורה לאו איהי מאנא לגביה ולא משמשא לגביה אלא עמרה על רישיה. וכמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ב' אות ג') ומבואר בפע"ח (שער ר"ה פ"א) כי הבינה נקראת מלך. גם מבואר במאורי אור (מערכת המ' אות מ"ד) כי המלכות בהארת בינה המ' ספירות בה נקראת מלך. מ' נהי"מ, ל' חג"ת, ד' כתר, גם חכמה ובינה. גם מבואר שם (במערכת ה' אות כ"ה) כי יקר הוא בחכמה שהוא באבא. ומבואר בש"ס שבת אשר בחנוכה נעשה הנס ע"י השמן שהיה חתום בחותמו של כה"ג שהוא ג"כ בחינת אבא לכן נאמר בנות מלכים שהם אמא ומלכות ששתייהן נקראין מלך לכן הם בנות שנקראים מלכים והם ראש המנורה וגוף המנורה. ביקרותיך ביקר שלך שהוא אבא חכמה בחינת השמן המאיר בהמנורה שנעשה נס על ידו אז בימי מתתיהו. וגם המלכות גוף המנורה היא מבנות מלכים, מחמת הארת הבינה שהיא ראש המנורה בה בכל י' ספירות שלה כח"ב חג"ת נהי"ם. אבל הבינה היא לאו מאנא לגביה ולא משמשא לגביה אלא עמרה על רישיה. אבל המלכות שהיא גוף המנורה היא מאנא לשמשא לבעלה דאיהי שכינתא מנרתא דיליה. לזה נאמר בנות מלכים ביקרותיך הן בינה אמא עלאה ראש

המנורה, והן רחל מלכות גוף המנורה, והן השמן שהוא יקר ע"י כולן נעשה הנס בחנוכה אבל עיקר הזווג בחנוכה. הוא ברחל מלכות בחינת שגל שהיא נעשית מן ג' אלפי"ן במספר שג"ל שהוא סוד חזרת פב"פ. כי מקודם נעשה בנין גופה ע"י ג' אלפי"ן כי א' ראשונה נמשכה ונעשה ממנה ב' יודי"ן עם ו' שהם צורת א', וממנה נעשית ב' הפנים שלה והחומם. ואח"כ מן הא' הב' מן ב' יודי"ן וו' נעשין ב' הידים וגוף, שהם חג"ת שלה. אח"כ מן א' ג' נעשית נהי"י שלה, והרי נבנית עמה המלכות בג' אלפי"ן בסוד אב"א. ואח"כ ע"י הג' אלפי"ן האלו היא חוזרת פב"פ, ומאירין בה ג' שמות א"ל שהם במספר מג"ן. א"ל א' בפן ימין שלה בהפנים, א"ל אחד בפן שמאל שלה בהפנים, א"ל אחד בחומם אשר ב' שמות א"ל הם במלואן במספר ש"ע ומאירין אז הש"ע נהורין בפניה כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ג פ"ד). לזה נאמר נצבה שגל לימינך שהיא רחל גוף המנורה דאיהי מאנא לשמשא לבעלה דאיהי שכינתא מנרתא דיליה שעיקר הזווג בחנוכה נעשה ברחל שהיא שגל סוד הג' אלפי"ן. בכתם אופיר מפרש רש"י ז"ל בקבוצת עדי זהב הבא מאופיר והוא מפורש לדרכנו לענין המנורה שהיא מקשה אחת כולה זהב טהור. אשר רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך למלכות שהוא סוד ב"ן וע"י זה תמשיך ותדלוק ומאירה ותעשה נר חנוכה ותתייחד עם דודה בג' היחודים שהם בגימ' נ"ר. לכן אופיר במספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אדנ"י כי היא בב' הבחינות ב"ן ואדנ"י כי כן צוה רבינו לכוין בברכה השלישית אדנ"י לתיקון

ההוד דידה. אשר בהמנורה שהיא רחל מאירין ג"כ ז' הבלים של הבינה ראש המנורה כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ח"י) לכן בנו"ת מלכיים במספר נ"ר חנוכה עם ז' פעם הב"ל. אשר בחנוכה נתגלה אורו של מלך המשיח כמבואר בספח"ק בני יששכר (במאמרי חנוכה) לכן ביקרותיך במספר שמ"ן משי"ח כי הנס נעשה בשמן מאור הגנוז שנתגלה אז שהוא אורו של מלך המשיח. שהמלך המשיח הוא מבחינת ע"ן החיים במספר זכו"ר שהוא ע"ב קס"א אורות של הפנים ומבטל את השכחה של היוונים שרצו להשכיחם תורתך. אשר זכו"ר תשכ"ח במספר תתקס"א שהם א"ל פעם א"ל כמבואר בספח"ק ברכ"ע (מאמר אילו של יצחק פרק מ"ה) לענין ר"ה. וממנו נקח לדרכנו כאן לענין חנוכה. כי הלא רבינו צוה לכוין אצל ברכת שעשה נסים להמשיך הש"ע נהורין שהם ב' שמות א"ל במלואיהן כי אותיות הראשונות מן שעשה הם ש"ע. א"כ כשנמשכין ב' שמות א"ל בחנוכה הלא הם א"ל פעם א"ל במספר זכו"ר תשכ"ח שנתבטל השכחה בחינת אחוריים ונמשך הזכירה למלכות שהיא רחל שהוא אור הפנים ע"ב קס"א. סוד רג"ל כמאמר רז"ל עד שתכלה רגל מן השוק כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). לכן בנו"ת מלכיים ביקרותיך במספר תתקס"א עם שכינה אשר תתקס"א הוא זכו"ר תשכ"ח א"ל פעם א"ל להמשיך הזכירה להשכינה לבטל כח השכחה אשר שכינה הוא שכ"ן י"ה כי שכ"ן הוא במספר ש"ע נהורין הנשרשין בשם י"ה אשר ש"ע נהורין הם מן ב' שמות א"ל אשר במספר

א"ל פעם א"ל הם זכו"ר תשכ"ח. והוא אורו של מלך המשיח בחינת ע"ן החיים שהוא דוי"ד ב"ן יש"י אשר הנס נעשה בחנוכה ע"י מתתיהו ועל ידו נתגלה בחנוכה אורו של מלך המשיח שהוא דוי"ד בן ישי לכן בנו"ת מלכיים ביקרותיך במספר חנוכה מתתיהו דוי"ד ב"ן יש"י אשר רבינו צוה לכוין בג' ברכות היחוד של הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אחי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י הנמשכין מן כתר חג"ת נה"י למלכות אשר הנר הוא נר שמן שמאיר ומדליק בהמנורה ועל ידו נמשכו הג' יחודים באלו השמות למלכות. לכן נצב"ה שג"ל לימינך במספר נ"ר שמ"ן. אשר אז בחנוכה נעשה הזווג ביעקב ורחל בנה"י שלהם מקום עמידתן. לכן בכת"ם אופי"ר במספר נ"ר חנוכה יעקב רח"ל:

פרק עז

שמעו בת וראי והטי אונך ושכחי עמך ובית אביך.

הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ה) אשר בהמנורה מאירין השמות של ברכת כהנים אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם. והוא כי רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל ברכה השלישית של ברכות נר חנוכה, הוי"ה אדנ"י אשר הוי"ה הוא מ"ה אדנ"י הוא תרע"א. אשר מ"ה תרע"א יש בהם כ"ב אותיות יו"ד ה"א וא"ו ה"א. אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, וע"י זה הזווג של מ"ה תרע"א נמשכו השמות הנ"ל של ברכת כהנים שיש בהם כ"ב אותיות

א"ל. אשר ד' פעם נשיק"ה הם ס' פעם
א"ל שורש של שם סא"ל, א"כ הם ביחד
ס"ד פעם א"ל אשר ס' פעם א"ל מאירין
בזווג הנשיקין בחיך וגרון, אשר לשם
מגיעין החוורתי של ב' הוי"ת שורש ש"ע
נהורין, המאירין בהפנים בפן ימין ובפן
שמאל בד' פעם א"ל שהם תש"ם נהורין.
או כלך לדרך זה דהנה רבינו אומר
בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר אהי"ה פעם
אהי"ה עולה אמ"ת שכנגדם ח' פעם אמת
דאמת ויציב. אשר ח' שמות אהי"ה
במלואיהן מאירין בשמנה לילות של
חנוכה ואלו הן א' אל"ף ה"י יו"ד ה"י
קס"א. ב' אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה קנ"א. ג'
אל"ף ה"א יו"ד ה"א קמ"ג. ד' אל"ף ה"י
יו"ד ה"א קנ"ב. ה' אל"ף ה"י יו"ד ה"ה
קנ"ו. ו' אל"ף ה"א יו"ד ה"ה קמ"ז. ז' אל"ף
ה"א יו"ד ה"י קנ"ב. ח' אל"ף ה"ה יו"ד ה"י
קנ"ו. ט' אל"ף ה"ה יו"ד ה"א קמ"ז. הסר
השורש שהוא קס"א נשארו ח'. לפי שאין
השפעת ז' אלא מטיבורא ולמטה
וקס"א הוא למעלה מהטיבור עכ"ל רבינו.
א"כ לפ"ז הח' שמות אהי"ה במספר אלף
רמ"ו. גם בארנו לעיל (במאמר שמן המאור
פכ"ד במדרגת המנורה אות ט"ז) כי בהמנורה
מאירין בבחינת חיבוק הימין להשלים
הנר למלכות ל"ב שמות הוי"ה ב"ה וב"ש
שהם ל"ב נתיבות החכמה. אשר אלו הח'
שמות אהי"ה וגם ל"ב הוי"ת, הם נמשכין
למלכות הנקראת כ"ה שהוא כ"ה מן
חנוכה, סוד חנו כ"ה כמבואר בתקונים
(תיקון תליסר) ובפע"ח (שער רח"פ פ"ד). שלזה
היה הנס בכ"ה כסלו. וגם ביחוד של הנר
שהם ששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה
אלקיים הוי"ה אדנ"י יש בהם כ"ה
אותיות.

לכן שמע"י ב"ת ורא"י והט"י אזנ"ך

כמבואר בפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ו),
אשר בהשמות האלו מברכין למלכות
בחינת שם ב"ן, ואז תתייחד עם דודה
שהוא הז"א ביחוד נר חנוכה שהם הששה
שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקיים הוי"ה
אדנ"י. לכן שמע"י ב"ת ורא"י והט"י
אזנ"ך ושכח"י עמ"ך ובי"ת אבי"ך
במספר אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם
דיונסי"ם נ"ר חנוכה ב"ן.

או כלך לדרך זה כי הנה רבינו אומר
בפע"ח (שער רח"פ פ"ה) אשר להדליק נר
חנוכה ר"ת נחל שהוא שם ב"ן ול"ו
אותיות שלו גם לכוין אצל ברכת שעשה
נסים להמשיך הש"ע נהורין שהם ב'
שמות א"ל במלואיהן במספר ש"ע. אשר
הש"ע נהורין מקורן מן השמנה חוורתי
דברי שא דאריך אנפין המגיעין עד הגרון,
ושם בגרון נעשה הזווג הנשיקין ע"י חיך
וגרון שהם בחינת חכמה ובינה אחת"ע
בגרון ניכ"ק בחיך. וש"ע נהורין הם
כפולין ש"ע נהורין בפן ימין, וש"ע נהורין
בפן שמאל שהם תש"ם נהורין. אשר הם
נשרשין בד' שמות א"ל במלואיהן,
המאירין בפן הא' הימין ובפן הב'
השמאל כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג).
א"כ כפי שבארנו לעיל (אצל הע"ב שמות
בשם סא"ל) שנעשה בחנוכה זווג הנשיקין
שהוא זווג כפול בתרין רוחין כפולין,
שהם ד' פעם נשיק"ה העולין במספר ס'
פעם א"ל, שלזה מורה השם סא"ל שהוא
ס' א"ל. סוד שכופלין את הפסוק כל
הנשמה תהלל י"ה שעולה ב' פעם
נשיק"ה, ובכפל הוא ד' פעם נשיקה כמו
שבארנו לעיל (שם אצל השם סא"ל) באורך
הדברים. לכן שמע"י ב"ת ורא"י והט"י
אזנ"ך ושכח"י עמ"ך ובי"ת אבי"ך
במספר נח"ל ד' פעם נשיק"ה ד' פעם

ושבח"י עמ"ך ובי"ת אבי"ך במספר ל"ב
פעם הוי"ה ח' שמות אהי"ה במלואיהן
הנ"ל עם כ"ה:

פרק עח

ויתאו המלך יפיך כי הוא אדניך
והשתחוי לו.

הנה הברכה הראשונה של חנוכה הוא
להדליק נר חנוכה לכן ויתאו המלך
במספר מכוון להדליק נ"ר חנוכה. אשר
רבינו אומר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה
דרוש א') כי להדליק נר חנוכה ר"ת נח"ל
שהוא נוצר חסד לאלפים. אשר נוצר
חסד הוא מולא עלאה שורש של הדיקנא
המתגלית בחנוכה. כי אמא מקשטא
לברתא בי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג
תקוני דיקנא, לתקן הוד דידה. כמבואר
בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר בארנו (לעיל
בפרק ע"ה) בפסוק מר ואהלות קציעות כי
הם אברהם יצחק יעקב, הבשמים טובים
המריחין לכל העולם בקדושתן, להמשיך
בחנוכה הבוסמין טבין שהם הי"ג תקוני
דיקנא בחינת מר ואהלות קציעות כל
בגדתיך. לכן ויתאו המלך יפיך
במספר אברהם יצחק יעקב. אשר נחל
שהוא מולא עלאה, הוא השמן הטוב על
הראש יורד על הזקן זקן אהרן בנחל של
טל שהם י"ג חורתי דגולגלתא, י"ג נימין
דאורא, י"ג תקונים דמוחא חכמה
סתימאה, שהם התלת רישין עלאין אשר
הם ג' פעם י"ג שהם ט"ל, שהוא השמן
בחינת טל כי איהו שמן איהו טל
כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ה ע"א). כמו
שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל').
א"כ לזה כ"י הו"א אדניך במספר נח"ל

ט"ל. אשר אז בחנוכה נעשה הזווג יעקב
ורחל שהם מ"ה וב"ן. לכן הו"א אדניך
במספר מ"ה ב"ן סוד ברכה השלישית
של ברכת חנוכה, שהחיינו וקימנו
והגיענו לזמן הזה, שהיא כנגד יעקב אשר
זמן הוא מ"ה וב"ן הזווג של יעקב ורחל.
והשתחוי לו. כי כל כוונת נר חנוכה הוא
להמשיך את האור למטה למקום
עמידתה בנה"י, כי זה הוא החילוק בין נר
שבת לנר חנוכה כי נר שבת הוא
שממשיכין את האור מלמטה למעלה,
ונר חנוכה ממשיכין האור של הנר
מלמעלה למטה לנה"י כמבואר בפע"ח
(שער רח"פ פ"ד). אשר המשכת האור
מלמעלה למטה הוא ע"י השתחואה,
שהיחודים העליונים מתפשטין למטה
למלכות בחנוכה למקום עמידתה בנה"י
בבחינת השתחואה בעת הדלקת הל"ו
נרות של שמנה ימי חנוכה לכן נאמר
והשתחוי אלו האורות של נר חנוכה הם
בבחינת השתחואה שמתפשטין למטה.
ל"ו בזמן הדלקת הל"ו נרות אשר
מדליקין בהמנורה נרות של שמן שהוא
נחל טל. אשר המנורה יש לה ז' קנים
שהם השבעה רועים כמו שבארנו לעיל
(במאמר מנורת המאור פ"ח). לכן ויתאו
המלך יפיך כ"י הו"א אדניך
והשתחוי ל"ו במספר אברהם יצחק
יעקב מש"ה אהר"ן יוס"ף דו"ד נח"ל
ט"ל. אשר הנחל של טל שהוא השמן
נמשך בעת הזווג של יעקב ורחל להאיר
למלכות באור הגדול הזה. ולקשטא
בשבע מרגלאין יקירין שהם השבעה
שמות הקדושים המאירין בשבת"ק, כן
מאירין ג"כ בחנוכה בהמנורה ובהשמן
כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד
במדרגת המנורה אות כ' ובמדרגת השמן אות י').

הנאמר בחג הסכות. אשר אומר ודורש בזה הרבה רבינו הכה"ג בספד"ק ברכ"ע (מאמר סכת שלם פ"ב) אשר רבצ"ת במספר וימינו תחבקנ"י סוד של החיבוק הנאמר בחג הסכות. א"כ לפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות ט"ז במדרגת המנוחה) אשר רמ"ח ותריין דרועין שהם נ"ר כמאמר הרביא הקדוש בפ' תרומה (דף קס"ו ע"ב). אשר הוא סוד וימינו תחבקנ"י. וכן בת צר הם אתונו רבצ"ת, שהאם שהיא בינה אמא עלאה רבצת בחנוכה על זו"ג להמשיך להם יחוד של הנר. כי הלא בחנוכה כל הכוונה הוא להמשיך ולהוריד את האור מלמעלה למטה. וממילא בת צר שהוא רבצ"ת הוא במספר וימינו תחבקנ"י. כי אות ו' של ובת צר הוא רק ו' הנתוספת לתיקון הלשון, כמו שמפרשין בזה רבותינו המפרשי תהלים ז"ל. אשר אז ברביצת אמא על בניה שהם זו"ג בחנוכה מקשטא אמא לברתא ביי"ג תקוני דיקנא לתקן הוד דידה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר יי"ג תקוני דיקנא הם נשרשין בשם אדנ"י ב"ה וב"ש כמבואר בשער הכוונות (בדרושי חזרת עמידה דרוש ה') כי זה השם אדנ"י הוא למעלה בדיקנא דאריך. אשר אז מתקשטת המלכות בחנוכה בזה השם אדנ"י ג"כ בכ"ד קשומין שלו שהם הכ"ד קשומי כלה, כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה) בשם רבינו המניד מקאזניטין ז"ל (בפרק כ"ט). לכן וב"ת צ"ר במנחה פני"ך יחל"ו עשיר"י ע"ם במספר כ"ד פעם אדנ"י עם זק"ן. או כלך לדרך זה. כי הנס של חנוכה נעשה ע"י הכהנים המברכין בברכת כהנים בשם כ"ב, אשר בחנוכה בהדלקת ל"ו נרות נמשך אז אלו השמות של

אשר אז בחנוכה להדלי"ק צריך לכוין מספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך האור שלהם לב"ן שהיא המלכות, שע"י אורות האלו תמשוך ותדליק ותאיר באור של נ"ר, כדי שתוכל להתייחד עם דודה ז"א קדישין כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר היחוד של הנר הוא בהשמן המאור הנחתם בחותם של כה"ג, בחותם של הבינה שהם ג' שמות אהי"ה קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה. אשר רל"ב תנ"ה במספר תרפ"ז סוד אשה כי תזרי"ע כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל י"א) ובלק"ת (פ' ויחי). לכן ויתא"ו המל"ך יפיי"ך כ"י הו"א אדנ"י"ך והשתחו"י ל"ו במספר. הו"ה הו"ה מצפ"ן א"ל אלקי"ם מצפ"ן י"ה אדנ"י. יו"ד ה"י וי"ו ה"י. יו"ד ה"י וא"ו ה"י. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה. אל"ף ה"י יו"ד ה"י אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה. אל"ף ה"א יו"ד ה"א.

פרק עט

ובת צר במנחה פניך יחלו עשירי עם.

הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ותכוין לשם קדוש נחל שהוא ר"ת להדליק נר חנוכה, והוא המשכת האור העליון של הבינה לז"א כדי שיוכל להתייחד עמה ביחוד של הנ"ר. אח"כ תכוין להמשיך מס"ג אל הנוקבא וזהו חנוכה שהוא ס"ג כ"ו במספר חנוכה ותמשיכם למלכות.

א"כ לפי דברי רבינו בזה, כל הכח של יחוד הנר חנוכה הנמשך לצורך יחוד של זו"ג, הוא נמשך מן הבינה אמא עלאה שהוא סוד והאם רבצת על האפרחים

תר"ץ במספר ס"ה פעם הוי"ה, שהם אדנ"י פעם הוי"ה או הוי"ה פעם אדנ"י. זך הם חסדים ב' הוי"ת וב' שלישיין שיש בהם ז"ך אותיות ולכן היה השמן זית זך המאיר בחנוכה בהמנורה שהיא המלכות.

פרק פ

כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה.

הנה איתא בזוה"ק פ' ויחי (דף רל"ז ע"א) ר' שמעון פתח ואמר כל כבודה בת מלך פנימה כל כבודה דא כנסת ישראל כבודה בגין דאיהו כבוד דא על דא דא דבר ודא נוקבא ואתקרי כבודה בת מלך היינו בת שבע. בת קול דאיהו קול גדול והאי מלך עלאה הוא פנימה בגין דאית מלך דלאו איהו לנו כוונתיה והאי כבודה בת מלך ממשבצות זהב לבושה בגין דאתלבשת ואתאחדת בנבורתא עלאה והאי אוף נמי מלך אקרי ובגינה קיימא ארעא אימתי בשעתא דאתאחדת במשפט כד"א מלך במשפט יעמיד ארץ ודא קרינן מלכו דשמיא ויהודה אתאחיד בה וירית מלכותא דבארעא.

ומפרש האור החמה מלת כבודה הוא נפעלת, שהיא כבודה מאחר שהוא הכבוד. וכן המלכות נקרא כבודה מהתפארת שהוא כבוד, ולהיות שבעלה נקרא כבוד נקראת היא מצדו כבודה. היינו בת שבע בת הבינה הנקראת שבע כמו שכתוב ויבנהו שבע שנים. בת קול

ברכת כהנים, כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ה). לכן וב"ת צ"ר במנח"ה פני"ך יחל"ו עשיר"י ע"ם במספר אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם עם ל"ו שהם הל"ו נרות המאירין בחנוכה במנורת המאור.

או כלך לדרך זה. כי בחנוכה נעשה זווג הנשיקין ביעקב ורחל קודם זווג התחתון. אשר זווג הנשיקין הוא בתרין רוחין כפולין, שהם ד' פעם רו"ח במספר תתנ"ו, סוד כי לישראל עמך נתנ"ו באהבה כמו שבארנו לעיל (בדרושי הע"ב שמות בשם סא"ל). אשר כל הכח והנס הזה נעשה ונמשך ע"י מתתיה"ו כה"ג, כי כה"ג נכנס להיכל אהבה ומחזירין לזו"ג פכ"פ שידווגו בזווג של אהבה, שהוא זווג הנשיקין בתרין רוחין כפולין שהם תתנ"ו כמבואר בפע"ח (שער העמידה פמ"ו) לכן וב"ת צ"ר במנח"ה פני"ך יחל"ו עשיר"י ע"ם במספר מתתיה"ו תתנ"ו שהוא נתנ"ו באהבה.

או כלך לדרך זה. כי הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רפ"ה פ"ד) כי יעקב ורחל מזדווגין בנה"י שלהם מקום עמידתן, אשר היחוד בנה"י הוא הוי"ה אדנ"י. אשר הוי"ה פעם אדנ"י במספר אלף תר"ץ ומבואר בלק"ת (פ' תצוה) בטעמ"צ אשר ניתנין לנוקבא ע"י היסוד שהוא כתית למאור כתיש כתישין, ב' חסדים וב' שלישיין המגולין והם בחינת ז"ך, כי כל חסד הוא שם הוי"ה במלואו שהוא י' אותיות, נמצא ב' הוי"ת כ', וב' שלישיין הם ז' אותיות נמצא כי ב' הוי"ת וב' שלישיין דהוי"ה הם ז"ך אותיות. לכן היה השמן זית זך. א"כ לזה וב"ת צ"ר במנח"ה פני"ך יחל"ו עשיר"י ע"ם במספר אלף תר"ץ עם ז"ך אשר אלף

דאיהו קול גדול פירוש בת הבינה שהוא קול גדול. והאי מלך עלאה הוא פנימה פירוש שאין פירוש מלת פנימה חוזר למלת כבודה, אלא למלת מלך שהמלך הזה האמור הוא פנימה דהיינו הבינה. בגין דאית מלך דלאו איהו לנאו דהיינו התפארת, לפי שהוא נמנה מכלל ז' ספירות הנגלות, אבל הבינה היא בכלל ג' ראשונות. והאי אוף נמי ר"ל והאי כבודה אשר היא בת מלך מלבד שהיא בת מלך היא מלך בעצמה. ובגינה קיימא ארעא ופירוש בגינה דהאי מלך שהיא המלכות מתקיים הארץ התחתונה הלזו. במשפט תפארת כד"א מלך במשפט יעמיד ארץ כלומר מלך שהיא המלכות, ע"י המשפט שהוא תפארת יעמיד ארץ התחתונה.

ורבינו זקני הקדוש והנורא בעטרת צבי מפרש בזה יש לדקדק אחר שאמר כבודה דא כנסת ישראל ומשמעה שהיא המלכות כמו בכל מקום, מה זה טעם שנותן דאיהו כבוד דא על דא דא דכר ודא נוקבא משמע שכולל דכר ונוקבא הלא בתחילה לא אמר אלא דא כנסת ישראל. אמנם נראה שבא הקדוש לרמוז על מה שכתב בלק"ת (פ' וירא) ובדרושי המ"נ ומ"ד בענין שם ב"ן דההי"ן, וזה לשונו ולכן נקרא האי רוחא שם ב"ן כי הוא גימ' ב' פעם הוי"ה נגד זכר ונקבה הוי"ה אחד לזכר הוי"ה אחד לנוקבא כאשר מתחברים אלו הב' שמות הוי"ה ביחד נעשה הוי"ה של מלוי ההי"ן וניכרים בו ב' הוי"ות כי הפשוט של שם הוא הוי"ה וכן אותיות המלוי ודהו"ה גימ' הוי"ה וזה שכתוב בכאן בגין דאיהו כבוד דא על דא כי שורש שם הכבוד מיותר

אמת שהוא במלכות אמנם יניקתה מן שם הוי"ה בגימ' כב"ד ואיהו כבד ו' שמקבלת מז"א ובכאן יש דקדוק בפסוק שאומר כל כבודה ולא אמר כל כבוד בת מלך ויתיר ה', וגם למה נקוד כבודה במלופים ולא בחולם כמו והתענגתם מזיו כבודה. אמנם לפי דבריו הקדושים בגין דאיהו כבוד דא על דא ירמוז לשם ב"ן דההי"ן שהם ב' הוי"ות זה על זה, פשוט בראשי השם והוי"ה במלוי בגימ' כב"ד. וזהו כבוד דא על דא. דא דכר ודא נוקבא הוי"ה שבראש השם הוא בחינת דכר, והוי"ה דמלוי הוא נוקבא. ולכן נאמר כבודה בה'. ויהיה תיבת כבודה כבד ו' כבד ה' בגין דאיהו כבוד דא על דא ב' פעמים כב"ד שני הוי"ות זה על זה דכר ונוקבא. וגם נקוד ו' במלפים, לרמוז על סוד הו"א שהוא נקודה האמצעית של התלת נקודין המבואר בפ' בראשית דלית זרעא דאודרע בר ברוא דא זרע קודש חולם שורק חירק והם התלת נקודין ברוא דא"א זעיר ונוקבא וגם נקודת המלפום נקודת היסוד המושך הטפה רוחא קדמא דשביק בה בעלה הוא שם ב"ן דההי"ן ולזה הכנסת ישראל נקרא כבודה.

בת מלך היינו בת שבע בת קול דאיהו קול גדול. לפי המובן מפרש האי בת מלך על הבינה דאיהו בת שבע כדאיתא בזוהר שמיני (דף ל"ז ע"א) ועל דא אקרי כנסת ישראל בת שבע האי שבע דאיהי כללא משיתא אחרנין ובזוהר (אמור פ"ט ע"ב) מאן שבעת ימים הא אתמר האי אתר עלאה דהוא כללא דכל שית אחרנין אקרי שבע ואקרי תשובה. וברע"מ פ' בהר (דף ק"ה ע"ב) ואיהי בת

שבע מסמרא דאמא עלאה. ונראה לי אחר שביאר כל כבודה הוא ברוא דב"ן כבוד דא על דא בא לרמוז המבואר בכוונת קר"ש בע' של שמע ישראל, איך המלכות שנקראת שם מקבלת הארה מאמא שהיא ע' דשמע היא בינה, כי כל אתוון רברבן בבינה. ע' שמהן עלאין ז' תחתונות שבה מבחינת מ"נ שבמלכות דבינה, בסוד ב"ן ה' ידות שבציור ד' ההי"ן כל ה' בציור ד"י י"ד ב"נ"מ ע', ונשאר בשם ב"ן ג' ווי"ן ועם ב"ן הוא ג"כ ע' והוא נקרא רוח המ"נ. וגם מקבלת מן ז"ת דבינה כלי שבתוכו המ"נ וכל אחד כלול מן י' גימ' ע'. גם מקבלת מן כח המעלה מ"נ והוא ס"ג עם י' אותיות גימ' ע"ג ובהסיר ד' אותיות יא"י גימ' ס"ט ועם הכולל גימ' ע' הרי ד' פעמים ע'. ע' זו כח המעלה מ"נ. וג' שאר הבחינות סוד מ"נ העצם שהם ג' בחינות: א'. הם בחינות ה' ידות. ב'. כלי שבתוכו המ"נ. ג'. רוח המ"נ שהוא ג' ווי"ן עם ב"ן הרי שמע ע' גדולה. ולפענ"ד כי לזה ירמוז בת מלך הנה ידוע כי סוד בת שהוא בגימ' ה' פעם י"ה אדנ"י עם ב' כוללים, והוא בחינת יסוד וכן מספר ה' שלום. מלך הוא סוד מל"ך הוא המ"נ מל"ך בגימ' מ"ם, והוא עצם המ"נ ה' ידות דב"ן, ושורש מלך מבואר בדרושי הצלם שהוא בגימ' ט"ו ווי"ן, וכן בשם ב"ן דההי"ן ט"ו ווי"ן המבואר בכוונת אמת ויציב. וכלי שבתוכו המ"נ הוא בת שבע ז"ת דבינה כל אחד כלול מן י'. ורוח המ"נ הוא בת קול ג' ווי"ן דב"ן, וכל קול הוא בחינת ו' כי נודע בסוד קול מן דורשי רשומות תלמידו רבינו אשר שם ע"ב מן ויסע ויבא ויט הוא בחסד, ושם מ"ב הוא בגבורה, ושם כ"ב בתפארת, והם ג' ווי"ן ג' קוין,

ושלשתן ע"ב מ"ב כ"ב גימ' קו"ל. וקול גדול שאמר דאיהו קול גדול הוא כח המעלה מ"נ. וכן קול גדול עם הכולל הוא מספר ע"ב ס"ג מ"ה הם ג"כ בחינת הגי' בחינת קול כלול מאשא ומיא ורוחא והם כח המעלה מ"נ. וזה שכתוב והאי מלך עלאה איהו פנימה. ר"ל היא תבונה מלכות שבבינה ושם כלת משה בהיכל פנימה. ומלך דלאו איהו לגו כוונתה היא מלכות נוקבא דז"א, מקבלת מן מלכות מלך פנימה כל כבודה הוא רוא דמ"נ שם ב"ן, ויהיה כבודה מלשון לבוש כי ר' יוחנן קארי למאני מכבודתא, שהוא מזווג חיצוני דאריך אנפין וזה שאמר והאי כבודה בת מלך ממשבצות זהב לבושה בגין דאתלבשת ואתאחדת בגבורתא עלאה היינו בינה דז"א שהוא נקרא זהב בפרשת תרומה (קמ"ח ע"א) רישא דקיימא על כל שיפא גופא איהו זהב. והוא לבושה הפנימית יותר מן כבודה ובגיניה קיימא ארעא [וכן גורם רבינו שם כי צ"ל ובגיניה. כי בדפוס ווילנא כתוב ובגינה, ובדפוס סלאוויטא כתוב ובגין כך] כי הו"א אוף הכי מלך אקרי והאי מלכות תתאה מקבלת ממנו ואתייחדת עם ז"א קיימא ארעא מלך במשפט יעמיד ארץ עכ"ל רבינו בעטרת צבי. וזקני רבינו תלמידו הקדוש והנורא בזוהר חי הגם שמפרש פירוש אחר בזה על הזוה"ק בזה המאמר, אבל אומר כי פירוש רבינו בעטרת צבי הם הפלא ופלא ונאמרים ברוח הקודש. ואדונינו המקד"מ מפרש כמו פירוש האור החמה הנ"ל. ורבינו זקני מורי הקדוש ז"ל בדמשק אליעזר מפרש כל כבודה בת מלך פנימה כל כבודה של מלכות הוא יסודה כביכול ששם נקראת

בעת היחוד בת מלך פנימי והיא ממשבצות זהב של ד' אותיות אדנ"י לבושה לשם הוי"ה. בגין שיסודה דרחל נקרא משבצות זהב לפי שז"א קדישין מתלבש או ביסוד צדיק שלו כביכול ונותן לה אז ה' גבורות שלה. וכן יסוד צדיק בעצמו הוא בחינת גבורה עלאה כי צדיק נטיל תמיד לשמאלא שהוא גבורה, כדאיתא בפע"ח (שער התפילין פ"ו) היסוד של ז"א הוא נכנס ברישא דנוקבא ובתוכו נתלבש עטרא דגבורה שלה סוד מה שאמרו בזוהר דיסוד נטיל לשמאלא. לזה אמר אחר שמתלבש שם אדנ"י ב"ה בשם הוי"ה ב"ה בעת היחוד, אז אתאחרת מלכות בגבורתא עלאה של יסוד דז"א.

ואני תלמידו ונכדו הבזוי והנבזה שפל אנשים פחות שבכרין אשר אין בי לא תורה ולא חכמה ולא יראה, אבוא ללקט בחצרות המלכים לפרש ג"כ מאמר הזוה"ק הוה בפחד ובמורא לפי דרכנו לעיל, אשר כל המזמור הזה מדבר מענין המנורה בחנוכה, לכן גם הפסוק הזה מיירי מזה. ובפרט שמצאתי אני השפל בזוהר חדש (פ' חוקת פה) שמדבר התנא האלקי רשב"י ז"ל ג"כ מזה הפסוק, ומשני המאמרים בזוהר ויחי ובזוהר חדש חוקת נבוא בעזרתו יתברך לפרש בזה, ויהא רעוא דאימא מילתא דתתקבל לפני אדון כל. והוא ר"ש פתח ואמר כל כבודה בת מלך פנימה. כל כבודה דא כנסת ישראל שהיא המנורה בחינת המלכות. והוא כי ראש המנורה היא הבינה אמא עלאה, וגוף המנורה הוא המלכות, כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (רף קנ"ח ע"א) וכמו שבארנו לעיל (כמאמר מנרת המאור פ"א ובמאמר שמן המאור במדרגת המנורה אות ב'.

בת מלך פנימה, לזה אמר למה נקראת יסודה של רחל כבודה בגין דאיהו יסוד דז"א נקרא כבוד והוא דייקא בעת דא על דא בעת היחוד הקדוש פב"פ ממש כביכול, אז הוא עיקר כבוד של שניהם. דא דכר יסוד דז"א נקרא כבוד לפי שהוא בחינת זכר ויסודה נקרא כבודה לשון נוקבא כשמה. ואתקרי הטעם שנקרא יסודה כבודה לפי שהיא בת מלך בתה של אמא עלאה הנקראת מלך כמבואר בפע"ח (שער הברכות פ"ב). ובעת היחוד אז היא בת שבע. ששה מדות הוא ו' זעירא יסוד צדיק דז"א ואחת שלה וזהו יסודה דילה נקראת אז בת שבע. בת קול הוא ז"א קדישין בו' זעירא יסוד שלו. וכשנעשה יחוד הקדוש עם מלכות אז נקראת יסודה דילה בת קול ובעת קבלת מלכות המוחין שלה מאמא עלאה אז מלכות היא בבחינת קול גדול. והאי שהוא ז"א קדישין הוא בעת היחוד פנימה ביסוד צדיק שלו כביכול. והאי שהיא מלכות שמים רחל שבעת היחוד נקראת כבודה בת מלך ממשבצות זהב. ידוע הוא ששם אדנ"י ב"ה הוא לבוש לשם הוי"ה ב"ה, והוא כביכול בעת היחוד הקדוש בסוד ויהי הוי"ה את יוסף ששם הוי"ה ב"ה של תפארת, הוא בעת היחוד ביסוד צדיק ג"כ, בסוד גוף וברית חשבינן בעת היחוד לחד כמבואר בפע"ח (שער הזרת עמידה פ"ג). שם הוי"ה ביסוד צדיק וכן עיקר שם אדנ"י ב"ה שבמלכות הוא ביסודה, לזה לובש שם אדנ"י ב"ה לשם הוי"ה ב"ה. ואיתא בע"ח (שער דרושי אבי"ע פ"ג) שמונה בגדים של כה"ג ד' בגדי לבן הם ד' אותיות הוי"ה, וד' בגדי זהב הם ד' אותיות אדנ"י. לזה כתיב כבודה יסודה דמלכות הנקראת

אות ג'). והוא כי המלכות בקבלתה מאמא נקרא כבוד ורוב כינוי כבוד למלכות. גם בינה נקראת כן כבוד כמבואר במאורי אור (מערכת הב' אות ו'). וכאן באמרו כל כבודה כוונתו על המלכות שהיא כבודה מחמת שמקבלת מאמא ראש המנורה שהיא ג"כ בחינת כבוד. שלזה אומר ר"ש בזוהר חדש הנ"ל במנחה פניך יחלו עשירי עם בנין דאת כבודה בת מלך פנימה ומאי כבודה כבוד ה'. כי המלכות היא בחינת כבוד שהיא אות ה' אחרונה מלכות לפיכך כתיב כבודה שהיא כבוד ה', ומחמת שבינה אמא עלאה נקראת כבוד, לפיכך גם המלכות בקבלתה מאמא ג"כ נקראת כבוד, והיא כבודה כבוד ה'. והוא כן אצל המנורה אשר בה שני הבחינות, יש ראש המנורה היא אמא עלאה שהיא הבינה, גוף המנורה היא המלכות ומחוברין שניהם יחד מקשה אחת, לכן מקבלת זו מזו באחדות אחד א"כ כשהבינה נקראת כבוד לזה המלכות שמקבלת ממנה ג"כ נקראת כן. כבודה בנין דאיהו כבוד דא על דא. לפיכך המלכות גוף המנורה בחינת כבודה שהיא כבוד ה' מחמת דאיהו כבוד דא על דא כי הבינה ראש המנורה היא בחינת כבוד שהיא דא. על דא. על המלכות שהיא גוף המנורה. דא דבר ודא נוקבא. אמא שהיא ראש המנורה היא דבר, ודא נוקבא מלכות שהיא גוף המנורה היא בחינת נוקבא. והוא כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קנ"ה ע"א) ו' מנרתא דאמצעיתא בן יה על שמיה אתקרי בינה, ובתקונים (תיקון תשס"ד דפוס סלאוויטא דף מ"ב ע"ב) בן י"ה מן בינה, ובזוה"ק באדרא זוטא (דף ר"ז ע"א) ובנין כך בינה אקרי בן י"ה שלימותא דכולא,

ובע"ח (שער העבורים פ"ד כלל ה') כי הבינה ג"כ עלמא דכורא. וכן מבואר במאורי אור (מערכת הב' אות י"ט) בינה נקרא מחצית פרצוף אמא עלאה כי הוא ב"ן י"ה ומתלבש בזכר לבד. והוא כמבואר בזוהר הרקיע (פ' בראשית) ובשער מאמרי רשב"י ז"ל (פ' בראשית) כי הבינה עם היותה נוקבא אסתיימת בדכורא וזה בהתלבשה בששה קצוות הזכר אשר סיומם יסוד ואז נקרא בינה ב"ן י"ה והוא והיא הכל אחד. גם מבואר בע"ח (שער הכללים פ"א) והנה דע, כשאמא היא למעלה עם אבא נקראת נקבה בערך אבא המקבלת מדכורא, וכשהיא רובצת על הבנים ומשפעת להם אז נקראת דכורא דוגמת הזכר המשפיע בנוקבא. א"כ כאן הלא ראש המנורה היא אמא עלאה, ומתחברת יחד באחדות אחד מקשה אחת בגוף המנורה שהיא המלכות. א"כ הלא הבינה שהיא אמא עלאה היא בן יה בחינת דבר, וגם הלא היא עלמא דכורא, ועם היותה נוקבא אסתיימת בדכורא, והוא והיא הכל אחד, ובפרט כשהבינה שפעת במלכות הלא היא אז נקראת דבר. א"כ שפיר היטב מפורש מה שאומר רשב"י התנא האלקי בנין דאיהו כבוד דא על דא דא דבר ודא נוקבא. כי ראש המנורה שהיא כבוד שהיא הבינה אמא עלאה היא על גוף המנורה שהיא ג"כ כבוד בקבלתה מאמא. ומפרש דבריו הקדושים דא דבר שהיא הבינה אמא עלאה כי היא משפעת במלכות גוף המנורה אשר מחמת זה נקראת דכורא. דא נוקבא היא המלכות גוף המנורה בקבלתה השפע מאמא עלאה ראש המנורה. ואתקרי כבודה בת מלך היינו בת שבע.

דחיינו בת שבע, היא ג"כ בחינת בת שיש לה כל האלו השמות שהם בחינת קול דאיהו קול גדול מחמת כל אלו הרבה השמות קדושים.

גם יש לפרש בפשיטות בת קול דאיהו קול גדול. דהנה סתם בחינת קול הוא בז"א, וז' קולות הם ז' ספירות שלו. קול גדול היא הבינה קלא דלא פסיק וזוגייהו, כמבואר במאורי אור (מערכת הק' אות י"ט), והוא כמבואר בזוה"ק פ' ואתחנן (דף רס"א ע"א) ה' עלאה קול גדול ולא יסף, דלא פסקי מבועי לעלמין. לכן אומר כאן המלכות שהיא גוף המנורה היא בת מלך שהיא הבינה שנקראת מלך, כמבואר בפע"ח (שער הברכות פ"ג). חיינו בת שבע שהמלכות שהיא בת מלך שהיא הבינה חיינו בת שבע שהיא בת הראש המנורה, והיא ג"כ נקראת בת קול שהמלכות היא בת של הבינה הנקראת קול, וכדי שלא תטעה לומר שכוונתו על ז"א שהוא נקרא סתם קול. לכן אומר ומפרש דבריו דאיהו קול גדול כי מה שאמר שהמלכות היא בת קול בתה של קול, היא בתה של קול גדול שהיא הבינה ראש המנורה.

והאי מלך עלאה הוא פנימה. עכשיו מפרש תיבת פנימה הנאמר בפסוק. ואומר והאי מלך עלאה לכן אומר עלאה שאם יאמר מלך סתם נוכל לפרש שכוונתו על ז"א שנקרא ג"כ מלך, לזה אומר ומפרש דבריו שכוונתו על אמא עלאה, והאי מלך עלאה הוא פנימה שהיא פנימאה דכולא. ודבריו הקדושים מתאימים בזה עם מה שאומר בזוהר חדש חוקת הנ"ל ומאי כבודה כבוד ה' ודא בת מההוא מלך דאיהי פנימה ודא ודא אימא עלאה דאיהי פנימה דכולא

עכשיו מפרש. מה שאומר בפסוק בת מלך פנימה, לכן אומר כי המלכות גוף המנורה שהיא כל כבודה, היא בתה של מלך חיינו בת שבע שהיא ראש המנורה בשבעה נרות שלה שהיא הבינה אמא עלאה. כי ראש המנורה היא הבינה אמא עלאה, וז' נרות שבראש המנורה הם ז' ספירות של הבינה, כמבואר שם בזוה"ק פ' תרומה (דף קנ"ח ע"א) שהבאתי לעיל (במאמר מנורת המאור פ"א). בת קול דאיהו קול גדול. הוא כמו שהבאתי לעיל מדברי זקני רבינו הקדוש בעטרת צבי, כי שם ע"ב מן ויסע ויבא ויט הוא בחסד, ושם מ"ב הוא בגבורה, ושם כ"ב הוא בתפארת, והם ג' ווי"ן ג' קוין, ושלושתן ע"ב מ"ב כ"ב במספר קו"ל. ודבריו הקדושים של זקני רבינו בעטרת צבי שאומר בשם רבינו האריז"ל ענין קול, הם מבוארים כן בפירוש רבינו האריז"ל על ספרא דצניעותא בזוהר הרקיע (דף ק"ה ע"א), ובשער מאמרי רשב"י ז"ל (דף כ"א ע"ב). ומדרכו הקודש בעטרת צבי לענין העלאת מ"נ נקח כאן לדרכנו היטב לענין המנורה. כי הלא בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות ט"ז במדרגת המנורה, ובמאמר הזה ברכת הודאה מן פרק מ"ד עד פרק נ"ד) אשר בהמנורה מאירין כל הע"ב שמות של ויסע ויבא ויט שהם בחסד. וגם בארנו שם (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ט) כי בהמנורה מאירין ז' שמות מ"ב שהם בגבורה, ושם בארנו (באות כ"ה) כי בהמנורה מאירין השמות אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם שהם בתפארת. א"כ כשכל אלו השמות מאירין בהמנורה אשר הם בחינת קול לכן אומר בת קול דאיהו קול גדול, כי המלכות שהיא המנורה שהיא בת מלך

ואיחי אתערת חירו ונייחא על בנהא. וכן מפרש האור החמה שהבאתי לעיל שאר קול גדול היא הבינה, ופנימה היא פנימאה דכולא היא ג"כ הבינה. וממנו נקח לפרש לדרכנו לענין המנורה בגין דאית מלך דלאו איהו לגו כוונתיה שהוא הז"א שנקרא ג"כ מלך, אבל הוא [אינו] מבפנים כמו הבינה. מחמת כי הז"א הוא מן ז' ספירות הנגלות, אבל הבינה היא מבפנים מחמת שהיא מן ג' ראשונות, כמו שהבאתי לעיל מהאור החמה ז"ל. והאי כבודה בת מלך ממשבצות זהב לבושה, היא המנורה שהיא מזהב טהור שהוא בחינת גבורה, כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ג). בגין דאתלבשת ואתאחדת בגבורתא עלאה לזה המנורה מזהב טהור שהוא משבצות זהב לבושה, מחמת שמתלבשת ומתאחדת בגבורה עלאה, כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) ובלק"ת בטעמ"צ (פ' בהעלותך) ובשער המצות (פ' בהעלותך) והנה הענין כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת באחור ז"א, וז' נרותיה הם ז' קצוותיה מחסד עד המלכות שבו, וכמו שהחסדים המתפשטין בו' קצוות דז"א הם נקראין ה' אורות מאירין שהם ה' אור דיום ראשון דמעשה בראשית, כן החמשה גבורות המתפשטין בנוקבא בז' קצוות שלה הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שם שהם ז' קצוות שהם בחינת של המנורה, אלא של ז"א נקראין מאורי יום ושל נוקבא נקראין מאורי לילה. והאי אוף נמי מלך אקרי. הוא כי בפסוק נאמר כי המלכות היא נקראת בת מלך שהיא בת הבינה שהיא מלך, אל תאמר שהמלכות אינה נקראת מלך בעצמה כי

גם היא נקראת מלך, כמבואר במאורי אור (מערכת חמ' אות מ"ד). ובגינה קיימא ארעא. בשביל המלכות שנקראת מלך נתקיים כל העולם הזה. אימתי בשעתא דאתאחדת במשפט ומפרש דבריו שאומר כי בשביל המלכות נתקיימה הארץ שהוא בעת שהמלכות נתאחדת במשפט כמה דאת אמר מלך במשפט יעמיד ארץ. הוא כי העולם אין יכול להתקיים בדין רק בחסדים ורחמים בסוד כי אמרתי עולם חסד יבנה והוא כמבואר בזה"ק פ' קדושים (דף פ"ה ע"ב) תא חזי תרי דרגין אינון הכא משפט וצדק מאי בין האי להאי אלא חד רחמי וחד דינא ודא אתבסם בדא כד אתער צדק דאין דינא לכולא כחדא דלית ביה רחמי ולא וותרנותא כד אתער משפט אית ביה רחמי ובפ' אמור (דף צ"א ע"א) משפטיך תהום רבה משפט דאיהו רחמי נחית לתתא לההוא דרגא לתקנא עלמין וחיים על כולא ועביד דינא ברחמי לבסמא עלמא. ובפ' בלק (דף קצ"ח ע"ב) דהא דרגא דמשפט רחמי איהו וכד אתקריב משפט בצדק כדין אתבסם כולא. ובפ' האזינו באדרא זוטא (דף רצ"ב ע"א) תא חזי כד מתבסמא האי צדק ממשפט כדין אקרי צדקה ועלמא מתבסמא בחסד ואתמליא מניה דכתיב אוהב צדקה ומשפט חסד ה' מלאה הארץ. ובתקונים (תיקון א' במאמר פתח אליהו) ולא משפט ידיעא דאיהו רחמי. ודא קרינן מלכו דשמיא שהיא מלכות דאצילות בחינת רחל ויהודה אתאחיד בה וירית מלכותא דבארעא כי יהודה הוא בחינת מלכות כמבואר במקומות הרבה בזה"ק וברבינו האריז"ל. וזה הוא בעת שנתאחדת במשפט שהם החסדים הבאים לה ע"י

בברכה השלישית כמבואר שם בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). לכן ב"ת מל"ך במספר ע"ב קס"א ס"ג אלקי"ם מ"ה אדנ"י כוונת השמות של כל הג' ברכות.

כל כבודה בת מלך. הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ד) כי בהמנורה נמשכין י"ג תקוני דיקנא דאריך ט' תקוני דיקנא דו"א שלזה היה בהמנורה כ"ב גביעים שהם י"ג וט'. אשר לזה מורה השם מדה"ד כי מ"ד במספר י"ג, ה"ד במספר ט' והשם הזה הוא חילוף הוי"ה ב"ה וב"ש באותיות הקודמין לו. גם בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פל"ב) אשר בחנוכה מאיר השם כו"ז אשר הוא במלואו כזה כף וא"ו זי"ן וא"ו במספר טפטפ"ה, שם המחשבה המאיר בחנוכה בהשמן שהם הטפין עלאין הנשרשין בשם י"ה. אשר לשם טפטפ"ה מצטרף שם חב"ו ג"כ שם המחשבה ביסוד צדיק שהוא השמן. אשר טפטפ"ה חב"ו במספר הד"ר שהוא מלך הדר המעלה את השבעת המלכים מנפילתן, ומתקן את הכלים הנשברים. אשר הדר הוא יסוד צדיק שהוא השמן בחינת האור הגדול של הש"ע נהורין שהם מאירין באור הפנים העליונים ביסוד דעתיק הנגנו במצח העליון, שלזה הש"ע נהורין בחינת שלום של"ם עם ו', שלזה יוסף הצדיק יפה תואר ויפה מראה. אשר בחנוכה נמשכין הש"ע נהורין אצל ברכת שעשה נסים. לכן כ"ל כבוד"ה ב"ת מל"ך במספר להדלי"ק נ"ר חנוכה"ה מדה"ד כו"ז. אשר כו"ז במלואו הוא טפטפ"ה, ונצטרף אליו שם חב"ו ושניהן במספר הד"ר. אשר ע"י מלך הד"ר נמשכין הש"ע נהורין בחנוכה סוד מהדרין מן המהדרין מוסיפין והולכין

השמן שהוא יסוד צדיק, כמבואר בתקונים בהקדמה (דפוס סלאוויטא דף ט"ז ע"ב) משחא דילה צדיק שמן כתית. ובזוה"ק פ' בהר (דף ק"ט ע"ב) שמן כתית איהו מסטרא צדיק דאיהו כתיש כתישין, כי בעת הזווג נותן ל"ה הו"א ע"י יסוד שלו חסדים להמתיק את הנבירות שהם ממשבצות זהב לבושה, שהם בחינת מאורי לילה ולעשותן מאורי יום שהם חסדים. אשר אז מלך במשפט שהם חסדים ורחמים יעמיד ארץ להמשיך עלינו ועל כל ישראל חסדים ורחמים במהרה אמן כן יאמר ד'.

יום ועש"ק כ"ב מנחם אב ע"ת או"ר לפ"ק

פרק פא

כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה.

הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) להמשיך אותיות כה אצל ברכת להדליק נר חנוכה, שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שיש בהם כ"ה אותיות. גם לכוין אצל ברכת שעשה נסים כי שע מן שעשה הם הש"ע נהורין הנמשכין מן ב' שמות א"ל במלואיהן במספר ש"ע. אשר הב' שמות א"ל נשרשין בשם ס"ג כי אותיות יא"י מן ס"ג במספר א"ל גם הלא שם ס"ג הוא הוי"ה פשוטה אשר עם הד' אותיות הוי"ה שלו ועם הכולל הוא במספר א"ל. לכן כ"ל כבוד"ה במספר כ"ה עם ב' פעם א"ל.

בת מלך. הנה רבינו צוה לכוין אצל הג' ברכות ע"ב קס"א בברכה הראשונה ס"ג אלקי"ם בברכה השניה מ"ה אדנ"י

העליון למלכות עת רצון עלאה, אשר בעת רצון עלאה מאירין י"ג שמות ע"ב שהם תתקל"ו, אשר י"ג שמות ע"ב הם במספר ל"ו פעם הוי"ה המאירין בל"ו נרות של חנוכה להמשיך עלינו ועל כל ישראל החסדים מן שמות הוי"ה ב"ה וב"ש אמר כן יאמר ד':

פרק פב

לרקמות תובל למלך בתולות אחריה רעותיה מובאות לך.

הנה רבותינו רש"י ז"ל והרד"ק ז"ל מפרשין לרקמות תובל למלך בבגדי רקמה תבוא למלך על כל הארץ. והוא מפורש לדרכנו, כי רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לבוין אצל להדליק כי הוא במספר ע"ב ס"ג מ"ה כמנין להדליק, כי היא סוד שם ב"ן ולכן תמשיך אליה ע"ב ס"ג מ"ה, וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה, ואז תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם גימ' נ"ה.

ורז"ל אומרים בש"ס שבת כי הנס של חנוכה נעשה ע"י השמן שהיה בפך הנחתם בחותמו של כה"ג. אשר החותם הוא חותם הבינה שהם ג' שמות אהי"ה קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה, אשר רל"ב תנ"ה במספר תרפ"ז סוד אשה כי תזרי"ע, כי המלכות כוללת כל השמות האלו שהם ד' שמות הוי"ה במלואיהן ג' שמות אהי"ה במלואיהן, כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב, כלל י"א). א"כ לזה לרקמות במספר חנוכה תרפ"ז, כי בחנוכה נתגלין בה אלו השמות ע"י השמן הנחתם בחותם תנ"ה שהם ג' שמות אהי"ה במלואיהן, וגם ע"ב ס"ג

בהדלקת הנרות. לכן כ"ל כבוד"ה ב"ת מל"ך במספר טפטפ"ה חב"ו עם ש"ע או הד"ר עם ש"ע. אשר מלך הדר שהוא יסוד הוא בחינת טוב אמרו לצדיק כי טוב, אשר בטוב נשרש החסד כי ט' פעם ו"ב במספר חס"ד, אשר טוב חסד במספר חנוכה, אשר בחנוכה נתגלה האור של הנר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שיש בהם כ"ה אותיות, והנס נעשה בכ"ה כסלו סוד חנו כ"ה כמבואר בתקונים (תיקון תליסר) לכן כ"ל כבוד"ה ב"ת מל"ך פנימ"ה במספר נ"ר חנוכה עם כ"ה פעם טו"ב. אשר כ"ה טו"ב במספר מ"ב, שהוא שם הוי"ה בפשוט ד' אותיות ובמלוי י"ד אותיות ובמלוי דמלוי כ"ח אותיות ביחד מ"ב אותיות. אשר שם הוי"ה מאיר בהמנורה בנר מצוה, כמבואר בלק"ת (משלי) כמו שבארנו לעיל (כמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י'). אשר בחנוכה שנמשך הטוב אז נמשכין הי"ג מכילין דרחמי שהם הי"ג תקוני דיקנא אשר אמא מקשטא בהון לברתא בחנוכה לתקן את ההוד דידה כמבואר בשער רח"פ (פ"ד). אשר בהמשכת י"ג תקוני דיקנא מאירין י"ג פעם הוי"ה שמות ע"ב כמבואר שם (בפ"ו) אשר אז נמשך עת רצון, שהוא למעלה במצח רצון ולמטה בדיקנא נוצר, כמבואר בשער השבת (פכ"ב). אשר הי"ג תקוני דיקנא הם זקן העליון דאריך המתגלין בחנוכה למלכות שהיא רחל בחינת המנורה ע"י אמא דמקשטא בהון לברתא לתקן ההוד דידה. לכן כ"ל כבוד"ה ב"ת מל"ך פנימ"ה ממשבצות זה"ב לבוש"ה במספר תתקל"ו ע"ת רצון זק"ן חנוכה. כי בחנוכה נתגלה גם ע"י המשכת זקן

מ"ה של להדליק שע"י זה תוכל להתייחד עם דודה בג' היחודים שהם נ"ר, והיא בעצמה בחינת ב"ן, א"כ נשלמו כל הד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וג' שמות אהי"ה במלואיהן שהם תנ"ה, ותנ"ה רל"ב הם במספר תרפ"ז, שהם הבגדי רקמה שתובל למלך על כל הארץ בהם להתייחד כביכול עמו ביחוד של הנ"ר בחנוכה. אשר בחנוכה נמשך למלכות האור מן הכתר יחוד הוי"ה אהי"ה שהוא עיקר המשכה, כי כשהם מלאים ביו"ד"ן הם בגימ' רג"ל. ואין האור הזה יכול להמשיך אליה אלא זמן מועט, לכן גם מצות הדלקה אינה אלא זמן מועט, וזה עד שתכלה רגל מן השוק, כי השוק הם העולמות התחתונים. עד שתכלה אותו רשימו מן האור שנמשך אחריה למטה עד מקומה, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). ואז מזדווגין יעקב ורחל למטה בנה"י במקומם, אשר יחוד נה"י הוא הוי"ה אדנ"י. לכן תוב"ל למל"ך במספר יעק"ב רח"ל הוי"ה אהי"ה הוי"ה אדנ"י.

בתולות אחריה רעותיה מובאות לך. הוא כמבואר בזה"ק פ' ויקהל (דף קצ"ז ע"ב) דהא מטרוניתא לא אתחזי למיתי לבעלה אלא באינן בתולתן עולמתהא דייתון עמה ומדברין לה עד דמסת לבעלה כמה דאת אמר בתולות אחריה רעותיה מובאות לך וכל כך למה למיתי לאתחברא בבעלה. גם מבואר בע"ח (שער כסא הכבוד פ"ו) ודע כי היכלי זו"נ דבריאה הם נקראין ז' נערות אסתר לפי שהן נוקבין בערך אותן ז' היכלין דאו"א דבריאה אבל הם נקראין שבעת הסריסים המשרתים ונקראין דוכרין. גם מבואר בלקוטי ש"ס מרבינו האריז"ל (במס' ברכות) והנה ג' משמורות הלילה הם

רמוזין בפסוק זה ותקם בעוד לילה היא המשמורה הראשונה וזה שכתוב בעוד לילה ר"ל מתחילת הלילה. ותתן טרף לביתה היינו משמורה השנייה אשר באותו שעה היא נותנת טרף לכל העולם כולו וזהו שאמר לביתה. לכל הנמצאים בבית והוא שם כולל לכל. וחוק לנערותיה הם הנערות העומדות עמה ומשרתים אותה והולכים עמה כאשר היא הולכת לבעלה כמ"ש הכתוב ואת שבע הנערות הראויות לתת עמה מבית המלך וענין הזה הוא בזמן המשמורה השלישית אשר באותו זמן הוא שעת הזווג. א"כ לפי זה הלא רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ודע כי אנו מדליקין אותה עם שקיעת החמה כי אז היא מדרת לילה והיא יורדת למטה אל הבריאה וליצירה ולעשייה לתת טרף לביתה וחוק לנערותיה ואז אנו ממשיכין לה אותן האורות שהיו לה למעלה. אשר הזווג ביעקב ורחל בנה"י שלהם הוא באצילות למעלה מן ג' מפתחים ולמטה מן י' מפתחים כי החילוק הוא בין חנוכה לשבת הוא כי בשבת היא עולה למעלה עד הכתר שלו ואז מקומה ממש בכל ה' ואז היא נקראת נר שבת שלימה ובחנוכה אינה עולה למעלה מן ג' מפתחים שהם נה"י דז"א ולשם ממשיכין אנו היחוד של נר מלמעלה ונעשה שם הזווג. אבל מקום הזווג הוא באצילות כמו בשבת. א"כ אז בשעת הזווג דחנוכה בעת הדלקת הנרות היא עולה מן עשייה יצירה בריאה לאצילות, ממה שהיתה שם לתת טרף לביתה וחוק לנערותיה, אשר הנערות שהם היכלי זו"נ דבריאה הם ז' נערות אסתר הראויות לתת לה מבית המלך, שהם הנערות העומדות עמה ומשרתים

והנו"ן אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד ואמ"ת
נצ"ר חס"ד לאלפיים נש"א עו"ן ופש"ע
וחטא"ה ונק"ה. הוי"ה ע"ב הוי"ה ס"ג
הוי"ה מ"ה הוי"ה ב"ן להמשיך משם
חסדים ורחמים עלינו ועל כל ישראל אמן
כן יאמר ד'.

פרק פג

תובלנה בשמחת וגיל תבאינה בהיכל
מלך.

הוא כי שמחה הוא בבינה סוד אם הבנים
שמחה כמבואר במאורי אור (מערכת הש'
אות נ"ח). גילה מצד היסוד היינו יגל
שביסוד כי על ידו הגילה למלכות וסימן
גיל יגיל אבי צדיק, גילי מאוד בת ציון
נקודת ציון. אשר השמן הוא היסוד
כמבואר בזוה"ק פ' בחר (דף ק"ט ע"ב) שמן
כתית איהו מסמרא דצדיק דאיהו כתיש
כתישין מאברין דאינון זתין לאחתא
משחא לגבי פתילה. ובהקדמת התקונים
(דפוס סלאוויטא דף ט"ז ע"ב) משחא דילה
צדיק שמן כתית וכן מבואר בלק"ת (פ'
עקב) כי השמן הוא שם ב"ט אשר הוא ג'
אותיות ובונה ו' בתים שהם ג' פעם ו'
במספר ח"י, צדיק חי אקרי. ומבואר
בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ותכוין לשם קודש
נחל שהוא ר"ת להדליק נר חנוכה והוא
המשכת אור עליון של הבינה לז"א כדי
שיוכל להתייחד עמה ביחוד נ"ר. אח"כ
תכוין להמשיך מס"ג אל הנקבא וזהו
חנוכה שהוא ס"ג כ"ו אלו הם גימ' חנוכה
ותמשיכם למלכות. לכן אומר תובלנה
בשמחת וגיל כי יעקב ורחל הצריכין
עכשיו בליל חנוכה להזדווג מובילין אותן
בשמחות שהיא כח הבינה שנותנת

אותה והולכים עמה כאשר היא הולכת
לבעלה. אשר בכל השנה הענין הזה הוא
בזמן המשמורה השלישית אשר באותו
זמן הוא שעת הזווג. א"כ בחנוכה
כשנעשה בשמנה לילות אלו הזווג ביעקב
ורחל בזמן הדלקת הנרות תיכף בתחילת
הלילה. אז המלכות יורדת לתת טרף
לביתה וחוק לנערותיה ותיכף עולה שוב
לאצילות לצורך הזווג ביעקב, ואז
הנערות העומדות עמה ומשרתים אותה,
הולכים עמה מן בריאה לאצילות כאשר
היא הולכת לבעלה לצורך הזווג בשמנה
לילות של חנוכה, דהא מטרוניתא לא
אתחזי למיתי לבעלה אלא באינון
בתולתן עולמתהא דייתון עמה ומדברין
לה עד דמטת לבעלה כמה דאת אמר
בתולות אחריה רעותיה מובאות לך וכל
כך למה למיתי לאתחברא בבעלה. אשר
אז לצורך הזווג אמא מקשטא לברתא
שהיא המלכות ב"ג מכילין דרחמי שהם
י"ג תקוני דיקנא, אשר שורשן הם בתרין
פאות הראש המאירין שם ב' שמות
הוי"ה שהם מוקדמין בתורה הקדושה
קודם ל"ג מכילין דרחמי שהם הי"ג
תקוני דיקנא. אשר אז בשעת הזווג
המלכות שהיא ב"ן, ומתקשמת ב"ג
מכילין דרחמי שהם הי"ג תקוני דיקנא
הנשרשין בתרין פאות של הראש ב'
הוי"ת. נמשך לה ג"כ אז האור של
השמות ע"ב ס"ג מ"ה שהם להדליק, שע"י
אלו השמות תמשוך ותדליק ומאירה
להתייחד עם דודה בג' היחודים, שהם
הוי"ה אחי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י
שמספרן נ"ר כמבואר בפע"ח (שער רח"פ
פ"ד). א"כ לכן לרקמו"ת תוב"ל למל"ך
בתולות אחרי"ה רעותי"ה מובאות
ל"ך במספר הוי"ה הוי"ה א"ל רחומ"ם

בהיכל או"א, אבל הזווג אינו נקרא על שמם של זו"ג רק על שם או"א, וכשמקבלין בחינת חיה שהוא אור החכמה אז זו"ג מזדווגין בהיכל שלהם והזווג נקרא על שמם, ואז אין שום פחד (ל)החיצונים כלל כי ע"י אורות החיה שהוא אבא חכמה נתבטלו החיצונים מכל וכל, כמבואר ג"כ בשער המוחין (פ"ט) ובשער מ"ג ומ"ד (דרוש א') ובשער רחל ולאה (פ"ז בדרוש הנגעים), אשר אז בזווג הזה בהיכל זו"ג אז נותן לה בזווג גמור טפת חסדים דע"ב דיודי"ן שהוא ע"ב אמיתי, כי היא לקחה כבר הגבורות דע"ב ע"י ז"א ואמא פב"פ אך לא בזווג גמור, אך עתה נותן לה בזווג גמור טפת החסדים דע"ב ואלו הן נשמה אמיתי, וזה נקרא זווג גמור, כמבואר עוד שם בשער פנו"ח בדרוש הנ"ל.

א"כ כלפי שאומר רבינו אשר בחנוכה בשעת הדלקת הנרות נעשה הזווג ביעקב ורחל בנה"י שלהם. אשר אז ניתן השמן בהמנורה שהיא רחל אשר השמן הוא בחינת חיה מוחין דאבא חכמה, א"כ מזדווגין אז בהיכל שלהם פב"פ כמו או"א למעלה ואין צריכין להעלות למעלה למקום או"א שיקרא הזווג של זו"ג על שם או"א. רק למטה בהיכל זו"ג נעשה הזווג ע"י השמן שהוא חיה חכמה אבא. לכן אומר תחת אבתיך שהם או"א יהיו – בניך שהם יעקב ורחל שיכולין ג"כ להזדווג בהיכל שלהם, ואין צריכין עכשיו שאו"א יעלו אותן למעלה א"כ הם תחת אבתיך במקום או"א, שגם על ידיהם של יעקב ורחל נעשה זווג ביחוד האמיתי, אשר נותן לה הז"א שם בזווג גמור טפת החסדים דע"ב דיודי"ן שהוא ע"ב אמיתי בחינת השמן שהוא חכמה

לשניהם האור שלה כדי שיוכלו להזדווג באור הנר. אשר המשכת הנ"ר שהם הנ"י יחודים הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י נמשכין ע"י היסוד שהוא השמן בחינת גיל ואז תבואינה בהיכל מלך שהוא עולם האצילות כדי שיזדווג שם במקום עמידתן בנה"י שלהם. אשר כל זה נעשה ע"י השמן המאיר בהמנורה והננס נעשה על ידו אשר השמן הוא בחינת חכמה אבא עלאה בחינת חסדים. ומאיר בהמנורה בנר מצוה שהוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש בחינת אבא שהוא חכמה כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"ד) ובלק"ת (משלי) כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות י.). והננס נעשה בהשמן בכ"ה כסלו, אשר מאירין בחנוכה השמות של יחוד נ"ר שהם הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שיש בהם כ"ה אותיות. לכן תובלג"ה בשמח"ת וגו'ל תבאינה בהיכל מל"ך במספר חכמה פעם הוי"ה עם כ"ה:

פרק פד

תחת אבתיך יהיו בניך תשיתמו לשרים בכל הארץ.

בחנוכה אין פחד מהחיצונים ויכולים זו"ג להתחד במקום ואין צריך לבחי' חופה לעלות להיכל או"א הנה מבואר בע"ח (בשער העקודים פ"ב פ"ח, ובשער פנימית והיצונית דרוש ז') אשר בעת שלא קבלו עדיין זו"ג אור החיה שהוא חכמה בחינת אבא עלאה, אז אין יכולין זו"ג להזדווג פב"פ בהיכל שלהם מפני אחיזת החיצונים, ואו"א מעלין אותן להיכל שלהם שהוא החופה ומזדווגין זו"ג

המנורה נתהפכו לחסדים ונעשין ג"כ מאורי יום של חסדים, להמשיך עלינו ועל כל ישראל חסדים טובים ולברך את עמו בית ישראל בברכת כהנים אמן כן יאמר ד':

פרק פה

אזכירה שמך בכל דר ודר על כן עמים יהודוך לעלם ועד.

הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי היחוד הראשון של נ"ר הוא ע"ב קס"א במספר רג"ל סוד שתכלה רג"ל מן השוק. גם מבואר שם לכוין אצל שעשה נסים כי אותיות ש"ע מן שעשה הם הש"ע נהורין אשר מאירין בחנוכה להמתיק גבורות של אלקים שהם ש"ה מן שעשה כי אות ש' הוא אלקים ביודי"ן אות ה' הם ה' אותיות אלקים. לכן אזכיר"ה שמ"ך במספר רג"ל ש"ע. אשר רג"ל הוא ע"ב קס"א במספר זכו"ר שהוא בחינת פנים כמבואר בע"ח (שער הכללים פ"י, ובשער שבה"כ פ"ב, ובשער או"א פ"י, ובשער הזווגים פ"ו). לכן נאמר אזכירה כי היוונים הממאים רצו להשכיחם תורתך להמשיך ח"ו השכחה שהוא מאחוריים. וע"י זכו"ר שהוא ע"ב קס"א נתבטל רוחם. לכן אומר אזכירה שהוא יחוד הזכירה אשר מבחינת הפנים נמשכו החסדים לכן שמ"ך במספר ה' חסדים והוא כי המנורה היא בחינת גבורות מאורי הלילה, וצריכין להמשיך לה החמשה חסדים בחנוכה להמתיק את הגבורות האלו ולעשותן מאורי יום. לכן שמ"ך במספר ה' פעם חס"ד. אשר ה' חסדים נמשכין מן פומא דאמה שהוא יסוד דכתר בחינת

ע"ב אמיתי, ואז תשיתמו ליעקב ורחל לשרים בכל הארץ. כי או"א נקראין שרים כמבואר במאורי אור (מערכת הש' אות ע"א), והוא בסוד באר חפרוה שרים שהם או"א המבואר בזוה"ק פ' בהעלותך (דף ק"ג) ובפ' וילך (דף רפ"ו). אבל עכשיו בחנוכה תשיתמו לשרים ליעקב ורחל בכל הארץ בכל העולמות מחמת שהם במקום אבא ואמא בעולמות בי"ע שתתהיהן מחמת שנעשה הזווג שלהם בהיכל שלהם, א"כ הם בעצמם נעשו שרים. אשר בחינת חיה שהוא חכמה שהוא השמן הנתון בהמנורה, הוא ג"כ בחינת הכה"ג שהוא חכמה אבא עלאה, המחיתם להשמן של חנוכה בחותמו ונעשה נס על ידו. אשר החותם הוא ג' שמות אהי"ה, קס"א קנ"א קמ"ג שהם תנ"ה. אשר איהו ברו"ך ואיהי ברכ"ה. ברו"ך ברכ"ה במספר תנ"ה ומקור הברכה הוא מדת הכה"ג אשר הוא בבחינת אור החכמה עצם הברכה. כמבואר בדעת קדושים מרבינו זקני הקדוש (מאמר שמן למאור פ"א). אשר הכה"ג מברך בברכת כהנים הנמשכין ממקום מקור הברכה מתלת רישין עלאין שהוא חי העולמים כביכול ושם מקור החסדים. אשר אז נותן הכה"ג למלכות שהיא המנורה את השמן בתוך הנרות כי השמן הוא טפת החסדים ע"ב האמיתי בזווג גמור כנ"ל, אשר שם ע"ב זה נמשך מכל ה' ספירות והוא י' פעם ע"ב. לכן תח"ת אבתי"ך יהי"ו בני"ך תשיתמו"ו לשרי"ם בכל הארץ במספר יברכך הוי"ה וישמר"ך. יא"ר הוי"ה פני"ו אלי"ך ויחנ"ך. יש"א הוי"ה פני"ו אלי"ך ויש"ם ל"ך שלום עם י' פעם ע"ב שהם י' פעם חס"ד. כי מאורי הלילה שהם ה' גבורות של

הי"ג תקוני דיקנא דא"א העליונים זקן העליון, וג"כ י"ג תקוני דיקנא דא"א התחתונים זקן התחתון, הצמר שבראשי כבשים כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ד). אשר הי"ג תקוני דיקנא כולם נקראין טוב כמו שכתוב ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם ה' לפניך, והם נמשכין ע"י שלשה אבות הקדושים אברהם יצחק יעקב שהם נרמזין בג' ברכות של הדלקת נר חנוכה. כמו שהרביתי חזון בזה בפרקים הקודמים (מן פרק ל"ט עד כאן). לכן אזכיר"ה שמ"ך בכ"ל במספר אברהם יצחק יעקב מו"ב והוא כי עד אברהם לא הוה זקנה בעא רחמי והוה זקנה סוד ואברהם זקן בא בימים. יצחק הוא כל שורש הדיקנא כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח). יעקב הוא ג"כ שורש הדיקנא כמבואר בזה"ק פ' אחרי (דף ס"ו ע"ב) ר' חייא אמר מאי מעמא יעקב קדמא חבא אלא בגין דיעקב כללא דאבהן והוא אילנא קדישא בגין כך ו' דשמא קדישא ביה אחידא וחכי קרינן יעקב בו' ר' יצחק אמר וא"ו באתווי י"ג מכילין דירית ירותא דיי"ג מבויעין דמבויעא סתימא קדישא. אשר בטוב נשרש החסד כי מ' פעם ו"ב במספר חסד. מו"ב חס"ד במספר חנוכה. אשר בחנוכה אמא מקשמא לברתא ביי"ג מכילין דרחמי שהם הי"ג תקוני דיקנא כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ועיקר שורש הדיקנא הוא מזלא עלאה נוצר חסד לאלפים כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו) אשר נוצר חסד לאלפים הוא להדליק נר חנוכה להמשיך בחנוכה הי"ג מכילין דרחמי לברתא שהיא המנורה בחינת רחל שהוא שם ב"ן. לכן אזכיר"ה

מזל נצר חסד, כי הוא המזיל מללי ברכה וחסדים טובים, לכן תיקון זה של נצר חסד הוא של ע"ב כמנין חסד, ומיניה יונק אבא כי הוא דכורא כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח). ומבואר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה דרוש א') כי להדליק נר חנוכה ר"ת נחל שהוא נצר חסד לאלפים. א"כ לזה אזכיר"ה שמ"ך במספר נצר חס"ד לאלפים שהוא הנחל של החסדים הנמשכים מן יסוד דכתר שהוא פומא דאמה לתתם להנוקבא בחנוכה. אשר להדליק נר חנוכה הוא נחל נצר חסד לאלפים אשר הם חמשה חסדים במספר שמ"ך. אשר כל זה נמשך בהדלקת נר חנוכה שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר. אשר הוי"ה הוא שם מ"ה ונצטרף לאדנ"י ונעשה נ"ס במספר מ"ה אדנ"י אשר מ"ה בנצח אדנ"י כהוד לכן אומרים על הנסים בחנוכה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). לכן שמ"ך במספר נ"ר נ"ס אשר נ"ר הם הששה שמות העולין כנ"ל. גם הוא מ"ה אדנ"י בנצח והוד בחינת חנוכה אשר כ"ה מחנוכה הם הששה שמות האלו של נר שיש בהם כ"ה אותיות שהנם נעשה בכ"ה כסלו. לכן ס"ת של אזכירה שמך הוא כ"ה. ונשארינ מן אזכירה אותיות אזכיר"ר במספר רח"ל ומן שמך אותיות ש"מ שהוא במספר שד"י הוי"ה אשר ב' השמות האלו מאירין בהמנורה בנר מצוה כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ז' אות י'). אשר המנורה בחינת רחל מלכות נוקבא דז"א כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ו) ובלק"ת (פ' בהעלותך) במעמ"צ ובשער המצות (פ' בהעלותך). אשר שד"י הוא ב' פעם זקן, שנמשך להמנורה שהיא מלכות

שמ"ך במספר נצ"ר חס"ד לאלפי"ם. בכ"ל מספר ב"ן שהיא המנורה בחינת רחל. אשר בעת שנעשה הזווג ברחל אז לאה משאלת כל כליה וספירותיה לרחל כדי שיהיה לרחל כל הי' ספירות בכל קומת פרצוף ז"א כמבואר בפע"ח (שער תיקון חצות פ"א). ומבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ו) כי לדר ודר הם רחל ולאה לכן נאמר כאן דר ודר שהם לאה ורחל ובחנוכה נעשה עיקר הזווג ברחל שהיא בכ"ל שם ב"ן שעולה במספר בכ"ל. אשר קודם זווג התחתון נעשה זווג העליון שהוא זווג הנשיקין אשר הוא בתרין רוחין כפולין שהוא יחוד אהבה כמבואר בזה"ק פ' תרומה (דף קמ"ו ע"ב) ובע"ח (שער הולדת א"א פ"ד, ובשער מ"נ ומ"ד דרוש ט') כמו שבארנו לעיל (בדרושי הע"ב שמות בשם סא"ל). אשר כל זה נעשה בעת הדלקת נר חנוכה אשר מזווג בימין הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה, נר חנוכה בשמאל החילוף מאלו השמות שהם כוז"ו במוכס"ז כוז"ו. אשר הם שמות התחיה וכוז"ו במספר ט"ל שהוא השמן בחינת טל, כי איהו שמן איהו טל כמבואר בזה"ק פ' לך (דף פ"ה ע"א) כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל') היטב בזה. וגם שם כוז"ו במלוי כזה כף וא"ו זי"ן וא"ו במספר טפטפי"ה, השם המאיר בחנוכה כמו שבארנו לעיל (פרק ל"ב). לכן אזכיר"ה שמ"ך בכ"ל ד"ר וד"ר במספר תתנ"ו כוז"ו במוכס"ז כוז"ו כי תתנו הוא ד' פעם רוח"ח סוד נתת"ו באהבה והשמות האלו כוז"ו במוכס"ז כוז"ו הם שמות של נר חנוכה המקשרין המזווג ונר חנוכה. ונשפע שפע ט"ל ע"י השמן שהוא טפין טפין בשם טפטפי"ה. אשר כל זה הוא בחנוכה שנתקן להלל ולהודות. לכן

נאמר על בן עמים יהודוך בהודאה בחנוכה. אשר אז מאיר נר מצוה שהוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"ד) ובלק"ת (משלי) כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י') אשר שם הוי"ה יש לו בפשוט ד' אותיות, ובמלוי י' אותיות, ובמלוי דמלוי כ"ח אותיות, שהם ביחד ד' י' כ"ח במספר מ"ב. אשר בפשוט הוא בכתר, ובמלוי הוא בחכמה, ובמלוי דמלוי הוא בבינה, כמבואר בע"ח (שער א"א פ"י). אשר הוא היחוד הראשון של יחוד חנוכה מן הנר, שהוא עיקר המשכה שממשיכין לה מן הראש שהוא כח"ב, יחוד הוי"ה אהי"ה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). לכן ע"ל ב"ן עמי"ם יהודוך במספר נ"ר חנוכה מ"ב. אשר מ"ב הוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש בג' בחינות שלו בפשוט, ובמלוי, ובמלוי דמלוי. ואז ע"י היחוד של נ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלקי"ם, הוי"ה ארנ"י, נעשה הזווג בחנוכה ביעקב ורחל. לכן לעל"ם וע"ד [לעלם חסר כתיב] במספר נ"ר שהוא נר חנוכה להאיר עלינו ועל כל ישראל באור של נר חנוכה שהוא אורו של מלך המשיח שיבוא לגאלינו במהרה במהרה אמין בן יאמר ד':

פרק פו

הנרות הללו אנחנו מדליקין על הנסים ועל התשועות ועל הנפלאות ועל המלחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה על ידי כהניך הקדושים. [כן הוא הנוסח בסידור הקדוש ר' אשר ז"ל].

הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ותכוין לשם קדוש נחל שהוא ר"ת להדליק נר חנוכה והוא המשכת אור העליון של הבינה לז"א כי בכח אור זה הבא עליו מלמעלה יש בו אור ליתן אליה להדליק ולהאיר אותה כדי שיוכל להתייחד עמה ביחוד נר הנ"ל. אח"כ תכוין להמשיך מס"ג אל הנוקבא וזהו חנוכה שהוא ס"ג כ"ו גימ' חנוכה. א"כ לפ"ז בעת הדלקת נר חנוכה, אז אמא עלאה משפעת להבנים זו"נ אור עליון שלה, כדי שיוכלו להתייחד ביחוד של הנ"ר ולהזדווג יחד כביכול. והלא כלל בידנו שבכל זוג זו"נ קודם מזדווגין או"א, וא"כ אז אמא מסתלקת מעל בניה להשפיע האור להם, כי הלא אז צריכה להזדווג עם אבא. ובפרט הלא זוג או"א תמיד אינו נפסק, והם תרין רעין דלא מתפרשין באחדות אחד. ונתיב ושביל שלהם לא אתיידע אי הוא לעילא אי הוא לתתא מרוב חבורן כמבואר בפע"ח (שער הברכות פ"ב). א"כ האיק משפעת אמא עלאה אז האור שלה בשעת זוג זו"נ הלא אז היא מזדווגת עם אבא כביכול. לכן אנחנו אומרים הנרות הללו אנחנו מדליקין על הנסים והוא כי נ"ס הוא מ"ה אדנ"י, מ"ה בנצח אדנ"י בהוד כמבואר שם (בשער רח"פ פ"ד). ומבואר בע"ח (שער הכללים פרק י"א) דע שמן הפה של אמא יוצא הבל המקיף לז"א כולו ואין הבל זה יוצא ומקיף לז"א רק בעת שרביעא על בניה כדי לתת לו קיום וחיות לז"א וכאשר מסתלקת מעל בנין גם אותה הארה מסתלקת מז"א כפי זה לא היה אפשר להיות לו קיום לז"א לולי ע"י נס וזהו בנס היו עומדין וסוד הנס הזה המעמיד ומקיימן לזו"נ באותו שעה שאמא מסתלקת מעליהן כדי להזדווג עם

אבא ונס זה הוא נותן קיום להם לזו"נ והעמדה והוא שם מ"ה במלוי אלפיין מקיים ומעמיד לז"א ושם אדנ"י גימ' ה"ס מעמיד לנוקבא וב' שמות אלו מ"ה וס"ה גימ' נ"ס עכ"ל רבינו. א"כ הנרות הללו שאז נעשה בהדלקה הזווג בזו"נ ביחוד של הנ"ר הנשפע אז האור מאמא עלאה לשניהם. והלא אז אמא מסתלקת מבניה מחמת שהיא מזדווגת עם אבא, ויש להם לזו"נ קיום להזדווג יחד ביחוד הנר ע"י נס שהן אז עומדין וקיימין בנס, והוא שם מ"ה מקיים לז"א ומשפיע עליו אור של הנחל דבינה. ושם אדנ"י מקיים לרחל ומשפיע עליה אור של הנחל דבינה. אשר ב' שמות האלו מ"ה אדנ"י הם במספר נ"ס אנחנו מדליקין על הנסים. ומחמת שאז נמשכו החמשה חסדים בעת הזווג בזו"נ אשר הם נ' שערי בינה בחינת ים דבינה. כי כמו שיש נ' שערים דגבורה כן יש נ' שערים דחסדים כמבואר בע"ח (דרושי הצלם דרוש ב' כלל ו'). אשר הנ' שערים דבינה הם אותיות ים של הנסים כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). לכן אומרים הנרות הללו אנחנו מדליקין על הנסים כי נ"ר עם נ"ס במספר ה' פעם חס"ד, אשר ה' פעם חסד הם נ' שערי בינה אותיות ים מן הנסים, ואותיות נס הם מ"ה אדנ"י שהם זו"נ שבנס הן עומדין. ועל התשועות. הנה מבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) ובלק"ת (פ' בהעלותך) במעמ"צ ובשער המצות (פ' בהעלותך) כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת באחורי ז"א וז' נרותיה הם שבעה קצוותיה מחדד עד המלכות שבה וכמו שהחסדים המתפשטין בו"ק דז"א הם נקראין ה' אורות מאירין שהם ה' אור דיום ראשון של מעשה בראשית כן

החמשה גבורות המתפשטין בנוקבא בז' קצוות שלהם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שם שהם ז' קצוות שהם בחינות של המאורות אלא של ז"א נקראין מאורי יום ושל נוקבא נקראין מאורי לילה. גם מבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ח) אמנם כללות הגבורות נתבאר באדרא רבא על פסוק וגבורותיך יגידו שהם אלף ות' וה' גבורות כי כולם הם נשרשים במנצפ"ך כי ה' גבורות הם וכל אחד מהם כלולים מכל ה' נמצא כי ה' פעמים מנצפ"ך הם גימ' אלף ות"ה גבורות הכולל שהם מנין אתה כי אות א' הוא אלף ות"ה הוא אתה וזה תבין במלת אתה שהם גבורות כמנין אתה וזהו אתה גבור.

גם מבואר שם (בשער הסליחות פ"ח) הנה אמרנו בכוונת אתה גבור שיש אלף ות"ה גבוראן וכולם בשורש גבורה אחת כנזכר בזוהר שהם פ"ר גבורות. ושמעתי ממורי ז"ל שיש ג"כ אלף ות"ה חסדים וכולם הם בשורש חסד אחד שהוא רב חסד כי לכן נקרא בסופו ו' ורב חסד ר"ל רב של חסדים שכולם יוצאין ממנו והנה רב חסד עולה פ"ר והם סוד ה' חסדים וכל חסד כלול מכל החמשה הרי ה' פעם פ"ר גימ' אלף ות' ועם ה' חסדים שהם השורש הרי אלף ות"ה. גם מבואר בדעת קדושים מרבינו זקני הקדוש (במאמר שמן למאור פ"א) ואנחנו בני א"ל חי בהגיענו ד' לימים אלו צריכין אנחנו להודות ולהלל בפינו ולהמשיך ברכתו עלינו ע"י קודש הלולים להאיר עלינו ממקור האור והרחמים כמעט אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי, כי כן מו"ב עם חס"ד בגימ' חנוכ"ה אשר הוא ההעלם עם הגלוי. טוב לגנוז וחסד הוא המתפשט, ואתפשטותא דטוב הוא

הודאה להודות לד' כי טוב. וע"י הודאה והכרת ניסי ד' יגלה לנו טוב הגנוז כי כן כתב רבינו (בשער העמידה) כי טוב הוא יסוד אבא הגנוז ביסוד ז"א והוא שם ע"ב ומנין הכל מתפשט ויוצא לחוץ להשלים ולזון את הכל. ולכן אתפשטותא דטוב איהו הודאה דאקרי חסד, אשר אנחנו המודים על חסד ד' הוא תכלית כוונת הבורא המיטיב עמנו להכיר חסדו, ואז נקרא חסד וכמעט הודו לד' כי טוב כי לעולם חסדו, אשר ע"י ההודאה לד' על הטוב, נשלם אשר לעולם חסדו אז ניכר חסדו כי טוב. א"כ לפי דברי רבינו זקני הקדוש בזה אשר בחנוכה נתגלה ג"כ הטוב ונשלם כל החסד שהוא שם ע"ב מו"ב והכ"ל. אשר זה הוא אתפשטותא דטוב איהו הודאה, כי בחנוכה זמן הודאה מתפשט ויוצא לחוץ גם הטוב שהוא גנוז תמיד ועכשיו בחנוכה נתגלה. ורבינו הקדוש האריז"ל אומר שם בפע"ח (שער העמידה פ"ד) בכוונת קונה הכל כי בעת שנתגלה הטוב ג"כ ונשלם האור מו"ב והכ"ל ונתפשטו להאיר כל הע"ב אורות של החסדים לחוץ אז נתנו לרחל ג' יסודות יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א. ומבואר בע"ח (שער פרקי הצלם פ"ח) כי היסוד דצלם החיצון הוא צ' פשוטה רומז שמתפשט בסוד אב"א כי צלם החיצון עומד עם הנוקבא אב"א ויש בו אחיזה לחיצונים בהתפשטותו. ויסוד דצלם התיכון הוא צ' כפופה וגם הוא בחינת אב"א אך איננו מתפשט אל החיצונים כמו החיצון ואין אל החיצונים אחיזה בו אפילו שהוא אב"א. ויסוד דצלם הפנימי הוא אות ט' מורה על הזווג פב"פ ונקרא מה רב טובך אשר צפנת ליראיך כי הוא צפון טמיר וגניז ופנימי מכולם דטוביה

ונשלם כל החסד שהוא כלול מכל החמשה, וחמשה בעצמם כל אחד כלול מכל החמשה, הרי הם ה' פעמים ור"ב חס"ד כי ורב חסד. הוא בחינת יסוד אבא אשר ה' פעם ורב חסד הם במספר אלף ת', ועם החמשה חסדים הם אלף ת"ה, ונמתקין ע"י זה החמשה גבורות של המנורה שהם ג"כ אלף ת"ה ה' פעם מנצפ"ך עם הגבורות בעצמם סוד אתה גבור. וממילא כשנתגלו כל האורות בחנוכה שהם טו"ב והכל, ונמתקין ה' גבורות של המנורה שהם אתה גבור אלף ת"ה ע"י אלף ת"ה חסדים שהם ה' פעם ורב חסד, אז ניתנו לרחל שהיא המנורה ג' יסודות הפנימים מן אות ט' שמורים על הזווג פב"פ, והם יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א. אשר הנתינה בחנוכה הג' יסודות האלו לרחל נוקבא דז"א שהיא המנורה. הוא השמן שיש לו כל אלו הג' בחינות והוא כי מבואר בזוה"ק פ' בהר (דף ק"ט ע"ב) שמן כתית איהו מסטרא דצדיק דאיהו כתיש כתישין מאברין דאינון זתים לאחתא משחא לגבי פתילה וכן מבואר בתקונים (בהקדמה דף ט"ז ע"ב) משחא דילה צדיק שמן כתית. א"כ הלא השמן הוא בחינת אבא שהוא חכמה הלא הוא יסוד אבא. וג"כ הוא שם ביי"ט אשר אהי"ה בא"ת ב"ש הוא ביי"ט ובי"ט בונה ו' בתים שהם ח"י אותיות ולזה נקרא השמן ח"י יסוד שכולם מתקבצים ביסוד כמבואר בלק"ת (פ' עקב) א"כ הוא בחינת יסוד אמא ג"כ. והוא ג"כ יסוד ז"א כתיש כתישין כתית למאור כמבואר בלק"ת (פ' תצוה) בטעמ"צ. וממילא כשהשמן יש לו אלו הג' בחינות כל הג' יסודות, א"כ הוא בבחינת אות ט' צלם הפנימי שלוה נקרא השמן טוב כמו

גניז בגווייה. א"כ לפ"ז הלא שם (בשער העמידה) כשאומר רבינו כי בהתגלות הטוב הגנוז ניתנו לרחל ג' יסודות, הלא שם מיירי רבינו מזווג ישראל ורחל שהוא פב"פ. א"כ כשניתנו לה אז הג' יסודות שהם יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א, מסתמא נתנו לה הג' יסודות הפנימים, שהם בחינת אות ט' שמורה על הזווג פב"פ, ולא היסודות החיצונים והתיכונים שהם אות צ' פשוטה ואות צ' כפופה, שהרי הם מורים על הזווג אב"א.

א"כ כשנתגלה בחנוכה כל השם ע"ב שהוא שם החסד ונשלם לזון את הכל, כי אז נתגלו שניהם טו"ב והכל אורות של החסד שהוא שם ע"ב. אשר בהחסד הזה יש ה' חסדים וכולם הם בשורש חסד אחד שהוא ורב חסד יסוד אבא, כי לכן נקרא בסופו ו' ורב חסד כי רב של חסדים שכולם יוצאין ממנו, אשר ורב חסד עולה פ"ר. והם סוד ה' חסדים וכל חסד כלול מכל החמשה, הרי ה' פעם פ"ר שהם ה' פעם ור"ב חס"ד במספר אלף ת', ועם ה' חסדים שהם השורש הרי אלף ות"ה. והם ממתקין להחמשה גבורות שהם ג"כ אלף ת"ה גבורות, וכולם בשורש גבורה אחת בסוד אתה גבור, אשר החמשה גבורות שהם אלף ת"ה מתפשטין בהמנורה בז' קצוותיה מחסד עד המלכות שבה, והם מאורות שבה שנקראין מאורי לילה, וע"י אלף ת"ה חסדים של יסוד אבא שנתגלו בחנוכה, נמתקין אלו הגבורות ונעשו מאורי יום ג"כ המאורות של הנוקבא שהם מאורות של המנורה. אשר כל זה נעשה בעת הזווג בחנוכה, שמזדווגת רחל שהיא המנורה עם יעקב פב"פ, אז נתגלו כל האורות של שם ע"ב שהם טו"ב והכל,

שכתוב בשמן הטוב, מפני שהוא בבחינת יסוד הפנימי וצלם הפנימי המורה על הזווג פב"פ. אשר לזה צוה הקב"ה ליקח שמן זית ז"ך שכן ז"ך במספר ג' פעם ט' כמו שבארנו לעיל היטב (בפרק ע"י) מזה.

א"כ לזה אנחנו אומרים הנרות הללו אנחנו מדליקין על הנסים ועל התשועות כי הלא הנסים הם החמשה חסדים כי נ"ר עם נ"ס במספר ה' פעם חסד כנ"ל. כי והלא החמשה חסדים כל אחד כלול מכולם, א"כ הרי הם אלף ת"ה ה' פעמים ור"ב חס"ד, אשר ורב חסד הוא יסוד אבא ונתגלו ממנו בחנוכה כל האורות טו"ב והכ"ל. א"כ כשנתגלו כל האורות הלא אז ניתנו לרחל שהיא המנורה ג' יסודות, יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א, בבחינת יסוד הפנימי וצלם הפנימי מבחינת אות ט' שהוא הטוב, בחינת השמן הנתון בהמנורה מחמת שהוא בחינת כל הג' יסודות האלו והוא מתגלה בחנוכה לרחל בטו"ב והכ"ל אורות שלו שהם חס"ד אורות, אשר בג' יסודות האלו הוא נקרא שמן זית ז"ך כי ז"ך הוא ג' פעם ט'. לכן כשאמרנו הנרות הללו אנחנו מדליקין על הנסים שהם החמשה חסדים אומרים תיכף ועל התשועות כי נ"ר עם תשועות במספר אלף ת"ה עם ז"ך, שהוא ג' פעם ט', שהוא השמן הנתון בהמנורה, שהוא שמן זית ז"ך. מחמת שיש לו כל אלו הג' בחינות יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א בבחינת יסוד הפנימי וצלם הפנימי אות ט', אשר ג' פעם ט' הוא במספר ז"ך. ואז ע"י השמן הנתון בהמנורה שהוא בבחינת ורב חסד, אשר כל אחד כלול מחמשה הרי הם ה' פעם ור"ב חסד, ועם החמשה חסדים הוא אלף

ת"ה חסדים. אשר אז כל חסד וחסד מאלו החמשה חסדים נשלם בכל התגלות שלו טו"ב והכ"ל שהוא ע"ב אורות. ואז נותן לרחל שהיא המנורה ג' יסודות האלו יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א, אשר כולם הם בחינת השמן הנתון בהמנורה, להאיר בה ולהורות על הזווג פב"פ, וממילא אז נמתקו הנבירות שלה שהם ג"כ אלף ת"ה ה' גבורות מנצפ"ך מאורי הלילה ונתהפכו למאורי יום להאיר עלינו בנסים ותשועות אמן כן יאמר ד'.

ועל הנפלאות: הנה בארנו לעיל אשר לצורך הזווג נמשכו החמשה חסדים ע"י השמן שהוא היסוד שמן זית ז"ך. אשר השמן שהוא היסוד עולה עד הדעת להמשיך משם מפת החסדים, שהוא נקרא משכיל לאיתן בעלותו עד הדעת. כי זאת המעלה שיש להיסוד יותר מן שאר הספירות, שהוא יכול לעלות עד הדעת בכל זמן שרוצה לעלות, והמעם היות לו יתרון זה הוא כי אם לא היה בו כח שיוכל לעלות עד הדעת שהוא נשמת הו"ק וגם הוא מקום הה' חסדים שהם בחינת מפת הזרעית, לא היה בו יכולת וכת להוריד מפת הזווג בנוקבא בעת הזווג ולהמשיכה ממש משם מן הדעת. ואין זה נאמר אלא מפנימית היסוד כמבואר בע"ח (שער שבה"כ פ"ג). אשר שם הדעת הוא אהו"ה והוא במספר טוב אשר שם זה במלואו כזה אלף ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י וא"ו ה"י. אל"ף ה"א וא"ו ה"א. אל"ף ה"ה וי"ו ה"ה במספר תקצ"ו [סוד קצות החשן ואכ"מ] שלזה נאמר בתהלים מש"ך חסד"ך לידע"ך במספר תקצ"ו, שהוא השם הדעת בכל ד'

מלואיו. אשר מן הדעת נמשכו כל
החסדים ע"י היסוד הפנימי שהוא השמן
שעולה עד לשם, וממשיך טפת החסדים
לרחל שהיא המנורה בחינת נוקבא. אשר
החסדים הם טוב באתפשטותא דטוב
איהו הודאה בחנוכה זמן הודאה, ונאמר
אז הודו לד' כי טוב כי לעולם חסדו
שנתגלה כל הטוב ע"י השמן הנקרא ג"כ
טוב סוד כשמן הטוב. אשר אז ג"כ
בחנוכה אמא מקשטא לברתא להמשיך
לה י"ג מבילין דרחמי שהם הי"ג תקוני
דיקנא לתקן הוד דידה כמבואר בפע"ח
(שער רח"פ פ"ד). אשר הי"ג תקוני דיקנא
הם בחינת טוב כמו שכתוב אני אעביר
כל טובי על פניך וקראתי בשם ה' לפניך
והם י"ג פעם טוב הנשרשין במדת אר"ך
שהוא במספר י"ג פעם טו"ב. א"כ לכן
אומרים ועל הנפלאות כי נ"ר עם
נפלאות במספר תקצ"ו עם י"ג פעם
טו"ב. אשר תקצ"ו הוא שם אהו"ה שעולה
טוב ובי"ג מדות שהם י"ג תקוני דיקנא
נתגלה בי"ג פעם טו"ב והוא בכל ד'
מלואיו הנ"ל מספר תקצ"ו. ואז כשנמשכו
כל החסדים ע"י שם הדעת שעולה השמן
שהוא היסוד וממשיך החסדים והטוב
משם לצורך הזווג, א"כ הלא הז"א יש לו
ה' חסדים שהם מאורי יום, רק הנוקבא
שהיא המנורה היה לה עד הזווג ה'
גבורות שהם מאורי לילה. ובעת הזווג
כשמקבלת החסדים, אז הגבורות שלה
נתהפכו לחסדים ונעשין גם הם חסדים
בחינת מאורי יום. והם י' חסדים שהם י'
פעם ע"ב, והזווג נעשה בזו"נ שהם מ"ה
ב"ן בחינת זמ"ן שהוא בסמפר מ"ה ב"ן
כמו שבארנו לעיל היטב באורך (בפרק
ע"ב). לכן אומרים ועל הנפלאות כי נ"ר
עם נפלאות במספר י' פעם חסד שהם

תש"ך עם מ"ה ב"ן זווג זו"נ:
ועל המלחמות: הנה מבואר בזהר
הרקיע (פ' תרומה) בפירוש ספרא
דצניעותא מרבינו וכן בשער מאמרי
רשב"י ז"ל בפירוש ספרא דצניעותא
(בפרק קדמאה) אשר שם ע"ב של ויסע
ויבא ויט הוא בחסד. ושם מ"ב היוצא
מבראשית הוא בגבורה. ושם כ"ב היוצא
מברכת כהנים הוא בתפארת. לזה אומר
זקני רבינו הקדוש בעמרת צבי (פ' ויחי) כי
השמות האלו בחינת חג"ת, הם ג' ווי"ן ג'
קוין, ושלשתן ע"ב מ"ב כ"ב בנימ' קו"ל.
א"כ לפי דבריהם הקדושים הם בחינת ג'
אבות שהם חג' קוין. אברהם הוא שם
ע"ב של ויסע ויבא ויט שהוא בחסד, קו
ימין. יצחק הוא שם מ"ב דבראשית
שהוא בגבורה, קו שמאל. יעקב הוא שם
כ"ב היוצא מברכת כהנים שהוא
בתפארת, קו האמצעי, המכריע לחו"ג.
ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד
במדרגת המנורה אות ט"ז) כי בהמנורה
מאירין הע"ב שמות של ויסע ויבא ויט
שהם בחינת חסד שהוא אברהם. ושם
(באות י"ט) כי בהמנורה מאירין ז' שמות
מ"ב שהם אבגית"ן וכו' שהם בחינת
גבורה שהוא יצחק. ושם (באות כ"ה) כי
בהמנורה מאירין השמות של ברכת
כהנים שהוא שם כ"ב בחינת תפארת
שהוא יעקב. אשר כל האבות הקדושים
הם חג' קוין ימין ושמאל ואמצע ומספר
שלחם ע"ב מ"ב כ"ב. הוא קו"ל. לכן
אנחנו אומרים ועל המלחמות כי נ"ר עם
מלחמות במספר אברהם יצחק יעקב
קו"ל, שהם כל אלו השמות ע"ב מ"ב כ"ב
המאירין בחנוכה בהמנורה, אשר מספר
שלחם הוא קו"ל והם בחינת אברהם
יצחק יעקב חג"ת חג' קוין:

פרק פז

הנרות הללו אנחנו מדליקין על הנסים ועל התשועות ועל הנפלאות ועל המלחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה ע"י כהניך הקדושים.

הנה מבואר בתקונים (תיקון תליסר) ואיהו הוד לתמניא יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין דאינון בשכמל"ו ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בבסלו ואלין אינון כ"ה אתוון דיתורא דאינון שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד ודא איהו חנוכה חנו כ"ה.

ובארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם רבינו המגיד מקאזניץ ז"ל (בספרו אור ישראל) כי היחוד בשכמל"ו הוא בחשאי, והם כ"ד קשומי כלה שהמלכות מתקשטת בהם בחנוכה לצורך היחוד. ויחוד שמע ישראל הוא בקלא לפרסומי ניסא, והוא היחוד של הנ"ר שיש בהשמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י כ"ה אותיות. אשר יחוד שמע שיש בו כ"ה אותיות, הם החמשה חסדים כי כל אחד כלול מכולם, הרי ה' פעם ה' במספר כ"ה כמבואר בזוהר הרקיע (פ' לך דף ל"ה ע"ב). גם מבואר בזוהר הרקיע שם בפירוש סבא דמשפטים (דף ס' ע"ב) ובפע"ח (שער מנחה ומעריב פ"ד) דע שיש ב' מיני חסדים א' חסד עליון הבינה המתפשט והולך בין הספירות והב' הוא הנשאר במקומו. אמנם תיכף בגרון של א"א קודם שיראה התפשטות הזרועות שמקום זה הוא אצל הכתפיים שם הוא החסד עליון הנקרא יומא דכולהו וכבר ידעת כי החסד הוא לעולם מצד הדכורא

ואז מוח הנמשך מהגרון יורד ונתלבש בחסד זה ואז יוצאת הבינה מכח הגרון כי הגרון הוא הבינה דא"א והחכמה יצאה מצד החסד ההוא והחסד שבחכמה מתפשט בכל הבינה ועל ידו מתפשט השפע בכל הבינה כולה ואח"כ החסד שבבינה מתפשט בז"א ועל ידו מתפשט השפע בכולו ואח"כ החסד דז"א מתפשט בכל המלכות ועל זה החסד נאמר יומם יצוה ה' חסדו יומא דכולהו יומא דאזיל עם כולהו יומין. והנה כהן גדול הוא חכמה כשהחסד עלאה מתפשט בתוכו וזהו רומז כה"ן גדול גימ' יק"ח וזה סוד ואיש כי יקח את אחותו חסד הוא שהוא כהן גדול חכמה כי אבא יסד ברתא ונכנסו נה"י דאבא ונה"י דבינה במלכות כשהיא באחוריים ובונים אותה להביאה פכ"פ בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע.

סגן כהן היא הבינה כשנכנסים החסדים מחכמה ביסוד הבינה אז נקרא סגן הכהן וזהו סגן ס"ג ונ' שערי בינה. כהן סתם הוא בז"א כשנכנסים בתוכו החסדים דאמא כי לעולם החסדים דאמא הוא לז"א והגבורות לנוקבא והנה ז"א נקרא ע"ן החיים המהלך ת"ק שנה שאמא נותנת ה' חסדים לז"א וכל אחד כלול ממאה הרי ת"ק ואז נקרא כהן סת"ס גימ' ת"ק וגם כשיש לז"א ה' חסדים אז הוא תם בשלימות כמו שכתוב ויעקב איש תם והם כלולים כל ה"ח ביסוד שהוא ששי וזהו סוד של מלת סת"ס.

איש כהן הוא מלכות בשעה שנותן הז"א בעת הזווג החסדים למלכות אז היא נקרא איש כהן וידוע הוא שהמלכות יש לה ג' בחינות בתחילה עומדת נקודה אחת תחת היסוד דז"א שהוא א' ואח"כ זאת הנקודה כלולה מן י' נקודות והיא

אחד ונעשה נס והדליק ח' ימים, א"כ אמאי אמר ע"י כהניך לשון רבים. ולדרכנו ניהא בעזר החי עולמים בזה. כי בכאן נמשכו החסדים שהם אור בחינת היחוד שמע ישראל ע"י הכה"ג שיש לו כל הד' בחינות, כה"ג חכמה, סגן הכהן בינה. כהן סתם ז"א קדישין, איש כהן מלכות. והוא כי תיכף בגרון של א"א קודם התפשטות הזרועות שמקום זה אצל הכתפין, שם הוא החסד העליון הנקרא יומא דכולהו, אשר החסד לעולם הוא דכורא שהוא השמן, ואז מוח הנמשך מהגרון שהוא הבינה ראש המנורה מתלבש בחסד זה, ואז יצאה הבינה מכת הגרון, והחכמה יצאה מצד החסד שהוא השמן בחינת חכמה היוצא מצד החסד, והוא חסד שבחכמה מתפשט בכל הבינה, ונתון השמן בתוך ראש המנורה שהיא הבינה, ועל ידו מתפשט השפע של החסדים ההם בכל הבינה כולה שהם כל הז' נרות של המנורה. ואח"כ החסד שבבינה שהוא זה השמן הנתון בה מתפשט בז"א, וע"י מתפשט השפע בכל הז"א. אשר האור המאיר באור השמן הוא בחינת ז"א, כמבואר בהקדמת התקונים (דף ט"ז ע"ב) נהורא דילה עמודא דאמצעיתא שהוא הז"א. ואח"כ מתפשט החסד הזה שהוא השמן בכל המלכות שהיא גוף המנורה בז' קנים שלה. אשר קודם הזווג התפשטו בה החמשה גבורות מחסד עד הוד, וכללותן ביסוד, וכללות כללותן במלכות שבה, שהם הז' קנים של גוף המנורה, והם בחינת מאורי לילה, כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז), ובלק"ת (פ' בהעלותך) במעמ"צ, ובשער המצות (פ' בהעלותך). ועכשיו בשעת הזווג נותן לה הז"א שהוא האור המאיר

יו"ד ואח"כ היא עולה נגד נה"י דז"א והוא ש' אז נקרא המלכות איש ואח"כ כשמקבלת בזווג החסדים אז נקראת איש כהן. גם מבואר במאורי אור (מערבת הא' אות נ"א) כי אור תמיד בסוד החסד, ה' פעם אור דיום ראשון דמעשה בראשית שהם סוד ה' חסדים. וכן מבואר בלק"ת (אויב) כי לעולם אור הוא סוד החסדים. א"כ לזה אנחנו אומרים הנרות הללו אנחנו מדליקים על הנסים ועל התשועות ועל הנפלאות ועל המלחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה על ידי כהניך הקדושים. כי נ"ר נס"ם תשועות נפלאות מלחמות במספר שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אח"ד. ברוך ש"ם כבוד מלכותו לעולם ועד עם או"ר. אשר היחוד בשכמל"ו הם הכ"ד קשומי כלה שהמלכות מתקשמת בהם לצורך הזווג. כי ביחוד בשכמל"ו יש כ"ד אותיות, והיחוד שמע ישראל הם החמשה חסדים בחינת אור, כי לעולם אור הם החסדים אשר נמשכו למלכות, שהיא המנורה בחנוכה בשעת הזווג, להמתיק את הגבורות שלה שהם מאורי לילה ולעשותן מאורי יום בחינת חסדים. לזה שעשית לאבותינו בימים ההם שגם עכשיו נעשו מן לילות שהם גבורות ימים שהם חסדים. וזה נמשך בזמן הזה שזמ"ן הוא מ"ה ב"ן היחוד של זו"ג שנעשה בחנוכה, כי מ"ה הוא ז"א ב"ן היא הנוקבא. וזה הוא על ידי כהניך הקדושים אשר לכאורה יפלא, אמאי אומר שהנס נעשה ע"י כהניך הקדושים לשון רבים, הלא לא נעשה הנס רק ע"י הכה"ג מתתיהו בן יוחנן שנחתם הפך בחותמו ולא היה בו להדליק אלא יום

נתקשו בזה, באמרו וכל מצות שמונה ימי חנוכה שאין לו פירוש לכאורה, לזה מחקו תיבת מצות שצ"ל רק וכל שמונת ימי חנוכה, אבל גם זה אין לו פירוש לכאורה. וזקני רבינו הגה"ק מאור הגולה בהיכל הברכה (פ' דברים) מתרץ זה היטב בטוב טעם ודעת, ומה נעמו דברותיו הקדושים בזה.

ולי השפל והנבזה נראה לפרש בדרך זה דהנה מבואר באדרא רבא (דף ק"ל ע"ב) תא חזי כתיב כה אמר ד' מארבע רוחות באי הרוח וכי ארבע רוחי עלמא מאי עבדי הכא אלא ארבע רוחי יתערוך ג' אינון ורוחא דעתיקא סתימא ארבע וחכי הוו דכד יפוק דא נפקין עמיה תלתא דכלילן בגו תלתא אחרנין וזמין קוב"ה לאפקא חד רוחא דכליל מכולהו דכתיב מארבע רוחות באי הרוח ארבע רוחות באי לא כתיב כאן אלא מארבע רוחות באי וביומי דמלכא משיחא לא יצטרכון למילף חד לחד דהא רוחא דלחון דכליל מכל רוחין ידיע כולא.

ומפרש רבינו בקול ברמה (דף ל' ע"ב) הנה גופא דז"א הם תפארת ויסוד שבו והם בנצח דא"א ונוקבא היא בהוד דא"א וזה הטעם שנוכר בזוהר בתפלות חול על זו"ג איהו יורד בנצח ואיהי עולה בהוד וזה שכתוב כאן על ענין ג' רוחין דכלילן בג' אחרנין שהם ג' פרקין דנ"ה דא"א תריין מנצח וחד מהוד שמהם נתהוו ו"ק לז"א ומפרק רביעי דתחתון דהוד שהוא רוח הרביעי הכולל מכולם כמו שכתוב שם מארבע רוחות באי הרוח ממש נתהוו המלכות ולכן בימי המשיח שהוא מלכות שמשם הוא סוד מלך המשיח יתעורר האי רוחא רביעאה וממנו יבינו וישינו חכמה כי אז תעלה אור הלבנה ולכן

בהמנורה ע"י השמן. את החמשה חסדים שהם בחינת אור היחוד של שמע ישראל שיש בו כ"ה אותיות, אשר כל חסד כלול מכל החמשה הרי כ"ה. ונמתקין ע"י זה הגבורות שלה של קודם זווג שלקחה לבניה. אשר התחלת התפשטות החסדים שהוא חסד שבחכמה הוא בחינת כהן גדול, ומתפשט בבניה שהוא ראש המנורה בחינת סגן הכהן, ומבינה ניתנו החסדים לז"א קדישין שהוא נחורא דילה עמודא דאמצעיתא שהוא הז"א בחינת כהן סתם, ומן הז"א שהוא כהן סתם ניתנו למלכות גוף המנורה בחינת איש כהן. אשר בתחילה היא נקודה תחת היסוד שהיא א', ואח"כ זאת הנקודה כלולה מן י' נקודות ונעשית יו"ד, ואח"כ היא עולה בחנוכה נגד נה"י דז"א מקום עמידתה בחנוכה ונעשית ש', הרי איש ונקראת אז המלכות איש. ואח"כ כשמקבלת בזווג את החסדים, אז נקראת איש כהן במספר דו"ד ב"ן יש"י בחינת מלכות.

לכן אומר ע"י כהניך הקדושים כי בחנוכה הכה"ג הממשיך כל אלו הבחינות יש לו כל הד' מדרגות, כהן גדול, סגן הכהן, כהן סתם, איש כהן, כי הוא מתחיל להמשיך את החסדים מחסד שבחכמה, ומשם לבניה, ומבינה לז"א, ומז"א למלכות גוף המנורה שהיא איש כהן להמשיך משם החסדים עלינו ועל כל ישראל אמן כן יאמר ד'.

פרק פח

אורו של מלך המשיח מתגלה בחנוכה וכל מצות שמונת ימי חנוכה. הנה רבים

שהוא מלכות שמשם הוא סוד מלך המשיח שהוא בחינת מצוה, מתעורר בחנוכה בכל השמנה ימים האי רוחא רביעאה, שהוא תיקון המלכות בחינת מלך המשיח מפרק התחתון דהוד. אשר לזה בחנוכה הוא תיקון ההוד, מחמת שכל בנין שלה הוא מהוד דא"א וממנו מבינין ומשיגיין אור החכמה ע"י השמן שהוא אור החכמה. כי אז תעלה אור הלבנה שהיא המלכות בחינת גוף המנורה. ולכן כאשר מתעורר זה הרוח הרביעי שהוא תיקון המלכות בחינת מלך המשיח מהוד דא"א אז יבוא מלך המשיח.

א"כ לזה מצות שמנת ימי חנוכה ר"ת משיח כי משיח הוא כן נוטריקון מצות שמנת ימי חנוכה. והפירוש הוא כך הנרת הללו מדליקין על הנסים ועל התשועות ועל הנפלאות ועל המלחמות שעשית לאבותינו אז בחנוכה בימים ההם בזמן הזה ע"י כהניך הקדושים וכל מצות שמנת ימי חנוכה ג"כ עשית אז כי ע"י הנס שנעשה אז במתיתו בן יוחנן כהן גדול שתיקן ההוד דרחל מחמת שכל בנין פרצוף שלה נעשה מן הוד דא"א לכן תיקן אז ג"כ הוד דידה, וממילא אז נתעורר רוחו של מלך המשיח שהוא רוח הד' הכולל מכל הד' רוחות, אשר התעוררת רוח זה הכולל מכל הד' רוחות נתעורר בחנוכה ביאת מלך המשיח שהוא בחינת מלכות שהיא מצוה, אשר זה הרוח נתגלה בכל שמונת ימי חנוכה, וזה עשה הקב"ה בעת התגלות הנס דחנוכה. לכן אנחנו מדליקין הנרות על הנסים והתשועות והנפלאות והמלחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה וכל מצות שמונת ימי חנוכה גם זה

כאשר ג"כ יתעורר זה הרוח הרביעי אז יבוא מלך המשיח. וכן מבואר בע"ח (שער הנסירה פ"ה) ובזוהר הרקיע (פ' משפטים דף פ"ט ע"ב) ואמנם מפרק אמצעי דנצח דא"א נעשה בז"א ב' בחינות והם חכמה נצח דז"א ומפרק אמצעי דהוד נעשה לז"א גבורה והוד ומפרק תחתון דנצח דא"א נעשה תפארת ויסוד דז"א ומפרק תחתון דהוד דא"א נעשה כל בנין המלכות ופרצוף שלה הנקרא נוקבא דז"א נמצא כי גופא דז"א שהם תפארת ויסוד שבו שהם בנצח דא"א ונוקבא בהוד דא"א וזה הטעם שזכר בזוהר על זו"נ בתפלה של חול איהו בנצח איהי בהוד וזה שכתוב באדרא (דף ק"ל ע"ב) ג' רוחין דכלילין בג' שהם ג' פרקין דנ"ה דא"א תריין מנצח וחד מהוד שמשם נתהוו ו' קצוות דז"א ומפרק תחתון דהוד דא"א שהוא הרוח הד' הכולל מכולם כמו שכתוב מארבע רוחות בואי הרוח משם נתהוו המלכות ולכן בימי המשיח שהוא המלכות שמשם מלך המשיח יתעורר האי רוחא רביעאה וממנו ישיגו ויבינו החכמה כי אז תתעלה אור הלבנה לכן ג"כ בשיתעורר רוח הד' הזה יבוא מלך המשיח.

גם מבואר במאורי אור (מערכת המ' אות צ"ו) כי מצוה נקרא המלכות וזהו עד שליש במצוה כי תוספת שליש בז"א וכן מבואר בזוה"ק פ' בראשית (דף כ"ד ע"א) ובתקונים (תיקון עשרין וחד, דפוס סלאוויטא דף נ"ט ע"ב, דף ס' ע"א) כי מצוה היא המלכות. א"כ לפ"ז היא מלך המשיח בחינת מלכות שנתגלה אורו בחנוכה כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל"א) אשר היא נעשה מפרק התחתון דהוד דא"א שהוא רוח הרביעי הכולל מכולם, כמ"ש מארבע רוחות בואי הרוח. ולכן בימי המשיח

עשית כי המצוה שהיא המלכות מלך המשיח שנתגלה בשמנת ימי חנוכה שזה גורם ביאתו זה הוא ע"י הנס שעשית אז ממילא וכל מ'צות ש'מנת י'מי ח'נוכה שהוא משיח ג"כ עשית אז בהתגלות הנס הזה. וע"י זה אנחנו מדליקין בכל שנה ושנה הנרות הללו, כי בכל שנה ושנה נתגלה אורו של מלך המשיח שהוא רוח הרביעי הוד דא"א, שממנו נעשה המלכות נוקבא דז"א רחל שהיא המנורה בחינת מלך המשיח. א"כ ניחא שפיר היטב הנוסח וכל מצות שמונת ימי חנוכה שהוא משיח שיתגלה במהרה בימנו אמן סלה.

פרק פט

ע"י השמן נמשכין אורות ויחודי העינים בזו"ן לצורך היחוד

הנרות הללו קודש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם. אלא לראותן בלבד. הוא כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכן ההדלקה עושה מצוה ולא ההנחה כי אין אנו מעלין אותה ממקומה כלל, אלא שאנו ממשיכין לה אור מלמעלה אל מקומה לבד היינו ההדלקה, ולכן אסור להשתמש לאורה, כי כדי להיות אור הקודש העליון יורד עד למטה אשר שם מקומה במקום אשר מצויים שם החיצונים, ואנו חוששין שלא יתאחזו באור העליון, ולכן אין להנות מן האור אלא לראותן בלבד.

סוד עין וכת עין וסוד מציאות חן

הוא כמבואר בשער הקדמות (דרוש כ"ה בעינים של זו"ג) דע כי עין גימ' ק"ל, וכל

בחינת שם ק"ל הוא בעינים. ונודע כי הוא ג' בחינות שהם ע"ב ק"ל נ"ח, וזה ענינם. הנה מן הע"ב נעשים העפעפים שהם בחינת העבים הסוגרים על העינים למנוע הראות, וזהו סוד עבים סתר לו ולא יראה. גם זהו סוד בע"ב הענן שהוא ע"ב של העפעפים. ומן הק"ל נעשים העינים בעצמם, כי עי"ן גימ' ק"ל, ומן הנ"ח נעשה הבת עין שבתוך העין. והענין הוא כי שורש הק"ל הוא ע"ב כנודע, ולכן אם תסיר שרשו שהוא ע"ב ישאר המלוי לבד שהוא נ"ח, נמצא כי בת עין נקרא נ"ח. וזה סוד ויאמר הוי"ה מסיני בא ר"ת בנימ' נ"ח, ומלת ויאמר בעצמה הוא אותיות ומאיר, וזהו סוד ומאיר לאישון בת עין, כי בת עין הנקרא נ"ח היא המאירה את העין. גם זהו סוד ונח מצא חן בעיני ה', כי ח"ן הוא צירוף נ"ח, והוא בחינת בת עין שבתוך עיני ה' שהוא ז"א. ודע כי זה המלוי העולה בנימ' נ"ח והוא בת עין, הנה ממנו נעשה הוי"ה אחת שהוא סוד הבת עין, והיא זאת יו"ד ה"י וא"ו ה"ה שהוא בנימ' נ"ח, וסודו י' בה"י ראשונה, א' בוא"ו, ה' בה"ה אחרונה, וסימנך יא"ה. והנה כשתחבר שם זה העולה נ"ח עם שם ק"ל יעלה בנימ' פקח עיניך, ונעשים ב' שמות שם הוי"ה דמ"ה דאלפין ואהי"ה דמלוי אלפין העולה קמ"ג, ושניהם בנימ' פק"ח, כי אלו הם העין וכת עי"ן, והרי נתבאר סוד העינים של ז"א. גם מבואר בלק"ת (דניאל) והנה תיקון העין גימ' ק"ל, מ"ה מרובע, תסיר הע"ב המחשיך בסוד עבים סתר לו, ישאר ח"ן בסוד ונח מצא חן בעיני ה', גם שמצא חן זה הפנימי וזה בעיני ה'. גם מבואר בלק"ת (פ' בראשית) ונח מצא חן בעיני ה', כבר ידעת כי סוד שם מ"ה

כמבואר בזוה"ק פ' בהר (דף ק"ט ע"ב), שמן כתית איהו מסמרא דצדיק דאיהו כתיש כתישין מאברים דאינון זתים לאחתא משחא לגבי פתילה ובהקדמת התקונים (דפוס סלאוויטא דף מ"ז ע"ב) משחא דילה איהו צדיק שמן כתית, והוא ממשיך אור העינים שהוא הבת עין בחינת חן, אשר בשני העינים הם ב' פעם ח"ן במספר חנוכה ז"ך. לכן השמן הוא בחינת ז"ך שהוא ג' פעם ט' הפנימית מכל ג' היסודות יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א, כמו שבארנו לעיל היטב (בפרק פ"ו אצל ועל התשועות). אשר אותיות הראשונות מן חנוכה הם ח"ן שהוא הבית עין, סוד ומאיר לאישון בת עין, כי בת עין הנקרא ח"ן היא המאירה את העין המתגלית בחנוכה, להאיר את העינים בבחינת פקח עיניך, להמשיך את האור מעינא פקחא, כדי שיוכל יוסף הצדיק שהוא אור היסוד בחינת השמן הנתון בהמנורה, להמשיך את החמשה חסדים שהם בחינת חן לצורך הזווג של ז"ב בחנוכה.

אשר יוסף הצדיק שהוא השמן הוא בחינת טוב, סוד אמרו לצדיק כי טוב, וגם השמן נקרא טוב, סוד כשמן הטוב על הראש, א"כ כשהוא ממשיך את החן שהוא הבת עין לצורך הזווג, אז הם טו"ב פעם ח"ן במספר תתקפ"ו [תור"ה לשמ"ה ואכ"מ], אשר היסוד עולה עד הדעת להמשיך משם אור הטפה כמבואר בע"ח (שער שבה"כ פ"ג). ושם הדעת הוא אהו"ה במספר טו"ב, ובד' מלואיו כזה אל"ף ה"י וי"ו ה"י, אל"ף ה"י וא"ו ה"י, אל"ף ה"א וא"ו ה"א, אל"ף ה"ה וי"ו ה"ה, במספר תקצ"ו [סוד קצות החשן ואכ"מ]. לכן טו"ב פע"ם ח"ן במספר שמ"ן קצו"ת,

ברבוע הוא ק"ל, ובהסיר ממנו הפשוט שהוא שם ע"ב המכסה ראות ואז עבים סתר לו ולא יראה. ואז נשאר ח"ן כמנין נ"ח, וזהו מצ"א ח"ן גימ' ק"ל כמנין עי"ן, וכן הוא הפנימי וזהו בעיני ה'. גם יוסף יסוד מצא חן, כי זווג תלוי בעינים כמאמר רז"ל נוטלת מאור עיניו של אדם, ואור היסוד בא מעינא פקחא בסוד הנה עין ה' אל יראיו למיחלים לחסדו, יסוד המצפה לחמשה חסדים שיכנסו בו, לכן נח ויוסף שהם ביסוד אבא לקחו אור שבעינים שהוא חן להזווג. וזהו ויט אליו חסד, כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים. וכן מבואר בשער היחודים (פרק כ) בדרוש העינים.

פקח עיניך בחנוכה

נמצא כי בחנוכה אשר היוונים הטמאים שהם בחינת חשך רצו לסגור העינים ח"ו של ז"א שלא יראה, כדי שלא יהיה הזווג בזו"נ, והסגירת העינים הוא בע"ב שלו, סוד עבים סתר לו ולא יראה שהוא ע"ב של העפעפים, ורצו ח"ו שיהיו העינים מכוסים ולא יומשכו החמשה חסדים ע"י הבת עין שהוא ח"ן: לכן חס הקב"ה על עמו בית ישראל להאיר באור החן שהוא אור של העינים, אשר אז הוא פקח עיניך וראה, שהוא ח"ן עם ק"ל במספר פק"ח אשר הוא ב' שמות, מ"ה דאלפ"ן, ואהי"ה דאלפ"ן שהוא קמ"ג, אשר מ"ה קמ"ג ג"כ במספר פק"ח, ואז הוא ב' פעמים פק"ח שהם במספר שלו"ם, שהוא יסוד בחינת יוסף הצדיק, המצפה לחמשה חסדים שיכנסו בו, שהוא ענין חן זה התפשטות החמשה חסדים ע"י היסוד, אשר אור היסוד בא מעינא פקחא. והיסוד הוא השמן שהוא שמן הטוב,

דאמא, כי הם יוצאין מן ז' שמות ס"ג שהמלואים שלהם הם ז' פעם הב"ל, כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאמר פכ"ד במדרגת המנורה אות ח"י).

המוחין והלבושין הם החתמת שנתן יהודה לתמר או כלך לדרך זה כי בחנוכה בעת זווג יעקב ורחל נמשך עת רצון מלמעלה, כי למעלה הוא רצון ולמטה בדיקנא נוצר, הנמשכת בחנוכה ב"ג מכילין דרחמי שלה, שהם הי"ג תקוני דיקנא. ואז נמשכו למלכות המוחין ולבושיהן, אשר המוחין הם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והלבושין הם קס"א קס"א קנ"א קמ"ג. שהם תתמ"ח החתמת שנתן יהודה לתמר לכן ס"ד פעם הוי"ה במספר ע"ת רצון תתמ"ח.

מלכות ב"ן שמקבלת עס"מ גם מתקשטת בכד

קשומי כלה

או כלך לדרך זה כי צריך לכיין אצל להדליק שהוא במספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך מהם האור למלכות שהיא ב"ן, שע"י זה האור תמשיך ותדליק ומאירה באור הנר להתייחד עם דודה שהוא ז"א בנר חנוכה, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). ובארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם אדונינו רבינו הקדוש המניד מקאזנין ז"ל כי בחנוכה מתקשטת המלכות בכ"ד אותיות של יהודא תתאה בשכמל"ו, שהם הכ"ד קשומי כלה כ"ד פעם אדנ"י. לכן ב' פעם ח"ן שהם ב' פעם כבו"ד הוי"ה ס"ד פעם הוי"ה במספר כ"ד פעם אדנ"י עם ד' הוי"ת פשוטות אשר במלואיהן הם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שנמשך האור מן ג' הוי"ת שהם ע"ב ס"ג מ"ה למלכות הוי"ה הד' שהיא ב"ן.

או כלך לדרך זה כי בארנו לעיל (במאמר

אשר שמן הוא היסוד הנקרא טוב. קצו"ת הוא שם הדעת בד' מלואיו. ונתבטל ע"י זה כח השכחה שרצו להמשיך היוונים הטמאים, ונמשך הזכירה שהוא זכור ע"ב קס"א. ע"ן החי"ם. רג"ל. אשר זכור תשכ"ח במספר תתקס"א שהם א"ל פעם א"ל, כמבואר בספח"ק ברכ"ע (מאמר אילו של יצחק פמ"ה).

וזה נעשה בכ"ה בסלו, ונמשכו היחוד של הנר שהם הששה שמות הוי"ה אחי"ה, הוי"ה אלקי"ם, הוי"ה אדנ"י, שיש בהם כ"ה אותיות, לכן טו"ב פעם ח"ן במספר תתקס"א כ"ה. אשר בחנוכה מתגלין ג"כ ב' שמות א"ל באמירת שעשה, כי ש"ע מן שעשה הם הש"ע נהורין אשר הם ב' שמות א"ל במלואיהן. אשר בחנוכה מאיר מחמת זה יחוד הנ"ר למלכות שהיא אדנ"י תרע"א, לכן טו"ב פעם ח"ן במספר נ"ר אדנ"י תרע"א. אשר נ"ר הוא הוי"ה אחי"ה, הוי"ה אלקי"ם, הוי"ה אדנ"י. אשר חן הוא במספר כבו"ד הוי"ה, כמבואר בברכ"ע (מאמר תרי"ג פמ"ו) ובדעת קדושים מרבינו זקני (מאמר ל"ג בעומר פ"א). ובכ' העינים של ז"א הם ב' פעם ח"ן שהם ב' פעם כבוד הוי"ה שהם ב' פעם ח"ן. אשר כבו"ד פעם הוי"ה במספר תתל"ב [מספר אר"ן ישראל ואכ"מ], ב' פעם כבו"ד הוי"ה הם ס"ד פעם הוי"ה שהם במספר אלף ת"ה רנ"ט, אשר אלף ת"ה הם ה' פעם ור"ב חס"ד עם החמשה חסדים השרשים הממתיקים לחמשה גבורות מנצפ"ך הם ג"כ אלף ת"ה סוד אתה גבור שהם ה' גבורות של המנורה, כמו שבארנו לעיל היטב (בפרק פ"ו אצל ועל התשועות). רנ"ט הם ז' פעם הב"ל המאירין בהמנורה שהיא המלכות, להאיר פניה בהבלים אלו שהם חסדים

ראשון דמעשה בראשית, ע"י היסוד שלו שהוא השמן הנתון בהמנורה, אשר השמן הוא בחינת יסוד צדיק מלך הדר, בשני שמות שלו מַפְטִי"ה חב"ו המאירין בחנוכה. אשר שם מַפְטִי"ה שורש שלו הוא מן שם כוז"ו, שהוא בפשוט במספר מ"ל. כי איהו שמן איהו מל כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א). ושם כוז"ו במלוי כזה כ"ף וא"ו זי"ן וא"ו במספר מַפְטִי"ה, אשר מַפְטִי"ה חב"ו כוז"ו במספר אברה"ם. שהוא אב"ר מ"ה בחינת יסוד ז"א שהוא השמן הנתון בהמנורה להאיר בה בחמשה פעם או"ר שהם ה' חסדים, לעשות מן הגבורות שהם מאורי לילה חסדים שהם מאורי יום. לכן ב' פעם ח"ן שהם ב' פעם כבז"ד הוי"ה ס"ד פעם הוי"ה, במספר יעק"ב רח"ל הד"ר אֶלְיָה ל"ה, אשר הד"ר הוא השמן בחינת מַפְטִי"ה חב"ו, הממשיך ה' חסדים בעת הזווג של יעקב ורחל בחנוכה, אשר ה' חסדים הם ה' פעם או"ר במספר אֶלְיָה ל"ה.

או כלך לדרך זה, כי בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ח) כי בהמנורה מאירין שני שמות שד"י, בראש המנורה שהיא הבינה אמא עלאה ובנוף המנורה שהיא המלכות. גם בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ו) בשם הזוה"ק פ' פקודי (דף רס"א ע"ב) כי בהמנורה מאיר שם השתפ"א, שהוא חילוף שם צבאות בא"ת ב"ש, אשר שם השתפ"א במספר כת"ר עליו"ן, או עטר"ת בעל"ה. כפי שהבאתי שם בשם אבותי הקדושים רבינו זקני הקדוש בזוהר חי (פקודי). ומורי רבינו זקני הקדוש בדמשק אליעזר (פקודי), אשר זה הוא בעת שנמשך לה בחנוכה היחוד של ג"ר

שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"א) כי ז' קני המנורה הם השבעה רועים הממשיכין החסדים בחנוכה שהם הש"ע נהורין. אשר זה נמשך ע"י השמן שהוא בחינת יסוד צדיק אשר יסוד צדיק הוא בחינת שם י"ה כמבואר בלק"ת (פ' וירא). והוא ג"כ בחינת טוב סוד כשמן הטוב על הראש אשר טוב הוא בחינת יסוד צדיק וג"כ בחינת חסדים, לכן ב' פעם ח"ן שהם ב' פעם כבז"ד הוי"ה ס"ד פעם הוי"ה במספר אברה"ם יצח"ק יעק"ב מש"ה אהר"ן יוס"ף דו"ד עם י"ה פעם מו"ב. אשר לזה נקרא משה טוביה שהוא מו"ב פעם י"ה כמבואר בברכ"ע (מאמר פרי עץ הדר פ"ב).

או כלך לדרך זה, כי היוונים הטמאים רצו להמשיך את השכחה, כמו שנאמר בנוסח הודאה כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל להשכיחם תורתך. ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י) כי מאיר בנרות המנורה נר מצוה שהוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש. א"כ לפ"ז מאירין בל"ו נרות של חנוכה ל"ו פעם הוי"ה. לכן ב' פעם ח"ן שהם ב' פעם כבז"ד הוי"ה ס"ד פעם הוי"ה, במספר ל"ו פעם הוי"ה עם תשכ"ח, כי ע"י האור של ל"ו נרות בחנוכה שמאירין בהם ל"ו פעם הוי"ה נתבטל השכחה ונמשך הזכירה, אשר תשכ"ח במספר כ"ח פעם הוי"ה ב"ה וב"ש, ונמתק ג"כ השכחה בשורשו.

או כלך לדרך זה, כי הנה בחנוכה נעשה הזווג ביעקב ורחל בנה"י במקום עמידתן, אשר רחל שהיא המנורה מתפשטין בעת בנינה בה ה' גבורות בז' קנים שלה והם מאורי הלילה, ובעת הזווג עם יעקב נותן לה ה' חסדים, שהם ה' פעם אור דיום

שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר, שע"י היחוד של הנ"ר היא מזדווגת עם יעקב בחנוכה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). א"כ לכן ב' פעם ח"ן שהם ב' פעם כבוד הוי"ה ס"ד פעם הוי"ה, במספר שד"י שד"י השתפ"א נ"ר.

א"כ לכן אומרים כדי לראותן בלבד להמשיך אור החן לשני העינים של ז"א שהוא הבת עין שלו, אשר ע"י אור העינים שהוא לראותן נמשכו כ"ל אלו הבחינות שאמרנו עד כה בחנוכה, שהוא ע"י אור הנרות שאנחנו מדליקין בחנוכה:

פרק צ

סוד בת עין וסוד המרגלאין

הנה מבואר בשער הקדמות (בדרוש כ"ה) ואמנם העינים של הנקבא דז"א הם כך, כי עין ימיני שלה הוא האחוריים דהוי"ה דמ"ה שהם בגימ' עי"ן [הוא כזה יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א עולה ק"ל שהוא עי"ן], ועין שמאלי שלה הוא אחוריים פשוטים ומלאים דהוי"ה דב"ן העולים ע"ב קדם [הוא כזה י' י"ה יד"ו הוי"ה במספר ע"ב. יו"ד יו"ד ה"ה יו"ד ה"ה ו"ו יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה במספר קד"ם אשר ע"ב קד"ם במספר גבור"ה שהוא רי"ו], והטעם כי מ"ה ראוי להיות בימין וב"ן בשמאל. והנה ע"ב קד"ם של החי"ן הוא יותר על ע"ב ק"ל דאלפין י"ד אותיות שבהוי"ה פשוטה ומליאה, וזהו ענין י"ד שנהפכה לד"י שהיד הזו מחפה על הדין שלא יתפשט יותר מגבולו ואומרת לו די.

ואמנם ביאור בת עין הענין הוא כי הנה מצינו כתוב ועיני לאה רכות, אבל ברחל לא הזכיר עינים שלה רק אמר ורחל היתה יפת תאר. לפי שהעין הוא בגימ' ק"ל שהם מספר ה' הוי"ת של ה' גבורות שניתנו לה בלבד, אבל ק"ל של חסדים לא ניתנו לה כנודע. והנה עין שמאלי שלה הוא כך כי ה' פעמים י"ה אדנ"י הם בגימ' ב"ת עם ב' כוללים של ב' שמות י"ה אדנ"י, אבל עין הימיני שלה הוא בחינת הוי"ת והם ה' הוי"ת של ה' גבורות שהם בגימ' עי"ן והבת עין הימיני הוא, כי כאשר אלו הה' הוי"ת שהם בגימ' עי"ן תמלאם במלוי ס"ג ותוסיף בכל הוי"ה הוי"ה מהם ב' אותיות אחרונות של הוי"ת שהם ו"ה להשלימם לחשבון ס"ה כמנין אדנ"י יהיו ה' פעם אדנ"י ואז תחבר עמהם שם י"ה על דרך הנזכר בעין שמאל ויהיו ה' פעם י"ה אדנ"י שהם בגימ' ב"ת עם שני הכוללים של ב' השמות כנזכר בעין שמאל. וכן מבואר בפע"ח (שער השבת פט"ו) בכוונת הקידוש של ליל שבת"ק בחינת הבת עין של הנקבא של ב' העינים ימין ושמאל. וכן מבואר בשער הכוונות (בדרוש קידוש ליל שבת דרוש א').

גם מבואר בשער היחודים פרק כ' (דף ל"א ע"א) ובשער רוח הקודש (יחוד י' דף ס"ה ע"א) אשר השם י"ה אדנ"י שנעשה ממנו הבת עין של הנקבא הוא השם הזה מן הז' מרגלאין של שבת"ק המבוארין בזוה"ק פ' יתרו (דף צ"ב ע"א) ברע"מ. אשר מבואר שם תרין מרגלן אינון וחד סיכתא בהדיהו בגווייהו דקאים בין האי ובין האי. ומפרשין רבותינו הקדושים בזוהר הרקיע והאור החמה בשם רבינו רמ"ק

אדנ"י הוא המרגלא האחרונה מן הז' מרגלאין, ואתייבב שמא אחרא תחותיה ואיהו י"ה תחת השם אדנ"י נתייבב עוד שם שהוא שם י"ה ומתחבר עם אדנ"י, להיותן שניהן י"ה אדנ"י מרגלא אחת שהיא מרגלא השביעית, כי בין המרגלאין נחשבין י"ה אדנ"י למרגלא אחת. והוא כי שם י"ה הוא בחינת יסוד והעטרה שלו נקרא אדנ"י, כי יסוד יש בו עטרה שהיא המלכות שבו, כמבואר בלק"ת (פ' וירא). לכן נחשבין למרגלא אחת שני השמות י"ה אדנ"י.

ע"י הסתכלות בנרות הנוכח ממשיך החסדים לנוק' אשר לזה מחמת כי העינים של הנקבא הם מבחינת אחוריים של מ"ה ושל ב"ן שהם ק"ל ע"ב קדש, לכן נעשה הבת עין שלה מן השם י"ה אדנ"י של המרגלאין, כי הלא השם אדנ"י היה בתחילה בין ב' השמות השרשים של המרגלאין שהם אהי"ה יה"ו שהם אבא ואמא והיתה מקבלת החסדים מהם, סוד ימינא ושמאלא וביניהם כלה, ואח"כ כשיצאו המרגלאין ושם זה אדנ"י ג"כ יוצא ונעשה המרגלא השביעית שהיא המלכות דאצילות ועתיק דבריאה, אבל היא מליאה חסדים ממה שקיבלה בשורשה בשיבתה בין ב' השמות יה"ו אהי"ה, לכן אז נצטרף עמה בעת יציאתה השם י"ה שהוא בחינת יסוד צדיק הן דו"א והן דאבא כמבואר בלק"ת (פ' וירא ובפ' בלק) ונעשית אז מרגלא אחת, ולא נפסק מאתה החסדים אף בעת יציאתה עם כל המרגלאין. לכן מחמת שאז היא בחינת חסדים והשם הזה י"ה אדנ"י היא המרגלא של מלכות שהיא בחינתה לכן נעשה מן השם הזה הבת עין של ב'

ז"ל ובשם רבינו רח"ו ז"ל, ובמקדש מלך, ובזוהר חי, ומורי ורבי רבינו הקדוש בדמשק אליעזר, כי התרין מרגלן הם ב' השמות יה"ו אהי"ה שהם השורש של הז' מרגלאין, אשר יה"ו הוא אבא אהי"ה היא אמא, ומלכות שהיא שם אדנ"י היא הסיכתא בהדיהו, והיא עומדת בין השם הקדוש יה"ו שהוא אבא ובין השם הקדוש אהי"ה שהוא אמא. ועוד שם (בע"ב) כד נפקא במש באלין שמהן חד שמא מינייהו אדנ"י דאיהו שביעאה מתעטרא ועאל במרגלא תתאה ואתייבב שמא אחרא תחותיה ואיהו י"ה. ומפרש רבינו בזוהר הרקיע כי בשבת אז יוצאין ומתנוצצין ז' שמות והם כזה, מן א' דאהי"ה יוצא הוי"ה פשוט בסוד חסד ולעומתו מן י' דיה"ו יוצא אל פשוט בסוד נצח ונכללין א"י, ומן ה' (ה') ראשונה דאהי"ה יוצא הוי"ה בניקוד אלקים בסוד גבורה ולעומתו מן ה' דיה"ו יוצא אלקים פשוט בסוד הוד ונכללין ה"ה, הרי אותיות אהי"ה בשילוב. ומן י' דאהי"ה יוצא מצפ"ץ בסוד תפארת ולעומתו מן ו' דיה"ו יוצא ג"כ מצפ"ץ בסוד יסוד ונכללין זה בזה י"ו, ואח"כ מן ה' דאהי"ה יוצא י"ה ונכלל בסיכתא שהוא אדנ"י ונשלם י"ה אדנ"י, הרי כל הז' מרגלאין שהם הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקיים מצפ"ץ י"ה אדנ"י.

נמצא כי בתחילה השם אדנ"י היה עומד בין יה"ו אהי"ה שהם אבא ואמא כזה יה"ו אדנ"י אהי"ה, ואח"כ כשיצאו המרגלאין בשבת אז כשיוצא שם אדנ"י הוא עומד בסוף המרגלאין בבחינת מלכות דאיהו שביעאה מתעטרא, כי שביעאה הוא מלכות, ועאל במרגלא תתאה ששם

העינים ימין ושמאל והוא נעשה מן ה' שמות י"ה אדנ"י לעין ימין וה' שמות י"ה אדנ"י לעין שמאל כדי להמשיך את החמשה חסדים לעין ימין וכן לעין שמאל אשר הבת עין של ב' העינים שלה יהיו מן חסדים.

א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ', ובמדרגת השמן אות י') בשם רבינו בלק"ת (פ' תצוה) בטעמ"צ, ובשער הפסוקים (פ' שמות) ובשער המצות (פ' תצוה), אשר בהמנורה ובהשמן מאירין הו' מרגלאין, כי בהמנורה מאירין השמות הו"ה הו"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י במספר תב"ל ובהשמן מאירין השמות א"ל אלקי"ם מצפ"ץ, והלא השם י"ה אדנ"י הוא הבת עין של המלכות אשר היא המנורה, לכן אנחנו אומרים אלא לראותן בלבד, כי שם המרגלא של המנורה המאיר בה הלא הוא הבת עין שלה, והוא נעשה מן ה' שמות י"ה אדנ"י שהם החמשה חסדים הן בעין ימין והן בעין שמאל שלה, לכן ע"י אלו החסדים של הבת עין יומתקו הנבירות של המנורה שהם מאורי לילה ה' גבורות שנתפשטו בו' קני המנורה מחסד עד המלכות, וע"י אלו החסדים יומתקו שנמשכו לה החסדים בבת עין שלה בימין ובשמאל שאנו אומרים הנרות הללו מדליקין אלא לראותן בלבד לעשות הבת עין שלה ע"י החסדים האלו. ואז גם גוף העינים שלה שנעשו מן אחוריים דמ"ה וב"ן שהם ק"ל דמ"ה וע"ב קד"ם דב"ן גם הם נמתקין, כי ק"ל ע"ב קד"ם במספר רצו"ן שהוא למעלה רצון של המצח הנמשך עכשיו בחנוכה להעינים שלה לראותן בלבד, להמתיק לבחינת אחוריים הנעשה מהם העינים

שלה. ואז שני בתי עינים שלה בת עין ימין נעשה מן ה' פעם י"ה אדנ"י שעם הכוללת של שני השמות הוא במספר ב"ת, וכן בעין שמאל נעשה ג"כ מן ה' פעם י"ה אדנ"י שעם הכוללים של שני השמות הוא במספר בת והוא הבת עין, לכן ב' פעם ב"ת במספר נח"ל מ"ה תרע"א, שהלא רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ) לבוין אצל אמירת להדליק נר חנוכה ר"ת נח"ל שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות שלו, ואז בחנוכה נעשה הזווג ע"י הנס שהוא מ"ה אדנ"י אשר אדנ"י הוא תרע"א, א"כ זו"ג אז בבחינת מ"ה תרע"א, ויש לה אז ב' העינים בשעת הזווג עטרא דחסדים ג"כ שתוכל לראות, והמשכת העינים הלא הוא ע"י הרצון, והבתי עינים דימין ושמאל ג"כ נעשו ע"י חסדים, ונעשה הזווג של חסדים במ"ה ותרע"א, אשר אז המלכות שהיא המנורה בבחינת נח"ל שהוא נחל של חסדים.

א"כ שפיר היטב אנחנו אומרים הנרות הללו אנחנו מדליקין לראותן בלבד להמשיך לשניהם אור העינים לז"א הבת עין שהוא אור החן טוב ולנוקבא הבת עין י"ה אדנ"י ג"כ מן חסדים, להמשיך החסדים עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

עש"ק כ"ט מנחם אב ע"ת או"ר לפ"ק

פרק צא

כדי להודות ולהלל לשמך הגדול על נסיך ועל נפלאותיך ועל ישועתיך. הוא כי הודאה בבניה כמבואר בלק"ת (ויצא). הלל היא המלכות כי הל"ל במספר

נ' שערי בינה שלה. כי כמו שיש ה' גבורות שכל אחד כלול מן י' הרי נ' שערים כן יש ה' חסדים שכל אחד כלול מן י' הרי נ' שערים של חסד כמבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל ו') והנ' שערים האלו שהם י"ם מן נסים משפיעין החסדים בזו"נ לצורך הזווג אשר זו"נ הם מ"ה אדנ"י שהוא מספר נס מן נסים. אשר הנ' שערי בינה הם ג"כ נפלאות נ' פלאות ואז מקבלת המלכות הש"ע נהורין מבינה ממעיני הישועה שלה ונקראת גם המלכות ישועה כי הש"ע נהורין שהם ב' שמות א"ל במלואיהן הם מן שם ס"ג דבינה לכן אומרים על נסיד ועל נפלאותיך ועל ישועתיך להמשיך נסים ונפלאות וישועות על כלל ישראל במהרה בימנו אמן סלה:

פרק צב

מערכת ז' תיקוני רישא, הנמשכין ומאירין בחנוכה בז' לשונות בעל הנסים

ועל הנסים ועל הפורקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל הנפלאות ועל הנחמות ועל המלחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

הנה חושב בכאן ז' דברים נסים פורקן גבורות תשועות נפלאות נחמות מלחמות, ונראה לי לדעתי השפילה והבזויה שהם ז' תקונים דגולגלתא שהם ג"ט קע"ר פ"ח.

סוד נסים, תיקון א', גולגלתא, חסד

הנה איתא בספרא דצניעותא בזוה"ק פ' תרומה (דף קע"ו ע"ב) פרקא קדמאה בחד גולגלתא מלייא. ומפרש מורי ורבי

אדנ"י כמבואר במאורי אור (מערכת ה') אות י"ד). אשר הבינה היא ראש המנורה מלכות היא גוף המנורה והם בחינת הודאה והלל ונמשכו החסדים שהם ה' מראש המנורה שהיא הבינה בחינת הודאה לגוף המנורה שהיא המלכות. אשר ה' פעם חסד במספר שמ"ך. והמשכה נעשה ע"י השמן במספר לשמ"ך שהוא ממשיך את החמשה חסדים מבינה ראש המנורה שהיא הודאה לגוף המנורה שהיא הלל אשר שמ"ך הוא ה' פעם חסד. הגדול הוא שם ע"ב דיודי"ן הנקרא גדול מצד החסד חסד גימ' ע"ב הנקרא גדול כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ב).

על נסיד ועל נפלאותיך ועל ישועתיך. הוא כי נסים מצד הבינה ונפלאות נ' פלאות מצד נ' שערי בינה שלה והיא מאירה במ"ה וס"ה גימ' נ"ם כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות כ"ב). ישועה המלכות בקבלתה אורות הבינה נקרא ישועה כמותה ואז יש לה ש"ע נהורין והיא נושעת מבינה הנקראת מעייני הישועה כמבואר שם (במערכת ה' אות ט"ו). ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי חנוכה הוא ס"ג כ"ו המלכות מקבלת מבינה נסים הם מ"ה אדנ"י גימ' נ"ם ויסוד כלול בגוייהו הכולל נ' שערים גימ' ים לכן נקרא על הנסים נס י"ם גם מבואר שם לכיון אצל ברכת שעשה נסים כי ש"ע מן שעשה הם הש"ע נהורין שהם ב' שמות א"ל בשם ס"ג כי ייא"י דס"ג במספר א"ל. וגם הוי"ה פשוטה דס"ג. שהוא כ"ו עם ד' אותיות והכולל במספר א"ל אשר ב' שמות א"ל במלואיהן במספר ש"ע. נמצא כי כל האור של המלכות בחנוכה מקבלת מן הבינה הן החמשה חסדים מן

הקדוש רבינו זקני בדמשק אליעזר, גולגלתא מלייא הוא חסד דאריך אנפין שהוא חסד הראשון שהוא מלא מאור קדמאה. והוא כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ו) גולגלתא הוא תיקון הראשון מן ז' תקונים דגולגלתא. ודע כי סוד ההוא רדל"א מתלבש באריך אנפין וכל דבר שהוא גבוה מחבירו מתלבש בחבירו להאיר בו ולהחיותו, וסוד ההוא רדל"א הוא מתלבש בכתר וחכמה דאריך אנפין שהוא כללות הב' רישין. ואמנם כבר ידעת כי לעולם כשגבוה מחבירו מתלבש בתחתון הנה אין כח בתחתון לסבול אורו רק מו"ת שבו לבד, כי ז"ת דרדל"א שהם מחסד עד מלכות שבו הם מתלבשין בב' רישין תתאין דא"א ומאירין בו. כיצד דע כי החסד שברישא עלאה הוא מתפשט ומאיר בגולגלתא. וכן חושב שם רבינו להלן אשר תיקון הראשון מן הז' תקונים הוא גולגלתא חסד והוא ראש הא' מן התלת רישין גולגלתא אורא מוחא. גם מבואר שם (בפ"ב) הנה המאציל העליון אשר האציל העולם האצילות הוא הנקרא בשם אין סוף לרוב העלמו עמוק עמוק מי ימצאנו, ואלו המציאות אין סוף הוא הנקרא באדרא זוטא בשם עתיקא דכל עתיקין, והענין הוא כי טרם התלבשו אין מי שישנינו כלל ועיקר, ולכן כדי שיהיה אפשרות בתחתונים לקבל קצת הארה ממנו נתלבש ונגנו בספירת הכתר כנוצר בתקונים דאין סוף טמיר ונגניו גו כתרא עלאה, ואחר התלבשותו יש בו כח בתחתונים לקבל קצת הארה ממנו. ואמנם כאשר האין סוף מתלבש במה שלמטה ממנו הנה הוא מתלבש בתלת רישין אלו, ובהיותו מתלבש ומתעלם

בתוכו אז נקרא האין סוף עתיקא דכל עתיקין, וגם התלת רישין עלאין עצמן נקרא עתיקא קדישא גם בהיות אין סוף מתלבש בתוכם. ועם היות שאמרנו כי האין סוף מתלבש גו תלת רישין ודאי כי אין סוף מתלבש באמיתי רק גו רישא עלאה דכולהו שהוא עתיק, ורישא תנינא מקבל אור אין סוף דרך מסך רישא עלאה, ורישא תליתאה מקבל דרך מסך ב' רישין. אך להיות כולם בחינת ראשין לזה אמר אור אין סוף מלובש בתוכם, כי אלו מקבלין אור אין סוף יותר בזכות משאר אצילות. נמצא לזה אומר מורי הקדוש בדמשק אליעזר הנ"ל גולגלתא מלייא שהוא חסד הראשון מלא מאור קדמאה. כוונתו הקדושה בזה, כי אור אין סוף מאיר בתלת רישין אלו גולגלתא מוחא אורא, אבל חילוק יש כי אור אין סוף מתלבש באמיתי רק גו רישא עלאה דכולהו שהוא גולגלתא בחינת עתיק, ורישא תנינא שהוא אורא מקבל אור אין סוף דרך מסך רישא עלאה, ורישא תליתאי מקבל דרך מסך ב' רישין. אך להיות כולם בבחינת ראשין לזה אמר אור אין סוף מלובש בתוכם כי אלו התלת רישין מקבלין אור אין סוף יותר בזכות משאר אצילות אבל עיקר אור אין סוף ב"ה וב"ש מאיר בעצמותו בלי מסך רק בגולגלתא שהוא רישא חדא מתלת רישין.

גם מבואר בזוהר הרקיע בפירוש רבינו על ספרא דצניעותא (דף ק"ז ע"א) ודע שהגולגלתא זו המקפת את המוח היא בינה שהיא היכל לחכמה הגנוזה בתוכה. ולכן תמצא שכל שכר הצדיקים נמשך מן גולגלתא זו כי הת' עלמין הם מנהירו דחוררתא דגולגלתא דכתיב ארבע מאות

וברדת המל על המחנה לילה, על המחנה כתיב ולא כתיב וברדת המל לילה, אלא על המחנה בגין דיוורד מהאי נקודה על אינון יומין דאתקריאו מחנה ומתחברת במלכא קדישא, ואימתי נחית האי מלא כד קריבו ישראל לטורא דסיני כדין נחית ההוא מלא בשלימו. והנה מובן משם אשר המ"ט ימי העומר לגולגלת הם מכוונים, כי מן הנקודה היא חכמה סתימאה נחית המל ונעשה מ"ט ימי עומר, כי המל נחית מן ההיא נקודה דאיהי יו"ד בין הכל מ"ט, וידוע כי החכמה סתימאה בוקע את הגולגלת ומשם יוצאים ג' פעם י"ג הוא ל"ט ועם הי' ההיא נקודה היא מ"ט ועם הגולגלת עצמה היא נ', ולכן תבין למה אינון יומין נקראין מחנה, כי נובעים ממותר מוחא סתימאה מקום השערות הנקראין מחנה. שוב ראיתי בחלק ב' בפירוש אדרא זוטא (דף קכ"ג ע"ב) כדברי ושמחתי עכ"ל רבינו העט"צ. והאמת הוא כן כדברי רבינו הקדוש העטרת צבי, כי בקול ברמה (דף כ"ב) מקשה שם רבינו מהרחו"ו ז"ל כן כמו שמקשה בזהר הרקיע הנ"ל שהרי ג' פעם י"ג הם רק ל"ט, ובדף קכ"ג אומר רבינו האריז"ל בעתיק יש בג' מקומות י"ג, אחד נהירו דחוורתי דמנהיר ג' הויו"ת, וי"ג נימין דשערי דרישא, וי"ג תקוני דיקנא, והי' שהוא המקור שלהם עשרה הרי מ"ט שמשם נתפשט הגולגלת המקפת את הראש הרי ג' שערי בינה שמשם התחילו הנ' שערי בינה. גם מבואר במאורי אור (מערכת הנ' אות כ"ב) כי נסים הם בינה.

א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ו) כי בהמנורה מאירין ז' תקונים דגולגלתא שהם הז' קנים של המנורה. אשר תיקון הראשון

שקל כסף עובר לסוחר שהיא הגולגלתא המקפת וסוחרת את המה והני ירתי צדיקיא לעלמא דאתי.

גם מ"ל אורות הנמשך שם הם להחיות המתים [אודות המל נדבר בעזר החי עולמים לקמן אצל תיקון מלא דבדולחא] וכן חד אורחא דפלגותא דשערי דנהירין ביה צדיקיא ומניה נהיר אורחא דאתפרש לתרי"ג אורחין בז"א לתת שכר המצות, נמצא שכל עניני העוה"ב נמשכין משם כי העולם הבא שבז"א מקבל מעולם הבא העליון לתת שכר טוב לצדיקים שבו. ולכן היו הקוצי דשערי אלף אלפי רבוא ושבעת אלפין ות"ק כי אלף היא בינה בסוד אלף בינה וז' אלפין בסוד ז' שנים שבה ות"ק בסוד ג' שערים שבה וכנגד הנ' שערים באו בגולגלתא ג' פעם י"ג שהם מ"ט [וכתב שם רבינו מהרחו"ו ז"ל במוסגר וצ"ע כי ג' פעם י"ג הם ל"ט ולא מ"ט] א' בנהירו דחוורתי דאנהיר לי"ג עיבר וא' בי"ג נימין דשערי וא' בי"ג תקוני דיקנא הרי מ"ט והגולגלתא עצמה הרי ג' שערי בינה, וי"ג תקוני דחוורתי הם רחמים גמורים וי"ג נימין הם בינונים וי"ג תקוני דיקנא הם מקור הדינים ובמקומם הם נכפין. וכן מבואר בקול ברמה (דף כ"ב ע"א, דף כ"ג ע"א).

ומה שמקשה רבינו מהרחו"ו ז"ל על רבינו שצ"ע במה שאומר וכנגד ג' שערים באו בגולגלתא ג' פעם י"ג שהם מ"ט שהרי ג' פעם י"ג אינם אלא ל"ט ולא מ"ט. מתרין בזה רבינו זקני הקדוש והנורא בעטרת צבי בהגהות והוספות, וזה לשונו הקדוש ואני השפל צבי אשתתח מלא קומתי ארצה לאדון בקרקע לפני רבותי. הנה בזהר פ' אמור (דף צ"ז ע"ב) שם כתיב

הוא גולגלתא שמאיר בו אור האין סוף ב"ה וב"ש בלי מסך וגולגלתא היא הבינה שהיא היכל לחכמה הגנוזה בתוכה, אשר הם נ' שערי בינה ג' פעם י"ג שהם י"ג תקונים דחוורתי דגולגלתא וי"ג נימין דשערי וי"ג תקוני דיקנא הרי ט"ל, שהוא השמן המאיר בהמנורה בחנוכה, ועם ה' ההיא נקודה היא מ"ט, ועם הגולגולת עצמה הרי נ' שערי בינה שהם בחינת נסים מצד הבינה. אשר לכן אומר רבינו (בשער רח"פ פ"ד) בכוונת על הנסים כי נס הוא מ"ה אדנ"י ים הם נ' שערים. הוא כדברנו כי כל החסדים דגולגלתא תיקון הראשון מן ז"ת דעתיקא, הם נמשכין בחנוכה להמנורה שהיא נוקבא דז"א בחינת אדנ"י המזדווגת עם יעקב שהוא מ"ה. אשר החסדים דתיקון הראשון גולגלתא הם נ' שערי בינה של הגולגלתא שהיא בחינת בינה. אשר יעקב שהוא בחינת כל ז"ת דגולגלתא כמבואר בלק"ת (פ' ויצא) על הפסוק והכשבים הפריד יעקב. ממשיך עכשיו בחנוכה בזווגו ברחל כביכול כל הז' תקונים דגולגלתא אשר תיקון הראשון הוא גולגלתא המאיר בו אור אין סוף ב"ה וב"ש והוא בחינת בינה בנ' שערים שלה שהם בחינת נסים. לכן אומרים בברכת הודאה שהיא הבינה. ועל הנסים. שהוא תיקון הראשון מן ז' תקונים דגולגלתא דעתיקא הנמשך בחנוכה. ומחמת שבגולגלתא מאירין שמות ע"ב שהם שמות חסד כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ד). ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר להדליק נר חנוכה ר"ת נחל שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות בחינת מלכות המאירה בחנוכה באור הנ"ר. לכן נס"ם במספר נח"ל ע"ב כי נמשכין החסדים דגולגלתא

שהם שמות ע"ב לנחל שהיא המלכות. המאירה בחנוכה באור הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר. בכח שמקבלת החסדים מגולגלתא תיקון הראשון מן ז"ת דעתיקא אשר גולגלתא היא הבינה בחינת שם אהי"ה. לכן וע"ל הנס"ם במספר אהי"ה נ"ר כי בכח אהי"ה שהיא הגולגלתא מאירה המלכות בחנוכה באור הנ"ר. אשר מזדווגת בחנוכה עם יעקב שהוא בחינת כל הז' תקונים דגולגלתא דעתיקא לכן וע"ל הנס"ם במספר יעקב חנוכה אשר הברכה הראשונה היא להדליק נר חנוכה. להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך מהם האור למלכות שהיא ב"ן שע"י זה תמשוך ותדליק ומאירה להתייחד עם דודה ביחוד של הנר ותעשה נ"ר חנוכה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). שכן המשכה הזאת נעשה ע"י השמן הנמשך מן גולגלתא תיקון הראשון של ז"ת דגולגלתא, אשר דגולגלתא הם י"ג חוורתי, ובאורא י"ג נימין דשערי, ובחכמה מוחא סתימאה י"ג תקוני דיקנא, שהם ג' פעם י"ג במספר ט"ל, כי איהו שמן איהו טל כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א). לכן וע"ל הנס"ם במספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ט"ל. כי המשכת האורות בחנוכה למלכות שהיא ב"ן נעשה ע"י השמן שהוא ט"ל וממשיך לה האורות של ע"ב ס"ג מ"ה וגם ג' פעם י"ג שהם ט"ל. אשר הטל הם הטפות של שמן הנמשכין מאלו התלת רישין גולגלתא אורא מוחא ונמשכין עד הזקן במזל נוצר חסד ובמזל נקה שהוא סוד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שהם ב' טיפין מרגליות התלוין בזקנו

דבדולחא הוא כי גולגלתא הוא חסד, מלא דבדולחא הוא גבורה, ועומד באמצע בין גולגלתא ומוחא סתימאה שהוא מלא דבדולחא קרומא דאורא שהוא תפארת קו המכריע, וכן הוא אצל התלת רישין כביכול גולגלתא הוא למעלה רישא חדא, ובאמצע הוא אורא רישא תנינא, וקרומא דאורא שהוא תפארת הוא בין אורא למוחא חכמה סתימאה, ומחמת שהוא באמצע לכן ועל הפורקן הוא בין ועל הנסים שהוא גולגלתא התיקון הא', ובין ועל הגבורות מלא דבדולחא תיקון הג'.

ומבואר במבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ז) התיקון השלישי הוא קרומא דאורא אודרך וסתים כי אודרך כדי שיוכל לעבור אור האורא דבנו גולגלתא להאיר דרך האי קרומא במוחא סתימאה אך על כל זה הוא סתים כי הומעט האור ויוכל האי מוחא לקבלו משא"כ אם היה פתוח ובתוך האי קרומא מתלבש התפארת דעתיק כי הקרום החופה הוא דמיון הרקיע שהוא תפארת. וזה סוד הרקיע המבדיל בין מים למים שהם חו"ג דעתיק המתלבשים בגולגלתא ומוחא והתפארת מפסיק בין שניהם ומבדילים ומכריע ביניהם כי התפארת הוא ו' שבשם והוא דמיון הרקיע הנטוי כעין ו' כמ"ש נוטה שמים כיריעה שהוא סוד זה הקרום כמו היריעה והחו"ג הם כדמיון ב' יודי"ן בב' צידי הוא"ו ונמצאו שלשתם צורת א' שעליה נאמר יהיה רקיע ויהי מבדיל בין מים למים שהם ב' יודי"ן עלאה ותתאה ולפי שתמיד הקרום שהוא תפארת נוטה אל החסד וגם הוא ענף הדעת הגנוז באורא לכן נקרא קרומא דאורא ולא קרומא דמוחא. ודבריו

של אהרן הכהן אשר מול נוצר חסד הוא הבינה כמבואר בלק"ת ובשער הלכותים (פ' תולדות). אשר לזה מרמז השם טפטיפ"ה שהוא ב' פעם ט"פ שהם הטפין הנשרשין בב' מזלין שהם נוצר חסד ונקח בחינת י"ה כי מול נוצר הוא י' מול ונקח הוא ה'. לכן וע"ל הנסיים במספר טפטיפ"ה מזל"א. אשר מזל"א הוא ג' הוי"ת שהם ג' הוי"ת של ג' ברכות דחנוכה להדליק שעשה שהחיינו. אשר השמן שהוא השם הזה טפטיפ"ה הטפין עלאין נשלם לו השם חב"ו אשר שניהם טפטיפ"ה חב"ו הם במספר הד"ר שהוא יסוד צדיק יפה תואר ויפה מראה המאיר באור של הש"ע נהורין הנשרשין בב' שמות א"ל במלואיהן. שלזה צוה רבינו לכוין בברכת שעשה ש"ע נהורין שהם מן ב' שמות א"ל ייא"י דס"ג במספר א"ל וגם הוי"ה דס"ג פשוטה ועם ד' אותיות והכולל במספר א"ל כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). לכן וע"ל הנסיים במספר הד"ר ב' פעם א"ל. אשר ב' שמות א"ל במלואיהן הם הש"ע נהורין שהם מאירין פניהם של זו"ג וגורמין להם את הזווג כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). אשר בחנוכה נמשך האור מע"ב ס"ג מ"ה שהוא להדליק. לכן וע"ל הנסיים במספר ע"ב ס"ג מ"ה יאהדונה"י כי ע"י ע"ב ס"ג מ"ה נזדווגו זו"ג שהם אלו ב' השמות הוי"ה אדנ"י:

סוד פורקן, תיקון ג', קרומא דאורא, ת"ת ועל הפורקן. הוא קרומא דאורא תפארת תיקון הג' מן ז' תקונים דגולגלתא. ומה שאומר קודם תיקון הג' שהוא קרומא דאורא, קודם תיקון הב' מלא

הקדושים הם פירוש על מה שאומר בזוה"ק בספרא דצניעותא (דף קע"ו ע"ב בפרקא קדמאה) האי קרומא דאורא אודכך וסתים.

גם בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ח') כי השמן הוא מאורא רישא תנינא מתלת רישין הנמשך מרוחא דנשיב מסתרא דסתרין טמירא דטמירין עתיק דעתיקין סתימא דסתים בנו סתימא דסתימין הנמשך ונגנו באות י' שיצא מאור ונעשה אור סוד הנאמר יהי אור ואבא יסד בריתא שהיא המנורה מלכות נוקבא דז"א אשר בריתא שהיא המנורה מלכות נוקבא דז"א באבא שהוא השמן אתעבירה.

גם מבואר במאורי אור (מערכת ה') אות צ"א כי מקום נקרא התפארת כי הוי"ה בהכאה י' פעם י', ה' פעם ה', ו' פעם ו', ה' פעם ה', גימ' מקו"ם, וכן מבואר בתקונים (תיקון מ"ב). גם מבואר שם (במערכת ה') אות ל"א כי נר היא המלכות בסוד קבלתה השמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר והוא כמבואר כן בפע"ח (שער השבת פ"ד, ובשער רח"פ פ"ד) ובלק"ת (משלי).

א"כ לכן פורקין אותיות קפ"ו נ"ר אשר קפ"ו הוא מקו"ם שהוא תפארת קרומא דאורא דאודכך וסתים, ובהאי קרומא מתלבש תפארת דעתיק הנקרא מקום אשר מאורא יצא האור שהוא השמן מאור שהוא אות י' ונעשה אור סוד הנאמר יהי אור אשר אות י' הוא אבא שהוא השמן, ויסד בריתא שהיא המנורה בחינת מלכות נוקבא דז"א הנקראת נ"ר. ואז מזדווגת המלכות הנקראת נ"ר שהיא בחינת ב"ן עם יעקב שהוא מ"ה שהוא בחינת כל הו"ת דגולגלתא וגם הוא

בחינת תפארת קרומא דאורא בחינת מקום אתוון קפ"ו מן פורקן. לכן פורקין במספר נ"ר חנוכ"ה עם מ"ה ב"ן:

סוד גבורות, תיקון ה', טלא דבדולחא, מוחא, גבורה

ועל הגבורות: הוא טלא דבדולחא תיקון ה' מן ז' תקונים דגולגלתא כמבואר בזוה"ק בספרא דצניעותא (פרקא קדמאה דף קע"ו ע"ב) ובע"ח (שער אריך פ"ו) תיקון ה' טלא דבדולחא והוא מוחא ושם גבורה ודע כי חסד שברישא עלאה הוא מתפשט ומאיר בגולגלתא וגבורה במוחא כי אלו הם סוד ה' רישין תתאין ובזה תבין איך הכתר רחמים גמורים והחכמה יש בה דין רק שהם נכפין במקום הזה ואתכפיין תמן וזה מה שכתב החיים בספר מנחת יהודה כי חכמה הוא דין וזה מאמר הזוהר מוחא דשקית ויתיב ושכיך כחמר טב על דורדייא כי הוא סוד יין על שמריו רק שהם נכפין כאן.

הטל ברישא בעתיקא הוא חיוור ובהגיעו לזו"נ מתגלה ארמימותו

והנה מבואר בזוה"ק (דף רצ"ב ע"ב) באדרא זומא, בהאי גולגלתא דז"א נטיף טלא מרישא חוורא ואחיד ליה והוא טלא אתחזי בתרי גווני ומניה מתזן חקלא דתפוחין קדישין. ושם באדרא רבא (דף קכ"ה ע"ב) וחזיו דהאי טלא חיוור כהאי גוונא דאבנין דבדולחא דאתחזיית כל גוונין בגוזה הה"ד ועינו כעין הבלדח ומפרש רבינו בזוהר הרקיע (דף ק"ז ע"ב) ובקול ברמה (דף י"ד ע"א) כי כל הגוונין נשרשו למעלה בדקות גדול והכל הוא חיוור כי הרחמים גוברים שם וכופין את הדינים ואין ניכרין והיינו יתיב על

(דף כ"ב) והוא כמבואר באדרא זוטא (דף רפ"ח ע"א) מהאי קולטרא דקוטפא דאיהי גולגלתא חוורא, נטיפ טלא כל יומא להווא זעיר אנפין לאתר דאקרי שמים, וביה זמינן מיתייא לאחייא לזמנא דאתי, דכתיב ויתן לך האלקים מטל השמים ואתמלייא רישיה, ומהווא זעיר אפין נטיפ לחקל תפוחין וכל חקל תפוחין נהירין מהאי טלא. והוא כי הי"ג חוורתי הם רחמים גמורים והי"ג נימין הם רחמים בינונים והי"ג תקוני דיקנא הם דינים רק שהם נכפין במקומן ונעשים רחמים ומתגלה בהם בכל תיקון שם אל שהוא אל זועם בכל יום על הדינים להכפותן ונעשה חסד אל כל היום כמבואר בזוהר הרקיע (דף קי"ז ע"א) ובקול ברמה (דף כ"ב ע"א) ובפע"ח (שער הסליחות פ"ח) והטל נחית מן נקודה דהיא י' ונעשה מ"ט שהם מ"ט אתון דתרין יחודין קדישין, יחודא עלאה שמע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד יחודא תתאה ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שיש בהם מ"ט אותיות. אשר כמו שבימי העומר אומר רבינו הקדוש זקני מלאך ד' צבאות בעטרת צבי הנ"ל שהבאתי (אצל דרוש ועל הנסים) כי אז נתגלה הטל הזה ג' פעם י"ג חוורתי י"ג נימין י"ג תקוני דיקנא ונעשו מ"ט ויוצאין מהאי נקודה דהיא י' ונעשו מ"ט שהם לדעתי השפילה כוונת התקונים (תיקון תשס"ד דפוס סלאוויטא דף מ"א ע"א) ושכינתא תתאה איהי ספירת העמר דבה מני שבע יומין דאינון ז' שבתות דאית בהון מ"ב יומין דשיתא דכל שבוע ושבע שבתות הא מ"ט דאינון מ"ט אנפין טהור שמע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אחד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דבהון אתדכיאת שכינתא תתאה לגבי בעלה

כורסייא דשביבין לאכפייא לון וכאשר יורד משם לז"א נתגלה טל זה אדמימותו כי האי טלא אתכליל מתרי גווני מסטרא דרישא חוורא חוורא בגוה דכליל כולו חוורי אבל כד אתיישבן ברישא דז"א אתחזי ביה סומקא כהאי בדולחא דאיהו חוור ואתחזי גוונא סומקא בגווני חוורי וכולא כליל בהאי טלא הה"ד טל אורות מליך, אמר מסטרא דרישא חוורא חוור בגוה דכליל כולו חוורי שגם הדינים כולו חוורי וכאשר ירד הטל מאת פניו לז"א דרך אבא ואמא ונתישב הטל בראשו אתחזי ביה סומקא כבדולח הזה שהוא לבן ונראה בו גוון אדום כן הטל הזה במקומו הוא לבן וכאשר הגיע למקום הראיה שהוא בז"א ששם גלוי נראה בו גוון אדום וכולא כליל בהאי טלא ולא נגלה אדמימותו עד שנתישב בז"א.

א"כ כפי שאומר רבינו אשר בהגיע הטל לז"א אתחזי ביה סומקא ולא נגלה אדמימותו עד שנתישב בז"א. א"כ ממילא הלא הוזה"ק אומר בשני האדרות קדישין ומניה מתזן תקלא דתפוחין קדישין שהיא המלכות שם ג"כ בהגיע הטל הזה אליה הוא סומקא בבחינת גבורות ודינים בבחינת בדולח. אשר זה הוא התיקון הב' מן ז"ת דעתיקא. דגולגלתא טלא דבדולחא.

ע"י ג' בחי' י"ג, חוורתא, נימין, דיקנא, שהם בחי'

טל בחי' שמן, נמתקים דיני טלא דבדולחא

והמתקה לזה הטל שהוא טלא דבדולחא בחינת גבורה, הוא הטל מן ג' פעם י"ג שהם במספר טל שהם י"ג חוורתי, י"ג נימין, י"ג תקוני דיקנא, שהבאתי לעיל מן הזוהר הרקיע (דף קי"ז) ומהקול ברמה

במקוה דילה דאיהו מקוה ישראל ה'. כן אומר התקונים בתקון תליסר (דפוס סלאוויטא דף ל"א ע"א) ואיהו הוד תמניא יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין דאינון בשכמל"ו ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו ואלין אינון כ"ה אתוון דיחודא דאינון שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד ודא איהו חנוכה חנו כ"ה כמו שפרשתי היטב לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם רבינו המגיד הקדוש מקאזניטין ז"ל דברי התקונים האלו. והוא כי כמו שימי העומר הם ימי דין עומר שערים כי שיערה הם ה"ג מנצפ"ך הכפולים במספר שער מן שיערה ועם ה"ג הם שיערה כמבואר בפע"ח (שער ספירת העמר פ"ד). והמתקה להגבורות האלו הוא המל ג' פעם י"ג דנחית מתלת רישין עלאין דעתיקא גולגלתא אוירא מוחא, והמל נחית מן י' נקודה עלאה ונעשה מ"ט, שהם מ"ט ימי העמר תרין יחודין קדישין שמע וברוך שיש בהם מ"ט אותיות שהם מ"ט אנפין טהור דבהון אתדכיאת שכינתא תתאה לגבי בעלה במקוה דילה דאיהו מקוה ישראל ה' כי נעשה מן דם שהוא גבורה מים שהם חסדים שבמים האלו אתדכיאת שכינתא ונעשה מקוה ישראל הוי"ה שהוא חסדים. כן בחנוכה אשר המנורה היא בחינת מלכות ומתפשטין בה ה' גבורות בז' קנים שלה מחסד עד מלכות והם בחינת מאורי לילה שהם גבורות ודינין כמובאר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) ובלק"ת (פ' בהעלותך) בטעמ"צ ובשער המצות (פ' בהעלותך) וצריכין אלו הגבורות להמתקה וגם תקון הג' שהוא מלא דבדולחא הוא נאמר אצל ועל הנסים. בחינה ג' ועל הגבורות. שהם

מלא דבדולחא גוון סומק בעת שנמשך לז"א וממנו לחקל תפוחין קדישין שהיא המלכות בחינת המנורה. לכן גם בחנוכה נמשך המל של חסדים שהוא השמן כי איהו שמן איהו מל כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) והם ג' פעם י"ג במספר מ"ל י"ג חוורתי י"ג נימין י"ג תקוני דיקנא ויצאו מהאי נקודה שהיא י' ונעשין מ"ט שהם מ"ט אתוון דתרין יחודין קדישין שמע וברוך אשר אומר בתקונים הקדוש שהם חנוכה כנ"ל אשר לזה היה בהמנורה כ"ב גביעים ז' קנים ט' פרחים י"א כפתורים שהם ביחד מ"ט. ואז נצטרף הגולגלתא עצמה הן בימי העומר והן בחנוכה לאלו המ"ט ונעשין ג' שהם ג' שערי בינה של חסדים כמו שהבאתי לעיל בדרוש ועל הנסים בשם רבינו זוהר הרקיע (דף ק"ז) ובקול ברמה (דף כ"ב). ואז לזה השמן נתון בהמנורה מחמת שהוא הט"ל הזה של חסדים הבא להמתיק את הגבורות מאורי לילה של המנורה וגם להמתיק תיקון הב' מלא דבדולחא שהוא נאמר בעבורו כאן ועל הגבורות. אשר הג' שערי בינה שהם חסדים מלקט יוסף שהוא יסוד צדיק כמו שכתוב וילקט יוסף את כל הכסף ומפרש רבינו בלק"ת (פ' וישב) כי לכן היסוד נקרא כל לפי שמלקט החמשה חסדים שהם סוד ג' שערי בינה כי כל חסד כלול מן י' כי הוא הוי"ה וי' אותיות דמלוי הם י' ספירות הנכללין בכל חסד מאלו נמצא כי ה' חסדים כל אחד כלול מן י' הם ג' שערי בינה שהם יורדין משערי בינה שהוא היסוד דבינה שנפתח ויוצאין ה' חסדים בו ונקרא היסוד כל לפי שמלקט ג' שערי בינה גימ' כל וזה סוד וילקט יוסף את כל הכסף כי

יוסף הוא המלקט כל החסדים שהוא בסף עכ"ל.

א"כ כפי שבארנו לעיל (בדרוש ועל הנסים) כי הגולגלתא היא הבינה א"כ כשנעשין מן הטל. שהם ג' פעם י"ג י"ג חוורתי י"ג נימין י"ג תקוני דיקנא ג' שערי בינה של חסדים אז נפתח יסוד דכתר שהוא יסוד דגולגלתא שהוא יסוד דבינה שעומדין בו החמשה חסדים שהם ג' שערי בינה כי ה' חסדים הם ביסוד פומא דאמה לתתן למלכות כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח). והשמן שהוא בחינת יסוד צדיק כמבואר בזה"ק פ' בהר (דף ק"ט ע"ב) ובהקדמת התקונים (דפוס סלאוויטא דף ט"ז ע"ב). מלקט את החסדים האלו שהם ג' שערי בינה הבאים מתלת רישין דעתיקא גולגלתא אוירא מוחא שהם הטל כי איהו שמן איהו טל ונעשין תרין יחודין קדישין שמע וברוך שהם מ"ט לטהר את הדם לעשותו בחינת חסדים שהוא מים אשר תרין יחודין אליו כ"ד כ"ה הם שורש של החנוכה כנ"ל ואז מצטרף הגולגלתא עצמה ונעשין ג' שערי בינה כי הגולגלתא הלא היא בחינת בינה ונפתח יסוד שלה שהוא יסוד דבינה ואז השמן שהוא יסוד צדיק בחינת יוסף הצדיק מלקט אלו החסדים שהם ג' שערי בינה חמשה חסדים ונותנן למלכות שהיא המנורה כי הלא השמן הוא נתון בתוך נרות המנורה. וממילא אז נמתקו החמשה גבורות שלה שהם מאורי לילה ונעשין ג"כ מאורי יום כמו החסדים של ז"א וג"כ נמתק טלא דבדולחא תיקון הג' מן ז' תקונים דגולגלתא שהוא כאן אמירת ועל הגבורות ע"י המ"ל של חסדים הנמשך מתלת רישין ג' פעם י"ג. י"ג חוורתי י"ג נימין י"ג תקוני דיקנא ונעשין מן האי

נקודה שהיא י' והם מ"ט תרין יחודין קדישין שמע וברוך שם דבהון אתדכיאת אתתא לבעלה לטהר הדם בחנוכה ולעשותו מים שהוא חסדים ואז אלו המ"ט נעשין ג' שהם ג' שערי בינה ה' חסדים דבינה שהיא הגולגלתא ונפתח יסוד שלה שהוא השמן יוסף הצדיק אשר השמן הוא הטל ג"כ כי איהו שמן איהו טל וילקט יוסף את כל הכסף שהוא ה' כסף וממתיק את הגבורות של המנורה ושל טלא דבדולחא וממשיך בחנוכה חסדים עלינו ועל כל ישראל אמן כן יאמר ד'.

סוד תשועות, תיקון הד', עמר נקי, נצח והוד הסתומין

ועל התשועות: הוא תיקון הד' של ז"ת דגולגלתא עמר נקי כמבואר בזה"ק בספרא דצניעותא פ' תרומה (דף קע"ו ע"ב) אינון עמר נקי תליין בשקולא ומפרש זקני מורי ורבי חיות נפשי ונשמתי אור שורש יחידתי כתר ראשי מוריני ורבינו הקדוש אור עולם נהורא נפישא רבינו אליעזר הגדול בדמשק אליעזר שהוא נצח והוד דא"א שהם בחינת אזנים שלו כביכול הם תליין בשקולא של קו האמצעי, בין אם הם למטה תליין בקו המשקל האמצעי של יסוד צדיק, ואם הם למעלה בבחינת אזניים אז הם תליין במצח ששם ג"כ בחינת יסוד שלמעלה. והוא כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ו) תיקון הד' עמר נקי ושם נצח הוד. ונצח הוד יש בהם ב' בחינות א. הוא סוד היותם סתומים שהם סוד תרין ביעין דדכורא והרמוז להם ב' אזנים דעתיקא ולהיותן ב' ביעי שהם סתומים ולכן לא נזכר אזנים כלל בעתיקא לא באדרא רבא ולא

באדרא זומא, ולהיות שלעולם נצח כלול
 בחסד והוד בגבורה לכן נ"ה אלו רמוזין
 בגולגלתא ומוחא וטמירי תמן, ולהיות
 שלעולם נצח הוד הם סוד הדינים בסוד
 וערבי נחל ולכן מתפשטין מהם השערות
 שהם סוד הדינים ולכן סודם הם אור חוזר
 ממטה למעלה כי יוצאין מנ"ה ולמעלה
 על הגולגלתא ומשם יוצאין, להיות
 ששורשם מן האזנים שהם נצח הוד לכן
 צריך לבער שערי מעל אודנין כדי שלא
 יהיה להם כח וחזק גדול ואמנם בחינות
 אלו הם למעלה מן היסוד כי אלו הם ב'
 אזנים. גם מבואר שם (סוף פ"ו) ודע כי כבר
 בארנו כי אותו קרומא דאורא הוא סוד
 תפארת נקרא וי"ו וכבר ידעת בתקונים
 שכל נימין ושערות הם סוד וי"ן, גם
 ידעת כי הווי"ן לעולם סוד נ"ה הנקרא ווי
 העמודים כי נ"ה הם סוד וי"ן היוצאין
 מסוד תפארת ו' הגדולה והנה בזה תבין
 איך י"ג נימין דשערי דנפקי מקרומא
 דאורא שהיא התפארת והם נ"ה עצמן
 שהם רמז אל אינון עמר נקי דתליין
 בשקולא וזה סוד ואלה המלכים לפני
 מלך מלך לבני ישראל כי הלא מלך
 מלך לבני ישראל הוא סוד התיקון שהנה
 ע"י שערות מתעבה האור ויש כח
 במלכים לקבלו והבן וראה כי עמר נקי
 תיקון ד' מן ו' דגולגלתא הנזכר בריש
 ספרא דצניעותא והם סוד הנקרא בני
 ישראל שהם נ"ה וזהו לפני מלך א' מלך
 ב' לבני ג' ישראל ד' כי כשבא תיקון ד'
 שהוא בני ישראל שהם השערות היה כח
 לקבל האור ע"י השערות. גם מבואר
 בלק"ת (פ' תשא) בטעמ"צ סוד מצות
 מחצית השקל. כי תשא את ראש בני
 ישראל זה סוד חזרת האור למעלה בסוד
 השערות כי הכתר עצמו כלול מן י'

ספירות והנה נודע שהשערות הם דינים
 אלו שחוזרים בסוד אור חוזר כי כל שאר
 הספירות כל זמן שהם מתפשטים הם
 רחמים יותר אבל הדינים אם מתפשטים
 מתחזק דינם ולכן חוזרים לעלות
 ולהתבסס הדין וכל זה הוא באור פנימי
 הנכנס בכתר והנה הו' מלכין דמיני יצאו
 קודם בסוד דינים אלו ולפי שלא היה
 להם שום ביסוס מתו ואלו שהיה להם
 ביסוס נתקיימו ולכן חוזרים ועולים
 ומתבססים והנה השערות הם כמו
 צינורות שהאור יוצא מהן והם וי"ן ולכן
 נקראים בני ישראל נצח הוד שהנה
 בראש איכא קרומא דאורא שהוא
 תפארת והוא ו' ואלו בוקעים ועולים
 להרקיע ההוא שהוא בחינת ו' ולכן
 נוסלים הם אותן הבחינות ונעשין וי"ן
 וע"כ נקראו בני ישראל שיוצאין ממנה.
 נמצא מזה אשר תיקון הד' שהוא עמר
 נקי הם האזנים כביכול שהם בחינת נצח
 הוד שלמעלה, והם בחינת דין סוד וערבי
 נחל, ומחמת שהם בחינת דין יצאו משם
 השערות שהם בחינת דין. ואם היו
 מתפשטים בשם מן האזנים ולמטה היה
 מתחזק הדין, לכן השערות האלו שהם
 וי"ן כי נצח הוד הם וי"ן חוזרים לעלות
 למעלה כדי להתבסס את הדינים האלו
 והעלאה שלהם הוא דרך קרומא דאורא
 שהוא ג"כ בחינת ו' שהוא תפארת
 בחינת ו' ובוקעים ועולים השערות האלו
 דרך קרומא דאורא שהוא ו' והם בני
 ישראל נצח הוד כי כשבא תיקון הד'
 שהם בני ישראל בחינת השערות היה
 כח לקבל את האור ע"י השערות אבל על
 כל זה הגם שעליית השערות האלו
 למעלה הוא כדי להתבסס את הדין אבל
 אעפ"כ הרי הוא אור חוזר ואינו בחינת

וי"ג נימין הם רחמים בינונים וי"ג תקוני דיקנא הגם שהם בחינת דינים על כל זה הם נכפין במקומם ונעשין ג"כ רחמים כמבואר בזוהר הרקיע בפירוש רבינו על ספרא דצניעותא (דף קי"ז ע"א) ובקול ברמה (דף כ"ב ע"א). אשר הי"ג תקוני דיקנא נעשים רחמים מחמת כי הלא שם אל מאיר בכל הי"ג תקונים ואל זועם בכל יום על הדינים להכפותן ואז מאיר חסד אל כל היום בכל הי"ג תקונים ונעשים ג"כ רחמים כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח). א"כ נמצא מזה הגם שהשערות שהם תיקון ד' עמר נקי הם נצח הוד שהם לבר מגופא בבחינת תוספת והם דינים הם נעשים רחמים גמורים מחמת כי תחילה בעת יציאתם בבחינת וי"ן שהם בני ישראל נצח הוד בחינת השערות הם חוזרים לעלות כדי להתבסס את הדין ועולים ובוקעים את הרקיע המבדיל בין מים למים שהוא קרומא דאורא. אבל הלא אעפ"כ הם עוד קצת דין מחמת שהם בחינת אור חוזר לכן בעלותם למעלה בסוד אור חוזר שהוא דין פוגעים בשלשה מקומות שהם התלת רישין גולגלתא אורא מוחא ומתערבי בכולהו ונפקי בבחינת אור ישר שהוא רחמים גמורים והם יוצאין בדרך זה מגולגלתא יוצאין י"ג חוורתי רחמים גמורים ומן אורא יוצאין י"ג נימין רחמים בנונים ומן מוחא סתימאה ג"כ רחמים שהם י"ג תקוני דיקנא שנעשים במקומם תיכף רחמים בהאור של שם אל שמאיר בהם. כי הרי אעפ"י שהכל יציאת השערות הם מבחינת נצח הוד שהם האזנים בחינת דינים. על כל זה מאירין בי"ג חוורתי האורות של גולגלתא בחינת חסדים ובי"ג נימין האורות של אורא בחינת

רחמים כמו אור ישר. שהולך ומאיר מלמעלה למטה שהוא בחינת רחמים וחסדים ואור הפנים והוא בחינת הוי"ה בפשוט שהוא חסד ולא כן אור חוזר שהוא דין והוא בחינת אהוריים והשם הוי"ה ב"ה וב"ש מאיר אז ברבוע שהוא ג"כ בחינת דין כמבואר בע"ח (שער העקודים פ"ח).

א"כ השערות האלו של תיקון הד' עמר נקי שהולכין מן האזנים למעלה ועולים ובוקעים את קרומא דאורא צריכין הם המתקה שיעשו חסדים ורחמים גמורים כי הגם כי העלאה זאת למעלה הוא קצת ביסוס הדינים אבל לא רחמים גמורים כמו אור ישר. כי הלא העלאה זו היא אור חוזר.

השערות אעפ"י שבאים בסוד או"א נהפכין לרחמים גמורים ע"י עברם בגולגלתא אורא ומו"ס

לכן נראה לי השפל והנמאם והנבזה לומר בפחד ובמורא שלכן אומר רבינו במבוא שערין (שער ג' ח"ב פרק ז') שהשערות האלו בעלותם בסוד אור חוזר שהם סוד הגבורות פוגעים בשלשה מקומות והם ג' רישין דאריך אנפין גולגלתא ואורא ומוחא ומתערבי בכולהו ונפקי מכולהו י"ג חוורתי י"ג נימין י"ג תקוני דיקנא וכולהו מבחינת נצח הוד הנזכר אלא שכפי תערובתם בהני ג' רישין אשתני שמייהו יען מתערבין עם אורות ג' רישין ונפקי כחדא. הרי אעפ"י שהכל מבחינת נצח הוד הנזכר על כל זה הי"ג חוורתי הם מן אורות של גולגלתא ג"כ והי"ג נימין מאורא והי"ג תקוני דיקנא ממוחא כי גם מן תלת רישין יוצאין אורות הנזכרים ג"כ עכ"ל. אשר י"ג חוורתי הם רחמים גמורים

חסדים. כי כללות רדל"א אחזי נהוריה
 בהאי אורא שבין גולגלתא ומוחא
 סתימאה כמבואר בע"ח ושער אריך פ"ו.
 ובי"ג תקוני דיקנא האורות של מוחא
 חכמה סתימאה שהוא בעצמו בחינת
 חסדים. כי רק במוחא סתימאה
 מתלבשת גבורה דעתיק שהיא מקור של
 הגבורות אבל מוחא חכמה סתימאה הוא
 בעצמו רחמים וחסדים כמבואר בזה"ק
 באדרא זוטא (דף רפ"ט ע"ב) תקוני אתתקן
 בהאי מוחא סתימאה דכולא דאתפשט
 ואתתקן כולא ונפיק חסד עלאה וחסד
 עלאה אתפשט ואתקן ואתכליל כולא
 במוחא סתימאה דא וכפי שמפרש דבריו
 בזה רבינו בזהר הרקיע בפירוש ספרא
 דצניעותא (דף ק"ה ע"ב, ודף ק"י ע"א).

א"כ אם יוצאין אלו השערות שהם נ"ה מן
 האזנים למעלה ונתבסמו קצת באור חוור
 ושם מתערבין עם האורות של התלת
 רישין גולגלתא אורא מוחא שהם חסדים
 ורחמים גמורים נעשים אז אלו השערות
 חסדים גמורים ונתבסמו בביסוס גמור
 ואז יוצאין אלו השערות בבחינת ג' פעם
 י"ג שהם ט"ל שהוא השמן כי איהו שמן
 איהו טל כמבואר בזה"ק פ' לך (דף פ"ה
 ע"א). ואלו הם ג' פעם י"ג שהם השמן
 בחינת טל שהוא ט"ל של חסדים ונמשכו
 ברישא דז"א בסוד שראשי נמלא טל
 ומיניה מתזן חקל תפוחין קדישין שהיא
 המלכות בחינת המנורה בחנוכה בתיקון
 הד' של ז"ת דגולגלתא עמר נקי אשר
 בעת באו אלו החסדים שהם תיקון הד'
 עמר נקי למלכות שהיא המנורה באו
 בבחינת חסדים ורחמים גמורים שנעשה
 מן אור חוור אור ישר שהוא אור הפנים
 בחינת שם הוי"ה בפשוט ולא ברבוע
 שהוא מאיר בהמנורה בנר מצוה. לכן

אנחנו אומרים בנוסח הודאה ועל
 התשועות שהוא תיקון הד' מן ז"ת
 דגולגלתא עמר נקי שזה הוא תשועה
 גדולה כביכול. כי הלא בעת יציאת
 התיקון הזה מן האזנים שהם נצח הוד היו
 השערות דינים גמורים, ועד שבאו
 למלכות שהיא המנורה נעשים חסדים
 גמורים בחינת הטל ג' פעם י"ג, שהם
 חוורתין, נ"מין, ת'קונין, נח"ת. אשר הם
 בחינת השמן הנתון בהמנורה בחנוכה
 להאיר בתיקון הד' עמר נקי שהוא ועל
 התשועות בחסדים ורחמים גמורים
 הנמשכין מתלת רישין גולגלתא אורא
 מוחא מקור של החסדים ורחמים גמורים
 שלזה נאמר ועל התשועות בחינת אור
 ישר אור הפנים להמשיך עלינו ועל כל
 ישראל חסדים ורחמים אמן כן יאמר ד'.

סוד הנפלאות, תיקון הה', רעוא דרעוין, יסוד,

מצחא

ועל הנפלאות: הוא תיקון החמישי מן
 ז"ת דגולגלתא רעוא דרעוין אתגליא
 בצלותא דתתאי. כמבואר בזה"ק פ'
 תרומה בספרא דצניעותא (דף קע"ו ע"ב
 בפרקא קדמאה). ומפרש רבינו זקני בזהר
 חי וסוד מצח הוא רעוא דרעוין שבו
 היסוד דעתיק רישא דלא אתיידע, ויסוד
 דכורא ונוקבא דעתיק שניהן במצח היינו
 מ"ה וב"ן, כמו שמצח דז"א בו יסוד
 דאז"א כן מצח דאריך בו יסודות דעתיק
 דדכר ונוקבא שלו. ואלו נצח והוד ממירין
 מתגלין במצח להריק שפע ליסוד בסוד
 שחיקות מן לצדיק וצדק לכך יש במצח
 סוד דינים דנצח והוד כי כמו שיש בז"א
 כ"ד בתי דינין במצח מיסוד אמא אשר
 שם ובעתיקא נכפין בסוד מצח ונצח
 באתוון רצופין ושם לא אדם הוא להנחם

והיסוד מקומו במצח ונחית שם האי חסד דעתיק ושם מתגלה האי כח מורנא יאה ובסימא ונקרא על ידו מצח הרצון מצחא דאתגליא רצון אקרי רעוא דרעוין. ודבריו הקדושים הם כמבואר כן בע"ה (שער אריך פ"ו) ויסוד דנוקבא ודכורא דעתיק שניהן במצח, כי כמו שמצח דז"א הוא יסוד דאז"א כן המצח דא"א הוא סוד היסוד דרדל"א, לכן נצח הוד הסתומים שהם ב' האזנים אלו מתגלין במצח כי הם יריקו השפע ליסוד ולכן יש במצח סוד הדינים כנודע כי כ"ד בתי דינין במצח ז"א מיסוד דאמא אשר שם, רק שבכאן שבעתיקא הם נכפין ולכן מצח ונצח כולא חד באתוון רצופים, כי הלא נצח הוד גלויים הם ביסוד והיסוד מקומו במצח ולכן תמצא כי כמו שהחסד הוא גנוז ונחית בפומא דאמה גם חסד עלאה דרדל"א נחית הכא במצחא ששם הוא היסוד ושם הוא מתגלה כח האי מורנא נאה בסימא ונקרא רצון כי נמשך מן החסד דרדל"א וזה סוד באדרא זומא מצחא דמתגליא בעתיקא קדישא רצון אקרי דהא האי רדל"א פשיט חד מורנא יאה בסימא.

גם מבואר במבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ז תיקון ה') הוא רעוא דרעוין אתגליא בצלותא דתתאי. הוא מצחא דא"א וביה אתגנוז יסוד דעתיק והנה בחינות נצח הוד העליונים שהם תרין אודנין תרין ביעין דנחית מינייהו אל פי האמה הוא יסוד דעתיק הגנוז במצחא ולכן גם במצח זה יש בו כח הדינין הנמשכין בו מן נצח הוד הנזכרים. וזה סוד מה שכתוב באדרא רבא (דף קל"ו ע"ב) ובאדרא זומא (דף רצ"ג ע"א) כי מצח ונצח כולא חד באתוון רצופים. ר"ל כי אות מ' דמצח

נתחלפה בנ' דנצח יען הם אותיות רצופים באלפא ביתא כי כן דרך הצירוף. והנה גם הם סמוכים הנצח עם היסוד אשר הם האזנים עם המצח והיו כולא חד כי נתגלו שם הגבורות והדינין כי דרך היסוד יוצאין החו"ג אלא שבא"א הם נכפין בחסדים ואינם מתגלים כי החסד גובר בהם כי תמיד מפת החסד גנוזה בפי אמת היסוד והוא סוד חסד דעתיק הגנוז בגולגלתא דא"א ומתמן נחית ואתגנוז ביסוד דעתיק אשר במצחא דא"א בסוד אור זרוע לצדיק וזה שכתוב באדרת האזינו מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא רצון אקרי דהא רישא עלאה דא סתים לעילא דלא אתיידע פשיט חד מורנא בסימא יאה דאתכליל במצחא וכו' ואתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון והאי רצון אתפשט לתתא בדיקנא עד ההוא אתר דמתיישבא בדיקנא ואקרי חסד עלאה ודא אייהו נוצר חסד ובהאי רצון כד אתגליא מסתכלין מארי דדינא ומתכפין. הרי מבואר בפירוש כי עתיק יומין נתלבש היסוד שבו הנקרא חד מורנא יאה, בסוד ויהי יוסף יפה תואר, בסימא, כי החסדים שבו נותנן לנוקבא לבשם הגבורות ולהמתקן וזה היסוד אתלבש ואתכליל במצחא דעתיקא שהוא הא"א. והנה נקרא מצח הרצון כי אתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון ונהורא הוא אור שהוא החסד בסוד נוצר חסד אותיות רצון שהוא החסד הגנוז ונצור גו אמת היסוד ועל שם מיפת חסד זו המתגלית ביסוד דעתיק במצחא דא"א נקרא מצח הרצון והנה כל שאר החסדים נקרא רצון, וזה העליון שבכולם נקרא רעוא דרעוין ר"ל רצון שכל שאר הרצונות נאחזים בזה ונתלים בו.

למטה במצחא על דרך הנ"ל כי יש שם חכמה דז"א ומקבל הארה הנ"ל.

וכן מבואר במבוא שערם (שער ג' ח"ב פ"י) עוד תועלת אחר כי נגלה מצחא דרעוא דא"א אשר שם יסוד דעתיק ואז אור הבינה דעתיק שלא נתלבשה כלל גו א"א מאירה דרך הוי"ן אל המצח דא"א וניתוסף הארה ביסוד דעתיק דלגו וגם אורו יוצא לחוץ ואז מסתכל א"א במצחא דאבא ואמא ובמצחא דז"א ומאירין אורות נפלאות לאין קץ בעיני ז"א ואז יש כח גם בז"א להסתכל במצחא דא"א ואז נקרא עת רצון כי נגלה מצח הרצון וכן מבואר בשער רוח הקודש (דף ג' ע"ב יחוד י"ז) ובשער היחודים (דף ז' ע"ב) גם מבואר במאורי אור (מערכת חמ' אות צ"ח) כי מצח נקרא הבינה של כל פרצוף לכן יש כ"ב אתוון בבינה והוא כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) גם מצח רצון היא הבינה לכן אותיות מתגלים במצח ולכן נ' של נוצר חסד גדולה כי היא הבינה מא"ב גדול גם מבואר במאורי אור (מערכת ה' אות כ"ב) נפלאות היא הבינה נ' פלאות מצד נ' שערי בינה שלה.

ואחרי שהקדמנו אלו הקדמות קדושות נבוא להשכילך בינה באמירת ועל הנפלאות בחנוכה שהוא תיקון החמישי רעוא דרעוין שהוא יסוד דעתיק הגנוז במצח דא"א בחינת בינה כי כל מצח הוא בינה ויסוד דעתיק דדכורא ודנוקבא שלו שהוא י"ם נ' שערי בינה שניהן במצח דאריק אשר הוא ג"כ בינה בחינת נפלאות שהם נ' פלאות דבינה, כי כמו שמצח דז"א הוא יסוד דאז"א כן המצח דא"א שהוא סוד הבינה הוא סוד היסוד דרדל"א. אשר היסוד הוא ים הגדול בנ' שערי בינה שהם במספר י"ם והם

גם מבואר בקול ברמה (דף כ"ג ע"א) מצחא דגולגולתא. ר"ל מצח דכל מה שיש בגולגולת נכלל בה והוא בינה כי הגולגולת היא בינה וחסד עתיק נגלה בה ויסוד ג"כ ודעת דא"א ג"כ ויש הוי"ה דיודי"ן במצח וכנגד הוי"ה שבמצח דעתיקא בבחינת יודי"ן העולה חסד היה בצי"ן של כהן גדול כתוב הוי"ה. והנה הכה"ג היה דוגמת האיש העליון ולכן היה לובש הבגדים שבאדם עליון והנה כל אדם שהיה עובר לפני הצי"ן אם היה אדם כשר היה ניכר במצחו. והטעם הוא מפני הבינה שבו נגלה במצח והאותיות בבינה ולכן האותיות מתגלות במצח שהוא בינה שבו ואם היה רשע היו פניו נופלין ובכן היה שב בתשובה.

גם מבואר בע"ח (שער אריק פ"ו) ובקול ברמה (דף כ"ג ע"א) בינה דעתיק לא נתלבשה כלל אמנם נמשכה הארה ממנה מבחוץ עד מצח דא"א גם ברישא דא"א הוא דעת ידיה ובתוכו יסוד דעתיק וגם יוצא הארה מיסוד ובוקע ויוצא לחוץ ופוגע באור בינה דעתיק אשר בחוץ ומכים זה בזה וזה שבפנים יוצא לחוץ וזה שבחוץ נכנס לפנים ואז ההארה ההיא נמשכת עד למטה מצחא דאז"א מבחוץ ומאיר במוחין דלהון ומשם נמשכין עד מצחא דז"א ומתכפיין הדינין והגבורות אשר שם מכה עטרא דגבורה ששם בדעת תוך מצח דז"א ומתבסמין ומשם נמשחת עוד הארה ההיא עד עיינין דז"א ואז יכול להגביה עיניו ולהסתכל במצח דא"א ויורד לו משם אור גדול אח"כ והנה ברדת כל אלו האורות מבינה דעתיק בהכרח הוא שאור החכמה דעתיק תהיה נעלמת בתוך הארת הבינה ומאירה גם היא עד

הנפלאות נ' פלאות. לכן נצח והוד הסתומים שהם האזנים אלו מתגלין במצח כי הם יריקו השפע ליסוד הגנוז שם. ולכן יש במצח סוד הדינין כי כ"ד בתי דינין במצח ז"א מיסוד דאמא אשר שם רק שבכאן בעתיקא הם נכפין. והוא כי האזנים הם סוד ערבי נחל שהם נצח הוד לבר מגופא בחינת תוספת והם שורש של השערות היוצאין משם באור חוזר למעלה לקרומא דאורא כמו שבארנו לעיל (בדרוש ועל התשועות) והם סמוכים עם היסוד אשר הם האזנים עם המצח והוא כולא חד כי נתגלו שם הדינין והגבורות כי דרך היסוד יוצאין החסדים והגבורות. א"כ כשיסוד דעתיק הוא שם יוצאין ממנו אלו הגבורות ונתגלו במצח דאריך אנפין. רק שבכאן הם נכפין והוא כי בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ו') אשר השמן הנתון בהמנורה הוא חסד דעתיק הנמשך להמנורה דרך המקיף הגדול שהוא חכמה דז"א הנתון בראשו. כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"א). אשר חסד דעתיק שהוא השמן בחינת החסד הזה הוא נ' שערי בינה. כי כל חסד בשורשו הוא אחד ומתחלק לחמשה חסדים אשר כל חסד הוא הוי"ה וי' אותיות שלו במלוי הם י' ספירות הנכללין בכל חסד מאלו נמצא כי ה' חסדים כל אחד מן י' הם נ' שערי בינה. כמבואר בלק"ת (פ' וישב) כי הגולגלתא והמצח הם בינה בחינת נ' פלאות שהם הנפלאות. אשר לזה הגם כי נתגלה במצח דאריך הגבורות של האזנים שהם נצח והוד אעפ"כ החסד של השמן שהוא חסד דעתיק גובר על הגבורות כי תמיד טפת החסד שהוא השמן גנוזה בפי אמת היסוד כמבואר

בזוה"ק באדרא רבא (דף קמ"ב ע"א) והאי הוא אמה דכיא ארכיה דהאי אמה מאתן וארבעין ותמניא עלמין [שהוא אברהם במספר רמ"ח שורש של החסד] וכולהו תליין בפומא דאמה דאתקרי יו"ד וכיון דאתגלייא יו"ד פומיה דאמה אתגלי חסד עלאה והוא אמה חסד הוא דאתקרי ותלי בהאי פום אמה ולא אקרי חסד עד דאתגלייא יו"ד דפום אמה. אתר לאצנעה להאי אמה דאקרי חסד בגין לאתבסמא גבורה דא דכליל חמש גבוראן בהאי חסד דכליל חמש חסדין. והוא סוד החסד דעתיק הגנוז בגולגלתא דא"א ומתמן נחית ואתגניז ביסוד דעתיק אשר במצח דא"א בסוד אור זרוע לצדיק שהוא השמן בחינת אור והוא ג"כ בחינת יסוד כמבואר בזוה"ק פ' בהר (דף ק"ט ע"ב) ובהקדמת התקונים (דף פ"ז ע"ב). והוא בחינת רצון כי מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא רצון אקרי דהא רישא עלאה דא סתים לעילא דלא אתיידע פשיט חד טורנא בסימא יאה דאתכליל במצחא ואתרשים במצחא חד נהורא דאקרי רצון. והוא כי עתיק יומין נתלבש היסוד שבו הנקרא חד טורנא יאה בסוד ויהי יוסף יפה תואר בסימא בחסדים שהוא השמן אשר החסדים שבו נותנן לנוקבא שהיא המנורה לבשם הגבורות ולהמתיקם וזה היסוד שהוא יוסף בחינת יסוד דעתיק אתלבש ואתכליל במצח של עתיקא שהוא אריך אנפין שנקרא מצח הרצון שהוא הבינה בחינת נפלאות שהוא נ' פלאות כי אתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון שהוא היסוד בחינת השמן שהוא יסוד כי רצון נקרא היסוד של כל פרצוף הנרצה לנוקבא וגם בינה (מערכת הר' אות ל"ב) והוא כמבואר בלק"ת

(פ' תולדת) כי בינה נקרא רצון ויסוד נקרא רצון מבואר בפע"ח (שער הזמירות פ"ה). אשר נהורא שהוא אתרשים במצח שהוא הבינה שהוא רצון הוא אור שהוא החסד הכולל חמש חסדים שהם נ' שערי בינה בחינת נפלאות נ' פלאות ונקרא רצון בסוד נוצר חסד אשר נוצר אותיות רצון שהוא החסד הכולל חמש חסדים נ' פלאות שהם נ' שערי בינה הגנוז ונצור גו אמת היסוד שהוא השמן טפות החסדים ועל שם טפת חסד זו שהוא השמן המתגלית ביסוד דעתיק הגנוז במצחא דא"א שהוא מצח רצון בחינת בינה נקרא מצח הרצון אשר כל שאר החסדים נקרא רצון וזה העליון שבכולם נקרא רעוא דרעוין רצון שכל שאר הרצונות נאחזים בזה ונתלים בו. אשר רעוא דרעוין הזה הוא תיקון החמישי של ז"ת בגולגלתא שהוא מתגלה בחנוכה בבחינת נפלאות נ' פלאות אשר האי רצון אתפשט לתתא בדיקנא המתגלית בחנוכה ביי"ג תקונים שלה דבהון אמא מקשטא לברתא לתקן ההוד דידה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). עד ההוא אתר דמתישבא בדיקנא ואקרי חסד עלאה ודא איהו נוצר חסד מחמת שהוא חסד דעתיק שהוא למעלה בגולגלתא לכן גם כשמתישב בדיקנא למטה ג"כ אקרי חסד עלאה שלזה נקרא התיקון הזה נוצר חסד מחמת שהחסד נמשך מלמעלה. אשר חסד עליון המתפשט במצח עתיק הנקרא רצון הוא עצמו יורד עד דיקנא דעתיק במזלא ושם נקרא נוצר חסד כי חסד ההוא למעלה נקרא רצון במצח ולמטה בדיקנא נקרא נוצר ואותיותיהן שוין כמבואר בפע"ח (שער השבת פכ"ב) ובשער הכוונות (כדושי מנחת שבת) אשר נ' דנוצר חסד גדולה כי

כל אותיות גדולות שבתורה הם בבינה כי מדת נוצר חסד הוא בבינה לכן נ' גדולה נגד נ' שערי בינה כמבואר בלק"ת (פ' שמות). אשר הדיקנא נתגלה בחנוכה דבהון אמא שהיא הבינה בנ' דנוצר חסד שהיא הבחינה שלה מזלא עלאה עיקר הדיקנא מקשטא לברתא ביי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא אשר העיקר הוא מזל נוצר חסד שהוא שורש נ' שערי בינה נ' פלאות המתגלין בחנוכה בתיקון החמישי רעוא דרעוין שהוא למעלה רצון יסוד וחסד דעתיק המתגלה במצח ג"כ בחינת בינה שהוא מצח הרצון טורנא יאה בסימא שהוא השמן המאיר בחנוכה בהמנורה ולמטה בדיקנא הוא נוצר אותיות רצון ובהאי רצון כד אתגלייא בחנוכה מסתכלין מארי דדינא ומתכפין שהם הדינים של נצח והוד הנ"ל המתגלין ג"כ במצח שהם באים מן האזנים שורש של השערות.

ואז כשנתגלה בחנוכה מצחא דרעוא דרעוין דא"א אשר שם יסוד דעתיק וחסד דעתיק שהוא השמן המאיר בחנוכה בהמנורה אז אור הבינה שהיא נפלאות נ' פלאות שלא נתלבשה כלל גו אריך אנפין מאירה דרך חוץ אל המצח דא"א שהוא מצח הרצון בינה וניתוסף הארה ביסוד דעתיק שהוא יוסף בחינת השמן דלגאו וגם אורו יוצא לחוץ וזה שבחוץ יכנס לפנים וזה שבפנים יוצא לחוץ ואז ההארה הזו נמשכת עד למטה מצחא דא"א מבחוץ ומאיר במוחין דלהון ומשם נמשכין עד מצחא דז"א ומתכפין הדינים והגבורות אשר שם מכח עטרא דגבורה ששם בדעת תוך מצח דז"א ומתבסמין ומשם נמשכת עוד הארה ההיא עד עיינין דז"א שהם אור החן

שהוא ג"כ השמן ומאיר השמן בשני בחינותיו חכמה ובינה שהם אצל השמן בחינת נפלאות המאירין בחנוכה בחסד עלאה דעתיק במצח הרצון בתיקון רעוא דרעוין שהוא נפלאות אשר כימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות באור הנאולה שלימה שהוא אורו של מלך המשיח המתגלה בחנוכה אמן כן יאמר ד':

סוד הנחמות, תיקון הו', אשגחא פקחא, נצח והוד הנגלים ועל הנחמות. הוא תיקון הששי מן ז"ת דגולגלתא שהוא אשגחא פקחא דלא נאים. ונטיר תדירא. אשגחאותא דתתא באשגחאותא דנהירו דעלאה. והוא כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ו) תיקון הו' הוא אשגחא פקחא והם ב' בחינות. ירכים נצח הוד כי עמר נקי סוד אודנין שהם ב' ביעי נצח הוד (והם נ"ה הטמירין) ואלו ב' ירכין סוד עיינין. ועוד שם והבחינה הב' שבב' ספירות נצח הוד תתאין שהם סוד הירכים שהם תחת היסוד הם ב' עינים. ובמבוא שער (שער ג' ח"ב פ"ו) ובחינה ב' הם ב' עיינין וכנגדם אמר אשגחא פקחא דלא נאים ונטיר תדירא שהם בחינת נצח הוד הנגלים כמו העינים שהם נגלים והם בחינת הירכין שהם החיצונים ואינם סתומים והם למטה מן היסוד הגנוז במצח. ומורי ורבי זקני רבינו הקדוש מפרש בדמשק אליעזר בזה. אשגחא פקחא דלא נאים הם בחינת נצח והוד ממש של א"א הנקראים ב' עינים וידוע הוא שנצח והוד הם תרי פלגי גופא והם חד גופא לזה אמר רשב"י באדרא רבא פ' נשא (דף קכ"ט ע"ב) תאנא לא סתים האי עינא ואינן תריין ואתחזרו לחד כולא הוא ימינא לית ביה שמאלא

המתגלין בחנוכה באמירת לראותן בלבד כמו שבארנו לעיל (בפרק פ"ט) כי אור החן הוא הבת עין דעיינין של הו"א ואז יכול הו"א להגביה עיניו של אור החן בחנוכה ולהסתכל במצח דא"א שהוא מצח רצון נפלאות ג' פלאות ויורד לו משם אור גדול כי אז מסתכל א"א במצח דא"א ובמצח דו"א ומאירים אורות נפלאים לאין קץ בעיני ז"א והוא בדרך יראָה יראָה כי הא"א מסתכל בעינא פקחא שלו במצח דא"א ובמצח דו"א בחינת יראָה והו"א מסתכל בו בעיינין שלו בא"א בחינת יראָה ואז מאירים אורות נפלאים לאין קץ בעיני ז"א שהם אור הבת עין שהוא חן. וממילא גם הנוקבא שהבת עין שלה מתרין עיינין שלה הם ה' שמות י"ה אדנ"י שהוא במספר יסוד שהוא השמן בחינת שמן למאור כי בו"א נקרא שמן המאור ובנוקבא שמן למאור כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות א). גם היא אז בבחינת יראָה יראָה כי גם הבת עין שלה נמשך בחנוכה באמירת לראותן בלבד כמו שבארנו לעיל (בפרק ד') ואז אשר שניהם ז"א ונוקבא ממשיכין אורות גדולים כאלו ממצח הרצון בתיקון החמישי שהוא רעוא דרעוין אז נעשה ממילא בחנוכה עת רצון כי אז נתגלה מצח הרצון.

אשר ברדת כל האורות האלו מבינה דעתיק בחנוכה אשר האורות האלו הם נפלאות ג' פלאות בהכרח הוא שאור החכמה דעתיק תהיה נעלמת בתוך הארת הבינה ומאירה גם היא עד למטה במצחא אשר אור החכמה הוא השמן בחינת חכמה והוא ג"כ בחינת נפלאות מופלא ומכוסה בתוך הארת הבינה

לא נאים ולא אדמוך ולא בעי נמירותא לית מאן דאנין עליה הוא אנין על כולא והוא אשניה על כולא ומאשנחותא דהאי עינא מתזן כולוהו תאנא אי עינא דא אסתים רגנא חדא לא יכלין לקיימא כולוהו בנין כך אקרי עינא פקיהא עינא עלאה עינא קדישא דאשנחותא עינא דלא אדמוך ולא נאים עינא דהיא נטירא דכולוהו עינא דהוה קיומא דכולא ועל האי כתיב טוב עין הוא יבורך אל תקרי יבורך אלא יברך דהוא אתקרי טוב עין ומניה מברך לכולא. לזה אמר אשנחא פקיהא דלא נאים הוא נצח והוד דא"א הנקראים ב' עינים ולפי שנצח והוד הם נופא חד לזה אינם אלא עין אחד.

גם מבואר בלק"ת (פ' בראשית) ונח מצא חן בעיני ה' כבר ידעת כי סוד שם מ"ה ברבוע הוא ק"ל ובהסיר ממנו הפשוט שהוא שם ע"ב המכסה ראות ואז סוד עבים סתר לו ולא יראה ואז נשאר ח"ן כמנין נח וזהו מצא חן גימ' ק"ל כמנין עין וכן הוא הפנימי וזהו בעיני ה' גם יוסף יסוד מצא חן כי זוג תלוי בעינים כמאמר רז"ל נומלת מאור עיניו של אדם ואור היסוד בא מעינא פקיהא בסוד הנה עין ה' אל יריאיו למיחלים לחסדו יסוד המצפה לחמשה חסדים שייכנסו בו לכן נח ויוסף שהם ביסוד אבא לקחו אור שבעינים שהוא חן להזווג וזהו ויט אליו חסד כי ענין חן הזה הוא התפשטות ה' חסדים. והנה לעיל (בפרק פ"ט בדרוש לראותן בלבד) הבאתי משער הקדמות (דרוש כ"ה) ומשער היחודים (פ"כ) כי עין בגימ' ק"ל וכל בחינת שם ק"ל הוא בעינים ונודע כי הוא ג' בחינות שהם ע"ב ק"ל נח וזה עינים הנה מן הע"ב נעשים העפעפים שהם בחינת העבים הסוגרים על העינים

למנוע הראות וזהו סוד עבים סתר לו ולא יראה גם זהו סוד בעב הענן שהוא ע"ב של העפעפים ומן הק"ל נעשים העינים בעצמם כי עי"ן בגימ' ק"ל ומן הני"ח נעשה בת עין שבתוך העין והענין הוא כי שורש הק"ל הוא ע"ב ולכן אם תסיר שרשו שהוא ע"ב ישאר המלוי לבד שהם נ"ח נמצא כי בת עין נקרא נ"ח וזהו סוד ויאמר ה' מסיני בא ר"ת בגימ' נ"ח ומלת ויאמר בעצמה היא אותיות ומאיר וזהו סוד ומאיר לאישון בת עין כי בת עין הנקרא נח היא המאירה את העין גם זהו הסוד ונח מצא חן בעיני ה' כי חן הוא צירוף נח והוא בחינת בת עין שבתוך עיני ה' שהוא ז"א ודע כי זה המלוי העולה בגימ' נ"ח והוא בת עין הנה ממנו נעשה הוי"ה אחת שהוא סוד הבת עין והיא זאת יו"ד ה"י וא"ו ה"ה שהוא בגימ' נ"ח וסודו י' בדי' ראשונה א' בוא"ו ה' בדי' אחרונה וסימנו יא"ה.

סוד עינים דא"א והחילוק שבינם לעינים דו"א ונראה לי השפל והנבזה והנמאס בריה גרועה ושפילה לומר בזה דבר חדש אשר עין דא"א שהוא אשנחא פקיהא דעינא ג"כ הוא שם מ"ה והבת עין הוא ח"ן כמו שאומר רבינו אשר בז"א העינין שלו הם שם מ"ה והבת עין הוא ח"ן. כן ג"כ באריך שאין לו אלא עין אחד הוא ג"כ העין הוא בחינת מ"ה והבת עין הוא ח"ן. רק החילוק בין עין דאריך ובין עינין דז"א הוא כן דהרי רבינו אומר אשר בעינין דז"א העפעפים נעשו מן ע"ב שהם בחינת העבים הסוגרים על העינים למנוע הראות וזהו סוד עבים סתר לו ולא יראה גם סוד בעב הענן אבל באריך לא מצינו לומר כן שהרי אריך אין לו עפעפי

דאלפי"ן יוצא מן המצח דא"ק שהוא סוד מצח הרצון. כן נוכל לומר כאן אשר מרוב האור שיש בגולגלתא לפנים שהם יסוד דעתיק חסד דעתיק דעת דעתיק. ובינה דעתיק שלא נתלבשה ג"כ נכנס אורה בפנים דרך המצח, וכל אלו האורות של יסוד דעתיק חסד דעתיק דעת דעתיק הלא הם מתגלגל במצח שלזה נקרא המצח מצח הרצון, ושם במצח הוא העין שלו לכן מחמת רוב האורות של חסדים האלו המתגלגל במצח נעשה העין שהוא עינא פקיהא ע"י שם מ"ה דאלפי"ן מ"ה החדש. והחילוק בין אריך לו"א הוא כי העין דו"א נעשה מן שם מ"ה ברבוע כזה יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א במספר ק"ל שהוא מספר עי"ן אשר הרבוע הוא בחינת דין לכן יש לו"א גבינין דעינין שהם העפעפים שלו בחינת עבים סתר לו. אבל באריך שהוא כולא ימינא והעין שלו נעשה מן שם מ"ה החדש בחינת חסדים. לכן עי"ן במספר ה' פעם הו"ה שהם החמשה חסדים, ואין לו גבינין דעינין שהם העפעפים בחינת עבים, רק עינא פקיהא דלא נאים ולא אדמוך עינא דהוא נמורא דכולא עינא דהוא קיומא דכולא.

אבל הבת עין הפנימי כמו בז"א שהוא בחינת ח"ן שם יו"ד ה"י וא"ו ה"ה כן באריך ג"כ נעשה הבת עין הפנימי מן הח"ן שם הזה יו"ד ה"י וא"ו ה"ה.

וראיה מפורשת לדברינו אלה הוא מן הלק"ת (פ' בראשית) שהבאתי לעיל שאומר רבינו גם יוסף יסוד מצא חן כי זווג תלוי בעינים כמאמר רז"ל נוסלת מאור עיניו של אדם, ואור היסוד בא מעינא פקיהא בסוד הנה עין ה' אל

עינא ולא עבים כמבואר בזוה"ק פ' נשא באדרא רבא (דף קכ"ט ע"ב) עיני דרישא חוורא משתניין משאר עיינין לית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא מאי טעמא דכתיב הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. ישראל דלעילא וכתיב אשר עיניך פקוחות ותאנא כל מה דאתי ברחמי לית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא. ומפרש רבינו בקול ברמה (דף כ"ה ע"ב) כי לצורך השינה נבראו הגבינים לכסות העיינין והשינה המורה דין והסתלקות המוחין שהם קודש קדשים רחמים ובאריך אנפין לא שייך זה כי אין זה בו לא נסירה ולא שינה לכן נראה לי לומר בזה כי הנה רבינו זקני הנאון הקדוש בזוהר חי מפרש בספרא דצניעותא אשגחא עינא פקיהא הם נצח והוד גלויים להאיר ומחמת שהיסוד דעתיק מקומו במצח ונחית שם האי חסד דעתיק ושם מתגלה במצח האי כח טורנא יאה ובסימא ונקרא על ידו מצח הרצון מצחא דאתגליא רצון אקרי רעוא דרעוין, לכן העין של אריך מחמת שהוא במצח ע"כ מחמת האור של התגלות הגדול הזה גם העין הוא אשגחא פקיהא דלא נאים. ונמיר תדירא.

א"כ כמו שאומר רבינו בע"ח (שער התיקון פ"א) כי לצורך תיקון כל העולמות והשבעה מלכים בחינת שם ע"ב שהוא בראש אדם קדמון שהם בחינת המוחין ומקומם הם בפנים כנגד מקום המצח, ושם נזדווגו המוחין שהם בחינת ע"ב עם בחינת ס"ג שהם אח"פ הטעמים דס"ג שהם למטה מהמוחין בסוף הראש, ולכן מרוב האור שיש שם בזה המצח ע"י הזווג הזה יצא אור חדש ממנו ולמטה שהוא שם מ"ה החדש, וזה מציאת שם מ"ה

יריאו למיחלים לחסדו יסוד המצפה לה' חסדים שיכנסו בו, ולכן נה ויוסף שהם ביסוד אבא לקחו אור שבעינים שהוא חן להווג וזהו ויט אליו חסד כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים. הרי שאומר כי אור היסוד בא מעינא פקיא אשר הלא עינא פקיא הוא של אריך אנפין כנ"ל בספרא דצניעותא. וגם שאומר רבינו בסוד הנה עין ה' אל יריאו למיחלים לחסדו אשר הפסוק הזה מיירי מן עין דאריך שיש לו עין אחת כמבואר להדיא באדרא רבא קדישא (דף קכ"ט ע"ב) כתיב הנה עין ה' אל יריאו וכתיב עיני ה' משוטטים בכל הארץ. לא קשיא הא בזעיר אפין הא באריך אנפין ושם (בדף ק"ל ע"א) כתיב הנה עין ה' אל יריאו וכתיב עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ. זכו עין ה' אל יריאו עינא דלעילא. לא זכו עיני ה' המה משוטטים עינא דלתתא.

א"כ כשמדבר רבינו מן עין דאריך אנפין כאן בלק"ת לזה אומר יסוד שהוא יוסף המצפה לה' חסדים שיכנסו בו. הם ה' חסדים שהם ה' פעם הוי"ה במספר עי"ן שהוא עין דאריך אנפין. אשר לזה אומר רבינו לכן נה ויוסף שהם ביסוד אבא לקחו אור שבעינים שהוא חן להווג וזהו ויט אליו חסד כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים. הוא כי נה ויוסף שהם ביסוד אבא לקחו אור שבעינים דאריך שהוא חן להווג, כי לא מצינו לומר שנה ויוסף שהם ביסוד אבא שהוא למעלה מן הוי"א לוקחים האור של עינים שהוא חן מן ז"א שהוא למטה מן יסוד אבא ומסתמא כוונת רבינו בזה שלוקחים אור שבעינים שהוא חן מן אור החן של אריך שהוא למעלה מן יסוד אבא. והגם

שיסוד אבא הוא מלובש ביסוד ז"א ומתפשט עד סיום יסוד ז"א ולפעמים מתגלה לחוץ ג"כ כמבואר ברבינו במקומות הרבה עצמו מלספר אבל אעפ"כ כשלוקח יסוד אבא אורות מסתמא לוקח מן אריך שהוא למעלה מן אבא במדרגתו כביכול ולא מן הוי"א שהוא למטה בסדר הפרצופין כביכול מן אבא. א"כ ניחא שפיר שמסיים וזהו ויט אליו חסד כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים. שהוא כוונת רבינו על עין דאריך שהוא כולו חסד ורחמים כמבואר בזה"ק באדרא רבא (דף קכ"ט ע"ב, דף ק"ל ע"א) ובאדרא זוטא (דף רפ"ט ע"א) מחמת שעין דאריך הוא ה' חסדים שהם ה' הויות והוא בחינת אור החן לכן ענין חן זה הוא התפשטות ה"ח. אשר עין דאריך הוא כולא חוורא ואית ליה תלת חוורתי כמבואר שם באדרא רבא (דף קכ"ט ע"ב). אבל עין דז"א אית ליה תלת גוונים גוונא אוכמא גוונא סומקא גוונא ירוקא כמבואר שם באדרא רבא (דף קל"ז ע"א). והעינים שלו הם בחינת דינים וגבורות רק באשנחותא עלאה שהוא עין דאריך על עינים דז"א אז עינים דז"א רוחצות בחלב דאריך ונמתקו הדינים של העינים דז"א כמבואר שם באדרא רבא (דף קכ"ט ע"ב דף ק"ל ע"א, דף קל"ז ע"ב דף קל"ז ע"א) ובאדרא זוטא (דף רפ"ט ע"א) באורך הדברים א"כ כשאומר רבינו כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים מיירי מעינא דאריך כמו שאומר שם קודם לזה ואור היסוד בא מעינא פקיא. והלא עינא פקיא הוא עין דאריך.

הרי מפורש ברבינו אשר עין דאריך שהוא אשנחא עינא פקיא הבת עין שלו הוא ג"כ אור החן כמו בז"א. שוב מצאתי

השמן המאיר בחנוכה מצא חן כי זוג תלוי בעינים כמאמר רז"ל נוטלת מאור עיניו של אדם ואור היסוד שהוא השמן המאיר בחנוכה בא מעינא פקיהא שהוא עינא דא"א בסוד הנה עין ה' אל יריאיו למיחלים לחסדו יסוד שהוא השמן המצפה לחמשה חסדים שהם ה' הוי"ו"ת במספר עי"ן שהוא עין דא"א שיכנסו בו ולכן נח ויוסף שהם ביסוד אבא בחינת השמן לקחו אור שבעינים דא"א שהוא חן להווג וזהו ויט אליו חסד כי ענין חן זה הוא התשפלות ה' חסדים שהוא העין ובת עין מ"ה ח"ן שהוא נחמ"ה. אשר כל זה נמשך לצורך הווג של יעקב ורחל המדווגים בחנוכה אשר יעקב הוא בחינת מ"ה רחל היא בחינת ב"ן. לכן וע"ל הנחמות במספר להדלי"ק נ"ר חנוכ"ה מ"ה ב"ן להמשיך משם החסדים של עינא דא"א אשר עליו נאמר הנה עין ה' אל יראיו למיחלים לחסדו כנ"ל באדרא רבא להמשיך החסדים עלינו ועל כל ישראל אמן כן יאמר ד'.

סוד המלחמות, תיקון הו', חוטמא, תרין נוקבין

דפרדשקא, מלכות

ועל המלחמות: הוא תיקון השביעי חוטמא כמבואר בזוה"ק פ' תרומה בספרא דצניעותא פרקא קדמאה (דף קע"ו ע"ב) תרין נוקבין דפרדשקא דאתער רוחא לכולא ובע"ח (שער אריך פ"ו) תיקון ז' תרין נוקבין דפרדשקא והיא חוטמא. ועוד שם ואמנם המלכות מקורא בחוטם וזה סוד ותהלתי אחטם לך כי לעולם תהלה במלכות רק שהיא המלכות דרדל"א. ועוד שם הו' ב' נוקבין דפרדשקא ושם המלכות. ובמבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ז) תיקון הו' הוא

בזוהר חי מרבינו זקני הגאון הקדוש (בפרושו על האדרא רבא דף קכ"ט) כי עין דאריך הבת עין שלו הוא חן סוד ויאמר ה' מסיני בא ר"ת ח"ן בת עין וסימנו הוא אי"ה וכוונתו הקדושה כמו שהבאתי לעיל משער הקדמות ומשער היחודים והלא שם אומר רבינו האריז"ל בעיינין דז"א הבת עין שלו הוא חן ומסתמא כשאומר רבינו זקני כי גם עינא דאריך הבת עין שלו הוא חן כיוון בזה למה שכתבתי כאן והוא מקצר כדרכו בקודש ואינו מביא שום ראיה לדבריו הקדושים בזה ואני נכדו השפל והנבזה נקיטנא בשפולי גלימא דרבינו זקני בזה להביא ראיה מרבינו האריז"ל ומן הזוה"ק בזה וב"ה וב"ש שכוונתי לדעת הגדול והקדוש רבינו זקני בזה. ואנכי בדרך הנחני ה' בדרך אמת ב"ה וב"ש חי וקיים לעד.

נמצא כפי שבארנו לעיל (בדרוש ועל הנפלאות) אשר בחנוכה נתגלה מצח הרצון דא"א שגנוז בו יסוד דעתיק וחסד דעתיק ודעת דעתיק, א"כ מרוב האורות האלו בהתגלות המצח אז האור של העין דא"א הוא מן שם מ"ה החדש והוא עי"ן מן ה' הוי"ו"ת שהם במספר עי"ן, אשר אלו ה' חסדים הם ענין החן שהוא הבת עין של עינא דא"א, כי גם הבת עין דא"א הוא נעשה מן חן שהוא השם יו"ד ה"י וא"ו ה"ה שהוא סוד אי"ה כנ"ל. א"כ שפיר אומרים בחנוכה בברכת הודאה ועל הנחמות כי נחמה הוא אתון מ"ה ח"ן. שהוא העין דא"א והבת עין שלו תיקון הו' של ז"ת דגולגלתא אשגחא פקיהא דלא נאים ומחמת שהעין הוא נצח והוד הגלויים והם תרין פלגי גופא לכן אין לו אלא עין אחת כנ"ל. ואם עין דא"א הוא בחינת אור החן אז יוסף יסוד אבא שהוא

נוקבא דפרדשקא והוא חוטמא דא"א ובה אתגניז המלכות דעתיק יומין וזה שכתוב באדרת האזינו (דף רפ"ט ע"א) ובהאי חוטמא בנוקבא דפרדשקא תלייא ה' לקיימא ה' אחרא דלתתא. כי המלכות נקרא ה' ולכן נפיק מינה רוחא לקיימא ה' דלתתא שהיא בחינת מלכות ולכן קאמר התם דדינא בחוטמא תלייא דכתיב עלה עשן באפו כי עיקר הדינין מתגלין במלכות שהיא נקבה וכולה דינין וגודע כי המלכות נקרא תהלה לדוד וזה שכתוב התם והכא כתיב ותהלתי אחטם לך כי תהלה דעתיק נתגלית בחוטם דא"א.

גם מבואר שם (בפרק ה') כי האורות של רישא קדמאה שהוא גולגלתא שהם שמות ע"ב נתגלו בפה ושל רישא תנינא שהוא אורא שהם שמות ס"ג נתגלו בדיקנא ושל רישא תליתאה שהוא חכמה מוחא סתימאה שהם שמות מ"ה נתגלו בחוטם וכן מבואר בקול ברמה (דף ל"ה ע"ב) הנה רדל"א גולגלתא רישא קדמאה יש שם הוי"ה דיודין שעולה חסד וברישא תנינא יש הוי"ה דס"ג וברישא תליתאה מוחא סתימאה יש הוי"ה דאלפי"ן והנה הוי"ה דיודי"ן נגלית בפה דא"א ועתיד לאתלבשא במלכא משיחא ושם ס"ג נגלה בדיקנא דא"א ושם מ"ה נגלית בחוטמא דא"א והנה בשם מ"ה יש ג' אלפי"ן שהוא להיות שורשו א' דוא"ו דס"ג ומן ג' אלפי"ן דמ"ה יוצאים ג' אהי"ה והנה שם מ"ה נגלה בחוטם וכבר אמרנו ששורשו הוא א' דוא"ו דס"ג והוא מנין חוטם להורות ששם מ"ה הנגלה בחוטם יוצא מן שם ס"ג מנין חוטם ושם מ"ה שבחוטם הוציא ג' אהי"ה ג"כ מנין חוטם וזה סוד הכל ס"ג יחדו נאלחו משם יוצאין

מ"ה וג' אהי"ה וכן מבואר בע"ח (שער אריך פ"ב) כי בחוטם דא"א גם הפנימית שבו הוא ס"ג כמנין חוט"ם והחיצונית הוא ג' שמות אהי"ה שהוא גימ' ס"ג חוט"ם ואלו הג' אהי"ה יוצאין מן ג' אלפי"ן שיש במלוי מ"ה דאלפי"ן. גם מבואר בקהלת יעקב (מערכת הל') כי לחם הוא בחינת בינה ומלכות ודבריו הקדושים הם כמבואר בזוה"ק פ' ויחי (דף רמ"ז ע"א) ובכל אתר רזא דלחם נוקבא היא. וכן מבואר בפ' אמור ברע"מ (דף צ"ה ע"א) והא אוקימנא שתי הלחם תרתי שכינתי עילא ותתא ואתחברין כחדא ומפרשין אבותי הקדושים רבותינו ז"ל בדעת קדושים (מאמר חג הקציר פ"ד) ובאוצר החיים (פ' אמור במצות שתי הלחם) ובזוהר חי (פ' אמור) כי תרתי שכינתי הם בינה ומלכות [אני נכדם השפל והנבזה פרשתי (במאמר שתי הלחם פ"ט ובמאמר תחום שבת פ"ה) כי תרתי שכינתי הם לאה ורחל ואכ"מ ואלו ואלו דברי אלקים חיים הם].

א"כ לזה נתגלה בחנוכה תיקון הז' חוטמא שהוא מלכות ושם נתגלה שם מ"ה של מוחא סתימאה אשר יש בו ג' אלפי"ן היוצאין מן א' דוא"ו דס"ג ומן ג' אלפי"ן דמ"ה יוצאים ג' אהי"ה שהם ס"ג כמנין חוט"ם אשר ס"ג הוא בחינת בינה אשר מן אות דוא"ו שבו יוצא שם מ"ה אשר במוחא סתימאה מאירין ג' שמות הוי"ה דמ"ה והם נתגלו בחוטם והוא כי החוטם דא"א בעצמותה היא המלכות סוד ותהלתי אחטם לך תיקון הז' של ז"ת דגולגלתא והשמות המתגלין בה בפנימותה ובחיצוניותה הם שמות מ"ה אשר הם בחוטם נעשין שמות ס"ג ושמות אהי"ה בחינת בינה.

לכן התיקון השביעי הזה שהוא חוטם

שהיא ראש המנורה וגוף המנורה המאירה בחנוכה באורות של החוטם הנמשכין מן מוחא חכמה סתימאה שמות מ"ה, שורש מלחמה שהוא לח"ם מ"ה להתעורר עכשיו הנסים בימי המלחמות הנוראות וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות במהרה אמן כן יאמר ד'.

פרק צג

בימי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו:

הנה מבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת באחור ז"א וז' נרותיה הם ז' קצוותיה מחסד עד המלכות שבה וכמו שהחסדים המתפשטין בוק"ק דז"א הם נקראין ה' אורות מאירין שהם ה' אור דיום א' דפ' בראשית כן הה"ג המתפשטין בנוקבא בז' קצוות שלה הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שם שהם ז' קצוות שהם בחינות של המאורות אלא של ז"א נקראין מאורי יום ושל נוקבא נקראין מאורי לילה.

א"כ האורות של הנוקבא שהיא המנורה צריכין להתקנה להמשיך לה חסדים א"כ כפי שאומר רבינו לכוין אצל שעשה נסים אשר שעשה הוא ש"ע ש"ה להמשיך את הש"ע נהורין הנשרשין בב' שמות א"ל במלואיהן במספר ש"ע להמתיק את גבורות אלקים שהוא ש' במלוי יודיין ו"ה אותיות שלו אשר ה' אותיות שלו הם ה' גבורות. וש"ע נהורין הם חסדים בחינת מאורי יום שהם נמשכין מחוורתי דרישא דעתיק ונמתקין החמשה גבורות מאורי לילה של

הוא ועל המלחמות כי מלחמה הוא לח"ם מ"ה אשר לחם הוא בינה ומלכות תרתי שכינת, ובכל אתר לחם היא נוקבא שהם בינה ומלכות שהוא החוטם בחינת מלכות תיקון הז' של ז"ת דגולגלתא, והשמות הם מ"ה שממנו יוצאין ס"ג ואהי"ה בחינת בינה, אשר מ"ה יוצא מן א' דאות וא"ו דס"ג א"כ הם מקושרין זה בזה מ"ה וס"ג. אשר שורש של השמות החוטם הם נמשכין מן מוחא חכמה סתימאה המאירין שם ג' שמות מ"ה והם נתגלין בחוטם אשר ג' הוי"ות הם במספר לח"ם כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ד). ובכאן הם ג' הוי"ות דמ"ה סוד מלחמה לח"ם מ"ה המתגלין בחוטם שהיא לחם בינה ומלכות אשר מן מ"ה יוצאין השמות של החוטם ס"ג וג' שמות אהי"ה בפנימית וחיצונית של החוטם. א"כ הוא אשר החוטם היא בינה ומלכות סוד לח"ם מ"ה שהיא מלחמה הלא היא המנורה ראש המנורה היא הבינה גוף המנורה היא המלכות כמבואר ברע"מ בזה"ק פ' תרומה (דף קנ"ה ע"א) ובזה"ק חדש שיר השירים כמו שבארנו לעיל (מאמר מנורת המאור פ"א פ"ב, ובמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות א' ואות ב').

א"כ שפיר אומרים בחנוכה בברכת הודאה ועל המלחמות כי מלחמה הוא לח"ם מ"ה שהוא תיקון הז' של ז"ת דגולגלתא חוטמא אשר בחוטם מתגלה שם מ"ה של מוחא חכמה סתימאה אשר בפשוט הוא הוי"ה וגם מתגלה שמות אהי"ה בחוטם שהם ג' שמות אהי"ה במספר ס"ג. א"כ מתגלין בחוטם שמות הוי"ה אהי"ה לכן וע"ל המלחמות במספר חנוכה אהי"ה פעם הוי"ה אשר החוטם הוא סוד הלחם בינה ומלכות

המלכות שהיא המנורה. לכן בימ"י במספר ב' פעם א"ל שורש של ש"ע נהורין שהם ימי אורות של יום הסדים.

אורות שופר דר"ה הנמשכין ביוה"כ ומקיפין עלינו בסוכות מאירין בחנוכה

מתתיהו. הנה מבואר בספה"ק בני יששכר (במאמר תורה אור סימן י', ובמאמר הלל והודאה סימן ט"ז) אשר מתתיה"ו במספר רא"ש השנ"ה והוא הקדוש דורש לדרכו דרך הקודש וממנו נקח לדרכנו כאן.

הנה איתא בתקונים תיקון חד ועשרין (דפוס סלאוויטא דף נ"ב ע"א) שופר איהי שכינתא עלאה תקע דילה שכינתא תתאה דאתמר בה ותקע כף ירך יעקב בגלותא בההוא זמנא סלקא מן גלותא בשופר גדול ואתקריאת תקע בשופר גדול לחירותנו. ומפרש הכסא מלך שופר איהי שכינתא עלאה בינה. כמו שכתב הרב בכוונת שופר של ראש השנה, ג' אלקים, ש' אלקים דיודי"ן, פ"ז אלקים פשוט, ר' אחוריים דאלקים, והגבורות של בינה מתגלים במלכות. וזה שכתוב תקע דילה מלכות והגבורות הנזכרים נדבקו בירך יעקב בהוד ששם עומדת מלכות ובינה עד הוד אתפשטת ושם גבורותיה בהוד. תקע בשופר גדול שהגבורות של בינה ומלכות יתחפכו לעזרתינו עכ"ל. וכן מבואר עוד שם בתקון חד ועשרין (דף נ"ז ע"ב) וכן שכינתא תתאה אתקריאת שופר מסטרא דשכינתא עלאה דאיהי שופר גדול תקע בשופר גדול לחירותנו.

ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ח"י) כי בהמנורה מאירין ז' הבלים שהם ז' מלואים של ז' שמות ס"ג של הבינה. גם בארנו לעיל

(בפרק מ"ב בפסוק עמך נרבת ביום הילך). אשר מהארת קולות הפנימים אשר השגנו ביום צום הקדוש בחג הסוכות יסובבנו ההבלים בבחינת ז' קולות אשר הן ז' הבלים ממלואי ס"ג אשר כווננו בשופר במקיפי אמא אשר עברו ההבלים בתוכם ממדת ואמת והוא צלא דמהמנותא אשר יומשכו ז' הבלים בבחינת אורות מקיפין עלינו בימים אלו וכמעט ויעקב נסע סכתה אחר אשר עשו הלך לדרכו שעירה בהאי שעיר דיהבין ליה במטול חובין דישראל אז יעקב מתקן הסוכה במדת אמת אשר הן ז' הבלים הנמשכים ממדת ואמת כמבואר בדעת קדושים מרבינו זקני הקדוש והנורא מאמר חג הסוכות פ"א. ואני נכדו השפל בארתי לעיל שם אשר אלו ההבלים של השופר נשמרו מן חג הסוכות עד החנוכה כי אחר אשר הלך עשו לדרכו שעירה ויעקב יכול לתקן הירך שלו שנפגם בהוד ובחנוכה נעשה התיקון ע"י ז' הבלים של השופר ממקיפי אמא לסוכך על ירך יעקב בהוד אשר הבינה שהיא אמא עד הוד אתפשטת.

לכן אומר בתקונים הנ"ל שופר איהי שכינתא עלאה תקע דילה שכינתא תתאה דאתמר בה ותקע כף ירך יעקב כי בחנוכה נתקן ההוד של ירך יעקב אשר לזה כתיב ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית אחר אשר עשו הלך לדרכו שעירה בהאי שעיר דיהבין ליה במטול חובין דישראל אז יעקב מתקן את הסוכה במדת אמת אשר הן ז' הבלים הנמשכים ממדת ואמת מדתו של יעקב. ואותן הבלים משמר אותן יעקב לחנוכה לתקן ע"י מתתיה"ו שמספרו רא"ש השנ"ה את ההוד של ירך יעקב שהוא הוד דרחל שנפגמה כי היא

הבלים של השופר הנמשכין מר"ה לחנוכה לעשות אז הזווג ביעקב ורחל במקום עמידתן בהוד ורחל מקבלת מן ההוד כמוהו. לכן מתתיהו במספר אמ"ת יעקב רח"ל כי שורש התיקון התחיל בר"ה ע"י הבלים מתיקון אמת המאיר בהפנים העליונים דא"א ומאיר בהשופר בר"ה שהוא מספר מתתיהו כמו רא"ש השנ"ה והבלים משומרים לחנוכה שיהיה אז הזווג ביעקב ורחל בהוד:

סוד שם בוכ"ו, קו המידה, עם כ"ד קישוטין הנוספין

עליו, ומאירין ונמשכין בחנוכה

או כלך לדרך זה. דהנה מבואר בספרה"ק ברכ"ע (מאמר תרי"ג פרק כ') אשר חנוכה במספר א"ל ח"ן אשר ח"ן נעשה ע"י קשומי כלה בסוד ויבא"ה אל האדם שקשמה בכ"ד קשומין מנין ויבא"ה ונמשך לה ח"ן ע"י כ"ד קשומין בהיותה מעיקרא קו המדה שהוא שם ד"ל כמו שכתוב בזוהר פקודי בסוד בוכ"ו הנה בחינת כ"ד קשומין דאינון כ"ד אתוון דברוך שם אינון מתוספין על בחינת ד"ל ונעשה בהם שם ח"ן, כ"ד ל"ד והוא כב"ד הוי"ה (במספר ח"ן) כי סוד ב"ו כ"ו שהוא שם המדה דרחל הוא סוד הלבשת כ"ו באותיות ב"ו בסוד ב"ו כ"ו רצונו שמלובש בו והנה הוא שליטה מעצמות הוי"ה כמ"ש מגדל עז שם הוי"ה ב"ו. ואמנם כאשר תתקשט בבחינת כ"ד נתלבש ב"ו אתוון דמכסיין על כ"ו ונעשה סוד כב"ד הוי"ה (כי כבוד הם אתוון ב"ו כ"ד) והנה כ"ד פעם בוכ"ו במספר ע"ת רצו"ן רזא דנע"ר תצ"ו שנמתקו בצירוף ע"ת רצו"ן והוא סוד ש"ך פ"ר רי"ו שכולם יש להם מיתוק בסוד ע"ת רצו"ן עכ"ל הקדוש.

נקראת בית אשר לזה בי"ת במספר יר"ך יעקב כי מן הנסיעה שלו שנסע סכתה ומתקן את הסוכה במדת אמת שהן ז' הבלים ויבן לו בית בזה הכח שמר אותן הבלים ממדת ואמת על חנוכה לתקן את הבית שהיא רחל שנקראת בית בירך שלה בהוד שהוא יר"ך יעקב במספר בי"ת אשר לזה אומר ויבן לו בית כי בכח הנסיעה של סכתה בנה לו הבית בתיקון הירך בחנוכה. וזה נעשה ע"י השופר אשר אז בר"ה התחילו הז' הבלים להאיר עד שבחנוכה מתקנין את ההוד דרחל בירך יעקב על ידיהם והלא מתקן את ההוד הוא מתתיהו. לכן הוא במספר רא"ש השנ"ה כי כמו יעקב שנסע סכתה ויבן לו בית עשה את התיקון הזה הנמשך מן ראש השנה להסוכה ומן הסוכה לחנוכה כן מתתיהו עשה ג"כ התיקון הזה מן ר"ה לחנוכה ע"י אלו ז' הבלים אשר שופר איהו שכינתא עלאה תקע דילה שכינתא תתאה דאתמר בה ותקע כף ירך יעקב שהוא תיקון ההוד בחנוכה. אשר אז אם נתקן ההוד בחנוכה אז מאיר הנ"ר שהוא ששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקים הוי"ה אדנ"י שיש להם כ"ה אותיות ונעשה הנס לזה בכ"ה כסלו. לכן מתתיהו במספר שופר נ"ר כ"ה שהם הששה שמות האלו שיש בהם כ"ה אותיות. אשר הגבורות של בינה שהם בחינת שופר שכינתא עלאה מתגלים במלכות שהיא תקע דילה שכינתא תתאה שנדבקו בהוד ירך יעקב ששם עומדת המלכות ונמתקו ע"י אלו הבלים של השופר שנמשכו מדעת עליון של אריך אנפין המאירים בפנים שלו בתיקון ואמת כמבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ז). ואז יתוקן ההוד ע"י אלו

וגם אני השפל והנבזה נקיטנא בשפולי גלימא דרבינו הכהן הגדול ואומר בזה דהנה בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם רבינו המגיד זצ"ל מקאזניטין אשר בחנוכה מתקשטת המלכות בכ"ד קשומין אלו של כ"ד אתוון דיחודא תתאה בשכמל"ו וגם בארנו (במאמר הזה פרק פ"ט) כי בחנוכה נמשך אור החן של העינים שהוא הבת עין אשר הח"ן הוא כ"ד בוכ"ו אשר בוכ"ו הוא חילוף אהי"ה. המאירה בחנוכה באורה אור הבינה שהוא אהי"ה למלכות בסוד חנוכה ס"ג כ"ו כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). ונעשה אז עת רצון ע"י הכ"ד קשומין שהם עם בוכ"ו. ח"ן לבן מתתיהו במספר עת רצון כ"ד אהי"ה אשר בבינה שהיא אמא המקשטת לברתא בכ"ד קשומין הוא אהי"ה ובמלכות נתחלף לשם בוכ"ו.

אשר ב"ו הם ח' ימי חנוכה כ"ו הוא שם הוי"ה המאיר בנר מצוה בשמנת ימי חנוכה בהמנורה, לכן ב"ו פעם כ"ו הם ח' פעם הוי"ה המאירין בח' ימי חנוכה בכל לילה ולילה בהמנורה. אשר י"ה פעם י"ה במספר רכ"ה ו"ה פעם ו"ה במספר קכ"א, וביחד רכ"ה קכ"א במספר רצון ומלכות מאירה בכ"ד קשומין שלה באור החן שהוא כ"ד בוכ"ו ונעשה מזה כ"ד פעם בוכ"ו ע"ת רצון שהוא מתתיהו ע"ת רצון כ"ד אהי"ה. אשר כ"ד פעם אהי"ה במספר ז' פעם חסד [סוד דר"ש כנודע ואכ"מ] להאיר בז' קני מנורה בז' חסדים אשר אור המנורה הוא אור השמן זך והחסדים הם חסד א"ל. אשר ז"ך א"ל במספר ח"ן כמבואר שם בספה"ק ברכ"ע (מאמר תרי"ג פרק ט"ו), אשר אור החן הם

הכ"ד קשומין כנ"ל לזה ז"ך פעם א"ל עם כ"ד במספר מתתיהו. או כלך לדרך זה דהנה מבואר בזוהר חי מרבינו זקני (פ' ויקרא) על הזוהר (דף ה') כי שופר גדול ה' ראשונה בינה ה"י פעם ה"י דע"ב רכ"ה ה"י פעם ה"י דס"ג רכ"ה ה"ה פעם ה"ה דב"ן מאה ה"א פעם ה"א דמ"ה ל"ו סך הכל. במספר שופר מבינה ה' ראשונה שופר גדול דבינה והוא בסוד הבינה שמקבלת ז' פעם הבל ממדת אמת דאריך והבלים הם קול דנפיק משופר מפה הבינה עכ"ל גם מבואר בספר ויזכר יוסף (בדרושי חנוכה) אשר מתתיהו ב"ן יוחנן במספר אלף ל"ו שהם ו' תקוני דיקנא א"ל רחום וחנון אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד מן המיצר עד המרחב. והוא ז"ל מבאר לדרכו דרך הקודש וממנו נקח כאן לדרכנו כי הנה מבואר בפע"ח (שער השופר פ"א) וכבר ידעת איך הדיקנא היא למעלה צרה ולמטה מתרחבת, ויש בה ב' שמות י"ה י"ה אשר נמשכים מן ב' פאות הראש ושם י"ה א' הוא במיצר הדיקנא בתיקון א' דדיקנא, ושם י"ה הב' במרחב הדיקנא שהוא תיקון ו', לכן מקום הצר יהיה למעלה דבוק אל הפה, ויכוין שעליון הצר שם י"ה דתיקון ראשון שבמיצר הדיקנא והתחתון הרחב שם י"ה הב' שבמרחב הדיקנא להורידן לאכפייא דינין. גם מבואר שם כי פה השופר הוא פה הבינה.

א"כ כפי שבארנו לעיל (באופן א') כי מתתיהו במספר רא"ש השנ"ה אשר הז' הבלים שעברו בשופר ממקיפי אמא לסוכך על זו"נ הם משומרים לחנוכה להמשיך אז אלו ז' הבלים להמנורה שהיא המלכות, אשר הבינה שהיא שורש הבלים האלו היוצאין מן השופר

היא סוד ה' ראשונה שהיא בד' מלואים
שלה דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כזה ה"י פעם ה"י,
ה"י פעם ה"י, ה"א פעם ה"א, ה"ה פעם
ה"ה, במספר שופ"ר, אשר בשופ"ר מן
המיצר עד המרחב הם ו' תקונין מן א"ל
עד ורב חס"ד, מן שם י"ה הראשון
שבמצר הדיקנא עד שם י"ה הב'
שבמרחב הדיקנא. לכן מתתיהו ב"ן
יוחנ"ן במספר א"ל רחום וחנו"ן אר"ך
אפ"ם ור"ב חס"ד. ואז ממשיך הו' הבלים
מן השופ"ר בחנוכה מתיקון ואמת הסמוך
לתיקון ורב חס"ד. אשר ע"י השופ"ר
נמשך עת רצון לאכפ"א הדינין שהם
ש"ך פ"ר רי"ו דחושבנייהו הכי הוא, אשר
כ"ד פעם בוכ"ו במספר עת רצון כנ"ל
באופן הב'. לכן מתתיהו במספר ע"ת
רצון מ"ה אשר שם מ"ה כזה יו"ד ה"א
וא"ו ה"א, כשתאמר יו"ד ה"א פעם יו"ד
ה"א, וא"ו ה"א פעם וא"ו ה"א, במספר
אלף ל"ז שהם הששה תקונים מן המיצר
עד המרחב, א"ל רחום וחנו"ן אר"ך
אפ"ם ור"ב חס"ד במספר מתתיהו ב"ן
יוחנ"ן אשר הכח הזה נמשך בחנוכה מן
תקיעת שופ"ר בר"ה לכן מתתיהו
במספר רא"ש השנ"ה. אשר בשופ"ר צד
המיצר הוא שם י"ה הא' סוד מן המיצר
קראתי י"ה ובצד המרחב הוא שם י"ה
הב' סוד ענני במרחב י"ה כמבואר ג"כ
בע"ח (שער אריך פי"א) ובפע"ח (שער הסליחות
פי"ח), והכח הזה נמשך לחנוכה מן השופ"ר
של ר"ה לכן י"ה פעם י"ה במספר חנוכ"ה
קו"ל שהוא קול השופ"ר אשר מבואר
בזוהר הרקיע (כפירוש רבינו בספרא דצניעותא
פרקא קדמאה) ומובא בעטרת צבי לזקני
רבינו הקדוש (בפ' בראשית ובפ' ויהי) כי שם
ע"ב הוא בחסד ושם מ"ב הוא בגבורה
ושם כ"ב הוא בתפארת וכולן ע"ב מ"ב

כ"ב במספר קו"ל. אשר כולן ע"ב מ"ב
כ"ב מתגלגל ומאירין בחנוכה כמו
שבארנו לעיל (בפרק פ"ו אצל ועל המלחמות).
א"כ לפי זה אשר בחנוכה נמשך הכח מן
ר"ה בתקיעת שופ"ר ע"י מתתיהו בן יוחנן.
אשר בשופ"ר צד המיצר הוא שם י"ה וצד
המרחב הוא שם י"ה. אשר בד' מלואיהן
כזה יו"ד ה"י פעם יו"ד ה"י דע"ב במספר
אלף רכ"ה יו"ד ה"י פעם יו"ד ה"י דס"ג
ג"כ במספר אלף רכ"ה. יו"ד ה"א פעם
יו"ד ה"א דמ"ה במספר תרע"ו. יו"ד ה"ה
פעם יו"ד ה"ה דב"ן במספר תת"ק אשר
כולן יחד אלף רכ"ה אלף רכ"ה תרע"ו
תת"ק במספר ד' אלפים כ"ו. והלא רבינו
אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה
אמא מקשטא לברתא ב"ג מכילין
דרחמי שהם הי"ג תקוני דיקנא לתקן הוד
דידה והלא מבואר שם (בשער השבת פכ"ב)
אשר ע"י תקוני דיקנא מתגלה עת רצון
למעלה במצח רצון ולמטה בדיקנא נוצר
חסד אתוון רצון. א"כ כפי שבארנו באופן
א' כי מתתיהו במספר רא"ש השנ"ה
ובאופן ב' כי הוא ממשיך עת רצון ג"כ.
לכן ב' שמות י"ה המתגלגל בשופ"ר בצד
המיצר ובצד המרחב עכשיו מתגלגל
בחנוכה להמשיך עת רצון ע"י מתתיהו
אשר בחנוכה מתגלגל הי"ג תקוני דיקנא.
לכן ד' אלפים כ"ו שהם באים משורש
שם י"ה הם במספר מכוון א"ל רחום
וחנו"ן אר"ך אפ"ם ור"ב חס"ד ואמ"ת
נצ"ר חס"ד לאלפ"ם נש"א עו"ן ופש"ע
וחטא"ה ונק"ה ע"ת רצון. והלא כשהם ב'
שמות י"ה בצד המיצר ובצד המרחב,
א"כ שמע עוד אחי דבר אחד מבריה
שפילה וגרועה נבזית ונמאסת כמוני
היום, כי הלא בארנו באופן א' כי ע"י
מתתיהו שהוא במספר רא"ש השנ"ה

נמשכו בחנוכה הז' הבלים של השופר, אשר שורש שלהם הם ז' שמות של אבגית"ץ וכו' שם מ"ב בשורש ז' קולות קול השופר, אשר ע"י השופר נמתקו הש"ך דינים ונעשה מן ש"ך שהוא נער בחינת הדינים בלא ה'. נער"ה באות ה' שהוא שכ"ה סוד ובוה הנערה באה אל המלך כנודע מן שער רפ"ח (פ"ה) בע"ח ובשער השופר בפע"ח.

וכן כשכת הזה נמשך בחנוכה ע"י מתתיהו מן ב' שמות י"ה צד המיצר וצד המרחב של השופר דראש השנה מספר שמו של מתתיהו א"ב הלא ב' שמות י"ה במלואיהן בכפל הנ"ל מספר שלהם ד' אלפים כ"ו. לכן הם במספר אבגית"ץ קר"ע שט"ן נג"ד יכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת עם שכ"ה שהוא סוד הנער"ה מלא באות ה'.

ומחמת שבחנוכה נמשכו כל י"ג תקוני דיקנא דבהון אמא מקשטא לברתא לתקן הוד דידה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). ומבואר שם בשער הסליחות (פ"ה) כי בשורש הדיקנא הם ד' שמות א"ל ב' בתרין פאות הראש וב' במצרי הדיקנא. לכן יוחנ"ן במספר ד' פעם א"ל. אשר כל זה נמשך בחנוכה ע"י השמן שנעשה בו נס ומאיר בהמנורה בחנוכה אשר השמן הוא בחינת אבא עלאה לכן נאמר מתתיהו בן יוחנן כהן גדול שכל הכח הזה הוא מחמת שהוא כהן גדול בחינת אבא עלאה לכן נעשה הנס בהשמן שהוא ג"כ אבא עלאה מדה כמדתן. אשר אז נמשך ע"י מתתיהו עת רצון בהדלקת נר חנוכה כנ"ל באופן ב' וגם אז מאירין הש"ע נהורין כמו שצוה רבינו לכוין אצל אמירת שעשה נסים אשר שורש של ש"ע נהורין הם ב' שמות

א"ל במלואיהן במספר ש"ע כמו שבארנו לעיל אצל בימי. לכן בימ"י מתתיהו ב"ן יוחנ"ן כה"ן גדו"ל במספר נ"ר חנוכה ע"ת רצו"ן ב' פעם א"ל. אשר הנס נעשה בכ"ה כסלו לכן חשמונאי אית בהון אתון שמן ואתון הנשאים הוא"י במספר כ"ה. א"כ חשמונאי הוא שמן כ"ה רבינו המגיד הקדוש ז"ל מקאזנין בספרו הקדוש עבודת ישראל אומר הרמז על חשמונאי חסר ו' ואני מפרש בזה הרמז כפי שכתוב בש"ס שבת (דף כ"א ע"ב) חשמונאי מלא ו' אשר כ"ה פעם שמ"ן במספר ט' אלפים תש"נ אשר בארנו לעיל (מן פרק מ"ד עד פרק נ"ב) אשר בחנוכה מאירין הע"ב שמות היוצאין מן ג' פסוקים ויסע ויבא ויט שמספר שלהם תשעה אלפים קמנ. ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך את האור מן ע"ב ס"ג מ"ה להמלכות שהיא ב"ן כדי שתוכל להתיתחד עם דודה ביחוד של הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י גם בברכת שעשה לכוין להמשיך את הש"ע נהורין בב' אותיות הראשונות ש"ע של שעשה. אשר הש"ע נהורין מאירין בב' פנים העליונים בפן הא' ובפן הב' ובחוטם מאיר אות ה' והם ביחד שע"ה כמבואר. בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ד) ובלק"ת (פ' יתרו) סוד ועשה חסד לאלפים הנה ועשה כתיב חסד ו' שהם ש"ע נהורין והם מתפשטין בחוטמא דא"א שהם שע"ה עלמין ומתפשטין באורכא דחוטמא והכל חסדים וזהו ועשה חסד.

לכן כ"ה פעם שמן שהם ט' אלפים תש"נ הם במספר הע"ב שמות המאירין בחנוכה והם וה"ו יל"י סי"ט על"ם מה"ש

לל"ה אכ"א כה"ת הו"י אל"ד לא"ו הה"ע
 יו"ל מב"ה הר"י הק"ם לא"ו כל"י לו"ו
 פה"ל נל"ך יי"י מל"ה חה"ו נת"ה הא"א
 יר"ת שא"ה רי"י או"ם לכ"ב וש"ר יח"ו
 לה"ה כו"ק מנ"ד אנ"י חע"ם רה"ע יי"ז
 הה"ה מי"ך וו"ל יל"ה סא"ל ער"י עש"ל
 מי"ה וה"ו דנ"י הח"ש עמ"ם ננ"א גי"ת
 מב"ה פו"י נמ"מ יי"ל הר"ח מצ"ר ומ"ב
 יה"ה ענ"ו מח"י דמ"ב מנ"ק אי"ע חב"ו
 רא"ה יב"מ הי"י מו"ם עם רל"ב שע"ה.
 אשר כל אלו מאירין בחנוכה הע"ב
 שמות מאירין בחנוכה כפי שבארנו לעיל
 (מן פרק מ"ד עד פרק נ"ב) שסדרתי אותן אחד
 לאחד. רל"ב הם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כוונת
 להדלי"ק נר חנוכה. שע"ה הם הש"ע
 נהורין עם אות ה' של החומש שהם שע"ה
 עלמין בחינת חסדים המאירין בחנוכה
 להמתיק את גבורות אלקים שהם ש"ה מן
 שעשה.

ובניו הנה בארנו לעיל (בפרק ס') אשר
 בחנוכה מאיר השם אכדט"מ שם הבטחון
 אשר אכ"ד הוא כ"ה ט"מ הם תרין יחודין
 קדישין יחודא עלאה יחודא תתאה
 המאירין בחנוכה כמבואר בתקונים (תיקון
 תליסר) כמו שבארנו לעיל (בפרק כ"ט)
 היטב. אשר התרין יחודין יש בהם מ"ט
 אותיות אותיות ט"מ של אכדט"מ לכן
 ובני"ו במספר אכדט"מ. אשר עוד מרמז
 אכ"ד של שם אכדט"מ במספר כ"ה סוד
 כ"ה תברכו כי השמות של ברכת כהנים
 שהוא שם כ"ב נתגלה בחנוכה ע"י
 הכהנים שהם מתתיהו בן יוחנן כהן גדול
 חשמונאי ובניו כמו שבארנו לעיל
 במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת
 המנורה אות כ"ה אשר עתה המלכות
 נקראת כ"ה בסוד כ"ה תברכו שהם י"ג
 תקוני דיקנא דא"א ט' תקוני דיקנא דו"א

פרק צד

היוונים רצו לבטל הג' יסודות דא"א וזו"נ הנמשכין

לנוק' ע"י לימוד התורה

כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמק
 ישראל להשכיחם תורתך.

הנה איתא בפע"ח (שער חג הסוכות פ"ב) מכל
 מלמדי השכלתי כי עדותך שיחה לי
 בסוד דוד שהוא בחינת המלכות אמר זה
 מכל, כי כל נקרא היסוד והוא המלמד
 אותה, ומה שמלמד אותה הם ב' דברים
 תורה שבכתב ותורה שבע"פ שהוא
 ממשיך אליה הטפה מחסדים וגבורות
 דאבא והיינו תורה שבכתב, ומאמא
 דהיינו תורה שבע"פ וזה מלמדי.
 והשכלתי ע"י יסוד דו"א שהוא המשכיל
 אותה כענין משכיל על דבר הגורם
 להיות המשכיל על דבר שהיא המלכות,
 גם הוא יהיה לו חלק מאור הנשפע וזה

סוד ימצא טוב והנה היסוד עצמו הוא המלמד שהוא המתגלה אליה ולפי שנכללים בו ב' היסודות יסוד אבא שמגיע עד היסוד דז"א וכן יסוד דאמא המחיצות יורדין עד למטה וכלולים, לכן אמר מכל מלמדי השכלתי לשון רבים. ואמר כי עדותיך שיחה לי עדותיך הם הב' דעות וזה עדות דעות כענין אל דעות ה' שהם ב' היסודות דאמרן דאז"א, שיחה לי הנה שיחה הוא הדיבור בלחש וחשאי ובהסתר כענין שיחת אנשים. והכוונה כשהדיבור דז"א מתגלה ומלמד אותה גם ב' היסודות דאז"א שהם עדותיך הם מדברים ומשפיעים ומאירים בה בלחש ובהסתר שהם אינם מתגלים אלא הם בכח נעלמים ונסתרים בתוך יסוד של ז"א עכ"ל.

נמצא מדברי רבינו הקדושים אשר השני תורות שהם תושב"כ ותושבע"פ הם בחינות אבא ואמא, והיסוד דז"א שהוא הנקרא כל מקבל החסדים והגבורות שלהם ונותן אותן למלכות בעת הזווג אשר אז הגם שאלו החו"ג למלכות אעפ"כ גם הז"א יש לו חלק מאור זה הנשפע מתורה שבכתב ותורה שבע"פ שהם או"א בהשפעת חו"ג שלהם כי משכיל על דבר שהוא יסוד דז"א ימצא טוב, והיסוד דז"א מלמד אותה שהוא המתגלה אליה בשני תורות תושב"כ ותושבע"פ, ואז מתגלים אליה גם ב' היסודות דאבא ואמא שהם עדותיך, רק החילוק הוא כי יסוד דז"א שהוא כל ומלמד אותה מתגלה אליה בגלוי, וב' היסודות דאז"א הם מדברים אליה ומשפיעים בה ומאירים בה בלחש ובהסתר שהם אינם מתגלים אלא הם

בכח נעלמים ונסתרים בתוך יסוד של ז"א המתגלה אליה ובתוכו הם ב' היסודות דאז"א אשר הם תושב"כ ותושבע"פ. אשר יסוד הוא בחינת חן טוב, כמו שבארנו לעיל (בפרק פ"ט) אשר ח"ן פעם טו"ב במספר תור"ה לשמ"ה. לכן כשראו היוונים הרשעים הטמאים כח של התורה הקדושה מן תושב"כ ותושבע"פ הוא גדול כל כך שנעשה היחוד והתקשרות באז"א ובזו"ג ע"י התורות ונמשכין ג' היסודות למלכות, יסוד אבא ויסוד אמא בחשאי ובהסתר, ויסוד ז"א בהתגלות. וגם יסוד ז"א מקבל חלק מן האור הגדול הזה בסוד משכיל על דבר ימצא טוב. לזה רצו לבטל כח הזה ח"ו ולהשכיחם תורתך אשר ע"י חן טוב נמשך כל הזווג בזו"ג כמו שבארנו לעיל היטב (בפרק פ"ט) כמבואר בלק"ת (פ' בראשית). אשר ממילא אם נמשך למלכות ג' היסודות דאז"א ודז"א אז הוא הזווג של ישראל ורחל זווג המובחר מכל הזווגים, ונתגלה אז הטוב של שם ע"ב הנגנז ונצטרף להכ"ל אורות ושלם אור של שם ע"ב שהוא שם החסד כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ד) כוונת קונה הכל. וממילא כשנתגלו כל האורות ע"י התורה הקדושה תושב"כ ותושבע"פ אז היחוד והזווג מן בחינת פב"פ שהוא רג"ל ע"ב קס"א בחינת זכור. לכן היוונים הטמאים הרשעים רצו להמשיך השכחה מן בחינת אחוריים שהם דפ"ק קדמ"ת במספר תשכ"ח כמבואר בע"ח (שער הכללים פ"א, ובשער או"א פ"י, ובשער שבה"כ פ"ב, ובשער הזווגים פ"ו) לכן נאמר להשכיחם תורתך דייקא תורתך. לבטל ח"ו היחוד הגדול של תורה לשמה בחינת פב"פ ולהמשיך השכחה של אחוריים שהוא תשכח.

היוונים רצו לעקור דווקא שבת חודש ומילה לאשר
הם התגלות הרצון העליון

ולחעבירים מחוקי רצוניך. הם שבת
חודש מילה שרצו היוונים לבטל מבני
ישראל, אשר ג' הללו נתגלה בהם הרצון
העליון שהוא מזל נוצר אותיות רצון
הנמשך מרצון של המצח, כי בעת
התגלות הי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג
תקוני דיקנא או נתגלה מצח הרצון ויורד
הרצון עצמו למטה להתגלות בדיקנא
קדישא ושם נעשה מרצון נוצר שהוא מזל
נוצר חסד.

והוא כי בשבת נתגלה הרצון כמבואר
בזוה"ק באדרא זוטא (דף רפ"ח ע"ב) מצחא
דאתגלי בעתיקא קדישא רצון אקרי.
דהא רישא עלאה דא סתים לעילא דלא
אתיידע פשיט חד טורנא בסימא יאה
דאתכליל במצחא ובגין דאיהו רעוא דכל
רעוין אתתקן במצחא ואתגלייא
בבוסטא האי מצחא אקרי רצון וכד רצון
דא אתגלייא רעוא דרעוין אשתכח
בכולהו עלמין וכל צלותין דלתתא
מתקבלין ומתנהרין אנפוי דזעיר אנפין
וכולא ברחמי אשתכח וכל דינין
אתטמון ואתכפיין בשבתא בשעתא
דצלותא דמנחה דהוא עידן דכל דינין
מתערין אתגלייא האי מצחא ואתכפיין
כל דינין ואשתכחו רחמין בכולהו עלמין
ובגין כך אשתכח שבת בלא דינא לא
לעילא ולא לתתא ואפילו אשא דניהנם
אשתקע באתריה ונייחין חייביא. והוא
רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא
אתיידע כד פשיט חד טורנא דהוה
מתקן לאתנהרא בטש בהאי מצחא
ואתגליף ואתנהיר בכמה נהירין ואפיק
וארשים כבוסטא דא בהאי מצחא
ואתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון

והאי רצון אתפשט לתתא בדיקנא עד
ההוא אתר דמתישבא בדיקנא ואקרי
חסד עלאה ודא איהו נוצר חסד ובהאי
רצון כד אתגליא מסתכלין מארי דינא
ומתכפיין. וכן מבואר בפע"ח (שער השבת
פכ"ב) כי סוד חסד העליון המתפשט
במצח הנקרא רצון הוא עצמו יורד עד
דיקנא דעתיק במזלא ושם נקרא נוצר
חסד כי חסד ההוא למעלה נקרא רצון
ולמטה נקרא נוצר ואותיותיהן שוין.

בראש חודש נתגלה הרצון. כי הי"ב
חדשים עם חודש העיבור הם כנגד י"ג
תקוני דיקנא כמבואר בלק"ת (פ' ויצא)
ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"א) כי בר"ח
אומרים הלל כנגד י"ג מכילין דרחמי
אשר לזה הל"ל במספר אדנ"י, והוא
כמבואר בשער הכוונות (בדרושי חזרת
עמידה דרוש ה') כי שם אדנ"י הוא למעלה
בדיקנא דאריך. אשר לזה אומר רבינו
זקני הקדוש בדעת קדושים (מאמר הפונה
קדים פ"ה) כי בר"ח הראש מאיר לתתא
בבחינת התגלות עתיקא למטה למתק
דינים הרבים שנתרבו בעת מיעוטה ולכן
אומרים הלל במקום הי"ג מדות להמשיך
סוד י"ג מכילין דרחמי מאריך אנפין
ומאו"א ומזו"נ ה' פעם י"ג מספר הל"ל
בסוד אדנ"י במספרו ואולם מקורן
בבחינת ג' פעם י"ג בסוד חזרת נימין
תקונים והוא בחינת ט"ל הנוסף מעדן
דלעילא.

אשר לזה לדעתי אומרים בתפלת מוסף
דר"ח בהיותם מקריבים לפניך זבחי
רצון. וגם ושעירי עזים נעשה ברצון כי
בר"ח בהתגלות הראש דעתיקא למטה
בהתכללות תלת רישין הנובעין מהם
נימין חזרת תיקונים שהם נח"ת כביכול
ונמתקו ע"י זה דינים רבים או מתגלה

שם (מערכת הח' אות נ"ג). אשר לזה היטב אשר דיבר בזה בספר ויזכר יוסף (בדרושי חנוכה) כי חד"ש שב"ת מיל"ה במספר בימ"י מתתיה"ו ב"ן יוחנ"ן ודפח"ת. וגם אני אומר בזה מחמת שבכל אחד נתגלה הרצון בהתגלות ג"כ י"ג מכילין דרחמי הנשרשים במזל"א עלאה נוצר חסד כי למעלה במצח רצון ולמטה בדיקנא נוצר. לכן חד"ש שב"ת מיל"ה במספר ג' פעם רצון טדה"ד כו"ז אשר שם טדה"ד מורה על התגלות י"ג תקוני דיקנא דאריך ט' תקוני דיקנא דו"א כי בהתגלות י"ג דאריך מתגלית ג"כ ט' דו"א. שם כו"ז הוא ז"ו פעם כ"ו שהם י"ג פעם הו"ה המאירין בהדיקנא המתגלית בג' דברים האלו חדש שבת מילה:

פרק צה

ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם:

הנה איתא בפע"ח (שער הקר"ש פ"ג) לבוין אצל להודות לך בברכת אהבה רבה קודם קר"ש לזכירת מרים שהוא כנגד ר"ה אשר מרים היא סוד הדינין והמרירות כי כן מרים גימ' פ"ר מנצפ"ך ועוד ה' השורש והם כפולות הם יו"ד נמצא פ"ר ויו"ד גימ' ר"ץ כמנין מרים. ובארנו לעיל (בפרק צ"ג) אשר מתתיה"ו במספר רא"ש השנ"ה שהוא ממשיך הכח מן ר"ה על חנוכה. לכן מחמת כי ר"ה זמן תוקף הדינים בזכירת מרים שהוא גבורות מנצפ"ך הכפולים לכן בהגיע חנוכה נכנס מזל נוצר חסד שהוא רצון העליון תיקון הח' מן י"ג תקוני דיקנא לתוך אותיות מרים ונעשה מן מרים

רצון העליון בהתגלות המצח ויורד הטל של רצון למטה לנוקבא שהיא רח"ל ראשי ח'דשים ל'עמך כנודע. אשר ט"ל רצון במספר שכינ"ה ואז היא עולה למעלה עד הכתר בתפילת מוסף ואינה אוכלת משלו ואינה מפילה אליו ושני מלכים משתמשים בכתר אחד ואז בהתגלות הזה ממילא נמשכו הי"ג מכילין דרחמי ויורד הרצון מן המצח ונעשה למטה נוצר חסד שהוא מזל"א עלאה אשר בהמשכה מן ה' פרצופין כביכול אריך אבא אמא ז"א נוקבא כנ"ל אז הם ה' פעם י"ג במספר הל"ל בסוד אדנ"י שהוא למעלה באריך בדיקנא שלו. במילה נתגלה הרצון כי אז נתגלו הי"ג מכילין. דרחמי שהם י"ג בריתות הנאמרים אצל המילה כמבואר בתו"ט במס' נדרים פ"ג משנה י"א. אשר לזה אומר רבינו זקני הקדוש בדעת קדושים (מאמר אות ברית פ"ג) אשר הסכין של המילה נקרא אומל אותיות מזל"א שהוא נוצר חסד. א"כ הרי נוצר הם אתוון רצון אשר למעלה במצח הם אתוון רצון ולמטה בדיקנא נוצר.

אשר לזה בהתגלות הרצון במצח הרצון בג' דברים הללו שבת חדש מילה לכן נאמר ולהעבירם מחוקי רצונך שרצו היוונים לבטל כח התגלות הרצון אשר אז בעידן דכל דינין מתערין אתגלייא האי מצחא ואתכפיין כל דינין ואשתכחו רחמין בכולהו עלמין האי רצון כד אתגלייא כל דינין אתכפיין משולשליהון ובהאי רצון כד אתגלייא מסתכלין מארי דדינא ומתכפיין. ומה שנאמר מחוקי רצונך. הוא כי רצון הוא היסוד כמבואר במאורי אור (מערכת הר' אות ל"ב). חוק ג"כ ביסוד בסוד וחוק בשארו שם כמבואר

ירך יעקב שנפגם הוד דרחל. לכן להודו"ת ל"ך במספר מכוון חנוכה"ה יר"ך יעקב נואל תתמה כי בתוה"ק בפ' תשא ב"ג מדות נכתב נצר חסד ו' והוזה"ק באדרא קדישא וגם רבינו בפע"ח אומרים כי נוצר הוא אותיות רצון א"כ הוא מלא ו'. אבל באמת ניהא שפיר היטב כי הרצון שהוא במצח העליון דאריך הוא יסוד עתיק הגנוז במצח שהוא אות ו' בחינת יסוד לכן נכנס ה' לתוך נצר ונעשה נוצר אותיות רצון].

פרק צו

רבת את ריבם דנת את דינם נקמת את נקמתם.

הוא כי מחמת שברחמיך הרבים הוא התגלות מזל נוצר שהוא למעלה רצון ונעשה מן עת צרתם עת רצון, לכן שוב הוחזרו הג' זמנים חדש שבת מילה למקומם. הרמוזין כאן בג' האמרים כאן, רבת את ריבם, דנת את דינם, נקמת את נקמתם.

חדש

והוא כי ריב היא מלכות דקדושה כי כל המריבות הוא רב על ידה וזיני קרבא בידה אתמסרו כמבואר במאורי אור (מערכת הר' אות נ"ד) והוא כמבואר בתקונים תיקון חד ועשרין (דפוס סלאוויטא דף מ"ה ע"ב) קם ר' שמעון פתח ואמר שמעו הרים את ריב ה' מאן ריב דא שכינתא דאיהי ריב ה'. לכן רבת את ריבם בראש חדש בחינת מלכות. שיש לה ראש בר"ח תחילה בנצח הוד, ואח"כ בחסד וגבורה, ואח"כ בחכמה ובינה, ואח"כ בכתר, אשר אז בר"ח היא עולה למעלה עד הכתר ואינה מפילה אליו ואינה אוכלת

רחמים ומבואר בלק"ת (מלכים) כי אתה הוא יסוד אבא ובהצטרף אליו אות ו' לרבות יסוד אמא ג"כ שהוא ואתה כמבואר ג"כ באור עינים ח"ר למורי זקני רבינו הקדוש (כמערכת הא). א"כ הלא מזל נוצר חסד בעצמו הוא יסוד אבא ו' נ גדולה של נוצר הוא יסוד אמא ב' שערם שלה נוצרת ליסוד אבא בחסדים שלו בתוכה כמבואר בלק"ת (פ' שמות). א"כ כשהיוונים הטמאים הרשעים רצו לבטל התגלות הרצון שמתגלה בג' זמנים אלו חדש שבת מילה כדי לעשות מן עת רצון עת צר ח". וממילא ישלטו הגבורות מנצפ"ך הכפולים של מרי"ם לשון מרירות של תוקף הדינים. לכן נאמר ואתה שהוא יסוד אבא ויסוד אמא המלוכשין זה בתוך זה. ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם להתגלות במזל נוצר חסד שהוא ואתה יסוד אבא ויסוד אמא אשר נוצר חסד הוא תיקון הח' ונכנסת כביכול לתוך אתון מרים סוד ר"ה ועשית מן מרים רחמים סוד ברחמיך הרבים כדי להמתיק עת צרתם שהוא עת צר להפוך מן עת צר לעת רצון כי בהתגלות מזל נוצר חסד ממילא נתגלה מצח הרצון דאריך וממילא יתקיימו שוב ג' מצות האלו חדש שבת מילה אשר בהם מתגלה הרצון. אשר לזה הגם כי בר"ה הוא זמן של זכירת מרים תוקף הדינים ב' פעם מנצפ"ך שהם כפולים. אבל הלא הזכירה הזאת הוא אצל אמירת להודות לך והוא הכנה על חנוכה שנתקן להודות. לכן שמע אחי הנעים מן איש בזוי ונבזה בריה שפילה פחותה וגרועה כמוני היום יחוד נפלא כי להודו"ת ל"ך במספר מכוון חנוכה"ה נצ"ר חס"ד. אשר אז בחנוכה נתקן ההוד של

משלו ושניהן ז"א ונוקבא שוין כאחד, לכן בשבת נאמר ונסכה כי היא בסוד נוקבא וטפילה אל הזכר אך בר"ח כתיב ונסכו כי היא כמוהו במעלה נקרא בלשון זכר ונסכו, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ב), וזה הוא מחמת שנתגלה רצון העליון בהתגלות המצח ונמשך נח"ת דקדושה שהם ט"ל, בחינת נ"ימין ח'ורתי ת"יקונין דדיקנא. והיוונים הרשעים רצו לבטל כח זה, לכן כשאתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם להתגלות הרצון שוב בר"ח, ואז רבת את ריבם עם היוונים כי ר"ח היא המלכות ריב ה' דא שכינתא שמריבה עם הרשעים לבטל כוחם מכל וכל כדי להתגלות שוב בר"ח הרצון שרצו הם להעבירם מחוקי רצוניך, וע"י שברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם, שנתגלה מזל נוצר ונעשה מן מרים רחמים, אז רבת את ריבם בר"ח, ושוב נתקיים היחוד הקדוש הזה שמלכות בחינת ר"ח שהיא ריב ה' ע"י התגלות הרצון חסדים מגולים נמתקו כל הדינים שרצו היוונים להמשיך עת צר, ונעשה עת רצון, שהמלכות תתייחד עם דודה בר"ח ותעלה עד הכתר. ואז מאיר אור הנר כמו בחנוכה שהם ב' שמות א"ל אדנ"י, אשר אל הוא במלואו כזה אלף למד אדני בפשוט, אשר מספרן הוא נר, כי יש בב' שמות אלו אל"ף למ"ד אדנ"י י' אותיות והם במספר נ"ר שהוא הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י, כמבואר בשער הכוונות (בדרושי ר"ח דרוש א'). אשר לזה רא"ש חד"ש במספר נ"ר חנוכה דע"ת, כי כל הזווג שעולה המלכות עד הכתר והיא שוה כמוהו הוא ע"י הדעת, אשר שם הדעת הוא אהו"ה ובד' מלואים שלו כזה אלף ה"י וי"ו ה"י אל"ף ה"י וא"ו

ה"י אל"ף ה"א וא"ו ה"א אל"ף ה"ה וי"ו ה"ה הוא במספר תקצ"ו [סוד שתי קצות החשן ואכ"מ], א"כ כשנתגלה בר"ח ג"כ יחוד הנר וגם הרצון ממצח הרצון שהוא למעלה רצון ולמטה נוצר ונעשה מן מרים רחמים בעת רצון לכן נ"ר רצון במספר מכון קצו"ת יחוד של שם הדעת בד' מלואיו, אשר זה נעשה ע"י מזל נוצר שנתגלה בר"ח, וממילא מאיר יחוד הנר שהוא יחוד של חנוכה, לכן נ"ר רצון שמתגלה בר"ח במספר להדלי"ק נ"ר חנוכה מזל"א. א"כ נשלבים ר"ח וחנוכה זה בזה לכן רבת את ריבם בר"ח כדי להמשיך בר"ח אור של נר חנוכה, אשר בר"ח נתגלה נר ורצון ובחנוכה ג"כ נתגלה נר ורצון, לכן נ"ר רצון במספר מש"ך חסד"ך לידעי"ך להמשיך חסדים מגולים עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

שבת

דנת את דינם. הוא נאמר על שבת קודש שרצו היוונים לבטל ח"ו. אשר שבת הוא בחינת יסוד צדיק כמבואר בזה"ק פ' בראשית (דף מ"ז ע"ב, דף נ"ו ע"א), ובפ' יתרו (דף צ"ב ע"א), ובתוספת זוהר שמות (דף רע"ו ע"ב), ובפ' תזריע (דף מ"ד ע"א), ובתקונים תיקון תרין ועשרין (דף ס"ו ע"ב), ובפע"ח (בהקדמה לשער השבת פ"א), ובלק"ת (פ' וירא). כי לכן מחמת כי השבת הוא סוד יסוד לכן היסוד גימ' י"ה אדנ"י, כי היסוד יש בו עמדה שהיא המלכות שבו לכן היסוד עצמו נקרא י"ה והעמדה נקרא אדנ"י עכ"ל בלק"ת שם. ומבואר שם מקודם בלק"ת, כי יסוד צדיק הוא בחינת יצחק סוד ק"ץ ח"י, כי צדיק נמיל לשמאלא, וכן מבואר בפע"ח (שער התפילין פ"ו). והוא

כמבואר בתקונים תיקון תליסר (רף ל"א ע"ב) וצדיק נטיל משמאלא, א"כ לבן אומר רבינו בלק"ת (פ' בראשית) כי הבת עין הפנימי הוא חן ויוסף יסוד מצא חן, כי זוג תלוי בעינים כמאמר רז"ל נטילת מאור עיניו של אדם, ואור היסוד בא מעינא פקיהא בסוד הנה עין ה' אל יריאיו למיחלים לחסדו יסוד המצפה לחמשה חסדים שיכנסו בו, לכן נח ויוסף שהם ביסוד אבא לקחו אור שבעינים שהוא חן להוויג, וזהו ויט אליו חסד כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים עכ"ל. וכל זה הוא מחמת כי היסוד צדיק הוא בחינת יצחק ק"ץ ח"י שהוא סוד הגבורות כי צדיק נטיל משמאלא, ע"כ יסוד מצפה לחמשה שיכנסו בו כדי להמתיק את הגבורות שבו, אשר החסדים שלוקח היסוד הוא אור של העינים שהוא חן כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים אשר חן הוא הבת עין של עיני ז"א כמו שבארנו לעיל (בפרק פ"ט), וגם הבת עין של עינא פקיהא דאריך כמו שבארנו לעיל (בפרק צ"ב). אשר החן הוא שם יו"ד ה"י וא"ו ה"ה סוד אי"ה י' בה"י ראשונה א' בוא"ו ה' בה"ה אחרונה, כמבואר בשער הקדמות (דיוש כ"ה) כמו שבארנו לעיל שם היטב. א"כ הלא שם היסוד צדיק שהוא שבת הוא י"ה אדנ"י, וכשנטיל היסוד אור החן שהם החסדים של העינים אז תצטרף ח"ן אל י"ה אדנ"י ונעשה מספר חק"ל שהוא הוי"ה אהי"ה הוי"ה אדנ"י, שזה הוא בשבת"ק הוויג ביעקב ורחל בנה"י דו"א ומלכות מקבלת המוחין הוי"ה אהי"ה, כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"ג). א"כ לפ"ז אז ע"י השם י"ה אדנ"י שהוא שם השבת שהוא היסוד וע"י שם החן של אור

העינים נעשה הוויג ביעקב ורחל בנה"י. והוא כמו בחנוכה שנעשה בכל לילה הוויג ביעקב ורחל בנה"י ע"י אור העינים שהוא חן כמו שבארנו לעיל (בפרק פ"ט, ובפרק צ"ב). א"כ לבן נאמר על שבת דנת את דינם, כי להיוונים הרשעים הטלת עליהם הדינים, כי לקחת מן חק"ל די"ן להטיל עליהם ונשאר לנו עמך בית ישראל ע"ד שהוא שם אכדמ"מ, שם הבטחון, שהוא חן טוב, אשר ח"ן פעם מו"ב במספר תורה לשמ"ה, שהיוונים רצו להשכיחם תורתך כמו שבארנו לעיל (בפרק צ"ד). אשר בשבת ניתנה תורה לכולי עלמא בין לר' יוסי בין לרבנן. וגם השם אכדמ"מ. הוא כ"ה מ"ט. כ"ה הם כ"ה אותיות של הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה (אדנ"י) [אלקים] הוי"ה אדנ"י שיש בהם כ"ה אותיות ומספרן נ"ר. מ"ט הם אתון של תרין יהודין קדישין שמע ישראל ברוך שם יחודא עלאה יחודא תתאה המאירין בחנוכה כמו שבארנו לעיל (בפרק ס'). וגם הלא שם היסוד של שבת הוא י"ה אדנ"י ולקחת אותיות די"ן להטיל על היוונים הרשעים דנת את דינם ולנו עמך בית ישראל נשאר אתון יה"א שהוא אי"ה אור שם החן של העינים שהם החמשה חסדים אשר יוסף יסוד שהוא בחינת שבת מצפה לזה האור שיכנס בו בחסדים שלו. ונתגלה שוב הרצון של שבת שרצו היוונים להעבירם מחוקי רצוניך שאחד מהם הוא שבת כי רצון הוא נ"ר צ"ו. אשר בין בשבת בין בחנוכה מאירין הששה השמות הנ"ל שהם כ"ה אותיות ומספרן נ"ר רק החילוק הוא כי בשבת בנר שבת היחוד הוא מתתא לעילא להמשיך מנה"י האור למעלה עד הכתר

ובחנוכה הוא היחוד מעילא לתתא להמשיך מכתר האור למטה עד נה"י. ובשבת מאירין עוד ב' שמות שמספרן נר והם אל במלוי אדנ"י בפשוט כזה אל"ף למ"ד אדנ"י כמבואר בשער הכוונות בדרושי קבלת שבת דרוש א' אשר אל"ל אדנ"י בפשוט הוא במספר צ"ו והם אותיות צ"ו מן רצון אשר נעשה מהם יחוד נ"ר אתוון נ"ר מרצון. אשר לעיל בארנו שנצטרף שם החן אל י"ה אדנ"י ונעשה יחוד של חק"ל שהוא הוי"ה אהי"ה הוי"ה אדנ"י אבל הלא ליחוד של הנר צריכין עוד ב' שמות הוי"ה אלקי"ם ג"כ להאיר בין בנר שבת בין בנר חנוכה לכן דנת את דינם להטיל על היוונים הדין כנ"ל ולנו להמשיך הרצון בשבת ובחנוכה כי בשניהם נתגלה מצח הרצון כמו שבארנו לעיל (בפרק צ"ב) אצל ועל הנפלאות. א"כ לכן שב"ת רצון במספר אלף מ"ח שהוא תתקל"ו יב"ק אשר תתקל"ו הם י"ג פעם ע"ב המאירין ביו"ג תקוני דיקנא בין בשבת בין בחנוכה שנתגלו בשניהם הי"ג תקוני דיקנא. וגם עוד תתקל"ו מספר ל"ו פעם הוי"ה המאירין בל"ו נרות דחנוכה. יב"ק הוא הוי"ה אלקי"ם להשלים יחוד של הנ"ר המאיר בין בשבת בין בחנוכה. אשר נ"ר נשרש ברצון שהוא נ"ר צ"ו כנ"ל. שהוא למעלה במצח רצון ולמטה בדיקנא נוצר שהוא מזלא עלאה נוצר חסד לכן דנת את דינם ליקח מספר די"ן מן נוצר חסד להטיל על היוונים ונשאר מספר שנ"ד שהוא נ"ר חנוכה י"ה אשר י"ה יש לו גמ' מלואים יו"ד ה"י יו"ד ה"א יו"ד ה"ה במספר יאהדונה"י יחוד של יעקב ורחל המזדווגים בחנוכה בנה"י שלהם בהמשכת הרצון: נקמת את נקמתם. הוא

נאמר על המילה שרצו היוונים לבטל ח"ו. אשר מילה במלכות פריעה ביסוד כמבואר במאורי אור (מערכת המ' אות ס"ז) והוא כמבואר בזוה"ק פ' בראשית (דף ל"ב ע"א) תנינן מל ולא פרע את המילה כאלו לא מל דתרינ דרגין אינון מילה ופריעה זכור ושמור צדיק וצדק דכר ונוקבא אות ברית דא יוסף וברית דא רחל ומפרש שם הדרך אמת פירוש פריעה ביסוד ומילה בכנסת ישראל מלכות ובפ' אמור (דף צ"א ע"ב) אלא תרינ חד דמילה וחד דפריעה חד דגזירו דכנסת ישראל וחד דפריעה בצדיק יסוד עולם וכן מבואר במקדש מלך בראשית (דף ל"ב) מילה במלכות ופריעה ביסוד. ובע"ח (שער הכללים פרק ה') מבואר כי שניהם מילה ופריעה הם ביסוד ומלכות שהם היסוד ועטרה א"כ מילה ופריעה הם דבוקין זה בזה לעשות הזווג ביסוד ומלכות גם מבואר במאורי אור (מערכת הנ' אות ל"ב) כי נקם היא המלכות נקרא נקם ברית התובעת עלבון פרידת היסוד הנקרא ברית ממנה גם מבואר בזוהר חי פ' אמור (על דף צ"א) מרבינו זקני הגדול והקדוש כי שבעים אורות הם מל י"ה פרע י"ה [כי יו"ד ה"י יו"ד ה"י במספר שבעים] ומתגלים ביסוד להמתקה הורדת שליש למטה ביסוד וע"י פריעה נתגלה יו"ד בראש פי אמה שלו שהיו"ד ההיא הוא בחינת חסדים העליונים אור קדמאה הנקרא אברהם יו"ד ה"י וי"ו ה"י כי כל יו"ד הוא בסוד אור קדמאה חסד שכולו חסד והוא יושב פתח האהל והעטרה צורת יו"ד נגלה ע"י פריעה והצדיק כל מה שמושך הכל אור קדמאה לכך פריעה ביסוד. א"כ ממילא כשהיוונים הטמאים רצו

הנה נאמר כאן ה' פעם י"ד שהם במספר ע' שהיא ע' הגדולה בחינת בינה כמבואר בפע"ח (שער הקר"ש פ"ט). אשר הבינה ממשכת האור שלה בחנוכה לשניהם לז"א ולנוקבא כדי שיוכלו להודווג ביחוד של ג' חנוכה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר אמא מקשטא לברתא בחנוכה ב"ג מכילין דרחמי לתקן הוד דידה כמבואר שם. אשר ב"ג מכילין דרחמי מאירין י"ג שמות הוי"ה כמבואר שם (פרק ו'). לכן נאמר מסרת גבורים ביד חלשים שהיוונים רצו להמשיך הגבורות של גבור כי גבור הוא בחינת גבורה כמבואר בפע"ח (שער העמידה פי"ב) ומסרת הגבורים ביד חלשים כי חל"ש במספר י"ג פעם הוי"ה המאירין ב"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא המתגלין בחנוכה ואז גם בחינת גבור נמתק ע"י החסדים. כי גבור במספר אל"ף למ"ד הוי"ה וכל א"ל הוי"ה הוא בחסד להורות שהדין נכלל בחסד כמבואר במאורי אור (מערכת הנ' אות ט').

ורבים ביד מעטים. הוא כי החיצונים נקראים רבים בסוד הן רבים עתה עם הארץ כמבואר בלקוטי ש"ס (מס' שבת) מרבינו האריז"ל. וסתם מעטים הם שנים כי ב' פעם מע"ט במספר רח"ל המבטלת כוחם של החיצונים שהם היוונים בחינת חשך וממשכת האור של חנוכה שהוא אור של המנורה בחינת רח"ל.

וטמאים ביד טהורים. הנה מבואר בע"ח (שער אריך פי"ד) ודע כי יש בקליפה. בחינת ש"ע ואלו ש"ע הם נגד ש"ע דקדושה דא"א והם נקראין ע"ש בסוד כבגד יאכלם ע"ש כי הוא האוכל ומכלה בגדים העליונים שהם בחינת מלבו"ש כמנין חשמ"ל אבל אין להם שליטה רק בש"ע לבד ומהם נעשה ע"ש אבל ח' היתרים

לבטל מצות מילה ממילא נתבטל מצות פריעה ג"כ התגלות העטרה אור קדמאה חסד שכולו חסד והוא יושב פתח האהל ובשלא נתגלו החסדים ח"ו לא יכול להיות הזווג ביסוד ומלכות שהיא העטרה והיסוד מילה ופריעה ואז מלכות נוקמת נקם ברית התובעת עלבון פרידת היסוד הנקרא ברית ממנה לכן נאמר נקמת את נקמתם על מילה ופריעה ועל בני ישראל עם קדושך נמשך נקמה קדושה שהם ג' פעם אדנ"י במספר נקמ"ה. כי ביסוד הנוקבא יש ג' שמות אדנ"י גימ' קצ"ה וביסוד זה יש חותם והוא ג' שמות אהי"ה במלואיהן קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה ונמשכין מבינה הנקראת אשר וזהו אשר תנה הודך על השמים כמבואר בהקדמת הע"ח (כלל ט"ו) ובשער מ"ג ומ"ד (ורוש י"א כלל י"ג). לכן ע"י שנעשה נקמה בגוים שהם היוונים נוקמת נקם ברית. נמשך נקמ"ה מצד הקדושה שהם ג' פעם אדנ"י ביסוד הנוקבא אשר שם יש החותם הקודש שנחתם בחותם הבינה בג' שמות אהי"ה קס"א קנ"א קמ"ג שהם תנ"ה ונחתם השמן בחותם הזה לעשות נס על ידו בחנוכה כי נתתה ליראיך נס להתנוסס להמשיך נסים ונפלאות לבני ישראל עם קדושו בימי מלחמות הנוראות וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות להחיש לנו ישועות הנבאות אמן כן יאמר ד':

פרק צז

מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך.

שהוא בחינת חוורתי שהם עליונים המאירין בש"ע נהורין שבפנים אין הקליפה לוקח אותן. גם מבואר שם (בפרק י"ג) אשר שורש של הש"ע נהורין הם מ' פעם מ"א במספר שס"ט ועם שער הכולל הם ש"ע נהורין. גם מבואר במאורי אור (מערכת ה' אות ד') כי טהור הוא בהסד המים המטהרים. גם מבואר בלק"ת (תהלים) כי שפע זה של ש"ע נהורין נקרא מי מנוחות דמחסד עלאה נפקי הנקראין מים. גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכיון אצל שעשה נסים כי אותיות ש"ע מן שעשה הם הש"ע נהורין א"כ לזה נאמר וטמאים ביד טהורים כי היוונים הטמאים רצו להמשיך את הש"ע שלהם ח"ו שהם ע"ש לכלות בגדים העליונים ח"ו אשר ש"ע הם משורש מ' פעם מ"א סוד טמא שהוא מ' מ"א והקב"ה היפר עצתם ומסרת טמאים ביד טהורים שהם חסדים מים המטהרים בחינת מי מנוחות שהם הש"ע נהורין מצד הקדושה דמחסד עלאה נפקי ונמשכין בחנוכה הש"ע נהורין מים טהורים מצד הקדושה: ורשעים ביד צדיקים: הנה מבואר במאורי אור (מערכת ה' אות כ"א) כי רש"ע נקרא נוקבא דקליפה מן סיני ב' פעם מנצפ"ך שהם במספר רש"ע. גם מבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת באחור ז"א וז' נרותיה הם שבעה קצוותיה מחסד עד המלכות שבה וכמו שהחסדים המתפשטין בו"ק דז"א הם נקראין ה' אורות מאירין שהם ה' אור דיום א' דמעשה בראשית כן החמשה גבורות המתפשטין בנוקבא בז"ק שלה הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שם שהם ז' קצוות שהם בחינות של

המאורות אלא של ז"א נקראין מאורי יום ושל נוקבא נקראין מאורי לילה. א"כ כשראו היוונים הרשעים כי המנורה שהיא רחל נוקבא דז"א. בז' קנים שלה מתפשטין ה' גבורות שהם מאורי לילה אשר בלילה בחשך יש להם שליטה כי מלכות יון היא חשך כמבואר במדרש רבה (פ' בראשית ב' ד'). לזה רצו להיות להם אחיזה שם ח"ו בבחינת רשע שלהם שהם הסינים מן גבורות מנצפ"ך הכפולים שהם במספר רש"ע כי ה' גבורות שמתפשטין בהמנורה הלא הם ה' גבורות מנצפ"ך אשר הם כפולים סוד תק"ע ומן הסינים של הגבורות רוצים הם להיניק ח"ו ושלא להניח להמשיך את החסדים ח"ו. אבל ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם ומסרת רשעים ביד צדיקים כי בחנוכה נתגלה הטוב הנגזר של שם ע"ב ונשלם כל שם הזה החסד כי גם טו"ב אורות הנגנזים נתגלו ונצטרפו עם הכל אורות הגלויים ונעשה חס"ד אשר אז נתגלו לרחל ג' יסודות דאבא ודאמא ודז"א שהם ג' צדיקים כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ד) כמו שבארנו לעיל (בפרק פ"ו). לכן נאמר ורשעים שהם היוונים סיני גבורות מנצפ"ך שרצו לאחוז בהקדושה בהמנורה אבל לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים ומסרת הרשעים ביד צדיקים שהם הג' יסודות צדיקי דעלמא כביכול כי יסוד אבא מגרש את החיצונים מכל וכל כמבואר בע"ח (שער לאה ורחל פ"ז). וע"י הצדיקים נתגלה הטוב ונעשה הזווג בצדיק וצדק שהם הצדיקים כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ז). אשר בחנוכה כשנתגלה הטוב הנגזר נעשה זה הזווג בצדיק וצדק: וזדים ביד עוסקי תורתך. הוא כי זדים

הבינה כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ז) בינה ה' עלאה הנקרא קדוש. לכן נאמר ולך עשית שם גדול וקדוש שהיא הבינה בחינת שם גדול וקדוש סוד אבא אומר בינה עושה לכן נאמר עשית אשר הבינה היא ראש המנורה. בעולמך היא רחל הנקראת עולם שהיא גוף המנורה אשר הבינה שהיא שם גדול וקדוש ראש המנורה מאירה בעולמך ברחל מלכות שהיא גוף המנורה שזה הוא סוד של חנוכה ס"ג כ"ו כי הבינה שהיא ס"ג מאירה למלכות שהיא כ"ו. אשר הבינה אמא עלאה שהיא ס' שמות הוי"ה סוד ס' של אפרסמון וסוד סומך הוי"ה לכל הנופלים מקשטא לברתא בחנוכה בכ"ד קשומי כלה שהם כ"ד שמות אדנ"י במקום עמידתה בנה"י כדי שתוכל ע"י אלו הקשומין להתייחד עם יעקב ביחוד של הנ"ר בחנוכה ותעשה נר חנוכה. לכן ול"ך עשית ש"ם גדול וקדוש בעולמך במספר ס' פעם הוי"ה שהם כ"ד פעם אדנ"י נצ"ח הו"ד. יסוד. שהבינה אמא עלאה שהיא ס' פעם הוי"ה סוד סומך הוי"ה לכל הנופלים מעלה לברתא בחנוכה לאצילות למקום עמידתה נה"י דו"א ומקשטת אותה בכ"ד שמות אדנ"י שהם כ"ד קשומי כלה של רחל שהיא המנורה בגוף שלה:

ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופורקן כהיום הזה. הוא כדברנו לעיל (בפרק צ"ב) כי ועל התשועות הוא תיקון הד' עמר נקי שהם אזנים דעתיקא שמשם יוצאים השערות באור חוזר למעלה דרך קרומא דאוריא והם בחינת דינים של אור חוזר רק מחמת שהולכין דרך קרומא דאוריא נתבסמו קצת ושם כשבאין לגולגלתא

הם זו"ג דקליפה כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות ח'). אשר רצו לבטל תורה שבכתב ותורה שבע"פ שהם זו"ג דקדושה ואתה ברחמך הרבים עמדת להם בעת צרתם ומסרת הזדים ביד עוסקי תורתך להתגלות האור של שני התורות תושב"כ ותושבע"פ אשר אז נאמר מכל מלמדי השכלתי כי עדותיך שיחה לי משכיל על דבר ימצא טוב כי בעסק התורה אז נתגלו ב' היסודות של אבא ושל אמא שהם ג"כ בחינת תושב"כ ותושבע"פ לרחל בחשאי ויסוד ז"א שהוא משכיל על דבר ימצא טוב מתגלה לרחל בגלוי וגם הוא יש לו חלק מאור הנשפע זה שהוא אור תורה הקדושה שבכתב ושבעל פה כמו שבארנו לעיל (בפרק צ"ד) אצל להשכיחם תורתך לכן כשנתגלה בחנוכה אור תורה ונמסרו זדים ביד עוסקי תורתך אז נתקיים כי נר מצוה אור המנורה ותורה אור אור התורה הקדושה להאיר עלינו ועל כל עמו בית ישראל בנר מצוה ותורה אור אמן כן יאמר ד'.

פרק צח

ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך. הנה מבואר בזוה"ק פ' משפטים (דף ק"ה ע"א) ומה תעשה לשמך הגדול שמא גדול דא בניינא קדמאה שמא קדמאה אלקים ומפרש המקד"מ פירוש בינה שנקרא שם הגדול וכן מבואר בפ' תרומה (דף קס"ב ע"א) שם דא עלמא דאתי דאיהו שם גדול כד"א ומה תעשה לשמך הגדול. וכן מבואר בע"ח (שער רחל ולאה פ"ז) בינה עלאה נקרא שמך הגדול. קדוש היא ג"כ

מתערבין עם החוורתי והנימין והשערות שהם ג' פעם י"ג שהם במספר ט"ל שהוא השמן טפות הטל והם חסדים גמורים וזה הוא תשועה גדולה כי תיקון עמר נקי ביציאתו הוא דין גמור בחינת נצה הוד שהם תוספות לבר מגופא והנס הוא בתשועה גדולה שהם בעצמם נעשו בחינת רחמים גמורים באור ישר אור הפנים שהוא ישר אל בחינת ישראל. גם בארנו שם כי ועל הפורקן הוא תיקון הג' קרומא דאורא בחינת תפארת כי תפארת דעתיק גנוז שם וכללות דרדל"א אחזי נהוריה בהאי אורא בסוד יהי אור יהי אור ויצא י' מאור ונעשה אור אשר האור הזה נמשך לאבא אות י' והוא יסד ברתא שהיא המלכות הנקראת נר בהמשכת האור הגדול הזה שהוא אור יום הנמשך מתפארת דעתיק שהוא מקום במספר קפ"ו שם הוי"ה י' פעם י' ה' פעם ה' ו' פעם ו' ה' פעם ה' במספר מקו"ם שהוא קפ"ו מן פורקן אשר לזה פורקן הוא קפ"ו נ"ר כי נמשך האור מן תפארת דעתיק שהוא מקום דרך קרומא דאורא דאודכ"ך וסתים לאבא שהוא י' מן אור ואבא באור הזה יסד ברתא שהיא המנורה. בחינת מלכות שהיא נ"ר מן פורקן ונמתקו הגבורות שלה שהם מאורי לילה ע"י האור הגדול הזה של כללות דרדל"א דאחזי נהוריה בהאי אורא ונעשה אור יום כהיום הזה שהוא מאיר באורו וגם מאירין הג' פעם י"ג נח"ת דקדושה חוורתי נימין תקונים מן תלת רישין שהם גולגלתא אורא מוחא באור ישר שהוא אור הפנים ישר אל לכן נאמר ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופורקן כהיום הזה שהם ב' תקונים של ז"ת דגולגלתא הנמשך אור הזה בחנוכה

למלכות שהיא המנורה להמתיק את הגבורות שלה מאור לילה ולעשות אותם מאורי יום כהיום הזה שהוא מאיר בחסדים כאלו ממקור הרצון והרחמים תלת רישין. אשר הנס ותשועה גדולה ופורקן נעשה ע"י הכהנים המברכין את בני ישראל בברכת כהנים. בהמשכת הברכה מן התלת רישין כמבואר בפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ו). לכן ולעמ"ך ישראל עשית תשועה גדולה ופורקן כהיום הזה במספר יברכ"ך הוי"ה וישמר"ך. יא"ר הוי"ה פני"ו אלי"ך ויחנ"ך. ישא הוי"ה פני"ו אלי"ך ויש"ם ל"ך שלו"ם הוי"ה אהי"ה הוי"ה אדנ"י או הוי"ה אלקי"ם הוי"ה ונמשך ברכת כהנים שהיא התשועה גדולה ופורקן שנעשה לעמך ישראל ומאיר כל היחוד של הנר הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י. ונשאר עוד שם הוי"ה אחד שהוא המאיר בהמנורה בנר מצוה בד' מיני שלהבות כמבואר בלק"ת (משלי) ובפע"ח (שער השבת פ"ד) כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י'):

פרק צט

ואחר כן באו בניך לדביר ביתך ופנו את היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו נרות בחצרות קדשך.
הנה מבואר בספד"ק בני יששכר (במאמרי חנוכה במאמר הלל והודאה אות צ"ב) והדליקו נרות בחצרות קדשך הוא כי מרן האריז"ל כתב בכוונת נר מצות יחוד הוי"ה אהי"ה בחב"ד הוי"ה אלקים בחג"ת הוי"ה אדנ"י בנה"י כל הג' יחודים האלו בגימ' נ"ר וכתב עוד מרן דשבת ויומ' יש

עליה לשכינה למקומות עליונים חג"ת חב"ד משא"כ בנר חנוכה נשארת במקומה בנה"י אשר שם יחוד הוי"ה אדנ"י ומאירין לה ממקום הקדש העליון מחג"ת וחב"ד למקומה ולפ"ז שפיר תקנו והדליקו נרות בחצרות קדש בחצרות דייקא בנה"י אשר לשם מאירים לה ממקום הקודש עכ"ל. ואני השפל והנבזה אבוא בזה לפרש כל הענין מה שאומר כאן דביר היכל מקדש חצר. והוא דהנה מבואר בהרמ"ז ז"ל פ' שמות (דף ד') אשר דביר היא הבינה אמא עלאה וכן מבואר בקהלת יעקב (ערך דביר). גם מבואר בע"ח (שער המלכים פ"ו) כי זו"נ נקראים בנים. גם מבואר במאורי אור (מערכת הה' אות י"א) כי היכל נקרא בינה שבכל פרצוף ה"י כ"ל גימ' נ' שערי בינה. גם מבואר עוד שם (מערכת המ' אות פ"ט) כי מקדש בכל מקום יסוד דנוקבא וכן מבואר בע"ח (שער ציור עולמות פ"א) כי מקדש הוא היסוד שבה כלול י' ספירות. לכן נאמר ואחר כך באו בניך שהם זו"ג לדביר ביתך שהיא הבינה אמא עלאה לקבל ממנה האור כדי שיוכלו זו"ג להזדווג ביחוד הנ"ר והוא כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי שניהם ז"א ונוקבא מקבלים את האור מן בינה אמא עלאה שיוכלו להזדווג באור הנר. ופנו את היכלך הם הנ' שערים דבינה ה' חסדים שלה כמבואר בלק"ת (פ' וישב) כי הנ' שערים דבינה הם החמשה חסדים אשר הבנים שהם זו"ג מקבלים אותן לצורך הזווג שלהם בחנוכה. כי המנורה שהיא רחל היא מקבלת ה' גבורות שהם מאורי לילה ומתפשטין בז' קנים שלה כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ו) ובלק"ת (פ' בהעלותך) בטעמ"צ ובשער המצות (פ' בהעלותך). א"כ בשעת הזווג

שלא יאמר לה הז"א הסבי עניך מנגדי דלא יוקדון יתי בשלהוביתא דידך מרוב הדינין והגבורות. לכן מקבלין את החסדים מן הבינה שהם הנ' שערים שלה בחינת היכל לכן נאמר ופנו את היכלך שפנו אותן לצורכן מן הבינה אליהם. וטהרו את מקדשך הוא יסוד דנוקבא הנקרא מקדש כי באלו החסדים שהם מים טהורים טהרו כביכול את מקדשך יסוד דנוקבא בחסדים הנכנסים שם בעת הזווג. ואז אם המשיכו האור מדביר ביתך שהוא אור של הבינה ופינו את היכלך שפינו את החסדים מן הבינה שימשכו להבנים שהם זו"ג בסוד וילקט יוסף את כל הכסף. וטהרו את מקדשך יסוד דנוקבא בחסדים האלו שהם מים טהורים. כי גבורות הם אש נכפפת ונסככת כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא סוף פ"ד, ובשער הירח פ"ב). אבל החסדים הם מים טהורים והולכין במרוצה במרוצת המים כמבואר בשער דרושי הצלם (דרוש ב') ובפע"ח (שער הסליחות פ"א). ואחר כל זה והדליקו נרות בחצרות קדש בנה"י שלה כמו שאומר הקדוש בבני ישישכר הנ"ל אשר החמשה חסדים נמשכין לנוקבא דרך היסוד דז"א שהוא צדיק ח"י אקרי וע"י האלו החסדים מזדווגין זו"ג ביחוד נ"ר חנוכה לכן דב"ר היכל מקדש חצר במספר נ"ר חנוכה ה' פעם חס"ד ח"י פעם ח"י. אשר ח"י פעם ח"י מספר ויברך אלקי"ם כמבואר בספה"ק ברכ"ע (מאמר תרי"ג פ"ח) וגם מספר מיטטרו"ן בתוספת י' אשר חנוך רזא דממ"ט הוא סוד בחינת חנוכה כי ממ"ט במספר ח"ן מן חנוכה שהוא כבוד הוי"ה עכ"ל. כמבואר שם (בפרק י"ד) והוא כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה

פמ"א) בשם רבותינו הקדושים שרפי קודש מלובלין ומקאזנין שאמרו כן אשר חנוכה הוא רזא דמט"ט כמו שהרבתי שם חזון בעזרת שמו יתברך. ודבר שנאמר ונשנה לא נשנה אלא בשביל דבר שנתחדש בו והוא כי ויברך במספר רח"ל. י"ם מן אלקים הם הנ' שערי בינה שורש החמשה חסדים שהם ה"י כ"ל. אל"ה מן אלקים הם הל"ו נרות של חנוכה שכן אל"ה במספר ל"ו אשר ל"ו הם ב' פעם ח"י שהם ח"י פעם ח"י הנמשכין כאן ע"י דביר היכל מקדש חצר בחמשה חסדים שהם י"ם מן אלקים בנר חנוכה. לכן נאמר ויברך אלקים שהוא במספר ח"י פעם ח"י לברך את שם אלקים ולהמשיך לרחל שהיא ויברך ע"י היסוד צדיק שהוא ח"י את החמשה חסדים שהם היכ"ל סוד ה"י כ"ל ונמשך אז לרחל היחוד של נ"ר ע"י ברכת אלקים שנמתק ונתברך שם אלקים לאותיות שלפניו שהם אכדט"מ שכן ויברך אלקים במספר נ"ר אכדט"מ אשר שם זה מורה כ"ה מט"ט כי כ"ה הם כ"ה אותיות של יחוד הנ"ר הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקים הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר. מט"ט הם מט"ט אותיות של תרין יחודים קדישין שמע ישראל וברוך שם המתגלן בחנוכה כמו שבארנו (לעיל בפרק ס'). אשר מיטטרו"ן בתוספת י' ג"כ מספר נ"ר אכדט"מ שהוא בשמו חנוך רזא דחנוכה כנ"ל. אשר לזה מורין אתון מט"ט של מיטטרו"ן על מט"ט אותיות של יחודא עלאה ויחודא תתאה ונשארין אתון יטרו"ן במספר נ"ר כ"ה היחוד של הששה שמות שמספרן נ"ר שיש בהם כ"ה אותיות שלזה מורה ג"כ השם אכדט"מ כ"ה מט"ט.

ומבואר עוד בספה"ק ברכ"ע (מאמר תרי"ג פ"ד) כי מט"ט במספר ח"ן והוא המעלה חן על בעלה שאילת אהבי"ם גימ' ח"ן והוא סוד ויעלת ח"ן ובחינת מיט"ט הוא סוד י' פעם ח"ן גימ' שפ"ר כמעט שפרה המשפרת הולד כמבואר בענין השופר והוא סוד שרף האומר קדוש ובבחינת חיות הקודש הוא סוד כבוד הוי"ה בסוד מט"ט שהוא בחינת ח"ן ונכלל מעשר בסוד מיט"ט זה וזה נר"ל מטטרו"ן מיטטרו"ן גימ' תרל"ח בסוד קדו"ש עם ברו"ך כחשבון ג' אבות הן הן המרכבה שהם י"א פעם ח"ן והוא סוד חונה מלאך ד' סוד מט"ט מיט"ט סביב ליראיו. כי חונה הוא ח"ן ו"ה הנמשך מבחינת מלאך ד' סודו מט"ט מיט"ט עכ"ל.

וגם אני השפל נקיטנא בשפולי גלימא של רבינו הכה"ג ואומר בזה כי מיט"ט שהוא י' פעם ח"ן שהוא שפר בסוד שרף האומר קדוש. הוא במספר להדלי"ק נ"ר חנוכה עם ב' פעם אל" שצוה רבינו לכוין בשם ס"ג שהוא בפשוט כ"ו ועם האותיות והכולל הוא אל" וגם ייא"י דס"ג במספר אל" אשר במלואיהן במספר ש"ע סוד ש"ע נהורין מן שעשה נסים. אשר לזה מטטרו"ן מיטטרו"ן שהוא במספר תרל"ח קדו"ש ברו"ך כחשבון ג' אבות אברה"ם יצח"ק יעק"ב לכן דבי"ר היכ"ל מקד"ש חצ"ר במספר אברה"ם יצח"ק יעק"ב עם שכינ"ה סוד שכן י"ה. הש"ע נהורין ששורש שלהם בג"ם שבאבא א"ם שבאמא כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). אשר או"א הם י"ה אבא י' אמא ה' אשר לזה ג"ם א"ם הוא מלאך מט"ט שהוא חנו"ך במספר ג"ם א"ם שהוא סוד חנוכה. אשר הש"ע נהורין הם השמן של המנורה כמו שאמר דוד המלך ע"ה דשנת בשמן

אהי"ה במלוי יודי"ן במספר רג"ל סוד שתכלה רגל מן השוק וגם סוד אור הפנים במספר זכו"ר לבטל כח השכחה שרצו היוונים להשכיחם תורתך א"כ הגם שנמשך עוד ב' יחודים הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י בחג"ת ובנה"י אבל הם רק למעבר דרך שם אבל עיקר המשכת הנר הוא מכתר.

א"כ לכן דבי"ר היכ"ל מקד"ש חצ"ר במספר ל"ג פעם א"ל אשר כ' פעם א"ל הוא במספר כת"ר כי הכל נקרא על שם הכתר שורש המשכת שפע הנר עיקר המשכה שהוא מן הראש בחינת כת"ר. י"ג פעם א"ל הם מאירין ביי"ג תקוני דיקנא דאמא מקשטא לברתא בחנוכה לתקן הוד דידה. אשר זה נעשה ע"י הדלקת השמן בהמנורה שהוא ח"י צדיק החי לכן מטטרו"ן מיטטרו"ן במספר כת"ר ח"י סוד הכתר והכבוד לחי עולמים כי כת"ר ח"י הוא מטטרו"ן מיטטרו"ן אשר מט"ט הוא ח"ן סוד כבו"ד הוי"ה. אשר אברה"ם יצח"ק יעק"ב ג"כ במספר כת"ר ח"י כמבואר שם בברכ"ע (מאמר תרי"ג פמ"ו) וממנו נקח לדרכנו לענין מלאך מט"ט שהוא סוד החנוכה כנ"ל. אשר אז באם שנמשך יחוד הרג"ל של הכתר שהוא הוי"ה אהי"ה אור הפנים שהוא זכו"ר נתבטל כח השכחה של היוונים שרצו להשכיחם תורתך. אשר זכו"ר תשכ"ח במספר תתקס"א א"ל פעם א"ל כמבואר בברכ"ע מאמר אילו של יצחק פמ"ה. לכן דבי"ר היכ"ל מקד"ש חצ"ר במספר זכו"ר תשכ"ח שהוא תתקס"א עם ב' פעם א"ל סוד אור של הפנים הש"ע נהורין המאירין בחנוכה. אשר מטטרו"ן מיטטרו"ן הית"י"ן שבתוכו שהוא החיות שלו כי ב' פעמים ט' במספר ח"י לכן הד'

ראשי כמבואר בלק"ת (תהלים). לכן יצח"ק יעק"ב במספר שמ"ן אברהם הוא הכה"ג המדליק את השמן בהמנורה בסוד אתה כהן לעולם לכן מטטרו"ן מיטטרו"ן במספר שמ"ן אברה"ם. אשר אברה"ם הוא סוד אב"ר מ"ה יסוד צדיק החי כמבואר בלק"ת (פ' לד). שהוא סוד השמן ג"כ יסוד צדיק החי כמבואר בזוה"ק פ' בהר (דף ק"ט ע"ב) ובתקונים (בהקדמה דף ט"ז ע"ב). א"כ השמן ואברהם הם ח"י פעם ח"י במספר מיטטרו"ן מלא ביו"ד. ומטטרו"ן שמו כשם רב"ו במספר שד"י כנודע אשר שד"י הוא ב' פעם זק"ן דער אברהם לא הוה זקנה בעא רחמי והוה זקנה להמשיך י"ג תקוני דיקנא שהם זקן העליון וזקן התחתון דא"א סוד הצמר והמצר כמבואר בשער המצות (פ' קרושים) ובע"ח (שער הולדת או"א פ"ו). אשר ביי"ג תקוני דיקנא מאירין י"ג שמות א"ל כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח). ומבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר עיקר המשכה בחנוכה מן יחוד הנ"ר הוא מאותו האור הנמשך אליה מן הראש שהוא הכתר יחוד הוי"ה אהי"ה כי כשהם מלאים ביודי"ן הם במספר רג"ל גם מבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל ה') צריך שתבין בענין מה שאנו אומרים כי המלכות יונקת מתפארת ולפעמים מבינה איך נתייחס קבלתה לשום אחד מן המדרגות אחר שידענו היות כל מיני שפע בא מכתר והענין כי כאשר לא תועיל אותו ספירה רק למעבר יתכנה השפע אל הכתר וכאשר יתעכב שם בבינה או בתפארת יקרא קבלתה ע"י אותו המקום אשר נתעכב שם וכן מבואר בהקדמת הפע"ח. א"כ לפי זה כאן בחנוכה אשר מחמת כי יחוד הא' הוי"ה

מית"ן של שני שמות שלו במספר ב' פעם ח"י שהם ל"ו נרות של חנוכה ונשאר בב' השמות שלו אתון מרו"ן מירו"ן שהם במספר ז' פעם אלקי"ם אשר אל"ה מן אלקי"ם הם במספר ל"ו שהם ל"ו נרות של חנוכה י"ם של אלקי"ם הם נ' שערי בינה שהם ה' חסדים הנמשכים מן הבינה ראש המנורה למלכות גוף של המנורה והוא כמו שבארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"ב, ובמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ב) כי בהמנורה מאיר שם אלקי"ם. לכן אם חנוכה הוא השורש של האור מבחינת מט"ט כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פמ"א) א"כ בב' שמות שלו מטטרו"ן מיטטרו"ן הוא מרמז על ל"ו נרות של חנוכה עם ז' שמות אלקים שמאיר בכל קן של המנורה שם אלקים שהוא אל"ה י"ם כנ"ל אשר בחנוכה צוה רבינו לכוין בברכה הראשונה ע"ב קס"א. בברכה השניה ס"ג אלקי"ם. בברכה השלישית מ"ה אדנ"י אשר מספר כל השמות האלו הוא תצ"ב סוד הצב"ת. לכן ים מן אלקי"ם הם אתון ים מן נסים שאומרים בחנוכה. ז' פעם אלקי"ם במספר תצ"ב עם נ"ס אשר תצ"ב הם כל השמות של הג' ברכות נ"ס הם מ"ה אדנ"י ותצרף ל"ם הנ"ל ונעשה נסים שאומרים בחנוכה ועל הנסים כמו שצוה רבינו לכוין אצל ועל הנסים נס מ"ה אדנ"י י"ם נ' שערי בינה. אשר בז' שמות אלקי"ם יש צ"א אותיות במלואיהן כי בכל שם אלקים במלואו יש י"ג אותיות א"כ ז' פעם י"ג במספר צ"א הוי"ה אדנ"י שהם יעקב ורחל המזדווגין בחנוכה בנה"י מקום עמידתן אשר בפשוט בז' שמות אלקי"ם יש ל"ה אותיות לכן תצרף ל"ה לצ"א נעשה מספר קכ"ו ג' פעם מ"ב

המאירין בחנוכה והם אחי"ה יה"ו שורש של הו' מרגלאין המאירין בהמנורה בחנוכה כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ' ובמדרגת השמן אות י'). הו' שמות של מ"ב שהם אבגית"ן קר"ע שמ"ן נג"ד יכ"ש במ"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת המאירין בז' קני המנורה כמו שבארנו שם במדרגת המנורה אות י"ט. שם הוי"ה שיש לו בפשוט ד' אותיות ובמלוי י' אותיות ובמלוי דמלוי כ"ח אותיות שהם ביחד מ"ב מאיר בהמנורה בנר מצוה בד' מיני שלהבות של האור כמו שבארנו שם במדרגת המנורה אות י'. לכן בפשוט ובמלוי ובמלוי דמלוי שיש בשם אלקים ב"ן אותיות. לזה בז' שמות אלקי"ם הם ז' פעם ב"ן במספר י"ד פעם הוי"ה המאירין ז' שמות הוי"ה בנר מצוה בז' נרות של המנורה שהיא ראש המנורה בחינת בינה ועוד ז' שמות הוי"ה מאירין בנר מצוה בז' קני המנורה שהיא גוף המנורה. אשר לזה מטטרו"ן מיטטרו"ן במספר י"ד פעם הוי"ה עם ר"ב חס"ד שהוא יסוד אבא בחינת השמן המאיר בהמנורה אשר השמן הוא הטל כי איהו שמן איהו טל כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ה ע"א). אשר הטל נמשך מכתר דאריך. לכן דבי"ר היכ"ל מקד"ש. חצ"ר במספר י"ד פעם הוי"ה כת"ר ט"ל.

אשר ט"ל ב"ן במספר צ"א יחוד הוי"ה אדנ"י שהם יעקב ורחל המזדווגין בחנוכה ע"י המשכת נחל העליון הנרמז בר"ת להדליק נר חנוכה שהוא נוצר חסד לאלפים מזלזל עלאה של הדיקנא המאירה בחנוכה ב"ג תקונים שלה. שהם י"ג אותיות של שם אלקים במלואו כמבואר בע"ח (שער אריך פ"א). לכן דבי"ר

הג' שמות אהי"ה אלקי"ם אדנ"י שמספרן עק"ב אשר אהי"ה אלקי"ם בחינת שמות הבינה שהיא ראש המנורה המשפעת לשם אדנ"י בחינת מלכות גוף המנורה שלזה אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי חנוכה"ה במספר ס"ג כ"ו כי הבינה שהיא שם ס"ג משפעת למלכות שהיא שם הוי"ה כ"ו. אשר מחמת כי כל השפע קודש של חנוכה הוא מן הבינה בחינת שם אהי"ה, לכן נאמר שמנת ימי חנוכה. כי שם אהי"ה (במלוי ו) במלוי דמלוי כזה אלף למ"ד פ"א ה"י יו"ד יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד במספר ח' פעם חנוכה עם ס"ג ול"ז שהם חסדים של הבינה המכוסים והנגלים, כמבואר בפע"ח (שער הברכות פ"א), ובשער הפסוקים ובלק"ת (פ' ויצא). אשר ס"ג ול"ז הם הפ"ך של שמן הנחתם בחותם של כה"ג כי פ"ך במספר ס"ג ול"ז. אשר שורש של חנוכה הוא מלאך מט"ט שהוא חנוך, אתוון חנו"ך מן חנוכה. לכן מטטרו"ן מיטטרו"ן אכדט"מ במספר ח' פעם חנוכה. כי בשם אכדט"מ ג"כ נשרש חנוכה, כי אכ"ד הוא במספר כ"ה, שהם כ"ה אתוון של יחוד הנ"ר של הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י. מ"מ הם המ"ט אתוון של יחודא עלאה יחודא תתאה כמו שבארנו לעיל (בפרק ס' ובפרק הקודם). אשר שם אכדט"מ הוא בחינת בינה אמא עלאה שהיא ראש המנורה בחינת הודאה, משפעת לגוף המנורה בחינת הל"ל שהוא אדנ"י, לכן נאמר שכל ברכת הודאה הוא לשמך הגדול שהיא הבינה, כמבואר בזוה"ק פ' משפטים (דף ק"ה ע"א) ובפ' תרומה (דף קס"ב ע"א) ובע"ח (שער רחל ולאה פ"ז). אשר אז בחנוכה מזדווגין זו"נ ביחוד הנ"ר ומלכות נעשית נ"ר חנוכה"ה

היב"ל מקד"ש חצ"ר במספר יעק"ב רח"ל נצ"ר חס"ד לאלפ"ם. אשר יסוד דעתיק שהוא אות ו' גניז במצח העליון דאריך ונתגלה במצח הרצון בחדר דעתיק ואותו רצון יורד למטה ומתגלה בדיקנא ונעשה נוצר שהוא מזל נוצר חסד ונמשך אז עת רצון כמבואר בפע"ח (שער השבת פכ"ב). לכן דבי"ר היב"ל מקד"ש חצ"ר במספר ע"ת רצו"ן או"ר. שהוא האור הגנוז המתגלה במצח הרצון בחנוכה ויורד למטה לדיקנא המתגלית ג"כ בחנוכה דאמא מקשטא לברתא ונעשה בדיקנא נוצר ונמשך אז עת רצו"ן.

אשר ע"ת רצו"ן במספר מטטרו"ן מיטטרו"ן עם ב' פעם חנוכה"ה שהם סוד ב' חנות חן היסוד שהוא יוסף וימצא יוסף חן בעיניו חן אשה על בעלה ונשאר ב' פעם וכ"ה שהם ב' פעמים א"ל אשר במלואיהן הם הש"ע נהורין המאירין בחנוכה:

פרק ק

וקבעו שמנת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול.

סוד הלל והודאה

הוא כמבואר בספה"ק ברכ"ע (מאמר תרי"ג פ"ב) כי חנוכה שקבעו בהל"ל והודא"ה סוד אדנ"י אהי"ה שצורפם הוא סוד אלקי"ם והם נחשבו לג' שמות אהי"ה אדנ"י אלקי"ם שהוא צורפיהם גם יחד והוא סוד עק"ב כמעם (בראשית מט, יט) והוא יגד עקב ומחברים בבחינת עקב הנזכר תלת (שמים) [שמות] הוי"ה סוד לח"ם וצורפם גימ' נ"ר.

לכן אומר וקבעו שהוא לשון עק"ב שהם

בהמשכת אליה הג' יחודים של הנ"ר. לכן נ"ר חנוכה הל"ל הודא"ה במספר כה"ת שהוא כ"ה פעם טו"ב, אשר הששה שמות יש בהם כ"ה אותיות ונ"ר חנוכה הוא השמן שהוא הטוב, סוד כשמן הטוב על הראש. כמבואר בברכ"ע (מאמר תרי"ג פ"ב) ענין זה כי הל"ל הודא"ה נ"ר חנוכה במספר כה"ת לדרכו דרך הקודש וממנו נקח לדרכנו כאן לענין כ"ה פעם טו"ב. אשר בהדלקת הנרות בג' ברכות צוה רבינו לכוין בברכה הראשונה ע"ב קס"א. בברכה השניה ס"ג אלקי"ם. בברכה השלישית מ"ה אדנ"י אשר ע"י כל זה נמשך הזכירה בחנוכה שהם ב' כתפין תרין עטרין דחסדים וגבורות הנשלבין בע"ב קס"א ומספרן אלף רג"ל סוד שלו"ש פעמי"ם בשנ"ה או ביו"ם השמיני" עזר"ת כמבואר בברכ"ע (מאמר אור פני מלך פ"א), וממנו נקח לדרכנו כאן כי וקבע"ו שמנ"ת ימ"י חנוכה אל"ו להודו"ת ולהל"ל לשמ"ך הגדו"ל במספר אלף רג"ל ע"ב קס"א ס"ג אלקי"ם מ"ה אדנ"י כ"ה פעם טו"ב להמשיך הטוב והזכירה עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד':

יום ועש"ק י"ג אלול עזר"ת:

פרק קא

ותתפלל חנה ותאמר על"ן לבי בד' רמה קרני בד' רחב פי על אויבי כי שמחתי בישועתך.

חנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי חנה בבינה כי אלקנה הוא בחינת אבא וחנה היא בחינת אמא [עכ"ד]. אשר חנה שהיא אמא היא ראש המנורה המאיר בה שם

הוי"ה בנר מצוה בז' נרות שלה כמו שבארנו לעיל (כמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י'). ולב הוא בחינת בינה כמבואר בהקדמת התקונים (כמאמר פתח אליהו) בינה לבא ובע"ח (שער פרצופי זו"ג) כי לב הוא בינה ז"א ומלכות. לכן התפללה חנה שהיא הבינה ואמרה על"ן לבי שהוא המדרגה שלי בהוי"ה שהוא שם הוי"ה המאיר בנר מצוה בהמנורה בז' נרותיה שמאירין בראש המנורה. אשר מראש המנורה נשפע שפע קודש ומאיר האור לגוף המנורה בחינת מלכות שהיא ג"כ לב, אשר בחנוכה בהדלקת המנורה נמשך לה האור מן ע"ב ס"ג מ"ה במספר להדלי"ק למלכות שהיא ב"ן כדי שתמשיך ותדלוק ותאיר להתייחד עם ז"א שהוא ג"כ בחינת לב ביחוד של הנ"ר. לכן על"ן לבי במספר רל"ב שהם ד' שמות הוי"ה במלואיהן ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כי מן ע"ב ס"ג מ"ה נמשך האור לב"ן שהיא המלכות גוף המנורה. לכן נאמר על"ן לבי בהוי"ה כי ע"י שם הוי"ה בד' מלואיו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן נמשך האור למלכות שהיא ב"ן מן ע"ב ס"ג מ"ה שתוכל להזדווג עם ז"א ביחוד הנ"ר. אשר בחנוכה נמשך אור החן של הבת עין דאריך ודו"א אשר החן הוא ענין התפשטות החסדים, כמבואר בלק"ת (בראשית) כמו שבארנו לעיל (פרק פ"ט באמירת כדי לראותן בלבד). אשר ח"ן חס"ד במספר עי"ן ובשתי עינים של הז"א הם במספר ר"ס כי ב' פעם עי"ן במספר ר"ס שהם במספר ב' פעם ח"ן חס"ד. לכן אמרה חנה על"ן לבי בהוי"ה במספר ר"ס ב' פעם עי"ן. ח"ן חסד הנמשכין בחנוכה למלכות המשכת החסדים לצורך הזווג. כי יוסף יסוד צדיק לקח אור

שבעונים שהוא חן להזווג וזהו ויט אליו חסד כי ענין זה החן הוא התפשטות ה' חסדים כמבואר בלק"ת (פ' בראשית). אשר ב' פעם עי"ן שהם ר"ס הם ג"כ ז' הבלים שהם ז' הבלים דאמא בחינת ז' שמות מ"ב שהם מאירין בחנוכה למלכות שהיא רח"ל בחינת דוד כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ט). לכן ח"ן פעם חס"ד במספר אבגית"ן קרעשט"ן נגדיכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת חנוכ"ה דו"ד ב"ן יש"י. אשר כל זה נעשה ע"י הדלקת השמן בהמנורה בחנוכה שנעשה גם על ידו, אשר שמ"ן במספר יצחק יעקב. לכן על"ן לב"י בחו"ה במספר יצחק ב"ן, כי השמן הוא יסוד צדיק החי שהוא יצחק ק"ן ח"י הממשיך האור בחנוכה למלכות שהוא דו"ד ב"ן יש"י. אשר השמן הוא מזלזל עלאה נוצר חסד, וחנה שהיא בינה בנ' גדולה שלה של נוצר חסד נוצרת לחסד של יסוד אבא בתוכה, אשר יעקב הוא יסוד אבא, לכן על"ן לב"י בחו"ה במספר יעקב מזל"א. אשר השמן הוא ב' טפין מרגליות שתלויים בזקנו של אהרן, שהם ב' מזלין יקירין נוצר ונקה, אשר יסוד אבא נוצר מלובש ביסוד אמא ונקה, אשר לזה מאירין השמות כו"ו כו"כס"ז כו"ז בחנוכה כי כו"ו כו"ז במספר מזל"א, כו"כס"ז הוא השם המחיה המתים שהם ז' מלכים מלכי ארץ אדום בסוד מחי"ה המתים, שכן מחי"ה במספר ס"ג שהוא מספר חנ"ה וממשיך החסד להמלכים להקימם מגפילתם. לכן כו"כס"ז במספר ע"ב ס"ג, אשר ע"ב הוא חו"ה ס"ג הוא אה"ה, יחוד הראשון של נ"ר חנוכה שהוא יחוד הכתר, עיקר המשכה הנמשך ביחוד הנר מן הראש

שהוא כתר. לכן על"ן לב"י בחו"ה במספר חו"ה אה"ה כו"ו כו"כס"ז כו"ו. אשר חיות הזה של המלכים נעשה ע"י השמן שהוא מלך הדר צדיק החי סוד המהדרין מן המהדרין שמוסיפין והולכין בחנוכה להחיות המלכים, אשר הדר הצדיק שהוא השמן הוא בחינת טוב סוד כשמן הטוב על הראש. ובחנוכה נתגלה הטוב הגנוז מן שם ע"ב ונשלם להכל ונעשה חס"ד שהוא ע"ב אשר בהתגלות זה הטוב אז. נתגלו לרחל ג' יסודות שהם יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א. אשר כולם הם בחינת טוב. א"כ נתגלה בחנוכה לרחל שהיא המנורה ג' פעם טו"ב לכן על"ן לב"י בחו"ה מספר הדר"ר עם ג' פעם טו"ב אשר בטוב נשרש החסד כי ט' פעם ו"ב במספר חסד. טו"ב חס"ד במספר חנוכ"ה. אשר שמות של היסוד הם טפטפיה חב"ו במספר הדר"ר לכן על"ן לב"י בחו"ה במספר טפטפיה חב"ו ג' פעם טו"ב. אשר ג' פעם טוב שהם ג' היסודות של אבא ואמא וז"א הם מן בחינת אות ט' צלם יסוד הפנימי בסוד מה רב טובך אשר צפנת ליראיך כמבואר בע"ח (שער פרקי הצלם פ"ו). אשר ג' פעם ט' במספר ז"ך שהוא השמן זי"ת ז"ך והשמן מאיר בחנוכה עד שתכלה רגל מן השוק שהוא יחוד זכו"ר בחינת פכ"פ ע"ב קס"א שהם רג"ל. לכן על"ן לב"י בחו"ה במספר רג"ל ז"ך או זכו"ר זך או ע"ן החי"ם ז"ך כי ע"ן החי"ם הוא מלך הדר"ר שהוא השמן. אשר הדר הוא הדרת פנים זקן והדיקנא היא ביסוד שהוא מלך הדר כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ו ובשער הנסירה פ"ג). אשר אמא שהיא חנ"ה. מקשטא לברתא בחנוכה ב"ג מכילין דרחמי לתקן הוד דידה ואז ממילא נתגלו

עוד מ' תקוני דיקנא של ז"א אשר ביחד הם כ"ב תקונים דאריך ודו"א, סוד שם טדה"ד, כי ט"ד י"ג ה"ד ט', אשר לזה היו כ"ב גביעים בהמנורה, כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ב).

לכן על"ץ לב"י בהוי"ה במספר רח"ל טדה"ד שהוא מספר כ"ב י"ג תקוני דיקנא דאריך ט' תקוני דיקנא דו"א:

רמ"ה קרני בהוי"ה. הוא כמו שבארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"ב, ובמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ג') כי ראש המנורה שהיא בינה אמא עלאה איהי לאו מאנא לגביה ולא משמשא לגביה אלא עטרה על רישיה י' על ו' כי הששה קנים של המנורה הם בצורת ווי"ן אשר הם ב' ההי"ן וכל ה' בצורת ג' ווי"ן הרי ששה קנים והקן האמצעי איהו ו' בן י"ה על שמייה אתקרי בינה והנר שהוא בינה איהי י' בחינת אשת חיל עטרת בעלה תנא דספר תורה אשר ביחד הם ז'. והוא כמבואר בזהר הרקיע (בראשית דף י"ד ע"א) כי אות ז' מורה י' על ו' אשת חיל עטרת בעלה. א"כ לכן אמרה חנ"ה שהיא הבינה רמ"ה קרני הקרן שלי נתרומם למעלה להיות אשת חיל עטרת בעלה י' על ו' בהוי"ה, כי בהמנורה נשרש כל השם הקדוש הוי"ה ב"ה וב"ש, כי הששה קנים הם ב' ההי"ן, קן האמצעי הוא ו'. נרות על ראשה הם אות י' עטרת בעלה. אשר בחנוכה אמא שהיא חנ"ה מקשטא לברתא בי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא המאירין בהם י"ג שמות הוי"ה ב"ה וב"ש. לכן רמ"ה קרני"י בהוי"ה במספר מנר"ה עם י"ג פעם הוי"ה: או כלך לדרך זה כי רז"ל אמרו רמ"ה קרני ולא רמ"ה פכ"י, שאול ויהוא שנמשכו בפך

לא נמשך מלכותן דוד שנמשח בקרן נמשך מלכותו. אשר בחנוכה נתגלה אורו של מלך המשיח באור השמן המאיר בהמנורה, שהוא יסוד צדיק מלך הדר שלא נאמר בו מיתה, סוד דוד מלך ישראל חי וקיים שהוא מלכות, ומקבל אורו מן הדר שהוא צדיק החי וקיים. לכן רמ"ה קרני"י בהוי"ה במספר הדר"ר משי"ח ב"ן דו"ד, אשר לזה משי"ח הוא נומריקון מצות שמנת ימי חנוכה. ונשאר הדר"ר ב"ן דו"ד במספר נ"ר כ"ה הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י אשר מספר שלהם הוא נ"ר ויש בהם כ"ה אותיות. אשר אז בחנוכה נעשה גם בהשמן, לכן קרני"י אותיות האמצעית הם נ"ר ונשאר ק"י במספר נ"ס, אשר בחנוכה אומרים ועל הנסים, ואומר רבינו לכזין כי גם הם ב' שמות מ"ה אדנ"י י"ם הם נ' שערי בינה שהם ה' חסדים של הבינה. לכן קרני"י במספר ה' פעם חס"ד שהם י"ם מן נסים ואותיות ק"י מן קרני הם גם מן נסים הרי נשלם בתיבת קרני נסים הנשרשין במ"ה אדנ"י ובה' פעם חס"ד. אשר בנר חנוכה מאירין הב' יחודין קדישין שמע וברוך יחודא עלאה יחודא תתאה שיש בהם מ"ט אותיות כמבואר בתקונים (תיקון תליסר) כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) לכן קרני"י בהוי"ה במספר נ"ר חנוכה כ"ה כ"ד כ"ה אתון דיחודא עלאה כ"ד אתון דיחודא תתאה. אשר כל זה הוא ע"י השמן המאיר בהמנורה בחנוכה שהוא בא"ת ב"ש ב"ט כמנין יה"ו ושם ב"ט ביסוד ולזה נקרא ח"י לפי ששם זה בונה ו' בתים שהם ח"י אותיות שכולם מתקבצים ביסוד כמבואר בלק"ת (פ' עקב). לכן רמ"ה קרני"י בהוי"ה במספר

החי בהשמות שלו ב"ט חב"ו אשר הוא עולה עד הדעת ונקרא משכיל לאיתן להמשיך משם השמן הוך והטהור שהיא מפת הזרעית לצורך המלכות שהיא נ"ר. אשר שם הדעת הוא אה"ה ובר' מלואיו כזה אלף ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י וא"י ה"י. אל"ף ה"א וא"י ה"א אל"ף ה"ה וי"ו ה"ה במספר תקצ"ו שהם קצו"ת החש"ן שהוא מספר משיח שאורו נתגלה בחנוכה ב'מ'צות ש'מנת י'מי ח'נוכה. לכן רמ"ה קרנ"י בהוי"ה במספר תקצ"ו חב"ו ב"ט אשר חב"ו ב"ט במספר הב"ל שהיא המלכות המקבלת בחנוכה ההבלים מן הבינה שהיא חנ"ה שכן הבל במלוי כזה ה"ה ב"ת למ"ד במספר מלכו"ת.

או כלך לדרך זה כי השמן הוא בחינת שניהם בחינת אבא שהוא הוי"ה וביחינת אמא שהיא אהי"ה הממשיך את השבעה הבלים מן השופר של ר"ה לחנוכה כי מתתיה"ו במספר רא"ש השנ"ה כמו שבארנו לעיל (בפרק מ"ב ובפרק צ"ג). לכן רמ"ה קרנ"י בהוי"ה במספר שופ"ר הוי"ה אהי"ה.

או כלך לדרך זה כי הנס של חנוכה נעשה ע"י השמן הנחתם בחותם הבינה שהיא חנ"ה אשר שמות חותם של הבינה הם קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה. לכן רמ"ה קרנ"י בהוי"ה במספר תנ"ה חנוכ"ה חנוכ"ה שכן מבואר בסידור הקדוש חמדת ישראל ממרן הקדוש מהר"ש וויטאל, כי בחנוכה מאיר השם טפמפי"ה אשר ט"פ ט"פ הם ב"פ חנוכה באור ישר ובאור חוזר הנשרשין בשם י"ה שהם או"א כמבואר ג"כ בספה"ק דברי חיים ממרן הקדוש אור עולם באוצר החיים מצאנו זצ"ל בדרושי חנוכה.

יה"ו ברי"ת או ב"ט ברי"ת שהוא יסוד צדיק בחינת השמן אשר ברי"ת במספר ל"ו פעם טו"ב רזא צדיק וטוב ל"ו שהם הל"ו נרות של חנוכה. אשר רמזנו לעיל (אצל על"ן לבי בהוי"ה) כי בחנוכה מאירין השמות כו"ו במוכס"ו כו"ו להחיות המתים שהם ז' מלכין קדמאין לתקן הכלים הנשברים שלהם שזה נעשה ע"י הזווג הקדוש בחנוכה של יעקב ורחל. לכן רמ"ה קרנ"י בהוי"ה במספר יעקב רח"ל כו"ו במוכס"ו כו"ו.

או כלך לדרך זה כי רבינו אומר לכוין אצל להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך מהם האור למלכות שהיא ב"ן ואז תמשוך ותדליק ומאירה באור הנ"ר חנוכ"ה אשר באור הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י מאירין ג"כ ב' שמות א"ל שבמלואיהן הם הש"ע נהורין המאירין בחנוכה שלזה צריך לכוין אצל שעשה ש"ע נהורין. לכן רמ"ה קרנ"י בהוי"ה במספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן א"ל א"ל נ"ר חנוכ"ה.

או כלך לדרך זה כי בחנוכה מאירין הי"ג תקונים דדיקנא של אריך אנפין וט' תקונים דדיקנא דו"א שמאיר בהם שם מדה"ד, ט"ד הם י"ג תקונים דא"א, ה"ד הם ט' תקונים דו"א. אשר כל זה נמשך ע"י השמן שהוא הטל שם כו"ו כי איהו שמן איהו ט"ל כמבואר בזוה"ק פ' לך ורף פ"ה ע"א. אשר זמן הדלקת השמן בחנוכה הוא עד שתכלה. רגל מן השוק שהוא יחוד ע"ב קס"א. זכור זווג פב"פ מן אור הפנים. לכן רמ"ה קרנ"י בהוי"ה במספר נ"ר חנוכה רג"ל מדה"ד.

או כלך לדרך זה כי כל המשכה בחנוכה הוא ע"י השמן שהוא בחינת יסוד צדיק

או כלך לדרך זה כי הנה רבינו אומר לכוין אצל שעשה נסים להמשיך את הש"ע נהורין אשר הם מאירין באור הפנים בתיקון ואמת תרין תפוחין קדישין אשר מאיר ב' שמות א"ל בפן הימני וב' שמות א"ל בפן השמאלי וב' שמות א"ל בחומם. לכן רמ"ה קרנ"י בהוי"ה במספר ואמ"ת עם ששה פעם א"ל:

רחב פי על אויבי. הנה מבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ז) הנה הדעת עליון מקורו נמשך מן ב' פנים דא"א שהם תיקון ז' מן י"ג תקוני דיקנא הנקרא ואמת והוא כולל כל ז' תקונים קדמאין והוא ז' להם וכולל כולם לכן יש בו ז' שמות ס"ג והם גימ' אמ"ת והנה מן ז' שמות אלו מתפשטין ז' מלואים בלבד שהם ז' פעם הבל והם ז' הבלים דקהלת ולהיותן מס"ג נמשכין כולם עד אמא עלאה ואח"כ הם נמשכין נגד פיה ויוצאין משם בסוד ז' הבלים היוצאין מהפה כנוזר בסוד השופר ושורשם של אלו הבלים מתגלין בפה שלה עכ"ל. גם מבואר בפע"ח (שער הלולב פ"ד) כי אין החיצונים נדחין אלא ע"י הבינה שהיא אמא עלאה.

א"כ לכן אמרה חנ"ה שהיא אמא עלאה בשם ס"ג שלה רחב פי על אויבי כי ע"י ז' הבלים שהם ז' מלואים מן ז' שמות ס"ג בחינת חנ"ה שהיא ס"ג הנמשכים מן הפנים העליונים דא"א לפה שלי שהוא פה הבינה אמא עלאה ומתגלין שם בפה שלי ויוצאין ממני הז' הבלים בסוד השופר הנשמרים לחנוכה לדחות בהם את היוונים הטמאים שהם אויבי. כי בר"ה אין מקבלת המלכות שהיא רחל רק מחצה הבלים. כי מחצה מקבל הז"א בסוד קול קלה קול לז"א קל"ה לנוקבא

כמבואר בפע"ח (שער השופר פ"א). מחמת כי בר"ה עד שמיני עצרת הזווג הוא רק בלאה אבל בחנוכה הלא רחל מקבלת כל הז' הבלים מחמת כי רחל היא המנורה כלת משה הפנימית ומשה גובר על המנורה ממשיך לה כל הז' הבלים האלו כדי שתהיה לבת אש להאיר פניה כי הבל ולהב חדא מילתא הוא כמבואר בלק"ת (פ' שמות). לכן בזה שרחב פי ומתגלין השבעה הבלים ממני שאני ראש המנורה לרחל מלכות גוף המנורה בזה על אויבי נדחין החיצונים שהם היוונים הטמאים. אשר לזה. רח"ב פ"י ע"ל אויב"י במספר ז' פעם הבל"ע עם י' פעם טו"ב שהם החסדים כי בטוב נשרש החסד שכן ט' פעם ו"ב במספר חס"ד אשר טו"ב חס"ד במספר חנוכה א"כ ההבלים והחסדים נקשרים ונשלבים אלו באלו לדחות אויבי שהם היוונים שרצו להמשיך את הגבורות והחי עולמים עור רחב פי על אויבי להמשיך ההבלים הנמשכים מן פנים העליונים דאריך אנפין מקור החסדים שהם י' חסדים בשורש של טוב והם י' פעם טו"ב.

או כלך לדרך זה כי כל המשכה של האורות הנמשכין בחנוכה למלכות הוא ע"י השמן שהוא בחינת בינה כמו שבארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"ז) בשם רבינו מהרחו"ו ז"ל (בפ' יתרו דף פ"ז). אשר השמן הוא הטל כי איהו שמן איהו ט"ל כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א). אשר הטל נמשך מן התלת רישין גולגלתא אורא מוחא שיש בהם ג' פעם י"ג. י"ג חוורתי י"ג נימין י"ג תקונים נח"ת דקדושה. אשר התלת רישין בכלל הם בחינת בינה כמבואר בזוהר הרקיע (בפירוש רבינו על ספרא דצניעותא פרקא קדמא

דף קי"ז ע"א) ובקול ברמה (דף כ"ב ע"א). אשר גולגלתא שהיא הבינה בחינת חנ"ה מתגלה בפה כמבואר במבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ה) ובקול ברמה (דף ל"ה ע"ב). לכן אמרה חנ"ה שהיא הבינה רחב פי בהתגלות הגולגלתא ברוחא דחיי לפי אשר הגולגלתא שהיא הבחינה שלי בינה שם מקור של ג' מיני י"ג שהם ט"ל והוא השמן אשר מן הטל הזה מתזן חקל תפוחין קדישין שהיא המלכות בחינת רחל שהיא המנורה שמאיר בה השמן שהוא הטל ובזה האור של המנורה נכנעין כל החיצונים שהם היוונים בחינת חשך היפך האור. לכן רח"ב פ"י ע"ל אויב"י במספר שמ"ן ט"ל.

כי שמחתי בישועתך. הנה שמחה בבינה סוד אם הבנים שמחה כמבואר במאורי אור (מערכת הש' אות נ"ח). ישועה המלכות בקבלתה אורות הבינה נקראת ישועה כמותה ואז יש לה הש"ע נהורין והיא נושעת מביתה הנקרא מעייני הישועה כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות ט"ו). ומבואר בע"ח (שער אריך פ"ג) כי הש"ע נהורין של אבא הם טמירין ושל אמא הם מתגלין. אשר בחנוכה מתגלין הש"ע נהורין באמירת שעשה נסים כי ש"ע מן שעשה הם הש"ע נהורין כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). לכן נאמר כי שמחתי בישועתך חנ"ה שהיא הבינה אמא עלאה אומרת כי שמחתי יש לי שמחה גדולה מזה כי השמחה היא בחינה שלי בישועתך הם הש"ע נהורין בחינת ישועה שנמשכין ממני כביכול למלכות בחנוכה והיא נושעת ממני הבחינה שלי מעייני הישועה.

או כלך לדרך זה כי הקדמנו בפרקים הקודמים כמה פעמים אשר בחנוכה

שמקבלת המלכות שהיא המנורה אור החן מקשמת אמא לברתא כביכול בכ"ד קשוטי כלה שהם כ"ד שמות אדנ"י ב"ה וב"ש וזה נעשה ע"י הדלקת ל"ו נרות בחנוכה בהאיר אור הגדול הנגזר בהתגלות הטוב ונשלם החסד. לכן כ"י שמחת"י בישועתך במספר כ"ד פעם אדנ"י עם ל"ו שהם הל"ו נרות שמאירין בהם ל"ו שמות הוי"ה בכל נר שם הוי"ה ב"ה וב"ש, אשר ל"ו פעם הוי"ה הם י"ג פעם ע"ב שהם י"ג שמות החסד במספר תתקל"ו המאירין בחנוכה ב"ג תקוני דיקנא, אשר אמא שהיא חנ"ה מקשמת לברתא בחון לתקן הוד דידה בחנוכה וגם ממשכת לה המוחין חכמה בינה חסד גבורה. לכן ותתפלל חנ"ה ותאמר על"ן לב"י בהוי"ה רמ"ה קרנ"י בהוי"ה רח"ב פ"י ע"ל אויב"י כ"י שמחת"י בישועתך במספר א"ל רחום וחנו"ן אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד ואמ"ת נצ"ר חס"ד לאלפ"ים נש"א עו"ן ופש"ע וחטא"ה ונק"ה תתקל"ו חת"ך אשר תתקל"ו במספר י"ג פעם ע"ב המאירין ב"ג תקוני דיקנא שהם ל"ו פעם הוי"ה המאירין בל"ו נרות דחנוכה אשר אז נמשכין לה המוחין שהם חכמ"ה בינה חס"ד גבור"ה במספר חת"ך. אשר חסד גבורה הם תרין עטרין דדעת כי בעת הזווג ניתנין לה התרין עטרין דדעת ונשלם לה כל המוחין חכמה בינה דעת. ואז בעת הזווג בחנוכה מאירין פניה בז' הבלים הנמשכין לה מן אמא עלאה שהיא חנ"ה שהם הז' שמות מ"ב כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ט). לכן ותתפלל חנ"ה ותאמר על"ן לב"י בהוי"ה רמ"ה קרנ"י בהוי"ה רח"ב פ"י ע"ל אויב"י כ"י

שמחת"י בישועת"ך במספר אבגית"ן קרעשט"ן נגדיכ"ש בטרצת"ג חקבטנ"ע יג"ל פו"ק שקוצי"ת עם ז' פעם הב"ל חכמ"ה בינ"ה דע"ת בשלימות המוחין וז' הבלים דבינה שהיא חנ"ה הנמשכין בחנוכה למלכות אשר ז' הבלים הם אלו השמות מ"ב:

פרק קב

אין קדוש כד' כי אין בלתך ואין צור כאלקינו:

הנה בפסוק הזה יש ג' פעם אין א' אין קדוש כד'. ב' כי אין בלתך. ג' ואין צור כאלקינו. ונראה לי השפל הבזוי ונבזה לומר בזה כי חנה הנביאה רמזה בזה על התלת רישין דאריך אנפין. והוא כמבואר במאורי אור (מערכת הא' אות ס"ד) אין נקרא אריך אנפין ועיקר שם זה לרישא דלא אתיידע כי שם חביון עוז העצומות שהוא אין לרוב העלמו וגם האוירא נקרא אין על שם שהוא אוירא דלא אתפס והוא גם מלכות דאדם קדמון נקרא אני מתלבשת ברדל"א נקרא אין. והוא כמבואר בזוה"ק פ' האזינו באדרא זוטא (דף רפ"ח ע"א) תלת רישין אתגלפן דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא רישא חדא חכמתא סתימאה דאתכסייא ולא מתפתחא וחכמתא דא סתימאה רישא לכל רישיה דשאר חכמות. רישא עלאה עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין רישא דכל רישא רישא דלאו רישא ולא ידע ולא אתיידע מה דהוי ברישא דא דלא אתדבק בחכמתא ולא בסוכלתנו ועל האי אקרי ברח לך אל מקומך והחיות רצוא ושוב. ובגין כך עתיקא קדישא אקרי אין דביה

תליא אין וכל אינון שערי. וכל אינון נימין ממוחא סתימאה נפקין. ומפרש רבינו בע"ח (שער אריך פ"ג) כי הזוה"ק חושב התלת רישין כאן באדרא מתתא לעילא שהם מתגלפין דא לגו מן דא א' מוחא חכמה סתימאה ב' אוירא ג' גולגלתא אשר ראש הב' שהוא אוירא הוא לגו מן ג' שהוא גולגלתא ומתלבש בתוכו אבל ראש העליון עם הב' אינו בבחינה דא לגו מן דא רק בחינה לעילא מן דא כי ראש העליונה נקרא רדל"א והוא לעילא מן ב' רישין הנקרא א"א ואינה מתלבשת כלל רק ז' התחתונים המתלבשין בא"א. והנה א"א הוא שם כולל ב' רישין דהיינו כתרא ומוחא סתימאה שאלו הם ב' רישין שתחת רדל"א. והנה כל ראש צריך שיהיה כלול מן י' ולכן מתחלקין לי' בחינות והוא כל אחד מן ב' רישין יש בו י' ספירות כי בכתר יש י' ספירות וכן בחכמה סתימא הנקרא רישא ממש. והענין הוא כי הראש הראשונה שבהם הוא בחינת כתר ויש בה י' ספירות, והנה הוא מסבב את מוחא סתימאה ונקרא גולגלתא באדרא וכן מלת כתר מלשון כותרת ר"ל מקיף כי גולגלתא מקיף המוח. ובתוך הגולגלתא הזה יש בתוכו מוח סתום מאוד מלבד מוחא סתימאה דא"א שהוא תחת י' דכתר לכן המוח הזה עליון מאוד וסתום ונקרא בשם אוירא עלאה כמבואר בשני האדרות ובספרא דצניעותא והאי אוירא הוא בין גולגלתא לקרומא דחפאי עליה דחכמה דמוחא סתימאה ואתקרי בספרא דצניעותא בפרקא קדמאה קרומא דאוירא דאודכך ולמטה ממנו יש בחינת חכמה דא"א נקרא באדרא מוחא סתימאה דעתיק והנה המוח העליון ההוא שבכתר דא"א

הנקרא בשם אוירא אעפ"י שבערך כתר עצמו הוא נקרא בשם מוח שבו על זה הוא נעשה גולגלתא ממש בערך חכמה דא"א שהוא מוחא סתימאה דא"א וע"כ גם המוח העליון ההוא הנקרא אוירא נקרא גם הוא רישא ממש בערך החכמה מוחא סתימאה דא"א והרי נתבאר איך הב' רישין שהם כתר חכמה שבו נכללין בג' רישין ממש והם כתר רישא עלאה ואוירא רישא תנינא ומוחא סתימאה רישא תליתאה מלבד רדל"א הנקרא עתיק יומין שאעפ"י שבאדרא נקרא הכתר וחכמה דא"א בבחינת ב' רישין לחוד על כל זה הם ג' רישין ממש אשר אין מכלל רדל"א. אשר בכאן בסוף דבריו חושב רבינו התלת רישין מעילא לתתא א' גולגלתא ב' אוירא ג' חכמה מוחא סתימאה וכן בשער הכללים (פ"ב) חושב אותם שם מעילא לתתא א' נקרא רדל"א הב' נקרא אין הג' מוחא סתימאה. ומה שאומר בזה"ק הנ"ל ובגין כך עתיקא קדישא אקרי אין דביה תלייא אין וכל אינון שערי מפרש רבינו במבוא שערים (שער ג' ח"ב פרק י') ובזה"ק הרקיע בפירוש ספרא דצניעותא (דף ק"ח ע"ב) ובספר הוד מלך (דף ר"ז ע"א) והנה זה העתיקא קדישא הנקרא אין הוא האי רישא הנקרא אוירא דבגין דנפקי מיניה הני נימין דשערי נקרא אין ועיקר שם של אין הוא בהאי רישא דאוירא בדוקא. ואמנם גם רישא עלאה דעתיק יומין נקרא ג"כ בדרך השאלה אין והטעם משום דביה תליא אין כי זו הרישא הנקרא אוירא נתלית ונאחזת בו ועל שמה נקרא גם הוא אין כמו שגם היא נקרא עתיקא קדישא על שם דעתיק יומין שהוא עקרי בשם זה דעתיקא קדישא.

א"כ נמצא מזה אשר עיקר השם אין הוא נאמר על אוירא דוקא על שם שהוא אוירא דלא אתפס וגם שיוצאין ממנו הני נימין דשערי אבל מחמת כי אוירא שהוא רישא מתלת רישין והוא האמצעי בין מתתא לעילא בין מעילא לתתא שנקרא אין תלוי בגולגלתא ונאחזת בו נקרא גם גולגלתא אין. א"כ נוכל לומר בפחד ובמורא כי מוחא חכמה סתימאה נקרא ג"כ אין שהוא ג"כ רישא מתלת רישין ואוירא מאיר בו דרך הקרום. וג"כ גולגלתא מקיף אותו כי לזה נקרא גולגלתא כתר מלשון כותרת כי גולגלתא מקיף המוח וגם מחמת שהלא התלת רישין שהם גולגלתא אוירא מוחא סתימאה אתגלפו דא לגו מן דא. אשר ענין גילוף זה הוא כי נחקקו להיות התחתון בית קיבול לעליון כעין זו"ג לקבל שפע זה מזה כמבואר בהוד מלך (דף ר"ז ע"א).

א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פט"ו) בשם הזוה"ק פ' אמור (דף פ"ח ע"ב) דבר אחר כשמן הטוב על הראש דנגיד ונפיק מרישא דכל רישין סתימא דכל סתימין. על הראש. על הראש ודאי רישא דאדם קדמאה יורד על הזקן דא דיקנא יקירא כמה דאוקמוה. ובארנו שם שהשמן נמשך מרישא דכל רישין הוא רדל"א שהוא רישא דכל רישין סתימא דכל סתימין מרוב העלמו על הראש רישא דאדם קדמאה הוא אריך אנפין וכן מפרש רבינו הצמח בקול ברמה (דף ג"ג ע"ב) כי אדם קדמאה כאן כוונת הזוה"ק על א"א וממנו נקח לדרכנו כאן כי מתלת רישין גולגלתא אוירא מוחא. יורד ונמשך השמן הטוב שהוא על הראש שהם ג' פעם י"ג חוורתי מגולגלתא נימין מאוירא

תקונים דדקנא ממוחא סתימאה אשר ג' פעם י"ג הם ט"ל אשר לזה איהו שמן איהו טל המבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ה ע"א) ומן תלת רישין יורד על הזקן זקן אהרן כה"ג דלעילא שהוא אריך בדיקנא שלו. אשר בחנוכה נתגלה השמן הזה שהוא המל הנמשך מן אלו התלת רישין ומאיר ב"ג תקוני דיקנא. אשר דרך קרומא דאורא הולכים כולם הי"ג חוורתי והי"ג נימין והי"ג תקונים ומתערבין זה בזה והולכין למעלה בגולגלתא באור חוור ומשם יורדין באור ישר דרך מוחא חכמה סתימאה ונעשין י"ג תקוני דיקנא כמבואר במבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ז).

א"כ לכן אמרה חנה שהיא הבינה אין קדוש כד' שהוא גולגלתא בחינת בינה כמבואר בזוהר הרקיע (דף קי"ז ע"א) ובקול ברמה (דף נ"ב ע"א) אשר גולגלתא נקרא אין על שם שאורא שהוא עיקר שם אין תלוי ונאחז בו. אשר מחמת שגולגלתא הוא בינה לכן נקרא קדוש כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ז) כי הבינה נקרא קדוש לכן אומרים הקדוש סוד ה' עלאה שהוא קדוש. אשר מן גולגלתא שהוא אין ונקרא קדוש ושם מאירין שמות החסדים שהם ג' שמות ע"ב בחינת חסד כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ד). לכן אמרה אין קדוש כהוי"ה שם החסד הגם כי גם בתרין רישין תנינן שהם אורא וחכמה מוחא סתימאה מאירין שמות הוי"ה אבל בהם מאירין שמות ס"ג ומ"ה אבל בגולגלתא מאירין עיקר שמות החסד שהם שמות ע"ב דיודי"ן וגם מן גולגלתא נמשכין הי"ג חוורתי שהם עיקר החסד והרחמים לכן אין קדוש כהוי"ה נאמר על גולגלתא:

כי אין בלתך נאמר על אורא מקום

הסתום מאוד סתימא דכל סתימין טמירא דכל טמירין אשר לזה אמרה על אורא כי אין בלתך הראש הזה שהוא ג"כ רישא מתלת רישין ועיקר שם אין נאמר עליו הוא אין בלתך כי הוא סתום מאוד מאוד ועליון וגם ממנו נמשך השמן ב"ג נימין כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ח) אשר כללות דרדל"א אחזי נהוריה בהאי אורא שבין גולגלתא ומוחא סתימאה סוד הנאמר יהי אור כי יצאה י' מאור ואשתאר אור לכן הקרום מפסיק בין האי אורא למוחא סתימאה כדי שיוכל לסובלו כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ח):

ואין צור כאלקינו נאמר על מוחא חכמה סתימאה שהוא ג"כ רישא מתלת רישין ונקרא ג"כ אין מחמת שכתר שהוא גולגלתא מקיף אותו וגם האור של אורא מאיר בו דרך הקרום. אשר ממנו יוצאין י"ג תקוני דיקנא המתגלין בחנוכה אשר עם הי"ג חוורתי של גולגלתא וי"ג נימין דאורא הם ג' פעם י"ג במספר ט"ל שהוא השמן כי איהו שמן איהו טל. ומחמת כי במוחא סתימאה מתלבשה גבורה דעתיק לכן נאמר על מוחא סתימאה ואין הוא מוחא סתימאה שנקרא ג"כ אין כי גולגלתא דא"א בכלל נקרא אין. צור כאלקינו שם מקום של הגבורות שהם בחינת צור כמבואר בזוה"ק פ' בשלח (דף ס"ד ע"א) אלא תא חזי בכל אתר צור גבורה אשר צור הוא ג"כ בחינת חכמה כמבואר במאורי אור (מערכת הצ' אות י"ט).

שהוא בחינת חכמה מוחא סתימאה אשר לזה אלקינו הוא ג"כ שם הגבורה אשר מכולם יורד השמן ומאיר בחנוכה בהמנורה באור התלת רישין, אשר שם חביון עוז תעצומות מהחי עולמים

בחנוכה הוא זווג יעקב רחל בנה"י אשר
אז מקבלת רחל מן ההוד על ידה ולא על
ידו מחמת כי מתתיהו תיקן ההוד
בשמנת ימי חנוכה כמבואר בפע"ח (שער
רח"פ פ"ד) לכן א"ל תרב"ו תדבר"ו גבה"ה
גבה"ה במספר מתתיהו יעקב רח"ל.

יצא עתק מפיכם ומפרש רש"י ז"ל
והמצודות דברי חזק. והוא כי רבותינו
הקדמונים אמרו שעל דגל יהודה בן
מתתיהו היה כתוב מכב"י וכן אמרו
במלחמת היוונים מי כמכה באלם הוי"ה
[כן כתוב בתוה"ק בפ' בשלח באלם חסר
י] ברוך כבוד הוי"ה ממקומו שהם
נוטריקון של מכב"י. לכן אמרה חנה
נבואה על נס חנוכה שיצא אז דברי חזק
מפיכם של החשמונאים לנצח בזה את
האויבים היוונים והם מי כמכה באלם
הוי"ה – ברוך כבוד הוי"ה ממקומו ובה
תגרמו שיעשה הקב"ה נס ע"י מתתיהו
כה"ג ותדליק המנורה ח' ימים בנס של
השמן. לכן עת"ק מפיכ"ם במספר מ"י
כמכ"ה באל"ם הוי"ה ברוך כבוד הוי"ה
ממקומו. ונשאר בעתק מפיכם ח' יותר
והם ח' ימי חנוכה רמז שהנס יהיה
בהמנורה ח' ימים וסימן לדבר רמז
האמיתי כי יצ"א עת"ק מפיכ"ם במספר
מכוון מתתיהו. אשר מתתיהו במספר
רא"ש השנ"ה כמו שבארנו לעיל (בפרק
צ"ג) כי מן השופר של ר"ה נשמרו ז'
הבלים שלו לחנוכה להמשיך למלכות
שהיא נ"ר מחמת המשכת היחודים של
הנר שיש בהם כ"ה אותיות לכן אמרה
חנה שנפקדה בר"ה כביכול יצא עתק
מפיכם דברי חזק שהוא השופר הנלקח
לתקוע מר"ה בפה אשר מן השופר יצאו
הז' הבלים לשמור על חנוכה ביחוד הנ"ר
שהוא כ"ה לכן יצ"א עת"ק מפיכ"ם

להמשיך עלינו ועל כל ישראל שמן הטוב
שהם חסדים טובים אמן כן יאמר ד':

פרק קג

אל תרבו תדברו גבהה גבהה יצא עתק
מפיכם כי אל דעות ה' ולא נתכנו
עלילות.

[ולא הקרי ולו] הוא כמבואר בפע"ח (שער
רח"פ פ"ד) עיקר כוונה הנר חנוכה הוא
להוריד הארה למטה באלו הימים כאלו
היה הזווג עם בעלה פב"פ שוה לו עד
הכתר ברמ"ח אברים. הרי רמ"ח וב'
דרועין גימ' נ"ר ושם הוי"ה בזווג זה הוא
יאהדיה"ה והנה בחנוכה הוא נגד נה"י
לבד ואנו ממשיכין לה אור מן ג' היחודים
העליונים לעשות אותה נר והנה בחנוכה
זו היה כוונת הדלקה שיכוין האדם
כשמוריד ידו להדליק כי היא למעלה מן
ג' טפחים שהוא נגד נה"י שהם ג' טפחים
ולמטה מן י' טפחים שאינה עולה עד
הראש ואנו ממשיכין לה אור מן הראש
לכן אם הניח אותה בתוך י' יצא כי כל זה
נקרא מקומה שהיא נוסלת אור מן כל י'
אבל למעלה מן י' אין להניח.

א"כ לכן אמרה חנה שהיא הבינה אל
תרבו לשון גדולה תדברו לשון הנהגה כי
אל תעשו גדולה למלכות שתדברו
להנהיג אותה למעלה עוד ב' מדרגות
לחג"ת ולחב"ד שהם גבהה גבהה כי
בחנוכה צריכין להוריד האורות של נר
למטה כי היא למעלה מן ג' טפחים שהם
נה"י ולמטה מן י' טפחים שהיא אינה
עולה גבהה גבהה עוד ב' מדרגות להיות
לה גדולה שתעלה עד הראש רק למטה
בנה"י שם הוא הורדת האורות. אשר

במספר מכוון שופ"ר נ"ר כ"ה. לכן אומרים בר"ה הפטורה ותתפלל חנה זמן השופר ובחנוכה מנהג אבותי הקדושים עמודי עולם לזמר ותתפלל חנה. ובדאי היה כוונתם על זה לקשר ר"ה בחנוכה להמשיך את ההבלים של ר"ה לחנוכה ויש כאן בפרשה הזאת רמזים על ר"ה ג"כ ואכ"מ ויזכני הבורא עולמים במאמרי ר"ה לבאר היטב):

כי אל דעות הוי"ה ולא נתכנו עלילות [כן כתוב שם בשמואל א' ק' ב' חסר י' ומלא ו' ו' [ולו קרי]:

הנה איתא בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ז) ובלק"ת (פ' שמות) ובשער הלכותים (פ' שמות) ובשער מאמרי רשב"י ז"ל בפירוש האדרא זוטא (דף נ"ט ע"ב) דע כי כבר בארנו איך יש לז"א ב' מוחין שהוא אחסנתא דא"א וב' עטרין. ובאלו הב' מוחין שהם חכמה ובינה יש להם בחינת דעת המזווגים בינתיים, וכן למטה בסוד ב' עטרין יש דעת אחד מכריע בנתיים וזה סוד אל דעות ה' אמנם הא' נשאר למעלה ואינו יורד ומתפשט כמו הב' לכן כתוב בו ולא נתכנו עלילות באות א' ולהב' קרי ביה ולו נתכנו עלילות בו'. והמעם כי הוא יורד ומתפשט לכמה אדרין ואכסדראין לכאן ולכאן והוא הולך דרך עקמימות לכאן ולכאן להתפשט ואלו הם עלילות ועקמימות אשר נתכנו לו והוא מתפשט בחו"ג, והוא סוד יעקב שנאמר בו עם חסיד תתחסד ועם עיקש תתפתל. והנה מציאות דעות האלו הא' מקורו מן ב' פנים דא"א שהם מדה ז' מן י"ג תקונים דא"א שהם ב' תפוחין וזהו ואמת אמנם הוא סוד שביעי כי הוא כולל כל תקונים קדמאין והוא ז'

לכן דע כי פנים אלו כוללים ז' שמות ס"ג ואמנם ז' פעמים ס"ג גימ' אמ"ת לכן תיקון זה נקרא ואמת. אח"כ מתפשטין מן ז' שמות אלו סוד מלואים שהם כשתסיר השם מעצמו שהוא ס"ג ישאר מלואו ל"ז שהוא גימ' הב"ל ואלו כולם מתפשטין עד הבינה אמא עלאה ושם שרשם מתגלה בפה וזה סוד תורת אמת היתה בפיהו כי ה"ו במלואו כזה ה"י וי"ו גימ' ל"ז כמנין מלוי שם ס"ג להורות כי כל אלו בסוד מלואי ס"ג העולים הבל ואלו הם שורש ז' הבלים דקהלת ואח"כ אלו ז' הבלים יוצאין מפה אמא ומלובשים בהם ז"ת שבה ואח"כ מתחברים יחד כאשר נכנסו אחסנתא דא"א בנ"ה שבהם להעשות המוחין לז"א אז נכנסים ג"כ ז' מלואים בסוד דעת ומכריע ביניהם. והנה ז' פעמים זה המלוי גימ' ס"ר עם הכולל אמנם משה זכה לזה דעת העליון ג"כ וזהו וירא ה' כי סר לראות מכאן נמשך סוד המן שנאמרו בו לחם הקלקל גימ' ס"ר והנה לא זכה להוריד דעת זה למלכות רק משה והנה חצי שם זה גימ' ק"ל סוד הדעת ק"ל היורד למלכות מסוד זה הדעת ונשאר ק"ל אחד למעלה בז"א וזהו לחם הקלקל ב' פעמים ק"ל.

גם יש דעת ב' בין תרין עטרין והם סוד ה' חסדים וה' גבורות שהם י' הוי"ת והם ג"כ גימ' ס"ר וכאשר חצי הדעת הזה מליא אדרין ואכסדראין אז ה' חסדים מתפשטין. בזכר המטה כלפי החסד, והה"ג יורדין בנוקבא ואז דעתן של נשים קלה שהם ה' הוי"ת אלו בסוד הגבורות שעולים בגימ' ק"ל ועם ה' הוי"ת עצמן גימ' קל"ה. ואותן ז' הבלים שאמרנו לעיל יוצאין ונותנין מחצה לנוקבא בסוד קלה

והיא נעשית קל"ה כמו שאומר רבינו בע"ה בדרושי הצלם הנ"ל ובלק"ת ובשער הלכותים ובשער מאמרי רשב"י הנ"ל. זה הוא מחמת כי בר"ה כל הזווגים הן בלאה ולא ברחל לכן רחל אינה מקבלת רק מחצה הבלים לדעת קל' שלה, אבל המנורה מאירין בה כל ז' הבלים האלו שנמשכו מן הדעת עליון בבחינת ולא נתכנו עלילות כמו שהוא הכתיב ולא בא' שאינו מתפשט באדרין ובאכסדראין. אשר בהמנורה הז' הבלים האלו כפולים, בראש המנורה שהיא הבינה ובנוף המנורה שהיא המלכות. כמבואר להדיא בתקונים הנ"ל (דף ק"ד ע"א) אלו ז' הבלים אינן כפולים לקבל ז' שרגין דמנרתא כפולים דאתמר בהון שבעה ושבעה מוצקות. אשר לזה ז' הבלים הכפולים במספר להדליק נ"ר חנוכה"ה שהוא מספר ברוך כבוד הוי"ה ממקומו סוד דגל יהודה מכבי כנ"ל.

אשר לזה הלא כל הכח הזה נמשך בחנוכה ע"י אור השמן הטוב שהוא יסוד צדיק בחינת אל חי מחמת כי השמן הוא יסוד אבא אשר אבא הוא אל, נהירו דחכמתא, כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף י"ד ע"א) ובפ' צו (דף ל"א ע"א) ובפ' אחרי (דף ס"ה ע"א). א"כ השמן הוא בחינת א"ל ח"י. וגם הלא השמן הוא בחינת בינה כמבואר בזוה"ק פ' יתרו (דף פ"ז ע"א) בהגהה"ת רבינו מהרשו"י ז"ל. א"כ כשהוא יסוד אמא ג"כ הלא הוא ג"כ בחינת אל חי כי גם הבינה נקראת אל כי שם אהי"ה עם י' אותיותיו במספר א"ל כמבואר בע"ה (שער הארת המוחין פ"ח) ובפע"ח (שער ספירת העמר פ"ו). לכן כ"י א"ל דעות הוי"ה במספר להדליק נ"ר חנוכה"ה

או נקראת לבת אש וזהו וירא ה' כי סר לראות כי נעשה לבת אש בסוד אותן ההבלים שהם גימ' ס"ר כי הבל ולהב הכל אחד הוא ונמשכין מאותן שבעה ההבלים שהם בגימ' ס"ר.

א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ח"י) אשר בהמנורה מאירין כל הז' הבלים שלזה משה היה גזבר על המנורה מחמת שהמשיך לו' קני המנורה כל הז' הבלים כמבואר בתקונים תיקון שתין ותשע (דפוס סלאוויטא דף ק"ד ע"א) כמו שבארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"ד). לכן אמרה חנה שאמרה נבואתה על חנוכה. כי אל דעות הוי"ה בחינת ב' דעות דעת עליון ודעת תחתון. אשר דעת התחתון מתפשט באדרין ואכסדראין בחינת ולו נתכנו עלילות כמו שהקרי הוא באות ו'. אשר הוא ה' חסדים וה' גבורות והחסדים מתפשטין בז"א, והגבורות מתפשטין בנוקבא בסוד דעתן של נשים קלה. אבל הדעת עליון הוא אינו מתפשט כלום, שעליו אמרה חנה ולא נתכנו עלילות ולא כתיב, בא', שאינו מתפשט כלום והוא מקורו בפנים העליונים תרין תפוחין תיקון ואמת אשר הוא כולל ז' תקונים קדמאין דדיקנא, לכן יש בו ז' שמות ס"ג שמהם מתפשטין ז' מלואים שהם ז' פעמים הבל ז' הבלים המתפשטין עד הבינה אמא עלאה ראש המנורה בז' נרותיה. ומראש המנורה מתפשטין בנוף המנורה שהיא המלכות להאיר פניה בז' קנים שלה ונעשה היא לבת אש. הגם שרבינו אומר בפע"ח (שער השופר) כי המלכות מקבלת רק מחצה הבלים הנחלקין ק"ל לו ק"ל לה והוא נעשה קול

פרק קד

קשת גברים חתים ונכשלים אזורו חיל.
הנה איתא בזוה"ק (פ' בשלח דף ס"א ע"א) דבר
אחר חגור חרבך כלומר זרז ואתקוף
יצרך בישא דאיהו חרבך על ירך על
ההוא רשימא קדישא לנטרא ליה ואי
נטר ליה כדין אקרי גבור וקוב"ה
אלביש ליה בלבושוי ומאן לבושו
דקוב"ה הוד ונצח דכתיב הוד והדר
לבשת אוף הכי הודך והדרך. ומפרש
רבינו מהרחו"ו ז"ל (בגליון הוהר) כי נ"ה
דבינה הם נעשים חשמל בבחינת
מלבושים על גבי ז"א. ורבינו זקני הקדוש
מפרש בזוהר חי, הוד סוד חשמל
מלבוש, כמבואר בדרושי אבי"ע כי נ"ה
דבינה הוד והדר הם מתלבשים גו רישא
דז"א, והלבוש היותר חיצוני של נ"ה
דאימא אינו נכנס גו רישא רק נשאר
מבחוץ בסוד חשמל מלבוש הוד והדר
לבשת עומה אור קדמאה מן יסוד
כשלמה וזכו ועמקים דיסוד הבינה יעמפו
להאי ברא קדישא באור קדמאה. והוא
כמבואר שם בע"ח (שער דרושי אבי"ע פ"ג)
כי הבינה מקפת לזו"נ כי היא אם הבנים
ושומרת אותם כנשר יעיר קנו על גוזליו
ירחף, בדרך העוף הפורש כנפיו ומכסה
בניו שלא יקחם עופות אחרים כך הבינה
מחמת יראה מהחיצונים שלא יתאחזו
בבינה שהם זו"נ אשר שם יש יכולת
להחיצונים להתאחזו, משא"כ בבינה
עצמה כנודע שאין להחיצונים אחיזה בה.
ולכן שומרת אותם תחת כנפיה ונעשית
להם מחיצות, כדוגמת ענני כבוד שהיו
לישראל שהיו נשמרים על ידם מאבני
בליסטראות וחיצים שהיו זורקים בהם
המצריים ועמלקים. והנה הבינה חופפת

א"ל ח"י. כי שם א"ל מאיר בכל ח' לילות
של חנוכה כמבואר בעבודת ישראל
לרבינו המגיד הקדוש ז"ל בדרוש לחנוכה
והגם שסידר האריז"ל בכוונות שם א"ל
ללילה א' של חנוכה אמנם ההמשכה
משם זה מאיר לכל ח' לילות בסוד שם
א"ל המאיר לתמניא תיקוני דיקנא וזה
שכתוב בש"ס בכ"ה בכסלו תמניא יומין
אינון דהיינו שבכ"ה בכסלו שכוונתו
בשם א"ל בו נכלל כל תמניא יומין וממנו
יוצאת האורה וזה שהיה הנס לשמנה
ימים דייקא עכ"ל. וזה הכח הנמשך מאור
פנים העליונים מתרין תפוחין תיקון
ואמת שהוא דעת עליון שהוא ולא נתכנו
עללות שאינו מתפשט לחוץ וממנו
מאירין ז' הבלים בהמנורה בחנוכה
נתבטל בזה כח היוונים הטמאים שרצו
לבטל ג' מצות חד"ש שב"ת מיל"ה שהם
במספר בימ"י מתתיה"ו ב"ן יוחנן כמו
שבארנו לעיל (בפרק צ"ד). לכן ול"א
נתכנו עללות במספר חד"ש שב"ת
מיל"ה או בימ"י מתתיה"ו ב"ן יוחנן.

אשר ז' הבלים האלו הנמשכין להמנורה
בחנוכה הם ז' שמות מ"ב כמו שבארנו
לעיל (במאמר שמן המאור במדרגת המנורה אות
י"ט) לכן א"ל תרבו"ו תדבר"ו גבה"ה
גבה"ה יצ"א עת"ק מפיכ"ם כ"י א"ל
דעו"ת הוי"ה ול"א נתכנו עללות
במספר אבנית"ן קרעשט"ן נגדיכ"ש
בטרצת"ג חקבטנ"ע יגלפז"ק שקוצי"ת
א"ל ח"י ח"ן כי חן הוא אור היסוד
הממשיך מעינא פקיהא הבת עין שהוא
ח"ן כמבואר בלק"ת (פ' בראשית) כמו
שבארנו לעיל (בפרק פ"ט) להמשיך חסדים
ורחמים מעינא פקיהא עלינו ועל כל
ישראל אמן כן יאמר ד'.

ליה. ואז אי נטר ליה כדין אקרי גבור וקוב"ה אלביש ליה בלבושוי שהיא הבינה המלבשת לזו"נ בלבוש החשמל על הגוף ובלבוש הנעל שהוא אחי"ה דהחי"ן על הרגלים. ומאן לבושו דקוב"ה שהיא הבינה הנקרא קוב"ה. הוד נצח דכתיב הוד והדר לבשת נבי הדר הוא נצח כמבואר במאורי אור (מערכת אות ה' באות ד') אוף הכא הודך והדרך. אשר לבוש הזה דאמא שהיא מקפת לזו"נ הוא מנה"י דאמא שאינה נכנסת בהם לתוך רישא דז"א בלבושי החיצון ומקפת ומלבשת בלבוש זה על זו"נ שזה הלבוש הוא לבוש החשמל. נמצא לזה היוונים הרשעים רצו שיסתלק זה הלבוש מזו"נ לכן ממאו כל כל השמנים שהוא בחינת יסוד צדיק. וגם בחינת בינה כמו שבארנו הרבה מזה בפרקים הקודמים וגם גזרו על שבת ומילה שהם בחינת יסוד כמו שבארנו לעיל (בפרק צ"ד) וממילא כשיהיה ח"ו פגם ביסוד צדיק אז לא יקראו בני ישראל גבורים ובפגם הזה יגרמו ח"ו הסתלקות האם שהיא השמן וגם ראש המנורה מעל הבנים ואז יכולין ליניק מאור פנימי של זו"נ ח"ו ולא תקיף אמא עלאה ח"ו בלבוש של החשמל ונעל שלה לזו"נ.

אבל ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם ונעשה גם בהשמן ומסרת גבורים ביד חלשים אותיות חשמ"ל י' שאור לבוש החשמל של הבינה אמא עלאה מקיף לזו"נ בכל גופם וגם תחת רגליהם בנעל א"כ זו"נ מוקפים מן הבינה אמא עלאה בכל י' ספירות שלהם ושמרו שוב בני ישראל שבת ומילה בתיקון יסוד צדיק, וגם השמן שהוא יסוד האיר בהמנורה וגם הוא בחינת בינה והאור

ומכסה עליהם מכל צדדים אף למטה תחת רגליהם והנה הלבוש החיצון של הבינה נקרא חשמ"ל גימ' מלבוש וזהו המלבוש הוא מקיף ולבוש לזו"נ. ועוד שם להלן באותו פרק כי להיותן הקליפות הם במקום הזה אנו יראים שלא יתאחזו הקליפות ליניק מאור פנימי של מלכות הנקרא נוקבא דז"א כי אצלה הם עומדים ולכן בינה אמא עלאה מכסה עליהם במלבושים וכנפים. ואמנם מלבושים וכנפים האלו הענין הוא כך כי כבר נתבאר כי נ"ה של אמא הם נכנסים ומתלבשים גו רישא דז"א בסוד מוחין כנודע ואמנם הלבוש היותר חיצון שבכל לבושים נה"י של אמא אינו נכנס גו רישא דז"א אמנם נשאר מבוהין של זו"נ ומכסה עליהם בבחינת מלבושים ועומד מבוהין להם וכנגד נ"ה עצמן שנכנסו בפנים גו רישא דז"א וזה הלבוש הוא סוד חשמל העליון של אמא עלאה, וע"י מלבוש הזה דחשמל אין יכולין הקליפות ליניק מזו"נ מאור פנימי שלהם. אמנם כשישראל חוטאין ח"ו אז גורמים הסתלקות האם העליונה מעל הבנים ואז יכולין ליניק מאור פנימי של זו"נ, והבן היטיב זה סוד הסתלקות האם מעל הבנים מה ענינם. והנה החשמל הזה מלביש ומקיף לזו"נ מכל צדיהם אפילו מתחת רגליהם, ומה שהוא מצדם נקרא מלבושים ומה שהוא תחת רגליהם נקרא מנעלים, וכן מבואר בפע"ח (שער התפלה פ"ג), ובשער הכוונות (בדרוש לבישת המנעלים).

נמצא מובן עכשיו דברי הזוה"ק שצריך לשמור הברית בסוד חגור חרבך זרז ואתקיף יצרך בישא דאיהו חרבך על ירך על ההוא רשימא קדישא לנטרא

בהמנורה שהיא ראשה של המנורה. וממילא כשנתרומם גבור דקדושה בסוד חגור חרבך על ירך גבור אז אלביש ליה קוב"ה בלבוש הוד ונצח רזא דהוד והדר לבשת וגם הודך והדרך סוד חנוכה שהוא הוד ונצח והוא לבוש החשמל של הבינה אמא עלאה. אז נכנע ונשפל למטה כח יסוד דקליפה שנקרא קשת. כי קשת הוא יסוד כמבואר במאורי אור (מערכת הק' אות נ') ומבואר כן בזוה"ק ובתקונים בכמה מקומות סוד ותשב באיתן קשתו הנאמר אצל יוסף הצדיק לכן אמרה חנה שהיא הבינה קשת גבורים שהם היוונים חתים נשבר, אשר ע"י זה ונכשלים שהם בני ישראל אזרו חיל בכח הקדושה שממילא אם נתקן יסוד דקדושה אז נתחזק גבור דקדושה וישראל נקראו אז גבורים בקדושה מחמת קדושת היסוד, ואז ממילא אמא עלאה שהיא חנ"ה כביכול שומרת את הבנים ומקפת אותן בלבוש החשמל ונעל דקדושה שלא יוכלו החיצונים שהם היוונים הטמאים ליניק מן הקדושה, אשר הלבוש הוא הוד והדר לבוש החנוכה להלביש אותנו ואת כל עמו בית ישראל בלבוש הקדושה לבוש החשמ"ל אמן כן יאמר ד'.

פרק קה

שבע ורעב – פב"פ ואב"א

שבעים בלחם נשכרו ורעבים חדלו עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים אמללה. הנה מבואר במאורי אור (מערכת הש' אות ל"ט) שבע מצד פנים דהוי"ה ואלקיים ש' אלקים דיודי"ן ב"ע שם ע"ב. והוא

כמבואר כן בשער הפסוקים (פ' לך) ובלק"ת (פ' לך) בפסוק ויהי בימי אמרפל דע כי בהיות הוי"ה אלקיים בבחינת אב"א אז רעב בא לעולם כי הנה אחרים דאלקים הם בגימ' ר' של רעב ואחרים דהוי"ה הם ע"ב דרעב. ובהיותם פב"פ ושניהם במלוי העליון שהוא דיודי"ן אז הוא שבע כי פנים דאלקים דיודי"ן הם בגימ' ש' של שבע ופנים דהוי"ה דיודי"ן הם בגימ' ע"ב של שב"ע.

א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ב) כי בהמנורה מאיר שם אלקים. אשר במלוי יודי"ן הוא ש' מספר מצפ"ן שורש של י"ג תקוני דיקנא אשר אלקים יש לו י"ג אותיות במלואו שהם הי"ג תקוני דיקנא כמבואר בע"ח (שער אריך פ"א). אשר בדיקנא תיקון הח' נצר חסד שהוא מזלזל בו נכללין כל הי"ג תקונים והוא בצורת א' של ציור יו"י במספר כ"ו שהוא ע"ב דיודי"ן שממנו יונק אבא שהוא שם ע"ב דיודי"ן. ותיקון הי"ג ונקה שהוא ג"כ מזלזל ובו נכללין ג"כ הי"ג תקונים והוא בצורת א' ציור יו"ד. והוא שם אהי"ה דיודי"ן שהוא קס"א במספר ונק"ה שממנו אמא יונקת שהיא שם אהי"ה דיודי"ן קס"א כמבואר (בשער הולדת או"א פ"ו). אשר בחנוכה אמא מקשטא לברתא ב"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא לתקן הוד דידה ואז בחנוכה היחוד הוא פב"פ של רג"ל שהוא ע"ב קס"א. א"כ כשהיחוד הוא פב"פ של רג"ל אז ממילא באו"א היחוד של הוי"ה אלקיים ג"כ פב"פ אשר היחוד של רג"ל פב"פ הוא הוי"ה אהי"ה פב"פ המאיר בחנוכה ביחוד הראשון של נ"ר, וממילא אז היחוד הב' של נ"ר שהוא

בר"ת נחל שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות שלו. ואומר רבינו מהרחו"ז ז"ל בפע"ח (שער הומירות פ"ב) אשר בשם נחל שהוא ב"ן ול"ו אותיות הוא בהשים אות א' בכל וא"ו מהם אז היא ל"ו כזה יו"ד וא"ו דל"ת ה"ה ה"ה וא"ו וא"ו ה"ה ה"ה והפשוט הוי"ה והמלוי יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ג"כ וביחד הם ל"ו אותיות וכן מבואר בשער הכוונות (בדרושי התפלת השחר דרוש א'). א"כ לפ"ז כששימין אות א' לתוך הוא"ו בשם ב"ן אז הוא מספר אבן כמבואר בזוהר הרקיע בפ' ויחי (דף מ"ד ע"א). לכן שבעים בלח"ם נשכרו במספר חנוכה אב"ן תתקל"ו.

השבע נמשך ע"י שהאבות ממתקין הדינים או כלך לדרך זה שבעים בלחם נשכרו. כי רבינו אומר עוד דרך על שבע בלק"ת (פ' מקץ) דע כי הג' אבות שהם ש' בכל אחד מהן שם ע"ב בחינת חסד עכ"ל. א"כ לפ"ז כשתצטרף שם ע"ב של שבע שהוא חסד לאברהם, יהיה במספר ש"ך שהם הש"ך דינים בחינת נע"ר הנמתקין ע"י אברהם איש החסד. וכשתצטרף שם ע"ב של שבע שהוא חסד ליצחק, יהיה במספר פ"ר שהם החמשה גבורות מנצפ"ך ויהיו נמתקין הגבורות בשורשן ונעשין חסדים. והוא כי יצחק הוא בחינת אמא כמבואר בלק"ת (פ' תולדות). והלא גבורות דאמא הם חסדים דאבא כמבואר בלק"ת (פ' יתרו) ובפע"ח (שער הציצית פ"ד). וכשתצטרף שם ע"ב של שבע שהוא חסד ליעקוב מלא ו' שהוא שבע בחסדים מלאים כל טוב אז יהיה במספר ר"ס שהם י' הוי"ת. אשר בדעת דו"א יש ה"ח וה"ג והם י' הוי"ת גימ' קלק"ל ב"פ עי"ן. כמנין ס"ר לראות כי משם נמשכת

הוי"ה אלקי"ם ג"כ פב"פ שהוא שב"ע אשר ב' היחודים הם בדיקנא קדישא אשר בה המזלין קדישין מאירין שהם במספר לח"ם להמתיק אז דינים. של האחוריים של רעב שהם ר' אלקים ברבוע ע"ב אחוריים דהוי"ה. לכן אמרה חנ"ה שהיא הבינה המקשמת לברתא שהיא המלכות בחנוכה ב"ג תקוני דיקנא שבהם ב' המזלין היקירין אשר מזל"א הוא לח"ם ואז היחוד פב"פ של רג"ל שהוא היחוד הוי"ה אהי"ה במלוי יודי"ן ע"ב קס"א פב"פ וכשהם פב"פ אז הם שבעים יחוד של הוי"ה אלקי"ם ש' ב"ע ג"כ יחוד הדיקנא לכן בלח"ם שהם המזלין נוצר ונקח נשכרו הרויחו בזה מאוד בחנוכה שנמשך מזה תיקון החוד ע"י הדיקנא קדישא ב"ג תקונים שלה י"ג אותיות של אלקי"ם ביודי"ן שהוא ש' של שבע, וב"ע של שבע הוא שם ע"ב החסד המאיר ג"כ בהדיקנא ונמשך בחנוכה רחמים ע"י אלו י"ג מכילין דרחמי. והנם שרבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר ביחוד של הוי"ה אלקי"ם צריך לכוין ס"ג אלקי"ם. זה הוא ביחוד של הנר צריך לכוין בברכה ראשונה הוי"ה דע"ב ובברכה השניה הוי"ה דס"ג אבל ביחוד של פב"פ הוא היחוד של שבע ש' אלקי"ם דיודי"ן ב"ע הוא הוי"ה דע"ב דיודי"ן והרי הם שבעים מן מזלין דדיקנא שהם בלח"ם נשכרו הרויחו בזה. אשר ב"ג תקוני דיקנא המאירין בחנוכה מאירין בהם י"ג שמות ע"ב במספר תתקל"ו כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ו). אשר תתקל"ו הם ג"כ ל"ו פעם הוי"ה המאירין בל"ו נרות חנוכה הנדלקין בהמנורה שהיא המלכות, אשר רבינו צוה לכוין באמירת להדליק נר חנוכה

בזכות האבות נתקיימו פסח שבת מילה

אשר לזה אם תצטרף ש"ך פ"ר ר"ס שהם במספר תת"ס י' פעם אלקי"ם להאבות הקדושים בעצמם שורש של שבע אשר אות ש' של שבע הם האבות אברהם יצחק יעקוב. אז ביחד תת"ס תרמ"ד הם במספר אלף תק"ד אשר אלף תק"ד במספר חד"ש שב"ת מיל"ה הוי"ה שד"י אדנ"י.

אשר בזכות אברהם לא יכלו היונים הרשעים לבטל החדש.

כי אברהם הוא אותיות בא"ר מ"ה בחינת מלכות. כי באר היא המלכות כמבואר בזוה"ק וברבינו פעמים אין מספר ובמאורי אור (מערכת ה' אות י"א). מ"ה היא ג"כ המלכות כמבואר שם (במערכת ה' אות ל"א) מ"ה נקרא המלכות כי ו' קצוות דו"א הנקרא מ"ה מתלכדים בה. אשר לזה אברה"ם אברה"ם במספר מלכו"ת. אשר לזה כפי שבארנו לעיל אשר חס"ד אברה"ם במספר ש"ך שהוא נע"ר. אז נכנס אברהם בחסדו באתון נער לתוך המלכות שהיא תצ"ו בכפל שמו אברהם ונעשה מן אתון נע"ר תצ"ו לאתון ע"ת רצו"ן כמבואר בספח"ק ברכ"ע (מאמר סכת שלם פ"ב ובמאמר תרי"ג פ"ב). אשר ע"ת היא המלכות נמשך אליה ע"י אברהם הרצון עליון ממצח הרצון. אשר למעלה במצח הוא רצון ולמטה בדיקנא הוא נוצר כמבואר בזוה"ק פ' האזינו באדרא זוטא (דף רפ"ט ע"א) ובפע"ח (שער השבת פכ"ב). אשר נוצר הוא תיקון הח' מן הי"ג תקוני דיקנא מזלא עלאה שהוא במספר לחם שעליה אמרה חנה שבעים בלחם נשכרו אשר אות ח' מלחם הוא חדש. אשר רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ב) כי בר"ח אמירת הלל במקום י"ג מכילין

הראייה אל העינים היושבים ממש כנגד הדעת אך בדעת דנוקבא יש ק"ל גבורות לבד וכאשר מתפשטות בו' קצוות שהם בחינות חג"ת נה"י נשארין בחינת ו' בכל א' מה' קצוות והם ל' ואלו נקרא מגדל הפורח באויר ונשארו ק' מהק"ל דגבורות ביסוד שלה ואח"כ כשמזדווגין נותן בה הזכר גם ק"ל הראשון מן החסדים ומתחברים עם ה' קצוות ביסוד שלה והנה ק' וק"ל גימ' יר"ך כי היסוד נתון בין ב' הרביים כמבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש כלל י"ב) אשר בארנו לעיל (במאמר מנרת המאור פ"ט, ובמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ג) כי מה שכתוב אצל עשיית המנורה (כפ' תרומה ובפ' בהעלותך) ירכה הוא תיקון הירך שלה ע"י ק' וק"ל שהם ירך אשר אז יש לה ב' העינים שהם תרין עטרין בדעת חסדים וגבורות שהם ו' הויו"ת במספר ר"ס. אשר לזה אם תצטרף יחד של כל הג' אבות הקדושים ש"ך פ"ר ר"ס הם במספר תת"ס שהוא ו' פעם אלקי"ם אשר ב' פעם אלקים בפשוט יש נ' אותיות שהם נ' שערי בינה. ובי' פעם אלקים במלוי יש ק"ל אותיות שהם בדעת דנוקבא ק"ל גבורות ובי' פעם אלקים במלוי דמלוי יש ש"ם אותיות בחינת מלכות הנקראת שם אשר אז מאירין בה ב' שמות הוי"ה שד"י שהם במספר ש"ם. אשר אם תצטרף כל אלו ביחד של ו' שמות אלקים דהיינו נ' מן הפשוט, ק"ל מן המלוי, שם מן המלוי דמלוי. אז נ' ק"ל ש"ם במספר תק"כ שהם ו' פעם ב"ן כל קומת המלכות ב' ספירות שלה סוד הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים שהם ו' פעם ב"ן קומת המלכות כמבואר בלק"ת שמואל ובפע"ח (שער קריאת ס"ת פ"ז).

במספר הוי"ה לכן נאמר שם והוי"ה שהוא מול נוצר הנשרש בציור הא' יו"י ברך את אברהם בכל שהוא שם ב"ן בחינת רחל שהיא חדש ראשי חדשים לעמך. אשר מחמת זה אמרנו לעיל כי נתוסף הג' שמות הוי"ה שד"י אדנ"י לחדש שבת מילה אשר חדש שהוא אברהם הוא אדנ"י שקרא להקב"ה בשם זה כדי להמשיך להי"ג תקוני דיקנא בר"ה להמתיק את הדין ולהמשיך חסד ורחמים.

ובזכות יצחק לא נתבטל מילה.

שהוא ביסוד צדיק סוד יצחק ק"ץ ח"י. שלזה אמרה חנה שבעים בלחם נשכרו כי אות ס' מן לחם הוא מילה. אשר במילה מאיר שם שד"י כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף צ"ה ע"א) בתר דאתגזרו נפקין מאלין ועאלין בגדפוי דשכינתא ואתגלייא בהו יו"ד רשימא קדישא את קיימא שלים ואתרשים בהו שד"י ואשתלים בקיומא שלים. אשר שד"י הוא במספר ב' פעם זקן כי הזקן גילוי היסוד הנקרא מולא כמבואר במאורי אור (מערכת הו' אות כ"ד). אשר לכן אומר רבינו זקני הגה"ק התו"ט במס' נדרים (פ"ג משנה י"א) כי גדולה מילה שנכתרו עליה י"ג בריתות אשר הם י"ג תקוני דיקנא זקן העליון דאריך. אשר בארנו לעיל (בפרק צ"ד) שאז נתגלה ב' פעם זקן שהם זקן העליון וזקן התחתון דאריך שהם צמר ומצר כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ה), ובשער המצות (פ' קדושים), ובלק"ת (פ' קדושים). ולכן אומר רבינו זקני הקדוש בדעת קדושים (מאמר אות ברית פ"ג) שהסבין של מילה קראו רז"ל אזמל אותיות מולא שהוא מול נוצר חסד מילה שניתנה לשמיני מול הח'. אשר לזה רמזה

דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא לכן הלל גימ' אדנ"י. אשר כן מבואר בשער הכוונות (בדרושי חזרת העמידה דרוש ה') כי שם אדנ"י הוא למעלה בדיקנא דאריך. אשר לזה מחמת כי חדש הוא בחינת מלכות סוד רחל ראשי חדשים לעמך הנרמז בר"ת רחל כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ג). והר"ש במספר אברהם די"ן לכן מחמת כי נאמר אצל אברהם ואברהם זקן בא בימים עד אברהם לא הוה זקנה בעא רחמי והוה זקנה שהמשיך את הי"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא. אשר תיקון הח' הוא נוצר חסד מולא עלאה הנמשך הרצון ממצח הרצון שגנוז בו חסד דעתיק ויסוד דעתיק שהוא רצון. אשר מול נוצר הוא בחינת א' בציור יו"י והוא כולל כל י"ג תקוני דיקנא כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו). לכן כשאברהם בעא רחמי והוה זקנה והמשיך את הי"ג תקוני דיקנא ממילא נמשך מול נוצר חסד הנשרש באות א' צירף אברהם את אות הא' לאותיות דין הנרמזין בחדש ונעשה שם אדנ"י שהוא למעלה בדיקנא דאריך שהם אלו הי"ג תקוני דיקנא. שאומרים לזה הלל בר"ה כי הלל הוא מספר אדנ"י שורש הי"ג תקוני דיקנא. ולכן אמרו רז"ל במס' ברכות (דף ז' ע"ב) אמר ר' יוחנן משום רשב"י מיום שברא הקב"ה את העולם לא היה אדם שקראו להקב"ה אדון עד שבא אברהם וקראו אדון שנאמר ויאמר אדנ"י ה' במה אדע כי אירשנה ומפרש רש"י ז"ל שהוא כי אברהם קרא להקב"ה בשם אדנ"י. והוא כי אברהם המשיך הרחמים מזקן העליון בעא רחמי והוה זקנה ע"י שצירף אות א' לאותיות די"ן הנ"ל ונעשה אדנ"י אשר אות א' הוא יו"י

חנה שהיא הבינה שם ס"ג. לאות ס' סתומה של בלחם על מילה שנתגלה אז מזלא עלאה שהוא נוצר הכולל כל הי"ג תקוני דיקנא. כי נ' של נוצר היא גדולה אתון רכרבן הם בבינה אשר הבינה שהיא אות נ' נוצרת לחסד של יסוד אבא בתוכה לתת לז"א ולכן מדת נוצר חסד היא בבינה, וגם נ' של נוצר חסד הם נ' שערי בינה כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) ובלק"ת (פ' שמות). אשר יצחק הוא בינה ג"כ כמבואר בלק"ת (פ' תולדת). ומבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רל"ו ע"ב) כי ס' סתומה הוא מלכא עלאה. ומפרש רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הזוהר שהיא הבינה אמא עלאה אשר במילה נתגלה שם שד"י כנ"ל. לכן אמרנו לעיל כי לחדש שבת מילה נתוסף ג' שמות הוי"ה שד"י אדנ"י, אשר שם שד"י הוא נתגלה במילה והוא בחינת יסוד צדיק שהוא יצחק ק"ץ ח"י, אשר יצחק הוא שורש כל הי"ג תקוני דיקנא, כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח), והוא ג"כ בחינת מזל נוצר מחמת שהוא ג"כ בחינת אמא.

ובזכות יעקב לא נתבטל השבת.

שהוא ג"כ בחינת יסוד צדיק כמבואר בזוה"ק פ' בראשית (דף מ"ז ע"ב, דף נ"ו ע"א, ובפ' יתרו דף צ"ב ע"א) ובתוספת זוהר שמות (דף רע"ו ע"ב, ובפ' תזריע דף מ"ד ע"א) ובתקונים תיקון עשרין ותריין (דף ס"ו ע"ב) ובפע"ח (בהקדמה לשער השבת פ"א) ובלק"ת (פ' וירא). אשר יעקב שהוא בחינת תפארת הוא בחינת יסוד הצדיק הראשון דז"א כמבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ד). אשר הוי"ה ב"ה וב"ש הוא יסוד כמבואר שם בשער חזרת העמידה (פ"ג בכוונת הקדושה). ומבואר בלק"ת (משלי) כי ציור הל' שהוא כ"ו הוא הוי"ה ב"ה וב"ש וזה

שם ה' הוא המגדל עז. שלוח אמרה חנה שבעים בלחם נשכרו כי אות ל' מן לחם הוא בחינת שבת קודש, מחמת כי אות ל' שהוא כ"ו במספר הוי"ה הוא יסוד צדיק סוד מגדל עז שם הוי"ה שהוא הל' סוד המגדל בו ירוץ צדיק ונשגב שהוא השבת סוד יסוד צדיק אשר יעקב הוא יסוד צדיק הראשון והוא שם הוי"ה ב"ה וב"ש. א"כ לכן אמרנו לעיל כי לחדש שבת מילה נתוסף ג' שמות הוי"ה שד"י אדנ"י אשר שם הוי"ה נתגלה בשבת ק שהוא יסוד צדיק. ושבת הוא שמא דקוב"ה כמבואר בזוה"ק פ' יתרו (דף פ"ח ע"ב) ומפרש רבינו זקני הקדוש בעטרת צבי כי שבת במספר ז"ך פעם הוי"ה. א"כ שבת הוא בחינת הוי"ה. א"כ כשהגין זכות אבות הקדושים שלא יתבטלו ח"ו חדש שבת מילה הנרמזין בתיבת לחם ח' חדש ס' מילה ל' שבת שהם בחינת אברהם יצחק יעקב שהם ג"כ בחינת שבע ש' ע"ב מלאים ושבעים בלחם בג' זמנים אלו חדש שבת מילה לכן אמרה חנה שבעים בלחם נשכרו שהרויחו מתתיהו ובניו ג' זמנים אלו בזכות האבות הקדושים. אבל ורעבים חדלו שהם היונים היונקים מן האחוריים שהוא רעב ר' הוא אלקים ברבוע ע"ב הוא אחוריים דע"ב, כמו שבארנו לעיל בשם רבינו בלק"ת (פ' לך, פ' מקץ), אשר לזה ורעבי"ם במספר חש"ך שהיא מלכות יון כמבואר במדרש רבה (פ' בראשית), שהם חדלו אין להם האורות האלו של חדש שבת מילה שהם בחינת רצון שנתגלה בהם מצח הרצון אשר למעלה רצון ולמטה בדיקנא נוצר חסד כמו שבארנו ג"כ לעיל (אצל ולהעבירם מחוקי רצוניך בפרק צ"ד) כי חדש שבת מילה הם חוקי רצון

בית שמאי אומרים יום ראשון מדליק שמנה מכאן ואילך פוחת והולך. ובית הלל אומרים יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך. אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא ר' יוסי בר אבין ור' יוסי בר זבידא. חד אמר טעמא דב"ש כנגד ימים הנכנסין וטעמא דב"ה כנגד ימים היוצאין. וחד אמר טעמא דב"ש כנגד פרי החג וטעמא דב"ה דמעלין בקדש ולא מורידין.

וכותב רבינו מהרש"א ז"ל יש לעיין דודאי לא פליגי ב"ש בהא דמעלין בקדש דילפינן מקרא כפירש"י, ובפרי החג ודאי דאיכא טעמא כדאמרין לפי שהם נגד ע' אומות שהיו פוחתין והולכין. ויש לומר דהכי נמי איכא טעמא כמ"ש הב"י והרא"ם בתירוץ א' שהיה הנס גם בליל ראשון לפי שהיה מעיקרא מתחלק לח' חלקים נמצא ח' חלקי השמן היו פוחתין והולכין מלילה ללילה, וה"ק ב"ש כנגד פרי החג כיוון דאיכא טעמא לית לן למיחש להא דמעלין בקדש ה"נ איכא טעמא.

ולי השפל והנבזה נראה לפרש פלוגתתן בסודן של דברים דהנה מבואר בזוה"ק פ' ויקרא (דף כ"ד ע"ב) לענין חג הסוכות. בכל יומא מכריזין עלה ואמרין עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים אמללה. עד עקרה ילדה שבעה דא כנסת ישראל דאתברכא משבעה בכל יומא וסליק לחושבן עלאה. ורבת בנים אמללה אלין אומין עכו"ם דסלקין ביומא קדמאה לחושבן רב ולבתר מתמעטין ואזלין בכל יומא ויומא. ומפרש המקד"מ דאתברכא משבעה בכל יומא שבכל יום מקבלת מחסד אחד והוא כלול מו' וסליק לחושבן עלאה פירוש שביום הושענא

שנתגלה בהם רצון ונוצר שהוא רצון. אשר ג' זמנים האלו הם בזכות שלשה אבות הקדושים אברהם יצחק יעקב והם סוד הלחם שעליה אמרה חנה שבעים בלחם נשכרו כנ"ל. לכן שבעי"ם בלח"ם נשכרו ורעבי"ם חדל"ו במספר מכוון אברה"ם יצח"ק יעק"ב ע"ת רצו"ן. אשר בג' זמנים האלו נתגלו הי"ג תקוני דיקנא המאירין בהם י"ג שמות הוי"ה וי"ג תקוני דיקנא הם בחינת טו"ב כמו שבארנו לעיל (בפרק צ"ד). לכן שבעי"ם בלח"ם נשכרו ורעבי"ם חדל"ו במספר חד"ש שב"ת מיל"ה י"ג פעם הוי"ה טו"ב. אשר אז כשהחזירו הג' זמנים האלו חדש שבת מילה לקיים אותם ונצחו להיונים אז הדליקו נרות בחצרות קדשך וקבעו שמנת ימי חנוכה שבהם ג"כ נתגלו הי"ג תקוני דיקנא דאמא מקשטא בהון לברתא לתקן הוד דידה. לכן כפי שבארנו לעיל (בפרק צ"ד) אשר חדש שבת מילה במספר בימ"י מתתיה"ו ב"ן יוחנן לכן שבעי"ם בלח"ם נשכרו ורעבי"ם חדל"ו במספר בימ"י מתתיה"ו ב"ן יוחנן י"ג פעם הוי"ה טו"ב אשר ט' פעם ו"ב במספר ע"ב שהוא ע"ב מן שבע אשר ע"ב הוא חס"ד טו"ב חס"ד הוא במספר חנוכה להמשיך עלינו ועל כל עמו בית ישראל שבע ורצון אמן כן יאמר ד'.

פרק קו

עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים אמללה.

הנה איתא במס' שבת (דף כ"א ע"ב) ת"ר מצות חנוכה נר איש וביתו, והמהדרין נר לכל אחד ואחד, והמהדרין מן המהדרין

רבא אזי נכללת מהו' חסדים כולם שכל אחד כלול מו' נמצא שישראל הולכים וגדלים ואומות העולם הולכים ומתמעטים. ורבינו זקני מפרש בזוהר חי דאתברכא כל יומא מן אברהם שורש החסדים שבדעת מאיר ומוסיף אור רב להמתפשטין להאיר לרחל ובהו"ר חותם מיסוד אמא אתברכא מבועא דנחלא ביסודות או"א שאזי שבעה זמנין כחדא ממבועא דנחלא ואתקיימן ברכאן שכל (כל) מיני שפע יורד ע"י אור קדמאה דלא נשתנה ובוזה יש קיום אל הברכות לעולמי עולמים וסליק לחושבן עלאה של אור קדמאה חשבון אריך עתיק רבבות כידוע.

ולי השפל והנבזה נראה לי לפרש בזה דברי הזוה"ק והוא דהנה נודע אשר בחג הסכות מקבלת המלכות שהיא כנסת ישראל חסד מאמא עלאה סוד בסכות מלא שאמא מסככת על זו"נ ונותנת להם חסדים. אשר הבינה אמא עלאה נקראת שבעה שלזה המלכות נקראת בת שבע שהיא בת לאמא בחינת שבע כמבואר בזוה"ק פ' בהר (דף ק"ה ע"ב) ואיהי בת שבע מסטרא דאמא עלאה וכן מבואר בקהלת יעקב (מערכת הש'). אשר בינה היא ע' הגדולה שהם סוד ע' שמחן דבאילנא דחיי היא בינה והם סוד ז"ת של בינה עצמה כלולה כל אחד מן י' הרי ע' וזה סוד ע' רבתי שהיא בבינה כמבואר בפע"ח (שער הקר"ש פ"ז). א"כ לכן אומר הזוה"ק כי בחג הסכות בכל יומא מכריזין עליה ואמרינן עד עקרה שהיא המלכות דא כנסת ישראל דאתברכא משבעה בכל יומא שמקבלת חסדים בכל ז' ימים מן חג הסכות בכל יום ויום מבינה שהיא בחינת שבעה וסליק

לחושבן עלאה שהרי הבינה שהיא שבעה עולה לחשבון גדול שהוא ע' הגדולה שהם סוד ע'. שמחן דבאילנא דחיי אשר כל אחד מן ז"ת דבינה כלול מן י' הרי ע' נמצא הגם שהמלכות שהיא עקרה מקבלת משבעה אבל הלא הרי השבעה הם ע'. וא"כ כשהמלכות מקבלת מן הבינה לז' קצוות שלה את החסדים בכל יום גם המלכות נעשין ז"ק שלה ע' שהוא חושבן גדול כי מן ז' נעשה ע' כאמא כן בתה. וראיה לדברנו אלה כי מבואר בזוהר הרקיע בראשית (דף ז' ע"ב) כי הנה הכלה הכלולה בהתעוררת התחתונים להראות במקדש הרומז לה כל דבר בישראל תחזיר היא להיות זכר ממש להתקשט במאני דכורא ולהיות בה ברית קודש כדמות בינה שעם היותה נוקבא אסתיימית בדכורא וזה בהתלבשה בששה קצוות הזכר אשר סיומם יסוד ואז נקרא בינה בן יח והוא והיא הכל דבר אחד. כן יהיה למלכות ע"י התעוררות התחתונים מתלבשת בו אמא תתאה כגוונא דאמא עלאה וגם ו' קצוות של בינה נתנו לה כהלואה ומתלבשים בששה קצוות זכר העליון ונעשו זכר ונקרא אדון וזהו את פני האדון ה' ונעשה אלקים כאמא כן בתה עכ"ל א"כ כן כאן בחג הסכות כשמקבלת המלכות מבינה שהיא שבעה בכל יומא את החסדים וסליק לחושבן עלאה כי נעשה מן ז' של הבינה ע' כן במלכות ג"כ נעשה מן ז"ק שלה ע' שהיא ע' דאילנא דחיי. א"כ לפ"ז בכל יומא סליק לחושבן עלאה כי לפי הפירוש של המקד"מ כי בהו"ר סליק לחושבן עלאה היה לו לר' יהודה בעל המאמר הזה לומר בהו"ר סליק לחושבן עלאה והרי הוא אומר בכל

יומא אתברכא כנס"י משבעה וסליק לחושבן עלאה משמע מדבריו הקדושים אשר בכל יום ויום מן ז' ימי חג הסוכות סליק לחושבן עלאה ולדרכנו ניהא בעזר שמו הגדול והקדוש, כי המלכות מקבלת בכל יום ויום מן הבינה שהיא שבעה וסליק לחושבן עלאה שהיא ע' של הבינה כן במלכות ג"כ נעשה מן ז"ת שלה שבעים כי כל אחד יוכלל מן י' הרי ע'. א"כ לפ"ז אמרה חנה עד עקרה ילדה שבעה שהכרוז הזה יוצא בכל יום מן ז' ימי חג הסוכות כן שהגם [ש]המלכות שהיא כנס"י מקבלת מן שבעה, אבל הרי ממקור המקום שהמלכות מקבלת נעשה מן ז' שבעים כן במלכות ג"כ. א"כ מעלין בקודש ולא מורידין ח"ו. אבל באומות העולם יוצא הכרוז ורבת בנים אמללה דסלקין ביומא קדמאה לחושבן רב ולבתר מתמעטין ואזלין בכל יומא ויומא. כי ביום הראשון מקריבין י"ג פרים ומתמעטין והולכין בכל יום עד שביום ה' שהוא הו"ר אין מקריבין רק ז' א"כ אצלם מורידין.

ומדבריו הוזה"ק האלו נפרש לפי דרכנו כאן אשר חנה הנביאה נתנבאה על חנוכה ובפרט שהיא בחינת בינה אשר כל המזמור נתפרש על חנוכה. לכן אמרה חנה הטעם של שניהם של ב"ה וב"ש והגם שב"ש במקום ב"ה אינה משנה וכל הפוסק כדברי ב"ש חייב מיתה ר"ל כמבואר במס' ברכות אצל ר' טרפון שקרא קר"ש בהטייה ואמר סכנתי עצמי מפני הלסטים. אעפ"כ הרי מבואר במס' עירובין (דף י"ג ע"ב) שיצאה בת קול אלו ואלו דברי אלקים חיים הם. אשר לזה מבואר במס' שבת (דף כ"א ע"ב) אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ב' זקנים היו

בצידן אחד עשה כב"ש ואחד עשה כב"ה זה נותן טעם לדבריו כנגד פרי החג וזה נותן טעם לדבריו דמעלין בקודש ואין מורידין. אשר לכאורה יפלא האידן זקן אחד עשה כב"ש הלא הלכה כב"ה ואם היה הזקן הזה מתלמידי ב"ש היה לו לר' יוחנן לומר זקן אחד מתלמידי ב"ש עשה כב"ש כמו שמצינו בש"ס כן. אלא ודאי מחמת שאלו ואלו דברי אלקים חיים הן וכל אחד יש לו שורש בגבהי מרומים לזה זקן זה עשה כב"ש כן אצל נרות חנוכה והוא שהלא בארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"א פ"ב) בשם הוזה"ק פ' תרומה (דף קנ"ח ע"א) ובשם הוזה"ק שיר השירים אשר המנורה היא חד מנהרא וחד מתסדרא, ראש המנורה בז' הנרות היא הבינה אמא עלאה וגוף המנורה בז' קנים היא המלכות שהיא כנסת ישראל. א"כ נאמר זה הפסוק על חנוכה ג"כ עד עקרה ילדה שבעה דאתברכא משבעה בכל יומא וסליק לחושבן עלאה כי גוף המנורה שהיא המלכות כנס"י מקבלת האור מן ראש המנורה שהיא הבינה אמא עלאה. שכן אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) שזה סוד חנוכה ס"ג כ"ו שהמלכות מקבלת אורה מן הבינה שהיא ס"ג. א"כ נעשה בכל יום ויום מן ימי חנוכה אור של ז' אור של ע' שהיא אור הבינה ע' גדולה שבעין שמהן דאילנא דחיי שהוא חושבן עלאה, לכן אומרים ב"ה מוסיף והולך כמו שהאור מוסיף והולך בכל יום ע"י קבלת המלכות גוף המנורה האור מן ראש המנורה אמא עלאה, שזה הפירוש הטעם שלהם מעלין בקודש לעשות מן האור של ז' אור של ע' שהיא ע' גדולה אילנא דחיי ולא מורידין ח"ו. וזה אמרה חנה עד עקרה ילדה

הזווג של חנוכה הוא הוי"ה אהי"ה כאלו שוה לו עד הכתר פב"פ. לכן ע"ד עקר"ה ילד"ה שבע"ה במספר מכוון חנוכה עמר"ת בעל"ה, או חנוכה כת"ר עליון. אשר מן היחוד הזה נמשך עת רצון בהתגלות הרצון, לכן ורב"ת בני"ם אמלל"ה במספר ע"ת רצון שיומשך עת רצון לכל עמך בית ישראל ויתחדש שנה טובה ומתוקה בצמיחת קרן לדוד עבדך ועריכת נר לבן ישי משיחך במהרה בימנו אמן סלה:

ו' ערב שבת"ק כ' אלול ע"ת או"ר לפ"ק

פרק קז

הוי"ה ממית ומחיה מוריד שאול ויעל. הוי"ה מוריש ומעשיר משפיל אף מרומם.

הנה איתא במס' מדות (פ"ב משנה ג') לפנים ממנו סורג גבוה י' טפחים וי"ג פרצות היו שם שפרצום מלכי עובדי ע"ז חזרו וגדרום וגזרו כנגדם י"ג השתחוואות והתו"ט מביא שם שזה היה בזמן מלכי בית חשמונאים. וא"כ לפ"ז צריך להבין בזה מאי היה בזה כוונת היוונים הרשעים דפרצו י"ג פרצות דוקא שאם הגודרים היו מלכי בית החשמונאים א"כ זה היה במלחמת היוונים שעשו הפרצות בביהמ"ק א"כ למה דוקא י"ג פרצות.

שבירת הכלים, ותיקונם ע"י המתקלא, חכמה

סתימאה, המתגלה ביי"ג תיקו"ד

ונראה לי השפל והנבזה לפרש בזה דהנה איתא בזה"ק באדרא רבא (נרף קל"ה ע"א) תאנא בצניעותא דספרא עתיקא דעתיקין, עד לא זמין תקנוני, באני

שבעה הוא טעם דב"ה מוסיף והולך בקדושה וממילא יושפל למטה קרן הקליפה כי בהתרבות הקדושה נכנע הקליפה. וב"ש ידעו מזה רק הם סוברים שצריך מקודם להכניע את הקליפה ובה הכח ממילא נתרומם הקדושה כי ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ ומלאה הארץ דעה. לזה הם סוברים פוחת והולך, וטעם שלהם כפרי החג שעליהם נאמר ורבת בנים אמללה אלין אומין עכו"ם דסלקין ביומא קדמאה לחושבן רב ולבתר מתמעטין ואזלין בכל יומא ויומא כן בחנוכה צריך לעשות כן להיות פוחת והולך להכניע הקליפות בפוחת והולך וממילא יתרומם קרן הקדושה. לזה אמרה חנה הנביאה עד עקרה ילדה שבעה טעם של ב"ה בזמן אחד מצידן שעשה כב"ה. ורבת בנים אמללה טעם של ב"ש פוחת והולך בזמן אחד מצידן שעשה כב"ש. ונודע מרבינו אשר בכל דברי הנביאים יש יהודים קדושים לכן אמרה חנה עד עקרה ילדה שבעה כי בקבלת המלכות גוף המנורה מן האור שלה מן ראש המנורה שהיא הבינה, אז אתלבשת במאני הבינה ונעשית המלכות בבחינת בינה כאמא כן בתה סוד אשת חיל עטרת בעלה ומקבלת האור מכתר עליון. והלא ראש המנורה שהיא הבינה אמא עלאה היא בנרותיה שבעה י' על ו' עטרת בעלה. כתר עליון. כמבואר בזה"ק פ' תרומה (נרף קנ"ח ע"א) כמו שבארנו היטב לעיל (במאמר מנורת המאור בפרק א' ובפרק ב'). כן המלכות בקבלתה האור מאמא נעשית כן עטרת בעלה. ומקבלת האור מכתר עליון כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) שהוא יחוד הוי"ה אהי"ה של יחוד הנר ויחוד

מלכין, כנס מלכין, גליף מלכין, ומשער מלכין, ולא הוו מתקיימי, עד דאנח לון, ואצנע לון לבתר זמנא הה"ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. באתר דכל דינין מתקיימין תמן וכולהו לא אתקיימו עד דרישא חוורא עתיקא דעתיקין אתתקין. כד אתתקין תקין כל תקונין דעלאין ותתאין, מכאן אוליפנא כל רישא דעמא דלא אתתקין הוא בקדמיתא לית עמא מתתקנא, ואי איהו מתתקין כולו מתתקנא, ואי איהו לא מתתקין בקדמיתא לא יכלין עמא לאתתקנא, מנלן מעתיק יומין דעד לא אתתקין הוא בתקוני לא אתתקנו כל אינון דבעו לאתתקנא, וכולהו עלמין אתחרבו, הה"ד וימלוך באדום בלע בן בעור. וימלוך באדום רוא חדא יקירא הוא אתר דכל דינין מתקטריין תמן ותליין מתמן. בלע בן בעור תאנא הוא גזירת דינא תקיפא דתקיפין דבגיניה מתקטריין אלף אלפין מארי דיבבא ויללה, ושם עירו דנהבה מאי דנהבה כלומר דין הבה, כד"א לעלוקה שתי בנות הב. כיון דסליק לאתישבא ביה, לא קאים, ולא הוה יכיל למיקם, וכולהו עלמין אתחרבו. מאי טעמא משום דאדם לא אתתקין דתקונא דאדם בדיוקניה כליל כלא, ובגין דתקונא דאדם לא אשתכח לא יכילו למיקם ולאתישבא ואתבטלו. ואתבטלו סלקא דעתיך והא כולו באדם אתכלילן, אלא אתבטלו ואסתלקו מההוא תקונא עד דייתי תקונא דאדם, וכד אתא האי דיוקנא אתגלפו כולו ואתחזרו לקיומא אחרא, מנהון אתבסמו, ומנהון לא אתבסמו כלל. ואי תימא והא כתיב וימת וימת דאתבטלו לגמרי לאו

הכי אלא כל מאן דנחית מדרגא קדמאה דהוה ביה קארי ביה מיתה כד"א וימת מלך מצרים דנחת מדרגא קדמאה דהוה קם ביה וכיון דאתתקין אדם אתקרון בשמהן אחרנין ואתבסמו בקיומא ביה וקיימין בדוכתייהו וכולהו אתקרון בשמהן אחרנין מן קדמאין בר ההוא דכתיב ביה ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב. מ"ט משום דהני לא אתבטלו כשאר אחרנין משום דהוה דבר ונוקבא כהאי תמרא דלא סלקא אלא דבר ונוקבא, ובגין כך השתא דאשתכחו דבר ונוקבא לא כתיב בהו מיתה כאחרנין ואתקיימו אבל לא אתיישבו עד דאתתקין דיוקנא דאדם וכיון דאתתקין דיוקנא דאדם אתחזרו ואתקיימו בקיומא אחרא ואתיישבו. ומפרש בקול ברמה (דף ס"ח ע"א) עד לא זמין תקוני הוא מוחא חכמה סתימאה. באני מלכין הם מלכין דו"א המתחילין מכאן ואילך והנה לא הוה אתקיימו דהיינו שעדיין לא אתתקין מוחא סתימאה כעין דבר ונוקבא ולכן כיון שלא היה שורש במלכים אלו למעלה לא אתקיימו כי מלכים אלו עד לא הוה מתקלא ולא הוה מתתקין עתיקא קדישא כעין דבר ונוקבא לא היה להם אחיזה למעלה ומיתו ומה שאמר באני מלכין הם הוו מלכים דמיתו. כנס מלכין שנכנסו האורות בכלים. משער מלכין משער האורות כפי אור וכלי לכל אחד כראוי לו. ולא הוו מתקיימי שבאו כל האורות בכלי הדעת ולא יכול לסבלם ונפל ונשבר הכלי בבריאה והאור נשאר באצילות. ואצנע לון לבתר זמנא היינו שחזרו הכלים וניצוצות ואורות בבטן אמא. לבתר זמנא הוא לבתר תיקון

מוחא סתימאה כעין תיקון דבר ונוקבא. וכולהו לא אתקיימו עד דרישא חוורא עתיקא דעתיקין אתתקן. הוא כתר דאתתקן במוחא סתימאה ואז יצא חסד עלאה בסוד שם מ"ה החדש ואז ע"י שם מ"ה זה תקנו כל התקונים דעלאין ותתאין. הרי שכל אותן המלכים יצאו קודם שאתתקן א"א במוחא סתימאה לכן לא הוו מתקיימו משא"כ אחר דאתתקן מוחא סתימאה אתתקנו כל עילאין ותתאין.

בלע בן בעור הוא מלך הראשון בחינת מארי תריסין בדינין תקיפין ולאחר שבא לאתיישבא ביה ולמלאות במקומו לא קאים אלא נשבר הכלי שבו וירד בבריאה. ולא היה יכול למיקם משום תקונא דאדם זכר ונקבה עדיין לא היה ולא נשרשו בתיקון מוחא סתימאה כעין זכר ונקבה, וכיון שלא היה למלכים אלו שורש למעלה בעתיקא לא נעשו קוים ופרצופים. ולכן כל זמן דתקונא דאדם היינו זכר ונקבה לא אתתקנו לא נתקיימו משום דתקונא דאדם שם כולל דבר ונוקבא ובדיקונא כליל כולא. ר"ל בפרצופים קוים אברים כולל כולא והתיקון אדם שם מ"ה החדש אשר על ידו נתקיימו.

נמצא מכל דברי רבינו אלו בקול ברמה, אשר כל עיקר התיקון של שבעה מלכים דמיתו הוא מוחא סתימאה דאתתקן בדבר ונוקבא וזה כוונת הזוה"ק עד דרישא חוורא עתיקא דעתיקין אתתקן. וכוונת רבינו בזה לפי דעתי הקלושה הוא כמבואר באדרא זוטא (דף ר"ז ע"א) תאנא בשעתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין בעא לאתקנא כולא אתקין כעין דבר ונוקבא באתר דאתכלילו דבר

ונוקבא לא אתקיימו אלא בקיומא אחרא כעין דבר ונוקבא והאי חכמה כללא דכולא בד נפקא ואתנהיר מעתיקא קדישא לא אתנהיר אלא בדבר ונוקבא האי חכמה אתפשט ואשתכח דדבר ונוקבא הוא חכמה אב בינה אם חכמה ובינה בחד מתקלא אתקלו דבר ונוקבא ובגיניהו כולא אתקיים בדבר ונוקבא דאלמלא האי לא מתקיימין ומפרש רבינו בזוהר הרקיע בפירושו על ספרא דצניעותא (דף ק"ג ע"א) פירוש דמילתא הכי הוא דעתיקא קדישא ג' ראשונות ביה רישא חדא חכמתא סתימאה דלא מתפתחא, ומשום דאיכא אחריתא דמתפתחא לל"ב שבילין אקרי האי סתימאה. רישא תנינא לעילא מן דא עתיקא קדישא הוא כתר עלאה. רישא תליתאה רישא דלאו רישא ולא ידע ולא אתידע מה דהוי בהאי רישא לא אתדבק לא בחכמתא ולא בסוכלנותא והוא אין סוף אתקרי. אבל רישא עלאה דהוא כתר עלאה עתיקא קדישא סתימאה דכל סתימין אתתקן בחכמה סתימאה דביה כעין דבר ונוקבא. האי חכמתא סתימאה דביה מתפרשא ג' זמנין לד' ד' דאינון י"ב ואינון הוי"ה הוי"ה הוי"ה והאי עתיקא כליל לון הרי י"ג מכילין דרחמי והם כעין דבר ונוקבא. פירוש היודין והווי"ן הם ו' זכרים, וההי"ן הם ו' נקבות ואינון שורש תפארת ומלכות דמתמן אשתרשו שית סטרין דדכורא ושית סטרין דנוקבא, וזה שכתב כולא אתקין כעין דבר ונוקבא דאפילו חכמה סתימאה דביה כעין דבר ונוקבא אתתקנו. ומה שאומר רבינו האי חכמתא סתימאה דביה מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע, כוונת דבריו הקדושים

כמבואר שם באדרא זוטא (דף רפ"ח ע"ב) בגין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי כולא בחידו ולא שניא מרחמי לעלמין בתלת עשר מכילין דרחמי אשתכח בגין דהאי חכמתא סתימאה דביה מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע והוא עתיקא כליל לון ושלם על כולא.

ודבריו הקדושים הוא כמו שאומר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד). דרוש א' כי כל המלכים הם מוחין של הנקבות ולהיותן בחינת המוחין שהם החכמה הנקרא מחשבה לכן כולחו אתברירו במחשבה. ולכן כאשר המחשבה העליונה שהיא חכמה סתימאה דברישא דעתיקא קדישא רצת לתקנם אחר שנתקן א"א בתקונים שלו ואז יוצא האור שלו ע"י המעטת האור בסבת אותן התיקונים וע"י כן היה כח באלו המלכים להחיות ולקבל האור העליון ואז המחשבה עלאה סתימאה דבעתיקא האיר בהם ועל ידי זה נבררו אלו המלכים ואז היותר מובהר שבהם שהוא בחינה שיש בהם מא"א עלו בסוד מ"ג והובררו והשאר נשאר למטה ודע כי אותן הבחינות מא"א הם בחינות השערות שבדיקנא דיליה כנזכר באדרא בתקונא קדמאה הנקרא אל אשר בו ג' עלמין שהם ג' מלכים אלו מהו מלכים והם בלע יובב חשם, ואלו השערות ההם נמשכין ממוחא סתימאה עצמה והיא החכמה סתימאה והיא נוקבא לגבי כתר דעתיקא.

נמצא לזה כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ט') כי בהמנורה מאירין הי"ג תקוני דיקנא בשם שד"י שהוא ב"פ זקן המאיר בהמנורה כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"ד) ובלק"ת (משלי). וגם בארנו שם (במדרגת השמן אות ד')

כי גם השמן הוא בחינת י"ג תקוני דיקנא. א"כ הלא הי"ג תקוני דיקנא הם תיקון המתקלא דכר ונוקבא בג' הויות שיש בכל הויה ד' אותיות, אשר היודי"ן והווי"ן הם הזכרים וההי"ן הם הנקבי שהם ו' זכרים ו' נקבות והם תיקון של המלכים. לכן היוונים הטמאים טמאו כל השמנים שהם בחינת התיקון הגדול הזה ולא יוכלו להדליק את המנורה בהשמן אשר שניהם הם התיקון הזה שהוא תיקון של כל העולמות. ומחמת שהם י"ג תקוני דיקנא לכן פרצו י"ג פרצות בשערים של הביהמ"ק לבטל ח"ו כל הכח הזה כמו שאומר הפייטן בזמר מעוז צור, יוניים נקבצו עלי אזי בימי חשמנים ופרצו חומות מגדלי וטמאו כל השמנים אשר זה תלוי בזה.

לכן אמרה חנה הויה ממית ומחיה הם השבעה מלכים אשר נשברו ונפלו לעולם שעתיד להיות עולם הבריאה כמבואר בע"ח (שער שבה"כ פ"ג). והוא שבאו כל האורות בכלי הדעת ולא יכול לסובלם ונפל ונשבר הכלי במקום שעתיד להיות בריאה והאור נשאר באצילות. אשר כל מאן דנחית מדריגה קדמאה דהוה ביה קארי ביה מיתה כד"א וימת מלך מצרים דנחת מדרגא קדמאה דהוה קם ביה כנ"ל באדרא רבא. ומחיה הוא תיקון של המלכים דנחת חסד עלאה מעתיק דעתיקין שהוא רישא חוורא דיליה דכר אתתקן תקין כל תקונים דלתתא תקין כל תקונים דעלאין ותתאין, שהוא מן מוחא חכמה סתימאה דאתברי כעין דכר ונוקבא שהם התקונים של הדיקנא קדישא י"ג מכילין דרחמי תיקון המתקלא אשר האי חכמתא סתימאה מתפרשא ג' זמנין לד' ד' דאינון י"ב

ואיננו הוי"ה הוי"ה הוי"ה והאי עתיקא כליל לון הרי י"ג מכילין דרחמי. אשר השלשה יודי"ן והשלשה ווי"ן הם בחינות זכרים והשלשה הוי"ן הם בחינות נוקבין המאירין בהמנורה ובהשמן להחיות את המלכים בדיוקנא דאדם שהוא דכר ונוקבא מ"ה החדש שהוא חסד עלאה הנמשך ממוחא סתימאה ומתגלה במצח ומתפשט לתתא בדיוקנא שיש לה י"ג תקונים לתקן הי"ג פרצות שפרצו היוונים הטמאים בשערי ביהמ"ק. אשר גרמו בזה היוונים מוריד שאול כמו שבירת הכלים של המלכים שנשברו הכלים ונפלו למטה לשאול במקום שעתידי להיות עולם הבריאה וכל מאן דנחית מדרגיה קרי ביה מיתה וירידת שאול אבל החי עולמים עזר שהעלה אותן ויעל למעלה למעלה שוב למדרגתן מקומם הראשון עולם האצילות להיות להם שורש בעתיקא קדישא בחכמה מוחא סתימאה מקום יציאת הדיוקנא תיקון המתקלא דהני לא אתבטלו כשאר אחרנין משום דהוה דכר ונוקבא כהאי תמרא דלא סלקא אלא דכר ונוקבא שהם השמות המאירין בהדיוקנא קדישא המאירין בחנוכה אשר הם ג' הוי"ת ועתיקא קדישא כליל לון אשר שלשה יודי"ן שלשה ווי"ן הם בחינת זכרים ושהה הוי"ן הם בחינת נוקבין בחינת הדר ושם אשתו מהיטבאל כביכול ובגין כך השתא דאשתכחו דכר ונוקבא לא כתיב בהו מיתה כאחרנין ואתקיימו.

הוי"ה מוריש ומעשיר משפיל אף מרומם.

הנה בכאן לא אמרה חנה ממית ומחיה רק מוריש ומשפיל. מעשיר ומרומם

מחמת שנתנבאה על כלי המלכות. אשר כשהגיע אור אל היסוד באו ב' אורות אחד שלו ואחד לתת אל המלכות והחלק שלו להיותו גדול לא יכול לסבלו ונתבטל כמו האחרים, אבל חלק המלכות שקבל הוא נשאר בו ולא נתבטל, וזה סוד בן ישי חי על האדמה ולכן נקרא יסוד חי. וכשנתן אח"כ היסוד חלק המלכות לה אלו היה נותנה דרך צינור היה כח במלכות לקבלה אבל עתה כשנשבר היסוד נתגלה האור ובא האור מהיסוד בגילוי ובחוזק אל המלכות, ולכן גם היא נשברה ולא לגמרי כמו הראשונים אלא נעשה פרצוף אחד אחר התיקון שזכתה להעשות פרצוף שלם עם היותה רק בחינת נקודה אחת, מה שלא זכו הוי' קצוות להעשות כל אחד פרצוף כמבואר בע"ח (שער הכלים פ"א) וכן מבואר בלק"ת (תהלים) שומר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה כי אחת מהנה היינו נוקבא דז"א לא נשברה שלא מתה ממש רק כמו שמתעלה בסוד מעולפת ספירים בסוד וארעא אתבטלת כי לא היה בה מיתה ממש כמו בז"א, וכן מבואר בסידור ר' שבתי ז"ל בתפלת שחרית בשבת סוד אחת מהנה לא נשברה כי רק וארעא אתבטלת ולא נשברה כמו השאר כלים. א"כ לכן אמרה חנה ה' מוריש כי גם כלי המלכות נעשית רש מחמת שבא אליה האור מהיסוד בגילוי ובחוזק ולא נשברה כמו הראשונים רק נתבטלה ממדרגתה. לכן ומעשיר כי היא עשירה יותר מכולם שזכתה לעשות פרצוף אחד אחר התיקון עם היותה רק בחינת נקודה אחת מה שלא זכו הוי"ק להעשות כל אחד פרצוף א"כ היא עשירה יותר מכל הכלים. משפיל כי המלכות היתה רק בבחינת

פרק קח

מקים מעפר דל מאשפת ירים אביון
להושיב עם נדיבים וכסא כבוד ינחלם
כי להוי"ה מצקי ארץ וישת עליהם
תבל.

הנה נתנה בכאן חנה הנביאה שבה
להקב"ה אשר נעשה נס של חנוכה, אשר
רצו היוונים הטמאים להשפיל את
המלכות שהיא המנורה וטמאו כל
השמנים כדי שלא להדליק את המנורה,
וכשנעשה נס בהשמן ושוב הדליקו את
המנורה, אז מקים מעפר דל היא
המלכות בחינת המנורה שהיתה בבחינת
דל בעת מלחמת היוונים, וע"י נס חנוכה
הקב"ה מקים מעפר דל. אשר הנס נעשה
ע"י השמן לכן מעפ"ר במספר שמ"ן.
אשר בהתגלות האור הזה של נס חנוכה
נתגלה האור הגנוז אורו של מלך המשיח
לכן מעפ"ר ד"ל במספר משי"ח ב"ן דו"ד.
אשר משי"ח נותריקון מ'צות ש'מנת י'מי
ח'נוכה כמו שבארנו לעיל (בפרק פ"ח).
אשר בחנוכה נעשה הווג ביעקב ורחל
בנה"י פב"פ במקום עמידתו, וקודם זוג
התחתון שלהם נעשה זוג העליון שהוא
זוג הנשיקין, אשר הוא נעשה ע"י תרין
רוחין כפולין יחוד אהבה, כמבואר
בזוה"ק פ' תרומה (דף קמ"ז ע"ב) ובע"ח (שער
הולדת או"א פ"ד, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש ד',
ובשער הכללים פ"ב). אשר ד' פעם רוח הוא
תתנ"ו. שהוא ב' השמות א"ל אדנ"י
במלוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף דל"ת נו"ן
יו"ד במספר תתנ"ו, כמבואר בפע"ח (שער
השבת פ"ט) כוונת כי לישראל עמך נתתו
באהבה, ואמרו רבותינו אבותי הקדושים
שרפי קודש העטרת צבי והאוצר החיים
וצ"ל, כי זוג הנשיקין הוא יחוד של

השפלה למטה וארעא אתבטלת אבל
אחת מהנה שהיא המלכות לא נשברה
רק בבחינת משפיל. ובעת התיקון אף
מרום שכלי המלכות זכתה לעלות
למעלה עד הדעת כמו היסוד שזכה לזה
לעלות עד הדעת, והטעם לזה לפי
שהמלכות היא עטרת בעלה ועולה
למעלה מן התפארת כמבואר בע"ח (שער
שבה"כ פ"ג).

אשר כל התיקון הוא ע"י מוחא חכמה
סתומה שורש של הדיקנא קדישא
שיצא בתיקון המתקלא שהוא אדם
ישר מלך הדר חסד עלאה, אשר
בהדיקנא מאירין ג' הוי"ת אשר ג' יודין
ג' ווין הם בחינת דבר ששה הה"ן הם
בבחינת נוקבא בבחינת תמר דלא סליק
דבר בלא נוקבא. אשר הדיקנא היא
ביסוד כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ו, ובשער
הנסירה פ"ג). אשר היסוד הוא א"ל ח"י
כמבואר בפע"ח (שער הקר"ש פ"ט ובשער
הלולב פ"א). והוא כמבואר בזוה"ק פ'
ויקרא (דף י"א ע"א) תמינאה אל חי כד"א
כי שם צוה ה' את הברכה חיים ודא צדיק
דכל חיים נפקין מתמן. אשר היסוד הוא
השמן המאיר בהמנורה. לכן הוי"ה
ממ"ת ומח"ה מורי"ד שאו"ל ויע"ל
הוי"ה מורי"ש ומעשי"ר משפיל א"ף
מרום"ם במספר א"ל רחום וחנו"ן אר"ך
אפי"ם ור"ב חס"ד ואמ"ת נצ"ר חס"ד
לאלפ"ים נש"א עו"ן ופש"ע וחטא"ה
ונק"ה כ"ה א"ל ח"י חנוכה שהנס נעשה
בכ"ה כסלו לתקן הי"ג פרצות שעשו
היוונים בשערי ביהמ"ק להמשיך בחנוכה
כל התקונים מעתיק דעתיקין ע"י הי"ג
תקוני דיקנא מאירין בחנוכה שהם
רחמים להמשיך עלינו ועל כל ישראל
רחמים ממקור הרחמים אמן כן יאמר ד'.

האהבה ובשבת"ק נעשה זווג הנשיקין, לכן נתת"ו הוא ד' פעם רוח שהוא באהבה, ודפח"ח. וגם אני נכדס נקיטנא בשפולי גלימיהו דרבנן הקדושים אבותי וצ"ל, כי מחמת שגם בחנוכה נעשה זווג הנשיקין כמו שבארנו לעיל (בדרושי הע"ב שמות בשם סא"ל), לכן מקי"ם מעפ"ר ד"ל במספר להדלי"ק נ"ר חנוכה עם א"ל אדנ"י אשר הם במלוי במספר תתנ"ו ד' פעם רוח שהוא נתתו באהבה.

או כלך לדרך זה דהנה כל תיקון המנורה שהיא המלכות היה ע"י השמן יסוד צדיק שעולה עד הדעת להמשיך משם מפת השמן הורעית בסוד אור זרוע לצדיק. אשר שם הדעת הוא אהו"ה, ובד' מלואיו כזה אל"ף ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י וא"ו ה"י. אל"ף ה"א וא"ו ה"א. אל"ף ה"ה וי"ו ה"ה במספר תקצ"ו סוד קצות החשן. לכן מקי"ם מעפ"ר ד"ל במספר קצות ח"י.

או כלך לדרך זה כי לצורך הזווג צריכין להמשיך את המוחין למלכות שהם חב"ד כי בלי מוחין אי אפשר להיות זווג. לכן מקי"ם מעפ"ר ד"ל במספר חכמ"ה בינ"ה דע"ת.

או כלך לדרך זה כי היחוד של חנוכה הוא נ"ר בששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י, ובהמנורה מאיר שם הוי"ה בנר מצוה כמבואר בלק"ת (משלי) ובפע"ח (שער השבת פ"ד) כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י'). א"כ מאירין בראש המנורה שהיא הבינה ז' שמות הוי"ה, ובגוף המנורה שהיא המלכות מאירין ז' שמות הוי"ה, שהם בז' נרות ובז' קנים י"ד פעם הוי"ה, לכן מקי"ם מעפ"ר ד"ל במספר נ"ר י"ד פעם הוי"ה.

מאשפת ירים אביון. הנה מבואר בפע"ח

(שער רח"פ פ"ו) אשר נצח והוד נקראים אביונים סוד הערבה שאין בה לא מעם ולא ריח. ונודע מרבינו בלק"ת (פ' וישלח) במעמ"צ אשר נפגם בכף ירך יעקב נצח דז"א והוד דרחל, אשר נצח דז"א תיקן שמואל הנביא בנה של חנה ועוד צריך לתיקון הוד דרחל אשר הוד זה נתקן בימי מתתיהו בן יוחנן בנס דחנוכה על ידו. לכן התפללה חנה על תיקון של ההוד ג"כ ואמרה מאשפת ירים אביון שהוא הוד דרחל, שבחנוכה היה לו תיקון להוד והקב"ה מרים ג"כ להוד מאשפת אשר היה נשפל למטה. אשר לכן לא אמרה חנה מאשפת ירים אביונים לשון רבים על שניהם נצח והוד. מחמת כי הלא נצח נתקן בימי שמואל בנה ועוד לא צריך תיקון אלא ההוד שהוא אביון לכן התפללה גם עליו שיהיה כח במתתיהו כה"ג לתקן גם ההוד שהוא אביון, לכן אמרה בלשון יחיד מאשפת ירים אביון לרמוז על תיקון ההוד. אשר הנס נעשה ע"י מתתיהו בנס השמן שהוא שמן הטוב לכן מאשפת ירים אביון במספר מתתיהו טו"ב פעם טו"ב.

או כלך לדרך זה דהנה היוונים רצו להשבית ולבטל מישראל ג' מצות חדש שבת מילה כמו שבארנו לעיל (בפרק צ"ד אצל ולהעבירם מחוקי רצונך). ואתה ברחמך הרבים עמדת להם בעת צרתם והוחזר להם ג' מצות אלו בהתגלות הנס דחנוכה, אשר נתגלה הטוב הגנוז מאור הגנוז ונשפע טוב לכל אחד מאלו ע"י השמן הטוב הנשפע באור שפע קודש טוב מחסד דעתיק הגנוז בכתר עליון במצח דאריך. לכן מאשפת ירים אביון במספר חד"ש שב"ת מיל"ה עם ג' פעם טו"ב שנשפע טוב לחדש וטוב לשבת

קדוש כד' ג' פעמים אין כמו שבארנו שם היטב בעזרתו יתברך, לכן להושי"ב ע"ם נדיבי"ם במספר להדלי"ק נ"ר חנוכה עם אי"ן. אשר אי"ן היא אנ"י באותיות שוין, כי אנ"י היא המלכות דאדם קדמון וכתר דעתיק שהוא אי"ן, ומלכות דעתיק היא אנ"י שהוא כתר דאריך אי"ן. ומלכות דאריך היא אנ"י שהוא כתר דא"א אי"ן, ומלכות דא"א היא אנ"י שהוא כתר דז"א אי"ן, ומלכות דז"א היא אנ"י שהוא כתר דמלכות אי"ן, כמבואר בע"ח (שער אצילות בקיצור פ"ב, ובשער דרושי אבי"ע סוף פ"א). ובחנוכה נעשה תיקון של המלכות שהיא אנ"י הנמשך מן כח אי"ן. לכן במספר הזה ג"כ להושי"ב ע"ם נדיבי"ם להדלי"ק נ"ר חנוכה עם אנ"י.

או כלך לדרך הזה שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ד) אשר בהמנורה היה כ"ב גביעים שהם י"ג תקוני דיקנא דאריך ט' תקוני דיקנא דז"א שהם ביחד כ"ב, המאיר בהם שם מדה"ד במספר כ"ב. ט"ד הם י"ג תקונים דא"א ה"ד הם ט' תקונים דז"א. אשר מתערבים הי"ג תקונים עם הי"ג חוורתי וי"ג נימין שם בגולגלתא והם הטל כי ג' פעם י"ג במספר ט"ל כמבואר במבוא שער"ם (שער ג' ח"ב פ"ז) כמו שבארנו לעיל (בפרק צ"ב אצל ועל הנפלאות). אשר שם הטל הוא שם הקדוש כוז"ו. לכן להושי"ב ע"ם נדיבי"ם במספר להדלי"ק נ"ר חנוכה מדה"ד כוז"ו.

וכסא כבוד ינחלם. הוא כי הבינה נקרא כסא כבוד שהיא כסא לחכמה הנקרא כבוד בל"ב נתיבות חכמה שבו במספר כבוד. וכן המלכות נקרא כסא כבוד כי היא כסא לתפארת הנקרא כבוד כמבואר בקהלת יעקב (מערכת הכ' ערך

ומוב למילה. אשר חד"ש שב"ת מיל"ה במספר בימ"י מתתיה"ו ב"ן יוחנ"ן כמו שבארנו לעיל (בפרק צ"ד) בשם ספה"ק ויזכור יוסף. לכן מאשפ"ת ירי"ם אביו"ן במספר בימ"י מתתיה"ו ב"ן יוחנ"ן עם ג' פעם טו"ב.

להושיב עם נדיבים. הנה נדיבים הם חג"ת בסוד כרוה נדיבי העם כמבואר במאורי אור (מערכת הנ' אות ח'), והוא כמבואר בזה"ק פ' וילך (דף רפ"ז ע"א) כרוה נדיבי העם אלין אבהן דאינון נדיבי עמים. אשר אבהן הם חג"ת כמבואר ברבינו במקומות עצמו מלספר, לכן מחמת כי בימי שמואל בנה לא נתקן רק הנצח, וההוד לא נתקן עד ימי מתתיהו א"כ לא הושה הג' תחתונות שהם נה"י לג' אמצעית שהם חג"ת, כי הג' אמצעית חג"ת כולם בתיקון והג"ת נה"י בהוד דרחל היה בימי חנה עוד פגם, לכן כשהתפללה על ההוד מאשפת ירים אביון שהקב"ה ירים ג"כ ההוד שהוא אביון, אז להושיב עם נדיבים גם חג"ת נה"י יהיו שוין במדרגתן לנדיבים שהם החג"ת. ואין כוונת חנה בזה שיעלו נה"י למעלה לחג"ת להושיבם שם שהרי בחנוכה כל הכוונה הוא להוריד אותן למטה לנה"י, רק הכוונה שלה היה שיובלו להשוות נה"י עם חג"ת בתקונם שזה בשוה להושיבם יחד בתיקון שלהם בלי פגם ח"ו.

או כלך לדרך זה כי בארנו לעיל (בפרק ק"ב) כי בחנוכה נמשכו הי"ג חוורתי מן גולגלתא כתר עליון רישא חדא מתלת רישין, וי"ג נימין מן אוירא רישא תנינא, וי"ג תקוני דיקנא מן מוחא חכמה סתימאה, אשר כל התלת רישין הם נקראין אי"ן, שלזה אמרה חנה בפסוק אין

כסא). לכן מחמת כי בחנוכה נעשה הנס בהשמן ויכלו להדליק את המנורה שהיא בינה ומלכות, ראש המנורה היא הבינה גוף המנורה היא המלכות, אשר היוונים הטמאים רצו לבטל הכח הקדושה הזה, לכן אמרה חנה בנבואתה שנתנבאה על נס חנוכה וכסא כבוד שהיא המנורה בשני בחינות בינה ומלכות ראש המנורה וגוף המנורה ינחלם זה יהיה להם לנחלה דקדושה.

או כלך לדרך זה דהנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי צריך לבוין אצל להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה וע"י אור זה תמשיך ותדליק ומאירה המלכות שהיא ב"ן ותתיחד עם דודה שהוא הז"א באור הנר ותעשה נר חנוכה. לכן וכס"א כבוד ינחל"ם במספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כ"ה כי ביחוד הנר יש כ"ה אותיות. אשר הנס נעשה בכ"ה כסלו.

כי להו"ה מצקי ארץ. מפרש המצודות דוד שהם היסודות והעמודים של הארץ שהארץ נתקיימה על ידיהם. ולדרכנו כאן יפורש על חנוכה כי נצח והוד הם קיימין וסמכין שמעמידין את המלכות בתקונה, א"כ כשנתקן בחנוכה ההוד ג"כ ושני המצוקי ארץ יש להם חוזק וקיום, אז נאמר כי להו"ה מצקי ארץ שניהם בקדושה בלי פגם נצח והוד שהם מצקי ארץ הקיימין וסמכין של המלכות הנקראת ארץ.

וישת עליהם תבל היא המלכות שהיא המנורה, אשר המלכות נקראת תבל, כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל כ"ב). אשר ע"י העמודין והסמכין שלה שהם נה"י יש לה קיום. אשר בתיקון כל הסמכין אז מקבלת המלכות אור ההוד שלא על ידו והיא בעצמה עולה עד ההוד

ומזדווגת עם יעקב שם בנה"י. ואז מאירין פניה של המלכות ביחוד פב"פ שהוא יחוד ע"ב קס"א שהוא רג"ל סוד עד שתכלה רג"ל מן השוק כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). ואז נמשכו לה כל הז' הכלים המאירין בהמנורה שהם ז' שמות מ"ב אשר נמשכו מן השופר לחנוכה שלזה מתתיהו במספר רא"ש השנה כמו שבארנו לעיל (בפרק צ"ג). לכן מקי"ם מעפ"ר ד"ל מאשפ"ת ירי"ם אביו"ן להושי"ב ע"ם נדיבי"ם וכס"א כבוד ינחל"ם כ"י להו"ה מצקי ארץ וישת עליהם תבל במספר אבגית"ן קרעשט"ן ננדיכ"ש בטרצת"ג חקבטנ"ע יגלפז"ק שקוצי"ת שופ"ר רג"ל שיקוים בנו מקרא שכתוב והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשר והנדהים בארץ מצרים והשתחו לד' בהר הקודש בירושלים אמן כן יאמר ד'.

פרק קט

רגלי חסידו ישמר ורשעים בחשך ידמו כי לא בכח יגבר איש.

הנה רגלים הם בחינת נצח הוד כמבואר בע"ח (שער אנ"ך פ"ג, ובשער כסא הכבוד פ"ג) ובפע"ח (שער הקר"ש פ"א). חסיד הוא יסוד בסוד חסד שרי בפום אמה כמבואר במאורי אור (מערכת הח' אות פ"ה). לכן התפללה חנה הנביאה על תיקון ירך יעקב שהם ב' הרגלים נצח והוד שהם הרגלים של היסוד שנתון באמצע הירכים והרגלים, כי בעת שהתפללה חנה הנבואה הזאת אז עוד היה שמואל הנביא בנה קטן, לכן התפללה על שני הרגלים אשר רגל אחד של הנצח יהיה לו תיקון

(תיקון תליסר) ואיהו הוד תמניא יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין דאינון בשכמל"ו, ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו, ואלין אינון כ"ה אתוון דיהודא דאינון שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחא, ודא איהו חנוכה הנו כ"ה. כמו שפרשתי היטב בשם רבינו המגיד הקדוש מקאזנין ז"ל לעיל (בפרק כ"ט). לכן רגל"י חסיד"ו ישמ"ר ורשע"ם בחשך ידמ"ו כ"י ל"א בכ"ח יגב"ר אי"ש במספר שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אח"ד ברו"ך ש"ם כבו"ד מלכות"ו לעולם וע"ד עם ל"ב שהיא המלכות, הנמשך לה בחנוכה תרין יחודין אלן, שמע וברוך, יחודא עלאה יחודא תתאה, להפוך מן חשך לאור. שלזה ואהב"ת במספר ב' פעם או"ר כמבואר בפע"ח (שער הק"ש פכ"ג). לכן אצל ורשעים בחשך ידמו ג"כ יש המתקה ביחודא קדישא להפוך אותם לאור המאיר בחנוכה, כי כל עבודת חנוכה הוא להפוך מחשך לאור.

פרק קי

הוי"ה יחתו מריבו עלו [עליו קרין] בשמים ירעם הוי"ה ידן אפסי ארץ ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו. התפללה על היוונים שהם מריבו של הקב"ה שיחתו וישברו מסברם בעת מלחמותם עם בני ישראל אשר היוונים הם חשך, ויעשה הקב"ה נס ע"י השמן שהוא בחינת אור הגדול של ש"ע נהורין. כמו שאמר דוד המלך ע"ה דשנת בשמן ראשי כמבואר בלק"ת (תהלים). אשר הש"ע נהורין נמשכין בחנוכה באמירת

ע"י שמואל בנה, ורגל השני של ההוד יהיה לו תיקון ע"י מתתיהו בן יוחנן כה"ג. ואמרה רגלי חסידו, שהם ב' הרגלים של היסוד שהוא חסידו [הכתיב הוא חסידו בלשון יחיד שקאי על היסוד בחינת חסיד]. ישמר, יהיה לו שמירה מן החיצונים שיתקנו שני הרגלים אחד ע"י שמואל ואחד ע"י מתתיהו ואז כולם נצח הוד יסוד יהיו מתוקנים. לכן רגל"י במספר נצ"ח הוד יסוד. חסיד"ו ישמ"ר במספר אברה"ם יצח"ק יעק"ב שהם נה"י אות ש'.

ורשעים שהם היוונים בחשך שהם בחינת חשך ידמו יכרתו, כמבואר במצודת דוד, והוא ממה שרצו להמשיך שוב פגם בנה"י, מזה יכרתו וידמו וכת הקדושה תתגבר.

והוא מחמת כי לא בכח יגבר איש. כי המלכות שהיא רחל נקראת לא ג' יודין וא' משם ס"ג במספר לא, כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ו). כח הוא בחינת שפע אריך אנפין, כמבואר בקהלת יעקב (מערכת הכ'). איש הוא בחינת יסוד צדיק, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ו) ובלק"ת (פ' בלק). לכן אמרה חנה, מה שאמרת רגלי חסידו ישמר כי נה"י יהיו משומרים ושמואל ומתתיהו יתקנו אותם והיוונים הטמאים ידמו ויכרתו, כל זה מחמת כי לא המלכות שהיא נקראת ל"א, היא בכח מקבלת בחנוכה השפע שהיא כח מבחינת אריך אנפין שהוא השמן הנמשך מתלת רישין דאריך, בזה יגבר איש שהוא יסוד צדיק בחינת השמן שהוא יגבר, ויעשה הקב"ה נס על ידו, ויתוקנו כל הג' שהם נה"י בחנוכה ויהיו בלי פגם ח"ו.

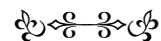
או בלך לדרך זה. דהנה מבואר בתקונים

שעשה נסים בברכה השניה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). והם בשורשן מ' פעם מ"א במספר שס"ט ועם שער הכולל הם ש"ע כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). לכן הוי"ה יחת"ו מריב"ו במספר נ"ר חנוכה שס"ט, אשר ע"י אור הש"ע נהורין באור השמן יבוטל כח של היוונים שהם חשך היפך של האור. עלו בשמים ירעם. בכח של השמן שנעשה בו נס, והוא האור של ש"ע נהורין אשר שמ"ן במספר שמ"ם ירעם להיוונים הרשעים הטמאים. אשר הש"ע נהורין גורמין להווג של זו"נ ונמשך להם כל המוחין שהם חכמה בינה חסד גבורה, כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). לכן על"ו בשמ"ם ירע"ם במספר שמ"ן חכמ"ה בינ"ה חס"ד גבור"ה, אשר שמן הוא בחינת המוחין ג"כ, כמבואר במאורי אור (מערכת הש' אות מ"ח).

הוי"ה ידין אפסי ארץ. חנה מבואר בפרדס (שער ערכי הכנויים פ"א) ובמאורי אור (מערכת הא' אות ק"א) כי אפסי ארץ הם נצח הוד דנוקבא פרקין תתאין הנקראים אפסים. ומבואר בלק"ת (פ' וישלח) בטעמ"צ כי נפגם נצח דז"א והוד דרחל. א"כ כשנצח דרחל לא נפגם רק ההוד לכן

אמרה חנה בנבואתה ה' ידין בימי מתתיהו אפסי ארץ שהם נצח הוד דרחל להשותם שיהיה ההוד דידה שוה כמו הנצח בלי שום פגם. ואין הכוונה שישפוט הקב"ה לנצח והוד ח"ו רק הקב"ה יעשה אז דין ומשפט שצריכין שניהם להיות שוין בלי פגם, ההוד כמו הנצח. כי בימי מתתיהו נתקן ההוד כמו שאומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד).

ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו. אז כשיהיה נס דחנוכה ויהיו נצח והוד שוין בלי פגם אז יתגלה אור הגנוז אורו של מלך המשיח שהוא מ'צות ש'מנת י"מי ח'נוכה כמו שבארנו לעיל (בפרק פ"ח). אשר כן אמרו רז"ל שאול שנמשח בפק לא נמשכה מלכותו דוד שנמשח בקרן נמשכה מלכותו לכן אמרה וירם קרן משיחו שהוא דוד המלך שנמשח בקרן. אשר לזה אומר רבינו הכה"ג בספרו הקדוש ברית כהונת עולם (מאמר אילו של יצחק פנ"ז) כי קר"ן דו"ד במספר משיח"ו והוא דורש לדרכו דרך הקודש לענין ר"ה, וממנו נקח לדרכנו לענין חנוכה שנתגלה אור של מלך המשיח לכן נתנבאה חנה ויתן עז למלכו שהוא מלך המשיח ואז וירם קרן משיחו שיבא לגאלנו במהרה בימנו אמן כן יאמר ד':



מאמר נשיאי המטות

פרק קיא

ויהי המקריב ביום הראשון נחשון בן עמינדב למטה יהודה.

סוד ענין נשיא

מקודם אקדים בזה לבאר ענין שם נשיא. ורבינו הכה"ג בספרו הקדוש ברית כהונת עולם (מאמר תרי"ג פכ"ב כ"ג) דורש ענין שם נשיא שהם אתוון שני א' בדברים נפלאים, והחי עולמים יעזר לי השפל והנבזה בריה שפילה ונמאסת לדרוש ג"כ בזה לענין חנוכה, אשר רבותינו ז"ל תקנו לקרות בחנוכה פרשת הנשיאים.

הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה מקשטא אמא לברתא בי"ג מכילין דרחמי, ויכוין למכילתא אחת בכל יום שכל אחד כלול מי"ג, וביום השמיני שהוא נוצר חסד מעוררת ביומה כל שאר המדות ע"י במישה דנוצר עם ונקח שהם ב' מזלות עלאה ותתאה, כדי להשפיע למלכות.

גם מבואר בע"ח (שער אריך פי"א) כי בשם מצפ"ץ כולל כל י"ג תקוני דיקנא באופן זה, כי ד' תקונים עלאין הם סוד ד' מוחין וזה סוד מ' דמצפ"ץ. ומ' תקונים הנשארים הם צ' דמצפ"ץ והטעם כי הד' ראשונים דתקוני דיקנא נכללים בכתר חכמה שבו כי אלו יש להם מעלה יתירה כי הם כוללים רישא דעתיק. אח"כ המ' נמנין מבינה ולמטה ואח"כ להיות שעל כל זה יש יתיר לבינה ממה שתחתיה לכן

חזר למנות הד' בפ"ע והם פ' דמצפ"ץ. ואח"כ צ' אחרונה הם ט' דז"א, הרי שבכל שם מצפ"ץ נכללין תקוני דיקנא, ושם זה משתלשל מפאת הראש כי הוא גימ' ש' והנה שם אלקים דיוד"ץ גימ' ש' כזה אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם ואלקים זה באריך אנפין הוא בחינת מצפ"ץ.

נמצא מזה אשר בשם זה גם ט' תקוני דיקנא מתגלילין כי הלא צ' אחרונה של מצפ"ץ הם ט' תקונים דז"א אשר י"ג דאריך הם אותיות מצ"פ, ומ' דז"א הם צ' אחרונה. א"כ הם ביחד כ"ב תקונים שעל זה מורה השם הקדוש טדה"ד במספר כ"ב כי ט"ד הם י"ג דאריך ה"ד הם ט' דז"א. אשר השערות דדיקנא אשר יוצאין ממוחא סתימאה מתערבין שם בגולגלתא עם החוורתי והנימין והם ג' פעם י"ג במספר טל ששם שורש המ"ל כמבואר במבוא שערים (שער ג' ח"ב פ"ו). אשר שם של המל הוא השם הקדוש כוז"ו כמבואר בפע"ח (שער העמידה פרק י"ח). א"כ כפי שבארנו לעיל במאמר שמן המאור (פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"ד) אשר בהמנורה היה כ"ב גביעים שהם י"ג תקוני דיקנא דאריך ט' תקוני דיקנא דז"א. א"כ מאיר בחנוכה ג' שמות אלו מצפ"ץ טדה"ד כוז"ו שהם במספר נשי"א כי אות ש' של נשיא הוא השם מצפ"ץ. ניש"א של נשי"א במספר טדה"ד כוז"ו. ולכן נשי"א ג"כ במספר ניר חנוכה טדה"ד שבחנוכה מתגלילין י"ג דאריך ט' דז"א שורש של השם הקדוש הזה.

ומה שרבינו אומר כי רק הי"ג תקונים

מתגלין ואינו אומר כי גם ט' דו"א מתגלין. זה אין צריך לומר כי ממילא אם מתגלין י"ג דאריך מתגלין ג"כ ט' דו"א כי הלא נשרשין בשם אחד שהוא מצפ"ן מצ"פ הם שורש של י"ג דאריך ין' אחרונה הם ט' דו"א.

א"כ מחמת זה ציוו רז"ל לקרות בחנוכה פרשת הנשיאים. והנה כפי שרבינו אומר לכוין בכל לילה למכילתא אחת מן הי"ג א"כ בלילה הראשון דחנוכה נתגלה שם א"ל, אשר שם א"ל הוא בינה ומלכות כי בינה הוא מבואר בע"ח (שער הארת המוחין פ"ח) ובפע"ח (שער ספירת העמר פ"ו) כי שם אהי"ה במלוי יש לו י' אותיות. כ"א עם י' במספר א"ל. ומלכות הוא כמבואר בזוה"ק פ' במדבר (דף קי"ט ע"ב) ובפ' קרח (דף קע"ז ע"א) בהנה"ת רבינו מהרחו"ו ז"ל שם. ומבואר בלק"ת (פ' ויצא) כי יהודה הוא בינה נצח ומלכות. א"כ הוא בחינת ראש המנורה בינה כי הודאה בבינה כטעם הפעם אודה את ה' סוד חנוכה בחינת הודאה וגם בחינת גוף המנורה שהיא מלכות וגם בחינת השמן שהוא נצח ענף החכמה המאיר בהמנורה.

לכן כתיב ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב למטה יהודה ואומר בזה רבינו הכה"ג בברכ"ע (מאמר תרי"ג פכ"א) אשר בכל הנשיאים לא נאמר ויהי רק אצל נחשון לרמז כי ויהי" במספר א"ל ביו"ם במספר ח"ן אשר א"ל ח"ן במספר חנוכה, וכן נאמר ביום אצל כל הנשיאים כי כולם המשיכו בחינת חן אשה על בעלה כביכול. ומדרכו דרך הקודש נקח לדרכנו כי לכן נאמר אצל נחשון ויהי" במספר א"ל כי ביום הראשון דחנוכה מאיר שם א"ל בחינת בינה ומלכות שהוא בחינת יהודה אשר נשיא

שלו נחשון אשר אותיות הראשונות של נחשון הם ח"ן ומצטרף לשם א"ל המאיר ביום זה אשר א"ל ח"ן הוא חנוכה. ונשאר אותיות שו"ן מן נחשון במספר נ"ר חנוכה טו"ב כי בטוב נשרש החסד שכן ט' פעם ו"ב במספר חס"ד טו"ב חס"ד במספר חנוכה. אשר בחנוכה מאירין בי"ג תקוני דיקנא י"ג הויות במספר של"ח ע"י השמן שנעשה בו נס ומאיר בהמנורה. אשר השמן הוא בחינת יסוד צדיק החי כמבואר בלק"ת (פ' עקב) לכן שו"ן מן נחשון במספר של"ח ח"י אשר של"ח במספר י"ג פעם הויה"ח ח"י הוא השמן בחינת יסוד צדיק המאיר בהמנורה. אשר הדיקנא היא ביסוד כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ז) ובשער הנסירה (פ"ג).

המקריב במספר נ"ר חנוכה ח"י שהוא השמן המאיר בהמנורה ומצטרף שם א"ל המאיר בלילה הראשון של חנוכה לח"י ומאיר שם א"ל ח"י שהוא יסוד צדיק כמבואר בזוה"ק פ' ויקרא (דף י"א ע"א) ובפע"ח (שער הק"ש פ"ט) ובשער הלולב (פ"א). לכן ויהי המקריב במספר נ"ר חנוכה א"ל ח"י. אשר רבינו צוה לכוין באמירת להדליק ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך את האור מהשמות האלו למלכות שהיא ב"ן וע"י זה תמשוך ותדליק ותאיר להתייחד עם דודה ביחוד של הנ"ר ותעשה היא נ"ר חנוכה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר עיקר של הדיקנא המתגלית בחנוכה הם תריין מזלין יקירין נוצר חסד ונקח כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו). לכן ויהי המקריב במספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן עם ב' פעם מזל"א. אשר כל המשכה נעשה ע"י יסוד צדיק שהוא השמן המאיר בהמנורה צדיק החי, לכן

פ"א) לכן מאירין בחנוכה הי"ג תקוני דיקנא דאמא מקשטא בהון לברתא. שהיא המלכות לכן ס"ת של ביום הראשון את קרבנו במספר מלכות שהוא מלך המשיח לכן קרבנו במספר משיח שנתגלה אור שלו בחנוכה, וגם נתגלה אור התורה בחנוכה כי היוונים רצו להשכיחם תורתך ונעשה נס ע"י השמן אור חכמת התורה.

סוד נחשון בן עמינדב

לכן נחשון במספר ב' פעם או"ר אשר מן נחשון יצא מלך המשיח כמפורש בסוף מגלת רות, לכן אותיות הראשונות מן נחשון במספר משיח שנתגלה אורו בחנוכה.

אשר האור נתגלה בהדלקת הנרות של חנוכה בהמנורה אשר היא בינה ומלכות ראש של המנורה היא הבינה גוף של המנורה היא המלכות. אשר בינה אמא עלאה היא ה' פשוטה. מלכות היא נ' כפופה שחוזרת אורה אליה כמבואר בלק"ת (פ' תרומה) ובהמנורה מאיר שם שד"י בראש המנורה בבחינת רפה ובגוף המנורה בבחינת דגש כי בינה ומלכות הם שתי נרות הם והשם שד"י שהוא יסוד מחבר אותן יחד כמבואר בלק"ת (משלי) ובפע"ח (שער השבת פ"ד). כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות ז' ואות ט'). לכן אותיות האמצעית של נחשון חש"ו במספר שד"י אות הראשון של נחשון הוא נ' כפופה בחינת מלכות גוף המנורה. אות האחרון של נחשון. הוא ה' פשוטה בחינת בינה אמא עלאה ראש המנורה. אשר בחנוכה נמשך למלכות האור של היחוד נ"ר שהם ו' שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י. וצוה רבינו

ויהי המקרי"ב במספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן עם יוס"ף סוד המהדרין מן המהדרין מוסיף והולך להקים את השבעה מלכים מנפילתן ולהחיות אותן ממיתתן ע"י השמות כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, ולהמשיך בחנוכה יחוד פב"פ ע"ב קס"א שהוא במספר רגל סוד שתכלה רגל מן השוק. לכן ויהי המקרי"ב ביו"ם במספר רגל" כוז"ו במוכס"ז כוז"ו.

ויהי המקריב ביום הראשון. הנה המנורה היא בחינת גבורות מאורי הלילה וצריכין להמתקה להמשיך את החסדים שעל ידיהן יומתקו הגבורות ויעשו חסדים מאורי אור יום. לכן ויהי המקרי"ב ביו"ם הראשון במספר י"ד פעם חס"ד שהוא ז' חסדים מתפשטין לז' נרות המנורה בראשה ז' חסדים מתפשטין לז' קני המנורה בגופה. ורבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי עיקר המשכה מן יחוד של הנר שהם ששה שמות הוא העיקר היחוד של הוי"ה אהי"ה שהוא המשכה מן הכתר שבראש. לכן ביו"ם הראשון במספר כת"ר. אשר ז' קני המנורה הם השבעה רועים כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות כ"א). לכן ויהי המקרי"ב ביו"ם הראשון א"ת במספר אברה"ם יצח"ק יעק"ב משה אהרן יוס"ף דו"ד שהם ז' קני המנורה.

אשר הנס נעשה ע"י כהנים המברכין את ישראל בשם כ"ב. אשר מאיר בהמנורה כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד אות כ"ה) לכן ויהי המקרי"ב ביו"ם הראשון א"ת קרבנו במספר אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם עם אלקי"ם. אשר במלוי יש לו י"ג אותיות שהם י"ג תקוני דיקנא כמבואר בע"ח (שער אריך

ישראל שנעשה הנס בו אשר לזה השם
חב"ו במלוי כזה חי"ת ב"ת ו"ו במספר
ע"ת רצו"ן הוי"ה שיומשך עת רצון בשם
החסד הוי"ה ב"ה וב"ש עלינו ועל כל
ישראל אמן כן יאמר ד'.

פרק קיב

וקרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה.

הנה בכל השבטים לא כתיב וקרבנו יתיר
ו' בתחלתו רק אצל נחשון ואומר בזה
רבינו זקני הקדוש בהיכל הברכה (פ' נשא)
וקרבנו ביהודה על שם משיח דנפיק
מיניה גואל צדק עיין במדרש וכוונתו
דאיתא שם בפ' נשא (פרשה י"ב) דבר אחר
וקרבנו למה ו' יתירה ר' ביבי בשם ר'
ראובן שיתא כנגד ו' דברים שניטלו
מאדם הראשון ועתידיים לחזור ע"י בן
נחשון הוא משיח. והוא מפורש לדרכנו
כי מרמז על אורו של משיח שנתגלה
בחנוכה אשר הוא אדונינו דוד המלך
שנמשח בקרן ונמשך מלכותו שלכן
משיח"ו במספר קר"ן דו"ד כמו שבארנו
לעיל (בפרק ק"י) בשם רבינו הכה"ג
בברכ"ע. לכן וקרבנ"ו במספר קר"ן דו"ד
כי האותיות האמצעות הם קר"ן ונשאר
אותיות וב"ו במספר דו"ד א"כ וקרבנ"ו
הוא קר"ן דו"ד במספר משיח"ו.

קערת כסף אחת שלשים ומאה
משקלה. הנה קערה בחינת מלכות
כמבואר במאורי אור (מערכת הק' אות מ"ה)
קערה רחל עקרת הבית ואומר שם ביאיר
נתיב קערת כסף אחת שלשים ומאה

לכוין אצל הברכה הראשונה להדליק נר
חנוכה ע"ב קס"א. אצל הברכה השניה
שעשה נסים ס"ג אלקי"ם. אצל הברכה
השלישית מ"ה אדנ"י. לכן נחשו"ן ב"ן
עמינד"ב במספר מכוון הוי"ה אהי"ה ע"ב
קס"א. הוי"ה אלקי"ם ס"ג אלקי"ם. הוי"ה
אדנ"י מ"ה אדנ"י. אשר בהשמות האלו
יש כ"ה אותיות שלכן צוה רבינו להמשיך
היטב באותיות כ"ה של חנוכה לכוין זה
הכוונה של כ"ה אותיות. והנס נעשה
בכ"ה כסלו. לכן למט"ה יהוד"ה במספר
חנוכה כ"ה. אשר בחנוכה מאירין ב'
יחודים הקדושים יחודא עלאה יחודא
תתאה שמע וברוך כמבואר בתקונים
(תיקון תליסר) ואיהו הוד תמניא יומי
דחנוכה לארבעה ועשרין יומין דאינון
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ומיד
דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על
ישראל בכ"ה בכסלו ואלין אינון כ"ה
אתון דיהודא דאינון שמע ישראל ודא
איהו חנוכה חנ"ו כ"ה כמו שפרשתי
הדברים הקדושים האלו בשם רבינו
המגיד מקאזניץ ז"ל במאמר נרות
המערבה (פכ"ט). אשר נמשך זה בחנוכה
ע"י השמן יסוד צדיק בחינת שם חב"ו
אשר בתקע בשופר בברכות העמידה
צוה רבינו לכוין שם זה שהוא יסוד
וברכת תקע בשופר הוא בהוד כמבואר
בפע"ח (שער העמידה פי"ט) אשר שם חב"ו
מאיר בחנוכה כמו שבארנו לעיל (במאמר
ברכת הודאה בדרושי הע"ב שמות בשם הס"ח
שהוא חב"ו). לכן ויה"י המקרי"ב ביו"ם
הראשו"ן א"ת קרבנ"ו נחשו"ן ב"ן
עמינד"ב למט"ה יהוד"ה במספר שמ"ע
ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם וע"ד
חב"ו כ"ה כי בכ"ה בכסלו שריא על

משקלה הם בסוד ה' חסדים ה' הויו"ת גימ' ק"ל. כסף הוא חסד ולבנוניתו מורה על כך כמבואר במאורי אור (מערכת הכ') אות ב"ו). אחת נקרא החכמה אחת רוח אלקים חיים ולפעמים מלכות חכמה זעירא נקרא כך כמבואר במאורי אור (מערכת הא' אות ס"ה). והוא מחמת כי ביום א' דחנוכה מאיר שם א"ל תיקון הראשון של הי"ג תקוני דיקנא אשר הוא בינה דחכמה פנימי ומלכות דחכמה מקיף א"כ הוא בחינת גבורה ודינים כי שניהם הם בחינת גבורה בינה מסטרהא דינין מתערין ומלכות כל בנינה מן הגבורות ושבת של יום ראשון הוא ג"כ יהודה שהוא בינה ומלכות. לכן מחמת כי שניהם בינה ומלכות הם כאן בתיקון הראשון בשורש החכמה שהוא אבא בחינת חסדים ושם א"ל ג"כ יש לו כל הג' בחינות חכמה ובינה ומלכות. כי חכמה הוא כמבואר בזוה"ק פ' צו (דף ל"א ע"א) אל בכל אתר נהירו דחכמתא עלאה וקיימא בקיומיה בכל יומא דכתיב חסד אל כל היום וכן מבואר בפ' אחרי (דף ס"ה ע"א) אל דא איהו נהירו דחכמתא ואקרי חסד וכן מבואר בפ' לך (דף צ"ד ע"א) אל דא איהו נהירו דחכמתא. בינה הוא כמבואר בע"ח (שער הארת המוחין פ"ח) ובפע"ח (שער ספירת העמר פ"ו) כי שם אהי"ה במלוי שלו יש י' אותיות לכן כ"א עם י' במספר א"ל. מלכות הוא כמבואר בזוה"ק פ' במדבר (דף קי"ט ע"ב) ובפ' קרח (דף קע"ו ע"א) בהגה"ת רבינו מהרחו"ו ז"ל. לכן קרבן נחשון נרמז ביום ראשון דחנוכה בהאיר תיקון הראשון א"ל קערת כסף אחת שהוא מלכות שבחכמה בחינת חסדים שהם כסף אשר ה' חסדים הם ה' הויו"ת במספר שלשים ומאה שהם משקלה של

הקערה. והוא כמבואר בלק"ת (פ' ויצא) כי יש בחינת מלכות עליונה ששרשה בחכמה הנקרא סטרא דשכינתא ואינה מלכות שכינתא תתאה ואותה המלכות סטרא דשכינתא למעלה נקרא סיהרא עכ"ל שלכן נאמר קערת כסף מלכות של כסף שהוא חסד אחת שהוא חכמה א"כ הוא מלכות שבחכמה שכינתא עלאה הנקראת סיהרא אשר זו המלכות היא בחינת חסדים וביום הראשון מאיר תיקון הראשון אל שהוא ג"כ נהירו דחכמתא וחסד אל כל היום ובחינת מלכות ג"כ, א"כ הוא מלכות שבחכמה שהוא מלכות עליונה ששרשה בחכמה בחינת סיהרא אשר זאת המלכות היא בחינת כסף ואחת בבחינתה שהיא קערה ולכן שלשים ומאה משקלה ה' הויו"ת שהם ק"ל בחינת חסדים. כי הלא מלכות שכינתא תתאה כל בנינה הוא מן הגבורות. א"כ הקרבן היה מן מלכות העליונה ששורשה בחכמה אבא עלאה שהוא חסד ובוה יומתקו הגבורות של פנימי ומקיף בינה ומלכות של אל. ואז אל זועם בכל יום על הדינים להכפותן ולהמתיקן כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח).

יחוד הנשיקין ע"י יהודה

והנה רבינו זקני הגאון הקדוש שר התורה בהיכל הברכה (פ' נשא) אומר קערת כסף במספר תתק"ל ב' פעם נשיקה וכסופין זה לזה בדביקות רוחא ברוחא וכל נשיקה א"ל פעם י"ה במספר א"ל בקדשו ומסיים תהלל י"ה ורזא תהל"ל. נשיקה וכל י"ה הוא יחוד הנשיקין שמשם יוצא האור והשפע והחסד עיין שער מ"נ ומ"ד ואנו כופלין הפסוק על שם

כפילות הרוחא דנשיקין ארבע רוח וסוד רוח נשיקה. נשיקה רוח עולה ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תרין רוחין מתדבקאן בנשיקין דלתתא וב' פעמים תהל"ל מספר קער"ת כס"ף עכ"ל וממנו נקח לדרכנו כאן כי בארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה בדרושי הע"ב שמות בשם סא"ל) כי בחנוכה נעשה זווג הנשיקין בתרין רוחין כפולין שהם ד' פעם נשיק"ה במספר ס' פעם א"ל שהוא השם סאל. לכן קער"ת כס"ף אח"ת שלשי"ם ומא"ה משקל"ה במספר ד' פעם נשיק"ה שהם ס' פעם א"ל עם אברה"ם יצח"ק יעקב"ב דוי"ד ח"י אשר הם ד' רגלי המרכבה והם הד' נשיקין והוא כי אברהם המשיך ע"י זווג נשיקין נשמת יצחק אשר שורש נשמתו מן נשיקין כמבואר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש ט') ובלק"ת (פ' וירא). לכן יצחק כשבא יעקב אליו עם המטעמים אמר לו גשה נא ושקה לי בני ויגש וישק לו שכוונו שניהם אז יחוד הנשיקין ומסר אז יצחק ליעקב יחוד הזה של נשיקין ולכן נאמר וישק יעקב לרחל שהיה מיוחד אז יחוד הנשיקין כמבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קמ"ז ע"ב) כיון דאעיל לגבי היכל אהבה אתער רחימו דנשיקין עלאין דכתיב וישק יעקב לרחל למהוי נשיקין דרחימו עלאה כדקא יאות ואינון נשיקין שירותא דאתער דכל רחימו ואתדבקותא וקשירו דלעילא. ואצל דויד כתיב נשיקה עם יהונתן (בשמואל א' כ' פסוק מ"א) וישקו איש את רעהו והוא כי יהונתן הוא ז"א כמבואר בלק"ת (שמואל) ודוד הוא מלכות ונשקו זה לזה כביכול ליחוד יחוד הנורא הזה אשר יחוד הנשיקין שהוא בתרין רוחין כפולין ד' פעם נשיקה נעשה בפה בזווג מיניה וביה ע"י הלשון שהוא יסוד

צדיק החי כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ד, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג) לכן נרמז כל זה כאן אברה"ם יצח"ק יעקב"ב דוי"ד ח"י. כי נחשון ממשיך את יחוד הנשיקין בחנוכה. והוא כי בארנו לעיל (בפרק הקודם, ובמאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם התקונים תיקון תליסר אשר בחנוכה מתגלין תרין יחודין קדישין יחודא עלאה יחודא תתאה שמע וברוך. ומבואר ברבינו בפע"ח (שער הקר"ש פכ"ד, ובשער נפילת אפים פ"ו) אשר שמע וברוך יחודא עלאה יחודא תתאה הם בחינת יחוד הנשיקין שמע הוא יחוד נשיקין העליונים ברוך שם הוא יחוד נשיקין התחתונים. ובחנוכה מאירין ג"כ י"ג תקוני דיקנא שמאירין בהם י"ג פעם א"ל. וגם בגוף המנורה שהיא בינה ומלכות והשמן הוא חכמה מאיר בהם שם אל שהוא בחינת כל הג' כנ"ל הרי הם י"ד פעם א"ל לכן וקרננו קער"ת כס"ף אח"ת שלשי"ם ומא"ה משקל"ה במספר שמו"ע ישראל"ל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ברוך ש"ם כבוי"ד מלכות"ו לעולם ועד עם י"ד פעם א"ל המאירין כולם בחנוכה. א"כ לפ"ז אשר ע"י נחשון נשיא יהודה נתגלה בחנוכה שם סא"ל שם של יחוד הנשיקין והלא רבינו אומר בפע"ח (שער הזמירות פ"ה) אשר שורש שם סא"ל הוא שם חת"ך כי חת"ך בא"ת ב"ש הוא סא"ל. לכן נחשו"ן דו"ד במספר מכוון חת"ך. אשר הנם נעשה ע"י השמן שהוא צדיק החי לכן נחשו"ן יהוד"ה דו"ד במספר תנ"ח שהוא חותם של השמן הנחתם בחותמו של הכה"ג. כי החותם הוא ג' שמות אהי"ה קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה ועם ג' השמות עצמן הם תנ"ח אתוון חת"ן כמבואר בע"ח (שער הירח פ"ג). ואם תמלא

לדוד באות י' בעת גדלותו ומלכותו אז נחשו"ן יהוד"ה דוי"ד במספר ח"י פעם הוי"ה שהוא השמן יסוד צדיק כמו שאמר דוד חי הוי"ה והשמן שהוא חי הם המיפין הנמשכין ממוחא עלאה ע"י מזל נוצר חסד לכן נחשו"ן יהוד"ה דוי"ד במספר שמ"ן מזל"א. אשר השמן שהוא צדיק החי בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פל"ב) הוא שם טפטפ"ה ושם חב"ו אשר שניהם מספר הד"ר. יסוד צדיק החי שהוא הלשון אשר על ידו נעשה זווג הנשיקין בחנוכה בחיך וגרון. ע"י ז' הבלים הנמשכין מן הריאה אל הגרון שלזה אמר שלמה המלך ע"ה ז' תיבות בפסוק ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין כמבואר בע"ח (שער מ"ן ומ"ד דרוש ט'). לכן נחשו"ן יהוד"ה דוי"ד במספר מכוון הד"ר ז' פעם הבל אשר הד"ר הוא ב' השמות טפטפ"ה חב"ו המאירין בחנוכה.

מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש.

יחוד הכתפין – הזכירה נמשך לרחל בחנוכה

נחזור מענינו של שטר לדבר עוד מענין הקערה ונבוא מזה לפרש ג"כ ענין המזרק, כי מסתמא היה כוונה מיוחדת משקל הקערה שלשים ומאה ומשקל המזרק שבעים בסודן של דברים. ונראה לי השפל לפרש בזה דהנה מבואר בקול ברמה (דף מ"ט ע"ב) כי ב' כתפין דא"א הם אלף עלמין. וכתף הימין שהוא גימ' ת"ק נוטל החסדים שהם ת"ק, וכתף השמאלית שהוא גימ' ת"ק נוטל הגבורות שהם ת"ק. ואו"א מלבישין את א"א והכתר שלהם הוא בינה דבגרון דא"א, וחכמה ובינה שלהם הם מסוד החו"ג דא"א מתרין פרקין עלאין. והנה תרין פרקין עלאין של

שני זרועות הם תרין כתפין דיליה ונמצא שבכתף ימין נעשה מוחין ורישא לאבא והכתף שמאל נעשה מוחין לאמא. אשר או"א הם סוד י"ה מן הוי"ה ב"ה וב"ש אמנם כל אחד נכלל בחבירו בסוד הבן בחכמה וחכם בבינה ולכן כל מוחותיהם הם מסוד י"ה. אמנם במוחין דאבא הם ב' פעם י"ה וכולל עמו לאמא ובמוחין דאמא נכלל עמה אבא ולכן גם היא ב' פעם י"ה והנה הם ד' פעם י"ה. והנה השני י"ה דאבא הראשון הוא במלוי יודי"ן והשני במלוי ההי"ן כזה יוד"ה י"י יו"ד ה"ה. אמנם באמא שהיא נוקבא גובר י"ה דההי"ן על י"ה דיודי"ן וחזרו כזה יו"ד ה"ה יו"ד ה"י והנה כשתבה יו"ד פעם ה"ה הם ר' ויו"ד פעם ה"י הם ש' הרי ששני י"ה גימ' ת"ק נמצא עתה שמכתף ימין דא"א שהם החסדים שהם ת"ק נעשו מוחין לאבא שהם שני י"ה דיודי"ן ודההי"ן שהם ג"כ כמנין ת"ק. ומכתף שמאלי נעשו מוחין דאמא שהם שני י"ה ג"כ מנין כת"ף. ובזה תבין איך הכתר אתפשט עד או"א כי בחינת הכתר גימ' ג' מלואים של י"ה דיודי"ן דההי"ן דאלפי"ן יו"ד פעם ה"י הרי ש' יו"ד פעם ה"ה הרי ר' יו"ד פעם ה"א הרי ק"ך סך הכל כמנין כת"ר. אח"כ הב' בחינות שהם י"ה דיודי"ן דההי"ן שהם כמנין ת"ק המתפשטים עד הכתפיים ונוטלים אותם או"א במוחותיהם וזה סדרן כתף ימיני הוא ייודדדההי"ן גימ' הנקודות האלו ע' – בכתף שמאל ייודדדההי"ן הנקודות האלו גימ' ק"ל שהם החמשה גבורות שהם ה' הוי"ות העולים ק"ל. וכן הד' פעם י"ה דיודי"ן ודההי"ן שהם כמנין ב' שמות אדנ"י כל אחד בכתף ומהם יצא הנקודות שהם גימ' קל"ע וזה סוד חמשה עשרה אמה קלעים

לכתף כי י"ה הנזכר הוא מנין חמשה עשרה ושני י"ה דיודי"ן ודההי"ן ע"י הכאות הם מנין כתף ונקודותיהם הם כמנין קל"ע ק"ל מן השמאל ע' מן הימין. ודע שכמו או"א הם בשני הכתפיים אלו דא"א בן זו"ג מלבישים את ב' פרקים הראשונים דנ"ה דא"א ושם עומדים זו"ג מתחברים בשני כתפיהם אב"א כי אלו התרי"ן כתפות דזו"ג הם חוברות זה בזה אב"א. ומאלו הב' כתפין דא"א שהם החו"ג שבו נוטל הז"א לבדו בדעת שלו בסוד ב' עטרין ואח"כ הז"א נותן הכתף הא' לנוקביה שהם החמשה גבורות שהם ה' פעם ק' כמנין ת"ק והכתף הימין שהם ת"ק של החסדים מתפשטים בגופא דז"א מחסד עד הוד וזה סוד ע"ן החיים מהלך ת"ק שנה ואמנם בתחילה שתי הכתפות נתנים אל הז"א לבדו וזה סוד האלף לך שלמה כי שלמה הוא ז"א מלך שהשלום שלו נוטל התרי"ן עטרין שהוא גימ' אלף שהם ב' פעמים כתף שהם הב' שמות כמנין אלף ואמנם נקודותיהם כמנין ר' שהוא יו"ד פעם ה"ה שהוא י"ה דההי"ן נמצא שהנקודות הם מאתים כמנין יו"ד ה"ה והוא לשמור פריז שהוא י"ה דיודי"ן הגנוז בתוכו כנודע כי י"ה דיודי"ן בחינת אבא ובההי"ן בחינת אמא ואמא היא היכל לאבא ואבא ממיר וגניז בגווה כמו הפרי הגנוז בתוך הקליפה הרי שי"ה דההי"ן שהוא מאתים מנין הנקודות והוא שומר את הפרי שהוא יו"ד ה"י דיודי"ן אבא. גם פירוש ומאתים לנוטרים חוזר אל הנקודות שהם מאתים ושומרים את הפרי שהם ד' שמות די"ה שהם מנין אלף והם הפרי וזה שכתוב לנוטרים את פריז ר"ת אלף כי האלף הוא הפרי והמאתיים הם הנקודות השומרים אותם וזה שכתוב

לנוטרים את פריז של האלף לך שלמה. וכן מבואר במבוא שער"ב (שער ג' ח"ב פ"ז). ומבואר בזוהר הרקיע בפירוש רבינו על סבא דמשפטים (דף ס' ע"ב) כי הז"א שהוא נקרא כהן סתם סוד ע"ן החיים מהלך ת"ק שנה כי סת"ם במספר ת"ק. בעת הזווג נותן לה עטרא דחסדים ג"כ ואז נקרא המלכות איש כהן כי המלכות יש לה ג' בחינות בתחילה עומדת נקודה אחת תחת היסוד דז"א שהוא א' ואח"כ זאת הנקודה כלולה מן י' נקודות והיא יו"ד ואח"כ היא עולה נגד נה"י דז"א והוא ש' אז נקרא המלכות איש ואח"כ כשמקבלת בזווג החסדים אז נקראת איש כהן. [אי"ש כה"ן במספר דו"ד ב"ן יש"י שהוא המלכות].

ומבואר בפע"ח (שער יוה"כ פ"ב) ובסדורים בכוונת אמירת אי"ה דקדושת מוסף בכתר יכוין כי כתף ימין דא"א יורד עד אבא שהוא לימינו יו"ד פעם ה"י יו"ד פעם ה"ה גימ' כתף והניקוד גימ' ע', ותשלב כתף ימין עם ע"ב שבאבא התלוי בו. וכתף שמאל דא"א יורד עד בינה העומדת לשמאלו יו"ד פעם ה"ה יו"ד פעם ה"י ג"כ גימ' כתף והניקוד גימ' ק"ל ותשלב כתף שמאל עם קס"א שבאמא התלויה בו ויו"ד ה"י ויו"ד ה"י עם אלף ה"י יו"ד ה"י שהם ע"ב קס"א הנשלבים להכתפין הם במספר זכור שמם בא הזכירה. ויו"ד ה"י יו"ד ה"ה גימ' אדנ"י שנמשך לרחל הנקראת אדנ"י שדעתה ק"ל גימ' יו"ד ה"י יו"ד ה"ה ואדנ"י. ובפ' כתף הנ"ל גימ' אָלף וזו היא אות א' דאיה. וי"ה דאיה הם אותיות י"ה שהם או"א שהם בדיקנא דא"א שעיקרא היא ב' מזלות שהם שורש ומקור לחו"ג דא"א. אשר לזה אומר רבינו הכה"ג בספה"ק

ברכ"ע (מאמר אור פני מלך פ"א) שלכן בתיב שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ד' אלקיך כי ברגלים צריכין להמשיך יחוד הזכירה של הכתפין הנשלבין בזכור"ר שהוא יחוד פב"פ אשר הוא אלף רג"ל כי אלף הם תרין כתפין במספר אלף רג"ל הוא ע"ב קס"א במספר זכור"ר שהוא רג"ל, לכן שלו"ש פעמי"ם בשנ"ה במספר אלף רגל, וכן שמיני עצרת הוא רגל בפני עצמו לכן ביו"ם השמיני"י עצרית ג"כ במספר אלף רג"ל להמשיך הזכירה בשמיני עצרת ג"כ.

א"כ לפ"ז הלא בחנוכה מפורש שהיוונים רצו להשכיחם תורתך וצריכין להמשיך יחוד של הזכירה לבטל כח השכחה. לכן נאמר אצל קרבנו של נחשון שהוא נשיא למטה יהודה שהוא המלכות אשר בעת הזווג נמשך לה יחוד של הזכירה בתרין כתפין שהם א' דאיה וי"ה דאיה"ה שהם או"א שהם בדיקנא שעיקרא הוא ב' מזלות נוצר ונקח המתגלין בחנוכה אשר בהם תלויין או"א סוד י"ה שורש של הכתפין שהם אלף הנשלבין בזכור"ר סוד ע"ב קס"א שהוא רג"ל, אשר הנקודות של הכתפין הם הקלעים סוד חמש עשרה אמה קלעים לכתף, נקודות של כתף ימין ע' נקודות של כתף שמאל ק"ל והם מאתים לנוטרים את פריז, כי המאתים שהם הנקודות נוטרים ושומרים להפרי שהוא יחוד הזכירה. אשר השורש הוא מן ב' שמות [נ] שהם במלואן יו"ד ה"י יו"ד ה"ה גימ' אדנ"י שנמשך לרחל הנקראת אדנ"י שדעתה ק"ל במספר יו"ד ה"י יו"ד ה"ה אדנ"י כנ"ל.

וקרבנו קערת כסף אחת שהוא הים כמבואר במדרש רבה (פ' נשא פרשה י"ג). אשר ים היא הבינה כמבואר במאורי

אור (מערכת ה' אות ט"ז) ים נקרא בינה היא ים לחכמה וגימ' נ' שערי בינה ועל שם כך נקרא ימא רבא. אשר כתף של הבינה שהיא קערת כסף הוא יו"ד ה"ה יו"ד ה"י ונקודותיו הם ק"ל לכן נאמר שלשים ומאה משקלה שהם הנקודות של כתף שלה כי הנקודות הם שלשים ומאה השוקלין בהם את האותיות כפי הנקודה אשר לכן אצל הקערה נאמר בלשון נקבה אחת ומשקלה מחמת כי נרמז בכאן כתף של אמה הנותן לרחל להמשיך לה הזכירה בחנוכה שתוכל להזדווג עם ז"א פב"פ ע"י אור של זווג הפנים שהוא ע"ב קס"א אשר קס"א הוא נשלב בכתף של אמה אשר אמה היא בחינת אחת כמבואר בסדר העבודה של יוה"כ אחת היא הבינה, בסידורים.

מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש הוא כתף אבא שהוא מזרק כמבואר במדרש רבה (פ' נשא פרשה י"ג) אשר מזרק הוא התורה ומבואר במקדש מלך (פ' ויחי על הוזהר דף ר"מ ע"א) כי תורה שבכתב הוא אבא ורבינו זקני הקדוש בזהר חי שם מסכים לדבריו ואומר שם והאמת כפירוש אדונינו הקדוש המק"מ שכל דבריו ברוח הקדוש נאמרו עמוק עמוק כי אבא הוא תורה שבכתב. א"כ לכן נאמר מזרק אחד כסף בלשון זכר כי אחד הוא לשון זכר מחמת שקאי על אבא אשר כתף שלו הוא חסדים דאבא לכן מזר"ק אח"ד במספר ה' פעם חס"ד שהם כסף והנקודות שלו הם ע' לכן שבעים שקל בשקל הקדש שהם הנקודות שבהם שוקלין את האותיות כפי הנקודה. אשר שם ע"ב נשלב בכתף ימין דאבא והוא נמשך לרחל בחנוכה כדי שתוכל להזדווג עם יעקב בבחינתה

איש כהן שאז עמידתה בנה"י דו"א זווג של חנוכה ובוה היחוד של הזכירה שהם ב' כתפין מנין אלף והנקודות הם שלשים ומאה של הבינה ושבעים של אבא וביחד הם מאתים לנומרים את פריז שהם שומרים להזכירה להמשיך לרחל שהיא בעצמה משורש הב' שמות י"ה שהם יו"ד ה"י יו"ד ה"ה כתף אבא יו"ד ה"ה יו"ד ה"י כתף אמא ובוה יבטל כח השכחה של היוונים שרצו להשכיחם תורתך שהוא אבא תורה שבכתב כתף ימין, אמא תורה שבעל פה כתף שמאל הנשלבים בע"ב קס"א שהוא זכו"ר. אשר הכתפין הנשלבין בזכו"ר שהוא ע"ב קס"א הוא סוד אי"ה אלף י"ה שהם הב' מזלות נוצר ונקר עיקר הדיקנא דא"א המתגלית בחנוכה ב"ג מכילין דרחמי שבהם אמא מקשטא לברתא לתקן הוד דידה. אשר לזה קער"ת כס"ף אח"ת במספר אלף רג"ל חנוכה טו"ב. כי בחנוכה נמשך לרחל שהיא ג"כ בחינת קער"ת כס"ף כמו שבארנו לעיל באופן א' יחוד של הזכירה שהוא זכו"ר בחינת ע"ץ החיים יסוד צדיק שהוא טו"ב.

אשר הכתפין נכללו כל אחד בחבירו בסוד הבן בחכמה וחכם בבינה לכן נרמזו שני הכתפין אצל הבינה שהיא קער"ת כס"ף אחת סוד הים שהוא הבינה כי כתף של החכמה שהוא אבא נכלל בבינה סוד חכם בבינה. אשר ב' הכתפין הם תרין עטרין דדעת המזווגם כמבואר בע"ח (שער דרושי הצלם כלל י"ז). ועטרא חדא שהוא כתף ימין הם ה' חסדים וכל אחד כלול מן י' וי' מן י' הרי ק' ה' פעם ק' הם ת"ק כמנין כתף ועטרא חדא שהוא כתף שמאל הם ג"כ ה' גבורות כי כל אחד כלול מן י' וי' מן י' הרי ק' ה' פעם ק' הם

ת"ק כמנין כתף כנ"ל בקול ברמה. לכן כשנרמזו כאן אצל קער"ת כס"ף אחת ב' הכתפין דימין ודשמאל אשר הם ה' חסדים וה' גבורות. לכן שלשים במספר ה' פעם חסד ה' פעם דיין. אשר הכתפין נמשכו לרחל שהיא בחינת ב"ן לכן ומא"ה במספר ב"ן אשר היא המלכות בחינת דוד המלך שהוא מלך המשיח אשר נתגלה אורו בחנוכה לכן משקל"ה במספר מכוון חנוכה דו"ד ב"ן יש"י.

מזרק אחד כס"ף שבעים שקל בשקל הקדש הוא כתף אבא הנכלל בו כתף אמא סוד הבן בחכמה כי כתף אמא שהיא הבן היא נכללת בכתף אבא שהוא חכמה כי מזרק הוא התורה בחינת אבא כנ"ל אשר הכתפין הם מן שם י"ה הן באבא והן באמא והם יו"ד פעם ה"י יו"ד פעם ה"ה כתף אבא. יו"ד פעם ה"ה יו"ד פעם ה"י כתף אמא ובוה תבין איך הכתר מתפשט עד או"א כי בחינת הכתר גימ' ג' מלואים של ג' שמות י"ה דיודיין דאלפיין דההיין יו"ד פעם ה"י יו"ד פעם ה"ה יו"ד פעם הא' במספר כתף כנ"ל בקול ברמה. אשר הכתפין נשלבין בזכו"ר שהוא ע"ב קס"א והם אלף רג"ל כנ"ל וכתף אבא שהוא המזרק הנכלל בו כתף אמא הוא עטרא דחסדים דדעת שהם ה' פעם חס"ד. אשר בחנוכה נמשך אור הנר למלכות מן הכתר והוא עיקר המשכה להמשיך לה אור הנר מן הכתר שבראש כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר יחוד הכתר הוא הוי"ה אהי"ה ובמלואן הם מספר רג"ל סוד שתכלה רג"ל מן השוק. אשר יחוד הרג"ל נשלב להכתפין דאו"א שיהיה אלף רג"ל ובשעת הזווג בחנוכה נותן לה הז"א כתף אבא ג"כ שהוא מן ה' חסדים שבדעת

נותן לה עטרא דגבורה שהוא כתף דאמא ואח"כ נותן לה עטרא דחסדים שהוא כתף דאבא בשעת הזווג. אשר אז בשעת הזווג המלכות שהיא המנורה היא בחינת אבן שנתמלאה באות א' תוך הוא"ו והיא בחינת נחל שהוא להדליק נר חנוכה שם ב"ן ול"ו אותיות שהם במספר נחל כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ובשער הכוונות (בדרושי חנוכה דרוש א') כמו שבארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה) הרבה מזה הענין. לכן סל"ת כלול"ה בשמ"ן למנח"ה במספר אָלף נח"ל. אשר אלף הם הב' כתפין יחוד הזכירה הנמשכין למלכות בחנוכה אצל הדלקת נר חנוכה אשר להדליק נר חנוכה הוא נחל שם ב"ן ול"ו אותיות. אשר כתף דחסדים הוא ה' הוי"ת במספר עי"ן וגם כתף דגבורות הוא ה' הוי"ת במספר עי"ן. אשר אור העינים הוא ח"ן מ"ה כמבואר בלק"ת (פ' בראשית). לזה נאמר כלולה בשמן למנחה. כי מנחה הם אותיות ח"ן מ"ה הנמשכין בחנוכה למלכות כמו שבארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה פרק צ"ב אצל ועל הנחמות):

פרק קיג

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. הנה רש"י ז"ל מפרש כף אחת כנגד התורה שנתנה מידו של הקב"ה. עשרה זהב כנגד עשרת הדברות. והוא מפורש לדרכנו לענין חנוכה כפי שבארנו לעיל במאמר (ברכת הודאה פרק צ"ד) כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל להשכיחם תורתך. כי שני התורות תורה שבכתב ותורה שבע"פ הם

עטרא דימין דחסדים. לכן מזר"ק אח"ד כס"ף שבעי"ם שק"ל בשק"ל הקד"ש במספר מכוון אלף רג"ל כת"ר ה' פעם חס"ד להמשיך חסדים ממקור החסדים עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

ערב ראש השנה שנת עזר"ת ובשנה החדשה שנת לב"ש רצו"ן יבוא הגואל הצדק לגואלנו במהרה אמן סלה. שניהם מלאים. הם הכתפין אשר נשרשו בשני השמות י"ה י"ה אשר ע"י המלוי שלהם נעשו הכתפין כי כתף אבא נעשה ע"י ב' השמות יו"ד ה"י יו"ד ה"ה כי יו"ד פעם ה"י הוא ש' יו"ד פעם ה"ה הוא ר' וביחד הם ת"ק כמנין כתף ובכתף אבא גובר יו"ד ה"י דיודי"ן על יו"ד ה"ה דההי"ן. וכתף אמא נעשה ע"י ב' השמות יו"ד ה"ה יו"ד ה"י כי יו"ד פעם ה"ה הוא ר' יו"ד פעם ה"י הוא ש' וביחד הם ת"ק כמנין כתף ובכתף אמא גובר יו"ד ה"ה דההי"ן על יו"ד ה"ה דיודי"ן. אשר כל המשכה למלכות זה היחוד של הזכירה מן הכתפין הוא נמשך בחנוכה ע"י השמן ושורש הכתפין הוא שם י"ה לכן שניהם הם אותיות שמ"ן י"ה.

סלת כי כל המשכה של יחוד הזכירה של הכתפין הוא למלכות הקראת סלת כמבואר במאורי אור (מערכת הס' אות כ"ה) והוא כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רמ"ז ע"א) ברע"מ סלת דיליה דא שכינתא תתאה.

כלולה בשמן למנחה הוא כי הסלת שהיא המלכות בחינת המנורה המאירה בחנוכה היא כלולה בשמן שנעשה הנס ע"י השמן שהוא בחינת יסוד צדיק החי זוכ"ר הברית שעל ידו נמשך לה הזכירה של הכתפין שהם תרין עטרין, מקודם

בחינת אבא ואמא אשר יסוד ז"א שהוא משכיל על דבר ימצא טוב להמשיך התורות למלכות בסוד מכל מלמדי השכלתי כי עדותיך שיחה לי. והיוונים הרשעים הטמאים הרשעים רצו לבטל כח הגדול הזה של התורה הקדושה תורה שבכתב ותורה שבע"פ הנמשכין למלכות. והחשמונאים הקדושים בטלו כוחם הרע והחזירו הכח של התורה הקדושה בשני התורות שבכתב ושבע"פ. לכן נאמר כף אחת היא התורה שנתנה מידו של הקב"ה. עשרה זהב הם עשרת הדברות שהם חסדים וגבורות דיסוד אבא כמבואר בלק"ת (פ' יתר) והוא תורה שבכתב בחינת אבא.

מלאה קטרת היא תורה שבע"פ בחינת אמא כי קטרת היא בחינת אמא כמבואר בזוה"ק וברבינו האריז"ל במקומות הרבה. אשר לכן אומר כף אחת שהיא התורה שבכתב עשרה זהב שהם עשרת הדברות מלאה קטרת היא תורה שבע"פ. אשר כל תורה שבכתב היא מלאה עם התורה שבע"פ כפי שדרשו רז"ל מכל התורה אף מן הקוצין שלה, תלי תלין של הלכות.

או כלך לדרך זה כי רבינו השל"ה הקדוש ז"ל אומר (כפ' מקץ) כי הכף הוא הפך של שמן דחנוכה שנעשה בו נס ומדרכו דרך הקדוש נקח לדרכנו כאן כי כף הם אותיות פך. אות ה' של כף עם אותיות א"ח של אחת במספר חנוכה, ונשארינן ב' אותיות אות ב' של כף ואות ת' של אחת והם ביחד כ"ת במספר יעקב רח"ל אשר מזדווגין בחנוכה בנה"י כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) ובשער הכוונות (בדרושי חנוכה דרוש א'). אשר יעקב הוא בחינת הוי"ה רחל היא בחינת אדנ"י לכן

ר"ת של כף אחת עשרה הוא במספר צ"א שהוא יאהדונה"י בחינת יעקב רחל. אשר בחנוכה נמשכין להם יחוד הזכירה לבטל כח של השכחה של היוונים הטמאים, אשר בתחילה נמשך ב' הכתפין לז"א שהוא יעקב ובתחילה נותן לה כתף אחד של הגבורות עטרא דאמא, ואח"כ בשעת הזווג נותן לה כתף הב' עטרא דאבא, אשר שורש של הכתפין הם ב' שמות יו"ד ה"י יו"ד ה"ה במספר אדנ"י הנמשכין לרחל שנקראת כן וב' פעם כתף במספר אלף הנשלבין בע"ב קס"א שהם ביחד אלף רנ"ל, ואז רחל שהיא המלכות הנמשכין לה הכתפין בחנוכה בכל קומתה ב' ספירות שלה שהם י' פעם אדנ"י. לכן כ"ף אחת עשרה זהב מלא"ה קטרת במספר אל"ף רג"ל עם י' פעם אדנ"י:

פרק קיד

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה.

הנה מבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א העומדת באחור ז"א וז' נרותיה הם ז' קצוותיה מחסד עד המלכות (שבו) [שבה] וכמו שהחסדים המתפשטין בו"ק דז"א הם נקראין ה' אורות מאירין שהם ה' אור דיום א' דמעשה בראשית כן החמשה גבורות המתפשטין בנוקבא בז' קצוות שלה הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שם שהם ז' קצוות שהם בחינת של המאורות אלא של ז"א נקראין מאורי יום ושל נוקבא נקראין

נח"ל. גם צוה לבוין אצל הברכה הראשונה ע"ב קס"א, אצל הברכה השניה ס"ג אלקי"ם, אצל הברכה השלישית מ"ה אדנ"י, שמספרן ביחד תצ"ב. לכן שעי"ר במספר נח"ל ע"ב קס"א ס"ג אלקי"ם מ"ה אדנ"י שהיא המלכות בחינת המנורה שהיא נחל עם כל השמות המכוונים אצל הדלקת הנרות בג' ברכות. אשר הדלקת הנרות הוא ע"י השמן שנעשה בו הנס ע"י החשמונאים. אשר השמן הוא הטל כמבואר בזוה"ק פ' לך (רף פ"ח ע"א) איהו שמן איהו טל כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל'). לכן עזי"ם במספר נח"ל ט"ל.

אשר נח"ל הוא להדליק נ"ר חנוכה, ואומר רבינו לכוין אצל להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה, להמשיך מן ע"ב ס"ג מ"ה האור למלכות שהיא ב"ן, וע"י זה תמשיך ותדליק ומאירה ותעשה נר חנוכה, ואז תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם גימ' נ"ר. גם אומר רבינו כי בחנוכה מאירין י"ג מכילין דרחמי דאמא מקשטא לברתא לתקן הוד דידה, כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד), אשר בי"ג מכילין דרחמי מאירין י"ג שמות ע"ב במספר תתקל"ו סוד מרדכי אסת"ר, כמבואר שם (נפרק ו'). לכן שעי"ר עזי"ם אח"ד לחטא"ת במספר רל"ב תתקל"ו אשר רל"ב הם ע"ב ס"ג מ"ה של להדליק הנמשכין לב"ן. אשר בחנוכה מאירין בה י"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא המאירין בהם י"ג שמות ע"ב שהם תתקל"ו מקור הרחמים והחסדים להמשיך רחמים וחסדים עלינו ועל כל עמו בית ישראל במהרה אמן כן יאמר ד':

ערב שבת"ק בראשית כ"ו תשרי קו"ל מבשר:

מאורי לילה. א"כ לזה נאמר פר אחד שהם החמשה גבורות מנצפ"ך שעולה פ"ר המתפשטין בז' קצוות של המנורה ובאין בהמתקה בן בקר כי בקר הוא בחינת חסד כמבואר בפע"ח (שער חג המצות פ"ו) ובבקרינו מצד החסד בוקר דאברהם. איל אחד הם לבושי הגבורות כי איל במספר מ"א והם מ"א אותיות של מילוי דמילוי משם אהי"ה דאלפ"ן בחינת לבושי הגבורות כמבואר בלק"ת (פ' וירא בדרוש העקידה) ובמאורי אור (מערכת הא' אות ע').

כבש אחד בן שנתו לעלה הם לבושי החסדים של שמות אהי"ה במלוי קס"א כי ב' פעם קס"א במספר כב"ש כמבואר בלק"ת (פ' ויצא).

אשר בחנוכה נמשך למלכות שהיא המנורה יחוד של הזכירה מן תרין כתפין הנשלבין בע"ב קס"א והם ביחד אלף רג"ל וזה הוא בעת הדלקת נר חנוכה שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שמספרן נ"ר. לכן פ"ר אח"ד ב"ן בק"ר אי"ל אח"ד כב"ש אח"ד ב"ן שנת"ו לעל"ה במספר אלף רג"ל נ"ר מלכות כי נמשך למלכות בחנוכה בעת הדלקת הנ"ר יחוד הזכירה של הכתפין שהם אלף רג"ל:

שעיר עזים אחד לחטאת. הנה רבינו זקני בהיכל הברכה (פ' נשא) ובקהלת יעקב (מערכת הש') אומרים כי שעיר עזים הוא בחינת מלכות והוא מפורש לדרכנו לענין חנוכה אשר המלכות היא המנורה הנדלקת בחנוכה ורבינו אומר לכוין אצל להדליק נר חנוכה ר"ת נח"ל שהיא המלכות שם ב"ן ול"ו אותיות במספר

פרק קטו

ולזבח השלמים בקר שנים.

הנה מבואר במאורי אור (מערכת הש' אות מ"ה) שלמים נקרא המלכות שלימו דכל ספיראן גם מצד התפארת ושלמים גימ' ת"ך ת' ד' יודי"ן דע"ב ויו"ד מלא גימ' כ' הרי ת"ך ולכן נקראין שלמי רצון שהם בחסד.

אשר בחנוכה הזווג ביעקב ורחל אשר שניהם הם בחינת שלמים כי המלכות היא שלימו דכל ספיראן כמבואר בזוה"ק פ' ויקרא (דף י"ז ע"א) ועוד שלמים דא ה' בתראה דאיהו שלימו דעמודא דאמצעייתא בכל הוי"ת דכלילן ביה לכל שית סמרינ דיליה דאינון שית ספיראן. וגם יעקב הוא בחינת שלמים שהוא בחינת תפארת כמבואר בזוה"ק שם (דף י"ב ע"ב) עושה שלום במרומיו דא יעקב דכתיב תתן אמת ליעקב וכתיב והאמת והשלום אהבו דאמת ושלום קשור דא בדא ועל דא הוא שלימותא דכולא ושלמים שלימותא הוא ושלמא דכולא ומאן דאקריב שלמים אסגי שלמא בעלמא יעקב איהו עביד שלום כמה דאמרן בגין דאחיד להאי ולהאי ורוא דמלה דכתיב ויעקב איש תם גבר שלים שלים לעילא שלים לתתא. אשר לכן שלמי"ם במספר יעקב רח"ל אשר שלמים בחינת חסד כי ת' הם ד' יודי"ן דשם ע"ב ויו"ד במספר כ' הרי ת"ך כמנין שלמי"ם והם שלמי רצון שהם בחסד לכן נאמר ולזבח השלמים שהם יעקב רחל המזדווגין בחנוכה בנה"י שלהם. בקר שנים הם החסדים הנקראין בקר כמבואר בפע"ח (שער חג המצות פ"ז) ובבבקיננו מצד החסד בקר דאברהם. אשר בחנוכה

נמשכין החסדים בבפל לז"א שהוא יעקב ולרחל שהיא נוקבא מאמא עלאה לכן היו הבקר שהם החסדים שנים להמשיך את החסדים דאמא לשניהן [בקר"ר שני"ם במספר שב"ת ואכ"מ].

אשר בחנוכה נתגלה יחודא עלאה שיש בו כ"ה אותיות כמבואר בתקונים תיקון תליסר ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו ואלין אינון כ"ה אתוון דיהודא דאינון שמע ישראל וכו' ודא איהו חנוכה חנו כ"ה. וגם אומר רבינו בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל ברכת שעשה נסים כי ש"ע מן שעשה הם ש"ע נהורין המאירין בחנוכה. אשר שורש של ש"ע נהורין הם ב' שמות א"ל במלואיהן במספר ש"ע כמבואר בע"ח (שער אריך פי"ד) ובפע"ח (שער כוונת אמן פ"ג, ובשער תפלת ר"ה פ"ד). לכן ולזב"ח השלמי"ם בקר"ר שני"ם במספר שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אח"ד עם ב' פעם א"ל.

אילם חמשה עתודים חמשה כבשים בני שנה חמשה. הוא כמבואר במדרש רבה (פרשה י"ג) שלשה מינים אלו כנגד קלעי החצר מן שלשה רוחותיה תימנה וצפונה וימנה. והוא מפורש לדרכנו לעיל (בפרק קי"ב) אשר מרומז בקרבן הנשיא יחוד הזכירה של הכתפין שהם חמש עשרה אמה קלעים לכתף שם י"ה שהוא שורש של הכתפין יו"ד ה"י יו"ד ה"ה כתף אבא יו"ד ה"ה יו"ד ה"י כתף אמא שהם סוד אי"ה דקדושת כתר בתפילת מוסף אָלף י"ה תריין מולין דדיקנא שהם י"ה. לכן היו בכאן ג' פעם חמשה שהם י"ה שורש של הכתפין שהם הקלעים לכתף, אשר הקלעים הם הנקודות של שמות י"ה, ע' נקודות דכתף ימין, ק"ל נקודות דכתף

(בפרק ק"ב) היטב. אשר הדיקנא היא ביסוד כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ז, ובשער הנסירה פ"ג). והנס נעשה ע"י השמן שהוא יסוד שהיה התום בחותמו של מתתיהו כהן גדול. לכן ז"ה קרב"ן נחשו"ן ב"ן עמינד"ב במספר חנוכ"ה מתתיהו ב' פעם מול"א שהם מקור הדיקנא להמשיך משם רחמים וחסדים עלינו ועל כל ישראל אמן כן יאמר ד'.

פרק קמז

ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר:

שורש יששכר ובחינתו

הנה בענין יששכר שורשו ובחינתו יש בזה לכאורה סתירות ואדבר מקודם מזה לתרין הכל ואח"כ אבוא לדבר מענינא דחנוכה. הנה בזוה"ק פ' משפטים (דף ק"ד ע"ב) מבואר יששכר זבולן תרין ירכין אתר דינקי נביאי קשוט יששכר ירכא ימינא כתיב ומבני יששכר יודעי בינה לעתים זבולן ירכא שמאלא וכתיב שמח זבולן בצאתך. א"כ לפי דבריו הקדושים יששכר הוא בחינת נצח שהוא ירכא ימינא ושם בפ' בהעלותך (דף ק"ז ע"א) מבואר ר' אבא אמר אחסנתא דאורייתא ודאי הכי הוא ודרגא דא שתיאתא יהיב אגר אורייתא ואחסין לה לכנסת ישראל אחסין חוורא לתכלתא. א"כ משמע מדבריו הקדושים כי יששכר הוא יסוד צדיק. ושם בהנה"ת מהרחו"ו ז"ל מבואר כי יששכ"ר בנצח זבולן בהוד נוסחא אחרינא יששכר בהוד זבולן ביסוד. ובלק"ת (פ' ויצא) אצל ששה בני לאה

שמאל, שהם ביחד קל"ע, סוד הקערת כסף שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל, כמו שבארנו לעיל היטב. לכן אומר במדרש הקדוש שהם כנגד קלעי החצר מן ג' רוחותיה, תימנה שהוא חסד, וצפונה שהוא גבורה, וימה שהוא יסוד, שכן ע"י יסוד נמשך למלכות הכתפין שהם הקלעים משורש הג' מינים אילם, עתודים, כבשים, כל אחד חמשה וביחד הם י"ה, שורש של הכתפין ביחוד של הזכירה שהוא אלף רג"ל, אשר זה הוא בעת הזווג שנמשך למלכות ב' הכתפין שהם אלף רגל, ואז נמשך לה כל החסדים שהם י' חסדים י' פעם ע"ב, לכן איל"ם חמשה עתודים חמשה כבשים חמשה במספר חנוכ"ה אלף רג"ל י' פעם ע"ב שהוא תש"ך.

ואומר אצל כבשים בני שנה מה שלא נאמר אצל האילים והעתודים, הוא מחמת כי כבש הוא בחינת יסוד, כמבואר במאורי אור (מערכת הכ' אות ד'). אשר השמן הוא היסוד צדיק אשר על ידו נמשך יחוד הזכירה שהם הכתפין למלכות מחמת שהשמן שהוא היסוד הוא זוכ"ר הברי"ת והוא השמן זית דכתיש כתישין כמבואר בהקדמת התקונים (דף פ"ז ע"ב) ובזוה"ק פ' בהר (דף ק"ט ע"ב) ובפ' פינחס (דף רמ"ז ע"א). לכן בני"י שנה במספ"ר זי"ת שממנו יוצא השמן שהוא היסוד זוכר הברית הממשיך למלכות יחוד הזכירה של הכתפין אשר השמן שהוא זוכר הברית הוא הכבש שהוא היסוד. אשר הכתפין נשרשין באיה דקדושת כתר כי א' דאיה היא אלף. י"ה הם ב' מולין נוצר ונקח עיקר הדיקנא הממשיכין חו"ג דא"א כמבואר בפע"ח (שער יוה"כ פ"ג) כמו שבארנו לעיל

מבואר כי יששכר בחכמה בסוד יש שכר כמבואר שיש שכר בחכמה הנקרא יש ואל תקשה אלינו מיששכר שבארנו במקום אחר שהוא בינה וזה סוד ומבני יששכר יודעי בינה לעתים כי שם פירשנו הוא מיסוד אמא ולא מיסוד אבא אך אחר היותו בבינה עצמה אנו אומרים כאן שהוא בחכמה של'ה וכמ"ש בר"ע שהוא דוגמת יששכר והוא מנה"י דאמא והוא מגבורת החדר הימנית עכ"ל. ושם להלן בלק"ת מבואר כי יששכר הוד כי בינה הנקרא יש עד הוד אתפשטת ושם סוד הדודאים נתנו רית. ושם להלן מבואר כי יששכר הוא נצח הוד. ושם בפ' עקב מבואר כי יששכר הוא תפארת זבולן בנצח עמוד הימיני סומך לכן הוא סומך אל יששכר שהוא בחינת תורה. ובלק"ת (שמואל) מבואר הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים פירוש הענין הוא סוד י' ספירות של הנוקבא ששם ב"ן הוא בה והם י' בנים י' ספירות.

אמנם יובן זאת בביאור שמו של יששכר כי הלא הם אותיות יש שכר וכבר ידעת כי יש עולמות אלו הם תחות עלמא דאתי וסודם בלאה שהיא המלכות דבינה ולכן נקרא עלמא דאתי וכבר ידעת כי יששכר הוא בנה של לאה וביאור הדברים הוא כי סוד יש הם י' פעם א"ל גימ' י"ש והנה סוד שם א"ל זה הוא סוד שם אהי"ה שהוא גימ' כ"א ועם י' אותיות המלוי גימ' א"ל לכן תמצא כי אותיות הקודמות לשם א"ל הם א"ך והוא גימ' כ"א במספר אהי"ה וכבר ידעת כי שם אהי"ה בבינה נמצא כי ב' אותיות יש של יששכר י' פעם א"ל וג' אותיות שכר כשנוסיף על שם א"ל אותיות הקודמות אליו שהם א"ך

יהיה ב"ן והנה י' פעם ב"ן גימ' שכ"ר הרי בארנו שמו של יששכר בסוד יש שכר לפעולתך כי יששכר י' פעם ב"ן וי' בנים כולם בלאה אמו. גם מבואר בשער הפסוקים (פ' ויצא) יששכר בחכמה בסוד יש שכר ונודע כי יש הוא בחכמה והנה במקום אחר בארנו כי יששכר הוא בבינה בסוד ומבני יששכר יודעי בינה אבל הענין הוא שהוא מבחינת אורות דאמא ולא דאבא אבל פה אמרנו כי הוא בחכמה דאמא וכמו שבארנו בר' עקיבא שהוא משורש יששכר והוא מן אורות דאמא אלא שהוא מגבורת החדר הימנית ולכן נבאר עתה ענין יששכר וישכב עמה בלילה הוא וקשה דהיה ליה למימר קרא וישכב עמה בלילה ההוא אבל הענין הוא כמו שכתוב במדרש הנעלם רות בענין ר"ע שהוא יששכר כי יששכר נתלבש ונתעבר בר"ע עצמו כנודע שעשרת השבטים כולם נתעברו בעשרה הרוגי מלכות לכפר עון מכירת יוסף עצמו וזה שכתוב במאמר הנזכר יש השתא שכר לאחר זמן פירוש כי יששכר נתלבש לאחר זמן בר"ע עצמו ואז זכה לעלות בחכמה הנקרא מחשבה ונקרא יש בסוד כך עלה במחשבה. ודע כי כל נשמות של השבטים הם ענפים של יעקב משא"כ ביששכר כי הוא הוא כמעט בחינת עצמותו של יעקב אביו ואינו מן הענפים הנאחזים בו ולכן עקיבא ויעקב אותיותיהם שוים כי כמעט הוא הוא יעקב ובו נתלבש ונתעבר וזה סוד שאמר וישכב עמה בלילה הוא ולא אמר בלילה ההוא לומר כי מלת הוא חוזר אל מלת וישכב כי יעקב השוכב עמה הוא הוא עצמו בחינת תולדותיו ההוא ונתנו בה בחינת שכיבה וזווג וזה סוד ענין יששכר

שורש קין מן ה'ג של בינה לכן היו יודעי בינה.

והנה רבינו זקני הקדוש בעטרת צבי (פ' בהעלותך) מקשה על דברי רבינו בזה לענין יששכר שסותר את עצמו בלק"ת ומסיים בצ"ע וכן בספר אמרי יוסף (פ' ויחי) מקשה בזה על רבינו בענין יששכר ורוצה לתרץ שם אבל מה שאומר רבינו בלק"ת (ויצא) הנ"ל כי יששכר הוא בחכמה אינו מתורץ כלום בדבריו כי לא הביא שם כלום דברי רבינו בזה לענין יששכר שהוא חכמה.

ב' בחינות בשבטים, ב"א ובנוק'

לכן נראה לי השפל והנבזה לתרץ דברי רבינו אשר בצדק ובמישור נאמרים בלי שום סתירה ח"ו דהנה מבואר בזוה"ק פ' ויחי (דף ר"ט ע"ב) אלא תא חזי הני תריסר שבטין כולו תקונא דמטרוניתא הוו ומפרש מורי רבינו זקני קודש קדשים מלאך ד' צבאות בדמשק אליעזר כי אלו י"ב שבטים הם ב' ווי"ן ו' גדולה דתפארת גופא ואות ו' זעירא של יסוד צדיק א"כ כשנעשה יחוד הקדוש אז נכנסין בה כל הי"ב שבטים כי ו' גדולה נכללת אז בו' זעירא וכולם תקונא דמטרוניתא. ודבריו הקדושים מבוארים בלק"ת (פ' ויצא) ובזה תבין דבר נחמד ויתורץ קושיא אחת שלפעמים הי"ב שבטים מכנה אותם בעולם הזכר ופעם בעולם הנקבא והכל אמת כי אותן הי"ב מזלות שביסוד הם סוד שבטים עלאין, והי"ב שבטים דנוקבא הי"ב מזלות שבמלכות. ובזה תבין שנקראין שבטי ישראל שהם י"ב מזלות שביסוד הם סוד ו' קצוות שיש תוך תפארת הנקרא ישראל והם ו' מעילא לתתא ומתתא לעילא הם י"ב

שהיה עוסק בתורה יותר משאר השבטים כי היא בחינת יעקב עצמו הנקרא תורה שבכתב גופא דאמצעיתא שממנו מתפשטים י"ב אלכסונות עכ"ל. גם מבואר בספר הלקומים (פ' ויצא) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים יששכר הוא ירכא ימינא נצה ומשם היה רע"ק ולפיכך לית ליה זכות אבות חג"ת ולפי שנצח היה פגום נמשך למקום הגרים ולפי שנצח הוד הם בסוד בנים אמר ומבני יששכר והם לפעמים לבר מגופא ולפעמים בתי גוואי כאשר תתפשט הבינה עד הוד בסוד נ' שערים אז יכנסו אל הקודש פנימה ויקראו בתי גוואי בהתפשט הבינה בהם וזהו יודעי בינה לעתים כי לפעמים הם יודעי בינה ומקבלים שפע ממנה ולפי זה היה רוחו של רע"ק כנגד נצה שבבינה כאשר תתפשט למטה ולפי שבכתוב הזה לא יש רמזו היות רע"ק מיששכר לכן פתח ויבא יעקב מן השדה בערב לומר כי אותיות עקיבא יש בהם יעקב וא' אֶלֶף בינה והיא לאה וזהו אלי תבא כי יתחברו אותיות יעקב בא' וזה ההתחברות עתה ב"פ אם ביששכר עצמו אם בר"ע וזהו שכור השתא שכרתיך לבתר זמנא וזה סוד שלא אמר ההוא לומר כי יעקב עצמו נתהפך רוחו ביששכר בסוד העיבור וזהו שכירות יותר ביששכר מבשאר שבטים ולפיכך זכו יששכר ורע"ק לתורה יותר מכולם כי יעקב תורה שבכתב ולפי זה היה לרע"ק זכות אבות אעפ"י שהיה בן גרים והתנוצצות יששכר למעלה מרע"ק עכ"ל גם מבואר בלק"ת (לקומי דברי הימים) ובשער הלקומים (דברי הימים) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים כבר הודעתך כי יששכר משורש קין וכבר הודעתך כי

ובולם מן ישראל שהוא התפארת ולא הו"ק עצמן.

ב' בחינות ביששכר

א"כ ניהא השתא כל מאמרי הוזה"ק הנ"ל וגם דברי רבינו הנ"ל בכל המקומות שהבאתי לעיל, והוא כי יששכר יש לו ד' מדרגות בשורש בחינתו, והוא מדרגה א' שהוא בז"א כמו שאר השבטים מדרגה ב' שהוא ברחל בחינת מלכות שהוא המטרוניתא כמו שאר השבטים. מדרגה ג' שהוא בששה בני לאה כפי סדר מדרגתן בקומת לאה גם הוא נחשב ביניהם. מדרגה ד' שהוא עמוד התורה בחינת יעקב עצמו וגם בחינת ר' עקיבא. ובמדרגה הזאת יששכר הוא יותר משאר אחיו.

לכן במדרגה הא' שיששכר הוא בז"א כמו שאר השבטים שם הוא בהוד דו"א לכן שם בלק"ת ויצא הנ"ל שחושב ליששכר בין הי"ב שבטים אומר יששכר בהוד. ובמדרגה הב' שהוא בתקוני דמטרוניתא שהוא רחל בחינת מלכות שם הוא בנצח לכן בזה"ק פ' משפטים (דף ק"ד ע"ב) הנ"ל אומר יששכר ירכא ימינא שהוא נצח כי בקומת רחל שהיא המלכות שנרשמי' בה כל הי"ב שבטים הלא גם יששכר נחשב ביניהם ושם הוא בנצח ירכא ימינא בתקוני דמטרוניתא וכן מבואר במשנת חסידים (מס' אצילות דערבית פ"ה אות ז') ראובן בחסדה, שמעון בגבורתה, לוי בתפארתה, יששכר בנצחה, זבולן בהודה, בנימין ביסודה, יהודה במלכותה, נפתלי בארכובה, הימנית שלה, אשר בעקבה הימני, דן בארכובה השמאלית שלה, גד בעקבה השמאלית שלה. א"כ לפ"ז מחמת כי הוא

בהוד דו"א, א"כ ממילא הוא בנצח דרחל, כי נצחה של המלכות הוא נגד הוד דו"א, כמבואר בלק"ת (פ' וישלח) בטעמ"צ מצות גיד הנשה. א"כ בזה"ר בהעלותך הנ"ל בהגה"ת מהרחו"ו ז"ל, אשר בנוסחא הראשונה אומר כי יששכר הוא בנצח ובנוסחא אחרינא שאומר כי יששכר הוא בהוד, שניהם אמת כי הוא בנצח של המלכות ובהוד של הז"א. ורבינו המקד"מ אומר שם (בפ' בהעלותך) כי נוסחא הראשונה היא העיקרית כי יששכר הוא בנצח, ולדרכנו כאן שניהם הם אמת, שהוא בז"א בהוד ובנוקבא בנצח.

מדרגה הג' שיששכר בששה בני לאה אשר לאה היא מלכות דבינה והבינה היא עלמא דאתי אשר שם הם הי"ש עולמות שהם י' פעם א"ל והם משורש אהי"ה אשר א"ל אהי"ה במספר ב"ן והם י' פעם ב"ן סוד הי' בנים מה שאמר אלקנה לחנה הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים והם כולם בלאה מלכות דבינה. שם בלאה הוא בחכמה שלה והוא מאורות אמא ולא מאורות אבא לכן אומר בלק"ת ויצא הנ"ל ובשער הפסוקים שם אשר יששכר הוא בחכמה וכוונתו בחכמה דלאה שהוא בגבורת החסד הימנית.

מדרגה הד' שיששכר הוא עמוד התורה ונתלבש בר"ע עצמו אשר עקיבא הם אותיות יעקב א' שאמרה לאה ליעקב אלי תבוא כי אות א' של עקיבא הוא א' בינה בחינת לאה וזהו אלי תבוא כי יתחברו אותיות יעקב בא' לכן נקרא יששכר יש השתא שכר לבתר זמנא כי יששכר נתלבש לאחר זמן בר"ע עצמו ואז זכה לעלות במחשבה שהוא חכמה הנקרא מחשבה ונקרא יש בסוד כך עלה

במחשבה. אשר מחשבה הוא בחינת חכמה שהוא אבא כמבואר במאורי אור (מערבת המ' אות נ"ט) וכן מבואר בפע"ח (שער הקרבנות פ"ה) ובלק"ת במעמ"צ (פ' תצוה). אשר אבא הוא תורה שבכתב כמבואר במקד"מ על הוזה"ק פ' ויחי (דף ר"מ ע"א) כי אבא הוא תורה שבכתב ואמא הוא תורה שבעל פה ורבינו זקני הקדוש בזהר חי שם אומר כי האמת בפירוש אדונינו הקדוש המקד"מ שכל דבריו ברוח הקודש נאמרו עמוק עמוק. אשר לזה אומר בזה"ק פ' ויחי (דף רמ"ב ע"ב) וירא מנוחה כי טוב דא תורה שבכתב ואת הארץ כי נעמה דא תורה שבע"פ אשר לזה אומר בלק"ת (דברי הימים) הנ"ל ובשער הלכותים (שם) כי יששכר הוא מן ה' גבורות של הבינה. מחמת שהוא ג"כ בחינת תורה שבע"פ שעליו נאמר ומבני יששכר יודעי בינה לעתים. ומבואר בע"ח (שער דרושי נקודות פ"ו, ובשער הארת המוחין פ"ח) כי תורה שבכתב הוא יסוד אבא שהוא מתלבש בתוך ז"א שהוא תפארת. א"כ לכן נאמר בלק"ת (עקב הנ"ל) כי יששכר הוא תפארת והוא מחמת שהוא תורה שבכתב עצמותו של יעקב ולא כשאר השבטים שהם ענפים הנאחזים בו רק הוא עצמותו של יעקב אשר יעקב גם הוא יסוד אבא שהוא התורה וגם הוא תפארת תורה שבכתב שמחמת זה יששכר הוא ר' עקיבא ג"כ יש השתא שכר לאחר זמן. לכן אומר בזה"ק פ' בהעלותך הנ"ל ר' אבא אמר אחסנתא דאורייתא ודאי הכי הוא ודרגא דא שתיתא יהיב אנר אורייתא ואחסין לה לכנסת ישראל וכוונתו הקדושה בזה הוא כי אחסנתא דאורייתא ודאי הכי הוא שהוא יששכר

עמוד התורה אשר דרגא דא שתיתא שהוא יסוד אבא יהיב אנר אורייתא שהוא שכר מן יששכר ואחסין לה לכנסת ישראל שהיא הבינה הנקראת כנסת ישראל תורה שבע"פ, כי יששכר הוא בחינת שניהם שהוא בחינת וירא מנוחה כי טוב תורה שבכתב, ואת הארץ כי נעמה תורה שבע"פ. אשר לזה מחמת תורה שבע"פ הוא ג"כ בחינת תפארת כי הלא יסוד אמא היא ג"כ נכנסת תוך הו"א ומתלבשת בו אשר יסוד אמא מסתיים בחוזה דו"א, לכן נאמר ביששכר ומבני יששכר יודעי בינה כי הוא ג"כ תורה שבע"פ כי ואת הארץ כי נעמה הוא תורה שבע"פ. א"כ ניחא שפיר היטב כל המקומות בזה"ק וברבינו האריז"ל ענין יששכר בלי שום סתירה ח"ו.

קרבנות יששכר כולם מרמזים לתורה אשר לזה נתנאל בן צוער נשיא יששכר השיאן עצה זו לכל הנשיאים להקריב הקרבנות האלו מחמת כי הוא עמוד התורה והיוונים רצו להשכיחם תורתך. לכן רצה להחזיר קרן התורה בחנוכה אשר נעשה הנס ע"י השמן שהוא חכמה בחינת התורה שהוא אבא המאיר בהמנורה שהיא אור התורה, אשר לזה מדליקין בחנוכה ל"ו נרות שהם ל"ו מסכתות של הש"ס תורה שבע"פ כמבואר בבני יששכר (במאמרי חנוכה). אשר לזה הקרב קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה כמבואר במדרש רבה (פ' נשא פרשה ט"ו) אצל קרבן נשיא יששכר כי קערת כסף אחת היא התורה שהיא קרואה לחם שנאמר לכו לחמו בלחמי ונאמר בלחם הפנים ועשית קערותיו ותנינן קערותיו אלו הדפוסים

שעושים לחם הפנים בדפוסים. כי תורה שבכתב הם חסדים דאבא כמבואר בפע"ח (שער חג הסוכות פ"ב) לכן היה הקערת כסף שלשים ומאה משקלה שהם ה' שמות הוי"ה במספר ק"ל שהם ה' חסדים הנמשכים מאור הפנים סוד לחם הפנים אשר י"ב לח"ם במספר תתקל"ו. שהם י"ג פעם ע"ב המאירין בי"ג תקוני דיקנא כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ו) אשר בחנוכה מאירין הי"ג תקוני דיקנא שבהם אמא מקשטא לברתא לתקן הוד דידה כמבואר (שם פ"ד). אשר לח"ם במספר מזל"א שהם תרין מזלין נוצר ונקא, אשר ע"י במישה דידהו הם משפיעין למלכות שהיא המנורה המאירה בחנוכה באור השמן שהוא חכמת התורה. אשר י"ב לח"ם ג"כ במספר ל"ו פעם הוי"ה שהם הל"ו נרות של חנוכה בחינת תורה שבע"פ ל"ו מסכתות אשר נאמר אצל יששכר ואת הארץ כי נעמה דא תורה שבע"פ. לכן קערה"ה במספר נ"ר חנוכה"ה ל"ו שהם הל"ו נרות כנגד הל"ו מסכתות.

מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש ומבואר במדרש רבה שם מזרק אחד כסף כנגד התורה המשולה ביין שנאמר ושתו ביין מסכתי ולפי שדרך היין לשתות במזרק כמה דתימא השותים במזרקי היין לכך הביא מזרק. אשר יין הוא תורה שבע"פ יין המשמח סוד אם הבנים שמחה כמבואר במקד"מ על הזוהר ויחי (דף ר"מ ע"א). אשר לזה היה המזרק שבעים שקל מחמת כי הבינה היא ע' הגדולה שהם סוד ע' שמהן דבאילנא דחיי שהיא הבינה והם סוד ז"ת של בינה עצמה כלולה כל אחד מן י' הרי ע' וזה סוד ע' רבתי שהיא בבינה כמבואר

בפע"ח (שער הקר"ש פ"ז פ"ט). וכל זה הוא לפי שיטת המקד"מ ורבינו זקני בזוהר חי פ' ויחי הנ"ל אשר חלב הוא תורה שבכתב יין הוא תורה שבע"פ.

ולפי שיטת רבינו זקני בעמרת צבי ומורי רבינו זקני בדמשק אליעזר שם בפ' ויחי אשר חלב הוא תורה שבע"פ מלכות דאצילות, יין הוא תורה שבכתב כי כתב היא הבינה שהוא היין ויסוד אבא שהוא התורה גניז בתוכה לכן נקרא תורה שבכתב כי התורה שהוא יסוד אבא הוא שבכתב גניז בכתב שהיא הבינה. א"כ לפ"ז נוכל לפרש כי קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה הוא תורה שבע"פ בחינת מלכות שהיא הקערה כמבואר במאורי אור (מערכת הק' אות מ"ה) קערה רחל עקרת הבית. אשר בנין המלכות הוא מן הגבורות שהם ה' הוי"ות במספר ק"ל מחצית הדעת שהיא עטרא דגבורה ובשעת הזווג נותן לה גם עטרא דחסדים ג"כ מחצית הדעת שהוא ג"כ ה' הוי"ות במספר ק"ל. לכן כאן מיירי מן שעת הזווג הקדוש שנותן לה עטרא דחסדים ג"כ לכן שלשים ומאה משקלה שהם החמשה חסדים ה' הוי"ות במספר ק"ל אשר לכן היה הקערה של כסף שהיא בחינת חסד מחמת עטרא דחסדים כי כסף הוא חסד.

מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש הוא היין תורה שבכתב אשר היין הוא הבינה יין המשמח בחינת כתב שהיא ע' הגדולה אילנא ע' שמהן דבאילנא דחיי, לכן יין הוא במספר ע' אשר תורה שבכתב שהוא יסוד אבא שהוא בחינת מזרק שהוא זורק השפע קודש ליסוד הבינה והוא גניז בתוך הכתב שהיא בינה שבעים שקל. אשר

מלאים כי קערה במלוי כזה קו"ף עי"ן רי"ש ה"ה במספר תתל"ו. מזורק במלוי כזה מ"ם זי"ן רי"ש קו"ף במספר תתמ"ג. וביחד תתל"ו תתמ"ג הם במספר אלף תרע"ט אשר אלף תרע"ט במספר מכוון יששכ"ר הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ א"ל אלקי"ם מצפ"ץ י"ה אדנ"י הו' מרגלאין המאירין בהמנורה תורה שבע"פ ובהשמן תורה שבכתב בחינת יששכר.

סלת כלולה בשמן למנחה סלת היא המלכות כמבואר במאורי אור (מערכת ה' אות כ"ה) וכן מבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רמ"ז ע"א) ברע"מ סלת דיליה דא שכינתא תתאה שמן הוא יסוד אבא. א"כ סלת ושמן הם תורה שבכתב ותורה שבע"פ כי שמן הוא תורה שבכתב סלת הוא תורה שבע"פ, אשר יששכר הוא בחינת שניהם וירא מנחה כי טוב דא תורה שבכתב ואת הארץ כי נעמה דא תורה שבע"פ. אשר לזה סל"ת שמ"ן במספר יששכ"ר עם נ' שהם נ' שערי בינה שיששכר זכה לבינה כי ומבני יששכר יודעי בינה לעתים אשר תורה שבכתב הוא יסוד אבא המתלבש תוך הבינה אשר הבינה היא הכתב ותורה שבע"פ היא בעצמה הבינה לכן נאמר סלת כלולה בשמן למנחה כי סלת היא המלכות תורה שבע"פ, שמן יסוד אבא תורה שבכתב, ע"כ היה הסלת כלולה בשמן כי כל תורה שבע"פ היא נרמזה בתורה שבכתב וכלולה בה. אשר שניהם תורה שבכתב ותורה שבע"פ הם בחינת מנחה אתון ח"ן מ"ה כי חן הוא בחינת יסוד אבא אור העינים כמבואר בלק"ת (פ' בראשית) ויסוד אבא הוא תורה שבכתב. מ"ה היא המלכות כי ו' קצוות של הו"א הנקרא מ"ה מתלבשים בה כמבואר במאורי אור

לכן נאמר אצל הקערה בלשון נקבה אחת שהוא בחינת מלכות תורה שבע"פ סוד אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה, ואצל תורה שבכתב נאמר מזורק אחד כסף שהוא לשון זכר מחמת שהוא יסוד אבא והוא ג"כ בחינת חסד לכן היה של כסף והוא נניז בכתב בחינת אמה לכן שבעים שקל בשקל הקדש שהיא הבינה. אשר לכן מזר"ק אח"ד במספר ה' פעם חס"ד שהם ה' חסדים דיסוד אבא. אשר יעקב הוא יסוד אבא ויששכר הוא עצמותו של יעקב ובו נתלבש ונתעבר ונאחז ביעקב עצמו.

שניהם מלאים הם הקערה והמזרק. הבאים מלאים בשפע רב ביששכר שהוא עמוד התורה הן שבכתב והן שבע"פ כי וירא מנחה כי טוב הוא תורה שבכתב ואת הארץ כי נעמה היא תורה שבע"פ שהם הקערה והמזרק אשר הקערה היא בחינת מלכות שהיא המנורה המאירין בה ד' שמות שהם הוי"ה הוי"ה מצפ"ץ י"ה אדנ"י. והשמן המאיר בהמנורה מאיר בו ג' שמות שהם א"ל אלקי"ם מצפ"ץ במספר שמן זי"ך אות זי"ת כמו שבארנו לעיל (כמאמר שמן המאור במדרגת המנורה אות כ.). אשר כל אלו הו' שמות הם הו' מרגלאין של שבת"ק אשר בשבת ניתנה התורה הקדושה הן שבכתב והן שבע"פ אשר יששכר הוא בחינת שניהם מנחה כי טוב והארץ כי נעמה. והמזרק הוא יסוד אבא שהוא בחינת השמן המאיר בהמנורה אשר בשניהם מאירין אלו השמות של המרגלאין אשר בחנוכה שנתבטל כח המלכות יון הרשעה שרצו להשכיחם תורתך, והוחזר כח הקדושה להאיר את המנורה אור התורה שבכתב ושבע"פ הקערה והמזרק. אשר שניהם

(מערכת המ' אות ל"א). אשר המלכות היא תורה שבע"פ. וגם כי ז"ת דבינה הם ג"כ שם מ"ה כמבואר באור עינים (חלק ראשון) ממורי זקני רבינו הקדוש זצ"ל. אשר גם הבינה היא תורה שבע"פ:

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת.

יחוד תורה לשמה

הנה רש"י ז"ל מפרש כף אחת כנגד התורה שניתנה מידו של הקב"ה. ונראה לי בזה השפל והנבזה לפרש בזה דהנה רבינו אומר בלק"ת (פ' ואתחנן) בטעמ"צ ובשער המצות (שם) וכן מבואר בסידור יחוד תורה לשמה. הוא כי לשמה לשם ה' להמשיך הארה אל ה' ואמנם ה' זו בלאה כי כבר ידעת כי תורה הוא מיציאת היסוד דאבא והנה רחל אינה מקבלת רק מיסוד אמא ולא מיסוד אבא לפי שלקח יעקב מאבא אבל למעלה לא יש יעקב נגד לאה ולכן כל אותן הארות שהיה ראוי לצאת ליעקב ולא יצאו לסבת היות כאן למעלה מכוסה יסוד דאבא תוך יסוד אמא לכן כולם יוצאים ללאה וזה סוד עסק התורה לשמה פירוש להמשיך מיסוד אבא ללאה וע"י כן מתמתקים דינים הגדולים של לאה כגודע שכולה דינים קשים ולכן יש כח גדול בה. והנה כל כוונה זו הוא על אות ה' וזהו לשמה לשם ה' באופן זה כי הלא אנו צריכין להמשיך אור לכל פרצוף לאה כולו כנגד יסוד החכמה המכוסה והנה הם בג' בחינות א' בג' ראשונות שלה וא' בג' אמצעית וא' בג' שלה ואין מציאותם שוה. והנה בג"ר שלה צריך לבוין להמשיך סוד ה' בג' מלואים שלה כיצד ה"י ב' בחכמה, ה"א בא' בבינה, ה"ה בה' בדעת. אה"כ בג' אמצעית הוא בסוד

ציור כי ג' ציורים יש בה' ד"י ד"ו וו"ו, ד"י בחסד, ד"ו בנבירה, וו"ו בתפארת, ובג"ת הוא בסוד הכאה, כיצד ה"י פעם ה"י ביודי"ן בנצח, ה"א פעמים ה"א באלפין בהוד, ה"ה פעם ה"ה בה' ביסוד, וכל אלו מיסוד דאבא. ואמנם בכל בחינה צריך לשתף הה' בעצמה עמהם, כיצד ג' ראשונות שהיא ה' בג' מלואים עולים ל"א ותצטרף עמהם ה' עצמה ויהיה הכל גימ' לאה. ובג' אמצעים שהם בציורים שלה עולה מ"ב ועם הה' עצמה מ"ו גימ' הו"ה אהי"ה, וב' בחינת אלו שהם ל"ו מ"ו גימ' פ"ג והוא סוד ב' מלואים דע"ב ס"ג שהוא מ"ו ול"ו. ובג"ת שהם ההכאות עולים שס"א ועם פ"ג הם גימ' מד"ת, והיא סוד לאה הנעשית מד"ת.

א"כ הלא בארנו לעיל בשם רבינו, אשר יששכר הוא בחינת לאה בסוד ה' בנים, וגם הוא סוד החכמה דאמא שהיא לאה מלכות דאמא והוא בחינת חכמה דמלכות דאמא שהיא לאה, א"כ כפי שאומר רבינו כאן אשר יחוד תורה לשמה הוא בחינת לאה באות ה', א"כ זה הוא הבחינה של יששכר שהוא לאה. כי הלא יששכר הוא עמוד התורה וגם הוא בחינת לאה, א"כ זה היחוד של תורה לשמה נאמר בשביל יששכר. לכן נאמר כף אחת שהיא התורה הניתנה מידו של הקב"ה אשר היא תורה לשמה הנאמר על לאה אמו של יששכר כביכול אשר יששכר הוא בחינה שלה.

א"כ לפ"ז הלא נרמזו כאן רק תורה שבכתב שהוא יסוד אבא כי עסק תורה לשמה הוא מיסוד אבא הנמשך ללאה אשר כל היחוד של אות ה' שהיא לאה הוא במספר מד"ת. ל"ו של היחוד הראשון בג' מלואים של ה' עם ה' בעצמה

שהיא לאה וביחוד הב' בציור ד"י ד"ו וו"ו
הם מ"ב ועם ה' הם מ"ז וביחוד הג' שהם
בהכאה ה"י פעם ה"י ה"א פעם ה"א ה"ה
פעם ה"ה במספר שס"א אשר ל"ו מ"ז
שס"א במספר מד"ת שהיא בלאה כנ"ל
ורוצה לרמז גם תורה שבע"פ שהיא
ברחל לכן כ"ף אח"ת במספר מד"ת
אדנ"י אשר א"י של אדנ"י הוא בלאה ד"ן
של אדנ"י הוא ברחל כמבואר בלק"ת (פ'
תצא) במעמ"צ א"ב נרמזין שניהם תורה
שבכתב בלאה א"י מן אדנ"י תורה
שבע"פ ברחל ד"ן מן אדנ"י. ונשאר כאן
בכ"ף אח"ת מספר מד"ת היחוד של תורה
לשמה שהוא בלאה בחינת יששכר
המאיר בשני התורות בחנוכה שנתגלה
אז אור התורה. אשר לזה יששכ"ר
במספר מד"ת דו"ד ב"ן יש"י כי מד"ת
הוא היחוד של תורה לשמה הנמשך
מיסוד אבא שהוא תורה שבכתב בחינת
לאה שהיא מד"ת. דו"ד ב"ן יש"י הוא
בחינת רחל מלכות תורה שבע"פ אשר
יששכר הוא שניהם וירא מנחה כי טוב
דא תורה שבכתב ואת הארץ כי נעמה
דא תורה שבע"פ. אשר בחנוכה מאירין
הששה שמות הוי"ה אהי"ה, הוי"ה
אלקי"ם, הוי"ה אדנ"י, במספר נ"ר, אשר
הוי"ה אהי"ה הוא בג"ר חב"ד, הוי"ה
אלקי"ם הוא בג' אמצעית חג"ת, הוי"ה
אדנ"י הוא בג"ת נה"י. אשר בחנוכה
נתגלה אור התורה שהוא תורה לשמה
בחינת יששכר שהוא בלאה. לכן כ"ף
אח"ת עשר"ה זה"ב במספר תור"ה
לשמ"ה הוי"ה אלקי"ם או תור"ה לשמ"ה
הוי"ה אהי"ה אדנ"י. והלא יש בהם כל
הג' יחודים, כי הוי"ה אהי"ה הוא בג"ר
חב"ד, הוי"ה אלקי"ם בג' אמצעיות, הוי"ה
אדנ"י בג"ת, וכולן הם נ"ר המאיר

בחנוכה. אשר שתי נרות הן בינה
ומלכות כמבואר בלק"ת משלי ובפע"ח
(שער השבת פ"ד) כמו שבארנו לעיל (במאמר
שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ו'). אשר
השתי נרות שהם בינה ומלכות הן ראש
המנורה בינה. גוף המנורה מלכות. לכן
עשר"ה זה"ב במספר ב' פעם נ"ר עם
חנוכ"ה. אשר הנס של חנוכה נעשה ע"י
הכהנים דכתיב בהו בברכת משה ברך
ה' חילו ופעל ידיו תרצה. ומפרש רש"י
ז"ל ראה שעתידין חשמנאי ובניו להלחם
עם היוונים והתפלל עליהם לפי שהיו
מועטים י"ב בני חשמנאי ואלעזר כנגד
כמה רבבות לכך אמר ברך ה' חילו ופעל
ידיו תרצה. והוא כי מחמת שאמר משה
רבינו ע"ה מקודם יורו משפט"ך ליעקב
ותורתך לישראל שהכהנים הבאים
משבט לוי יורו המשפטים והתורה
לישראל בחינת יששכר, לכך ברך ה'
חילו ופעל ידיו תרצה להכניע מלכות יון
הרשעה. אשר לזה ס"ת של ברך ה' הם
כ"ה שנעשה הנס בכ"ה בכסלו. חילו הם
אותיות ח"י ל"ו אשר השמן הוא בחינת
חי שם ב"ט שהוא צדיק החי והוא נדלק
בל"ו נרות אתון ל"ו מן חילו, בר"ך הוי"ה
חילו ופעל ידיו במספר מכוון להדליק
נ"ר חנוכ"ה. אשר בחנוכה נתגלה אורו
של מלך המשיח לכן ר"ת של חילו ופעל
ידיו תרצה במספר משי"ח ב"ן דו"ד
אשר הכהנים מברכין את בני ישראל
בברכת כהנים בכוונת השמות אנקת"ם
פסת"ם פספס"ם דיונסי"ם שהוא שם
כ"ב. לכן כ"ף אח"ת עשר"ה זה"ב
מלא"ה קטר"ת במספר אנקת"ם פסת"ם
פספס"ם דיונסי"ם עם ע"ב ק"ל. שהם
תרי"ן עטרין דדעת ע"ב עטרא דחסד ק"ל
עטרא דגבורה כמבואר בע"ח (שער אניך

פ"ג, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג, ובהקדמת הפע"ח, ובשער הקר"ש פכ"א כלל ח"י. אשר עטרא דחסד שהוא ע"ב הוא תורה שבכתב בחינת דבורא, ק"ל עטרא דגבורה שהוא ק"ל הוא תורה שבע"פ. אשר הכהנים נאמר בהם יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל אשר לזה אמר משה רבינו ע"ה בברכתו ופעל ידיו תרצה שהוא נשיאת כפים בידים שלהם כמו שכתוב וישא אחרן את ידיו אל העם ויברכם.

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה.

מפרש רש"י ז"ל פר אחד כנגד אברהם שנאמר בו ויקח בן בקר. איל אחד כנגד יצחק שנאמר ויקח את האיל כבש אחד כנגד יעקב והכשבים הפריד יעקב. ולדרכנו יפורש לענין חנוכה אשר נמשך היחוד למלכות של הנ"ר מחב"ד חג"ת נה"י לכן פר אחד הוא אברהם חכמה חסד נצח קו ימין. איל אחד הוא יצחק בינה גבורה הוד קו שמאל. כבש אחד הוא יעקב דעת תפארת יסוד קו האמצעי. או כלך לדרך זה כי הנה בארנו לעיל אשר אור התורה נתגלה בחנוכה שהוא בחינת יששכר תור"ה לשמ"ה הנמשך מיסוד אבא ללאה בחינת יששכר גם בארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה פרק ס') אשר בחנוכה נתגלה השם אכדט"מ. שהוא שם הבטחון סוד ח"ן מו"ב אשר ח"ן פעם מו"ב במספר תור"ה לשמ"ה. לכן פ"ר אח"ד ב"ן בק"ר אי"ל אח"ד כב"ש אח"ד ב"ן שנת"ו לעל"ה במספר יששכ"ר תור"ה לשמ"ה אכדט"מ חנוכה. שער עזים אחד לחטאת. הנה בארנו לעיל אשר יששכר הוא אינו כשאר

השבטים שהם ענפים מן יעקב, רק הוא עצמותו של יעקב, עצם התורה, שהיא לשמה, הנמשך מן יסוד אבא שהוא יעקב ללאה, אשר יששכר הוא ג"כ בחינת לאה. אשר אור התורה נתגלה בחנוכה. לכן שער עזים אח"ד לחטאת במספר תור"ה לשמ"ה יעקב"ב, או במספר יששכ"ר עם י"ג פעם הוי"ה המתגלין בחנוכה ב"ג מכילין דרחמי הנקראין טוב, כמו שכתוב ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך, והתורה נקראת טוב, וירא אלקים את האור כי טוב שהיא התורה, ובחנוכה נתגלה הטוב סוד כשמן הטוב אשר מ' פעם ו"ב במספר חס"ד מו"ב חס"ד במספר חנוכה.

ולזבח השלמים בקר שנים. הנה מבואר במדרש רבה (פ' נשא פ' י"ג) ולזבח השלמים בקר שנים כנגד שתי תורות המקרא והמשנה, שכל מי שמבקר וזוכה יצרו לעשות ככל הכתוב בהן הוא עושה שני שלומות, שלום למעלה, ושלום למטה, שנאמר או יחזק במעווי יעשה שלום לי שלום יעשה לי. והוא מפורש לדרכנו היטב כפי שבארנו לעיל אצל קרבן נחשון בשבט יהודה, אשר יעקב ורחל שניהם הם בחינת שלמים, אשר שלמיו"ם במספר יעקב"ב רח"ל. יעקב"ב הוא בחינת תפארת תורה שבכתב, רחל היא המלכות תורה שבע"פ. אשר יעקב רחל מזדווגין בחנוכה בנה"י שלהם, לכן נאמר ולזבח השלמים, שהם שתי התורות שבכתב המקרא שבע"פ המשנה, והם בחינת יעקב רחל בחינת שלמים מספר שמם. אשר כ"ע מודים רבנן ור' יוסי כי בשבת"ק ניתנה התורה, לכן בק"ר שני"ם במספר שב"ת.

אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה.

הנה חושב בכאן ג' פעם חמשה שהם ג' ההי"ן במספר י"ה, אשר י' הוא אבא תורה שבכתב, ה' אמא תורה שבע"פ. אשר שניהן צריך ללמוד לשמה לשם ה', אשר היחוד תורה לשמה בארנו לעיל (אצל כף אחת) בשם רבינו שהוא נמשך מיסוד אבא לצורך לאה אות ה', אשר יש לה ג' בחינות חב"ד, חג"ת, נה"י. לכן בחב"ד נחשב אות ה' זו בג' מלואים שלה כזה ה"י ה"א ה"ה במספר א"ל, ונתחבר אות ה' ג"כ ונעשה מספר לא"ה, ובחג"ת נחשב אות ה' זו בציורין שלה ד"י ד"ו וו"ו במספר מ"ב ונתחבר אות ה' ג"כ ונעשה מספר מ"ז הוי"ה אהי"ה [הוי"ה תורה שבכתב אבא אהי"ה תורה שבע"פ אמא], ובנה"י נחשב אות ה' זו בהכאה ה"י פעם ה"י ה"א פעם ה"ה פעם ה"ה מספר שס"א, אשר ל"ו מ"ז שס"א במספר מד"ת שהוא סוד לאה בחינת מד"ת כנ"ל.

א"כ אחי תראה רמז נפלא בכאן כי אילם חמשה היא בחינה הראשונה של אות ה' מן לשמה, כי חמשה הוא ה' אשר בחינה הראשונה הוא מספר לא"ה שהוא מספר ל"ו, לכן נשאר מן אילם מ"ה. עתדים חמשה הוא בחינה השניה של אות ה' מן לשמה, כי חמשה הוא ה' אשר בחינה השניה הוא מספר מ"ב ועם אות ה' מ"ז לכן נשאר מן עתדים תע"ז. כבשים בני שנה חמשה הוא בחינה השלישית של אות ה' מן לשמה, כי חמשה הוא ה' אשר בחינה השלישית הוא מספר שס"א. לכן נשאר מן כבשים י"א. אשר ל"ו מ"ז שס"א במספר מד"ת שהיא לא"ה סוד תורה לשמה בחינת יששכר. א"כ כשתצטרף

הנשאר מן אילם מ"ה והנשאר מן עתדים תע"ז והנשאר מן כבשים י"א וביחד מ"ה תע"ז י"א במספר תקל"ג שהוא במספר מכון להדלי"ק נ"ר חנוכה י"ה. כי בחנוכה נתגלה אור התורה שבכתב ושבע"פ שהם בחינת י"ה, סוד ג' פעם חמשה במספר י"ה, אשר התורה הוא ללמוד לשמה ביחוד הנ"ל שהוא מד"ת, אשר נחשב ביחוד תורה לשמה בג' פנים בחב"ד ובחג"ת ובנה"י באות ה' שהוא חמשה. לכן נאמר כאן ג' פעם חמשה, שהוא היחוד תורה לשמה באות ה' בג' בחינות, וזה נתגלה בחנוכה. לכן אילם עתדים כבשים במספר י"ה מד"ת להדלי"ק נ"ר חנוכה, וזה הוא בנשיא יששכר עמוד התורה המתגלה בחנוכה [בכל י"א נשיאים כתיב עתדים חסר ו' רק בנשיא הראשון נחשון כתיב עתודים מלא ו']. א"כ ניחא היטב מה שכתבתי היחוד הנ"ל כי החשבון הוא עתדים חסר ו' כמו שכתוב בתוה"ק].

זה קרב"ן במספר נ"ר חנוכה כ"ה, כי בכ"ה בכסלו נעשה הנס, וגם כי ביחוד של הנר שהם ו' שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקים הוי"ה אדנ"י יש בהם כ"ה אותיות.

סוד נתנאל בן צוער

נתנאל בן צוער: הנה נת"נ מן נתנאל במספר ב' פעם נ"ר שהם השתי נרות המאירין לעולם תורה שבכתב ותורה שבע"פ. אשר נתנאל הוא נשיא יששכר עמוד התורה שבכתב ושבע"פ. וירא מנחה כי טוב דא תורה שבכתב ואת הארץ כי נעמה דא תורה שבע"פ אשר נר התורה נתגלה בחנוכה בנר חנוכה. א"ל ב"ן צוער במספר תמ"ט והרמז בזה כפי

שבארנו לעיל בשם רבינו ביחוד תורה לשמה אשר יחוד הראשון הוא אות ה' במלואה ה"י ה"א ה"ה במספר א"ל ועם אות ה' בעצמה במספר לא"ה שהיא ל"ו. היחוד השני הוא אות ה' בצורה ד"י ד"ו וו"ו במספר מ"ב ועם אות ה' עצמה במספר מ"ז. היחוד הג' אות ה' בהכאה ה"י פעם ה"י ה"א פעם ה"ה פעם ה"ה במספר שס"א וביחד ל"ו מ"ז שס"א במספר מד"ת בחינת לא"ה. והלא אם תצטרף גם ביחוד הג' אות ה' של לשמה אז יהיה הכל ביחד מספר תמ"ט במספר א"ל ב"ן צוע"ר. לכן אומר אצל נשיא יששכר שהוא עמוד התורה שבכתב ושבע"פ כנ"ל המתגלה בחנוכה ז"ה קרב"ן במספר נ"ר חנוכה כ"ה. נת"נ במספר ב' פעם נ"ר שבכתב ושבע"פ. א"ל ב"ן צוע"ר במספר תמ"ט היחוד של תורה לשמה עם אות ה' המתגלה בחנוכה אשר בזכות אור התורה יבוא הגואל צדק במהרה לגאלנו אמן כן יאמר ד'.

פרק קיז

ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלץ.

מערכה בענין זבולן – שורשו, ובחינתו הנה מקודם אדבר בענין שורש זבולן אשר לכאורה יש סתירות בזה ובעזר הבורא עולמים אתרין הכל ואחר זה אדבר מענינא לענין חנוכה: הנה בזוה"ק פ' משפטים (דף ק"ד ע"ב) מבואר יששכר זבולן תרין ירכין אתר דינקי נביאי קשומי יששכר ירכא ימינא

כתיב ומבני יששכר יודעי בינה לעתים זבולן ירכא שמאלא וכתיב שמח זבולן בצאתך ובשעורא רברבא כתיב זבולן לחוף ימים ישכן והוא לחוף אניות מ"ט בגין דוירכתו על צידון. שיעורא דירך דידיה עד צידון. ומפרש המקד"מ כי יששכר הוא נצח ירכא ימינא, זבולן הוד ירכא שמאלא. ובשיעורא רברבא היינו כשמתפשטת הארת הוד עד המלכות אז שיעורא דירך דידיה של זבולן עד צידון מלכות הנקראת צידון והיא אחוזה בהוד שהוא זבולן.

א"כ נראה מזה אשר זבולן הוא הוד ובהתפשטות הוא עד המלכות הנאחזת בהוד ובפ' בהעלותך (דף ק"ג) תא חזי כתיב ולזבלן אמר שמח זבולן בצאתך. ויששכר מלמד דאשתתפו כחדא דא נפיק ואנח קרבא ודא יתיב ולעי באורייתא ודא יהיב חולקא לדא ודא יהיב חולקא לדא בחולקיה דזבולן ימא וכנס"י אקרי ים כנרת והכי אתחזי בגין דהא תכלת נפיק מתמן ואוקמוה דהא לתתא כנוונא דלעילא ומפרש שם רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הוזהר יששכר בנצח זבולן בהוד והם תמכי אורייתא [נ"א] יששכר בהוד זבולן ביסוד] ואומר שם אדונינו הקדוש המקד"מ ז"ל כי פירוש קמא עיקר אשר יששכר בנצח זבולן בהוד כדמוכח מ"ש בזוה"ק להלן שזבולן אנח קרבא דהיינו לפי שהמלכות בהוד והיא העושה מלחמה ויששכר לעי באורייתא לפי שהוא בנצח עכ"ל.

ובמחילת כ"ק המקד"מ אלף פעמים שנעלם ממנו לפי שעה דברי רבינו האריז"ל בלק"ת (פ' ויצא) שאומר להדיא זבולן ביסוד היושב לחוף ימים זכר והוא ברית מילה וכן מבואר בשער הלוקמים

הלא מפורש בזה"ק וראש דא חכמה אין במשמעות הזוה"ק כאן לזה הענין וכן מבואר להדיא בספה"ק אור החמה אשר כוונת הזוה"ק בזה לבחינת חכמה כמו שאומר הזוה"ק בעצמו להדיא.

והאיר החי עולמים את עיני בזה לתרין כל הסתירות בזה לענין זבולן והוא דהנה מבואר בזה"ק פ' ויצא (דף קנ"ח ע"א) אמר ר' חזקיה כתיב על הרי בתר וכתוב על הרי בשמים מאן אינון הרי בשמים אלין שית בני לאה דאכללן שית אחרנין, ואינון תריסר ואינון שית בגין דכל חד כליל בחבריה ולאה עלייהו לקיימא אם הבנים שמחה הללויה ועל דא כתיב לא תקח האם על הבנים בגין דאיהי עלמא דאתכסייא ולא אתגלייא ועל דא שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך בגין דאיהו עלמא דאתכסייא ולא אתגלייא כלל. ואת הבנים תקח לך היינו דכתיב כי שאל נא לימים ראשונים וגו' ולמקצה השמים ועד קצה השמים וכל הני אקרון הרי בשמים מכאן ולתתא אקרון הרי בתר דכתיב ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים טורי דפרודא.

י"ב שבמי י-ה לכא"א שורש בלאה ושורש ברחל וכוונתו הקדושה לדעתי השפילה הוא, כי ר' חזקיה רוצה לפרש ענין י"ב שבמי יה שורש שלהם בלאה ושורש שלהם ברחל. לכן אומר שכתוב בשיר השירים באיזה פעם אל הרי בתר שהוא לשון התחלקות. ובאיזה פעם כתיב על הרי בשמים שהוא לשון אחדות שמריחין זה מזה ריח טוב ונתבשמו זה מזה. לכן מפרש מאן אינון הרי בשמים אלין שית בני לאה שהם למעלה מן הדעת עד

שם וכן מבואר במאורי אור (מערכת ה' אות ל"ג) זבולן נקרא הכתר לפעמים אך עיקר כינוי זה ליסוד זכר טוב לחוף ימים יסוד דנוקבא.

א"כ מבואר אשר זבולן הוא ביסוד. ובלק"ת (פ' עקב) מבואר כי זבולן בנצח עמוד הימיני סומך לכן סומך אל יששכר שהוא בחינת תורה. ובשער הפסוקים (פ' ויצא) ושם בלק"ת מבואר אצל ששה בני לאה כי זבולן בכתר וזהו הפעם יזבלני אישי וכן מבואר במאורי אור הנ"ל. והנה בספה"ק אמרי יוסף (כ"ב ויחי) עמד באלו הסתירות ומתרין שם לפי דרכו אך הניח בצ"ע מה שרבינו אומר כי זבולן הוא בכתר. ושם כ"ב נשא מביא עוד הפעם הענין הזה ומתרין שם עפ"י דברי הזוה"ק פ' מצורע (דף נ"ג ע"ב) ותומכיה מאושר אל תקרי מאושר אלא מראשו אינון תמכין לאורייתא מראשו ועד סופו. מראשו דא רישא דכולא דאקרי ראש דכתיב מעולם נסכתי מראש וראש דא חכמה דאיהי רישא לכל גופא וגופא אתפשט ביה עד סיומא דשית סטרינ וכו'. ורוצה הרב אמרי יוסף ז"ל לומר אשר כוונת הזוה"ק בזה לומר א"ת מאושר אלא מראשו אינון תמכין לאורייתא. כי מראשו הוא הכתר א"כ זבולן שהוא תומך ליששכר הוא בחינת כתר. אבל במחילת כ"ק בזה הלא מפורש להדיא במקומו שם וראש דא חכמה הרי הזוה"ק מפרש בעצמו מה שאומר מקודם מראשו כוונתו על חכמה שנקרא ראש ומה שאומר שם בזה הרב אמרי יוסף כי בחיצונית חשבינן הדעת ולא כתר ומתחילין הי"ס מן החכמה ובפנימית אין חושבין הדעת רק הכתר ומתחילין מן הכתר א"כ כוונת הזוה"ק שם כן. אבל לפי דעתי השפילה והבזויה

שליש עליון דתפארת שהם ו' ספירות ושליש בחינת שם ס"ג שהוא במקום הסתום תופס ו' ספירות שהם ס' לכן נגד הו' ספירות הוציאה ו' בנים וכנגד הו' שהוא שלישי עליון דתפארת ילדה בת נקבה. אשר כן לאה היא ברישא דז"א והיא יוצאת מכח הארת יסוד אמא ולכן כשמסתיים יסוד בינה אז נסתיים שיעור לאה והנה היא תופסת ו' ספירות ושליש שהם כתר חכמה בינה דעת חסד גבורה ושליש תפארת הרי ו' ספירות ושליש וכל ספירה כלולה מן י' הרי ס"ג וסדרן זבולן בכתר יששכר בחכמה יהודה בבינה לוי בדעת אשר בו נתגליון חסד וגבורה ראובן בחסד אור ב"ן שמעון בגבורה כמבואר בשער הפסוקים (פ' ויצא) ובלק"ת (פ' ויצא) ובפע"ח (שער הברכות פ"א). דאכללן שית אחרנין. הששה שבטים האלו שהם בני לאה אשר שורשה מאמא עלאה שהם זבולן יששכר יהודה לוי ראובן שמעון הנשרשין בקומת לאה שהיא תקונא עלאה עלמא דאתכסייא והוא שם ס"ג דבינה כנ"ל, נכלליון בהם ג"כ עוד הששה שבטים שהם יוסף בנימין דן נפתלי גד אשר וזה הוא כדי שיהיה בקומת לאה למעלה י"ב שבטים כמו שהם י"ב למטה ברחל שמקום עמידתה הוא למטה מן החוזה והיא תקונא תתאה עלמא דאתגלייא. וכן מבואר כאן (בפ' ויצא) באור החמה בשם רבינו הקדוש הרמ"ק ז"ל כי עיקר שלימות כל מרכבה בין עליונה בין תחתונה אין שלימותא אלא ב"ב והוא כמבואר כן להדיא בזוה"ק פ' ויחי (דף רמ"א ע"א) אבל האי תקונא עלאה דיובלא קיימא על תריסר כהאי תתאה. ואינון תריסר ואינון שית. מפרש דבריו כי כפי שאומר מקודם אשר

עוד הששה שבטים נכלליון בששה השבטים בני לאה א"כ הם תריסר בכללות ובפרטות הם ששה. בנין דכל חד כליל בחבריה. לזה הם רק ששה למעלה בקומת לאה משום שכל אחד מן בני רחל ומבני בלהה וזלפה נכלליון בהם וכן מבואר שם להדיא בפ' ויחי הנ"ל אינון שית סטרין עלאין תריסר הוו דכל חד אוזיף לחבריה ואתכליל מיניה ואשתכחו תריסר. ומפרש רבינו זקני איש האלקים מורי הקדוש בספרו הקדוש והנורא דמשק אליעזר שם בפ' ויחי יש לשאול קצת הרי לאה עומדת למעלה בדעת ז"א עד חצי תפארת א"כ האיך נמצא שם נצח והוד שבהם הי"ב קשרים הרי לאה אינה מחזקת אלא דעת חסד גבורה וחצי תפארת א"כ מן הראוי לא צריך להיות בה אלא ששה קשרים כנגד ששה בנים שלה לבד. אלא איתא בע"ח (שער לאה ורחל פ"ב) הנה יסוד דאמא עלאה מתפשטת עד החוזה דתפארת דז"א ויסוד דלאה הוא ג"כ שם מבחין גם דע שבתחילה היה יסוד דז"א בחצי תפארת העליון של ז"א כמבואר אצלנו בענין הגדלות דז"א שחג"ת שלו נעשה חב"ד והנה"י שלו נעשה חג"ת הרי מקום התפארת הוא יסוד הרי נמצא כשאמא עלאה מתלבשת עד חצי תפארת נמצא שיש שם ג' בחינות יסודות במקום אחד דתפארת והם יסוד דאמא ויסוד דלאה ויסוד דז"א נמצא כי יסוד דאמא ויסוד דלאה מתחברים יחד ונעשה שניהם רחם אחד שמתייחד שם יסוד דז"א הוה שממקום הת"ת עכ"ל. נמצא מכאן תבין היטב שיש בלאה ג"כ אחיזה בחסד גבורה ונצח והוד ותפארת ויסוד והוא דייקא בעת הגדלת דז"א שנתעלה חג"ת

במקום חב"ד ונה"י במקום חג"ת לזה יש ללאה ג"כ קיום על תריסר קשרים שהם י"ב שבטים כמו רחל תתאה ממש עכ"ל מורי הקדוש רבינו בדמשק אליעזר. ומה מאוד נאמרים הדברים באמת לאמתו ובודאי ברוח הקודש נאמרו זי"ע. ולאה עליהו לקיימא אם הבנים שמחה הללויה הוא כמו שאמר למעלה מזה שם בפ' ויצא (דף קנ"ז ע"ב) מושיבי עקרת הבית דא רחל אם הבנים שמחה דא לאה לכן גם ר' חזקיה ז"ל בעל המאמר כאן מפרש ג"כ בן כי אם הבנים היא לאה לכן אומר כי הששה בנים של לאה הם הרי בשמים שנתבשמו זה מזה באחדות אחד בלי שום פירוד לכן לאה שהיא בחינת בינה אם הבנים שמחה מחמת זה וכן מבואר כאן באור החמה הקדוש ז"ל בשם רבינו רמ"ק ז"ל לדרכו דרך הקודש ומטעם כללות זה אשר להם נקראים הרי בשמים שמתבשמים אלו עם אלו ונכללים יחד וקשר זה הוא בסוד הבינה שעליהם הקושרים ומייחדם וזה שכתוב ולאה עליהו לקיימא אם הבנים שמחה כי צהלה ושמחה בעת שאין פגם מפריד הבנים ומסלק אמם מעליהם עכ"ל. ועל דא כתיב לא תקח האם על הבנים בגין דאיהי עלמא דאתכסייא ולא אתגלייא. הוא מחמת כי בני לאה למעלה שהם ששה ובהם נכללין עוד ששה שהם י"ב כמו למטה ברחל שהם י"ב א"כ תרצה להיות לך איזה השנה ותפיסה בששה בני לאה שהם ג"כ י"ב שבטים כמו שיש לך השנה למטה בי"ב שבטים של רחל עלמא תתאה אשר שם למטה יש לך השנה ג"כ באם הבנים אבל למעלה בלאה לא תקח האם על הבנים שיהיה לך השנה בלאה ג"כ שהיא אם הבנים

מחמת בגין דאיהי שהיא לאה עלמא דאתכסייא ולא אתגלייא שמקום עמידתה הוא למעלה מן דעת דז"א עד שליש עליון דת"ת אשר שם הוא מקום מכוסה ועל דא שלח תשלח את האם מרעיונך ומשכלך את האם ולא תשאל שם כלל כי שם הוא מקום שאלה ולא לאתבא כמבואר בהקדמת הזוה"ק (דף א' ע"ב) ועל דקיימא לשאלה ואיהו בארחת סתים ולא אתגלייא אקרי מי דהא לעילא לית תמן שאלה ומפרש שם רבינו הקדוש האריז"ל בזהר הרקיע ובשער מאמרי רשב"י ז"ל כי הבינה נקראת עתיקא דקיימא לשאלה שיש בה מקום לשאול לדעת ו"ק הנבראים ממנה אבל לא לדעת עצמותה כי נעלמה מאוד ובבחינת ו' קצוות אלה נקראת מי דקיימא לשאלה ובבחינת עצמותה נקראת עתיקא פנימאה וזה שכתוב ומאן איהו ההוא דאקרי שמים משם מתחילין הו"ק שבבינה וזהו מקצה שמים לעילא עכ"ל. נמצא בן אומר כאן ר' חזקיה כי בלאה עצמה שהיא בחינת בינה אם הבנים למעלה לא תשאל כלל הגם שמבינה הוא אתר דקיימא תמן לשאלה אבל היא פנימאה ונעלמה מאוד לכן לא תקח האם על הבנים ושלח תשלח את האם. אך ואת הבנים תקח לך שהם הששה קצוות שלה דקיימא לשאלה. לכן אומר ואת הבנים תקח לך היינו דכתיב כי שאל נא לימים ראשונים ולמקצה השמים ועד קצה השמים שהם הששה קצוות הכל כמבואר לעיל בהקדמת הזוה"ק (דף א' ע"ב) הנ"ל ובזהר הרקיע ובשער מאמרי רשב"י ז"ל ומשם תדרשנו. וכל הני אקרון הרי בשמים חוזר לענין ראשון כי ששה בני לאה הם

והים עליהם והכי הוא ודאי תלת שבטין
לכל סטר לד' רוחי עלמא וכו' א"כ לזה
הי"ב שבטים אלו נקראין הרי בתר.
א"כ העולה מזה אשר יש י"ב שבטים
בקומת לאה רק ששה בניה הם בפועל
והששה השניים הם בהתכללות ע"כ אינו
חושב רבינו בשער הפסוקים ובלק"ת (פ'
ויצא) בקומת לאה רק ששה שבטים שהם
בנים שלה ובקומת רחל חושב כל הי"ב
שבטים שהם בפועל כל אחד בפני עצמו.

ד' בחי' בזבולין

לכן עכשיו שפיר היטב בכל המקומות
מזבולין הן בזוה"ק והן ברבינו האריז"ל
והוא כי בהשגחה שבטים שהם הרי
בשמים בני לאה שם זבולין בכתר של
קומתה, כמו שאומר רבינו בשער
הפסוקים ובלק"ת (פ' ויצא). ומה שאומר
רבינו בלק"ת (פ' עקב) זבולין בנצח עמוד
הימיני סומך, שם מיירי רבינו בי"ב
שבטים של קומת ז"א כי לשיטת רבינו
בלק"ת (פ' ויצא) גם בקומת ז"א הם הי"ב
שבטים. ומה שמבואר בזוה"ק פ'
משפטים (דף ק"ד ע"ב) הנ"ל ובהגה"ת רבינו
מהרח"ו ז"ל (פ' בעלותך דף ק"נ ע"א)
ובמשנת חסידים (מס' אצילות דערבית פ"ה
אות ז') כי זבולין הוא בהוד. הוא בי"ב
שבטים של קומת רחל הרי בתר כי
ממילא אם זבולין הוא בנצח דז"א ממילא
הוא בהוד דרחל כמבואר בלק"ת (פ'
וישלח) במעמ"צ ובעטרת צבי מרבינו זקני
הקדוש פ' פינחס על (דף רמ"א) מזוה"ק. וכן
הסכים בזה בספד"ק אמרי יוסף (פ' ויהי)
כי זבולין בנצח דז"א ובהוד דנוקבא.

סוד ברכת יעקב לזבולין

ומה שאומר רבינו בלק"ת (פ' ויצא) וכן

הרי בשמים שנתבשמו זה בזה כולן
באחדות אחד שהגם שעוד הששה
השניים ונכללין בהם הוא בכח הגדלה
כנ"ל אבל בפועל אין תמן למעלה שום
פירוד. מכאן ולתתא אקרין הרי בתר
דכתיב ומשם יפרד והיה לארבעה
ראשים טורי דפרודא. הנה מפרשי
הזוה"ק מפרשין בכאן כי עולם הבריאה
שתחת המלכות הוא נקרא הרי בתר
שהם טורי דפרודא. האמת הוא
כדבריהם שכן מבואר בזוה"ק פ'
בראשית (דף כ"ט ע"ב) ובפ' פקודי (דף רל"ד
ע"א) הרי בתר אלין טורי דפרודי ורבינו
בזוה"ק הרקיע פ' וירא (דף ל"ו ע"א) מפרש
שהרי בתר הוא עולם הבריאה עיי"ש.
אבל בכאן בפ' ויצא נראה לי השפל בזה
אשר כוננת ר' חזקיה לומר בזה כפי
שהשבטים ששה בני לאה שהם בקומת
לאה למעלה מן החזה בחינת הרי בשמים
והם ג"כ י"ב מחמת כי ששה השניים
נכללים בהם לכן הי"ב שבטים שהם
בקומת רחל למטה מן החזה הם נקראין
הרי בתר דכתיב ומשם יפרד והיה
לארבעה ראשים טורי דפרודא. לכן
הי"ב שבטים שברחל בחינת הרי בתר
מחמת שהם נפרדין לארבעה ראשים לזה
הם טורי דפרודא. והוא כמבואר במאמר
ר' אלעזר בפ' ויחי (דף רמ"א ע"א) האי
תקונא עלאה הוא כולא חד לא הוה ביה
פרודא כהאי תתאה דהא כתיב ומשם
יפרד והיה לארבעה ראשים. כי השני
מאמרים הקדושים, כאן של ר' חזקיה
ושם של ר' אלעזר מתאימים יחד, והוא
כמבואר שם (בדף רמ"א ע"א) תא חזי
תריסר שבטין בד' גלגלן בד' סטרין
שלשה פונים צפונה ושלשה פונים ימה
ושלשה פונים נגבה ושלשה פונים מזרחה

והנה בנצח שם הוי"ה ובהוד אדני" והם ל"ה אדני" גימ' נ"ם ויסוד כליל בגוייהו הכולל ג' שערים גימ' י"ם לכן נקרא על הנסים ג"ם י"ם והנה נמצא כי נצח הוד נקראו נסים לכן אומרים בחנוכה ופורים על הנסים עכ"ל. נמצא מזה אשר ע"י הים שהוא היסוד הכליל בגוייהו ג' שערים במספר י"ם הוא המחבר לתריין ירכין שהם נצח והוד שניהם בחינת זבולן והם מ"ה אדני" במספר נ"ם ולכן אומרים בחנוכה ופורים על הנסים שהוא נס ים. לזה בירך אבינו הקדוש בשיעורא רברבא לזבולן שלחוף ימים ישכן, והוא כי זבולן אם הוא בחינת נצח הוד הלא הוא ב' השמות מ"ה אדני" שהם נ"ם ויצטרף ברכתו ברכת הים לנס ויהיה נסים שהוא נס ים.

סוד אליאב בן חלן

אשר לזה ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלן ומבואר בפ' במדבר בהיכל הברכה מרבינו זקני הקדוש והנורא סוד חלן נצר חסד לאלפים וסוד אליאב הוא א"ל יא"ב י"ג פעם א"ל שבדיקנא דכתר ושורשם מזל נח"ל עכ"ל. ומעתה תראה אחי אשר אנכי בדרך נחני ה' בדרך אמת אשר צריך להבין דברי רבינו הקדוש בהיכל הברכה אמאי דייקא בשבט זבולן נרמזו הי"ג תקוני דיקנא וגם מזל נצר חסד לאלפים. אבל בודאי כיוון לזה ברוח קדשו לפי דרכנו לעיל אשר זבולן הוא בנצח הוד תריין ירכין ובחנוכה הוא תיקון ההוד והלא רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בברכה להדליק נר חנוכה יש י"ג תיבין שהם י"ג מכילין דרחמי בחינת י"ג תקוני דיקנא שבהם מקשטא אמא

בהנה"ת מהרחו"ו (בפ' בהעלותך דף ק"ג) כי זבולן ביסוד הוא בדרך זה כי כמו שבארנו לעיל (בפרק הקודם אצל יששכר) כי יששכר יש לו מדרגה הד' בפני עצמו עמוד התורה חוץ לשאר שבטים, כי בקומת לאה ובקומת ז"א ובקומת רחל יששכר נחשב לפי בחינתו כמו בשאר שבטים, רק שהוא יש לו יתרון יותר שהוא עמוד התורה יש לו בזה מעלות יתירות כמו שבארנו לעיל היטב באורך הדברים. כן זבולן בקומת לאה ובקומת ז"א ובקומת רחל הוא נחשב כמו שאר שבטים לפי בחינתו ומדרגתו, אבל יש לזבולן מעלה יתירה שבירך אותו יעקב אבינו ע"ה בשיעורא רברבא בברכת ימים שהוא ברכת היסוד כמבואר בלק"ת (ויצא) להדיא בזה זבולן יסוד היושב לחוף ימים זכר והוא ברית מילה. והטעם לזה כמה שבירך אותו אבינו הקדוש בזה הברכה. נראה לי השפל והנבזה איש בזוי ונבזה בעיני כל, חרפת אדם ובזוי עם לומר בזה דהנה יששכר כפי שבארנו לעיל (בפרק הקודם) שהוא בנצח דנוקבא ובהוד דז"א א"כ הלא בשני אלו לא היה הפגם בירך יעקב רק בנצח דז"א ובהוד דנוקבא היה הפגם בירך יעקב כמבואר להדיא בלק"ת (פ' וישלח) בטעמ"צ כמו שדברנו הרבה מזה במאמרים הקודמים. והלא זה הוא בחינת זבולן נצח דז"א והוד דנוקבא א"כ בירך אותו אבינו הקדוש בבחינת יסוד שיתקן זה הפגם. והוא דהנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד בכוונת על הנסים בחנוכה ופורים) ענין על הנסים כבר ידעת מה שכתוב בתקונים כי נצח והוד הם ב' פקודין דאתמר בהון פקד פקדתי והם חנוכה ופורים שבהם מתגלין האורות דנצח הוד

לברתא לתקן ההוד דידה. גם מבואר בשער הכוונות בדרושי חנוכה אשר צריך לכוין אצל להדליק נר חנוכה ר"ת נח"ל שהוא נצר חסד לאלפים מזלא עלאה. והלא מבואר ג"כ בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) כי בכל הי"ג תקוני דיקנא נמשכין עמהם י"ג שמות א"ל. לכן היטב אשר דיבר בזה רבינו הקדוש בהיכל הברכה הנ"ל חלן הוא נצר חסד לאלפים והוא כפי דרכנו לענין חנוכה מרומז בר"ת להדליק נר חנוכה שצריך אז לכוין. אליאב הוא א"ל יא"ב שהם י"ג פעם א"ל שהם הי"ג תקוני דיקנא שבהם אמא עלאה מקשטא לברתא בחנוכה לתקן הוד דידה, אשר זבולן בבחינתו בקומת רחל הוא בחינת הוד שצריך תיקון לכן התיקון הוא ע"י אליאב בן חלן. חלן הוא נצר חסד לאלפים אליאב הם י"ג פעם א"ל אשר על ידיהם נתקן ההוד בחנוכה בבחינת זבולן:

סוד קרבנות נשיא זבולן

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש:

הנה איתא במדרש רבה סדר נשא (פרשה י"ג) קערה כנגד לחם שהיה מאכילו, מזרק כנגד היין שהיה משקהו, ולמה היה של כסף שגם כסף היה נותן לו לעשות כל צרכו. והוא מפורש לפי דרכנו לעיל, אשר ע"י נשיא של זבולן שהוא אליאב בן חלן בחינת מול נוצר חסד שהוא עיקר של הדיקנא, נתקן תיקון ההוד של זבולן שהוא הוד דרחל. ומבואר ג"כ בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) כי נוצר חסד שהוא תיקון הח' בחינת מזלא הוא יסוד שבכתר, וחסד מתגלה בפומא דאמה.

פירוש כי ה' חסדים עומדים ביסוד לתת אל הנוקבא ולכן נקרא חסד. ולמעם זה נקרא זה תיקון ח' מזלא עלאה כי הוא סוד יסוד הכתר המזיל מללי ברכה וחסדים טובים, לכן תיקון זה הוא של ע"ב כמנין חסד, ומיניה יונק אבא כי הוא דכורא עב"ל. גם מבואר עוד שם ובלק"ת (פ' תולדות ופ' שמות) כי נ' דנוצר חסד הוא גדולה, כי כל אותיות גדולות שבתורה הם בבינה, כי מדת נוצר חסד היא בבינה, לכן נ' גדולה נגד נ' שערי בינה.

א"כ ניחא שפיר מה שהקריב אליאב בן חלן נשיא למטה זבולן קערת כסף אחת שהוא בחינת לח"ם כמנין מזלא ג' הוי"ת של מול נוצר, אשר הוא יסוד דכתר בחינת אמה המזיל מללי ברכה וחסדים טובים, אשר הם ה' חסדים העומדים ביסוד, שהוא בחינת זבולן לחוף ימים ישכן, לתת להנוקבא לתקן בחנוכה ע"י החסדים את ההוד שלה, כי חסד מתגלה בפומא דאמה. אשר ה' חסדים הם ה' הוי"ת במספר ק"ל, לכן היה שלשים ומאה משקלה שהם אלו ה' הוי"ת ה' חסדים של יסוד דכתר מול נוצר, אשר מול נוצר הוא בחינת בינה מחמת הנ' גדולה של נוצר, כי מדת נוצר חסד היא בבינה. לכן הביא ג"כ מזרק אחד כסף שהוא בחינת יין, אשר יין הוא בחינת בינה יין המשמח, והלא מן הבינה דינין מתערין מינה, לכן שואל המדרש רבה ולמה היה של כסף כי הלא כסף הוא חסד והמזרק הוא בחינת בינה, לכן מתרין שגם כסף היה נותן לו לעשות לו כל צרכו כדי להמתיק גבורות של הבינה. לכן היה המזרק שהוא של יין ג"כ של כסף אשר לזה מזר"ק אח"ד במספר ה' פעם חסד. ומחמת שהמזרק הוא

בחינת מנחה ח"ן מ"ה ירך הנצח ירך
ההוד שניהם יתוקנו.

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
הנה כשנתוקנו התריין ירכין של המלכות
נצח והוד, והיא יכולה לעלות בעצמה
ומקבלת אור ההוד שלא על ידי ז"א רק
בעצמה ומקבלת אז את המוחין שהם חיי
המלך לצורך הזווג שתזדווג עם יעקב
בחנוכה בנה"י, ומקבלת ג"כ אז מאור
הפנים שהוא בחינת אמת אשר לכן היה
נחתם השמן בחותם של כה"ג בחותם
אמת. לזה כ"ף אח"ת במספר אמ"ת
חיי"ם. אשר אמת הוא אור הפנים חיי"ם
הם המוחין חיי המלך אהי"ה הוי"ה
אהי"ה סוד התפלין מלך חפ"ן בחיים.
אשר הבינה היא אלקים חיים לכן חיי"ם
עם אהי"ה במספר חנוכה אשר אהי"ה
פעם אהי"ה במספר אמ"ת שנחתם בזה
השמן שהוא מזל נוצר חסד כנ"ל. אשר
מזל נוצר חסד הוא מרומז אצל להדליק
נר חנוכה כי הוא נחל העליון ור"ת של
להדליק נר חנוכה הוא נוצר חסד
לא"פים כמבואר בשער הכוונות (בדרושי
חנוכה דרוש א'). אשר מרומז בנשיא של
זבולן ג"כ בשם אביו חלן כנ"ל. לכן
עשר"ה במספר להדליק נ"ר חנוכה עם
א"ל הוי"ה, אשר א"ל במלוי במספר
קפ"ה הוי"ה בד' מלואים במספר רל"ב
וביחד קפ"ה רל"ב במספר זי"ת שהוא
היסוד כתיש כתישין בחינת זבולן שהוא
היסוד המשפיע את השמן למלכות מן
היסוד ונתון בהמנורה שהיא המלכות בז'
קנים שלה אות ז' מן זהב הנחלקין הטבת
חמש נרות בפני עצמן והטבת שתי נרות
בפני עצמן שהם שני אותיות ה' ב' מן
זהב אשר זהב במספר דו"ד שהוא אורו

בחינת בינה לכן היה שבעים שקל בשקל
הקדש כי הבינה היא סוד ע' רבתי סוד ע'
שמהן דבאילנא דחיי כמבואר בפע"ח
(שער הק"ש פ"ז).

תיקון ירך יעקב ע"י זבולן

שניהם מלאים סלת בלולה בשמן
למנחה. א"כ אשר ע"י הנשיא של זבולן
אליאב בן חלן נתגלה מזל נוצר חסד
ונתקן הירך של הוד בחנוכה אשר זבולן
הוא בחינת שניהם נצח דידיה הוד דידיה,
אשר בירך יעקב היה הפגם בשניהם,
וע"י שמואל הנביא נתקן הנצח וע"י
מתתיהו נתקן ההוד. א"כ לכן נאמר כי
עכשיו שניהם שהם התריין של הנוקבא
שהוא זבולן מלאים בלי שום פגם. אשר
זה התיקון נעשה ע"י מזל נוצר חסד
דמניה יונק אבא והוא שם ע"ב דיודי"ן
בחינת חכמה שהוא השמן אשר תמיד
הוא מתקן תיקון המלכות סוד אבא יסד
ברתא, לכן נאמר כי התיקון הזה שנעשה
ע"י אליאב בן חלן מזל נוצר חסד לתקן
המלכות שהיא הסלת בלולה בשמן
שהוא אבא בחינת חסד שהוא מתקן את
המלכות שתהיה למנחה בלי שום פגם
אשר שני ירכין שלה יהיו מתוקנים ירך
הנצח שהוא בחינת מ"ה. כי מ"ה בנצח
כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד בכוונת על
הנסים), והם אותיות מ"ה מן למנחה. וגם
ירך ההוד נתקן שהם אותיות ח"ן מן
למנחה. כי איהי בהוד והיא בחינת חן
בסוד ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל
רואיה כמבואר בקהלת יעקב (מערכת הח'
ערך חן) א"כ לכן נאמר סלת בלולה בשמן
למנחה כי המלכות שהיא הסלת היא
בלולה בשמן. שהוא אבא המתקן אותה
למנחה ששני הרכין שהם נצח והוד

של מלך המשיח הנתגלה בחנוכה. אשר דוד שהוא המלכות הוא בחינת רח"ל אשר המשכת כל היחודים בחנוכה היא לצורכה לכן ר"ת של כ"ף א'חת ע'שרה. ז'הב מ'לאה ק'טרת במספר רח"ל. אשר כל תקונה הוא ע"י מלך הדר שהוא יסוד צדיק מלך המשיח צדיק החי שלא נאמר בו מיתה ח"ו, הממשיך לרחל שהוא דוד את החמשה חסדים מן עץ החיים אשר מהלך שלו ת"ק שנה, אשר כל חסד כלול מן י' וי' פעם י' הוא ק' והם חמשה חסדים הם ת"ק. סוד כהן סת"ם אשר סת"ם במספר ת"ק שהוא עץ החיים שורש של החסדים כמבואר בזוהר הרקיע (דף ס' ע"ב). לכן נאמר מלאה קטרת שכן קטרת במספר הד"ר עם ת"ק שהוא עץ החיים להמשיך משם החסדים למלכות. אשר ע"ן החי"ם במספר רג"ל שהוא סוד ע"ב קס"א בחינת זכו"ר לבטל את שכחת היוונים שרצו להשכיחם תורתך:

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה

הנה אותיות פא"ח של פר אחד במספר חנוכה, ונשארינן אותיות ר"ד במספר צדיק שהוא היסוד בחינת זבולן שהוא יסוד ולכן תראה בזבולן עצמו כפי המסורה זבולן במספר חנוכה ונתון אות ו' בשמו כפי הכתוב בתוה"ק מלא בו' כי אות ו' הוא היסוד אשר הוא הצדיק בחינת השמן הנתון בהמנורה שהיא המלכות בחינת אדנ"י שהוא בחינת הוד כי מה בנצח אדנ"י בהוד כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד בכוונת על הנסים). לכן אח"ד ב"ן במספר אדנ"י לתקן את ההוד של המלכות בחנוכה. אשר כל התיקון של המלכות הוא ע"י זבולן שהוא בחינת יסוד מלך הדר המחיה את המלכים

מנפילתן שהוא סוד המהדרין מן המהדרין מוסיף והולך בנר חנוכה. ומאיר אז פני המלכות במגן שלה שהם ג' פעם א"ל א"ל מימין א"ל משמאל א"ל בחוטם כמבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ד) סוד אין אדם יכול להסתכל בפני חוה. לכן בק"ר במספר הד"ר עם ג' פעם א"ל. אשר אז מחיה הדר את השבעה מלכים בשמות של התחיה שהם כו"ו במוכס"ו כו"ו. לכן בק"ר במספר חנוכה כו"ו במוכס"ו כו"ו. אשר שם כו"ו במספר ט"ל שהוא הטל התחיה להחיות את המתים שהם השבעה מלכים שיש להם תיקון בחנוכה אשר איהו שמן איהו טל כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) כמו שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל') ובזה תלוי תיקון ירך ההוד ג"כ. לכן א"ל אח"ד במספר ט"ל הו"ד כי ע"י השמן שהוא טל נתקן הכל. אשר לכן נרמז בפסוק ג' פעם אחד שהם במספר ט"ל והם פר אחד איל אחד כבש אחד שהם במספר כת"ר עם ב' פעם א"ל. אשר נודע מרבינו בהקדמת הפע"ח ובע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל ה') כי כל השפע בכל דבר בא מן הכתר וגם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בענין היחוד של הג' יחודים בחנוכה כחב"ד חג"ת נה"י שהשמות שלהם עולין נ"ר העיקר המשכה הוא מאותו האור הנמשך אליה מן הראש שהוא הכתר. ובארנו לעיל כי זבולן הוא בחינת כתר ג"כ ורבינו אומר לכיון אצל ברכה השניה שעשה נסים להמשיך את הש"ע נהורין אשר שורש שלהם ב' פעם א"ל במלואן במספר ש"ע וכאן בברכה השניה נרמזו ב' פעם אל כי השם הוי"ה דברכה השניה הוא הוי"ה דס"ג אשר ייא"י דס"ג במספר א"ל. וגם

לחוף ימים ישכן שהוא ברכת היסוד ים של נסים כנ"ל.

ולזבח השלמים בקר שנים. הנה אותיות ו"ל של ולזבח הם הל"ו נרות שמדליקין בחנוכה בהמנורה בהשמן הטוב אשר לכן ל"ו פעם טו"ב במספר ברי"ת סוד צדיק וטו"ב ל"ו. לכן אותיות זב"ח במספר טו"ב א"כ ולזבח הכי פירושו זב"ח שהוא טו"ב פעם ל"ו שהם במספר ברי"ת אשר ברית הוא בחינת השלמים ברית שלום שלכן נקרא הקרבן שלמים שעושה שלום שהוא תיקון הברית בין ישראל לאביהם שבשמים. ולכן השלמים במספר כ"ה פעם טו"ב שנים חנוכה נעשה בכ"ה כסלו ונמשך הטוב. אשר ביחד ל"ו פעם טו"ב שמרומז אצל ולזבח כ"ה פעם טוב שמרומז אצל השלמים הם ס"א פעם טו"ב, במספר מכוון א"ל רחום וחנו"ן אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד שהם ו' תקוני דיקנא הנמשכין מן המיצר עד המרחב מן צד הקצר של השופר לצד המרחב סוד מן המצר קראתי י"ה ענני במרחב י"ה. אשר הקדמנו לעיל (במאמר ברכת הודאה פרק צ"ג) כי מתתיהו במספר רא"ש השנ"ה ונמשכו ההבלים של השופר לחנוכה. לכן מחמת כי זבולן הוא בחינת יסוד שהוא ברית כמבואר להדיא בלק"ת (פ' ויצא) כמו שבארנו כאן לעיל (בתחילת הפרק) היטב. ע"כ נאמר ולזבח שהם ל"ו פעם טו"ב השלמים הם כ"ה פעם טוב, אשר ל"ו פעם טוב הם הנרות דחנוכה בחינת ברי"ת שהוא יסוד בחינת זבולן, והנם נעשה בכ"ה כסלו ונמשך הטוב שהוא השמן כתיש כתישין להדליק בהמנורה, אשר שמן הטוב הוא יסוד ג"כ בחינת זבולן וביחד הם ס"א פעם טו"ב במספר

הוי"ה של הברכה הלא הוא במספר כ"ו בפשוט ועם ד' אותיות והכולל במספר א"ל. לכן נרמז היטב כאן פ"ר אח"ד אי"ל אח"ד כב"ש אח"ד במספר כת"ר עם ב' פעם א"ל.

ב"ן שנת"ו לעל"ה במספר להדלי"ק נ"ר חנוכה עם כ"ה פעם טו"ב שכן הנם היה בכ"ה בכסלו ונמשך שמן הטוב אשר בטוב נשרש החסד כי ט' פעם ו"ב במספר חס"ד. טו"ב חס"ד במספר חנוכה.

שעיר עזים אחד לחטאת. הנה מבואר בתקונים תיקון תליסר ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו ואלין אינון כ"ה אתון דיהודא דאינון שמע ישראל ודא איהו חנוכה חנו" כ"ה כפי שפרשתי היטב לעיל זה המאמר בשם רבינו הקדוש המגיד מקאזנין ז"ל שהוא בקלא לפרסומי ניסא אשר נסים הוא נס ים כי נס הם נצח והוד מ"ה אדנ"י במספר נ"ס ים הוא היסוד דכליל בגווייהו נ' שערים במספר ים כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כמו שבארנו לעיל היטב (כאן בתחילת הפרק) אודות זבולן שהוא יסוד שבירך אותו יעקב אבינו ע"ה בשעורא רברבא בברכת הים שהוא היסוד הכולל נ' שערים ומתקן לנצח והוד. לכן שעיר עזים אח"ד לחטאת במספר שמ"ע ישרא"ל הוי"ה אלקינו הוי"ה אח"ד עם י"ם. שזהו ברכתו של זבולן שמתקן נצח והוד ואז כשיתוקן נצח והוד שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו דאלין אינון שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אח"ד דאית בהון כ"ה אתון ומיד שריא כ"ה על ישראל שהוא היחוד הזה ודא איהו חנוכה חנו כ"ה וזבולן ממשך זה ע"י הים שלו כמו שנאמר על זבולן

פרק ק"ח

ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אליצור
בן שדיאור.

ראובן בחי' חסד

הנה בענין ראובן הזוה"ק ורבינו האריז"ל
שוין בזה אשר ראובן הוא בחינת חסד כי
בזוה"ק פ' משפטים במאמרי הסבא
קדישא (דף ק"ד ע"א) מבואר ראובן אור ב"ן
ויאמר אלקים יחי אור ימינא אור ב"ן וכן
בלק"ת (פ' ויצא) אצל בני לאה מבואר
ראובן בסוד חסד אור ב"ן, וכן אצל קומת
רחל מבואר שם אריה חסד ראובן. וכן
מבואר שם (בפ' עקב) סדר השבטים כך
הוא ראובן חסד. לכן מחמת כי המנורה
זו' נרותיה הם בחינת גבורה כמבואר
בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ו) ובלק"ת (פ'
בהעלותך) בטעמ"צ ובשער המצות (פ'
בהעלותך). ע"כ היה נשיא של ראובן
המתיק אלו הגבורות להמשיך את
החסדים של ראובן שהוא אור ב"ן
שממשיך החסד הנקרא אור יום למלכות
שהיא ב"ן להמתיק את הגבורות של
לילה שלהם שהם השלהבות של המנורה.

סוד אליצור בן שדיאור

והמתקה היה ג"כ ע"י שמו של הנשיא
אליצור בן שדיאור. דהנה מבואר בהיכל
הברכה מרבינו זקני קודש קדשים (בפ'
במדבר) אליצור ב"ן שדיאור במספר ז'
פעמים ח"ן חס"ד י' פעמים יאהדונה"י, ב'
פעמים תנ"ה חותם בתוך חותם. ומדרכו
דרך הקודש אקח אני נכדו השפל בזוי
ונבזה ונמאס לענין חנוכה דהנה בארנו
לעיל (במאמר ברכת הודאה פרק פ"ט אצל הנרות
הללו קודש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא
לראותם בלבד) אשר ענין של חנוכה הוא

הששה תקונים שיוצאין מן השופר מן
המיצר עד המרחב בר"ה ועכשיו נתגלו
בחנוכה ג"כ. לכן ולזב"ח השלמי"ם בק"ר
שני"ם במספר א"ל רח"ם וחנ"ן אר"ך
אפי"ם ור"ב חס"ד חנוכ"ה ב' פעם ז"ך
שהוא השמן זית ז"ך הממתיק לשם ד"ן
המאיר בתשרי שהוא ב' פעם ז"ך בסוד
וכשנפטרין ממך הבעלי דינין יהיו בעיניך
כזכאין כמבואר בספדה"ק ברכ"ע (מאמר
אילו של יצחק פרק מ"ט).

אשר בארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה פרק
צ"ג) אשר אלו ז' ההבלים העוברין בשופר
ממקיפי אמא, ובחג הסוכות יסוכנונו
אלו ההבלים, ונשמרים עד החנוכה
להחיות באלו הבלים לכלים הנשברים
ע"י שם מ"ב שורש של אלו ז' הבלים
המקיפין אותנו. אשר שורש של אלו
הבלים הם באור הפנים ג"כ תיקון ואמת
אשר שם שורש החיים כי מהני תפוחים,
חיינ נפקי לעלמא כנודע מאדרא רבא
קדישא (דף קל"ג ע"ב). אשר נמשך על
הכלים הטל תחיה להחיותו, אשר הטל
הזה היא השמן כי איהו שמן איהו טל
כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) כמו
שבארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל')
היטב.

לכן ולזב"ח השלמי"ם בק"ר שני"ם
איל"ם חמשה עתדי"ם חמשה כבשי"ם
בנ"י שנה חמשה ז"ה קרב"ן אליא"ב
ב"ן חל"ן במספר אבגית"ן קרעשט"ן
נגדיכ"ש בטרצת"ג חקבטנ"ע יגלפז"ק
שקוצי"ת אמ"ת ט"ל להמשיך הטל תחיה
ממדת אמת ע"י אליאב בן חלן נשיא של
זבולן שהוא יסוד צדיק אשר על ידו
נמשך הבל להמשיך עלינו ועל כל
ישראל חיי"ם ממקור החיים והרצון אמן
כן יאמר ד'.

להמשיך אצל הדלקת הנרות יחוד של העינים שהוא ח"ן הבת עין הפנימי של העין. ומבואר בלק"ת (פ' בראשית) אור היסוד בא מעינא פקיהא בסוד הנה עין ה' אל יריאיו למיחלים לחסדו יסוד המצפה לחמשה חסדים שיכנסו בו לכן נה ויוסף שהם ביסוד אבא לקחו אור שבעינים שהוא חן להוויג וזהו ויט אליו חסד כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים עכ"ל. ונודע אשר הם שבעה עיני ה' כמבואר בזה"ק פ' ויחי (דף רמ"א ע"א) ובפ' נשא באדרא רבא (דף קכ"ט ע"ב, ובדף קל"ז ע"א) ובאדרא זוטא (דף רפ"ט ע"ב, ובדף רצ"ג ע"ב). א"כ הם ז' פעמים ח"ן ויסוד אבא שהוא מכונן למטרוניתא סוד אבא יסד ברתא ותמיד משגיה על תקונה לוקח אור שבעינים שהוא ח"ן לזווג ז"א ונוקבא שזה הוא ענין המשכת החסדים כי ענין חן זה הוא התפשטות ה' חסדים. אשר עיקרן הם ה' חסדים ובכללותן ביסוד הם ו' ובכללותן כללותן במלכות הם ז' כמבואר בע"ח (שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל ח'). א"כ לזה אליצור ב"ן שדיאור במספר ז' פעמים ח"ן חס"ד להמשיך לצורך הזווג בחנוכה ראות העינים שהוא חן והחסדים של חן לצורך הזווג. וממילא אז בהזווג ז"א ונוקבא הם פב"פ והם י' פעמים יאהרונה". וזה הוא מחמת שהנם היה נעשה בשמן הנחתם חותם בתוך חותם בב' פעמים תנ"ה ג"כ מספר אליצור ב"ן שדיאור:

סוד קרבנות נשיא ראובן

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה. הוא מחמת כי הוא אור ב"ן וממשיך את החסדים למלכות לכן הקריב קערת כסף אחת שהיא המלכות

כמבואר במאורי אור (מערכת חק' אות מ"ה) קערה היא רחל עקרת הבית. ולכן היה הקערה של כסף שהוא בחינת חסד שלשים ומאה משקלה הם ה' חסדים שהם ה' הוי"ות במספר ק"ל. מזרק אחד כסף שהוא יסוד אבא המכונן למטרוניתא סוד והוכן בחסד כסא אשר הוא זורק השפע לאמא לצורך המלכות אשר החסדים של יסוד אבא אינם משתנים ברדתן למטה והם למטה כמו למעלה ואינו מתעבה כלל והוא מאיר מסוף העולם ועד סופו כמבואר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש ה') ובפע"ח (שער יוה"כ פ"ג). שבעים שקל בשקל הקדש. הוא כי יסוד רומז אל אות ע' שיש בו ב' צנורות צנור הימין להשפיע שפע קודש אל כנסת ישראל והצדיקים והחסידים, וצנור השמאלי שהוא של מים וזהו ב' קוי של אות ע' כמבואר בפרדס הקדוש (שער הצנורות פ"ד), ומובא ג"כ בקהלת יעקב (מערכת הע'). א"כ לזה מחמת כי המזרק הוא יסוד אבא לכן היה שבעים שקל מחמת כי הוא אות ע' בשני הצנורות שלו. שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה. לכן הקערה והמזרק שהם יסוד אבא ומלכות היו מלאים סלת שהיא המלכות ובלולה בשמן שהוא יסוד אבא להמשיך לה אור של העינים שהוא מנחה ח"ן מ"ה כנ"ל. כי יסוד אבא שהוא שמן וחן מצפה לחמשה חסדים שיכנסו בו לצורך הזווג תפארת ומלכות שהם יעקב ורחל המזדווגים בחנוכה:

כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת. הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל ברכה ראשונה להדליק נר חנוכה ע"ב קס"א. בברכה שניה שעשה נסים לכוין ס"ג אלקיים. בברכה שלישית

שהחיינו לבוין מ"ה אדנ"י. לכן ב"ף אח"ת במספר ע"ב קס"א ס"ג אלקי"ם מ"ה אדנ"י עם טו"ב שהוא השמן הטוב הנדלק אז בהמנורה אצל הברכות, אשר הנם נעשה בחנוכה על ידו. עשרה זהב הוא כי י' פעם זהב במספר ק"מ שהוא מספר נח"ל ב"ן. שכן מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לבוין אצל להדליק נר חנוכה בר"ת נחל שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות שלו במספר נח"ל. לכן מרמז על זה הכף שהוא עשרה זהב י' פעם זהב הם נח"ל ב"ן להמשיך למלכות שהיא ב"ן הנחל הבחינה שלה שם ב"ן ול"ו אותיות שכן ראובן הוא או"ר ב"ן כנ"ל, מלאה קמרת.

הנה בארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה פרק צ"ג) אשר מתתיה"ו במספר רא"ש השנ"ה כי הו' הבלים של השופר בר"ה שמורים על חנוכה להתגלות בעת הדלקת הנרות של חנוכה. אשר היוונים רצו להמשיך השכחה להשכיחם תורתך ובר"ה שהוא זוכ"ר הברית נמשך הכח על החנוכה להמשיך יחוד הזכירה שהוא ע"ב קס"א במספר זוכ"ר או זכו"ר. סוד שתכלה רג"ל מן השוק הנאמר בחנוכה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר זה נמשך באור השמן שהוא הטל כי איהו שמן איהו ט"ל כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) ובארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק ל') כי השמן הוא שם ב"ט הבונה ו' בתים אשר ו' פעם ג' הם ח"י כי שם ב"ט הוא ג' אותיות. לכן השמן הוא בחינת יסוד צדיק החי כמבואר בלק"ת (פ' עקב). ובארנו שם כי לזה ב"ט ח"י במספר ט"ל לכן איהו שמן איהו טל. ומבואר בספח"ק ברכ"ע (מאמר אור פני מלך פ"א) כי יחוד של הזכירה הוא מספר אלף רג"ל, כי אלף הם הב' כתפין שורש של הזכירה אשר

הזכירה הוא ע"ב קס"א במספר רג"ל. לכן שלוש פעמים בשנ"ה במספר אלף רג"ל או ביו"ם השמיני עזר"ת עיי"ש לדרכו דרך הקודש. ומדרכו דרך הקודש נקח לדרכנו כאן ענין חנוכה, כי הלא ראוב"ן במספר ז' פעם הב"ל, שהם הבלים העברו בשופר ונשמרים לחנוכה להמשיך יחוד הזכירה למלכות זוכ"ר הברית ע"י השמן המאיר בהמנורה שהוא ט"ל, אשר ט"ל הוא ב"ט ח"י צדיק החי שהוא הבחינת של זוכר הברית, אשר יחוד הזכירה הוא אלף רג"ל לבטל בזה כח היוונים שרצו להשכיחם תורתך. לכן אצל ראוב"ן שהוא שורש של ז' הבלים נאמר כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת שכן קמרת במלואה בזה קו"ף ט"ת רי"ש תי"ו במספר מכוון ז' פעם הב"ל שהוא ראוב"ן אלף רג"ל ט"ל:

פר אחד בן בקר. הנה בארנו לעיל אשר ראובן הוא ימינא בחינת חסד הממשיך למלכות את החמשה חסדים אשר החסדים נקראין טוב כי כן בטוב נשרש החסד כי ט' פעם ו"ב במספר חס"ה. א"כ ה' פעם טוב הם החמשה חסדים לכן ר"ת של פ'ר א'חד ב'ן ב'קר במספר ה' פעם טו"ב. אשר זה נמשך בחנוכה להמנורה שהיא המלכות אשר ראש המנורה היא הבינה גוף המנורה היא המלכות כמו שבארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"א). והם ב' נרות בינה ומלכות כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ו'). גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לבוין אצל ברכת שעשה נסים להמשיך הש"ע נהורין אשר מקור שלהם ב' שמות א"ל במלואיהן במספר ש"ע. לכן ר"ת של פ'ר א'חד ב'ן ב'קר במספר ה' פעם טוב ואותיות הנשארי' רח"ד

כוונות של כל הג' ברכות שצריך לכוין
בחנוכה:

יחודא עילאה ותתאה בסוד מקוה וביטול השכחה
שעיר עזים אחד לחטאת. הנה מבואר
בתקונים תיקון תליסר ואיהו הוד תמניא
יומין דחנוכה לארבעה ועשרין יומין
דאינון בשכמל"ו ומיד דעלה זית טרף
בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה
בכסל"ו ואלין אינון כ"ה אתוון דיחודא
דאינון שמע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה
אח"ד ודא איהו חנוכה חנו"ה כ"ה. כמו
שפרשתי היטב המאמר הזה לעיל (במאמר
נרות המערכה פכ"ט) בשם רבינו המגיד
מקאזניץ ז"ל בספרו אור ישראל אשר
בחנוכה מאירין השני יחודים קדושים
יחודא עלאה שמע ישראל יחודא תתאה
ברוך שם. גם מבואר בתקונים תיקון
תשסרי דאינון מ"ט אנפין טהור שמע
ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ברוך
שם כבוד מלכותו לעולם ועד דבהון
אתדכיאת שכינתא תתאה לגבי בעלה
במקוה דילה דאיהו מקוה ישראל ה'
ואיהו שיעור קומה דהכי אינון אתוון
דמקוה קומה, ואינון סתימא ברזא דא ט'
נקודין לכל סטר. בנקודה דאמצעותא
אשתלימו לארבעין סאין דאיהו שעורא
דמקוה דביה אתדכיאת אתתא לבעלה.
א"כ לפ"ז תרין יחודין קדישין אלין שהם
שמע וברוך הם המקוה דבהון אתדכיאת
שכינתא לבעלה. אשר בט' נקודין לכל
סטר הם ל"ו ובנקודה דאמצעותא
אשתלימו למ' סאה שהם תתק"ס לוגין
שבמקוה, והם סוד הקומה כי מקוה אתוון
של קומה סוד מקוה ישראל ה'. אשר שם
הוי"ה ב"ה וב"ש יש לו ד' מלואין והם ע"ב
ס"ג מ"ה ב"ן במספר רל"ב והוא מבטל

וק"ר במספר ב' פעם נ"ר עם ב' פעם א"ל.
אשר ב' פעם נר הם הב' נרות של
המנורה ראש המנורה בינה גוף המנורה
מלכות, אשר בחנוכה נמשך הש"ע
נהורין שהם ב' שמות א"ל. אשר הש"ע
נהורין כפולין הם באבא ש"ע ובאמא
ש"ע ושל אבא טמיר וגניז יתיר ושל אמא
מתגלין והם ג"ס באבא וא"ס באמא
כמבואר בע"ח (שער אריך פי"ג) לכן אי"ל
במספר א"ס. אשר הש"ע נהורין הם
בחינת השמן כמבואר בלק"ת (תהלים)
שלזה אמר דוד המלך ע"ה דשנת בשמן
ראשי. והשמן הוא צדיק החי המאיר
בש"ע נהורין שהם בחינת שלו"ם שהוא
יסוד צדיק החי כמבואר בע"ח (שער אריך
פי"ג). לכן אי"ל אח"ד במספר ח"י ל"ו כי
השמן מאיר בבחינתו צדיק החי בש"ע
נהורין בל"ו נרות של חנוכה.

כבש אחד בן שנתו לעלה. הנה בארנו
לעיל (במאמר נרות המערכה פרק כ"ו) אשר
לפי שבחנוכה נצח והוד בתקונים הראוי
אשר נצח והוד הם צבאות תרי פלגי
גופא ובהם מאיר שם הקדוש השתפ"א
שהוא בא"ת ב"ש צבאות ואז כשנתקנו
התרין ירכין נצח והוד אז נעשה הזווג
ביעקב ורחל בנה"י ומלכות מקבלת אור
ההוד שלא על ידו רק בעצמה מקבלת
אור ההוד ואז נמשך לה ג' יחודים של נ"ר
מכתב"ד הוי"ה אהי"ה, ה' ומחג"ת הוי"ה
אלקים, ומנה"י הוי"ה אדנ"י. אשר רבינו
צוה לכוין בברכה הראשונה הוי"ה אהי"ה
במלואיהן ע"ב קס"א ובברכה השניה
לכוין ס"ג אלקי"ם ובברכה השלישית
מ"ה אדנ"י. לכן כב"ש אח"ד ב"ן שנת"ו
לעל"ה במספר מכוון השתפ"א ע"ב קס"א
ס"ג אלקי"ם מ"ה אדנ"י. שהוא השם
השתפ"א המאיר בחנוכה בנצח והוד וכל

כח השכחה שכן תשכ"ח רל"ב במספר תתק"ס אשר תשכ"ח במספר כ"ח פעם הוי"ה כי ע"י כח הוי"ה וגם רל"ב כל הד' מלואין שלו נתבטל כח השכחה. א"כ אם בחנוכה מאירין השני יהודים קדושים שמע וברוך הלא הם בחינת טהרת המקוה דבהון אתדכיאת שכינתא תתאה שהיא המלכות בחינת המנורה לגבי בעלה שהוא יעקב המזדווג עמה בחנוכה, ואז נעשה מן מקוה קומה ואיהו מקוה ישראל הוי"ה שהוא בד' מלואיו רל"ב, ומבטל כח היוונים שרצו להשכיחם תורתך להמשיך כח השכחה וע"י המקוה בתתק"ס לוגין שהם השני יהודים שמע וברוך נתבטל כוחם של השכחה, כי תשכ"ח רל"ב הם במספר תתק"ס אשר תשכ"ח הוא כ"ח פעם הוי"ה. וד' דפנות המקוה איהי סתימא שהיא הבינה אמא עלאה כמבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רל"ז ע"ב) ס סתימא מלבא עלאה ומפרש רבינו מהרחו"ו ז"ל בגליון הזוהר שהיא הבינה. אשר כן מקו"ה במספר קנ"א אהי"ה דההי"ן בחינת אמא עלאה כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"ג) והמים הם ט' יודי"ן של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כמבואר שם. והלא מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל להדליק נר חנוכה ר"ת נחל. והוא נחל העליון שהוא המקוה אשר אמא מטהרת לבניה בחנוכה ומבטלת כח השכחה ע"י תתק"ס לוגין שבמקוה שהם תשכ"ח רל"ב. אשר רבינו צוה לכוין ג"כ אצל להדליק מספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך למלכות שהיא ב"ן האור הוה וע"י זה תעשה נר חנוכה להתייחד עם דודה ביחוד של הנר כמבואר שם בשער רח"פ פ"ד. ואצל הם' סתומה אית ט' נקודין לכל סטר א"כ הם

ד' פעם ט' במספר ל"ו שהם ל"ו נרות של חנוכה ונקודה דאמצעותא אשתלימת לארבעין סאין, שהם תתק"ס לוגין, רל"ב תשכ"ח, שהם כ"ח פעם הוי"ה, ואיהו מקוה ישראל הוי"ה. אשר לזה אם תצרף הוי"ה לתתק"ס יהיה מספר תתקפ"ו במספר תורה לשמ"ה, כמו שבארנו לעיל (אצל נשיא יששכר) היטב אשר אור התורה נתגלה בחנוכה בכל לילה ולילה. לכן שע"ר עזי"ם אח"ד לחטא"ת במספר תתק"ס עם ח' פעם הוי"ה שמאיר בכל לילה ולילה בשמנה לילות השם הוי"ה ב"ה וב"ש ומצטרף לתתק"ס, ונעשה היחוד של תורה לשמה ומתגלה אור התורה. וגם שיעור המקוה תתק"ס שהם השני יהודין שמע וברוך המתגלין ג"כ בחנוכה, ותתק"ס הוא רל"ב תשכ"ח אשר תשכ"ח הם כ"ח פעם הוי"ה, ונתבטל כח של היוונים בחנוכה, כח של השכחה, ונמשכה הטהרה של המקוה בזכירת הפנים, וביחוד תורה לשמה, ובקבלת עול מלכות שמים של שמע וברוך שם, דבהון אתדכיאת שכינתא תתאה לגבי בעלה.

יחוד הנשיקין הנעשה ע"י ראובן

ולזבח השלמים בקר שנים. הנה בארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה בדרושי הע"ב שמות בשם סא"ל) אשר בחנוכה נעשה זווג הנשיקין שהוא נעשה מתרין רוחין כפולין שהם ד' פעם רי"ח במספר תתנ"ו סוד כי לישראל עמך נתת"ו באהבה כמו שבארתי שם היטב בשם אבותי רבותינו הקדושים העטרת צבי והאוצר החיים ז"ל. אשר הזווג הוה נעשה בחיך וגרון מאחה"ע וגניכ"ק ע"י הלשון שהוא הדעת והוא היסוד הקדוש המזווג לחיך וגרון

מרבנינו זקני הקדוש ב' פינחס על הזוה"ק (דף רמ"ד). כבשים הוא הבינה כי ב' פעם קס"א אהי"ה דיודי"ן בחינת בינה במספר כבש כמבואר בלק"ת (פ' ויצא). א"כ נרמז כאן כל שורש זווג הנשיקין הנעשה בג' ראשונות חב"ד בשם י"ה. זה קרבן אליצור בן שדיאור. הוא מפורש לדרכנו כאן כי בחנוכה נעשה זווג הנשיקין ע"י ד' פעם רוח במספר תתנ"ו הנעשה בז' הבלים מספר ראוב"ן ולכן נרמז כאן זווג הנשיקין לכן נרמז גם בנשיא שלו ג"כ כי הנה מבואר בזוה"ק פ' בראשית (דף מ"ד ע"ב) ובפ' פקודי (דף רנ"ג ע"ב) כי זווג הנשיקין הוא המשכת הרצון של חסד בהיכלא שתיתאה שהוא היכלא דרצון ונמשך אז עת רצון. לכן ז"ה קרב"ן אליצור"ר ב"ן שדיאור"ר במספר תתנ"ו חס"ד רצ"ו שאז בזווג הנשיקין הנעשה ביחוד של אהבה תרין רוחין כפולין שהם ד' פעם ר"ח במספר תתנ"ו שהוא נתנ"ו באהב"ה אז נמשך מהיכל הרצון שהוא היכל הנשיקין רצון וחסד להמשיך הרצון וחסד עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

פרק קיט

ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלמיאל בן צורישדי.

שמעון בחי' גבורה וקרבנותיו מיתוק הגבורות הנה בענין שמעון הזוה"ק ורבינו האריז"ל הקדוש שוין בזה אשר שמעון הוא בחינת גבורה כמבואר בזוה"ק פ' משפטים (דף ק"ד ע"א) ובלק"ת (פ' ויצא) אצל בני לאה ואצל הי"ב שבמים שבקומת רחל כביכול. ולכן הנשיא שלו רצה להמתיק הגבורות. לכן שמו שלמיאל בן צורישדי

וכולא מחכאן ללישן דא ממלל רברבן כי ממנו תוצאות חיים כמבואר בע"ח (שער הולדת א"א פ"ד, ובשער מ"ג ומ"ד דרוש י"ג). א"כ הלא המזווגין בחנוכה בזווג הנשיקין הם יעקב ורחל במספר שלמי"ם. לכן ולזב"ח השלמי"ם בק"ר שני"ם במספר תתנ"ו עם ח"י פעם ח"י. אשר תתנ"ו הם ד' פעם ר"ח יחוד של אהבה המבואר בזוה"ק פ' תרומה (דף קמ"ו ע"ב). והלשון הוא המזווג הזווג הזה הקדוש כביכול שהוא יסוד החי. ולכן הוא ח"י פעם ח"י כי כולא מחכאן ללישן דא ממלל רברבן, שזה הוא ענין חנוכה שנתקן להודות ולהלל לשורר ולזמר בפה הנעשה בו זווג הנשיקין אתדבקות רוחא ברוחא ביחוד אהבה:

אלים חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה. הוא מפורש לדרכנו אשר בחנוכה נעשה זווג הנשיקין אשר רבינו אומר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש ט') כי זווג הנשיקין נעשה ע"י ז' הבלים היוצאין מן הריאה אל הגרון. א"כ לכן נרמז אצל ראובן רמז של זווג הנשיקין הנעשה בחנוכה כי ראוב"ן במספר ז' פעם הב"ל שהוא זווג הנשיקין. גם מבואר שם (בשער הנ"ל דרוש י"ג [י"ד]) כי זווג הנשיקין נעשה בג' ראשונות חב"ד בב' אותיות י"ה מן הוי"ה ב"ה וב"ש. א"כ לכן היו הג' מינים האלו כל אחד חמשה שהם ביחד במספר י"ה שורש של זווג הנשיקין. אשר אילם הוא בחינת חכמה כי אילם הם אותיות אל ים אשר אל הוא נהירו דחכמתא כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף צ"ד ע"א) ובפ' צו (דף ל"א ע"א) ובפ' אחרי (דף ס"ה ע"א). ים הוא ים החכמה כי חכמה נקרא ימא רבא כמבואר במאורי אור (מערכת הי' אות ט"ו). עתדים הוא הדעת כמבואר בעטרת צבי

והוא כמבואר בהיכל הברכה מרבינו זקני (פ' במדבר) שלמיאל במספר ש"ע נהורין עם י' פעם א"ל. וסוד צורישדי במספר כת"ר שהעלה המלכות עד שער החמישים כתר עליון. ומדרכו דרך הקודש אקח אני נכדו בריה שפילה נבזית ונמאסת לענין חנוכה כי הלא רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לבוין אצל ברכת שעשה נסים להמשיך הש"ע נהורין שהם אותיות ש"ע מן שעשה להמתיק ה' גבורות של אלקים, אשר במלוי יודין הוא ש' וה' אותיות שלו הם ש"ה מן שעשה. ומבואר בלק"ת (פ' חיי) אשר שורש הש"ע נהורין מאירין בפנים העליונים דא"א, והם ח' שמות א"ל תלתא מימין הפנים ותלתא משמאל הפנים וב' שמות אל בפנים עצמן במספר אברהם מקור החדש, וכן מבואר בלק"ת (אויב) על הפסוק המשל ופחד עמו כי הש"ע נהורין הם מקור של החסדים. והלא עיקר יציאתן הם ב' שמות א"ל במלואיהן במספר ש"ע, כמו שצוה רבינו לכוין אצל ברכת שעשה נסים א"ל שהוא ייא"י דשם ס"ג, א"ל שהוא הוי"ה פשוטה וד' אותיות שלו והכולל במספר א"ל, ובמלואיהן הם במספר ש"ע להמשיך האור הזה בחנוכה.

א"כ לזה מרומז בשמו של נשיא שמעון שהוא שלמיאל אשר של"מ מן שלמיאל במספר ש"ע, יא"ל הם י' פעם א"ל אשר ב' שמות הם שורש יציאתן כי במלואיהן במספר ש"ע ואז מאירין בפנים העליונים ח' שמות א"ל במספר אברהם להמשיך אור החדש מן הש"ע נהורין להמתיק גבורת שמעון.

גם מבואר ברבינו שם בפע"ח (שער רח"פ) כי בחנוכה נמשך למלכות הג' יחודים

שמספרן נ"ר. מן כתר הוי"ה אהי"ה, ומן חג"ת הוי"ה אלקי"ם, ומן נה"י הוי"ה אדנ"י. ועיקר המשכה הוא מן אותו היחוד הנמשך לה מן הראש שהוא הכתר עיין שם.

לכן שמו צורישדי במספר כת"ר להמשיך למלכות בחנוכה יחוד הנר מן הכתר שהוא העיקר. ומבואר בהקדמת הפע"ח ובע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ב כלל ה') כי כל עיקר של כל השפע בא מכתר. גם מבואר בע"ח (שער מוחין דצלם פ"ו) כי הכתר הוא רחמים גמורים. לכן היה נשיא של שמעון רצה להמתיק גבורת שמעון בשם צור"י שד"י במספר כת"ר ע"י המשכת הרחמים והשפע מן הכתר אשר בחנוכה ג"כ עיקר המשכת השפע קודש ביחוד של נ"ר הוא בא מכתר.

קרבתו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה.

רמז יחוד הנשיקין הנעשה ביום זה ע"י שמעון

הנה בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פרק כ"ט) אשר בחנוכה מאירין תריין יחודין קדישין, יחודא עלאה שמע ישראל, יחודא תתאה ברוך שם, אשר יש בהם מ"ט אותיות שהם כ"ה כ"ד, אשר בכ"ד אתוון של ברוך שם מקשטת בהון בכ"ד קשומי כלה, ובכ"ה אתוון של שמע ישראל מאירה ביחוד של הנ"ר, שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלקי"ם, הוי"ה אדנ"י, שיש בהם כ"ה אתוון כנגד כ"ה אתוון של יחודא עלאה, שהוא בקלא לפרסומי ניסא. אשר אז מזדווגת רחל עם יעקב בנה"י שלהם בזווג פב"פ בהמשכת המוחין לנוקבא שהם חכמ"ה בינ"ה חס"ד גבור"ה. לכן קרבנ"ו

קער"ת כס"ף אח"ת שלשי"ם ומא"ה משקל"ה במספר שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד ברו"ך ש"ם כבו"ד מלכות"ו לעול"ם וע"ד חכמ"ה בינ"ה חס"ד גבור"ה. ובארנו לעיל (בדרושים של הע"ב שמו"ת במאמר ברכת הודאה וגם בפרק הקודם) אשר בחנוכה נמשך זווג הנשיקין מהיכל הרצון דאיהו היכלא שתיתאה, ומבואר בפע"ח (שער הק"ש פכ"ד, ובשער נפילת אפים פ"ו) אשר תרין יחודין קדישין, שמע וברוך, יחודא עלאה יחודא תתאה, הם בחינת נשיקין, ונמשך אז הרצון מהיכל הרצון, אשר בחנוכה הממשיך הרצון היה מתתיהו כהן גדול שנעשה הנס על ידו. לכן שלשי"ם ומא"ה משקל"ה במספר רצו"ן מתתיהו, שהוא המשיך הרצון מהיכל הרצון ע"י תרין יחודין שמע וברוך, יחודא עלאה יחודא תתאה, הנרמזין בזה הפסוק כנ"ל. לכן ר"ת של שלשים ו'מאה מ'שקלה הוא שמ"ו במספר רצו"ן. אשר רצון הם אותיות נ"ר צ"ו. והוא כי נ"ר הם הג' יחודים, הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י, במספר נ"ר המאירין בחנוכה. צ"ו במספר א"ל אדנ"י אשר במלואן אל"ף למ"ד. אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד שהם קפ"ה תרע"א, במספר תתנ"ו ד' פעם רי"ח זווג הנשיקין תרין רוחין כפולין זווג של אהב"ה הנעשה בחנוכה כנ"ל. ובארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה בדרושי הע"ב שמות בשם סא"ל) אשר בזווג הנשיקין נתגלו ס' שמות א"ל שהוא שם הקדוש סא"ל ס' א"ל. אשר זה מעורר החן סוד חן אשה על בעלה. כי החן הוא סוד הזווג כמבואר בלק"ת (פ' בראשית). והם ב' אותיות הראשונות של חנוכה. אשר כל זה בחנוכה ע"י המנרה בחינת מלכות

המאירה בחנוכה ונושאת חן כביכול. ונמשך זווג הנשיקין שהוא הלל והודאה לשורר ולזמר בפה ע"י זווג הנשיקין הנעשה בפה בשפתים הנושקין שהם נצח והוד ענין על הנסים שאומרים בחנוכה. לכן מזור"ק אח"ד כס"ף שבעי"ם שק"ל בשק"ל הקד"ש במספר ס' פעם א"ל ח"ן מנר"ה.

שניהם מלאים סל"ת. הנה הנשיא של שמעון כשהמתיק את הגבורות של שמעון והמשיך את החסדים כדי לזווג יסוד ומלכות בחנוכה שהם הקערה והמזרק, כי הקערה היא מלכות להמזרק הוא יסוד שזורק את השפע קודש למלכות שהם השמן והמנרה, כי השמן הוא יסוד והמנרה היא המלכות. אשר החסדים הם חמשה והם ה' פעם א"ל כמבואר בע"ח (שער הצלם פ"ג) ובלק"ת (פ' וישב) בסוד וילקט יוסף את כל הכסף. אשר כל זאת המשכה נעשה ע"י מתתיהו כה"ג שנעשה הנס על ידו. לכן שניה"ם מלאי"ם סל"ת במספר מתתיהו עם ה' פעם א"ל.

בלולה בשמן למנחה. הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ה) אשר בהמנורה מאירין ז' הבלים של הבינה שהם ז' מלואים של ז' שמות ס"ג שהם ז' פעמים ל"ז והם ז' פעמים הב"ל. אשר הם מאירין בנר חנוכה לכן בלול"ה בשמ"ן למנח"ה במספר נ"ר חנוכה ז' פעם הב"ל.

כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת. הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אח"כ תכוין להמשיך מס"ג אל הנוקבא וזהו חנוכה שהוא ס"ג כ"ו אלו הם גימ' חנוכה ותמשיכם למלכות. א"כ לפ"ז נמשך בחנוכה אור הבינה למלכות אשר אז

נמשך ג"כ למלכות יחוד הנר שהם הג' יחודים של כחב"ד הוי"ה אהי"ה ושל חגית הוי"ה אלקי"ם ושל נה"י הוי"ה אדנ"י שכולן במספר נ"ר. וע"י יחוד זה של הנר הנמשך למלכות שהיא רחל בחנוכה תוכל לזווג עם ז"א ביחוד של הנר כמבואר ג"כ שם. לכן ר"ת של כף אחת הם כ"א במספר אהי"ה שהיא הבינה הנמשך משם ס"ג שלה שהם ג' שמות אהי"ה למלכות האור בחנוכה שלזה חנוכה הוא חנ"ה כ"ו אשר חנ"ה במספר ס"ג כנ"ל. ונשארי' מן כף אחת אותיות פח"ת במספר נ"ר רח"ל כי בכח הבינה שהיא אהי"ה ובג' שמות אהי"ה שלה שהם במספר ס"ג. אשר הם בג' ראשונות ובג' אמצעות ובג' תחתונות כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ג) כי אהי"ה דיודי"ן בג"ר אהי"ה דאלפין בג"א אהי"ה דההי"ן בג"ת [שם (בשער הכללים פ"ג, ובשער או"א פ"ח כלל ד') מבואר כי אהי"ה דההי"ן הוא בג' אמצעות ואכ"מ לבאר זה כי בין כך בין כך מבואר לענינו כאן כי ג' אהי"ה שהם ס"ג הם כחב"ד ובחג"ת ובנה"י אשר מכל אלו נמשך יחוד הנר בחנוכה למלכות] נמשך יחוד הנר לרחל בחנוכה לכן פח"ת במספר נ"ר רח"ל וזה נמשך מן הבינה שהיא כ"א הנרמו בר"ת כף אחת במספר אהי"ה. עשרה זהב. הנה רבינו צוה לכזין אצל הג' ברכות בחנוכה אלו היחודים, בברכה הראשונה ע"ב קס"א, בברכה השנייה ס"ג אלקי"ם, בברכה השלישית מ"ה אדנ"י, אשר על ידן מזדווגים יעקב ורחל שהם מ"ה ב"ן בחינת זמ"ן במספר מ"ה ב"ן, יעקב הוא מ"ה רחל הוא ב"ן, שלזה אנחנו אומרים שהחינו וקימנו והגיענו לזמן הזה, שעיקר מכל היחודים

הוא לייחד תפארת ומלכות שהם זמן מ"ה ב"ן בחינת יעקב רחל. לכן עשר"ה זה"ב במספר ע"ב קס"א ס"ג אלקי"ם מ"ה אדנ"י עם מ"ה ב"ן שהוא זמן, שאנחנו מודים ומשבחים ומברכים שהגיענו לזמן הזה, שנוכל לגרום הזווג הקדוש הזה של זמ"ן שהוא מ"ה וב"ן הנרמו כאן אצל עשרה זהב. מלאה קטרת, הנה מבואר בשער הכוונות (בדרושי חנוכה דרוש א) אשר צריך לכזין אצל להדליק נר חנוכה ר"ת נחל והוא נוצר חסד לאלפים, אשר נוצר חסד לאלפים הוא הנחל העליון, יסוד אבא שהוא יעקב, אשר כל ענין חנוכה הוא מגמתו לתקן כף ירך שלו. לכן מלא"ה קטרת במספר נצ"ר חס"ד לאלפיים יעק"ב, שהוא בחינת השמן יסוד אבא המאיר במספר שמ"ן ז' פעם הוי"ה בז' קני המנרה:

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה.

הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) להמשיך למלכות בחנוכה הג' יחודים שהם במספר נ"ר מן כחב"ד חג"ת נה"י שהם הששה שמות, הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלקי"ם, הוי"ה אדנ"י, שמספר שלהם הוא נ"ר ויש בהם כ"ה אותיות. אשר כל זה נמשך בחנוכה ע"י השמן שהוא מאיר בהמנורה, אשר השמן הוא יסוד צדיק החי, ועל ידו נמשך יחוד הנר שהוא כ"ה למלכות. לכן פ"ר אח"ד במספר נ"ר כ"ה ח"י, לקשר כ"ה שהיא המלכות עם ח"י לעשות זווג יסוד ומלכות, סוד הנאמר ואמרתם כה לחי, שהוא התקשרות יסוד ומלכות כ"ה עם ח"י ע"י יחוד של הנר המאיר בחנוכה. אשר לזה ס"ת של בן בקר הוא נ"ר, לרמוז היחוד של הנר

הנמשך בחנוכה. אשר שתי נרות הן בינה ומלכות שהם ראש המנורה בינה גוף המנורה מלכות, ובשתיהן מאיר שם הוי"ה ב"ה וב"ש בנר מצוה, כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"ד) ובלק"ת (משלי) כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנרה אות י'). לכן ב"ן בק"ר ס"ת הוא נ"ר, ואותיות הנשארים הם בב"ק במספר ב' שמות הוי"ה במלוי ב"ן המאירין בנר מצוה בהמנרה, כי מחמת אשר שורש של המנרה הוא מלכות לכן מאיר בראש המנרה ג"כ שם הוי"ה במלוי ב"ן. ובפרט כי הלא שם ב"ן הוא בחינת אמא עלאה ג"כ, כמבואר בלק"ת (פ' בראשית), כי ד' בנים הם שהם ד' שמות ב"ן. ב"ן אחד במלכות ב"ן ב' בתבונה קודם שנתפשט תוך ז"א. ב"ן ג' בתבונה כשהיא מתפשטת בז"א. ב"ן ד' באמא עלאה. א"כ אשר שם ב"ן הוא ג"כ באמא עלאה הוא מאיר בראש המנרה שהיא אמא עלאה בנר מצוה. אשר כל זה הוא אור של השמן המאיר בחנוכה בהמנרה, אשר השמן הוא יסוד צדיק החי. לכן ב"ן בק"ר אי"ל אח"ד במספר שמ"ן ח"י. אשר שמן שהוא היסוד צדיק נמשך על ידו בעת הזווג ה' חסדים למלכות לצורך הזווג כנודע, אשר הזווג נעשה ע"י יחוד של הנר הנמשך למלכות בחנוכה. לכן כב"ש אח"ד במספר נ"ר עם ה' פעם טו"ב. שהם החמשה חסדים כי בטוב נשרש החסד כי ט' פעם ו"ב במספר ע"ב שהוא חסד טוב חס"ד במספר חנוכה. אשר השמן המאיר בהמנרה הוא בחינת טל כי איהו שמן איהו טל כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) כמו שפירשתי היטב לעיל (במאמר נרת המערכה פרק ל') אשר השמן נמשך מתלת רישין שהם י"ג

חזרת י"ג נימין י"ג תקוני דיקנא וג' פעם י"ג הם ט"ל אשר הטל הזה הנמשך משם הוא בחינת רצון מנחל העליון כביכול שהוא עתיקא קדישא בחינת הרצון והחפץ. לכן ב"ן שנת"ו לעל"ה במספר ע"ת רצון נח"ל ט"ל.

שעיר עזים אחד לחטאת. הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין אצל ברכה השניה שעשה נסים להמשיך את הש"ע נהורין המאירין באור הפנים ומבואר בע"ח (שער אריך פ"ג) כי באמת יש ב' פעמים ש"ע כפולין בפן הא' ובפן הב' והם במספר תש"ם סוד ר"ת של מפני שיבה תקום. והאדמה לא תשם והש"ע נהורין גורמין את הזווג ה' באו"א והן בזו"נ. אשר אז בעת הזווג נמשכין המוחין למלכות שהם חכמה בינה חסד גבורה. לכן שעיר עזים אח"ד לחטאת במספר תש"ם חכמ"ה בינה חס"ד גבור"ה שהם במספר חת"ך כנודע.

ולזבח השלמים בקר שנים. הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה נעשה הזווג ביעקב ורחל ומבואר בלק"ת (פ' בראשית) אשר לצורך הזווג נמשך אור החן שהוא ענין התפשטות ה' חסדים. לכן ולזבח השלמים במספר יעקב רח"ל ח"ן.

בקר שנים. הנה מבואר בפע"ח (שער השבת פ"ד) ובלק"ת (משלי) אשר בהמנרה מאיר שם הוי"ה ב"ה וב"ש בנר מצוה בד' מיני שלהבות של האור אשר לזה ב' אותיות ו"ה של מצוה הם ב' אותיות ו"ה של השם. ב' אותיות מ"צ של מצוה הם בא"ת ב"ש י"ה. א"כ לפ"ז הלא נודע מכמה מקומות בזוה"ק ובתקונים אשר שמי עם י"ה שם"ה זכרי עם ו"ה רמ"ח אשר בשם הוי"ה ב"ה וב"ש נשרשין

שמעון לכן שלמיאל הם בחינת הש"ע נהורין צור"י שד"י הוא במספר כת"ר שהמשיך הש"ע נהורין בחנוכה משער החמשים שהוא שער הכתר להמשיך האור של הש"ע נהורין עלינו ועל כל ישראל אמן כן יאמר ד'.

פרק קב

ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל.

סוד גד נצח

הנה בענין גד הזוה"ק ורבינו האריז"ל שוין בזה אשר גד הוא נצח שכן מבואר בזוה"ק פ' משפטים (דף ק"ד ע"ב) בירכא ימינא גד והוא יגד עקב עד פרקא דעקב. וכמבואר בלק"ת (פ' ויצא) גד נצח הנותן צבאות וחיילות להוד וזהו גימ"ל דל"ת וכן מבואר בשער הפסוקים ובלק"ת (פ' מטות) כי גד הוא ירך ימין של יעקב וזה סוד שגרים ותקע כף ירך יעקב כי גד בירך ימין. ובארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ה) בשם רבינו אשר אז נפגם נצח דו"א והוד דרחל, אשר הנצח תיקן שמואל הנביא וההוד תיקן מתתיהו בשמנת ימי חנוכה. א"כ גד שהוא נצח נותן צבאות וחיילות להוד שיתוקן גם ההוד בחנוכה, אשר התיקון היה בחנוכה ע"י הגם של השמן שהוא נצח ענף החכמה, וגם השמן הוא בחינת יסוד צדיק החי. לכן הקריב נשיא של גד ביום הששי שהוא בחינת יסוד צדיק אשר יסוד צדיק הוא השמן בחינה הג' של גד שהוא יסוד כמבואר במאורי אור (מערכת הג') וכן מבואר בזוה"ק פ' תצוה (דף קפ"א ע"א) וכד עייל שמשא בסיהרא נפק מהאי

שניהן הרמ"ח מ"ע הם באותיות ו"ה שס"ה ל"ת הם באותיות י"ה אשר כל הד' אותיות הוי"ה ב"ה וב"ש מאירין בהמנרה שהוא אור התורה בכל התרי"ג מצות רמ"ח מ"ע ושס"ה ל"ת שהוא הנר מצוה. והיוונים הרשעים רצו להשכיחם תורתך ח"ו שנכלל בה כל התרי"ג מצות לכן טמאו כל השמנים כדי שלא ידלק המנרה באור של התורה הקדושה בנר מצוה שהם התרי"ג מצות הנשרשין במצוה כנ"ל. והחי עולמים עשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה ע"י השמן אור החכמה להדליק שוב את המנרה שתאיר באור התורה שהם התרי"ג מצות הנרמזין בנר מצוה המאיר בהמנרה לכן בק"ר שני"ם במספר מכוון תרי"ג חנוכה.

אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה. הנה בארנו לעיל (בפרקים הקודמים) הרבה מזה אשר השמן זית הנדלק בהמנורה בחנוכה הוא מלך הד"ר סוד המהדרין מן המהדרין מוסיף והולך כמבואר בספר הקדוש בני יששכר במאמרי חנוכה. אשר מלך הדר נקרא טוב שהוא בחינת יסוד סוד כשמן הטוב וגם הוא בחינת שם י"ה כי י"ה הוא בחינת יסוד כמבואר בלק"ת (פ' וירא) אשר מלך הדר מקים לכל השבעה מלכים מנפילתן ומחיה אותן ע"י שממשיך להם האור של הנר חנוכה שהוא האור הטוב הננזו. לכן איל"ם חמשה עתדי"ם חמשה כבשים בני שני"ה חמשה במספר שמ"ן זי"ת מו"ב י"ה עם בל"ע יוב"ב חש"ם הד"ד שמל"ה שאו"ל בע"ל חנ"ן הד"ר.

זה קרבן שלמיאל בן צורישדי הוא כמו שבארנו לעיל (בתחילת הפרק) נשיא של שמעון רצה להמתיק את הגבורות של

ו' חד פשיטו רזא דברית כנוונא דא ג' ודא איהו לאעלא בנוקבא. וכוונתו הקדושה כי הג' שהוא יסוד נכנס באות ד' שהוא יסוד דנוקבא כמבואר בלק"ת (פ' בהעלותך) על הפסוק והמן כזרע גד הוא כי ג' יסוד דרכורא גומל חסדים ד' יסוד דילה דלה ועניה ואור טפת הזרע הוא י' הנכנס ביניהם בג"ד ונעשה גיד גימ' טוב וזה שכתוב אמרו צדיק כי טוב עכ"ל הלק"ת. והוא כמבואר בזה"ק פ' ויחי (דף רל"ד ע"ב) אבל ד' בלא ג' לאו הוא שלימו וכן ג' בלא ד' דהא דא בדא אתקשרו בלא פרודא, ומאן דאפריש לון גרים לגרמו מיתה, ורזא דא חובה דאדם, בג"ב הוא מלה דרזא דחכמתא ואעג"ב דאית יו"ד לזמנין בין ג' לדל"ת לאו הוי פרודא וכולא קשורא חדא. ומפרש מורי זקני רבינו הקדוש בדמשק אליעזר שכוונת הזה"ק בדברי רבינו בלק"ת הנ"ל, כי ג' הוא יסוד דרכורא, ד' הוא יסוד דמלכות, וי' שביניהם הוא אור הטפה, וכולם ביחד הם גי"ד שהוא טו"ב והוא כמבואר שם בזה"ק פ' ויחי (דף רמ"ד ע"ב) דהא גימ"ל יהיב ודל"ת לקיט. ועוד שם להלן ועל דא גד, דא אפיק ויהיב, ודא לקיט ונקיט, ואתון ביתא וכל אנשי ביתא.

א"כ לפ"ז ע"י גד נתקן תיקון המלכות כי ג' של גד הוא יסוד ז"א הנותן אור הטפה שהוא השמן אות י' בחינת חכמה למלכות ביסוד שלה שהוא אות ד', ונעשה אז בחינת גי"ד שהוא במספר טו"ב אשר אז כולא קשורא חדא. אשר לזה לדעת השפילה אומר שם בזה"ק פ' ויחי (דף רל"ד). הנ"ל בגין דאיהו מלה דאיתא בגימ"ל דל"ת בלא פרודא והאי איהו רזא דחכמתא מלה דאיתא בשלימו

ברזא דאתון הכי הוא כד אינון בחכמתא. ומפרש הגאון הקדוש החיד"א ז"ל בניצוצי אורות שם פירוש ג"ד דריש רמז יסוד מלכות וא"כ יש מוחין דאבא וזהו רזא דחכמתא. א"כ הלא רזא דחכמתא מוחין דאבא הוא השמן שהוא טפת הזרעית וזהו הסוד באבא יסוד ברתא כמבואר שם בניצוצי אורות והוא מבואר לדרכנו כאן. אשר השמן הוא ג"כ נצח ענף החכמה בחינת גד הנעשה גי"ד שהוא טו"ב שהוא כולא קשורא חדא.

סוד שם אליסף בן דעואל

אשר לזה שם הנשיא של גד אליסף במספר יוס"ף כ"ה כי יוסף הוא יסוד צדיק בחינת גיד שהוא אות י' הנכנס לאותיות גי"ד ונעשה גיד במספר טוב שהוא השמן הנעשה הנס על ידו בכ"ה כסלו, ומאיר ביחוד של הנ"ר הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שיש בהם כ"ה אותיות. אשר לזה אליסף בן דעואל במספר הנוכ"ה נה"ר. אשר נה"ר הוא היסוד אבא שהוא השמן אות י' הנכנס לתוך אותיות גד ונעשה גי"ד במספר טוב סוד אמרו צדיק כי טוב כנ"ל בזה"ק פ' ויחי, אשר אז הוא ברזא דחכמתא יסוד אבא המאיר מסוף עולם ועד סופו ואינו מתעבה כלום והוא למטה כמו למעלה כמבואר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש ה') ובפע"ח (שער יוה"כ פ"ג). אשר רבינו זקני הקדוש בזה"ר חי (שם בפ' ויחי) הנ"ל מפרש כן ברזא דחכמתא שאומר הזה"ק ויחי הנ"ל שנעשה אז מן גד גיד וכולא בקשורא חדא שהוא יסוד אבא המאיר באור הגדול כנ"ל. והלא יסוד אבא הוא הנהר כמבואר במאורי אור (מערכת הנ' אות י"ז) כי נהר הוא יסוד בכל

מקום ומבואר כן בזוה"ק ובתקונים בהרבה מקומות. א"כ לכן אליס"ף ב"ן דעוא"ל במספר חנוכה נה"ר. אשר נה"ר במספר טו"ב פעם י"ה, בסוד משה רבינו אמרו רז"ל טוביה שמו כי טוביה הם טו"ב פעם י"ה במספר נה"ר כמבואר בספה"ק ברכ"ע (מאמר פרי עין הדר פרק כ.). ומדרכו דרך הקודש נקח לדרכנו כאן לענין חנוכה כי בחנוכה הנס נעשה ע"י השמן שהוא יסוד אבא בחינת נה"ר שהם טו"ב פעם י"ה כמעט טוביה שמו של משה, אשר משה הוא יסוד אבא אות י' הנכנס לתוך אותיות ג"ד ונעשה גיד סוד שאמר משה ברוך מרחיב ג"ד שמרחיב אותיות ג"ד ונעשה גיד שהוא טוב בחינת השמן שהוא היסוד בחינת שם י"ה שהוא יסוד כמבואר בלק"ת (פ' וירא).

סוד קרבן ג"ד

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש. הנה איתא במדרש רבה (פ' נשא פרשה י"ג) אשר קרבנו קערת כסף אחת של נשיא שבט ג"ד, הוא כנגד יוכבד אמו של משה שהיתה בת ק"ל שנה בשעה שהולידה למשה. מזרק אחד כסף זה משה שזרק ליאור. שבעים שקל בשקל הקדש אלו ע' זקנים שמינה משה כולם נביאים, מאותן שאמר לו הקב"ה ובאת אתה וזקני ישראל אל מלך מצרים, וכן הוא אומר אספה לי שבעים איש מזקני ישראל. והוא מפורש לדרכנו לענין חנוכה כי הנה מבואר בלק"ת (פ' שמות) ויאמר מלך מצרים, דע כי מילדות העברית הם בינה ותבונה ולפי שלפעמים נכללים זו בזו לכן המילדת כתיב חסר. גם שהם בחינת אם ובת כי תבונה סוד

מלכות דבינה לכן יוכבד ומרים אמא וברתא וכן יוכבד גימ' מ"ב והוא אם עם הכולל שהיא סוד אמא עלאה ומרים סוד תבונה ובה דינין מתערין וזה שכתוב בזוהר ומינה דינים מתערין, היינו מבחינת תבונה ולא כן בינה לכן היא הוי"ה בניקוד אלקי"ם כי היא כסא רחמים אך תבונה דינים לכן מרים גימ' פ"ר דינים וכבר ידעת שבאמא שם ס"ג יש ג' מלואי אהי"ה המלבישים בתוכן ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן לכן העברית גימ' תרפ"ז כמנין כל השמות עכ"ל.

א"כ כפי שבארנו לעיל (כמאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ב') כי ראש המנורה היא בינה אמא עלאה לכן קערת כסף אחת שהיא יוכבד בחינת אמא עלאה שהוא ראש המנורה אשר תבונה שהיא מרים מלכות דבינה בה דינין מתערין ולא כן בינה שהיא רחמים כמבואר ג"כ בע"ח (שער או"א פ"ז אות ד', ובשער הזווגים פ"ד) כי בינה היא רחמים פשוטים. א"כ לפ"ז יוכבד"ד שהיא אמא עלאה ראש המנורה היא בחינת רחמים וחסדים לכן היו שלשים ומאה משקלה שהם חמשה שמות הוי"ה ב"ה וב"ש במספר ק"ל שהם ה' חסדים דאמא שהם בראש המנורה להמתיק את הגבורות של גוף המנורה שהיא מלכות שורש של הגבורות כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) ובלק"ת (פ' בהעלותך) ובשער המצות (פ' בהעלותך). והלא אבא ואמא הן תרין רעין דלא מתפרשין והן באחדותא חדא ובחיבותא חדא ומתחברין בשביל ונתיב דלא אתיידע אי הוא לעילא אי הוא לתתא מרוב חבורו עמה כמבואר בפע"ח (שער הכרכות פ"ב). לכן מחמת כי ראש המנורה הוא יוכבד שהיא אמא

עלאה לכן מזרק אחד כסף הוא משה בנה שהוא יסוד אבא בחינת השמן הנתון בראש המנורה ב' הנרות והוא מתחבר עם אמא ביסודה כביכול באחדות אחד בחיבותא חדא.

ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות ד') כי בהמנורה מאירין ז' שמות מ"ב של אנא בכח וכו'. ושם (באות ט') כי בהמנורה נתגלו י"ג תקוני דיקנא ושם באות כ"א כי בהמנורה מאירין הש"ע נהורין של אור הפנים העליונים. אשר אור הזה הוא נשרש בח' פעם א"ל כמספר רמ"ח שהוא אברהם כמבואר בלק"ת (פ' חיי). וגם בארנו לעיל (במאמר נרות המערכה פכ"ט) בשם התקונים אשר בחנוכה מאירין השני יחודים הקדושים יחודא עלאה שמע ישראל. יחודא תתאה ברוך שם. וגם בארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה בדרושי הע"ב שמות בשם סא"ל) אשר בחנוכה נתגלה עת רצון מהיכל הרצון בזווג הנשיקין. לכן אומר במדרש רבה הקדוש אשר מזרק אחד כסף שהוא משה הוא שבעים שקל בשקל הקדש כנגד ע' זקנים כי ע' פעם זק"ן במספר עשרת אלפים תק"מ שהוא מספר י"ג תקוני דיקנא שהם א"ל רחוקים וחנו"ן אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד ואמ"ת נצ"ר חס"ד לאלפיים נשא עו"ן ופש"ע וחמא"ה ונק"ה. אבגית"ן קרעשמ"ן ננדיכ"ש במרצת"ג חקבמנ"ע יגלפז"ק שקוצי"ת. שמ"ע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אח"ד ברו"ך ש"ם כבו"ד מלכות"ו לעולם וע"ד. ח' פעם א"ל. ע"ת רצון חנוכה. כי בחנוכה מאירין כל אלו האורות והשמות הקדושים והיחודים הקדושים. אשר כל זה הוא ע"י משה רבינו ע"ה שהוא יסוד אבא בחינת השמן

שנעשה הנס חנוכה על ידו והוא מאיר בחנוכה בהמנורה בכל אלו האורות והשמות הקדושים והיחודים הקדושים הנ"ל. שניהם מלאים. הנה כל אלו האורות שבארנו למעלה המאירין בקרבן נשיא של שבט גד שהוא אליסף אשר הביא קרבן קערת כסף אחת שהיא יוכבד אמו של משה בחינת אמא עלאה שהיא ראש המנורה להמשיך האור ממנה לגוף המנורה שהיא מלכות ע"י המזרק אחד כסף שהוא משה רבינו בנה של יוכבד בחינת השמן הנתון בראש המנורה ומאיר בה. אשר רבינו אומר בלק"ת משלי ובפע"ח (שער השבת פ"ד) כי שתי נרות הן בינה ומלכות ונתאחדו כאחד ע"י השם שד"י בחינת יסוד ומאיר בהן שם הוי"ה ב"ה וב"ש בנר מצוה.

א"כ הלא שם שד"י הוא יסוד אבא בחינת משה רבינו שלזה מספר של משה הוא א"ל שד"י. כי שם א"ל הוא נהירו דחכמתא בחינת אבא וכשמצטרף לשם שד"י הוא יסוד אבא בחינת משה לכן שניהם מלאים במספר מש"ה אליסף אשר מש"ה אליסף במספר ב' פעם נ"ר עם הוי"ה שהלא המה שתי נרות בינה ומלכות ראש המנורה בינה גוף המנורה מלכות ומאיר בהם שם הוי"ה בנר מצוה. סלת כלולה. הנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר צריך לבוין אצל ברכת שעשה נסים להמשיך הש"ע נהורין אשר שורש שלהם הם ב' פעם א"ל. כי ב' שמות א"ל במלוי הם במספר ש"ע. גם מבואר שם כי בברכת להדליק נר חנוכה יש י"ג תיבין נגד י"ג מכילין דרחמי דאמא מקשטא לברתא לתקן הוד דידה וקשטה בח' מכילין דידה קדמאין מן אל עד נצר חסד ויכוין למכילתא חדא

בכל יום שכל אחד כלול מן י"ג וביום השמיני שהוא נצר חסד מעוררת ביומה כל שאר המדות ע"י במישה דנוצר עם ונקח שהם ב' מזלות עלאה ותתאה כדי להשפיע למלכות.

א"כ הלא בארנו בפרקים הקודמים אשר סלת היא המלכות אשר הש"ע נמשכין בחנוכה להאיר את פניה וגם להשפיע לה שפע קודש מן הי"ג מכילין. דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא ע"י במישה דנוצר ונקח ב' מזלות יקירין קדישין. לכן ר"ת של סלת כלולה הם ס"ב במספר ב' פעם א"ל שהם השורש של הש"ע נהורין המאירין למלכות בחנוכה ואותיות הנשארינן ל"ת לול"ה במספר נצ"ר ונק"ה ב' מזלין יקירין של הדיקנא קדישא אשר ע"י במישה מאירין ג"כ למלכות שהיא המנורה בחנוכה.

בשמן למנחה. הוא כי השמן הם הש"ע נהורין המאירין בב' שמות א"ל כמבואר בלק"ת תהלים שאמר דוד המלך דשנת בשמן ראשי שהם הש"ע נהורין. גם השמן הם הב' מזלין יקירין נצר ונקח שהם בזקן אהרן ב' מפי מרגליות התלויים בזקנו והם מזדווגין יחד ומשפיעין למלכות כמבואר בלק"ת (פ' תולדות). א"כ כפי שבארנו לעיל (אצל סלת כלולה) שהם הש"ע נהורין הנשרשין בב' שמות א"ל וגם הב' מזלין יקירין נצר ונקח. להשפיע למלכות שהיא הסלת לכן נאמר בשמן למנחה כי המנחה היה בשמן שהוא בחינת אלו השנים הש"ע נהורין וגם הב' מזלות יקירין נצר ונקח.

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. הוא כמו שבארנו לעיל בשם רבינו אשר ביום הח' שהוא נצר חסד מעוררת ביומה כל שאר המדות ע"י במישה דנוצר עם ונקח

שהם ב' מזלות עלאה ותתאה כדי להשפיע למלכות. א"כ לזה כ"ף אח"ת במספר נצ"ר ונק"ה עם ח' להורות אשר ביום הח' דחנוכה נעשה הבמישה של תרין מזלין נצר ונקח להשפיע למלכות אשר המלכות היא נחל שם ב"ן ול"ו אותיות שלו במספר נח"ל שכן צוה. רבינו לכזין אצל להדליק נר חנוכה ר"ת נחל. והשפעה שלה הוא מתרין מזלין נצר ונקח. לכן עשר"ה זה"ב במספר נצ"ר ונק"ה נח"ל. אשר השפעה הזאת מתרין מזלין הנמשך לנחל שהוא שם ב"ן הוא ביסוד של המלכות אשר היסוד עצמו דנוקבא הוא ג' פעם. אדנ"י והם בחינת נקודת ציון יסוד שבה וחותם המלכות הוא ביסוד זה כמבואר בהקדמת הע"ח (כלל ט"ו) ובשער מ"ג ומ"ד (דרוש י"א כלל י"ג). לכן מלא"ה קטרת במספר נצ"ר ונק"ה ג' פעם אדנ"י חנוכה כי בחנוכה נמשכת השפעה הזאת מן נצר נקה ליסוד דנוקבא בנקודת ציון שבה שהוא חותם שבה:

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה.

הנה יש כאן בפסוק הזה ג' פעם אחד שהם ג' פעם י"ג שהם במספר ט"ל והוא כמו שמבואר בפע"ח (שער השבת פכ"ג) ובשער הכוונות (בדרושי מנחת שבת) אשר אומרים בתפלת המנחה ג' פעם אחד אתה אחד ושםך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ כי ג' פעם אחד הם במספר ט"ל. כן גם כאן לענין חנוכה מבואר בפסוק הזה ג' פעם אחד שהם ט"ל. אשר הטל נמשך מן תלת רישין שהם גולגלתא אוירא מוחא סתימאה כי בגולגלתא מתגלין י"ג חוורתי ובאוירא מתגלין י"ג נימין ובמוחא סתימאה

מתגלגל י"ג תקוני דיקנא והם ג' פעם י"ג
שהוא הט"ל כמו שבארנו לעיל (במאמר
ברכת הודאה פרק צ"ב).

לכן חושב אותן כל התלת רישין
בהמשכת הטל מתנתא לעילא והוא כי פר
אחד בן בקר הוא חכמה מוחא סתימאה
שנתלבשה בו גבורה דעתיק בוצינא
דקרדנותא אשר משם יוצאין השערות
שהם הצינורות המושכים הארה ממוחא
דעתיקא שהוא מוחא סתימאה רישא
תליתאה מתלת רישין ועובר האור דרך
צינורות כי השער הוא חלל מבפנים והוא
מושך הארה שבפנים ואח"כ מפי שער
היוצא לחוץ יוצא מעיין אחד מים ואלו
נקראין מעיינות וצינורות ונהרות אמנם
כל עיקר שער יונק מגבורה העליונה לכן
כל עיקר שער הוא גבורה ודין ולהיותן
סוד גבורות לזה אומר מקולות מים רבים
כי מים רבים הם מ"ג דמנצפ"ך וכן ר"ת
של מקולות מים רבים במספר מנצפ"ך
שהוא פ"ר כמבואר בפע"ח (שער השבת
פ"ח) ובשער הכוונות (בדרושי ד' מלך נאות
לבש).

א"כ לכן נרמז בכאן פר אחד הוא מוחא
סתימאה אשר שם שורש השערות שהם
בחינת מים רבים מנצפ"ך פ"ר. אח"ד
במספר י"ג שהם י"ג תקוני דיקנא
היוצאין משם ושם כמוחא סתימאה הוא
ג"כ טלא דבדולחא תיקון הב' מן ז'
תקונים דגולגלתא כמבואר בזוה"ק פ'
תרומה (דף קע"ו) בספרא דצניעותא פרקא
קדמאה ובע"ח (שער אריך פ"ו). ומחמת
שבחנוכה בא הטל בהמתקה של
החסדים מחמת כי הטל הוא השמן
כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ה ע"א) איהו
שמן איהו טל. לכן נאמר פר אחד שהם
הגבורות של פ"ר ונמתקו ע"י בן בקר

שהוא בחינת חסד כמבואר בפע"ח (שער
חג המצות פ"ו) ובבקרנו מצד החסד בוקר
דאברהם. אשר הי"ג תקוני דיקנא
בשורשן הם דינים והם נכפין ע"י י"ג
שמות א"ל המאירין בהם כמבואר
בפע"ח (שער הסליחות פ"ח). והלא רבינו
אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) בכוונת
שעשה נסים להמשיך את האור של
הש"ע נהורין הנשרשין בב' שמות א"ל
במלואיהן. והלא מבואר בע"ח (שער אריך
פ"ג) אשר הש"ע נהורין הם כפולין בפן
הא' ובפן הב' א"כ הם משורש ד' שמות
א"ל וא"ל אחד מאיר בחוטם כמבואר
בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ד). א"כ הם ביחד
ח"י פעם א"ל שהם י"ג פעם א"ל המאירין
בי"ג דיקנא המתגלגל בחנוכה ועוד ה'
פעם א"ל של הש"ע נהורין המאירין ג"כ
בחנוכה. לכן פ"ר אח"ד ב"ן בק"ר
במספר מכוון ח"י פעם א"ל חנוכה.

איל אחד. הוא רישא תנינא אוירא שהוא
בין גולגלתא ומוחא סתימאה. והוא
בחינת חכמה כי רישא תליתאה שהוא
מוחא נקרא בשני האדרות חכמתא
מוחא סתימאה ואוירא שהוא רישא
תנינא נקרא חכמתא עלאה והוא באדרא
רבא (דף קכ"ח ע"ב) ובאדרא זוטא (דף רפ"ה
ע"א) כמבואר במבוא שערין (שער ג' ח"ב
פ"ד) ובקול ברמה (דף ט"ז) בשם הרב צמח
ז"ל. גם מבואר בזוה"ק פ' לך (דף צ"ד ע"א)
ובפ' צו (דף ל"א ע"א) ובפ' אחרי (דף ס"ה ע"א)
א"ל נהירו דחכמתא. גם מבואר בע"ח
(שער אריך פ"ו) כי כללות רדל"א אחזי
נהוריה בהאי אוירא שבין גולגלתא
ומוחא סתימאה וסוד האי אוירא הוא
סוד הנזכר בספר הזוהר בכמה מקומות
יהי אור יהי אויר כי יצאה י' מאויר
ואשתאר אור לכן הקרום מפסיק בין האי

אורא למוחא סתימאה כדי שיוכל לסובלו. גם מבואר במבוא שער (שער ג' ח"ב פ"ו) כי אבא ואמא מהני תרי רישין כתר ומוחא נמשך חיותם ונמצא כי זה החסד דעתיק שבתוך הכתר הנקרא אורא דכיא אפיק מיניה חד רוחא דגניז בעתיק יומין שהוא יו"ד דנפיק מאויר ואשתאר אור וזו היו"ד הוא אבא יו"ד דשמא קדישא אשר בתחילה היה גנוז בעתיק בזה החסד ולכן כשיצא זו היו"ד מזה האויר ונעשה ממנו בחינת אבא לא נפיק אלא מלביש לחסד דא"א ואז בהאי אבא אתנגיז האי אורא שמאיר בו דרך העלם ונגיזה מלמעלה עד שם. וכן מבואר בעטרת צבי מרבינו זקני הקדוש והנורא בפ' בראשית (על דף כ"ט מהוה"ק) אשר אבא הוא מושרש ברישא דלא אתיידע סוד אורא דכיא הממוצע בין גולגלתא לקרומא דחפא על מוחא סתימאה.

א"כ לפ"ז אשר שם א"ל הוא נהירו דחכמתא הלא הוא בחינת אבא אשר שורש שלו הוא ברדל"א סוד אורא רישא תנינא שהוא חכמתא עלאה בחינת אורא דכיא אשר שם גנוז חסד דעתיק ואפיק מיניה חד רוחא שהוא יו"ד דנפיק מאויר ואשתאר אור אשר זו היו"ד הוא אבא יוד דשמא קדישא אשר בתחילה היה היו"ד גניז בעתיק בזה החסד וכשיצא היו"ד מאוירא נעשה ממנו בחינת אבא המלביש לחסד דא"א ונתנגיז באבא האי אורא שהוא היו"ד. א"כ שפיר היטב איל הוא א"ל י' כי א"ל הוא נהירו דחכמתא שהוא אבא הנעשה מן אות י' של איל אשר היו"ד הוא רוחא מן אורא דכיא הגניז בו חסד דעתיק יומין אשר הוא אורא רישא תנינא ג"כ נהירו דחכמתא בחינת א"ל מן א"ל כי

אורא רישא תנינא הוא נקרא חכמתא עלאה לכן נעשה ממנו אבא שהוא ג"כ זו הבחינה ממש א"ל נהירו דחכמתא שהוא א"ל מן א"ל ואות י' של איל הוא היו"ד שייצא מן אורא ונעשה אור אשר שם באורא כללות דכל רדל"א אחזי נהוריה בהאי אורא ומשם יצא היו"ד ונעשה אור להאיר באור שלו באבא שהוא זה היו"ד בחינת יו"ד משמא קדישא הוי"ה ב"ה וב"ש שזה היו"ד הוא יו"ד של א"ל אשר אבא שהוא חכמה הוא השמן כי הלא השמן הוא בחינת אבא כמבואר בכמה מקומות ברבינו האריז"ל. א"כ הוא איל אל נהירו דחכמתא שהוא אות י' הנתון באמצע אותיות איל. והלא באורא מאירין י"ג נימין שהם במספר אח"ד א"כ הלא מהאור מאוירא נעשה אבא א"ל נהירו דחכמתא שהוא השמן המאיר בחנוכה בהמנורה ונעשה גם על ידו. א"כ ממילא מאירין בהשמן הי"ג נימין של אורא שהם נשרשין בטל של תלת רישין מן הג' פעם אח"ד לכן א"ל אחד נאמר על אורא רישא תנינא אשר ממנו נעשה השמן המאיר בהמנורה בחנוכה בבחינת טל כי איהו שמן איהו טל כנ"ל.

א"כ לכן א"ל אח"ד במספר ט"ל י"ה שכן השמן שהוא הטל הנמשך מאוירא רישא תנינא מתלת רישין הוא אבא אות י' של שם הוי"ה ב"ה וב"ש שהוא י' של איל ומאיר בראש המנורה בהנרות שלה אשר ראש המנורה הוא הבינה אמא עלאה אות ה' משמא קדישא.

כבש אחד בן שנתו לעלה. הוא גולגלתא שהוא הכתר המקיף את אורא ומוחא סתימאה והוא רישא חדא מתלת רישין ובו הו' תקונים דגולגלתא ג"ט קע"ר פ"ח כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). אשר

גולגלתא נקרא כבש והוא במספר ב' פעם קס"א שמות הבינה אמא עלאה. וכן מבואר בזוהר הרקיע (דף ק"ו) בפירוש רבינו על ספרא דצניעותא פרקא קמא ובקול ברמה (כדף כ"ב ע"א דף פ"ג ע"א) אשר גולגלתא זו המקפת את המוח הוא בינה שהיא היכל לחכמה הננוזה בתוכה ושם הט"ל אורות ג' פעם י"ג י"ג חוורתי י"ג נימין י"ג שערות דדיקנא. ומבואר בזוה"ק פ' פינחס (דף רנ"ג ע"א) כי שנים הם מסטרא דאמא עלאה וכן מבואר בזוהר הרקיע (דף ק"ב ע"ב) בפירוש רבינו על ספרא דצניעותא פרקא קדמא כי שנים הם בבינה ומובא דבריו הקדושים בעטרת צבי מרבינו זקני הקדוש פ' במדבר. א"כ לפ"ז כבש אחד בן שנתו הוא בחינת גולגלתא שהוא בחינת בינה אמא עלאה אשר גולגלתא מקיף לתרין רישין אוירא חכמתא עלאה סתימאה ומוחא חכמה סתימאה אשר שם בחינת הט"ל ג' פעם י"ג שהם ג' פעם אח"ד המוזכר כאן בפסוק. אשר אח"ד של פר. דיקנא של מוחא חכמה סתימאה. הם הי"ג של הם הי"ג תיקוני ואחד של איל י"ג נימין שהם באוירא. ואחד של כבש הם הי"ג של י"ג חוורתי שהם דגולגלתא אשר כל הג' פעם י"ג הם הט"ל דנחית מתלת רישין שהוא השמן המאיר בהמנורה. אשר לכן מסיים בפסוק כאן לעלה שהוא נאמר על כולן שהפר והאיל והכבש הם היו קרבן עולה והלא מבואר בזוה"ק פ' פקודי (דף רל"ט ע"א) ובפ' צו (דף כ"ז ע"ב) כי קרבן עלה הוא עולה עד אין סוף ב"ה וב"ש. והלא מבואר בע"ח (שער אריך פ"ב) הנה המאציל העליון אשר האציל עולם אצילות הוא הנקרא בשם אין סוף לרוב העלמו עמוק עמוק מי

ימצאנו ואלו המציאות אין סוף הוא הנקרא עתיקא דכל עתיקין והענין הוא כי מרם התלבשו אין מי שישגנו כלל ועיקר ולכן כדי שיהיה אפשרות בתחתונים לקבל קצת הארה ממנו נתלבש וגנו בספירת הכתר כנזכר בזוהר ובתקונים דאין סוף ממיר וגניזו גו כתרא עלאה ואחר התלבשותו בו יש כח בתחתונים לקבל קצת הארה ממנו ואמנם כאשר האין סוף מתלבש במה שלמטה הימנו הנה הוא מתלבש בתלת רישין אלו ובהיותו מתלבש ומתעלם בתוכם אז נקרא האין סוף עתיקא דכל עתיקין וגם התלת רישין עלאין עצמן נקרא עתיקא קדישא ג"כ בהיות האין סוף מתלבש בתוכם. ועם היות שאמרנו כי האין סוף מתלבש גו ג' רישין ודאי כי אין סוף מתלבש באמיתי רק גו רישא עלאה דכולהו שהוא עתיק ורישא תנינא מקבל אור אין סוף דרך מסך רישא עלאה ורישא תליתאה מקבל דרך מסך ב' רישין אך להיות כולן בבחינת ראשים לזה אמר אור אין סוף מלוכש בתוכם כי אלו ג' רישין מקבלין אור אין סוף יותר בזכות משאר אצילות עכ"ל א"כ לפ"ז כשאומר בזוה"ק הנ"ל כי קרבן עלה הוא עולה עד אין סוף והלא אין סוף מתלבש בתלת רישין שהם גולגלתא אוירא מוחא האלו א"כ ממילא האור של קרבן עלה שהוא עולה עד אין סוף ממילא הוא עולה עד תלת רישין. והגם שהאור של אין סוף מתלבש באמיתי רק גו רישא עלאה שהוא גולגלתא דעתיק ורישא תנינא שהוא אוירא מקבל האור של אין סוף דרך מסך רישא עלאה ורישא תליתאה מקבל האור דרך מסך ב' רישין. אעפ"כ הלא להיותן כולן בבחינת ראשים לכן

אלו תלת רישין מקבלין אור אין סוף יותר בזכות משאר אצילות.

א"כ כשהאור אין סוף מתלבש באלו התלת רישין המרומזין בפר אחד איל אחד כבש אחד. א"כ לכן היו כל השלשה האלו קרבן עלה כי הלא קרבן עלה הוא. עולה עד אין סוף והלא האין סוף מתלבש באלו התלת רישין והלא בתלת רישין האלו מאירין ג' פעם י"ג שהם י"ג חוורתי דגולגלתא שהוא הכבש. י"ג נימין באורא שהוא האיל. י"ג שערות במוחא הדיקנא. במוחא סתימאה שהוא הפר בן בקר. אשר ג' פעם י"ג האלו הם הטל ג' פעם אח"ד. לכן נזכר כאן בפסוק. זה ג' פעם אח"ד. שהם הג' י"ג. אשר הטל הוא השמן המאיר בהמנורה שהיא המלכות שנמשך לה האור הגדול הזה בחנוכה שהוא אור התלת רישין פר איל כבש אשר בהם הוא הטל שהוא השמן אשר בהם מתלבש אור האין סוף ב"ה וב"ש: שש אנכי על אמרתיך כמוצא שלל רב יום א' דחנוכה ותער"ב לפרט:

שעיר עזים אחד לחטאת: הנה מבואר בזה"ק פ' תרומה (דף קמ"ו ע"ב) כיון דאעיל לגבי היכל אהבה אתער רחימו דנשיקין עלאין דכתיב וישק יעקב לרחל למהוי נשיקין דרחימו עלאה כדקא יאות ואינון נשיקין שירותא דאתערו דכל רחימו ואתדבקותא וקשורא דלעילא. ובארנו לעיל (בפרק ק"ב) בשם רבינו זקני הקדוש בהיכל הברכה (פ' נשא) כי קער"ת כסף במספר תתק"ל ב' פעם נשיק"ה וכסופין זה לזה בדביקות רוחא ברוחא וכל נשיק"ה א"ל פעם י"ה במספר א"ל בקדשו ומסיים תהל"ל י"ה ורזא תהל"ל נשיק"ה וכל י"ה הוא יחוד הנשיקין שמשם יוצא האור והשפע והחסד ואנו

כופלין הפסוק על שם כפילות הרוחא דנשיקין ארבע רוח. ודבריו הקדושים נובעים מן רבינו הכה"ג בספרו הקדוש ברכ"ע (מאמר יחוד שם שמים פ"א פ"ב). א"כ כפי שהקדמנו לעיל (במאמר ברכת הודאה בדרושי הע"ב שמות בשם סא"ל) אשר בחנוכה נעשה זווג הנשיקין ביעקב ורחל שהם מזדווגין בחנוכה כביכול אשר זווג הנשיקין הוא ברחל דכתיב וישק יעקב לרחל למהוי נשיקין דרחימו עלאה כדקא יאות אשר אינון נשיקין שירותא דאתערו דכל רחימו ואתדבקותא וקשורא דלעילא. לכן שעיר עזים אח"ד לחטאת במספר רח"ל ב' פעם נשיק"ה שהם ב' פעם תהל"ל א"ל פעם י"ה.

אשר יחוד הנשיקין הם ד' פעם רוח שהם תרין רוחין כפולין שלזה אנחנו כופלין הפסוק כל הנשמה תהלל על שם כפילות הרוחא דנשיקין ארבע רוח ואז מזדווגין בזווג הזה יעקב ורחל בששה קצוות ידיה וששה קצוות ידיה. לכן שעיר עזים אח"ד לחטאת במספר ד' פעם רוח עם י"ב פעם הוי"ה כי ו' הוי"ת מאירין בו קצוות ידיה ו' הוי"ת מאירין בו קצוות ידיה.

ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה. הנה בארנו לעיל (בפרק קמ"ו) אשר שלמים במספר יעקב רח"ל המזדווגין בחנוכה לכן היו י"ז קרבנות כאן לקרבן שלמים כמנין טו"ב שהוא יסוד צדיק של יעקב המזדווג ברחל בחנוכה בנה"י שלהם אשר יסוד של יעקב שהוא טוב הוא השמן דכתיש כתישין כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות א').

זה קרבן אליסף בן דעואל. הנה בארנו

בעמרת היסוד שהוא כ"ל גימ' מ"י שהוא מ"י מן אפרים. א"כ כפי שאומר רבינו בשער תיקון נוקבא (פ"ז) ובשער המצות (פ' בהעלותך) ובלק"ת (פ' בהעלותך) במעמ"צ אשר המנורה היא רחל נוקבא דו"א וז' נרותיה הם שבעה קצוותיה מחסד עד המלכות שבה, וכמו שהחסדים המתפשטין בו"ק דו"א הם נקראין ה' אורות מאירין שהם ה' אור דמעשה בראשית בן החמשה גבורות המתפשטין בנוקבא בז"ק שלה הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שם שהם ז' קצוות שהם בחינת של המאורות, אלא של ז"א נקראין מאורי יום ושל נוקבא נקראין מאורי לילה [ע"כ]. א"כ לפ"ז אם הו' נרות של המנורה הם החמשה גבורות המתפשטין בהם מחסד עד המלכות והם נקראין מאורי הלילה, הלא הם נמשכין לרחל שהיא המנורה בדעת שלה המכוון כנגד היסוד דו"א מן עמרת יסוד אמא ע"י ההארה הנמשכת מן דופני צדדי העמרה שהוא אפרים סוד אפר"ר מ"י, והלא הם צריכין להמתקה לעשות מן מאורי לילה שהם גבורות, מאורי יום שהם חסדים כמו החסדים דו"א שהם מאורי יום.

סוד השם של אלישמע בו עמיהוד וקרבותיו לכן שם הנשיא של אפרים אלישמע בן עמיהוד והוא כי מבואר בהיכל הברכה מרבינו זקני הקדוש והנורא במופת ובמורא (פ' במדבר) כי אלישמע"ע ב"ן עמיהוד"ד במספר אברה"ם יצח"ק יעק"ב, ומדרכו דרך הקודש נקח לדרכנו כאן לענין חנוכה, כי בארנו לעיל (בפרק צ"ט) אשר שמ"ן במספר יצח"ק יעק"ב, ואברהם הוא הכהן המדליק את המנורה בסוד אתה כהן לעולם. א"כ הלא השמן

לעיל (בפרקים הקודמים) כמה פעמים אשר כל האור המתגלה בחנוכה הוא של מלך הדר סוד המהדרין מן המהדרין מוסיף והולך להקים את השבעה מלכים מנפילתן כדי להעלות את הרפ"ח ניצוצין שנפלו בנפילת המלכים כמבואר הרבה מזה בתורת רבינו האריז"ל בשערי עין החיים. לכן יעקב שהוא מלך הדר החי כי יעקב אבינו לא מת מזדווג ברחל בחנוכה להקים את המלכים הנפילים ולהחיותן ולהעלות את הרפ"ח ניצוצין למקומם הראשון שאז הוא התיקון בכל העולמות בהתגלות אורו של מלך המשיח המתגלה בחנוכה שהוא עיקר מלך הדר לכן ז"ה קרב"ן אליס"ף ב"ן דעוא"ל במספר יעק"ב רח"ל רפ"ח כי יעקב מזדווג ברחל בחנוכה כביכול להעלות הרפ"ח ניצוצין ולעשות התיקון בכל העולמות בהתגלות אורו של מלך המשיח שהוא מ'צות ש'מנת ימי חנוכה שיתגלה במהרה בימנו אמן כן יאמר ד'. ליל ב' דחנוכה בהתגלות מדת רחום אנא רחום ברחמיך הרבים השב שכינתך לציון עירך וסדר העבודה לירושלים אמן כן יאמר ד'.

קו"ל מבשר לפרט:

פרק קבא

ביום השביעי נשיא לבני אפרים
אלישמע בן עמיהוד:

אפרים, ה"ג מנצפך, עמרת היסוד

הנה מבואר בע"ח (שער הארת המוחין פ"ט) אשר אפרים הוא הארה היוצאת מדופני עמרת היסוד לדעת של רחל שהם החמשה גבורות בסוד אפר שהם ה"ג מנצפ"ך שהוא אפר מן אפרים הנתונות

הוא בחינת אבא הנתון בהמנורה להמשיך את החסדים שלו כדי להמתיק את הגבורות דאמא הנמשכין להמנורה שהיא רחל ע"י אפרים דרך צדדי דופני עמרת היסוד.

סוד הקרבן של אלישמע בן עמיהוד

אשר לזה קרבנו של אלישמע בן עמיהוד קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה ומבואר במדרש רבה (פ' נשא פרשה י"ד) שהוא כנגד יעקב. מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש כנגד יוסף הצדיק.

והוא מפורש לדרכנו כאן לענין חנוכה, והוא כי יעקב הוא יסוד אבא כמבואר הרבה פעמים בדברי רבינו האריז"ל. וממשיך את החסדים שלו שהם חמשה חסדים ה' הויו"ת במספר ק"ל שהם שלשים ומאה משקלה של הקערה שהוא השמן להמנורה להמתיק ה' גבורות הנמשכין לז' נרות המנורה שהיא רחל. כי חסדים דיסוד אבא אינם משתנין כלום והם למטה כמו למעלה ומאירין מסוף העולם ועד סופו כמבואר בע"ח (שער מ"ג ומ"ד דרוש ה') ובפע"ח (שער יו"כ פ"ד).

ומזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש הוא יוסף הצדיק אשר הוא שורשו מן היסוד עליון דאמא והוא מלקט את כל החמשה חסדים של יסוד אמא שהם סוד נ' שערי בינה בסוד וילקט יוסף את כל הכסף והוא נותן למלכות כמבואר בלק"ת (פ' וישב). א"כ יוסף הוא בחינת יצחק סוד ק"ץ ח"י שהוא ג"כ יסוד אמא. אשר לזה השמן שהוא במספר יצח"ק יעק"ב שורש של שניהם, יסוד אבא יעקב יסוד אמא יצחק שהוא ג"כ יוסף, נמשך משניהם החסדים כדי להמתיק את

הגבורות של אמא הנמשכין דרך אפרים להמנורה, אשר עצם החסדים הם אברהם הנמשכין שניהם מן יצחק יסוד אמא שהוא יוסף המזרק ומן יעקב יסוד אבא הקערה. לכן אלישמע ב"ן עמיהוד במספר אברהם יצח"ק יעק"ב, סו"ד השמן הנתון בהמנורה להמתיק את הגבורות ע"י הקערה יסוד אבא שלשים ומאה משקלה שהם ה' הויו"ת, וע"י המזרק שבעים שקל יסוד אמא אשר היא סוד ע' גדולה ע' שמהן דבאילנא דחיי כמבואר בפע"ח (שער הקר"ש פ"ו, פ"ט), ואז נמתקו כל הגבורות הנמשכין דרך אפרים להמנורה ע"י אלישמע בן עמיהוד אשר הוא מספר אבות הקדושים אברהם יצחק יעקב שהוא השמן המאיר בהמנורה.

שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה. מבואר במדרש רבה הנ"ל אלו הם יעקב ויוסף שניהם היו צדיקים גמורים ושניהם היו דומים זה לזה. והוא מפורש לדרכנו כאן, כי יעקב הוא יסוד אבא יוסף הוא יסוד אמא, ושניהם ממשיכין החסדים שלהם להמנורה שהיא המלכות כדי להמתיק את הגבורות שלה הנמשכין לה מן יסוד אמא דרך דופני צדדי העמרה שהוא אפרים. לכן נאמר שניהם שהם יעקב יוסף מלאים בחסדים לתקן את המלכות שהיא סלת להמתיק את הגבורות שלה של המנורה, אשר שניהם יסוד אבא ויסוד אמא הם בחינת שמן כמו שבארנו בפרקים הקודמים הרבה פעמים בשם רבינו האריז"ל, לכן נאמר בלולה בשמן שהחסדים האלו נמשכו מן יסוד אבא ויסוד אמא שהם יעקב ויוסף בחינת השמן להמתיק גבורות של סלת, אשר בעת שיש

ועם ה' חסדים שהם השורש הרי אלף ות"ה [עכ"ד]. והלא המשכת החסדים למלכות הוא ע"י השמן כי אות ו' של ורב חסד הוא יסוד צדיק שהוא השמן. רב חסד הוא יסוד אבא ג"כ השמן. ושם המלכות בחנוכה הוא נחל ר"ת של ל'הדליק נ"ר ח'נוכה שהוא שם ב"ן ול"ו אותיות שלו במספר נח"ל כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). א"כ לצורך המתקת גבורות של אפרים שהם אפר מאפרים גבורות מנצפ"ך שהם אלף ות"ה גבורות סוד אתה גבור. נמשכו החסדים של יסוד אבא שהוא השמן הנתון בהמנורה שהיא המלכות בחינת נחל, אשר החסדים הם ג"כ אלף ת"ה ה' פעם ורב חסד, ונמתקו אז כל הגבורות מנצפ"ך שהם בהמנורה אפר מן אפרים. לכן כ"ף אח"ת עשרה זה"ב מלא"ה קמרת במספר שמ"ן נח"ל אלף ת"ה אשר אלף ת"ה הם ה' פעם ורב חסד להמתיק את כל הגבורות מעלינו ומעל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד': יום ב' דחנוכה שנת לב"ש רצ"ן.

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. הנה בארנו לעיל (בתחילת הפרק זה) כי אלישמ"ע ב"ן עמיהו"ד במספר אברהם יצחק יעקב. ונחזור כאן מענינו של שטר לדבר עוד מענין זה, והוא כי רבינו אומר בפע"ח (שער העמידה פ"ד) כוונת קונה הכל כי שם ע"ב שהוא האור המאיר מסוף העולם ועד סופו ויש בו ע"ב אורות, נ"ה אורות כמנין הכל נתגלו, וטו"ב אורות הנשארים הם גנוזין ואינם מתגלים, רק בעת שנעשה הזווג של ישראל ורחל אז נתגליו טו"ב אורות ונשלם כל החסד של שם ע"ב המתגלה בכל האורות, ואז ניתנו לרחל ג' יסודות

להמנורה שהיא בחינת סלת אז הגבורות שלה הם רק גבורות מאורי לילה, ובעת שיש לה החסדים האלו מן יסוד אבא ויסוד אמא אז נמתקו הגבורות ונעשו מן מאורי לילה מאורי יום, שהם חסדים אור של העינים העליונים שהם חן כמבואר בלק"ת (פ' בראשית). ומלכות שהיא בחינת מ"ה מקבלת את החסדים האלו כמבואר במאורי אור (מערכת המ' אות ל"א) מה נקרא המלכות כי ו' קצוות דו"א הנקראים מ"ה מתלבשים בה. לכן נאמר כאן למנחה שהם אותיות ח"ן מ"ה ונמתקו אז עי"ז גבורות אפרים.

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. הנה בארנו לעיל כי החמשה גבורות הנתונות להמנורה הם הגבורות דאמא שהם אפר מאפרים ה' גבורות מנצפ"ך ודרך דופני צדדי העטרה שהוא אפרים נתונות להמנורה שהיא המלכות. ומבואר בפע"ח (שער העמידה פ"ז) בכוונת אתה גבור כי ה' גבורות מנצפ"ך הם אלף ות"ה גבורות כי כל הגבורות הם נשרשים במנצפ"ך, נמצא כי ה' פעם מנצפ"ך שהם ה' פעם פ"ר במספר אלף ות' וה' גבורות הכוללים שהם מנין אתה, כי אות א' הוא אלף ות"ה הוא אתה, וזה תכנין במלת אתה שהם גבורות כמנין אתה וזהו אתה גבור. ומבואר עוד (בשער הסליחות פ"ה) הנה אמרנו בכוונת אתה גבור שיש אלף ות"ה גבוראן וכולם בשורש גבורה אחת שהם פ"ר גבורות. ושמעתי ממורי שיש ג"כ אלף ות"ה חסדים וכולם הם בשורש חסד אחד שהוא ורב חסד כי לכן נקרא בסופו ו' ורב חסד ר"ל רב של חסדים שכולם יוצאין ממנו והנה ור"ב חס"ד עולה פ"ר והם סוד ה' חסדים וכל חסד כלול מכל החמשה הרי ה' פעם פ"ר גימ' אלף ת'

יסוד אבא ויסוד אמא ויסוד ז"א.

ואומר רבינו זקני הקדוש והנורא בדעת קדושים (מאמר שמן למאור פ"א) כי בחנוכה נתגלו הטוב אורות ג"כ, כי אתשפוטתא דטוב איהו הודאה וחנוכה נתקן להודות ולהלל. א"כ לפי דבריו הקדושים אז ניתנו לרחל הג' יסודות, יסוד אבא יסוד אמא יסוד ז"א, אשר כל אחד נקרא טוב כי יסוד הוא בחינת טוב. א"כ הם ג' פעם טוב, ונשלמו אז בחנוכה כל הע"ב חסדים של של שם ע"ב טו"ב והכ"ל, ונמתקו עי"ז הגבורות של המנורה שהם ה' גבורות מנצפ"ך במספר פ"ר שהוא פ"ר מאפרים, ונשארינן אותיות אמ"י מאפרים במספר ג"א שהם ג' פעם טו"ב בחינת ג' היסודות האלו יסוד אבא שהוא יעקב יסוד אמא שהוא יצחק, כי יצחק הוא ק"ץ ח"י כמבואר בע"ח (שער פרצופי ז"נ פ"ג) ויצחק הוא אמא כמבואר בלק"ת (פ' תולדות), א"כ כשהוא בחינת יסוד ק"ץ ח"י הלא הוא בחינת יסוד אמא. יסוד ז"א שהוא אברהם כמבואר בלק"ת (פ' לך) כי כשהיה שמו אברהם הוא יסוד אבא וכשנעשה שמו אברהם הוא יסוד ז"א. א"כ. לכן שמו של הנשיא משבט אפרים אלישמ"ע ב"ן עמיהו"ד במספר אברה"ם יצחק"ק יעקב"ב שהם ג' היסודות יסוד ז"א אברהם יסוד אמא יצחק יסוד אבא יעקב, אשר הם ג' פעם טו"ב במספר אותיות אמ"י מאפרים, להמתיק את הגבורות מנצפ"ך של המנורה שהם פ"ר מאפרים.

לכן נאמר כאן פ"ר שהם הגבורות מנצפ"ך נמתקין עי"ז ג' היסודות האלו. אחד בן בקר יסוד אחד הוא יסוד ז"א בחינת אברהם שהוא בן בקר כמבואר בפע"ח (שער חג המצות פ"ז) ובבקרנו נלך מצד החסדים בוקר דאברהם וכן מבואר

בלק"ת (פ' תולדות) ואור היוצא דרך יסוד הוא הנקרא בקר וזה סוד הבקר אור שהוא יוסף הנקרא בקר וממנו אור יוצא וכן מבואר להדיא בזוה"ק (פ' ויקרא דף ו' ע"א) אמר ליה רישא דכולא מחשבה הוא וסיומא דההוא מחשבה אתר דאקרי בקר ומאי איהו ההוא סיומא דגופא דמבסם לנוקבא. ומפרש המקד"מ ז"ל וסיומא דההוא מחשבה אתר דאקרי בקר פירוש יסוד דז"א שבו נסתיים יסוד אבא כמו שכתב הרב שיסוד אבא מסתיים ביסוד דז"א שהוא בקר. וכן מבואר בזוהר הרקיע (פ' ויקרא דף ק"ע ע"ב) שהיסוד נקרא בקרו של אברהם סיום ז"א שהוא יסוד. איל אחד הוא יסוד אבא בחינת יעקב כמו שבארנו לעיל (בפרק הקודם) כי אל הוא נהירו דחכמתא, יסוד אבא הנמשך מאוירא רישא תנינא מתלת רישין שהוא אות יו"ד שיוצא מאויר ונעשה אור שהוא בחינת אבא אות יו"ד, שזה הוא אות יו"ד מאיל. א"כ הלא רז"ל אמרו ויקרא לו אל אלקי ישראל שהקב"ה קרא ליעקב א"ל ומבואר בלק"ת (פ' וישלח) שזה הוא הבחינה של יסוד אבא שכל החכמה שהיה ליעקב הקנה אליו שם א"ל היוצא מחכמה וזה סוד הנזכר בזוהר אל נהירו דחכמתא.

כבש אחד בן שנתו לעלה הוא יסוד אמא בחינת יצחק, כי כבש במספר ב' פעם קס"א בחינת יסוד אמא כמבואר בלק"ת (פ' ויצא). אשר לזה נאמר בן שנתו כי שנים הם בבינה כמבואר בזוהר הרקיע בפירוש רבינו על ספרא דצניעותא (פרקא קדמאה דף ק"ב ע"ב) ומובא דבריו הקדושים בעטרת צבי מרבינו זקני

(פ' במדבר).

א"כ לפ"ז בן בקר איל כבש הם ג'

בארנו לעיל (בתחילת הפרק) אשר אלישמ"ע ב"ן עמיהו"ד במספר אברה"ם יצח"ק יעק"ב ונחזור עוד מענינו של שטר לומר עוד רמז בזה לדעתי השפילה והבוזיה. דהנה רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי בחנוכה נתגלו הי"ג מכילין דרחמי שהם הי"ג תקוני דיקנא דבהון מקשטא אמא לברתא. ובכל יום של חנוכה מתגלה תיקון אחד, וביום הח' מתגלית התקונים מן נוצר חסד עד ונקח. ומבואר בע"ח (שער אריך פ"א) אשר הי"ג תקוני דיקנא שהם הי"ג מכילין דרחמי, נשרשיין בשם אלקים שיש במלואו י"ג אותיות כזה אלף למד הי יוד מם והוא במספר ש' כמספר מצפ"ן שהוא ג"כ שורש של הדיקנא קדישא.

גם מבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) כי בכל תיקון ותיקון של הי"ג תקוני דיקנא מאיר שם א"ל א"כ מאירין בכל הי"ג תקונים י"ג שמות א"ל. אשר לזה אמר רבינו זקני הגדול והקדוש בספרו בית ישראל (פ' תולדות) שזה הוא סוד וישב יצחק בגרר כי שורש וסוד של הדיקנא הוא יצחק כמבואר שם (בשער הסליחות) והוא תוקף הדינים סוד פחד יצחק במספר ש' שהוא אלקים ביודי"ן שורש הדיקנא כנ"ל ונמתקו הגבורות שלו ע"י ישיבתו בגרר כי גר"ר במספר י"ג פעם א"ל המאירין בהדיקנא וממתיקין את הגבורות סוד אל זועם בכל יום על הדינים להכפותן ולהמתיקן. גם מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ו). כי בהי"ג תקוני דיקנא מאירין י"ג שמות ע"ב במספר תתקל"ו סוד מרדכ"י אסת"ר. וג' אבות הקדושים הם כל אחד השורש של הדיקנא קדישא כי אברהם נאמר בו

היסודות של אבא ואמא וז"א, אברה"ם יצח"ק יעק"ב, במספר הנשיא של שבט אפרים אלישמ"ע ב"ן עמיהו"ד המתגלית בחנוכה לרחל שהיא המנורה, להמתיק הגבורות פ"ר מאפרים ע"י אמ"י של אפרים שהם במספר נ"א ג' פעם טו"ב. לכן היו אלו הקרבנות לעלה כי קרבן עלה סליקא עד אין סוף המתלבש בתלת רישין. שכולן הם בחינת כתר גולגלתא אורא מוהא סתימאה וגולגלתא הוא הכותרת המקיף את שתיהן ואז המלכות שעלתה עד שם נעשית אשת חיל עמרת בעלה למעלה ברדל"א כמבואר בע"ח (שער הכללים פ"ב).

שעיר עזים אחד לחמאת. הנה בארנו לעיל אשר המתקת הגבורות של פ"ר מן אפרים שמקבלת המנורה נעשה ע"י אברהם יצחק יעקב ונתגלו אז הג' יסודות למלכות בהמשכת החסדים שהם טו"ב והכ"ל ונמשך לה אז ג"כ בחנוכה הג' יחודים של יחוד הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י שהם במספר נ"ר אשר ע"י יחוד הנר מזדווגין יעקב ורחל בחנוכה בנה"י שלהם לכן שע"ר עזים אח"ד לחמאת במספר אברהם יצח"ק יעק"ב נ"ר פ"ר כי הפ"ר דינים שהם גבורות מנצפ"ך פ"ר מאפרים נמתקו ע"י החסדים טו"ב והכ"ל שאז נתגלו הג' יסודות אברה"ם יצח"ק יעק"ב יסוד ז"א יסוד אמא יסוד אבא שהם הג' אבות אלו ומתייחדת המלכות שהיא רחל בחינת המנורה עם יעקב ביחוד הנ"ר:

ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אלישמע בן עמיהו. הנה

פרק קכב

ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל
בן פדהצור.

מנשה סוד ירך יעקב

הנה מבואר בשער הפסוקים ובלק"ת (פ' מטות) כי מנשה בסוד ירך יעקב בגיד הנשה ולכן נקרא מנשה בסוד נשני אלקים. אשר הפגם היה בירך יעקב בנצח דו"א ובהוד דנוקבא לכן רצו היוונים להשכיחם תורתך להמשיך את השבחה מגיד הנשה לשון שבחה כמו מנשה כי נשני אלקים. וצריך לפ"ו תיקון המתקה. כי הנצח נתקן בימי שמואל הנביא ודוד המלך, רק ההוד של הנוקבא היה צריך עוד תיקון אשר התיקון הזה נעשה בחנוכה ע"י מתתיהו כה"ג בהשמן שנעשה נס על ידו ונתקן ההוד דנוקבא. לכן מנשה אותיות שמן ה' כי ע"י השמן נתקן המלכות שהיא אות ה' וזה נעשה בכ"ה כסלו.

סוד גמליאל בן פדהצור

לכן שם הנשיא של מנשה גמליאל במספר חנוכה כ"ה שהוא כ"ה בכסלו וגם ביחוד של הנר יש כ"ה אותיות שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י. וגם פד"ה מן פדהצור במספר חנוכה. פדהצור במספר שכינ"ה כמבואר בהיכל הברכה מרבינו זקני הקדוש (פ' במדבר), וממנו נקח לדרכנו כאן לענין חנוכה כי שכינה הם אותיות שכן י"ה אשר שכן הוא יסוד צדיק המקבל ש"ע נהורין כמנין שכי"ן כמבואר בלק"ת (פ' עקב), אשר הש"ע נהורין הם כפולין באבא ואמא רק של אבא הוא טמיר וגניז יתיר ואינו נתגלה

ואברהם זקן בא בימים עד אברהם לא הוה זקנה בעא רחמי והוה זקנה ומפרש רבינו זקני הקדוש והנורא מרן צבי מזידיטשוב ז"ל (בספרו בית ישראל) בשם הרב הקדוש מרן נחום מטרנאביל כי אברהם המשיך התגלות של הי"ג תקוני דיקנא. יצחק הוא שורש של הדיקנא כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) באורך הדברים. יעקב הוא שורש של הדיקנא כמבואר בזוה"ק פ' אחרי (דף ס"ו ע"ב) בגין דיעקב כללא דאבהן והוא אילנא קדישא בגין כך ו' דשמא קדישא ביה אחידא והכי קרינן יעקב בו' ר' יצחק אמר וא"ו באתווי י"ג מכילין דירית ירותא די"ג מבויעין דמבויעא סתימא קדישא.

א"כ כפי שרבינו אומר אשר בחנוכה מתגלין הי"ג תקוני דיקנא לכן אלישמ"ע ב"ן עמיהו"ד אשר מספר שמו אברהם יצחק יעקב נמשך על ידיהן בחנוכה הדיקנא קדישא בי"ג מכילין דילה לתקן הוד של המלכות והוא נרמז בנשיא של שבט אפרים כי אפרים הוא עמרת היסוד בחינת מלכות. לכן נרמז בפסוק ולזבח השלמים כל הדיקנא קדישא בי"ג מכילין דילה עם כל השרשים שלה המאירין בחנוכה והוא כי ולזב"ח השלמים בק"ר שני"ם איל"ם חמשה"ה עתדי"ם חמשה"ה כבשי"ם בני שני"ה חמשה"ה ז"ה קרב"ן אלישמ"ע ב"ן עמיהו"ד במספר א"ל רחום וחנו"ן אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד ואמ"ת נצ"ר חס"ד לאלפי"ם נש"א עו"ן ופש"ע וחמא"ה ונק"ה. אלקי"ם. י"ג פעם ע"ב. י"ג פעם א"ל המאירין בחנוכה בהתגלות שורש הרחמים לרחם עלינו ועל כל עמו בית ישראל במהרה אמן כן יאמר ד'.

ליל ג' דחנוכה התגלות מדת וחנון ותער"ב לפרט:

רק הש"ע נהורין של אמא הם מתגלין
 כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). אבל
 בחנוכה שנתגלה אור הגנוז שהוא השמן
 בחינת אור של אבא כי שמן הוא חכמה
 בחינת אבא והלא מבואר בלק"ת (תהלים)
 על הפסוק דשנת בשמן ראשי אשר שמן
 הם הש"ע נהורין. א"כ הלא שמן הוא
 אבא בחינת חכמה, לכן ביקש דוד המלך
 ע"ה שיתנו לו הש"ע נהורין מן אבא
 שהוא אור הגנוז שידשן בהם ראשו
 כביכול. לכן אם בחנוכה נתגלה אור
 הגנוז שהוא השמן בחינת אבא, וממילא
 הש"ע נהורין של אמא בודאי מתגלין כי
 הלא הם תמיד מתגלין. אשר אבא הוא
 אות י' אמא היא אות ה' והם ביחד שם
 י"ה. לכן שכינה הוא שכן י"ה הש"ע
 נהורין מתגלין בחנוכה שהוא פד"ה מן
 פדחצור משניהם מאבא ואמא שהם
 בחינת י"ה אשר פדחצור במספר
 שכינ"ה. אשר לכן אומר רבינו לכוין אצל
 ברכת שעשה נסים שיתגלו הש"ע נהורין,
 ומסתמא כוונת רבינו בזה אשר בחנוכה
 שניהם נתגלו הן דאבא והן דאמא שהם
 שכינ"ה במספר פדחצור. לכן מנשה
 במספר ש"ע כ"ה כי בכ"ה בכסלו
 מתחילין להתגלות הש"ע נהורין.

סוד קרבן מנשה

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
 משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
 בשקל הקדש מבואר במדרש רבה (פ'
 נשא פ' ט"ו) כי קערת כסף הוא יעקב אבינו
 ע"ה. מזרק אחד כסף הוא יוסף הצדיק.
 אשר בארנו (בפרקים הקודמים) כי יעקב
 הוא יסוד אבא בחינת ברוך יוסף הצדיק
 הוא יסוד אמא בחינת ברכה. אשר
 ברוך ברכ"ה במספר תנ"ה ג' שמות

אהי"ה קס"א קנ"א קמ"ג שהם בחינת
 החותם כמבואר בדעת קדושים מרבינו
 זקני הקדוש (מאמר שמן למאור פ"א) ומדרכו
 דרך הקודש נקח לדרכנו כאן כי קערה
 מזרק מספר תנ"ה נ"ר טו"ב. והוא כי
 תנ"ה הוא חותם של השמן הנחתם
 בחותם של הכה"ג שהוא יסוד אבא
 בחינת יעקב. אשר החותם של תנ"ה הוא
 ברוך ברכ"ה שהם יעקב יוסף שני
 היסודות הנקראים טוב, אשר אז ע"י
 ברוך ברכה נמשך בחנוכה יחוד של הנר
 למלכות שהיא רחל ומתיחדת אז ביחוד
 של הנ"ר עם יעקב. כי בחנוכה היחוד של
 יעקב ורחל בנה"י שלהם ע"י יחוד של
 הנ"ר שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה
 הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י. אשר לזה
 הקערה שלשים ומאה משקלה שהם
 החמשה חסדים של יסוד אבא שהם ה'
 הוי"ה במספר שלשים ומאה. וגם המזרק
 אחד הם ה' חסדים דיסוד אמא כי מזרק
 אחד במספר ה' פעם חס"ד. ושבעים
 שקל היה משקלו של המזרק כי בחינת
 אמא היא ע' רברבא סוד ע' שמהן
 דבאילנא דחיי כמבואר בפע"ח (שער
 הקר"ש פ"ז פ"ט).

שניהם מלאים סלת בלולה בשמן
 למנחה. הקערה והמזרק הם מלאים כי
 קערה במלוי כזה קו"ף עי"ן רי"ש ה"א
 מזרק במלוי כזה מ"ם זי"ן רי"ש קו"ף
 במספר בל"ע יוב"ב חש"ם הד"ד שמל"ה
 שאו"ל בע"ל חנ"ן הד"ר עם כ"ה ל"ו, כי
 ע"י הקערה והמזרק שהם בחינת יעקב
 יוסף אשר שניהם בחינת מלך הדר החי
 סוד המהדרין מן המהדרין, נעשה התיקון
 בז' מלבין קדמאין להחיות ולחקמן. וזה
 נעשה בחנוכה כ"ה כסלו ביחוד הנר
 שהוא כ"ה ע"י ל"ו נרות הנדלקין בחנוכה.

האור הזה נמשך מאמא ועל ידה נעשה התיקון של כף אחת הוד דנוקבא בחנוכה. לכן היה הכף מלאה קטרת בחינת אמא שהיא המתקנת למלכות הכף של הוד שלה בחנוכה.

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. הנה בארנו לעיל כי נשיא של מנשה המשיך האור של יוסף הצדיק ע"י המזרק שהקריב לכן הקריב ג"כ פר בן בקר להמשיך בחנוכה האור של יוסף הנקרא אל חי כמבואר בפע"ח (שער הקר"ש פ"ט). לכן פר"ר אח"ד ב"ן בקר"ר במספר חנוכה ח"י פעם א"ל שהוא א"ל ח"י בחינת יוסף הצדיק מלך הדר העושה כל התיקון בחנוכה בהאור שלו שהוא אביו של מנשה. אשר היוונים הטמאים אמרו כתבו לכם על קרן השור שאין לכם באלקי ישראל, דייקא על קרן השור שהוא יוסף הצדיק בחינת שור, וע"י נשיא של מנשה נתקן זה שהמשיך אורו של יוסף הצדיק בחינת שור אשר הוא בחינת אל חי ובוה הכח נתבטל כח של היוונים שרצו לבטל מישראל חדש שבת מילה. ונמשך האור של חנוכה שהוא אור של רגל סוד שתכלה רגל מן השוק כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכן אי"ל אח"ד כב"ש אח"ד ב"ן שנת"ו לעל"ה במספר חד"ש שב"ת מיל"ה רג"ל. אשר חד"ש שב"ת מיל"ה במספר בימ"י מתתיהו ב"ן יוחנן כמבואר בספר אמרי נועם ובספר ויזכר יוסף (בדרושים לחנוכה). ונתקן אז באור של יוסף כל אלו הג' דברים בחנוכה.

שעיר עזים אחד לחטאת. הנה בארנו לעיל אשר מנשה הוא שמן ה' לתקן הוד ומלכות ע"י השמן אשר נחתם בחותם של תנ"ה שהוא ברוך ברכ"ה במספר

ואז סלת בלולה בשמן למנחה המלכות שהיא סלת מקבלת האור משניהם, מן יעקב יסוד אבא שהוא בחינת השמן ומן יוסף יסוד אמא שהוא ג"כ בחינת שמן. אשר יעקב הוא ג"כ בחינת ז"א שהוא שם מ"ה אותיות מ"ה מן מנחה, ויוסף הוא בחינת חן סוד וימצא יוסף חן כמבואר בלק"ת (פ' בראשית), אותיות חן מן מנחה. שהם אותיות חן מן חנוכה.

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. הנה בארנו לעיל (בתחילת הפרק) אשר מנשה הוא בסוד ירך יעקב בגיד הנשה ולכן נקרא מנשה כי נשני אלקים. והלא נודע מרבינו בלק"ת (פ' וישלח) במעמ"צ כי הפגם היה בדרך יעקב בשני כפות בכף הנצח דז"א ובכף ההוד דנוקבא ומבואר בלק"ת (שמואל) כי הנצח נתקן ע"י שמואל הנביא ודוד המלך. וההוד נתקן בחנוכה ע"י מתתיהו כה"ג. כי התיקון נעשה אז ע"י אמא בהמשכת י"ג מכילין דרחמי בחנוכה דבהון אמא מקשטא לברתא לתקן הוד דידה כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד). אשר אמא היא ראש המנורה ומלכות היא גוף המנורה והן שתי נרות אמא ומלכות כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"ד) ובלק"ת (משלי). אשר קטרת הוא בחינת אמא כמבואר בפע"ח (שער הקרבנות פ"ה) ובלק"ת פ' (תצוה). לכן נאמר אצל מנשה כף אחת כי בחנוכה נתקן כף אחת של ירך יעקב שהוא כף הוד דנוקבא, כי הנצח נתקן ע"י שמואל ודוד ובחנוכה נתקן כף ההוד דנוקבא. אשר מתתיהו המשיך אורות דאמא שהיא ראש המנורה לתקן הוד דנוקבא שהיא גוף המנורה. אשר אמא ומלכות הם שתי נרות המאירין בנר מצוה. לכן עשר"ה זה"ב במספר ב' פעם נ"ר עם חנוכה אשר

ולזב"ח השלמים בק"ר שנים איל"ם
 חמש"ה עתדי"ם חמש"ה כבש"ם בני
 שנה"ה חמש"ה ז"ה קרב"ן גמליא"ל ב"ן
 פדהצור"ר במספר אבנית"ן קרעשט"ן
 נגדיכ"ש בטרצת"ג חקבמנ"ע יגלפוז"ק
 שקוצי"ת עם ח"י פע"ם א"ל טו"ב פעם
 טו"ב, להמשיך בחנוכה ע"י יסוד צדיק
 שהוא השמן החי החסדים והטוב של
 חסד אל כל היום אשר חס"ד טו"ב
 במספר חנוכה להאיר עלינו ועל כל עמו
 בית ישראל בחסד וטוב אמן כן יאמר ד':
 יום ד' דחנוכה לב"ש רצו"ן לפרמ:

פרק קכג

ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן
 בן גרעני:

סוד בנימין או"ח ואו"י, צדיק תחתון ועליון, מ"נ
 ומ"ד

הנה איתא בזוה"ק פ' ויצא (דף קנ"ג ע"ב)
 רחל אולידת תרין צדיקים והכי אתחזי
 הא שמטה דבין תרין צדיקים יתבא
 לעלמין דכתיב צדיקים ירשו ארץ צדיק
 לעילא וצדיק לתתא. צדיק לעילא מניה
 נגדין מיין עלאין צדיק לתתא מניה נבעא
 נוקבא מיא לגבי דכורא בתיאובתא
 שלים צדיק מסטרא דא וצדיק מסטרא
 דא. כמה דדכורא לעילא יתיב בין תרין
 נוקבי הכי נמי נוקבא לתתא יתבא בין
 תרין צדיקי ועל דא יוסף ובנימין תרין
 צדיקין נינהו יוסף זכה למהוי צדיק
 לעילא בנין דנטר את קיימא בנימין איהו
 צדיק לתתא לאתעטרא שמטה בין תרין
 צדיקי יוסף הצדיק ובנימין הצדיק ומפרש
 המקד"מ צדיק לעילא מניה נגדין מיין

תנ"ה. ומבואר בהקדמת הע"ח (כלל פ"ו)
 ביסוד דנוקבא דו"א יש ג' מלוי אהי"ה
 דיודי"ן דההי"ן דאלפי"ן גימ' חות"ם כי
 הם חותם המלכות ביסוד שבה. ונמשכין
 מבינה אמא עלאה והיסוד עצמו דנוקבא
 הוא ג' שמות אדנ"י והם נקודת ציון יסוד
 שבה וחותם המלכות הוא ביסוד זה. וכן
 מבואר בשער מ"נ ומ"ד (דרוש י"א כלל י"ג).
 א"כ לפ"ז החות"ם שנמשך מבינה בג'
 שמות אהי"ה הלא הם תנ"ה סוד אשר
 תנה הודך על השמים, והיסוד עצמו
 דנוקבא הוא ג' שמות אדנ"י בנקודת ציון
 היסוד שבה שהוא חותם המלכות,
 ונעשה כביכול חותם בתוך חותם, חותם
 הבינה הנמשך למלכות הוא תנ"ה,
 וחותם המלכות עצמו הוא קצ"ה, אשר
 תנ"ה קצ"ה במספר תר"נ. וזה נעשה
 בחנוכה בנס של השמן הנחתם בחותם
 של הכה"ג. לכן שעי"ר עזי"ם אח"ד
 לחטא"ת במספר תנ"ה קצ"ה להדלי"ק
 ג"ר חנוכה"ה אשר להדלי"ק ג"ר חנוכה"ה
 במספר ברוך כבוד הוי"ה ממקומי
 שאמרו החשמונאים בעת מלחמת
 היוונים כמו שבארנו לעיל (בפרקים
 הקודמים).

ולזב"ח השלמים בקר שנים אילם חמשה
 עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה
 זה קרבן גמליאל בן פדהצור. הנה
 בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד
 במדרגת המנורה אות י"ט), כי בהמנורה
 מאירין בז' קנים שלה הו' שמות של אנא
 בכח שהוא שם מ"ב, אשר האור הזה
 מאיר בחנוכה ע"י השמן יסוד צדיק
 הנתון בנרות של המנורה, להאיר באור
 הזה למלכות שהיא המנורה. אשר היסוד
 צדיק שהוא השמן הוא אל חי ונקרא שמן
 הטוב, בסוד אמרו לצדיק כי טוב. לכן

עלאין הוא יסוד דז"א שממנו יורדין מ"ד למלכות. צדיק לתתא מניה נבעא נוקבא מייא. הוא שם ב"ן דשבק בה בעלה בביאה א' והוא סוד בנימין וזהו צדיק תחתון וכן מבואר בפע"ח (שער הקר"ש פ"ט) כי בנימין הוא צדיק התחתון.

גם מבואר שם בזוה"ק פ' ויצא (דף קנ"ה ע"א) אבל תא חזי רזא דמלה בכל זמנא צדיק מעלמא תתאה נפיק ועייל ביה עייל ומניה נפיק ובגין כך אתבני באתר דא ועקרא הוא לעילא ועקרא הוא לתתא צדיק ביה עייל ומניה נפיק ובעלמא תתאה איהו תדיר לעלם כתיב ויהי בצאת נפשה כי מתה תא חזי בהאי עלמא תתאה צדיק ביה עייל ומניה נפיק כד עייל איהו ברזא דיוסף הצדיק כד נפיק ברזא דבנימין הה"ד ויהי בצאת נפשה כי מתה מאן נפשה דא צדיק דנפיק מינה ודא בנימין נקרא בן אוני דחשיבת דאולידת לתתא בעלמא דפרודא ואשתארו חד סרי באינן לעילא מה כתיב ואביו קרא לו בנימן. בן ימין דהא אסתלק לעילא בעלמא עלאה דכד אתאביד יוסף בנימין אשלים אתריה ועל דא צדיק בעלמא תתאה עייל ונפיק בגין כך יוסף ובנימין וכולהו תריסר כנוונא דלעילא ביחודא חד. ומפרש רבינו בע"ח (שער מ"נ ומ"ד דרוש י"ד [לפנינו ט"ו]) כלל העולה כי ב' יסודות הם מז"א לנוקבא בסוד אור ישר וממלכות לתפארת בסוד אור חוזר ובזה תבין מאמר ר' חזקיה פ' ויצא (דף קנ"ה) אבל תא חזי רזא דמלא בכל זמנא צדיק מעלמא תתאה נפיק ועייל ביה עייל ומניה נפיק וכו' הסוד בזה כי הלא תחילה הנוקבא משפעת בעת הזווג מ"נ בסוד אור חוזר בסוד יסוד א' ולכן התחיל ואמר צדיק מעלמא תתאה

נפיק שהוא בסוד אור חוזר ואח"כ עייל בסוד אור הישר מ"ד הרי שבנימין עם היותו בעלמא דנוקבא על כל זה עלמא דדכורא איהו ולא בעלמא דפרודא תחת מלכות רחל גם כי נולד ממנה ואלו השנים הם יוסף ובנימין אור ישר יוסף אור חוזר בנימין לכן יוסף הוא יעקב אור ישר ובנימין אור חוזר בצאת נפשה כי מתה כי היא נפש הנוקבא אך מצד שנסתלק לעילא אביו קרא לו בנימין בן ימין ולא בן שמאל גם שהוא אור חוזר והטעם שאח"כ חוזר לירד בסוד אור ישר וגם ששמש בנימין במקום יוסף כד אתאביד עכ"ל רבינו.

נמצא לפי דברי רבינו בזה אשר בנימין הגם שהוא צדיק תחתון שהוא אור חוזר בחינת מ"נ אח"כ נעשה בסוד אור ישר שהם המ"ד בחינת חסד לכן קרא לו אביו בנימן בן ימין ולא בן שמאל. אשר לזה לדעתי השפילה אומר רבינו בלק"ת (פ' ויצא) בנימין חסד דנוקבא מתתא לעילא אור חוזר מ"נ בן ימין הוא נמשך מימין עליון דכורא. וכוונת דבריו הקדושים בזה כי הלא בנימין ג"כ בעת שהוא בחינת צדיק תחתון מעלמא תתאה נפיק שהוא בסוד אור חוזר בחינת מ"נ, ג"כ המ"נ שלו בחינת חסד ולא גבורה מחמת כי הוא בן ימין, כי השם ב"ן שלו שהוא בחינת מ"נ הוא בבחינת חסד שהוא ימין, רק אעפ"כ אז הוא אור חוזר ששורש שלו הוא דין. לכן אומר רבינו עוד בן ימין הוא נמשך מימין עליון דכורא שהוא בסוד צדיק ביה עייל, כד עייל איהו ברזא דיוסף הצדיק דאסתלק לעילא כנ"ל בזוה"ק (פ' ויצא) שהוא בעצמו נעשה בחינת דכורא ג"כ בסוד אור ישר שאח"כ

חוזר לירד בסוד אור ישר כמו יוסף אחיו הצדיק.

סוד אבירן בן גדעני

לכן בנימין אבירן בן גדעני במספר ב' פעם צדי"ק. כי בנימין בעצמו יש לו ב' הבחינות, מקודם הוא צדיק תחתון, צדיק מניה נפיק, ואז הוא בחינת מ"ג, חסד דיסוד דנוקבא, בן ימין, בסוד אור חוזר, ואח"כ נעשה בעצמו בסוד אור ישר, צדיק ביה עייל, בן ימין, שהוא ימין עליון דדכורא כמו יוסף.

א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות א') כי שמן המאור הוא יסוד ז"א שמן למאור הוא יסוד דנוקבא, והלא זה הוא בחינת בנימין בשני הבחינות צדיק תחתון בסוד יסוד דנוקבא הנותן מ"ג שהוא השמן חסד דנוקבא מתתא לעילא ואז הוא שמן למאור, והוא ג"כ בבחינת אור ישר יסוד דז"א מעלמא דדכורא בחינת מ"ד שהוא השמן מעילא לתתא שמן המאור.

קרבתנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש. מבואר במדרש רבה הקדוש (פ' נשא פרשה י"ד) כי קערת כסף אחת היא רחל, מזרק אחד כסף הוא יוסף. והוא מפורש לדרכנו כאן כי בנימין הוא בשני הבחינות בחינת צדיק תחתון יסוד דנוקבא שהיא רחל המעלה חסד דנוקבא מתתא לעילא אור חוזר מ"ג בן ימין, אשר חמשה חסדים הם שהם ה' הויו"ת במספר ק"ל שהם שלשים ומאה. והבחינה הב' בחינת צדיק עליון שהוא יוסף, שבנימין נעשה ג"כ בחינת אור ישר בן ימין מעלמא דדכורא הנותן מ"ד, לכן הוא המזרק בחינת יוסף צדיק עליון,

שזורק את השפע קודש אור טפת החסדים לנוקבא, אשר לזה מזרק אח"ד במספר ה' פעם חס"ד שהם החסדים של יסוד ז"א שמן המאור. אשר היסוד צדיק הוא בחינת ע' כמבואר בפרדס הקדוש (שער הצנורות פ"ד). לכן המזרק היה שבעים שקל שהוא אות ע'.

שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה. הקערה והמזרק, שהם בחינת בנימין בשני הבחינות במ"ג ומ"ד, הם לצורך תיקון רחל שהיא המנורה, בחינת סלת שהוא בחינת רחל מלכות. לכן היו מלאים סלת שהוא בלולה בשמן בשני הבחינות שמן המאור בחינת חן שהוא יוסף אור ישר של בנימין אותיות חן של למנחה. ושמן למאור בחינת רחל שהיא מ"ה מן למנחה בנימין בבחינה הראשונה כי גם רחל היא בחינת מ"ה כמבואר במאורי אור (מערכת המ' אות ל"א). סוד צדיק תחתון חסד דנוקבא בן ימין.

כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת. הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"א) כי שבעה קני המנורה הם השבעה רועים אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד שכל אחד המשיך באור מבחינה שלו לנר אחד מן המנורה. לכן כ"ף אח"ת עשר"ה זה"ב מלא"ה קמרת"ת במספר אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד עם דע"ת. כי שם הדעת הוא אהו"ה במספר טו"ב שהוא יסוד צדיק בחינת בנימין באור ישר, אשר בטוב נשרש החסד אשר מ' פעם ו"ב במספר חס"ד. אשר טו"ב חס"ד במספר חנוכ"ה.

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. הנה בארנו לעיל אשר בנימין אסתלק לעילא ונעשה גם הוא

בחינת אור ישר יסוד צדיק בחינת יוסף שהוא מלך הדר סוד מהדרין מן המהדרין בחנוכה מוסיף והולך להחיות כלים הנשברים מן השבעה מלכים. אשר מלך הדר שהוא יסוד צדיק הוא השמן שנעשה הנס על ידו בחנוכה ע"י מתתיהו כה"ג המברך את בני ישראל בברכת כהנים, אשר באם נתקנו כל הכלים הנשברים ונעשה תיקון בכל העולמות אז נעשה הוונן ביו"ג שהם מ"ה תרע"א. אשר במ"ה תרע"א יש כ"ב אותיות כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד ונתגלה אז שם בן כ"ב שהם אלו השמות אנקת"ם פסת"ם פספס"ם דיונס"ם כמבואר בפע"ח (שער חזרת העמידה פ"ה). לכן פ"ר אחד"ד ב"ן בק"ר אי"ל אחד"ש כב"ש אחד"ד ב"ן שנת"ו לעל"ה במספר חנוכה הדר"ר אנקת"ם פסת"ם פספס"ם דיונס"ם.

שעיר עזים אחד לחטאת. הנה בארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה בדרושי הע"ב שמות בשם סא"ל) אשר בחנוכה נתגלו שמות של הפרנסה והם פא"י סא"ל חת"ך אשר זה נמשך ע"י השמן של המנורה. שהוא בחינת יסוד צדיק אשר על ידו הולך כל השפע קודש בחסד א"ל. לכן שעיר עזים אחד לחטאת במספר פא"י סא"ל חת"ך ח"י פעם א"ל, שהוא אל ח"י בחינת בנימין בעת שנעשה בחינת אור ישר צדיק עליון ג"כ והולך על ידו השפע קודש מימין בסוד בנימין בן ימין דאסתלק לעילא וצדיק ביה עייל.

ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אבידן בן גדעני. הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי בחנוכה נתגלו י"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא דבהון אמא מקשטא לברתא לתקן הוד

דידה. אשר אז בחמשבת י"ג מכילין דרחמי נמשך עת רצון כמבואר בשער השבת (פכ"א). אשר הדיקנא היא אתכלילת במזלא אשר אבא ואמא אתכלילו בה, כי או"א התחלתם מן הגרון עד טבורא דלבא עד מקום אורך של הדיקנא, כמבואר בע"ח (שער הולדת או"א פ"ו). אשר אבא הוא י' משמא קדישא אמא היא ה' משמא קדישא. לכן ולזב"ח השלמים בק"ר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנים חמשה ז"ה קרבן אבידן ב"ן גדעני במספר א"ל רחום וחנו"ן אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד ואמ"ת נצ"ר חס"ד לאלפ"ם נש"א עו"ן ופש"ע וחטא"ה ונק"ה ע"ת רצו"ן י"ה פעם י"ה להמשיך רחמים מן י"ג מכילין דרחמי עכשיו בימי האור של חנוכה עלינו ועל כל עמו בית ישראל אמן כן יאמר ד'.

יום ועש"ק כ"ט כסלו ה' דחנוכה קו"ל מבשר לפרט

פרק קכד

ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי:

סוד דן הוד דנוק, והמתקת הנבורות בש"ע נהורין הנה מבואר בלק"ת (פ' ויצא) דן נחש גבורה דנוקבא צפון. והוא כמבואר בזוה"ק פ' משפטים (דף ק"ד ע"ב) בירכא שמאלא דן עד פרקא דרגלא. וכן מבואר במשנת חסידים (מס' אצילות דערכית פרק ה' אות ז') דן בארכובה השמאלית שלה. א"כ לפ"ז הלא הפגם של ירך יעקב היה בהוד דנוקבא בירך שמאל כמבואר בלק"ת (פ' וישלח) בטעמ"צ.

הירך. וממשיך את החסדים, כי הדר הוא בחינת חסד כמבואר בזוה"ק פ' נשא באדרא רבה (דף קמ"ב ע"א) מאי הדר חסד עלאה, וממתיק לגבורת הנחש של דן. אשר לכן ד"ן נח"ש במספר נצ"ר חס"ד, שנמתקו גם כן הגבורות של דן ע"י מזל נצר חסד שהוא בחינת בינה, שלכן נ' של נצר גדולה מחמת כי אתוון רברבן הם בכינה כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח) ובלק"ת (פ' תולדת, פ' שמות).

סוד ברכת משה לדן

אשר לזה גם משה רבינו ע"ה רצה להמתיק לגבורות של דן אמר דן גור אריה יונק מן הבשן. שכן גור במספר הדר שהוא חסד מאי הדר חסד עלאה כנ"ל. אריה ג"כ בחינת חסד כמבואר בלק"ת (פ' ויצא, פ' תשא) אריה אבא יונק מן הבשן לוקח החסד מן נ' שערי בינה נוטריקון של בש"ן, אשר נ' שערי בינה הם החסדים של מזל נצר חסד כמבואר בלק"ת (פ' שמות) הנ"ל. אשר מן מזל נוצר חסד יונק אבא שהוא אריה. אשר לזה גו"ר ארי"ה במספר כ"ה פעם טו"ב שהוא סוד החנוכה כ"ה הוא יחוד של הנ"ר הנמשך בחנוכה למלכות שהם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י במספר נ"ר. טו"ב הוא סוד החנוכה שכן ט' פעם ו"ב במספר חס"ד. טו"ב חס"ד במספר חנוכה.

סוד אחיעזר בן צורישדי

א"כ לפ"ז אשר יעקב ומשה המתיקו את גבורת דן מגבורות הנחש. אשר נחש הוא נ"ר חנוכה שמ"ן במספר קר"ע שמ"ן אשר ע"י הש"ע נהורין שהוא השמן נמתקו גבורות השמן שהם גבורות הנחש

סוד תפילת יעקב על דן ושם קר"ע שמ"ן

לכן התפלל יעקב אבינו על זה התיקון של הוד ואמר יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארת. כי יה"י במספר כ"ה שהוא כ"ה כסלו שנעשה בו הנס ונתקן אז ההוד דנוקבא בחינת דן. נחש הוא נוטריקון נ"ר חנוכה שמ"ן שהוא במספר קר"ע שמ"ן. אשר קר"ע במספר ש"ע שהם הש"ע נהורין, בחינת חסדים הממתיקין לגבורת השמ"ן, כמבואר בדעת קדושים מרבינו זקני (מאמר נר מצוה פי"ג). ומדרכו דרך הקודש נקח כאן לדרכנו לענין חנוכה כי הלא אז בחנוכה מאירין הש"ע נהורין להמתיק את הגבורות כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד בכוונת שעשה נסים). אשר לזה היה שם אבנו של דן באבני האפוד לשם במספר ש"ע. אשר ד"ן לש"ם במספר משי"ח ב"ן דו"ד כי האור שלו נתגלה בחנוכה כמו שבארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה פרק פ"ח). אשר לזה מחמת כי רצה יעקב אבינו ע"ה להמשיך חסדים להמתיק גבורת הנחש של דן. אמר יה"י ד"ן נח"ש עלי דר"ך במספר נ"ר חנוכה עם ו' פעם חס"ד להמשיך בחנוכה החסדים לששה קצוות דנוקבא להמתיק הגבורות שלה. שפיפין במספר י' פעם ב"ן כל קומת הנוקבא סוד הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים שהם י' פעם ב"ן כמבואר בלק"ת (שמאל) ובפע"ח (שער קריאת ס"ת פ"ז בכוונת עלינו). והוא אם נתקן עכשיו בחנוכה הוד דנוקבא אז היא שלימה בכל קומתה בי' ספירות שלה שהם י' פעם ב"ן. וכל התיקון הזה הוא עלי ארת ע"י מלך הד"ר שהוא השמן יסוד צדיק בחינת הד"ר במספר אר"ת. המחיה לכלים הנשברים סוד מהדרין מן המהדרין ומתקן תיקון

כנ"ל לכן שם הנשיא של דין אחיעזר בן עמישדי, כי דין אחיעזר ב"ן עמישדי במספר חנוכה ח"י קר"ע שט"ן, כי בחנוכה ע"י השמן שהוא בחינת קר"ע שהם הש"ע נהורין, אשר השמן הוא ג"כ בחינת יסוד צדיק שהוא חי, נמתקן גבורות הנחש שהם גבורות של השמן. והוא כמבואר בלק"ת (תהלים) שהתפלל דוד המלך ע"ה דשנת בשמן ראשי שהם הש"ע נהורין בחינת השמן. אשר השמן מאיר בהמנורה בחנוכה באור של ש"ע נהורין המאירין בחנוכה, כמו שאומר רבינו בכוונת ברכת שעשה נסים בפע"ח (שער רח"פ פ"ד).

סוד קרבן דין

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה. הנה מחמת כי המתקת הגבורות של דין הוא ע"י הש"ע נהורין שהוא השם קר"ע כנ"ל, לכן היה קרבנו קערת כסף אחת כי קער"ה במספר שע"ה ומבואר בפע"ח (שער תפלת ר"ה פ"ד) כי הש"ע נהורין עם אות ה' המאיר בחוטם הם שע"ה והם מאירין ביחד. וכן מבואר בלק"ת (פ' יתרו) ועשה חסד הנה ועשה כתיב חסר ו' שהם ש"ע נהורין, והם מתפשטין בחוטמא דא"א שהם שע"ה עלמין, ומתפשטין באורכא דחוטמא והכל חסדים, וזהו ועשה חסד. והוא כמבואר בזוה"ק באדרא רבא (דף ק"מ ע"ב) ותניא תלת מאה ושבעין וחמש חסדים כלילין בחסד דעתיק יומין וכולהו אקרון חסדי קדמאי דכתיב איה חסדי הראשונים וכולהו כלילין בחסד דעתיקא קדישא סתימא דכולא. ומפרש בקול

ברמיה (דף צ"ה ע"א) זה מרומז בועשה חסד לאלפים כי עשה כתיב חסר ו' כמנין שע"ה, והם מנין החסדים התלויים בחסד דעתיקא וזהו ועשה חסד, ומנין החסדים האלו השע"ה מתגלים בחוטם דא"א. והוא כמבואר שם באדרא רבא (דף ק"ט ע"ב) תנא אורכא דחוטמא תלת מאה ושבעין וחמש עלמין אתמליין מן ההוא חוטמא. א"כ לפ"ז אשר השע"ה עלמין אקרון חסדי קדמאי וכלילין בחסד דעתיקא קדישא סתימא דכולא, אשר החסד הזה הוא ה' חסדים ה' הוי"ת לכן הקער"ה היה של כסף שהוא בחינת חסד, ושלשים ומאה משקלה שהם ה' הוי"ת במספר ק"ל, שהם החמשה חסדים דכלילין בחסד דעתיקא קדישא, כי כל החמשה חסדים נכללין במקור החסד שהוא חסד אחד. הוא כי הש"ע נהורין הם בחינת שלום שהוא יסוד הנקרא שלום מבחינת יסוד דעתיק הנקרא רצון הגנוז במצח דאריך אנפין כמבואר בע"ח (שער אריך אנפין פ"ג) א"כ לזה מזרק הוא היסוד הקדוש הזורק השפע קודש והוא של כסף חסדים שכן מזר"ק אח"ד במספר ה' פעם חס"ד. אשר אז באם נמשכו הש"ע נהורין של מזרק אחד שהוא יסוד דעתיק הגנוז במצח דא"א וזו"נ יכולין להסתכל בפנים דא"א אז יש לנוקבא כל הש"ע נהורין בשלימות ואז היא בכל ה' ספירות שהם י' פעם ב"ן במספר מזר"ק אח"ד כס"ף. אשר לזה מזר"ק אח"ד במספר ה' פעם חס"ד כי הש"ע נהורין כלילין בחסד דעתיק יומין וכולהו אקרון חסדי קדמאי וכולהו כלילין בחסד דעתיקא קדישא סתימא דכולא. לכן שבעים הם אותיות ש"ע בי"ם שהם הש"ע נהורין מאירין

של הש"ע נהורין. ואז המלכות נקראת בחינת מ"ה כי ו' קצוות דו"א מתלבשין בה כביכול כמבואר במאורי אור (מערכת המ' אות ל"א).

כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת. הנה מבואר ברבינו בע"ח (שער אריך פי"ג) כי שורש של הש"ע נהורין הם נמשכין מן תיקון הו' של י"ג תקוני דיקנא שהוא ואמת אור פנים העליונים. אשר אור הפנים הם ב' שמות א"ל במלואיהן במספר ש"ע. א"כ כפי שבארנו לעיל אשר המתקת הגבורות של דן הם הש"ע נהורין והלא הם נמשכין מתיקון ואמת וב' שמות א"ל. לכן כ"ף אח"ת במספר מכוון ואמ"ת ב' פעם א"ל. לכן ב' אותיות הראשונות של עשרה הם ש"ע כי מפרש דבריו מה שאמר כ"ף אח"ת שהם ואמת עם ב' פעם א"ל שהם השורש של הש"ע נהורין. אשר הש"ע נהורין הם ה' חסדים שהם ה' הויות במספר ק"ל מחמת שהם חסדים דעתיקא חסדי קדמאי וכולהו כלילן בחד דעתיקא קדישא סתימא דכולא כנ"ל והלא רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי הש"ע נהורין מאירין בחנוכה. לכן ב' אותיות הראשונות של עשרה הם ש"ע שהם פירוש למה שאמר כף אחת ונשארין אותיות ר"ה זה"ב במספר חנוכה עם ה' פעם הו"ה. אשר הש"ע נהורין הם כפולין בפן הא' ובפן הב' שהם תש"ס נהורין סוד והאדמה לא תש"ס. מפני שיבה תקום כמבואר בע"ח (שער אריך פי"ג). אשר אז המלכות נקראת מ"ה כי אתלבשת במאני דכורא כנ"ל. לכן מלא"ה קמרת במספר תש"ס מ"ה כי בחנוכה מאירין במלכות ש"ע נהורין הכפולין אשר המלכות נקראת אז מ"ה.

במלכות שהיא המנורה בחינת שם ב"ן במספר בי"ם. ואז נמשך עת רצון ע"י המשכת הש"ע נהורין שהם חסדים דעתיקא חסדי קדמאי דכלילן בעתיקא סתימא דכולא. אשר יסוד דעתיק שהוא נקרא שלום התכללות של כל הש"ע נהורין שהם שלם במספר ש"ע עם ו' שהוא אור הפנים העליונים. גניז במצח דאריך אנפין שהוא מצח הרצון. אשר שם גנוז חסד דעתיק ג"כ שהוא השמן בחינת יסוד ובחינת חסד דעתיק כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות ו'). א"כ הלא השמן הקודש נחתם בחנוכה בחותם של תנ"ה שהם ג' שמות אה"ה במלואיהן קס"א קנ"א קמ"ג במספר תנ"ה. לכן שק"ל בשק"ל הקד"ש במספר ע"ת רצון תנ"ה. שניהם מלאים. לפי כי המתקת הגבורות של דן הם ע"י אבן שלו שהוא לש"ם שהוא הש"ע נהורין אשר הם יופי פנים העליונים בסוד ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה אשר הם מאירין בפנים העליונים דא"א כמבואר בלק"ת (פ' חיי). לכן שניהם מלאים במספר ש"ע יוס"ף אשר הוא נקרא שלום התכללות של כל הש"ע נהורין כנ"ל.

סלת בלולה בשמן למנחה. אז באם שנמשכו הש"ע נהורין שהם קר"ע להמתיק גבורות של הנחש בחינת דן. אז המלכות שהיא סלת. בלולה בשמן כי כל המשכת הש"ע נהורין הלא הם השמן כנ"ל אשר אז המלכות בחינת מנחה ח"ן מ"ה כי הלא עיקר המשכת הש"ע נהורין הם בחינת חן יופי פנים בסוד וימצא יוסף חן, חן אשה על בעלה כביכול, אשר הם אותיות ראשונות של חנוכה, ואותיות הנשארין וכ"ה הם במספר א"ל שורש

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. הנה מבואר בלק"ת (פ' חיי) אשר שורש של הש"ע נהורין שהם מן ב' שמות א"ל במלואיהן הם נמשכין מן ב' שמות הוי"ה הוי"ה ב"ה וב"ש הקודמין ל"ג תקוני דיקנא אשר ב' הוי"ת בחילוף א"ת ב"ש הם ב' שמות מצפ"ץ מצפ"ץ אשר ב' שמות מצפ"ץ מצפ"ץ במלואיהן הם ג"כ במספר ב' שמות א"ל במלואיהן שהם הש"ע נהורין עיין שם בלק"ת גם מבואר בע"ח (שער אריך פ"ג) כי הש"ע נהורין מאירין באבא ואמא ושל אבא הם טמירין ולא נתגלו ושל אמא הם נתגלו. א"כ הלא בארנו לעיל (בפרקים הקודמים) הרבה פעמים אשר בחנוכה מתגלין גם הש"ע נהורין של אבא ג"כ מחמת כי בחנוכה מתגלה אור הגנוז ע"י השמן שהוא בחינת אבא המאיר בהמנורה. לכן פ"ר אח"ד ב"ן בק"ר במספר מצפ"ץ מצפ"ץ הוי"ה אהי"ה כי אז בחנוכה מאירין הש"ע נהורין כפולין של אבא שהוא הוי"ה ושל אמא שהיא אהי"ה אשר הש"ע נהורין הם בשורש השני מאורות הגדולים שני שמות מצפ"ץ מצפ"ץ. וממתיקין לגבורות של הנחש שהוא דן לכן אי"ל אח"ד במספר ד"ן. אשר הש"ע נהורין הם כפולין בפן הא' ובפן הב' שהם תש"ם נהורין והם נמשכין מתיקון ואמת אור של הפנים העליונים כנ"ל. אשר אז מתייחדים יעקב ורחל ע"י אור הזה של הש"ע נהורין בחנוכה אשר יעקב הוא בחינת הוי"ה רחל היא בחינת אדנ"י. כי הש"ע נהורין גורמין הזווג הן באו"א והן בזו"נ כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). לכן כב"ש אח"ד ב"ן שנת"ו לעל"ה במספר תש"ם ואמ"ת יאהדונה"י. שער עזים אחד לחטאת. הנה מבואר

בע"ח (שער אריך פ"ג) אשר הש"ע נהורין הם נמשכין מן ח' חוורתי דברישא דעתיקא שהם ב' הוי"ת והם עיקר ושורש של הש"ע נהורין הכפולין שהם תש"ם. א"כ לפ"ז הם תשמ"ח תש"ם נהורין עם ח' חוורתי. והלא בארנו לעיל אשר ע"י ש"ע נהורין הכפולין מזדווגין בחנוכה יעקב ורח"ל. לכן שער עזים אח"ד לחטאת במספר תשמ"ח יעקב ורח"ל, כי ע"י ש"ע נהורין הכפולין המאירין בחנוכה אשר שורשם הוא מן ח' חוורתי דברישא מזדווגין יעקב ורחל בנה"י שלהם בחנוכה. ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחיעזר בן עמישדי. הנה בארנו לעיל אשר בחנוכה מאירין הש"ע נהורין הכפולין שהם בתיקון ואמת ז' שמות ס"ג אשר מהן נמשכין ז' הבלים סוד כי ס"ר לראות כמבואר בפע"ח (שער השופר פ"ח) ובלק"ת (פ' שמות). אשר שורש של ז' הבלים הם ז' שמות של שם מ"ב כמבואר בפע"ח (שער השבת פ"ח). ובארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות י"ט) כי בהמנורה מאירין הו' שמות של שם מ"ב. אשר בחנוכה ע"י המשכת יחוד של הנ"ר למלכות הנקראת נח"ל שם ב"ן ול"ו אותיות ר"ת של להדליק נר חנוכה, ויחוד של הנר הם הששה שמות הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלקי"ם הוי"ה אדנ"י. מאירין בה הש"ע נהורין וז' הבלים וז' שמות של מ"ב לכן ולזבח השלמים בק"ר שני"ם איל"ם חמשה עתדים חמשה כבשים בני"י שנה חמשה ז"ה קרב"ן אחיעזר ב"ן עמישדי במספר אבגית"ץ קרעשמ"ן נג"ד יכ"ש במ"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת

בפרקים העליונים בנצח דו"א ובהוד דנוקבא. ואָשר הוא בפרקים התחתונים כמו שאומר בזהר אָשר, פרקא דעקב ימינא. והלא העקב הוא פרק התחתון. וכן רבינו אומר בלק"ת אָשר הוד תתאה צדק שהוא ג"כ בפרק תחתון דהוד דנוקבא.

תיקון ירך יעקב ע"י אשר, וסוד פנציאל בן עכרן א"כ לפ"ז הלא מבואר בלק"ת (פ' וישלח) בטעמ"צ שנפגם עקב ימין דנצח דו"א ועקב שמאל דהוד דנוקבא. א"כ אָשר שהוא במקום הזה צריך להמשיך התיקון לזה. ע"כ הלא הנצח דו"א נתקן בימי שמואל הנביא ודוד המלך ע"ה כמבואר בלק"ת (שמואל). רק הוד דנוקבא הוא צריך תיקון, אשר התיקון נעשה בימי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול, אשר אמא תיקנה בחנוכה הוד דנוקבא והלא השמן הוא בחינת עלמא דאתי שהוא בינה. כי שמן הוא בא"ת ב"ש שם ב"ט במספר אהי"ה שהיא הבינה כמבואר בלק"ת (פ' עקב). אשר הבינה שהוא עלמא דאתי עד הוד אתפשטת כמבואר בע"ח (שער הכללים פ"ד, ובשער הנסירה פ"ד). לזה נתנבא משה רבינו ע"ה וטובל בשמן רגלו כי אָשר שהוא הוד דנוקבא בעקב התחתון, טובל רגלו העקב הזה בשמן שהוא הבינה לתקן הוד של המלכות. והלא השמן שהוא הבינה בחינת שם ב"ט הוא בונה ו' בתים מחמת שיש בו ג' אותיות אשר ו' פעם ג' הם ח"י לכן השמן הוא יסוד דבינה כי ב"ט הוא במספר אהי"ה לכן נעשה תיקון ע"י השמן להוד דנוקבא כי יסוד דבינה הוא השופר. כמבואר במאורי אור (מערכת הש' אות י"ד). א"כ כפי שבארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה בפרק

תש"ם נ"ר נח"ל. והוא כי ע"י שהמלכות שהיא נחל מקבלת בחנוכה יחוד של הנ"ר מהששה שמות הקדושים אז מאירין בה הש"ע נהורין הכפולין שהם תש"ם אשר בהן נשרשין ז' פעמים ס"ג מתיקון ואמת, אשר מהן נמשכין ז' הבליים שהם בשורש הו' שמות מ"ב המאירין ג"כ בחנוכה בהמנורה להאיר עלינו ועל כל ישראל באורות הקדושים האלו להמתיק גבורות של הנחש ולהמשיך חסדים ורחמים עלינו ועל כל ישראל אמן בן יאמר ד':

ליל זאת חנוכה ב' סבת קו"ל מבשר לפרט:

פרק קבה

ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר פנציאל בן עכרן:

אשר בחי' נצח דו"א והוד דנוק'

הנה מבואר בזהר"ק פ' משפטים (דף ק"ד ע"ב) אָשר, פרקא דעקב ימינא ומפרש המקד"מ שהוא בנצח ובלק"ת (פ' ויצא) מבואר אָשר, הוד תתאה צדק וטובל בשמן רגלו ושמן דעלמא דאתי עד הוד הנקרא רגלו אתפשטת. ואין סתירה בזה מדברי הוזה"ק לדברי רבינו האריז"ל שהזוהר אומר כי אָשר בנצח ורבינו אומר כי אָשר הוא בהוד. כי הוא כמו בזבולן שהוא בנצח דו"א והוד דנוקבא כן אָשר הוא ג"כ בנצח דו"א והוד דנוקבא. וכמו שבארנו לעיל היטב (בפרק קט"ז) אצל זבולן. והוא כי הלא כל מדה וספירה יש לה ג' פרקין לבד מן היסוד שאין לו רק ב' פרקין כמבואר בע"ח (שער הכללים פ"ד, ובשער הנסירה פרק ד') לכן זבולן הוא

מלואים שלה במספר שופר כנ"ל אשר
הז' הבלים מן השופר מתקנים בחנוכה
את הוד דנוקבא שהוא אָשֶׁר. לכן
פנעיא"ל ב"ן עבר"ן במספר מכוון שופ"ר
שהוא הנשיא של אשר.

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש.

סוד פקידת עקרות בראש השנה

הנה מבואר בספה"ק ברכ"ע (מאמר אילו
של יצחק פרק מ"ה) כי בר"ה הוא זמן פקידת
העקרות כי אותיות הקודמין לשופר הם
אותיות עקרה המתחלפים בשופר כטעם
שפרה שמשפרת הולד. ואמנם שופ"ר
עקר"ה במספר תתקס"א וסודם בדברי
האריז"ל זכו"ר מפנים ותשכ"ח מאחוריים
בסוד קפ"ד קדמ"ת, ובמיתוק מזכו"ר אל
תשכ"ח יוכללו גם שניהם במספר
תתקס"א שהם במספר א"ל פעם א"ל.
והנה ס"ת כל הי"ג מדות ג"כ גימ'
תתקס"א והוא בפסוק ראשון עד ואמת
גימ' שופ"ר ומנצר חסד עד ונקה ס"ת גימ'
עקר"ה ותמן מזלא לבנין לפקידת
העקרות עכ"ל.

סוד פקידת עקרות בחנוכה וזאת חנוכה

ומדרכו דרך הקודש אקח אני השפל
והנבזה נבזה ונמאס בעיני כל בריה
שפילה וגרועה, לרמז בזה לענין חנוכה
דהנה מבואר בספה"ק בני יששכר
(במאמרי חנוכה מאמר אור תורה אות י') והנה
כשבאתי לכלל זה הנה אומר לך הדבר
אשר מרגלא בפומיהו דרבנן רבותינו
כת הקודמים אשר בחנוכה יש מקום
לעורר פקודת עקרים ועקרות כעין ראש
השנה. הנה לדעתי עיקר הענין שעיקר

מ"ב) אשר לזה מתתיהו במספר רא"ש
השנ"ה מחמת כי הז' הבלים היוצאין מן
השופר במקיפי אמא ומן ה' קולות של
יוה"כ אשר בחג הסוכות יסובבונו אותן ז'
הבלים בצלא דמהמנותא לסוכך עלינו
סוד והאם רבצת, אותן ז' הבלים
משומרים מן חג הסוכות עד חנוכה, אשר
בחנוכה מאירין אותן ההבלים בהמנורה
אשר עיקרן יצאו מן השופר בר"ה. גם
בארנו לעיל (בפרק צ"ג) בשם התקונים
(תיקון חד ועשרין) שופר אידי שכינתא
עלאה תקע דילה שכינתא תתאה
דאתמר בה ותקע כף ירך יעקב בגלותא.
אשר זה הוא התיקון של ירך יעקב
בחנוכה בהוד שלה ע"י ההבלים של
הבינה מן השופר של ר"ה והוא כמו
שבארנו שם (בפרק צ"ג) בשם רבינו זקני
הגאון הקדוש בזהר חי ויקרא כי ה'
ראשונה בינה בכל הד' מלואים שלה כזה
ה"י פעם ה"י דע"ב במספר רכ"ה, ה"י
פעם ה"י דס"ג במספר רכ"ה, ה"ה פעם
ה"ה דב"ן במספר ק', ה"א פעם ה"א
דמ"ה ל"ו. אשר רכ"ה, רכ"ה, ק', ל"ו,
במספר שופ"ר מבינה ה' ראשונה שופר
גדול דבינה, והיא סוד הבינה שמקבלת ז'
פעם הבל ממדת אמת דאריך והבלים הם
קול דנפיק משופר מפה הבינה עכ"ל
רבינו בזהר חי. א"כ לפי דברינו אשר
אותן ז' הבלים מן השופר דבינה
הנמשכין ממדת ואמת דאריך מתגלין
בחנוכה ועל ידם נתקן הוד דנוקבא סוד
ותקע כף ירך יעקב כנ"ל בשם התקונים,
א"כ באם אָשֶׁר הוא הוד דנוקבא תתאה
וצריך תיקון לכף ירך יעקב. אשר התיקון
נעשה בחנוכה ע"י השמן סוד וטובל
בשמן רגלו שהוא יסוד דבינה בחינת
השופר, אשר הבינה היא ה' ראשונה בד'

הסגולה ביום האחרון הנקרא בפי כל זאת חנוכה, אשר כוונתו מן נוצר עד ונקמה מזל עליון ומזל תחתון, ובני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מילתא אלא במזל תליא מילתא. ואעפ"כ יש לרמוז על כל ימי חנוכה, ואומר לך כעת מתתיהו בנימי' רא"ש השנה ודי בזה כעת, עכ"ל הקדוש. ולפי דברינו האמורים כאן אשר נשיא של אָשֶׁר פגעיאל ב"ן עכר"ן במספר שופ"ר והוא מתקן ע"י הבלים היוצאין מן השופר בחנוכה הוד דנוקבא. א"כ הלא האותיות שלפני שופר הם עקרה המתחלפים בשופר כמעט שפרה שמשפרת הוולד. לכן התנדב נשיא של אָשֶׁר קערת כסף אחת כי הלא קערה הם אותיות עקרה שהם אותיות שלפני שופר. אשר לזה בכל ימי חנוכה הסגולה לפקידת העקרות ע"י שבט אָשֶׁר שהוא טובל בשמן רגלו, כי עיקר הנס של חנוכה בשמן לא כתוב בשום שבט רק באָשֶׁר אשר רוב השמן היה בחלקו של אָשֶׁר, והוא מתקן ההוד בחנוכה ע"י השמן כנבואת משה רבינו ע"ה וטובל בשמן רגלו. אשר לזה אמר משה רבינו ולאָשֶׁר אמר ברוך מבנים אָשֶׁר ומפרש רש"י הקדוש ז"ל ראיתי בספרי אין לך בכל השבטים שנתברך בבנים כאָשֶׁר ואיני יודע כיצד. ולדרכנו דרכי השפילה והעניה והבזויה כמוני היום ניהא היטב כי הלא שם הנשיא שלו במספר שופר אשר רבינו הברית כהונת עולם אומר כי לכן בר"ה זמן פקידת העקרות כי אותיות הקודמין לשופר הם עקרה כמעט שפרה שמשפרת הוולד, א"כ לכן ע"י אָשֶׁר בין בר"ה בין בחנוכה זמן פקידת עקרות, לכן הוא ברוך מבנים יותר מכל שבט מחמת כי מכוחו ובחינתו

הוא בר"ה ובחנוכה זמן הפקידה של העקרות. והוא כי בר"ה תוקעין בשופר בשם הנשיא של אָשֶׁר שהוא במספר שופר. ואָשֶׁר בעצמו הוא בחינת בינה כמו שבארנו לעיל (במאמר מנורת המאור פ"ב) מכמה מקומות. א"כ הלא הוא בחינת השופר שפרה שמשפרת את הוולד. וכח של השופר נמשך לחנוכה ע"י ז' הבלים הנמשכין מפה הבינה שהוא אָשֶׁר בחינת השופר ואז בחנוכה מקריב אָשֶׁר קערת כסף אחת, אשר אותיות קערה הם עקרה אותיות הקודמין לשופר. א"כ בכל ימי חנוכה הוא זמן פקידת העקרות. אשר היוונים רצו להשכיחם תורתך להמשיך השכחה מבחינת אחוריים והחשמונאים הקדושים במלו כוחם בכח של אָשֶׁר שהתנדב קערת כסף אחת. כי קערה שופ"ר במספר זכור"ר תשכ"ח כנ"ל בשם הברכ"ע לענין ר"ה וממנו נקח לדרכנו לענין חנוכה כי פגעיאל ב"ן עכר"ן במספר שופ"ר והתנדב קערה להיות מספר תתקס"א. שהוא זכור תשכ"ח לבטל כח של היוונים שרצו להמשיך את השכחה ח"ו. אשר שופר קערה שהם במספר תתקס"א הם במספר א"ל פעם א"ל כנ"ל בשם הברכ"ע. והלא רבינו אומר כי בחנוכה מתגלין הש"ע נהורין בברכת שעשה נסים אשר שורשו הם ב' שמות א"ל במלואיהן. לכן שופר קערה בחינת אָשֶׁר במספר א"ל פעם א"ל. אשר נודע מרבינו בע"ח (שער אח"פ פ"ה, ובשער אריך פ"ג) ובפע"ח (שער התפלה פ"ב, ובשער העמידה פ"ב) כי הש"ע נהורין הם שע"ח מחמת כי הם נמשכין מן ב' הויו"ת חוורתי דברישא והם במספר חשמ"ל או אורפניאל או מלבוש. א"כ שמע אחי רמז נפלא

בתורתנו הקדושה מאיש בזוי ונבזה ונמאס בריה שפילה וגרועה, כי קער"ת כס"ף אח"ת במספר מכוון שופ"ר עקר"ה חשמ"ל או אורפניא"ל או מלבו"ש, אָשר שופ"ר עקר"ה הם מספרי תתקס"א א"ל פעם א"ל אשר שמות אל הם שורש השע"ה נהורין שהם חשמ"ל או אורפניא"ל או מלבו"ש, לכן אמר משה רבינו ע"ה ברוך מבנים אָשר כי ברו"ך מבני"ם במספר ש"ע, כי הש"ע נהורין גורמין להוויג הן באו"א והן בזו"ג כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג). אָשר במספר נצ"ר ונק"ה תרין מזלין יקירין אשר משם באים בנים כביכול כמבואר בלק"ת (פ' תולדת), אשר בחנוכה מתגלין הי"ג מכילין דרחמי כמבואר בפע"ח, (שער רח"פ פ"ד). לכן ס"ת של הי"ג מדות תתקס"א שהם שופ"ר עקר"ה, כי בפסוק ראשון עד ואמת גימ' שופ"ר, ומנצר חסד עד ונקח גימ' עקר"ה כנ"ל בשם הברכ"ע לענין ר"ה, וכמו כן לדרכנו כאן לענין חנוכה בנשיא של שבט אשר שהקריב קערת כסף אחת כנ"ל.

אשר ג"כ בחי' יסוד דז"א

א"כ אשר הקערה עיקרה משופר אשר יוצאין הו' הבלים מן השופר והם משומרים להתגלות בחנוכה כנ"ל א"כ הלא רבינו אומר בפע"ח (שער השופר פ"א) כי הו' הבלים מתחלקין ק"ל לז"א ק"ל לנוקבא, א"כ הלא הקערה בחינת מלכות כמבואר במאורי אור (מערכת הק' אות מ"ה) רחל בחינת קערה עקרת הבית, והלא המלכות נוטלת מחצה הבלים שהם ק"ל לכן שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש, הוא כי אָשר הוא יסוד ז"א ג"כ כמבואר בזוה"ק

(פ' בראשית דף מ"ז ע"ב) מאָשר דא קיים שלים שמנה לחמו מאן דהוה לחם עוני אתהדרר למהוי לחם פנג אָשר דא פתחא עלאה דצדיק כד אתברכא לארקא ברכאן בעלמא והאי פתחא אשתמודע תדיר לברכאן דעלמא ואקרי אָשר ודא הוא עמודא מאינון דקאים עלמא עליהו וההוא אתר דאקרי לחם עוני מההוא אתר אתקין הה"ד מאשר שמנה לחמו מה דהוה לחמא דמסכנא אתהדרר לחם פנג שמנה בגין דאריק וארמי ביה ברכאן ותפנוקין וסופא דקרא אוכח והוא יתן מעדני מלך מאן מלך דא כנסת ישראל דמנה אתון בתפנוקי עלמא ודא יהיב להאי מלך כל ברכאן וכל חידו וכל מיבו הוא יהיב ומנה נפקי, וכוונתו הקדושה כי יסוד ז"א שהוא אָשר מקבל השפע קודש מן יסוד הבינה שהוא בתוך ז"א, והוא נותן השפע למלכות שהיא לחם עני ואם נותן לה השפע אז היא חוזרת להיות לחם פנג שהוא לחם שמן, א"כ אָשר שהוא יסוד ז"א התנדב הנשיא שלו מזרק אחד כסף שהוא יסוד ז"א לתת השפע קודש למלכות, אשר יסוד הוא בחינת אות ע' כמבואר בפרדס הקדוש (שער הצינורות פ"ד). לכן היה המזרק שבעים שקל בשקל הקדש שהוא אות ע'.

שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה. הקערה שהוא יסוד דבינה בחינת השופר, והמזרק שהוא יסוד דז"א הם מלאים סלת שהיא המלכות לתקן בחנוכה הוד שלה בחינת אָשר שהוא הוד דצדק בחינת מלכות, אשר שניהם יסוד דבינה ויסוד ז"א הם בחינת שמן כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור במדרגת השמן) לכן בלולה בשמן המלכות שהיא סלת, בלולה בשמן לצורך תיקון

מ"ה ב"ן, לכן נרמזין ג"כ הד' שמות עם מלואיהן שהם של"ו כנודע.

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. הנה בארנו לעיל כי התיקון של שבט אשר הוא ע"י השופר וע"י א"ל פעם א"ל שהוא זכור תשכ"ח ואז נקראת המלכות מ"ה כי אתלבשת במאני דדכורא, כי הו' קצוות של ז"א מתלבשים בה ומתפשטים בה אז ו' פעם חס"ד ע"י ו' קצוות דו"א להמתיק הגבורות של ההוד מבחינת אשר, לכן פ"ר אח"ד ב"ן בק"ר א"ל אח"ד כב"ש אח"ד ב"ן שנת"ו לעלה במספר תתקס"א שופ"ר ו' פעם חס"ד:

שעיר עזים אחד לחטאת. הוא כי כל התיקון הנעשה בחנוכה בשבט אֶשֶׁר הוא ע"י השופר של ר"ה כנ"ל ואז נעשה הזווג בנה"י של יעקב ורחל מחמת כי גם ההוד נתקן לכן שעיר עזים אח"ד לחטאת במספר נ"ר חנוכ"ה שופ"ר נצ"ח הו"ד יסו"ד.

ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן פגעיאל בן עכרון. הנה בארנו לעיל אשר נמשך ע"י הנשיא של אֶשֶׁר הו' הבלים מן השופר של ר"ה לחנוכה, כדי לתקן המלכות בהוד שלה אשר שורש של ז' הבלים הם הו' שמות של שם מ"ב. ואז אם נתקן המלכות נתגלה בחנוכה אורו של מלך המשיח שהוא מצות שמנת ימי חנוכה כמו שבארנו לעיל (במאמר ברכת הודאה פרק פ"ח), אשר אורו של מלך המשיח הוא קרן דוד כמו שכתוב וירם קרן משיחו בתפילת חנה, וגם בתהלים שם אצמיח קרן לדוד ערכתי נר למשיחי, ובתפלת ר"ה אומרים וצמיחת קרן לדוד עבדך ובתפלת שמ"ע בימי החול וקרנו

שלה למנחה כי התיקון הזה הוא בחנוכה. ואז היא נקראת נחל ר"ת של להדליק נר חנוכה שהוא בחינת מלכות שם ב"ן ול"ו אותיות במספר נח"ל, ואז מתלבשים בה ג"כ ו' קצוות דו"א ונקראת אז מ"ה כמבואר במאורי אור (מערכת המ' אות ל"א). לכן למנחה אותיות נח"ל מ"ה:

תיקון כח השכחה הנמשך מכת ר"ה בחנוכה

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת. הנה בארנו לעיל אֶשֶׁר נשיא של אשר במספר שמו הוא שופר, כי נמשכין הו' הבלים מן השופר של ר"ה לחנוכה לתקן הוד דנוקבא, ובוה יתוקן כח השכחה שרצו היוונים להמשיך ח"ו ע"י שופ"ר קער"ה במספר תתקס"א שהם ג"כ במספר א"ל פעם א"ל. וגם זכור תשכ"ח כי מן זכרונות של ר"ה שאומרים אשרי איש שלא ישכחך אין שכחה לפני כסא כבודך, נמשך הכח של זכירה לחנוכה לבטל כח של היוונים ולהמשיך זכור, ורבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לבוין אצל להדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה להמשיך מהם האור למלכות שהיא ב"ן וע"י זה תמשוך ותדליק ומאירה ומתייחדת עם דודה בחנוכה ביחוד של הנר, לכן כ"ף אח"ת עשר"ה זה"ב מלא"ה קטר"ת במספר תתקס"א, שופ"ר הוי"ה ע"ב הוי"ה ס"ג הוי"ה מ"ה הוי"ה ב"ן, והוא כי תתקס"א הוא זכור תשכ"ח לבטל כח השכחה ע"י זכור הנמשך מר"ה ע"י השופר לחנוכה אשר עיקר התיקון בחנוכה הוא ע"י א"ל פעם א"ל כנ"ל שהוא תתקס"א במספר שופר קער"ה, ואז כשמבטלין השכחה וממשיכין הזכירה מדליקין נר חנוכה שהוא היחוד של כל הד' שמות ע"ב ס"ג

וצמיחת קרן לדוד עבדך ועריכת נ"ר לבן ישי משיחך במהרה בימנו אמן כן יאמר ד':

פרק קכו

ביום שנים עשר יום נשיא לבני נפתלי אחרע בן עינן.

נפתלי בחי' פרקא דרגלא – יסוד ת"ת ומלכות
הנה מבואר בזוה"ק פ' משפטים (דף ק"ד ע"ב) פרקא דרגלא נפתלי ובנין כך נפתלי אילה שלוחה קל ברגלוי. א"כ הוא מתקן ג"כ תיקון של חנוכה, כי הלא סוד חנוכה הוא ע"ב קס"א במספר רג"ל סוד שתכלה רגל מן השוק. אשר היחוד של רגל שהוא ע"ב קס"א הלא הוא היחוד של הוי"ה אהי"ה, שהוא יחוד הראשון של נר מן הכתר, לכן נפתלי הוא קל ברגלוי פרקא דרגלא שהוא ממשיך ליחוד הראשון של נר בחנוכה שהוא יחוד ע"ב קס"א במספר רג"ל. וגם יש לו לנפתלי עוד שני בחינות תפארת ומלכות כמבואר בזוה"ק פ' ויחי (דף רמ"ז ע"ב) ים ודרום ירשה לעילא דכר לתתא נוקבא בגין כך נפתלי אילה שלחה נוקבא לתתא כגוונא דא דכר לעילא דכתיב הנתן אמרי שפר הנותן כתיב ולא הנותנת. וכן מבואר בלק"ת (פ' ויצא).

סוד שם אחרע בן עינן וביטול השכחה ע"י נפתלי לכן שם הנשיא שלו אחרע בן עינן כי אחרע"ע במספר טר"ף שהם טוב פעם טו"ב. ב"ן עינן במספר רל"ב שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. והוא כי מחמת שנפתלי הוא בחינת הרגל שממשיך יחוד הראשון של נר שהוא בכתר אשר משם בא

תרום בישועתיך, והוא כמבואר בזוה"ק (פ' לך דף צ"ו ע"א) ודא שמן ורבו נגיד ונפיק ואדליק בוצינן עד דנטיל ליה וכניש ליה האי קרן ודא אקרי קרן היובל בגיני כך לית משיחותא דמלכותא אלא בקרן ועל דא אתמשך מלכותא דדוד דאתמשח בקרן ואתאחיד ביה. ובפ' תרומה (בספרא דצניעותא דף קע"ט ע"א) קרן דכתיב ויקח שמואל את קרן השמן לית משיחא אלא בקרן ובשמך תרום קרננו שם אצמיה קרן לדוד היינו עשיראה דמלכא ואתיא מן יובלא דהיא אמא דכתיב והיה במשוך בקרן היובל קרן ביובלא אתעטר עשיראה באמא. א"כ לפי שבארנו לעיל (בתחילת הפרק) בשם רבינו בלק"ת וטובל בשמן רגלו שהוא שמן דעלמא דאתי הבינה ואשר טובל בשמן הזה רגלו לצורך תיקון ההוד, אשר אז בכל התיקון של חנוכה נתגלה אורו של מלך המשיח שהוא ע"י הקרן שהוא מלכות המקבל מאמא שהוא השמן בחינת עלמא דאתי כי קרן היינו עשיראה דמלכא שהיא המלכות ספירה י' מן עשר ספירות ואתיא מן יובלא דהיא אמא כי השמן נתון בתוך הקרן אשר השמן הוא בחינת אמא עלמא דאתי, כי קרן שהיא המלכות כמבואר במאורי אור (מערכת הק' אות ל"ח). ביובלא שהיא הבינה אתעטר שהיא עשיראה בחינת המלכות באמא שהיא השמן. לכן ולזב"ח השלמים בק"ר שני"ם איל"ם חמשה עתדי"ם חמשה"ה כבשי"ם בני שני"ה חמשה"ה ז"ה קרב"ן פנעיא"ל ב"ן עבר"ן במספר אבנית"ן קרעשט"ן נגדיכ"ש בטרצת"ג חקבטנ"ע יגלפז"ק שקוצי"ת להדלי"ק נ"ר חנוכה"ה קר"ן דו"ד שיקויים בנו במהרה את צמח דוד מהרה תצמיה וקרנו תרום בישועתך

בחי' ב' יסוד

מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש הוא הבחינה הב' שהוא רגל פרקא דרגלא בחינת יסוד כמבואר במאורי אור (מערכת הר' אות מ'). לכן הקריב מזרק שהוא יסוד הזורק השפע קודש למלכות אשר היסוד הוא בחינת ע', כמבואר בפרדס (שער הצינורות פ"ד), לכן היה שבעים שקל בשקל הקדש שהוא אות ע'. שניהם מלאים סלת הקערה והמזרק כי מן המזרק הולך השפע שהוא הסלת להקערה שהיא המלכות.

בחי' הג' תפארת

בלולה בשמן למנחה הוא הבחינה הג' שהוא תפארת גופא בחינת ז"א שהוא השמן הנקרא שמן המאור כי ז"א שהוא תפארת נקרא שמן המאור ומלכות נוקבא דז"א נקראת שמן למאור כמו שבארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת השמן אות א') לכן היה בלולה בשמן ג"כ שהוא ז"א כדי שתהיה המלכות בתקונה בחנוכה שהוא למנחה אותיות נח"ל מ"ה כמו שבארנו לעיל (בפרק הקודם):

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת הנה בארנו לעיל כי נפתלי הוא בחינת רגל שהוא היחוד של פכ"פ בחינת זכור ומבטל בזה כח השכחה של היוונים אשר רגל הוא בחינת יסוד צדיק כנ"ל שהוא מלך הדר המחיה בחנוכה לכל השבעה מלכים הנפולים להחיות ולחקיקמן שהוא בסוד מהדרין מן המהדרין מוסיף והולך. וזה נעשה ע"י הדלקת ל"ו נרות בחנוכה שהם ב' פעם ח"י. לכן כ"ף אח"ת עשר"ה זה"ב מלא"ה קטר"ת במספר בל"ע יוב"ב חש"ם הד"ד שמל"ה שאו"ל בע"ל חנ"ן

הזכירה כביכול, כי רג"ל שהוא יחוד של הכתר הוא ג"כ במספר זכור"ר אור הפנים, לכן ממשוך אור הפנים שהוא זכור לתפארת ומלכות בחנוכה. אשר נפתלי הוא ג"כ בחינת שניהם תפארת ומלכות. אשר כל המשכה הזאת הוא ע"י השמן שהוא כשמן הטוב. לכן אחירע הוא מו"ב פעם מו"ב להמשיך הטוב בכפל לתפארת שהוא ז"א, ולמלכות שהיא נוקבא. אשר מתייחדין בחנוכה ע"י היחוד של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כמו שאומר רבינו בכוונת להדליק בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכן ב"ן עינ"ן במספר רל"ב שהוא ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

קרננו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש. שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה. הוא מחמת כי נפתלי יש לו ג' בחינות. בחינת רגל, ובחינת תפארת ומלכות, לכן נרמז כאן כל הג' בחינות שלו והוא קערת כסף אחת היא המלכות כמבואר במאורי אור (מערכת הק' אות מ"ה) קערה רחל עקרת הבית. ומחמת כי בנין המלכות הוא מן הגבורות שהם ה' גבורות המתפשטין בז' קני המנורה כמבואר בע"ח (שער תיקון נוקבא פ"ז) ובלק"ת (פ' בהעלותך) ובשער המצות (פ' בהעלותך) אשר הגבורות חמשה האלו הם ה' גבורות מנצפ"ך אשר הם גבורות כפולין במספר תק"ע במספר נפתלי.

בחי' א' מלכות

לכן הוא ממתיק את הגבורות האלו ע"י קערת כסף שהוא חסד שלשים ומאה משקלה שהם ה' חסדים אשר ה' חסדים הם ה' הוי"ות במספר ק"ל.

הד"ר רג"ל ל"ו. אשר ל"ו שהם ב' פעם ח"י הם יסוד צדיק החי, הד"ר שבז"א והדר שבמלכות, יסוד ז"א ויסוד דנוקבא נקודת ציון שבה.

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה. הנה בארנו לעיל (במאמר שמן המאור פכ"ד במדרגת המנורה אות כ"א) כי ז' קני המנורה הם השבעה רועים אשר כל אחד ממשיך האור של הש"ע נהורין להמנורה ע"י השמן הנדלק בהמנורה כי השמן הוא האור של הש"ע נהורין שהם חסדים ונמתקין ע"י זה הגבורות של המנורה שהם ה' גבורות מנצפ"ך. אשר הם כפולין במספר נפתל"י לכן פ"ר אח"ד ב"ן בק"ר אי"ל אח"ד כב"ש אח"ד ב"ן שנת"ו לעל"ה במספר אברה"ם יצח"ק יעקב"ב מש"ה אהר"ן יוס"ף דו"ד עם נפתל"י שהוא במספר תק"ע גבורות מנצפ"ך הכפולין, הנמתקין ע"י החסדים שממשיכין השבעה רועים להמנורה באור השמן המאיר בה.

שעיר עזים אחד לחטאת. הנה בארנו לעיל כי נפתלי הוא בחינת גבורות מנצפ"ך הכפולין גבורות של המנורה וצריך להמתקה. ובחנוכה מאירין הז' הבלים היוצאין מן השופר בר"ה אשר מקור שלהם הם ז' שמות ס"ג במספר אמ"ת שהוא אור הפנים העליונים דא"א שהם חסדים. לכן שעיר עזים אח"ד לחטאת במספר נפתל"י ז' פעם הב"ל נ"ר חנוכה. כי בנ"ר חנוכה מאירין השבע"ה הבלים וממתקין לגבורות מנצפ"ך שהם תק"ע במספר נפתל"י.

ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחירע בן עינן. הנה מבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) אשר בחנוכה

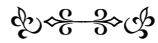
מתגלין י"ג מכילין דרחמי שהם י"ג תקוני דיקנא דבהון אמא מקשטא לברתא לתקן הוד דידה. גם מבואר שם (בפ"ו) אשר ב"ג תקוני דיקנא מאירין י"ג שמות ע"ב שהם במספר תתקל"ו בסוד מרדכ"י אסת"ר. אשר שורש של הדיקנא הם הג' אבות הקדושים כי עד אברהם לא הוה זקנה בעא רחמי והוה זקנה סוד ואברהם זקן שהמשיך כח של הדיקנא ב"ג מכילין דרחמי שלה כביכול. יצחק הוא שורש של הדיקנא כמבואר בפע"ח (שער הסליחות פ"ח). יעקב הוא שורש של הדיקנא כמבואר בזה"ק פ' אחרי (דף ס"ו ע"ב) אלא בגין דיעקב כללא דאבהון והוא אילנא קדישא בגין כך ו' דשמא קדישא ביה אחידא והכי קרינן יעקב בו'. ר' יצחק אמר וא"ו באתווי י"ג מכילין דירית ירותא ד"ג מבויעין דמבועא סתימא קדישא. אשר ע"י הג' אבות הקדושים הממשיכין הי"ג מכילין דרחמי נמשך על ידיהם שבע בעולם כמבואר בלק"ת (פ' מקץ) שבע גדול דע כי הג' אבות שהם ש' בכל אחד מהן שם ע"ב בחינת חסד. אשר אז בהמשכת השבע נעשה היחוד של ז' פכ"פ כמבואר שם בפ' לך והנה כאשר הם פכ"פ הם שבע כי אלקים במלוי יודי"ן גימ' ש' והו"ה ביודי"ן ע"ב הרי שבע. והוא לדעתי השפילה מחמת כי שם אלקים שהוא במלוי יודי"ן שהוא ש' הוא במספר מצפ"ן שורש של הדיקנא אשר בשם אלקים במלואו יש י"ג אותיות כזה אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם והם י"ג תקוני דיקנא שהם י"ג מכילין דרחמי כמבואר בע"ח (שער אריך פי"א).

א"כ לזה ולזב"ח השלמים בק"ר שנים איל"ם חמשה כבשים בני שנה חמשה קרבן אחירע בן עינן

במספר א"ל רחוקים וחנו"ן אר"ך אפי"ם
 ור"ב חס"ד ואמ"ת נצ"ר חס"ד לאלפי"ם
 נש"א עו"ן ופש"ע וחטא"ה ונק"ה י"ג פעם
 ע"ב עם שב"ע שהם הג' אבות בכל אחד
 שם ע"ב שהוא חס"ד, להמשיך שבע
 וחסדים ורחמים בזכות השלשה אבות
 הקדושים לרחם עלינו ועל כל עמו בית
 ישראל בימי מלחמות הנוראות, ויראנו
 כימי צאתנו מארץ מצרים נפלאות, ויבא
 משיח בן דוד לגאלנו במהרה שאז יהיה
 שבע בכל העולם היחוד פב"פ אמן כן
 יאמר ד' במהרה:

ברוך שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה
 לסיים דרושי חנוכה כן יעזרנו החי
 עולמים להתחיל ולסיים עוד ספרים
 בחידושי דאורייתא אמיתים, לב נשבר
 ונדכה אלקים לא תבזה והאר עינינו
 בתורתך ודבק לבנו במצותיך ויחד
 לבבנו לאהבה וליראה שמך למען לא
 נבוש ולא נכלם ולא נכשל לעולם ועד
 אמן כן יהי רצון. ברוך ד' לעולם אמן
 ואמן. אור יום ד' ויג"ש אלי"ו יהוד"ה
 במספר דויד ב"ן יש"י שיבא לגאלנו
 במהרה אמן.

ד' טבת שנת קו"ל מבשר:



עלה בדעתי יחוד אהי"ה קס"א אהי"ה קנ"א אהי"ה קמ"ג במספר מכוון להדלי"ק ג"ר חנוכה"ה.

עלה בדעתי חנוכה פ' מקץ שנת תפא"ר ויהי מקץ שנתים ימים ומבואר במד"ר הה"ד קץ שם לחשך ומאי שייכות לכאן ונראה לי בזה כי מבואר במד"ר (פ' בראשית ב' ד') כי חשך היא מלכות יון לכן אומר כאן בפ' מקץ המדרש הקדוש קץ שם לחשך כי כן ק"ץ חשך במספר מכוון להדלי"ק גר חנוכה"ה להאיר מתוך חשכה לכנה אחר כך משוכה אכ"ר עלה בדעתי ה' פ' תשא שנת תפא"ר במה שקרא אדונינו מלכנו דוד המלך לשירותיו ותשבחותיו תהלים ואמאי לא קרא שירות או תשבחות או זמירות כי כולם נאמרו בתהלים. רק לזה קרא בלשון תהלים כי נודע כי בחנוכה נתגלה אורו של מלך המשיח שהוא דויד כמו שהארכתי בזה בפנים הספר לכן תהלי"ם במספר חנוכה"ה דויד ב"ן ישי"י שיבוא לגאלנו במהרה בימנו אמן סלה

עלה בדעתי אור יום ג' ב' בחנוכה שנת תפ"ה דהנה מבואר במדרש תנחומא (פ' ויהי) שאמרו היוונים לישראל כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל ונאמרו בזה פירושים רבים אמאי אמרו דוקא שיכתבו על קרן השור ונראה לפענ"ד בזה לפרש דהנה נאמר בפ' לך (י"ב ב') ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה ומפרש רש"י ז"ל ואעשך לגוי גדול זהו שאומרים אלקי אברהם ואברכך זהו שאומרים אלקי יצחק ואגדלה שמך זהו שאומרים אלקי יעקב יכול בכולן חותמין תלמוד לומר והיה ברכה בך חותמין ולא בכולן זהו

שאומרים מגן אברהם בחתימת הברכה והנה נודע כי ביוה"כ נעשה בתפלת נעילה החותם ומבואר בש"ס נדרים כי מה שנאמר בתהלים קפיטל ק"י אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק קאי על אברהם שהקב"ה עשה לאברהם כהן גדול שנטל הכונה משם ונתן לאברהם ועבודת יוה"כ הוא רק בכה"ג כל העבודות. ותקיעת שופר בר"ה שהם תקיעה שברים תרועה הם כנגד אברהם יצחק יעקב תקיעה אברהם שברים יצחק תרועה יעקב לכן ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך הם תש"ת אברהם יצחק יעקב לכן מפרש רש"י ז"ל יכול בכולן חותמין שגם יוה"כ יהיה החותם בכולן באברהם יצחק יעקב ת"ל והיה ברכה בך חותמין שיוה"כ הוא יהיה הבחינה שלך לבד שאז נעשה החותם כי אתה כהן לעולם עבודת יוה"כ הוא בך אשר יו"ם הכפורי"ם במספר זי"ת ונחתם הזית בהשמן שלו עד חנוכה ומאיר האור של ר"ה ויוה"כ בחנוכה אשר השמן הוא בחינת יסוד שהוא יוסף כמו שבארנו בפנים הספר (במאמר שמן המאור פרק כ"ד במדרגת השמן אות א') כי השמן הוא כתיש כתישין. והשופר הוא ג"כ יסוד כי יסוד במלואו כזה יו"ד סמ"ך וי"ו דל"ת במספר שופר ואז נכנס אות ה' של יוסף לתוך מדרגתו שור ונעשה שופר ואז נשאר מן יוסף אותיות יו"ם ותצרף לשופר ונעשה מספר בסתר שהיא הסוכה בסוד יסתיירני בסתר אהלו והוא המלאך אכתיריא"ל שעולה במספר בסתר והם ח' ימי חג הסוכות עם שמיני עצרת כי יוס"ף שו"ר ג"כ במספר בסתר סוד הסוכה. והיוונים רצו לבטל כל זה שהכח שיש לישראל בר"ה בתקיעת שופר שהם

י"ג מכילין דרחמי שבהון מקשטא אמא
לברתא גם מבואר שם (בשער הסליחות פ"ח)
כי ב"ג מכילין דרחמי מאירין י"ג פעם
א"ל לכן ויקרא אלקים לאור יום שהוא
בחנוכה נתגלה אור הגנוז שהוא אור יום.
ולחשך קרא לילה שהוא ג"כ בחנוכה כי
היוונים הם בחינת חשך כמבואר במדרש
רבה (פ' בראשית ב' ד') וחשך על פני תהום
זהו מלכות יון לכן להמתיק את הדינים
בשורשן לזה חשך לילה במספר מכוון
י"ג פעם אל שורש של י"ג מכילין דרחמי
המתגלין בחנוכה עלינו ועל כל ישראל
אמן סלה:

עוד עלה בדעתי כי רבינו אומר שם
בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) לכוין בברכת
שעשה נסים להמשיך הש"ע נהורין לכן
ש"ע מן שעשה הם הש"ע נהורין. אשר
נודע מרבינו בע"ח (שער אריך פי"ג) כי
הש"ע נהורין הם כפולין והם תש"ם
נהורין לכן ולחשך קרא לילה במספר
מכוון תש"ם והם הש"ע נהורין הכפולין
המאירין בחנוכה.

עלה בדעתי ליל זאת חנוכה טעם שאני
נוהג לכרוך הפתילה של נר חנוכה ב"ג
חוטין כי שמן עם י"ג במספר ת"ג שהם
י"ג פעם א"ל המאירין בחנוכה ב"ג
מכילין דרחמי. גם בכל לילה ולילה יש
יחוד על זה והוא כי בלילה הראשון
פתילה אחת ב"ג חוטין במספר אהב"ה
והוא כי רבינו אומר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד)
כי בחנוכה נעשה חזונו ביעקב ורחל.
והלא קודם זוג התחתון צריך להיות זוג
הנשיקין שהוא בחינת אהבה כמבואר
בזוה"ק פ' תרומה (דף ק"מ ע"ב) ובע"ח (שער
מ"ג ומ"ד דרוש ט' דרוש י"ג) לכן תיכף בלילה
הראשון נעשה זוג הנשיקין בבחינת

אברהם יצחק יעקב דו"ד שהם תשר"ת
רצו לבטל כי אברהם יצחק יעקב דויד
במספר בסת"ר לכן אמרו היוונים כתבו
לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלקי
ישראל דייקא על קרן השור כי קרן
השור במספר מכוון רא"ש השנ"ה ואז
תוקעין בשופר שהוא הקרן כמו שאנחנו
מתפללים מלך זכור אחוז קרן לתוקעי לך
היום בקרן. נורא וקדוש ואז הוא ג"כ
בסת"ר שהם תשר"ת כנ"ל שהוא יוסף
שור ג"כ במספר בסת"ר ורצו לבטל
תקיעת שופר שהוא המתקת הדינים
מישראל. וג"כ רצו לבטל כח של יוה"כ
שהוא זי"ת כנ"ל שבו אגור השמן על
חנוכה לזה טמאו כל השמנים שהוא בזית
כח של אברהם אבינו שהוא הכה"ג.
העובד עבודת יוה"כ ונעשה נס שמצאו
פך אחד של שמן שהיה חתום בחותמו
של כה"ג שהוא אברהם החותם את
השמן ביוה"כ על חנוכה כך חותמין
השמן ולא בכולן ואז מן השמן הזה שהוא
יסוד צדיק אב"ר מה שהוא אברהם
נמשך האור על חג הסוכות שהוא בסת"ר
כח של יוסף שהוא שור יוסף כנ"ל אשר
בסת"ר היא הסוכה. לכן לא היה בו
להדליק אלא יום אחד שהוא יוה"כ יום
אחד ונעשה נס ונדלק ח' ימים כח של חג
הסוכות עם שמיני עצרת שהם ח' ימים
להאיר עלינו ועל כל ישראל באור של
חנוכה הנתגלה אור הגנוז אמן כן יהי
רצון:

עלה בדעתי אור יום ד' ג' דחנוכה תפר"ה
לפ"ק

ויקרא אלקים לאור יום ולחשך קרא לילה
שהוא נאמר על חנוכה כי נודע מרבינו
בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי בחנוכה מתגלין

פעמים ב"ן לברר הז' מלכים ולהעלותן ע"י מלך הדר סוד מהדרין מן המהדרין מוסיף והולך והוא כמבואר בע"ח (שער הנסירה פ"ב) כי ע"י ב' שמות ב"ן אחד בז"א ואחד בנוקבא שהם מוכתר נפשם ואב לכולן בז"א ואם לכולן בנוקבא לברר את המלכים.

ומספר כל הפתילות של הל"ו נרות בח' לילות של חנוכה שכל פתילה היא ב"ג חומין הם ביחד תס"ח חומין שהם ל"ו פעם י"ג במספר ח"י פעם הוי"ה סוד חי ה' שהוא צדיק החי מלך הדר שם מ"ה החדש המוסיף והולך שהוא חסד עלאה כמבואר בזוה"ק באדרא רבה (דף קמ"ב ע"א) מאי הדר דא חסד עלאה המתגלה בפומא דאמה. ואורכיה דהאי אמה רמ"ח עלמין כמבואר שם שהוא אברהם במספר רמ"ח שהוא ח' פעם א"ל המתגלין בח' לילות דחנוכה כמבואר בעבודת ישראל לרבינו הקדוש המגיד מקאזנין ז"ל לכן ח"י פעם הוי"ה מן הל"ו נרות עם ח' פעם א"ל ביחד תס"ח רמ"ח במספר תשי"ן שהם מ"ה תרע"א היחוד הגדול והנורא של ז"ג שהוא מ"ה ואיחי תרע"א כנודע מן היחוד שנאמר אצל יעקב אבינו שהביא יין לאביו ויבא לו יין וישת כמבואר בעמרת צבי מזקני רבינו הגדול והקדוש פ' תולדת אשר היחוד מ"ה תרע"א הוא היחוד ושורש של ברכת כהנים לברך את ישראל אשר בחנוכה נעשה הנס ע"י כהנים לברך אותנו בברכת כהנים אמן כן יהי רצון: זאת חנוכה תפר"ה לפ"ק.

עלה בדעתי יום ב' ויחי מ' טבת תפר"ה לפ"ק.

הנה שמעתי אומרים בשם זקני רבינו

אהבה. בלילה ב' שני פתילות ב"ג חומין הם כ"ו במספר הוי"ה ב"ה וב"ש כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי חנוכה הוא חנה כ"ו שיונקת המלכות מאמא עלאה חנה העולה ס"ג. בלילה ג' שלשה פתילות ב"ג חומין הם ג' פעם י"ג במספר ט"ל כמבואר בזוה"ק פ' לך (דף פ"ח ע"א) אלא איהו שמן איהו טל ופרשתי בפנים הספר כי שמן הוא בא"ת ב"ש הוא שם ב"מ אשר הוא בונה ו' בתים שהם ח"י אשר ב"ט ח"י במספר ט"ל. בלילה ד' ארבעה פתילות ב"ג חומין הם ד' פעם י"ג במספר ב"ן שהוא שם הוי"ה במלוי ב"ן והוא כמבואר שם בפע"ח (שער רח"פ פ"ד) כי המלכות שם ב"ן ולהדליק במספר ע"ב ס"ג מ"ה ותמשיך אליה אלו הג' יחודים וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ונעשית נר חנוכה ואז תתייחד עם דודה בג' היחודים שהם גימ' נ"ר. בלילה ה' חמשה פתילות ב"ג חומין הם ה' פעם י"ג במספר אדנ"י שהוא שורש של י"ג תקוני דיקנא כי שם אדנ"י הוא למעלה באריך ג"כ כמבואר בפע"ח (שער חזרת עמידה פ"ו) ובשער הכוונות (בדרושי חזרת עמידה דרוש ה). ובחנוכה מתגלין י"ג תקוני דיקנא כמבואר בפע"ח (שער רח"פ פ"ד).

בלילה ששית ששה פתילות ב"ג חומין אשר ו' פעם י"ג במספר ע"ח שהוא מזל"א שהוא השמן בשני טפין על זקן אחרן שהם תרין מזלין נוצר ונקח המתגלין בחנוכה.

בלילה שביעית שבעה פתילות ב"ג חומין אשר ז' פעם י"ג במספר צ"א שהוא הוי"ה אדנ"י בחינת יעקב ורחל המזדווגים בלילות דחנוכה.

בלילה שמינית שמנה פתילות ב"ג חומין אשר ח' פעם י"ג במספר ק"ד שהוא ב'

וגו' אשר לכאורה יפלא למה לו להזכיר ענין מעשה המנורה עוד הפעם הלא כבר נאמר באורך בפ' תרומה כל מעשה המנורה ונראה לי לומר בזה דהנה רבינו הרמב"ן ז"ל אומר (בפ' בהעלותך) כי מה שיפרש רש"י ז"ל כאן שחלשה דעתו של אהרן שלא הקריב בקרבנות הנוראים כלום אמר לו הקב"ה שיתן לו הדלקת המנורה שלך לעד קיימת שזה קאי על הדלקת נר חנוכה שנעשה הנס ע"י בני אהרן הכהן שהם החשמונאים וליכא מידי דלא רמיזא באורייתא לכן נאמר כאן עד ירכה עד פרח עוד הפעם כי יר"ך פר"ח במספר מכוון להדליק נ"ר חנוכה כי אותיות ההי"ן של אלו שני התיבות הם רק פעולות להמבטא כמוכן ולזה סמוך לפרשת הנשיאים נאמר עוד הפעם מעשה המנורה ירכה פרח לרמוז נר חנוכה כאן הנעשה הנס ע"י הכהנים החשמונאים בני אהרן ונאמר ירכה פרח כי ירך פרח הוא להדליק נר חנוכה:

עוד עלה בדעתי ליל שבת"ק חנוכה שנה הנ"ל לריח שמניך טובים אשר הנס חנוכה נעשה ע"י השמן ובחנוכה נתגלה אורו של מלך המשיח כמו שהבאתי בפנים הספר כמה פעמים לכן לריח שמניך טובים במספר מכוון נ"ר חנוכה דו"ד ב"ן יש"י שהוא מלך המשיח שיבוא לגאלנו במהרה אמן.

עלה בדעתי בחנוכה תרפ"ז כי המנורה של נר חנוכה יש ג' דברים והם נר פתילה שמן נוסריקון של נפ"ש אות הנ' הוא נר אות פ' הוא פתילה אות ש' הוא שמן וצריכין להאיר הנפש בהדקלת נר חנוכה באהבה ויראה כי כל מצוה צריכה להיות

הקדוש מרן צבי מזידיטשוב ז"ל כי נחש"ת נוסריקון נובלות חכמה שלמעלה תורה. לכן נחש"ת במספר מקר"א מגל"ה נ"ר חנוכה כי בפורים ה' קבלת. התורה כמאמר רז"ל במס' שבת הדור קבלוה בימי אחשורוש. ובחנוכה נתגלה ע"י המנורה האור תורה כמאמר הכתוב כי נר מצוה ותורה אור

עלה בדעתי יום ה' בהעלותך תפר"ה לפ"ק בשנת היוכל הזאת תשבו איש אל אחותו.

הנה בפנים הספר הבאתי כמה פעמים שבחנוכה נתגלה אורו של מלך המשיח וליכא מידי דלא רמיזא באורייתא לכן יובל במלוי כזה יו"ד ו"ו ב"ת למ"ד במספר מכוון להדליק נ"ר חנוכה ואז תשובו איש אל אחותו שהוא אחות ארץ ישראל הקדושה במהרה בימנו אמן סלה:

עלה בדעתי זאת חנוכה תרפ"ז לפ"ק ענין הלוי נרות של חנוכה הוא כי ל"ו הלא ב' פעמים ח"י ח"י אשר ח"י במלוי כזה ח"ת יו"ד במספר תל"ח אשר ב' פעמים תל"ח במספר תתע"ו שהם תתע"ו נימין של הדיקנא קדישא דא"א. כי בחנוכה מתגלין הי"ג תקוני דיקנא בכל לילה תיקון אחד ובלייל ח' מן נוצר חסד עד ונקח כמבואר בפע"ח (שער החנוכה פ"ד) לכן מדליקין ל"ו נרות שהם ב' פעמים ח"י ח"י להמשיך האור הזה של תתע"ו נימין של הדיקנא קדישא.

עוד עלה בדעתי ליל ראשון דחנוכה שנה הנ"ל כתיב (בפ' בהעלותך) וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרח

בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו. אשר אהבה הוא בחינת אמא שהיא שם אהי"ה יראה הוא בחינת אבא שהוא שם הוי"ה כמבואר במאורי אור (במערכת הא' אות ל"ג, ובמערכת הכ' אות כ"ג) והיחוד של אהבה ויראה הוא להאיר הנפש ביחודא עלאה במסירת נפש ממש אהבת הבורא ויראת הבורא ב"ה וב"ש לכן נפש שהוא נ"ר פתילה שמ"ן במספר שמ"ע ישראל"ל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד הוי"ה אהי"ה שהוא יחודא עלאה עם אהבה ויראה כי יראה הוא הוי"ה אהבה הוא אהי"ה. כמבואר ג"כ בסידור ר' אשר ז"ל בכוונת לשם יחוד כי אהבה ויראה הם אבא ואמא יראה שהוא דחילו הוא אבא אהבה שהיא רחימו היא אמא הרחמן הוא יעזור לנו שנקבל עלינו עול מלכות שמים בשלימות במסירת נפש בהדלקת נר חנוכה שהוא נפש נר פתילה שמן באהבה ויראה אמן סלה.

שייך לפרק צ"ב אצל ועל המלחמות
עלה בדעתי יום א' פ' צו תרפ"ז לפ"ק כי הנה"ק בבני יששכר מ"אן בזה לומר ועל המלחמות ואני בארתי היטב בפנים הספר השייכות לומר בנוסח הודאה ועל המלחמות ועכשיו עלה בדעתי כי הנה בתורה"ק פ' חוקת כתיב על כן יאמר בספר מלחמת ה' שם מלחמת חסר ו' כתיב לכן אומרים בחנוכה ועל המלחמת כי מלחמ"ת במספר מכוון להדלי"ר נ"ר חנוכה ואתי שפיר לומר ועל המלחמת: עלה בדעתי בשבת"ק מקץ זאת חנוכה תרפ"ט דהנה בש"ס שבת מבואר והלכתא מזוזה בימין נר חנוכה בשמאל ובספר הקדוש בני יששכר במאמרי חנוכה מביא בשם השאלות דרב אחאי

גאון מזוזה בימין נר חנוכה בשמאל בעל הבית מצויץ באמצע ובפנים הספר הרביתי חזון בזה הרבה ועכשיו נראה לי בזה כי מזוזה צ"צית חנוכה הוא נומריקון של מצה אשר מצה במלוי הוא במספר שבת כזה מ"ם צדי"ק חי"ת ונקשר אור של שבת עם אור של חנוכה בהתגלות המצח שהוא רצון העליון כמבואר בזוה"ק פ' האזינו באדרא זוטא (דף רפ"ח ע"ב) ובפע"ח (שער השבת פכ"ב). ולכן אמר אדונינו מלכנו דוד המלך ע"ה דשנת בשמן ראשי כי דשנ"ת במספר מכוון מזוזה צ"צית חנוכה שהוא אז בשמן ראשי שהוא השמן של נר חנוכה שיתגלה המצח העליון שהוא המצח הרצון אמן סלה: גם עלה בדעתי אז כי צ"צית להדלי"ק נ"ר חנוכה במספר מכוון שמ"ע ישראל"ל הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה אח"ד.

עלה בדעתי יום ב' פ' בהעלותך תרפ"ט יחוד על הפסוק בן פרת יוסף דהנה מבואר בספה"ק מגלה עמוקות כי אז בימי החשמונאים נתעורר חטא מכירת יוסף לכן קם אז אנטיוכ"ס מלך יון על ישראל מחמת כי אנטיוכ"ס במספר יוס"ף. ומבואר בפע"ח (שער החנוכה פ"ד) כי צריך לכוין בברכת שעשה נסים להמשיך הש"ע נהורין ומבואר בלק"ת (פ' נשא) כי הש"ע נהורין שהם אור פנים העליונים הם ביוסף לכן היה יוסף יפה תואר ויפה מראה. לכן ב"ן פר"ת יוס"ף במספר מכוון להדלי"ק נ"ר חנוכה ש"ע להורות על זה כי בהדלקת נר חנוכה נתקן חטא מכירת יוסף ונתבטל כוחו של אנטיוכס הרשע ונמשכו הש"ע נהורין להאיר לנו ולכל ישראל באור הפנים אמן סלה:

עלה בדעתי בליל ג' דחנוכה תרצ"ד את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח כי צמח הוא נוטריקון ציצית מזוזה חנוכה לפי דברי השאלות מזוזה בימין נר חנוכה בשמאל בעל הבית מצויץ באמצע ובחנוכה נתגלה אורו של מלך המשיח שהוא דוד עבדך. צמח דוד עבדך במספר רמ"ח שהוא מספר ח' פעם א"ל הוא כי בחנוכה בשמנה לילות מאירין ח' שמות א"ל בכל לילה שם א"ל אחד כמבואר בעבודת ישראל מרבינו המגיד הקדוש ז"ל. דוד עבדך במספר מ"ה אדנ"י וגם מספר נ"ס שהוא כמבואר בפע"ח (שער החנוכה פ"ד) כוונת על הנסים כי נ"ס במספר מ"ה אדנ"י.

שייך לעמוד הקודם ביחוד את צמח וקרנו תרום בישועתך מצמיח קרן ישועה עלה בדעתי אז ליל ג' דחנוכה תרצ"ד קרן ישועה במספר משא"ת סוד הנאמר אצל יוסף הצדיק בפ' מקץ וישא משאת מאת פניו אליהם ותרב משאת בנימין כמבואר שם בהיכל הברכה מרבינו זקני הקדוש זצ"ל שהוא סוד הש"ע נהורין הכפולין שהם תש"ם נהורין כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג) אשר הם נשרשין באות א' כמבואר בלק"ת (פ' עקב) בטעמי מצות וזה הוא משאת תש"ם א' הש"ע נהורין הכפולין הנשרשין באות א' – לכן מחמת כי בחנוכה נתגלו הש"ע נהורין כמבואר בפע"ח (שער החנוכה פ"ד) בכוונת שעשה נסים לכן קר"ן ישוע"ה במספר משאת להתגלות בחנוכה הש"ע נהורין הכפולין שהם סוד משאת וזהו מאת פניו אליהם שהש"ע נהורין הם אור הפנים להאיר לנו מתוך חשכה אמן סלה:

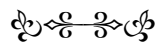
עלה בדעתי בשבת"ק פ' דברים שנת תרצ"א בפסוק ותבט עיני בשורי בקמים עלי מרעים תשמענה אוני כי בבאן בפסוק הזה מרומז חנוכה ופורים והוא כי ותבט עיני בשורי מרומז חנוכה כי כן אנחנו אומרים הנרות הללו קודש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותן בלבד לכן נאמר כאן ותבט עיני רק לראות נרות חנוכה ולא להשתמש בהם לכן בשור"י במספר מכוון להדלי"ק נ"ר חנוכ"ה וזה הוא בקמים עלי מרעים שהם היוונים ולכן ותב"ט עיני"י בשור"י בקמ"ם עלי מרע"ם במספר מכוון מתתיה"ו ב"ן יוחנ"ן עם אהי"ה קס"א אהי"ה קס"א אהי"ה קנ"א אהי"ה קמ"ג כי אז בחנוכה נתגלה אור אמא עלאה שהוא חנה במספר ס"ג בחינת אמא שהיא הבינה בסוד חנוכה הוא חנ"ה כ"ו כמבואר בפע"ח (שער החנוכה פ"ד) וגם ותב"ט עיני"י בשור"י בקמ"ם עלי"י מרע"ם במספר מכוון א"ל רה"ם וחנ"ן אר"ך אפי"ם ור"ב חס"ד אהי"ה קס"א אהי"ה קס"א אהי"ה קנ"א אהי"ה קמ"ג אשר אלו הששה תקוני דיקנא מן א"ל עד ור"ב חס"ד הם מן המיצר דיקנא עד המרחב כמבואר בפע"ח (שער ר"ה פ"א) שהם עוברים בהשופר מן צד המיצר לצד המרחב אשר השופר הוא בחינת אמא עלאה שהיא הבינה בכל הד' שמות הנ"ל. בקמים עלי מרעים תשמענה אוני הוא הפורים שקמו עלי מרעים עמלק אנג המן זרע מרעים ולכן בקמ"ם עלי"י מרע"ם במספר מכוון עמל"ק אנ"ג המ"ן עם ש"ך שרצו הטמאים האלו להמשיך על בני ישראל הש"ך דינים שהם במספר נע"ר כמבואר בע"ח (שער רפ"ח פ"ה) ולכן שלח

עלה בדעתי בליל ג' דחנוכה תרצ"ד את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח כי צמח הוא נוטריקון ציצית מזוזה חנוכה לפי דברי השאלות מזוזה בימין נר חנוכה בשמאל בעל הבית מצויץ באמצע ובחנוכה נתגלה אורו של מלך המשיח שהוא דוד עבדך. צמח דוד עבדך במספר רמ"ח שהוא מספר ח' פעם א"ל הוא כי בחנוכה בשמנה לילות מאירין ח' שמות א"ל בכל לילה שם א"ל אחד כמבואר בעבודת ישראל מרבינו המגיד הקדוש ז"ל. דוד עבדך במספר מ"ה אדנ"י וגם מספר נ"ס שהוא כמבואר בפע"ח (שער החנוכה פ"ד) כוונת על הנסים כי נ"ס במספר מ"ה אדנ"י.

שייך לעמוד הקודם ביחוד את צמח וקרנו תרום בישועתך מצמיח קרן ישועה עלה בדעתי אז ליל ג' דחנוכה תרצ"ד קרן ישועה במספר משא"ת סוד הנאמר אצל יוסף הצדיק בפ' מקץ וישא משאת מאת פניו אליהם ותרב משאת בנימין כמבואר שם בהיכל הברכה מרבינו זקני הקדוש זצ"ל שהוא סוד הש"ע נהורין הכפולין שהם תש"ם נהורין כמבואר בע"ח (שער אריך פ"ג) אשר הם נשרשין באות א' כמבואר בלק"ת (פ' עקב) בטעמי מצות וזה הוא משאת תש"ם א' הש"ע נהורין הכפולין הנשרשין באות א' – לכן מחמת כי בחנוכה נתגלו הש"ע נהורין כמבואר בפע"ח (שער החנוכה פ"ד) בכוונת שעשה נסים לכן קר"ן ישוע"ה במספר משאת להתגלות בחנוכה הש"ע נהורין הכפולין שהם סוד משאת וזהו מאת פניו אליהם שהש"ע נהורין הם אור הפנים להאיר לנו מתוך חשכה אמן סלה:

משה רבינו ע"ה להלחם בעמלק ליהושע
 בן נון שנקרא נר לבטל כח הטמאים
 האלו להמתיק הש"ך דינים שהם נער
 אשר שם נאמר כתב זאת זכרון בספר
 ושים באזני יהושע לכן נאמר כאן
 תשמענה אזני מה שאמר הקב"ה למשה
 ושים באזני יהושע ולכן בספ"ר במספר
 מכוון עמל"ק אנ"ג המ"ן שנתבטל כוחם
 שהם שביל הטמא ע"י שביל הטהור
 שהוא מרדכי יסוד אבא שביל הטהור
 ומבואר בעטרת צבי מזקני רבינו הקדוש
 בפ' בשלח ששמע מפה קדוש רבינו
 נפתלי מראפשיץ ז"ל כי מחה תמחה

הנאמר בפ' בשלח ובפ' תצא אצל מחיית
 עמלק הוא נרמז בר"ת אמת ולכן גם כאן
 ר"ת של מ'רעים תשמענה אזני הוא
 מכוון מחה אמחה תמחה ומבואר במס'
 מגילה מסמך גאולה לגאולה עדיף כי
 באדר בפורים הי' גאולת ישראל ע"י
 מרדכי אסתר ובניסן יהי' הגאולה ע"י
 מלך המשיח שיגאלנו בניסן כי בניסן
 נגאלו ובניסן עתידין לגאול לכן מרע"ם
 תשמענה אזני במספר מכוון מרדכי
 אסתר"ר משי"ח שיבא לגאלנו מלך
 המשיח במהרה בימנו אמן סל"ה.



מאמר מנורת המאור 1**פרק א..... 1**

מאי הנוכה 1
 מנורה בחי' מלכות כלולה משבע דרגין
 בסוד שבע ביום הללתיך..... 1
 סוד נר מצוה בבינה ובמלכות שהוא
 בחג'ת ונח'י שהם שלשה קני מנורה לכל
 צד 2
 מהויה יוצא שדי גם בבינה – רפה רחמים,
 וגם במלכות – דגש דין..... 3
 הקן האמצעי וכן כללות המנורה הוא
 מלכות 4
 חג'ת נהי'ם דמלכות כלולים בבינה, בחי'
 ו' שניה דשם הוי"ה במילוי כלולה בו'
 ראשונה, כדי להמתיק דין ברחמים..... 7
 הארת המזלין סוד חוק'ן, ופי' הפסוק
 כשמן הטוב וגו' סוד התלבשות פרצוף
 אי"א וסדר ירידת השפע 8
 ישוב קושית הבית יוסף ז"ל וכללות
 היחוד והדלקת המנורה..... 9

פרק ב..... 10

בנין המנורה שהיא מלכות מבחי'
 הגבורות וסוד מוחין דיו"ן – מנורה
 דוכריה הם השפעת החסדים למלכות
 בשעת היחוד – י"ב שבטים כנגד י"ב
 תחומי אלכסון כלם הם במלכות חוץ
 מיוסף – כלם נכללים בו' קני המנורה –
 ענין מיתוק המלכות הנק' שדי דגש, ע"י
 יסוד דבינה הנק' שדי רפה..... 10
 ביאור ד' זה"ח שה'ש בענין מנורת זהב
 דוכריה 10
 סוד המנורה בחי' נוקבא מסטרא
 דשמאלא בנינה מהגבורות 11
 ביאור בנין הנוק' ומוחין שלה, וענין מוחין
 דז"א..... 12
 בעת הזיווג אשתלים נ"כ בסטרא דימינא
 ומקבלת שלימות המוחין מז"א..... 14
 יסוד אימא משפיע דרך קו אמצעי דז"א
 לנוקבא 15
 יבאר בארוכה ענין י"ב אלכסונים מקורן
 ושרשן וענינם וסוד י"ב שבטים..... 15
 ענין י"ב פרקין דת"ת ויסוד כלולים זב"ז
 נמשכין מבינה עד מלכות..... 15
 י"ב שבטים נמשכין מת"ת ונרשמים ביסוד
 וביוסף, והוא משפיע י"א מהם במלכות.
 16
 מבאר דיש י"א שבטים עם המלכות וביחד
 הם חשבון י"ב בלי יוסף שהוא ביסוד. 17

אשר – כולל י"ב שבטים בבינה והוא
 הבינה ומשתלשל למטה במלכות 18
 ענין י"ב בקר' כוללים ו"ק דין ו"ק רחמים,
 והמלכות עליהם ולפעמים נחשבת ז' עם
 ו"ק בלבד, והכל נכלל במנורה..... 20
 ז' נרות המנורה ה"ם ז' תחתונות דבינה,
 והם ע' שמהן דקוב"ה סוד ע' רבתי דשמע'
 21
 ביאור דברי הוזה"ק בעניין ז' סמכין
 דעלמא וכו', שהם ז' גבורות היוצאים
 מיסוד אמא, ומהם נבנית רחל..... 21
 ז' גבורות דבינה שבראש המנורה מאירין
 לז' גבורות דמלכות ז' קני מנורה..... 26
פרק ג 30
פרק ד 32
 דעת האמרי יוסף דמ"ש הארי דהמנורה
 בחי' אב"א הוא קודם הדלקה, אבל אחר
 ההדלקה נעשה זיווג פב"פ 32
 חולק ע"ד האמרי יוסף ומבאר שלא היה
 רק תיקון אב"א..... 34
 סוד תיקון מטה שולחן כסא מנורה..... 36
 תיקון הדלקת המנורה בביהמ"ק שתקבל
 הארה ע"י הבינה..... 38
פרק ה..... 39
 ענין ז' הבלים במלכות הנק' בת שבע, סוד
 ז' שמות אבנית"ן וכו' ז' ספירות שהעולם
 קיים עליהם..... 39
 ענין תיקון אמ"ת ז"פ ס"ג, וסוד ז' מלאי
 ס"ג גי' הבל, נמשכין מאימא לזו"ן וד"ס
 הדעת 40
 סוד ק' דז"א עם ק"ל דנוק' גי' יר"ך..... 41
 הבל דז"א היוצא מפיו לנוק' ונעשה אור
 מקיף ד"ס השבועה 41
 סוד ל"מ דצל"ם מקיפין על ראש ז"א..... 42
 מוצאות פה הבינה שם ס"ג הבל המקיף
 על זו"ג 43
 ז' הבלים יוצאין מא"א ואימא להקיף דעת
 דז"א – ועוד ז' הבלים כפולים מז"א
 לנוקבא ונמצא שיש לנוק' ג' מיני הבלים
 לשמרה מן החיצונים 44
 ביאור לשונות הוזה"ק פ' תזריע..... 46
 ביאור לשונות הוזה"ק פ' שמות..... 46
 ז' מיני הבלים יש וכו' א מהם כלול מזו',
 וכולן כיוון עליהם שלמה המע"ה..... 47
פרק ו..... 48
פרק ז..... 49
 ראש המנורה סוד הבינה ולכן עומדת
 בימין לקבל אור החכמה..... 49

פרק יב.....	64
ז' קני המנורה כוללים מ"ב הוי"ת שהם	
י"ג ע"ב והוא סוד זיווג המזלזין.....	64
ג' כלים דמלכות אשר ביסוד שבה,	
נרמזים בג' קני מנורה עם יריכה.....	64
בג' נרות שבכל צד במנורה, נרמזין ג'	
טיפין דכתר וג' יודי"ן דשם ס"ג.....	65
מאמר שמן המאור.....	66
פרק יג.....	66
פרק יד.....	70
השמן מוחין דאבא הנתונים	
להמנורה מאבא מרחוק מדרגה	
אחת.....	70
ע"י השמן נמשך למלכות גם מוחין דאבא	
.....	70
פרק טו.....	72
פרק טז.....	76
פרק יז.....	79
פרק יח.....	83
פרק יט.....	85
פרק כ.....	89
פרק כא.....	91
שמונה מדרגות השמן נמשכין למלכות	
ע"י הכהן.....	91
פרק כב.....	94
פרק כג.....	109
.....	118
פרק כד.....	118
סיכום דבריו הנפלאים בכל מדרגות	
המנורה והשמן והפתילה.....	118
מדרגות המנורה:.....	118
מדרגת השמן:.....	125
מדרגת הפתילה:.....	126
מאמר נרות המערכה.....	127
בענין ירך יעקב.....	127
פרק כו.....	131
אלף יאורין המתחלקין לתרי פלגי תצ"ט,	
ג' צבאות.....	131
פרק כז.....	136
פרק כח.....	139
הדלקת המנורה ע"י אהרן הכהן ושם	
צבאות המאיר במנורה.....	139
הדלקתה ממשיך י"ג תיקונים ע"י שם	
צבאות.....	141

פרק ח.....	50
"מנרת זהב טהור" רומז להמתקת דיני	
מלכות ובינה ע"י ז"פ הוי"ה עם שם ב"ן	50
המתקת הדינים ע"י ט' הוי"ת עם בחי'	
אברהם יצחק.....	51
המתקת הדין ע"י שמות א-ל-שד-י עם ט'	
הוי"ת.....	52
שם צבא-ות ושם תכ"ה, וכן שם שד-י	
ושם תכ"ה עם ו"פ א-ל, מאירין במנרת	
זהב טהור.....	52
ז' מרגלאין שמות של ש"ק מאירין במנרת	
זהב טהור, וכן בחי' א"מ אהיה ב"פ אל	
מאיר והוא בחי' ש"ע נהורין.....	52
סוד ז' רועים עם ז' פעמים טו"ב הוי"ה	
כוללים במנורה.....	53
המשכת ש"ע נהורין ע"י ז' רועים בז' קני	
המנורה.....	53
פרק ט.....	54
סוד מקש"ה חם ב' בחי' ה"פ טוב ה"פ	
חסד בראש ובנוף המנורה.....	54
סוד ז' הכלים בחי' או"ר מ"ה וז' שמות	
מ"ב.....	55
סוד ירכה וקנה.....	56
סוד ש"ע נהורין מאירין במנורה.....	56
פרק י.....	57
סוד גבי"ע י"ג ע"ב, והם כ"ב גביעים כנגד	
י"ג ת"ד דאריך וט' ת"ד דז"א.....	57
שם כ"ב דברכת כהנים מאיר בכ"ב גביעי	
המנורה, וכן שם מ"ה עם אדנ"י במילואו,	
וכלם נשפעים ע"י ג' הוי"ת דס"ג דאזירא	
עילאה.....	58
סוד ג' גביעים בכל א' משה קני המנורה	
וד' גביעים בקנה אמצעי כנגד הארת	
הנימין והחיוורתא והדיקנא בז"א ובנוק' -	
וכנגד טו"ב י"ה סוד משה גזבר המנורה -	
וכנגד ג' יסודות דאז"א וז"א ביסוד נוק'.....	59
ענין כ"ב גביעים כנגד כ"ב אותיות	
התורה, ט' פרחים כנגד ט' נקודים, י"א	
כפתרים סוד ו"ה, הנביעים סלקין	
הכפתרים נחתין כמה פירושם בזה... 60	
ענין היסוד העולה עד הדעת ומוריד שפע	
לנוק' הוא סוד גביעים ופרחים.....	61
פרק יא.....	62
ז' קני המנורה כנגד ז' שמות טו"ב והם ז'	
ווי"ן ב"פ אהי"ה, ובמילוי הווי"ן במס'	
קס"א קנ"א עם טו"ב.....	62
עוד מאיר במנורה שם שד"י י"ה ונעשה	
מוזה כת"ר לנוקבא ע"י יסוד אבא.....	62

כל כוונות חנוכה בסוד המנורה וכתוריה	171
פרק לד	174
המשך יהודה אתה יודוך אחיך.....	174
סוד כ"ב גביעי המנורה.....	174
סוד ט' פרחי המנורה.....	175
ידך בעורף אויבך.....	177
סוד וישתחוו הוא ההדלקה.....	177
פרק לה	178
נס פך השמן שלא היה בו להדליק אלא	
יום אחד שהוא בחי' א"א בחי' ונקמה שבו	
חותמו דכח"ג.....	178
פרק לו	189
פרק לז	194
פרק לח	202
סוד ענין נשיא.....	483
פרק קכא	537
סוד השם של אלישמע בו עמיהוד.....	537
סוד הקרבן של אלישמע בו עמיהוד.....	538

ענין הגביע"ע י"ג פעמים ע"ב סוד י"ג מדות	
הרחמים.....	144
פרק כט	147
ביאור דברי התיקונים בתיקון י"ג בענין	
חנוכה.....	148
סוד שמן זית זך.....	153
פרק ל	156
יחודים דנ"ר חנוכה בפסוק שמע ישראל	
.....	156
פרק לא	159
כפתוריה גביעיה ופרחיה.....	159
ג' יחודים דנ"ר כנגד כפתוריה גביעיה	
ופרחיה.....	161
יהודה ד"ס המלכות אתה יודוך אחיך	
עלייתה ע"י תיקון ההוד.....	162
פרק לב	168
ענין העלאת הניצוצין מהקל"ע"י שמות	
חב"ז טפמפי"ה כוז"ז המאירים בחנוכה	
.....	168
פרק לג	171